

Giới thiệu Thầy Giáo Hắc Ám

Giống với Đoạn Duyên, truyện hay Thầy Giáo Hắc Ám là một tác phẩm mở ra với câu chuyện tình lãng mạn.

Anh là một người đàn ông hoàn hảo ...

Anh là một người anh tuấn cao ngạo ...

Anh là một thầy giáo ...

Anh luôn tài trí hơn người, trí thức uyên bác ...

Chỉ có điều hình như ... EQ của anh không được khả quan thì phải

Lời nói và cử chỉ của anh chỉ có thể dùng hai từ để diễn tả : ” Lạnh lùng ”

Thế giới của anh u tối và lạnh lẽo ...

Anh chính là một bí mật to lớn ...

Những tổn thương anh cất giấu không một ai có thể thấu hiểu

Trái tim của anh bị băng tuyết vùi lấp ...

Đến một ngày người con gái đẹp tựa nữ thần ấy xuất hiện ...

Cô mang tất cả sự ấm áp và tình yêu của mình nung chảy trái tim anh ...

Cô mang đến bóng đêm của anh một mặt trời chói lọi ...

Cô từng bước từng bước đem những bí mật của anh ra ánh sáng ...

Cô xoa dịu những vết thương sâu trong anh ...

..

Một câu chuyện tình yêu ngọt ngào sâu lắng của một cô gái đơn thuần và anh thầy mỵ nam hắc ám của mình.

Mời các bạn cùng tham khảo và theo dõi tiếp truyện tình yêu tuổi teen.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Định Mệnh

“Trong cuộc đời này, mỗi người ngang qua đời nhau phải chăng đều là do định mệnh đã sắp đặt ?”

~~~~~

Sáng thứ hai đầu tuần, trời không những đen xì mà còn lạnh đến run người, gió từng cơn kèm theo hơi ẩm của những ngày mùa mưa lùa qua làn tóc đen dài thẳng mượt của cô nàng thiếu nữ xinh đẹp đang vội vã trên đường đến trường vì ngủ dậy muộn, An Di thầm nghĩ hẳn là tiêu rồi, ngày đầu tiên nhập học nếu mắc phải mưa thế này thì ông trời thật bất công. Trước đây vài phút cô còn nằng nặc đòi tự mình đi bộ đến trường không cần tài xế đưa đi, dù gì nhà cũng không xa trường mấy.

Đúng là bất công thật khi suy nghĩ của An Di lại thành sự thật, trời bắt đầu rả rít mưa, cô nàng ngay lập tức chạy vào mái hiên bên đường, hậu đậu làm sao cô lại bị vấp phải thành vỉa hè, ngay giây phút An Di nghĩ mình chuẩn bị hôn mặt đường thì một cánh tay rắn chắc kịp thời đưa ra đón lấy trọn vẹn bờ eo thon thả.

Một giây, hai giây, ba giây ... An Di mở mắt xoay người lại, trước mặt cô nàng là gương mặt vô cùng đẹp trai, nam tính mà lại trắng hồng, đúng chuẩn của một mỹ nam, thần thái thì trông nghiêm nghị, khó gần nhưng lại cực kì thu hút, tim cô bắt đầu đập loạn lên, hai má cũng từ từ mà ửng hồng. Chết rồi, An Di nghĩ bệnh mê trai đẹp của mình lại tái phát rồi.

“Này, không định đứng đây à?” – Anh chàng gằng giọng cắt ngang mạch suy nghĩ của An Di, cô vội vàng đẩy anh ra rồi đứng dậy quay mặt đi để che giấu sự ngượng ngùng của mình. Rồi như chợt nhớ điều gì An Di cất giọng lí nhí :” Cảm ơn anh! Cảm ơn đã đỡ tôi ! “. Anh gật đầu quay đi vào mái hiên trú mưa. Trông dáng vẻ của anh chắc là một người kiêu kì trên người lại toả ra một sự lạnh lùng khó tả. Bây giờ An Di mới nhìn anh kĩ hơn, thân hình cao lớn, anh chàng này ít nhất cũng phải cao 1m85, bờ vai rất rộng, dáng người lại vạm vỡ, cánh tay lúc này đỡ eo cô rõ ràng là cơ bắp cuồn cuộn, chắc hẳn anh tập gym rất đều đặn, giây phút chạm mắt lúc này cô cũng đã nhận thấy được lông mi anh rất dài, lại cong vút còn đôi đồng tử đen lại cho người ta cảm giác lãnh đạm, xa cách và vô cùng lạnh lùng. Anh mặc áo sơ mi cùng quần Âu trông rất lịch lãm, ắt hẳn là một người tri thức uyên bác. Lúc này anh lại một lần nữa cắt ngang mạch suy nghĩ của cô mà cất giọng :” Nhìn đủ chưa, định tắm mưa à ? ” – Trong lời nói rõ ràng là có ý cười nhàn nhạt. Lúc này An Di mới tỉnh mộng mà kịp chạy vào mái hiên tránh mưa.

Một giây, hai giây, ba giây ... An Di nhận ra là tìm mình lại vô có mà đập loạn lên lần nữa, rõ ràng là trời lúc này đang rất lạnh nhưng cô có cảm giác như đang đứng gần lò lửa vậy. Chết rồi, không lẽ cô đã trúng tiếng sét của Cupid rồi sao ? Không đúng, rõ ràng cô là người không tin vào mấy chuyện tình yêu phù phiếm, chớp nhoáng đó. Trước giờ rất nhiều tên con trai theo đuổi cô, mấy tên ấy không phải tâm thương, cô cũng không mấy may mắn tới, nói đến thích trai đẹp thì thực ra cũng chỉ là thích ngắm mấy chàng trai lung linh, xa vời trên phim ảnh. Còn bây giờ trước mặt cô là một chàng nam nhi khí chất ngời ngời, thật khiến cho cô phải chú ý mãi thôi. Cô thật sự bị thu hút rồi sao ? Nghĩ đến đây An Di vô thức phản kháng suy nghĩ của mình mà nhích xa ra một chút rồi lảng lạng cúi đầu tiếp tục miên mang. Có lẽ nhận thức được không khí khác thường nên anh lại gằng giọng. Lúc này bên kia đường, hai ba người cũng đang vội vã chạy về phía này, nhận thấy điều đó An Di tự biết họ cũng chạy vào đây trú mưa nên lại nhích người vào một chút. Vô tình tay cô lại đụng phải tay anh, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến, An Di bất chợt rùng mình. Anh chàng này từ thần thái, ánh mắt, giọng nói, đến ngay cả bàn tay cũng đều lạnh lùng khiến cho người ta phải sợ. Lúc này An Di cơ hồ nhìn ra nụ cười nhạt trên môi con người lạnh lùng ấy, cô lại bối rối mà thốt ra hai từ :” Xin lỗi ” , rõ ràng là anh lại cười, nụ cười này đậm hơn, lại mang chút ấm áp khó tả. An Di nghĩ mình điên rồi, mới chỉ gặp anh vồn vện mấy phút thôi mà anh lại khiến cô phải vận động hết đồng chất xám vốn lười biếng của mình để phân tích ngoại hình anh, lại còn tốn thêm tâm tư tình cảm suy tư nãy nê về việc trúng tiếng sét ái tình.

Mãi suy nghĩ An Di không biết từ lúc đầu đến giờ anh vẫn luôn nhìn cô. Cô nhóc này đúng là thú vị, ngày khai giảng đã đi học muộn, hót ha hót hải làm sao lại vấp ngã nhào vào người anh, rồi mãi nhìn anh chăm chú, lại trầm ngâm dịch người tránh anh, hết cảm ơn lại rồi rít xin lỗi, đúng là rất ... “Đáng yêu” – Anh nghĩ mãi mới ra hai từ này, thế là lại cười nhạt một cái. Cô gái trước mặt anh quả đúng là một tiểu mỹ nhân, có chút non nớt lại thoáng rất tình nghịch, ngọt ngào, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết một hai năm nữa thôi đây sẽ là bông hoa mà bất cứ ai cũng nâng niu, trân trọng muốn có được, tự dưng tìm anh lại có chút ngứa ngáy. Mưa thưa hạt dần rồi tạnh hẳn, không khí bây giờ mới tươi mới và trong lành làm sao. Đám cây cỏ hai bên đường xanh mướt sau trận tắm mát, mấy chú chim trú mưa nơi đâu chẳng biết bây giờ lại tung cánh hót riu rít, đúng là khiến cho người ta thêm vui vẻ. An Di lại tiếp tục vội vàng chạy đến trường, chỉ sợ trễ chút nữa lại bị cho đứng ngoài cổng, ngày đầu đi học mà để lại ấn tượng xấu thật không tốt chút nào. Ngược lại với cô, Ngón Hoa ung dung bước từng bước, chậm rãi, trầm mặc hưởng thụ sự tươi mới của đất trời. Dù gì hôm nay cũng là ngày đầu tiên anh nhận việc, chỉ đến ra mắt việc gì phải vội. Cứ chậm rãi mà xem cô nữ sinh phía trước ” diễn trò ” .

Như cảm nhận được có người ở phía sau, An Di bất giác xoay người lại nhìn, cuối cùng tự hại mình giết mình, cô nghĩ thầm không lẽ anh đẹp trai kia lại bị biến thái, theo cô một đoạn đường dài đến tận trường, vừa nghĩ cô lại thấy rõ ràng là không đúng, anh ta trông bất thường chỗ nào chứ, tại cô tự nghĩ nhiều, tự doạ mình thôi chẳng qua là cùng đường thôi, dù nghĩ vậy chốc chốc cô vẫn xoay người lại nhìn, anh vẫn ung dung đi phía sau cô. Mãi lo nghĩ nên tốc độ An Di chậm hẳn đi, lúc cánh cổng trường to lớn đóng kín mít sừng sững trước mặt thì cô nhận ra cũng đã hối hận không kịp, An Di nghĩ mình tiêu thật rồi liền đi cầu xin bác bảo vệ may ra còn đường thoát. Người bảo vệ thấy có học trò thì từ trong phòng trực thò đầu ra nhìn, ông có vẻ là một người dانا đặn nhưng trông cũng rất hiền từ, không chút suy nghĩ An Di vội chạy đến làm mặt đáng thương.

” Bác ơi cháu bị mắc mưa nên mới trễ một chút, bác niệm tình ngày đầu năn học cho cháu vào đi !”

” Học trò à, không phải bác không muốn cho cháu vào nhưng ai đi trễ cũng nói như cháu thì bác ăn nói với nhà trường làm sao? ”

” Cháu năn ni mà, cháu nói thật mà, bác tin cháu đi! ” – An Di giả vờ khóc lóc thảm thiết

” Bác cũng không muốn làm khó dễ cháu nhưng cháu ráng đợi giám thị ra điểm danh nhé ”

Vừa nghe đến ‘ giám thị ‘ An Di đã sợ xanh mặt, đây là ngày đầu tiên cô nhập học mà không lẽ lại bị điểm mặt đi trễ sao, cô nằng lại ra sức giả vờ gào khóc.

” Bác cứ để trò ấy vào, là em ấy mắc mưa thật, lúc này trú cùng tôi.”

Phía sau có người hình như đã xem kịch đã rồi liền cất giọng, không đúng, cái giọng trầm trầm, lạnh lạnh này hình như nghe hơi quen quen tai thì phải. Cô liền xoay người lại, bỗng giật nảy mình, lại là anh ? Anh tại sao lại xuất hiện tại đây, lẽ nào là đi theo cô thật ? Cô còn chưa kịp hoàn hồn thì bác bảo vệ cũng lên tiếng hỏi ngay

” Cậu học trò này ... ” – Ông còn chưa nói hết câu anh đã nhanh chóng trả lời một cách lạnh lùng

” Tôi là Ngón Hoa, giáo viên mới đến hôm nay, đã gặp qua lần trước lúc đến gặp hiệu trưởng .”

Như là đã hiểu, bác bảo vệ vội mở cổng lại còn nở một nụ cười hiền hậu mời anh vào, An Di nhờ vậy mà cũng được vào trường. Vui vẻ chưa đầy năm giây cô bỗng chợt khựng lại, anh vừa mới nói gì ? Anh là giáo viên ? Là giáo viên ? Sao có thể trẻ như vậy được chứ ? Vừa này anh lại giúp cô ? Cô có nhầm mơ không ? Sao lại trùng hợp như vậy chứ ? ... Đang bận tự trả lời đồng câu hỏi vớ vẩn của mình thì phía trước có tiếng vọng lại

” Vào học rồi đây cô nương.” – Là anh, lại là anh ? Bóng lưng cao rộng, thẳng tắp mắt hút sau cánh cửa phòng hiệu trưởng, rồi bỗng như chợt nhớ là mình đã trễ rồi An Di lại một mạch chạy thẳng lên tầng 2, đến trước cửa lớp mình. Sau một buổi sáng đầy lăm li bi đát của mình An Di bây giờ mới lấy lại bình tĩnh mà vào lớp, sau khi thưa chuyện và xin lỗi cô chủ nhiệm thì mới đứng trước bục giảng tự giới thiệu với cả lớp.

” Chào các bạn, mình là An Di, mới chuyển trường từ London về, mong được làm quen với tất cả các bạn, hy vọng chúng ta sẽ thật vui vẻ ” – Vừa nói xong, tiếng vỗ tay vang lên chan chát, lại loáng thoáng tiếng của mấy cậu nam sinh : ” Ôi, mỹ nhân kia ” , ” Xinh thật ” , ” Trắng quá đi ” ... An Di thoáng ngượng nhưng lại thấy rất vui, đi đến chỗ đã được sắp xếp ở bàn đầu tiên đối diện với bàn giáo viên. Cô thầm nghĩ có lẽ ông bố hay lo của cô ở nhà đã sắp đặt sẵn muốn cô học hành thật chăm chỉ đây mà. Nghe bên dưới có tiếng gọi mình, An Di quay lại thì ra là Du Thăng. Cậu ta là bạn thanh mai trúc mã của cô, quen nhau từ lúc gia đình cô sang Anh định cư lúc 6 tuổi, nhà cạnh nhau lại học chung từ tiểu học lên tận trung học, có thể nói là rất thân và rất thông hiểu lẫn nhau, cô luôn quý trọng người bạn này, lần này theo gia đình về sống cùng ông bà tưởng sẽ chia tay nhau cô còn chưa kịp buồn thì không hiểu sao cậu bạn dõng hơi này cũng đi du học, không ngờ lại là đến đây du học, dù thấy rất buồn cười nhưng An Di lại thấy rất vui vì ít ra còn có cậu ta thân thiết. Nghĩ đến đây cô liền nở nụ cười ngọt ngào trên đầu Du Thăng : ” Nói đi du học thực ra lại chạy đến đây, cậu theo tớ à ? “. Du Thăng chỉ cười trừ xong lại biểu lộ : ” Cứ coi là vậy. Tớ theo cậu thì cậu yêu tớ được chắc, chỉ là sợ cậu lạ nước lạ cái lại gây chuyện thôi, nên mới ... ”, An Di véo má Du Thăng : ” Được rồi, bõn cô nương đây thương Tiểu Thăng nhất ”, Du Thăng nhăn nhó : ” Tớ không phải Tiểu Bối* , cậu đừng có véo như vậy nữa, mau quay lên ”

*Tiểu Bối là chú chó Husky của An Di ^.^

Lúc này, cô chủ nhiệm đã huyền thuyên xong một tràng dài các thông báo, nội quy, phân công ban cán sự,... không biết vì An Di thực sự rất đáng tin hay là vì An Di thực sự xinh xắn mà lúc bầu lớp trưởng sau khi Du Thăng tiến cử thì mọi người đồng loạt nhất trí chọn cô làm lớp trưởng. Cô cũng rất vui về nhận lời, nhưng cô không biết được chức danh này từ giờ về sau sẽ gắn tiếp hai cô không thể thoát lui. Tin cuối cùng cô chủ nhiệm giới thiệu trường của cô vinh dự đón các giáo viên ưu tú từ nước ngoài về giảng dạy, thực lực và chuyên môn đều cao, lớp cô sẽ đón một thầy giáo dạy môn Hoá học, nghe đến đây An Di bỗng bản thân cầu nguyện trời đất đừng là vị thầy giáo cao cao tại thượng lúc sáng nay, rõ ràng cô nghe anh nói là giáo viên mới đến, nếu phụ trách lớp cô thì ngượng chết đi được. Cô chủ nhiệm lại tiếp tục huyền thuyên chuyện trên trời dưới đất về thầy giáo sẽ dạy lớp, nào là đẹp trai 25 tuổi, con nhà tài phiệt ở Anh, học y đại học Harvard của Mỹ, nói được 5 thứ tiếng ... An Di lăm bắm trong đầu thầy ấy giỏi như cô nói thì đi mà đi mà cứu hoà bình thế giới đến đây dạy học làm gì? Nghĩ xong cô lại ” Hừ ” một tiếng chẳng mấy quan tâm. Lúc này ngoài sảnh tự dung ồn hân lên, chắc là có gì náo nhiệt lắm đây, nghĩ xong An Di cũng hùa theo các bạn nhào người ra xem. Bỗng dưng mạch máu trên mặt cô căng ra, lại ... lại là anh ? Ma vương lạnh lùng, xin anh đừng bước vào lớp này rồi bảo anh chính là giáo viên dạy môn Hoá học, đẹp trai 25 tuổi, con nhà tài phiệt ở Anh, học đại học y Harvard, nói được 5 thứ tiếng mà cô chủ nhiệm vừa mới ca tụng đây nhá ? Tim cô đập loạn xạ cả lên, ngay lúc đó anh bước chuẩn xác vào lớp này, hướng thẳng đến bàn giáo viên lạnh lùng gật đầu chào cô chủ nhiệm, ánh mắt anh thoáng lướt qua bàn đối diện thấy gương mặt đỏ như gấc của An Di thì không nhịn được nở một nụ cười nhạt. An Di nghĩ mình hôm nay xui xẻo tận mạng rồi, hay là trước khi ra khỏi nhà bước nhầm chân rồi cho cô gặp toàn chuyện xui xẻo còn bị tên ma vương lạnh lùng này đeo bám ? Cô không dám tin vào mắt mình nữa, ông trời hôm nay ngu dầy muộn hay sao không nghe những lời thỉnh cầu của cô? Chả lẽ định mệnh bắt cô phải dính lấy tên lạnh lùng này sao? Đúng là chuyện xấu nào cũng bị anh thấy hết sáng nay, dầy muộn, bất cẩn, háo sắc, làm bộ ngây thơ khờ lóc,... kiểu gì anh cũng đã thấy cả, vậy thì ... cứ mặc mọi chuyện tới đâu thì tới. Trông về mặt dờ khóc dờ cười của cô Ngón Hoa khẽ nhủ mảy, nhưng trong lòng thì đang rất buồn cười. Đã bao lâu rồi anh không có được cảm giác này ? Anh trầm mặc nhìn cả lớp một lượt rồi hân giọng nói.

” Từ hôm nay tôi sẽ phụ trách môn Hoá học và Ngoại ngữ của lớp này, tôi tên Ngón Hoa. ” – Nói xong anh cũng ngay lập tức gật đầu chào rồi quay đi. Vẫn là thái độ ngẩn ngơ, lạnh lùng đầy cao ngạo của anh. Khi An Di định thần xong thì anh cũng đã đi mất, chỉ còn bóng lưng thấp thoáng từ từ khuất sau cửa sổ. Anh vừa nói gì ? Không những môn Hoá học mà Ngoại ngữ cũng do anh bá chiếm thì một tuần có lẽ phải đổi mặt anh không ít. An Di rầu rĩ mãi đến cuối giờ lại bị cô chủ nhiệm gọi lại huyền thuyên chức phận một hồi lâu xong lại nhờ cô mang danh sách lớp đến phòng giáo vụ cho cho thầy Ngón, vốn đang mãi suy nghĩ, lại chẳng quen nghe tên ai đó là thầy Ngón nên cô cứ như vậy ngây ngất ngốc ngốc đi đến trước cửa phòng giáo vụ mới chợt nghĩ, thầy Ngón vừa nãy cô nói không phải là Ngón ... Ngón Hoa đó chứ? An Di khóc không thành tiếng thầm cầu trời anh đừng ở trong ấy rồi lên lện mang sắp danh sách vào phòng giáo vụ đặt lên bàn làm việc có tên to đùng ” Ngón Hoa ”, thật là anh không có ở đây, có lẽ giờ này ông trời đã ngu dầy rồi nên vừa nãy mới nghe lời cầu khẩn của cô. Cô nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi phòng, đến cửa ngay lập tức đâm sầm vào khuôn ngực rắn chắc, vạm vỡ của ai đó đau đến nỗi ngất ra một lúc mới ngước lên.

” Em ... em xin lỗi anh, à không ... không, em xin lỗi thầy! ” – Ngay sau đó An Di ngay lập tức biết được là mình lại phạm thượng rồi nên co giò bỏ chạy, khiến cho Ngón Hoa phì cười, hàng mi dài run run theo tiếng cười trông vô cùng quyến rũ. Anh đến bàn làm việc nhìn sắp danh sách lại cười nhạt một cái, cô nhóc này mang danh sách cho anh mà cứ như đặc công trinh thám, đúng là rất ” Đáng yêu ”. Anh cầm sắp giấy lên lật đi lật lại xem rồi bỗng chú ý đến cái tên được khoanh đỏ chú thích. An Di : lớp trưởng .

Cái tên An Di này ... chính là cô sao gái đó sao ? Không đúng, cô ở Anh mà, sao có thể là cô gái đó ? Suốt buổi tối hôm đó anh vẫn trầm trọc mãi, đến trong mơ anh cũng vô thức nhớ tới cái tên đó: AN DI.

*Xong 3200 chữ đầu tiên của hôm nay, ngày mai tiếp tục 3000 chữ

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tiểu Thư An Di

” Cuộc đời là thế, mới giây phút trước còn cười nói bên nhau, quay lưng đi rồi chỉ còn lại một thoáng kí ức. Hãy biết trân trọng từng giây phút bên người ta yêu thương, vì biết đâu mai này nó là một hồi ức đẹp ”

~~~~~

2 tháng trước ...

Nước Anh, mùa hè mát mẻ ở Birmingham, đường Burford về đêm thật tĩnh mịch, An Di ngồi trong xe nước mắt lặng lẽ rơi. Vừa rồi mới từ nhà Janice về, sau khi thống nhất với ba mẹ cùng về nước sống với ông bà, kết thúc những ngày cuối năm học đầy quyến luyến, bịn rịn chia tay bạn bè. Người mà An Di không nhớ xa nhất chính là Janice, cô bạn thân nhất của An Di, Janice là người Anh nhưng lại có nét lai Hàn trông rất xinh đẹp, An Di đặt cho Janice cái tên là Gia Ân thân mật, hai cô nàng thân thiết từ buổi đầu gặp mặt, dính nhau như hình với bóng, chia sẻ tất tần tật mọi chuyện, Gia Ân đối với An Di như một người thân vì vậy cô mới không nhớ xa Gia Ân mà ở lại nói chuyện đến tận khuya mới gạt nước mắt mà theo taxi về. Vinh Hy là taxi riêng của An gia từ lúc mới biết lái xe, lại là con trai của quản gia Vinh cũng làm việc cho An gia, anh theo ba mình phụ giúp cho An tổng rất nhiều việc từ khi còn nhỏ, Vinh Hy có dáng người cao lớn, vạm vỡ, làn da ngăm lợt rõ sự phong trần nhưng lại toát lên sự ấm áp. Anh rất được sự tín nhiệm của An tổng, ông giao tiểu thư An Di cho anh bảo vệ từ lúc chập chững biết đi, bây giờ cô đã 17 tuổi còn anh đã 28 tuổi, đối với cô anh luôn là một người anh trai thân thiết nhưng cô nào biết anh đối với cô sớm đã yêu thương rất nhiều, anh yêu cô tiểu thư bướng bỉnh nhưng rất vâng lời, ham chơi nhưng lại rất quan tâm người khác. Nhưng anh tự biết thân phận của mình, chỉ âm thầm dõi theo, ủng hộ, che chở, bảo bọc hết mình. Cô thích ăn bánh ngọt anh có thể chạy xe hàng giờ chỉ để đến tiệm bánh cô thích ăn mua cho cô, cô muốn mua món đồ nào chỉ cần dán mắt vào nó hơn 2 phút thì anh đã hiểu ý mua ngay cho cô, cô muốn học bơi anh dạy cô học bơi, cô muốn học guitar anh lại dạy guitar cho cô, cô bị đám con trai quấy rầy anh ra mặt giáo huấn bọn chúng, cô muốn xin An tổng thứ gì anh lại thay cô nài nỉ An tổng ... tất cả mọi thứ chỉ cần cô muốn anh đều cố gắng thực hiện cho cô, vì cô mọi việc với anh đều trở nên đơn giản, chỉ cần cô coi anh là anh trai, với anh đã đủ rồi.

Lúc này đây, gương mặt bé nhỏ xinh xắn kia đang rung rung hai hàng nước mắt, nhìn vào kính chiếu hậu lòng anh không khỏi đau nhói, nhưng lại chẳng thể làm gì cho cô. Anh lặng lẽ vặn radio lên, lời bài hát ngọt ngào nhưng buồn bã vang lên trong không gian tĩnh mịch ...

... God, tell us the reason youth is wasted on the young

It's hunting season and the lambs are on the run

Searching for meaning

But are we all lost stars, trying to light up the dark?*

*Lost Stars – Keira Knightley

Đường như nhận ra An Di lại oà lên nước mắt, Vinh Hy vội vã tắt radio ngay, không cảm được lòng lại cất giọng an ủi: "An Di, em đừng khóc ..." – Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, tiếp tục tập trung lái xe, chỉ mong nhanh chóng chở cô về nhà, chốc chốc lại nhìn vào kính chiếu hậu. Đột nhiên bên lề đường một bóng đen lao ra chặn trước đầu xe, Vinh Hy ngay lập tức phanh gấp nhưng đã không kịp. Chiếc Bentley đâm vào bóng đen, Vinh Hy không nhìn được chữ thể: "Fuck!!!" – Ngay lập tức anh mở cửa chạy đến cái bóng ngã rạp trên đường. An Di không biết gì cũng vội vàng xuống xe lại nghe tiếng Vinh Hy hét lên: "An Di, em mau quay lại xe đừng đến đây". Không để ý lời anh, cô vội vàng chạy đến, trước mặt là một chàng trai cao lớn nhưng quần áo xộc xệch, trong cổ vết máu đã thấm, trên gương mặt bết máu. Cô lại rung rung mà gọi: "Anh Vinh Hy ...", anh lườm cô rồi hạ giọng: "An Di, đừng khóc là anh ta tự đâm ra đường, không phải do chúng ta, em mau vào xe đi" – Vừa nói anh vừa rút trong túi ra cái khăn tay, dề vào chỗ đang chảy máu trên trán chàng trai kia, An Di lại nước mắt: "Điện thoại, anh mau đưa điện thoại cho em", lúc này anh mới ra hiệu cho cô là ở trong xe, cô vội vàng chạy đi lấy gọi ngay cấp cứu, đầu dây bên kia mới bắt máy chưa kịp nói cô đã khóc oà lên: "Làm ơn, có người bị thương, nhanh lên, mau tới đây đi, nhanh lên..." – Cô cứ giục mãi lại không nói địa chỉ Vinh Hy mới hắng giọng bảo cô: "An Di, em hãy bình tĩnh, đừng khóc nữa, có anh ở đây"; cô từ từ bình ổn lại vội vàng nói địa chỉ vào điện thoại: "Đường Burford, Birmingham, làm ơn nhanh lên, làm ơn..." – Nói xong cô lại kinh hãi nhìn người con trai bết máu trong tay Vinh Hy, áo trắng của người đó cùng áo trắng của Vinh Hy sớm đã bị máu nhuộm một màu đỏ thẫm dưới ánh đèn đường, Vinh Hy lại hắng giọng: "An Di, đừng khóc, mau vào xe" ... Cô không vào, chỉ đứng trơ người nhìn, mắt mọng nước long lanh dưới ánh đèn nhìn đi xa xăm ...

Kỉ ức đau buồn ...

Đêm mùa thu năm 6 tuổi, An Di cùng chị gái An Dao tay trong tay đi dạo phố, phía sau là anh chàng Vinh Hy do ba dặn dò đi theo canh chừng hai chị em, chị An Dao vốn đã 18 tuổi, nghĩ mình đã lớn lại cần một cậu nhóc đi theo bảo vệ sao, chị ấy lại rất không ưa tên Vinh Hy này, từ nhỏ đã cảm thấy ba mình rất thương hẳn nên lại càng không thích, dắt An Di đi cách xa hẳn một đoạn. Vinh Hy vốn nhỏ hơn An Dao một tuổi nhưng do thân hình nam nhi cường tráng lại chăm tập gym nên trông rất chững chạc, có khí chất. Đến góc đường đối diện có tiệm McDonald An Di lại nũng nịu đòi ăn kem, Vinh Hy nhanh chóng bước tới nói giọng cung chiêu: "Để anh mua cho em" – nói xong anh lại véo má An Di một cái cười ngọt ngào. Chị An Dao bỗng lên tiếng: "Cậu canh chừng An Di, tôi vào mua, tiệm này của bạn tôi, sẵn tiện có chút chuyện". Vinh Hy mỉm cười nắm tay An Di kéo về phía mình rồi gật đầu. Chị An Dao vội vã bước đi sang đường vào tiệm, bên này Vinh Hy lại chộc ghẹo An Di mãi, hết bẹo má lại véo mũi làm cho cô bé mồm mỉm hé đôi môi dễ thương cười thật tươi.

Lúc chị An Dao quay lại đang tiến đến chỗ hai người thì xung quanh ồn ào hét lên: "Coi chừng!!!", lúc này Vinh Hy mới nhận thức rằng chiếc xe đang trước đang điên cuồng loạn choạng tiến về phía ba người, có tiếng mọi người xung quanh lại hét lên: "Tàn ra!!!", con phố nhộn nhịp bỗng hỗn loạn cả lên lại thêm tiếng hét lúc này của An Dao: "Vinh Hy, coi chừng An Di", vừa dứt lời chiếc xe lao đến, Vinh Hy nhanh chóng bế thốc An Di ngã vào lề đường, một tiếng động kinh hoàng vang lên, ly kem trong tay An Dao bị hất tung rơi bộp bộp về đường, chiếc xe tông thẳng vào người cô rồi rít thẳng xông lại nhấn ga phóng đi. Để lại trên đường người con gái mặc váy trắng người nhầy nhụa máu, tất cả cảnh tượng đó về sau luôn chôn chặt trong trái tim hai con người nằm bên vệ đường kia. Một người đàn ông chạy đến chỗ An Dao rồi lắc đầu nài nỉ như thông báo với mọi người vừa chứng kiến: "Không còn thở..." – An Dao đã chết, chiếc váy bị máu nhuộm đến biến sắc, cảnh tượng làm cho bất cứ ai nhìn cũng phải rơi nước mắt, người con gái đang ở độ tuổi xinh đẹp nhất của cuộc đời mình lại vì một tên say rượu mà phải từ bỏ tuổi thanh xuân với bao hoài bão dở dang, và một tình yêu mới chớm nở trong lòng ... để mãi mãi ra đi. Trong quán McDonald, anh chàng mặc bộ đồ nhân viên thất thần chạy đến bên cơ thể còn chưa kịp lạnh của An Dao mà gào khóc. Anh chắc hẳn là người vừa nãy An Dao vào gặp, và chắc hẳn anh chính là mối lương duyên bị đất của An Dao ...

” Dao Dao, Dao Dao, Dao Dao ... ” – Tiếng khóc cứ thế nhỏ dần, tiếng xe cấp cứu, xe cảnh sát lần át tiếng ồn ...

An Di và Vinh Hy chỉ bị xây xước nhẹ, nhưng An Dao thì sao? Chị ấy đã mất. Tất cả chuyện bi thương đã gieo rắc lên tâm lý của cô bé nhỏ một vết thương to lớn. Cô đã mất đi người chị của mình. An phu nhân đang mang thai cũng ngất lịm trong bệnh viện, lúc này chỉ còn sự tỉnh táo của An tổng có thể trụ vững trước sự mất mát này, khi điều tra được tên say rượu là giáo viên một trường học nổi tiếng, ông đã thề rằng phải làm cho hắn ta thân bại danh liệt, mãi mãi không có tư cách ngẩng đầu. Giây phút nhìn cô con gái nhỏ cuộn trong vòng tay mình và người vợ hiền đang mê mẩn trên khoé mắt vẫn động nước ở giường bên trong bệnh viện ông không đành lòng mà rơi một giọt nước mắt ... Vinh Hy biết rằng ngay lúc này An tổng đang kìm chế tất cả sự đau buồn, tức giận vì hai người ông hết mực thương yêu này. Anh bước đến bên giường, quỳ xuống chân An tổng.

” An tổng, đều do con không tốt, không bảo vệ được chị An Dao, xin cứ trách phạt con tùy ý, kể cả lấy mạng quên này con cũng không nói nửa lời” – Anh nghiêm mình kính cẩn nhận hết trách nhiệm. An tổng cất lời, giọng khàn khàn do đã im lặng quá lâu: ” Có lấy mạng cũng không phải lấy mạng con, con đã bảo vệ An Di, ta không trách con, hãy về nhà nghỉ ngơi lo cho vết thương của con đi. Mọi chuyện ta sẽ sắp xếp, đừng suy nghĩ nhiều, là ta cần cảm ơn con.” – Ông xoa tay một cách mệt mỏi, Vinh Hy hiểu ý lảng lạng ra về. Suốt đêm trần trọc không ngủ ...

Một tháng sau, An gia di cư sang London, Vinh Hy hiểu được rằng hơn ai hết An tổng muốn An Di và An phu nhân có thể mau chóng quên đi quá khứ đau buồn này.

...

Đường Burford, Birmingham 10 phút sau, xe cấp cứu lao tới, y tá nhanh chóng mang người con trai người đầy máu sẫm đã không còn nhìn rõ được mặt mũi, chỉ một màu đỏ tươi từ mặt đến hết vạt áo nằm yên vị trên xe. Vinh Hy đi về phía An Di định lại gần nhưng ý thức được bản thân bây giờ đang dính toàn là máu lại bất giác lùi ra, cất giọng gọi: ” An Di, em lên xe ngồi đợi John* đến đón, anh phải đi cùng anh ta.” – Thấy An Di không trả lời chỉ đứng ngây ra anh bước tới, An Di thò thè: ” Em đi cùng anh” – Vinh Hy giật mình, nhưng cũng vì không nỡ để cô một mình dành cho cô ngồi theo xe cứu thương với mình. Suốt đường đến bệnh viện, mùi thuốc rửa, mùi cồn nhàn nhạt liên tục xộc vào mũi khiến An Di xanh xao mặt mày, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Vinh Hy không chịu được lại lên tiếng: ” Đừng khóc, An Di, em không sao chứ? “, An Di lắc đầu hai mắt vẫn long lanh nước: ” Anh ta sẽ không sao chứ ?” – Dù rất muốn biết tình hình người con trai đó nhưng cô lại không dám quay mặt lại nhìn. Vinh Hy biết được sau cái chết của An Dao thì An Di rất sợ máu và sợ xe cộ, chỉ cần nhìn thấy máu thôi cô đã nôn thốc, nôn tháo, còn nhìn thấy xe cộ đông đúc thì lại bất giác nép sau lưng anh.

Ngày hôm nay không những phải lập lại cảnh tượng kinh hoàng ấy, cô lại còn ngồi đây, ngay bên cạnh tên gây sự khốn kiếp không biết từ đâu chui ra này, hơn ai hết chính Vinh Hy lúc này rất muốn đưa tay ra ôm An Di vào lòng mà an ủi cô, nói cho cô biết hôm nay cô kiên cường lắm, trong thời khắc tâm lý bất thường bỏ qua vết thương lòng để quan tâm người khác, dù chỉ là một tên gốc xa lạ. Nhìn lại quần áo đầy máu của mình anh lại bất giác rút tay về, thậm chí rửa tên ăn hại trước mặt.

*John cũng là tài xế và vệ sĩ của An gia

Đưa tên khốn ấy vào bệnh viện, làm thủ tục nhập viện xong lại cản dận John ở lại canh chừng tên ấy rồi Vinh Hy bế An Di đã ngủ say giấc trong lòng mình ra xe chở về nhà.

Bế cô vào phòng lại bất giác đứng ngắm nhìn cô gái ngây thơ ngọt ngào đang say giấc rồi lại tự mỉm cười, tắt đèn, đóng cửa sau đó quay về phòng tắm rửa xong lại lên thư phòng báo lại mọi chuyện một lượt cho An tổng, ông vỗ vai Vinh Hy tỏ ý hài lòng: ” Met cho con rồi nghỉ ngơi sớm đi ngày mai còn phải thu dọn hành lý trở về”, Vinh Hy có thể nhìn thấy chân mày An tổng chột nhiu lại, rồi lại giãn ra, ông thờ dãi quay lưng trở lại bàn xem tài liệu. Vinh Hy về phòng, thả người một nhồi xuống giường suy nghĩ. Vì An lão gia và An lão phu nhân đã già yếu lại một mực không muốn sang nước ngoài sống cùng, nhưng lại mãi than nhớ con cháu nên An tổng mới nén chặt vết thương trong lòng mà quay về bên hai người, dù gì ông cũng không an tâm về mấy người làm nên vẫn thường xuyên bay đi bay về thăm hai người, đằng nào bây giờ quay về vẫn tiện hơn lại không làm ảnh hưởng việc học của An Di và An Hạo thiếu gia.

...

Trong phòng hồi sức, Ngôn Hoa như vừa trải qua một chuyến dạo chơi chốn hoàng tuyền, anh chưa chết sao ? Phải nói là do anh may mắn hay là do ông trời đang trêu ngươi anh ? Tại sao không để anh chết đi ? Tại sao bắt anh phải tiếp tục cuộc sống vô nghĩa này chứ ? Mẹ anh vừa mất, người mẹ ân cần hết mực yêu thương anh vì tranh chấp với người vợ kế không ra gì của ba anh mà ngã cầu thang.

Anh dù là con trai trưởng nhưng chưa bao giờ để ý tới khối gia sản của ba anh, anh tự tin với tài năng của mình anh có thể tự gây dựng tương lai riêng cho mình, còn người mẹ dịu dàng, mẫu mực của anh cũng chưa bao giờ đi quá giới hạn của một người phụ nữ quý phái, biết đối nhân xử thế và nhẫn nhịn vì con trai mình, bà có thể im lặng khi ba anh ngoại tình, bà có thể rộng lòng khi ba anh mang người phụ nữ khác về làm vợ nhỏ, bà có thể bao dung mà để cho con trai của người phụ nữ đó mang họ của ba anh, bà làm tất cả, tất cả vì bà hơn ai hết rất yêu thương chồng con. Vì mẹ mình cũng là vì còn giữ chút tôn trọng với người cha đã dưỡng dục mình nên anh luôn im lặng trước mẹ con xấu xa kia, mặc họ muốn làm gì thì làm, muốn tranh gì thì tranh, anh chỉ suốt ngày nhốt mình trong phòng đọc sách, học tập ...

Nhưng tâm địa con người khó lường, người xấu vẫn là người xấu, ganh ghét chỉ có thêm chứ không có bớt, trong mấy năm anh đi du học ở Mỹ thì nào có hay người phụ nữ xấu xa kia rắp tâm chiếm hữu gia sản vì thế mà không từ thủ đoạn sau lưng ba anh, còn nhiều lần làm khó mẹ anh đòi bà phải ly dị. Ngôn Hoa chỉ biết mỗi lần về thăm mẹ bà luôn niềm nở chăm sóc cho anh, nhưng anh rõ ràng là vô cùng lo lắng nên mới cho người chăm sóc bà mặt khác sai người thăm dò người phụ nữ kia. Rồi chuyện gì đến cũng đến, ngày anh nhận được chứng cứ thật kết của Thẩm Kiều độc ác cũng là lúc anh nhận được tin mẹ anh ngã cầu thang vừa qua đời, tất cả tức giận dồn nén trên gương mặt anh làm nổi lên những đường gân xanh trông vừa mạnh mẽ vừa khiến người ta khiếp sợ, anh ngồi máy bay ngay lập tức quay về nhà, ba anh vì chuyện này mà nằm viện anh cũng không màng đi thăm mà chạy đến nhà riêng của Thẩm Kiều, lời bà ta xềnh xệch trên nền nhà, giáng cho một cái tát đủ khiến bà ta phải ăn cháo một tuần rồi lại lời thẳng con ngu xuẩn của ả đánh cho thừa sống thiếu chết, lúc cảnh sát đến bắt ả cũng vì khiếp sợ uy lực và gia thế mà im lặng coi như không thấy gì mặc anh dăm đá tên nhóc đáng thương kia đến mềm nhũn như tấm giẻ rách xong rồi phui người hung hăng bỏ đi. Anh đi bộ trên đường không biết đã đi được bao lâu lại dừng trước phòng bệnh của ba anh, nhìn vào người đàn ông đã gãy đi không ít một giọt nước mắt lăn xuống qua đôi mi dài, anh quay người bước đi, lại đi một hồi lâu lại đến trước mộ của mẹ

mà quỳ ở đó không biết bao lâu, hàng mi bỗng nhú lại đầy ân hận, anh tự trách bản thân không bảo vệ được mẹ mình, tự trách mình mãi theo đuổi tham vọng của bản thân mà không chăm lo chu toàn cho mẹ, là anh đã mất cảnh giác trước sự độc ác, tham lam của mẹ con Thẩm Kiều, là do anh đã quá xuất sắc khiến cho mẹ con ã sinh ra căm hận, vì ã biết rằng con trai ã vĩnh viễn không vượt qua được anh, ... Tất cả là vì anh, vì anh nên mọi chuyện mới như thế này ... Là do anh. Bàn tay dùng hết lực mà tung nắm đấm xuống mặt đất, máu bắt đầu rỉ ra trên tay, anh lại đứng lên đi như cái xác vô hồn vào một pub gần đó, không biết đã uống bao lâu, uống bao nhiêu, mấy cô ã ưỡn ẹo trong pub thấy chàng trai đẹp khắp người toả ra sự cao quý, lạnh lùng lại ăn mất bánh bao đủ để nhận ra đây là một công tử con nhà giàu, họ liên tục gạ gẫm nhưng đều bị anh hung hăng đuổi đi, rồi anh cũng đứng dậy móc trong túi ra một sấp tiền quẳng vào người phục vụ rồi siêu vẹo bước ra khỏi pub, anh không còn tỉnh táo nữa rồi, cả trí tuệ siêu việt của anh cũng bị rượu lấp đầy rồi, anh nghĩ chắc mình cũng nên kết thúc ở đây, rồi không do dự anh đâm xăm ra đường ...

“Két” – Tiếng thắng xe kéo dài, sau đó lại nghe tiếng khóc, rồi tiếng an ủi, rồi cứ thế lặp đi lặp lại trong chút tĩnh táo cuối cùng anh mơ hồ nghe ai đó khóc rất lâu, lại có tiếng an ủi lặp đi lặp lại : ” An Di, đừng khóc, ... An Di, đừng khóc ... ”

* Xong 3500 chữ tiếp theo cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Sự Quan Tâm

“Duyên phận là do ý trời, nhưng có nắm bắt hay không là do ý của hai chúng ta

Em quan tâm anh nhiều như vậy, chỉ là anh không nhận ra”

Tỉnh dậy đã lâu, miên mang trong mớ suy nghĩ hỗn độn của mình một lúc Ngôn Hoa bây giờ mới cảm giác cơn đau khắp người truyền đến, đầu của anh như có ai đó đang nện búa vào, toàn thân thì mềm nhũn chẳng thể cử động nổi, nhìn vào góc phòng, anh nhìn thấy một thanh niên ăn bận chỉnh tề trong bộ vest đen hình như cũng đã ý thức được sự hồi tỉnh của anh mà chậm rãi bước đến. Còn chưa kịp cất tiếng người đó đã vội trả lời: ”Tôi là người của An gia, hôm qua xe của An Di tiêu thư đụng phải anh, xin thành thực xin lỗi, chúng tôi sẽ lo toàn bộ viện phí, anh cứ việc nghỉ ngơi, có điều chúng tôi không biết nên liên lạc với gia đình anh như thế nào?“. Nghe người đó nói là do đụng phải anh nhưng anh cũng rất tỉnh táo, anh biết chính anh là người đã tự lao ra xe người ta, nhà họ An này đúng là có chút tiếng tăm, xem ra hôm qua anh đã đắc tội với lão An Thành rồi, nhưng anh cũng chẳng mấy quan tâm mà buông lời, giọng anh vừa trầm lại vừa khàn, chắc là đang khát nước:”Là tự tôi chuốc lấy, không cần các người phải thanh toán giúp, tôi sẽ tự chi trả, phiền anh gửi lời xin lỗi đến An tổng, ở đây không còn việc của anh, anh có thể đi rồi.” – Rõ ràng là đang nằm liệt giường nhưng khẩu khí vẫn ương ngạnh như vậy. Cửa phòng mở ra, người thanh niên gạt đầu rồi đi ra ngoài, lại một tên khác đi vào, hẩn chậm rãi đến bàn y tế, rót nước rồi vùi vào bàn tay Ngôn Hoa sau đó cất giọng khinh khinh:” Có cảm ơn cũng phải cảm ơn tiểu thư An Di chứ không phải An tổng, không nhờ cô ấy có ý giúp cậu thì giờ cậu đã chết ở cái xô xinh nào rồi, không đến lượt cậu câu kinh với người của chúng tôi”, là Vinh Hy, sáng nay An Di vừa ngủ dậy đã chạy vào phòng nằng nặc đòi đi xem tình hình tên khốn này, khó khăn lắm anh mới khuyên cô nghỉ ngơi lấy sức để còn ngồi chuyến bay dài, còn mình thì phải lê thân đến xem tên ngốc này chết chưa. Biết ý của người trước mặt, cũng biết tất cả là do anh nhất thời mất kiểm soát nên mới đại dột như vậy, một lúc lâu anh mới lên tiếng:” Đúng tôi không có tư cách, nhờ cậu cảm ơn cô ấy”, nói xong anh cũng tự gạt mình, người cao ngạo như anh mà bây giờ không hiểu sao lại hạ mình vì một cô gái. Anh lại tự chữa lời mình: ” Chuyện viện phí không cần các người“, thấy tên ngốc này vẫn còn tốt chán, còn ở đây tỏ ra mình cao cao tại thượng nên Vinh Hy lại mỉm cười trả lời ngắn gọn rồi rời đi: ” Được “.

...

Chuyến bay dài đến thành phố D đã hạ cánh cách đây 5 phút, An Di cùng ba mẹ và em trai ra đến cửa đã thấy ông bà nằm nờ đứng chờ, An Hạo vui vẻ chạy tới ôm chầm lấy bà còn An Di thì ngoan ngoãn nép vào lòng ông, hôn lên má ông, đã lâu rồi cô không gặp ông bà quá thật rất nhớ, rất nhớ. Vinh Hy thì không vội vàng, chậm rãi bước đến cúi đầu, ông vui vẻ với tay xoa đầu anh:” Là Hy nhi, đã cao lớn thế này rồi sao? “- Anh gạt đầu cười đến híp cả mắt vì lão gia vẫn nhớ tên anh. Ra đến ngoài xe của An gia đã chuẩn bị sẵn sàng, tài xế ôm lấy ông để đồng hành lí vội vã đưa cả nhà về An gia, từ ngoài sảnh đám người làm đã xếp hàng gọn gàng nghênh đón An tổng trở về, đứng đầu tất nhiên là quản gia Vinh Bảo, cả nhà An tổng vừa vào đến tất cả đã cúi người lễ phép, ông hẩn giọng: ” Đừng quá chú trọng lễ nghĩa, đều là người một nhà”, nói xong lại ghé người ôm chầm người bạn thân Vinh Bảo, vỗ vỗ vào lưng vô cùng thân mật:” Trả bảo bố của anh về đây”, Vinh Bảo đưa tay ôm người bạn, cũng là người chủ mà ông hết mực trung thành, xong lại đi đến vỗ vai Vinh Hy hỏi : ” Sao rồi, tiểu tử này của ta có phụ lòng của An tổng không?”, nói đoạn lại ôm lấy Vinh Hy mà cười mãn nguyện, con trai ông đã trưởng thành rồi, ông rất vui. Sau khi hàn thuyên vài câu, thiếu gia An Hạo lại buống binh mà đòi ăn uống, cả nhà nhanh chóng ngồi vào bàn tiệc hồi gia, vừa ăn vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ, không khí An gia lúc này vừa ấm áp vừa ngọt ngào, khiến cho bất cứ ai thêm muốn được có một gia đình hạnh phúc như vậy.

Buổi tối thành phố D, đang vào mùa hè cũng là mùa mưa nên không khí ẩm thấp, lạnh lẽo, có lẽ trên máy bay đã ngủ quá nhiều nên bây giờ An Di lại thấy khó ngủ, ra vườn hoa đi bộ. Vẫn nơi góc vườn, vẫn mấy chậu hoa dạ lan hương, đây là hoa ông thích cũng là hoa chị An Dao thích. Đoá hoa dạ lan hương như người con gái mang nhiều tâm sự, sống gấp gáp, vì sợ ngày mai nắng lên thì chẳng ai hiểu mình, nên phải cố mà phô bày hương sắc trong đêm. Nhưng sắc thì quá mỏng manh trong đêm mật nên chẳng ai thấy, còn hương thì quá nồng nàn để mà cảm nhận, để mà thấu hiểu.Đứng trên cửa sổ phòng nhìn ra vườn hoa thấy An Di lặng lẽ đứng trước mấy chậu dạ lan hương thì Vinh Hy cũng mơ hồ biết cô đang nghĩ gì, chắc sẽ lại nhớ chị An Dao ... Anh đi qua phòng cô, vợ vội cái áo khoát chạy ra vườn choàng vào cho cô, chỉ sợ cô không quen khí hậu ở đây lại bệnh thì không tốt. Đang định bảo cô đi vào nhà thì An Di bỗng kéo áo anh: ” Hy, người kia không sao chứ?”, Vinh Hy biết cô đang nói ai nên trả lời ngay:” Vẫn chưa chết”, An Di nhú mày, hàng lông mày dày như con sâu của cô rất dễ thương lúc này lại tém tóc lên, anh nhìn thấy rất rõ lại mỉm cười: ” Không sao, hẩn đã không sao rồi, là nhờ em, hẩn nói cảm ơn em”. Trầm ngâm một lúc An Di lại kéo áo anh: ” Có cách nào liên lạc bệnh viện không, em muốn biết tình hình anh ta”. Lúc này nụ cười trên môi Vinh

Hy đã tắt ngấm, hình như anh chưa bao giờ thấy cô lo lắng như vậy. Hay là do chuyện của tên gốc kia đã gọi nhắc cô về An Dao? Anh nghĩ thầm nhưng rồi lại đáng trống lãng” Từ khi nào mà em thích kéo áo anh thế cô bé này?”, vừa nói anh vừa véo mũi cô. Cô tỏ vẻ nghiêm túc lại gọi anh: ” Hy ...”, anh lại thua cô rồi, nhìn về mặt tức giận của cô anh không ngừng chửi thầm tên gốc đó, lấy điện thoại trong túi ra, ấn số gọi.

“Hello, Is this Heartlands hospital of Birmingham?” - ” Yes, sir! What can I do for you?” - “May I talk to the 216 room ‘s patient?” - “Yes, sir! Please, wait for a minute”, điện thoại im lặng một lúc hình như đã được nối máy. “Alô” – đầu dây bên kia chưa kịp nói Vinh Hy đã huyền thuyên:” Không cần phải hỏi nhiều, tôi là người của An tổng lần trước đến, tiểu thư An Di chỉ là muốn biết hình của cậu có phải đang tốt không”, không đợi trả lời Vinh Hy đã lớn tiếng nói qua điện thoại nhưng cũng là muốn nói cho An Di nghe:” À, khỏe rồi thì tốt, tạm biệt” ... Tút, tut, tut ... Ngón Hoa nghĩ chắc tên hôm trước bị dở hơi, cũng không thêm đêm xia, kì thực nằm trên giường suốt, lại không thêm báo ai một tiếng, không ai đến thăm là lẽ đương nhiên, anh cũng muốn có chút thời gian suy nghĩ. Chỉ là vừa rồi y tá bảo có người gọi đến anh hơi ngạc nhiên thôi.

Lúc này An Di dận dỗi quay về phòng, rõ ràng đã bảo anh để cô nói chuyện anh lại không cho cô đựng đến điện thoại. Trần trọc mãi không ngủ được, thực tâm An Di cũng rất tò mò chuyện của anh chàng kia, sao đêm đó tự dưng lại muốn xe đâm mình, nhìn bộ dạng nhem nhuốc máu đến không ra người ngòm của anh ta trông cũng rất đáng thương, cô rất muốn biết tình hình của anh, ít ra anh cũng khỏe rồi, không phải ai cũng chết như chị An Dao đâu, cô tự trấn an mình không suy nghĩ nữa, nhưng nhắm mắt lại thấy hình ảnh chị An Dao người bê bêt máu nằm bất động trên đường sau đó là hình ảnh anh chàng kia cũng nhúng đầy máu nằm trên tay Vinh Huy, cô lại giật mình tỉnh giấc, mở hời nhể nhại.

Lúc này An Di rón rén bước tới phòng Vinh Hy, mở cửa đi vào tìm điện thoại, cũng may anh không có thói quen để điện thoại gần khi ngủ nên cô mau chóng tìm được điện thoại trên bàn làm việc của anh rồi lại rón rén đi ra ngoài, cô đâu biết được tất cả hành động ngốc nghếch của cô đều bị đôi mắt tinh anh nhìn thấy trọn từ đầu đến cuối, anh vẫn chưa ngủ, lại lên đi theo cô ra vườn hoa. Lúc này An Di lục danh sách gọi của Vinh Hy thấy được số vừa nãy cô ấn gọi, đầu dây bên kia vẫn là giọng của cô y tá trực ban này, nhưng ngay sau đó cô ấy lại bảo anh chàng phòng 216 không muốn nghe máy, cô lại kiên nhẫn thuyết phục cô y tá rằng cô rất muốn biết tình trạng anh ta thế nào, cô y tá hết cách lại không thể tự ý nói ra bệnh án của bệnh nhân một cách tùy tiện, nhưng có thể đoán biết cô gái này rất quan tâm bệnh nhân đẹp trai của phòng đó đành nói máy đến cho anh.

Bên kia đầu dây có tiếng thở dài, “Cậu rảnh không có chuyện gì làm à? Tôi không muốn đùa dai với cậu có gì cứ nói thẳng ra.” ... Sau một hồi chỉ nghe sự im lặng, anh tức giận ” Hừ ” lạnh một tiếng định cúp máy, bên kia có tiếng trả lời: ” Tôi, tôi là An Di “, An Di, An Di cái tên này không biết hai hôm nay có gì cứ bám lấy đầu óc anh, là cô sao, người con gái xa lạ đã khóc suốt đoạn đường đưa anh đi bệnh viện sao, nghĩ đến đây hàng lông mày đang nhíu lại của anh bỗng dần ra, anh thở dài định nói gì đó lại thôi, bên kia lại có tiếng nói:” Anh đã đỡ chưa,tôi xin lỗi cũng thay mặt Vinh Hy xin lỗi lúc này đã làm phiền anh nghỉ ngơi”, Vinh Hy, thì ra tên nhiều chuyện đó tên là Vinh Hy, bỗng dưng có người hỏi thăm anh lại chợt thấy không quen.” Tôi không sao rồi, cô không phiền, chỉ có tên đó thôi, ... À cảm ơn chuyện cô đã đưa tôi đi bệnh viện”, cô rồi rít: ” Chuyện nên làm mà, anh không sao thì tốt rồi, anh hãy nghỉ ngơi cho mau khỏe, ... Chúc anh ngủ ngon ” ... Tút, tut, tut ... Cô vừa chúc anh ngủ ngon sao? Cô tiểu thư An Di này đi ngủ vào giờ này sao? Nghĩ xong anh lại bật cười, hàng mi dài run run vô cùng quyến rũ, anh rõ ràng đang là bệnh nhân sao vẫn cứ đẹp bức người đến thế, vì anh mà hình như y tá chăm vào hơn thì phải. Anh bận bộ quần áo bệnh nhân, da vốn đã trắng giờ đang thất sắc lại càng trắng hơn trông thật thiếu sức sống, trên tay và chân cũng có nhiều vết xước, đầu anh lại đang bị quấn băng, thoáng thì trông hơi thể thảm nhưng ngắm kĩ thì lại toả ra khí chất nam tính lại rất cuốn hút đúng kiểu “mỹ nam đang bệnh”.

Ở bên này An Di lại rón rén vào phòng cắt di động cho Vinh Hy, lại nhận ra lúc này rõ ràng đã đóng cửa sao bây giờ lại mở toang ra thế này, cô vội vội vàng vàng đóng cửa chạy một mạch về phòng, suy nghĩ đến cuộc gọi vừa nãy, anh chàng đó không sao, cô cũng an tâm hơn, mà hình như vừa rồi cô chúc anh ngủ ngon thì phải, anh ta đang ở Anh là ? Trời cô ngượng chết đi được, chắc anh nghĩ cô bị rối loạn ảo giác thời gian cũng nên ... suy nghĩ vui về một lúc cô thiếp đi, tối đêm ấy cô ngủ rất ngon giấc.

Phòng Vinh Hy lại sáng đèn, cửa sổ hướng ra vườn bật mở, từng đợt khói thuốc rã rít tan vào trong gió đêm, An Di ghét mùi thuốc lá, mỗi lần ngủ thấy thì sẽ rất khó thở, Vinh Hy chưa bao giờ hút thuốc trước mặt cô, cô cũng không biết anh có thói quen này, anh trầm luân một hồi lâu điều thuốc trên tay cũng đã tàn, nhìn điện thoại, ấn số gọi ... ” Cô lại cần hỏi gì? ” – đầu dây bên kia nghe có vẻ đã dịu dàng hơn lúc này, Vinh Huy lại im lặng một lúc mới trả lời: ” Tôi là Vinh Hy, mong cậu tự trọng, giữ kè với tiểu thư của chúng tôi, cô ấy chỉ là thích quan tâm người khác thôi”. Bên kia bỗng gặng giọng, âm thanh trở nên lạnh lùng, quyết đoán:” Không cần anh phải dạy “. Không đợi Vinh Hy nói thêm bên kia đã dập máy, Vinh Hy phui tàn thuốc trên bậu cửa, đóng cửa sổ rồi tắt đèn. Đêm tĩnh mịch loáng thoáng hương hoa trong vườn, hôm nay không có trăng, mọi thứ bị bao phủ bởi một màn tối lạnh.

Ngày hôm sau, hôm sau, hôm sau nữa, An Di liên tiếp gọi tới cho bệnh viện nhưng lần nào cô y tá cũng bảo rằng anh chàng phòng 216 không muốn nghe điện thoại, cũng không muốn bị làm phiền, nhưng cô vẫn kiên quyết mỗi ngày để lại một lời nhắn nhờ cô y tá chuyển đến anh, anh thấy bình thường mấy cô y tá này đã đủ phiền rồi An Di lại tạo cơ hội cho họ ra ra vào vào quấy rầy anh, cuối cùng chịu không được anh mới đưa y tá số điện thoại riêng của mình báo y tá nói với An Di cứ liên lạc thẳng với anh. An Di thấy vui nhưng lại nghĩ sợ làm phiền anh nghỉ ngơi, và lại sau lần nói chuyện trước cô nhận ra anh rất kiên trì lại cô cộc lốc nên chỉ dám mỗi ngày nhắn cho anh vài tin nhắn chứ không gọi điện. Khi thì ‘Anh nhớ nghỉ ngơi’ , ‘Nhớ ăn đúng bữa’ , ‘Còn đau không?’ , ‘Giữ ấm nhé, dự báo thời tiết nói đêm nay ở đây có mưa lớn’ , ... Anh trả lời mọi tin nhắn của cô nhưng luôn chỉ vắn vệt vài chữ ‘Ừm’ , ‘Được’ , ‘Biết rồi’ ... Cứ thế suốt hai tuần nay anh cũng dần quen thuộc, lại cảm thấy chút ấm áp, chút quan tâm, nhưng rồi hôm nay anh xuất viện, trở về nhà thu dọn hành lý, trong hai tuần qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng muốn đi một nơi thật xa, muốn quên đi tất cả để sống thật tốt, thu xếp người chăm sóc cho ba xong giao công ty lại cho người anh họ rồi ra thẳng sân bay, ngồi trong phòng chờ điện thoại lại báo có tin nhắn ‘Hôm nay anh thấy thế nào?’, Anh suy nghĩ một lúc muốn cảm ơn cô đã đưa anh đi bệnh viện, đã cứu anh, cảm ơn cô đã ngày ngày quan tâm anh, cảm ơn sự dịu dàng của cô đã mang cho anh chút hơi ấm, cảm ơn cô rất nhiều thứ mà 2 tuần nay cô đã mang lại cho anh nhưng anh cũng không nhận thức được đó là gì ... ắn rồi lại xoa vài lần cuối cùng anh trả lời ‘Tôi xuất viện rồi, rất cảm ơn’ rồi ấn gửi đi, Hình như EQ của anh có vấn đề thì phải, muốn nói cảm ơn thôi mà lại thô kệch lãnh đạm đến mức người ta hiểu là vì anh đã xuất viện rồi nên không cần lo cho anh nữa. ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chân Trời Mới

“Mỗi con người đều có một thoáng sai lầm trong cuộc đời, chỉ cần ta đủ mạnh mẽ bước qua, chỉ cần bước qua, trước mặt ta sẽ là một chân trời mới”

Thành phố D, quê hương của mẹ anh, máy bay hạ cánh không lâu thì một người con trai cao ngạo, lịch lãm, đôi mắt giấu sau cặp kính râm đen rào quanh một lượt rồi cương nghị đẩy hành lí bước đi, quả thật trông rất ngầu. Ngón Hoa đi đến khu chờ hướng thẳng đến bảng tên Sam Ng, như chợt nhận ra điều gì, anh khựng lại ‘Hừ’ một tiếng, tại sao lại là ‘Sam Ng – Nick Yu’ ? Anh trở tay vào cái bàn rồi tỏ vẻ mặt khó chịu, người giới thiệu nhà vợ và giải thích là do có một người nữa cũng đi chuyến bay này mua nhà cùng khu gần đó. Anh lại ‘Hừ’ lạnh một tiếng sau đó lấy khẩu trang y tế ra đeo vào, anh thực sự không thích không khí ở đây, tầm 3 phút sau cũng có một cậu trai tầm 17, 18 đẩy hành lí tới vui vẻ hét lên với người giới thiệu “Hi, con là Nick”, Ngón Hoa không để tâm đi một mạch ra taxi. Ngồi trên taxi ở ghế lái phụ anh có cảm giác như não mình bị tiếng nói chuyện rộn ràng của hai người phía sau một già một trẻ làm cho ong ong cả lên, anh chớp mắt vẫn không thèm tháo kính và khẩu trang mà ngủ. Khi đến nơi thì đã xế chiều, bây giờ anh mới ý thức được nhà cùng khu với cậu nhóc này lại là hai ngôi nhà chung 1 vách, thiết kế và nội thất bên trong y hệt nhau đều là mới, trang trí rất tỉ mỉ, khu này yên tĩnh, trị an tốt, ít xe cộ lại gần nơi anh sắp làm việc, không khí lại thoáng đãng trong lành phù hợp mọi yêu cầu của anh, chỉ có điều hai ngôi nhà này là ... ‘chung một vách’, cậu nhóc không suy nghĩ nhiều nhận chìa khoá rồi mang hành lí đi ngay vào căn nhà bên trái, anh nhủ mảy rồi cũng nhận chìa khoá đi vào căn nhà bên phải, anh thăm nghĩ không biết chủ cũ của căn nhà này suy nghĩ gì lại xảy ra được thứ không có logic như vậy, anh cực ghét chia sẻ đồ của mình với người khác, huống chi đây lại là cả bức tường. Nhưng anh không muốn tốn thời gian tìm ngôi nhà khác nên cũng tạm thời chấp nhận.

Cũng từ hôm ở sân bay đó, vì tin nhắn thô kệch đó của anh mà anh không còn nhận được bất cứ tin nhắn quan tâm thăm hỏi mỗi ngày của cô gái tên An Di đó, trong lòng thoáng lên chút trống vắng lại buồn bực khó chịu không biết vì sao. Nhưng cũng không mất ngủ mà chủ động, mỗi tối cứ cầm điện thoại nhìn chằm chằm vào cái số quen thuộc ấy nhìn đã rồi lại đi ngủ, một người ngày đêm chỉ biết có sách vở học hành như anh thì dù IQ có cao đến đâu, thực lực có giỏi đến đâu thì kinh nghiệm yêu đương cũng bằng 0, huống hồ lại là tâm lí con gái. Một người con trai 25 tuổi đầu, trẻ trung, nam tính, đẹp trai, học vấn, gia thế bất cứ phương diện nào cũng đều hoàn hảo, lại sinh ra và lớn lên ở một đất nước có văn hoá phương Tây như Ngón Hoa mà đến tận bây giờ vẫn ‘giữ thân như ngọc’, ngay cả nụ hôn đầu, mối tình đầu cũng còn chưa trải qua bao giờ. Ai không biết lại nghĩ anh là gay cũng nên, nhưng kì thực thì đám bạn học ở Harvard của anh cũng là nghĩ anh như vậy, bất cứ người con gái nào dù có xinh đẹp mấy muốn theo đuổi anh cũng đều bị sự cao ngạo lạnh lùng của anh đuổi cho chạy mất. Mọi người đều thắc mắc không biết khi nào thì anh ‘tu thành chánh quả’ ...

Ở cách đó không xa, An Di đang vui mình trong chốn nhìn vào màn hình điện thoại mãi, rồi lại nghĩ chẳng có lí do gì để tiếp tục phiên anh nữa ... Nhưng nay cả tên anh cô cũng chưa kịp hỏi vậy mà ... Đã bao đêm rồi cô lại rơi vào tình trạng khó ngủ này chứ ? Gần đây còn vì bận việc xin nhập học rồi còn phải tìm giáo viên kèm học, phải tự ôn tập để không thua kém những học sinh ở đây nên An Di đã thức khuya mấy đêm rồi, tinh thần lúc này lại có chút hỗn loạn lại mơ con ác mộng khủng khiếp ấy, nửa đêm không ngủ nữa lại chạy ra vườn ngắm hoa dạ lan hương. Còn trên khung cửa sổ Vinh Hy lại chống tay lên cằm tựa vào đó mà ngắm cô, cô đêm nay lại mất ngủ ... giống như anh. Tìm anh lại nhói đau từng cơn, từng cơn.

Sáng hôm sau, Du Thăng cảm sắp gãy tờ nhập học, vừa đạp xe vừa huýt sáo trên đường đến trường mới, đạp được một đoạn cậu lại trông thấy một bóng dáng có hơi quen thuộc, là anh trai nhà bên, cậu vui vẻ đạp xe chậm chậm rồi buông câu chào: “Em là Nick – Du Thăng, hàng xóm của anh, nhớ em chứ?”, Ngón Hoa vẫn lạnh lùng chỉ gật đầu ung dung bước đi tiếp, lúc này Du Thăng mới nhìn gương mặt lúc không đeo khẩu trang, kính đen của anh, đúng là rất cương nghị, nam tính, lại rất trắng, làm cậu là con trai lại không khỏi ganh tỵ. Cậu lại hỏi anh: “Anh đi đâu vậy?”, trong lòng anh nghĩ cậu trai này thật là phiền phức, nhưng cũng lịch sự mà trả lời: “Xin việc”, hỏi xong Du Thăng lại hỏi: “Anh xin việc ở đâu? em cũng đang đi nộp đơn nhập học này”, lúc này anh đã thoáng chút bực mình, nhanh bước đi phớt lờ Du Thăng, cậu cũng nhận ra nên cũng không mất dầy hỏi tiếp, đến khi cả hai cùng dừng chân trước cổng trường Trung học thành phố D, vốn là trường tiêu chuẩn quốc tế nên tuyển chọn giáo viên và học sinh cũng rất đòi hỏi. Du Thăng giật mình chợt nhận ra, anh nói đi xin việc thì ra là làm ở đây, có lẽ là trợ giáo hay thực tập sinh cũng nên, dù sao nhìn anh còn trẻ như vậy. Hai người cùng bước vào phòng hiệu trưởng, trong lúc cô chủ nhiệm đang xem hồ sơ cho cậu, cậu lại vênh tai nghe ngóng phía khác, giọng hiệu trưởng run run có vẻ là giật mình: “Ngón Hoa, 25 tuổi, tốt nghiệp đại học Harvard ngành y, sử dụng thông thạo 5 thứ tiếng, quê quán Anh ...” giọng hiệu trưởng không lớn cũng không nhỏ đủ khiến cho mọi người còn lại trong văn phòng lúc này mắt chữ A mồm chữ O, người đàn ông này vừa bước vào đã mang khí thế đẹp trai bức người bao trùm cả gian phòng này, lại còn bản giới thiệu kia nữa, đúng là khiến mọi người khó tin, hiệu trưởng lại cất giọng: “Vây mục đích cậu ...”, ông còn chưa nói hết, anh đã trả lời một cách lãnh đạm: “Tôi thích”. Chỉ vài phút sau hai người lại cùng bước ra khỏi phòng, Du Thăng từ lúc bước ra khỏi nhà đã bị Ngón Hoa làm cho đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, còn Ngón Hoa vẫn cứ bình thản với thái độ lạnh lùng của mình, chẳng để ai trong mắt. Du Thăng lặng lẽ đi cùng anh về, trên đường vẫn cứ suy nghĩ mãi, rốt cuộc con người này làm bằng thứ gì thế không biết, còn trẻ tuổi mà thân thể đã phi phàm như vậy, lúc hai người đến cổng Du Thăng đứng bên nhà mình hét sang: “Thầy Sam, em rất dờ mớ Hoá-Sinh, thật hay thầy lại học Y có thể nào kèm giúp em không?”, Ngón Hoa định đi vào nhà thì dừng lại cất giọng không lớn, đủ để Du Thăng có thể nghe thấy: “Đề tôi xem”, nói xong anh đi vào đóng sầm cửa lại, con người anh đối với mọi chuyện đều lãnh đạm duy nhất chỉ có học tập lại cực kì nghiêm túc, còn Du Thăng thì lại hí hửng, tâm trạng đang tốt thế là lại vác xe đạp chạy vòng vòng trong khu tiện thể tìm nhà của Tiểu Di, mới nghĩ đến An Di thôi tâm trạng của Du Thăng đã vui vẻ ngay, cậu nhất định cho An Di một bất ngờ.

Hai tháng ngắn ngủi mùa hè, mỗi người lại sử dụng nó với mục đích khác nhau, An Di ôn tập bài vở, dạy An Hạo chơi cờ vua, đi chơi cùng ông bà. Ngón Hoa soạn giáo án, lại phải trông chừng xử lí công việc của công ty bên Anh dù giao cho anh họ nhưng vẫn không an tâm, Vinh Hy giúp An tổng đi Anh xử lí công việc cũng không quên ghé đón Tiểu Bối về cho An Di, anh thừa biết là cô rất nhớ nó nhưng lại sợ phiền mà không nói. Du Thăng thì về Anh cùng gia đình đến ngày khai giảng mới quay lại ...

Ngày khai giảng ...

Trước khi ra khỏi nhà Du Thăng nhìn thấy mẫu giấy nhỏ dán ở cánh cổng nhà “Mỗi chiều 6h, học hành đều đặn, nghiêm túc, số điện thoại của tôi XXXXXXX, còn nữa gọi tôi là Thầy Ngón thay vì Sam” – Đây là lời nhắn của anh ấy sao? Đồng ý dạy mình rồi ?

Du Thăng đứng đợi trước nhà An Di vốn định sẽ cho cô bất ngờ rồi chở cô đi học, nhưng trời thì kéo mây ừn ừn, đợi hơn nửa tiếng vẫn chưa thấy An Di, Du Thăng liền nghĩ chắc cô đi học rồi lại lùi thui đạp xe đến trường một mình. Ngón Hoa vốn ra khỏi nhà rất sớm nhưng vì hai tháng nay anh ăn ngủ không ngon nên sáng nào cũng ngồi trong quán coffee gần nhà nhắm nháp chút Espresso, hôm nay trời chuyển xấu anh cũng không vội vàng, cứ chậm rãi thưởng thức, đến lúc bước ra khỏi quán thì trong ngôi nhà đối diện một cô thiếu nữ với mái tóc xoả tung bay trong gió, gương mặt thoáng qua thôi cũng đủ biết rằng

rất xinh xắn, dáng người cao lại thon thả với làn da trắng hồng, rất ngọt ngào, lúc này cô gái ngoài lại nói với người đàn ông trung niên đang đứng trước cổng: “Không cần đưa đón con mà, ba mau vào đi”, người đàn ông cười xoa ngán ngẩm nhìn lên bầu trời đen kịt lại lắc đầu đi vào trong. Giọng nói của cô gái vừa này như rót mật vào tai, khiến ai nghe chắc cũng phải tấm tắc vui vẻ. Nhưng khoảng đã, anh dường như cảm thấy hơi quen tai ... Rốt cuộc đã nghe ở đâu ?

Ngôn Hoa lặng lẽ ngắm nhìn bộ dạng hót hắt trông rất buồn cười của cô gái mặc đồng phục phía trước, có lẽ là học sinh trường trung học thành phố D, không chừng sẽ là học trò của anh, nghĩ đến đây anh không nhịn được mà nở một nụ cười nhàn nhạt, anh cũng tự giạt mình, cô gái này khiến anh vừa cười sao ? Anh cũng không tin vào mình nổi, cứ ung dung bước sau cô gái ấy.

Trời lại trở chứng càng lúc càng âm u hơn, gió rít mạnh hơn, mùi ẩm ướt bốc lên báo hiệu cơn mưa sắp kéo đến, anh nhanh chóng nhắm tới mái hiên gần đó mà chạy, nhưng nhìn cô gái hậu đầu trước mặt anh lại bất giác chậm lại đi sau cô, vì biết cô cũng nhắm đến mái hiên đó nên anh lặng lẽ nhường cô vào trước, bỗng ‘Huych’ một tiếng cô gái trước mặt vấp phải lề đường, chuẩn bị ngã thì anh đã nhanh chóng đưa tay đón trọn vòng eo thon của cô. Giây phút đó tim anh lại đập chậm một nhịp, do sự bất ngờ hay là do vô tình động chạm mà gây ra phản ứng sinh lý ? Anh vội trấn tĩnh mình mà gắng giọng :

“Này, không định đứng đây à?” – Trong khoảnh khắc hai đôi mắt giao nhau tim anh lại tiếp tục ... chậm đi một nhịp .

*Hic chương này chỉ có 2000 chữ, các bạn thông cảm mai mình còn phải đi học

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Những Người Bạn Mới

“Mỗi chúng ta ai cũng cần có bạn bè, những người bạn tốt luôn hiện hữu xung quanh ta, chỉ cần mở lòng đón nhận, họ sẽ trở thành những mảnh ghép còn thiếu trong cuộc sống của chúng ta, cùng chúng ta tiêu diệt những hồi ức tươi đẹp”

Ngày thứ hai đi học ở trường mới, tâm trạng của An Di rất tốt, những rắc rối hôm qua cô tự mình chuốc lấy không làm hại tâm trạng của cô quá lâu, chỉ là bây giờ cô đang cố gắng né tránh hết sức có thể, chỉ mong sao đừng có vô duyên vô cớ gặp phải tên thầy giáo hắc ám hôm qua khiến cô liên tục phải ngượng ngùng. Vừa nghĩ cô vừa tung tăng ôm ba lô chạy xuống lầu ăn vội bữa sáng. An lão gia thấy vậy liền nhắc nhở: “Tiểu Di của ông ăn chậm thôi, sao phải vội?” “, An Di vừa ăn vừa trả lời:” Ông à cháu phải đến trường sớm”, bộ dạng của cô lúc này trông vô cùng buồn cười, đôi má xinh xắn căng tròn lên do ăn nhiều cùng một lúc, đôi môi đỏ mọng thì chum lại rất đáng yêu, làm cho An tổng đang này ngán ngẩm lắc đầu còn Vinh Hy từ bên ngoài đi vào nhìn thấy cũng không nhịn được bật cười thành tiếng. Lúc này An tổng cất giọng, ánh mắt thâm trầm đầy sự quan tâm” Tiểu Di, đi học thế nào, có quen không con?”, An Di hình như nhớ ra được điều gì đó lại vội vàng trả lời: ”Ba à, ba không biết đâu Du Thăng cậu ấy bảo là đi du học con còn tưởng là đi đâu không ngờ lại là đến đây, còn học chung trường chung lớp với con, trùng hợp thật đó ba”, An tổng không nói gì chỉ cười, Vinh Hy thì nhủ thầm một cái lẩm bầm” Hừ, trùng hợp sao? Là em ngoan thì có”. Chờ cả nhà ăn xong Vinh Hy mới lên tiếng: “An tổng, con chuẩn bị xe đưa An Hạo và An Di đi học rồi quay về đón chứ”, An tổng gật đầu nhưng An Di lại vội xua tay, tỏ vẻ không đồng tình: “Con đã nói rồi mà, con không thích đi xe, tự con đi bộ được mà nhà có xa trường mấy đâu?”, không đợi ai trả lời cô đã vội chạy ra khỏi, An tổng không nói gì chỉ ra hiệu cho Vinh Hy đi lấy xe còn ông thì lại móc điện thoại ra, ấn ấn rồi gọi đi: “Này Du Ngạn, xem ra cậu nôn nóng tác hợp chúng nó thật đấy, sợ An gia đây từ hôn à?”, bên kia có tiếng trả lời: “Cái tên An Thành này, việc thăng nhóc Du Thăng nhà tôi tôi cũng mới biết đấy thôi, tôi biết cậu không quên hôn ước nhưng thằng oắt con nhà tôi lại sợ cậu mang con gái chạy mất đó chứ”, hai người trường bối cười cười nói nói một hồi bên kia lại ra giọng nhờ cậy: “Cậu giúp tôi canh chừng nó một chút, tôi có việc cúp máy trước đây”, An tổng vui vẻ trả lời: “Được”, rồi cúp máy ra hiệu cho con trai cùng ra xe, xe ra đến cổng bỗng dừng lại vì An Di vẫn còn đứng đó, Vinh Hy hạ kiếng xe lên tiếng hỏi: “Vội sao còn chưa đi?”, An Di quay lại giọng mềm nhũn có vẻ đau lòng: “Anh Vinh Hy, hình như Tiểu Bối không quen không khí ở đây, trông nó không khỏe chút nào”, Vinh Hy nhìn xuống chân An Di, con chó Husky to lớn trông không có chút sức sống nằm cuộn lại rất tội nghiệp, trong nhà không nằm lại chạy ra đây này ? Lúc đó cửa xe phía sau hạ xuống. An tổng nhẹ nhàng bảo: ” Con đi học trước đi, ba gọi bác Vinh đưa nó đi khám”, An Di gật đầu quay đi nhưng đầu thì cứ ngoái lại nhìn, chiếc Porsche cũng chậm rãi đi ra chạy về hướng ngược lại, lúc này trong quán coffee đối diện, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng và quần Âu chỉnh tề bước ra, hôm nay Ngôn Hoa ăn mặc vô cùng giản dị nhưng trên người lại toát ra khí thế nam tính và cao ngạo quen thuộc của anh. Nhìn thấy chiếc xe sang trọng vừa trong nhà kia chạy ra, anh thầm nghĩ mình cũng nên mua một chiếc xe, mặc dù đi làm không cần thiết nhưng những khi khác đi lại cũng tiện, anh lại cực ghét dùng phương tiện công cộng, nghĩ rồi anh vội bước chậm chậm trên đường.

Trời hôm nay rất tốt, trong lành và mát mẻ, Du Thăng đạp xe ra khỏi nhà trong lòng không khỏi phấn khởi, lúc chạy ngang qua Ngôn Hoa, cậu giảm tốc độ lên tiếng chào: “Hi! Thầy Ngôn”, thấy Ngôn Hoa không để tâm lời của mình mà chỉ ung dung bước tiếp cậu cũng hiểu ý không làm phiền tăng tốc vượt qua nhưng trong lòng lại tự hỏi: “Có kiểu người như vậy nữa sao? Là anh ta không thích cậu hay là do anh ta bị bệnh sợ giao tiếp vậy, lúc nào cũng lạnh lùng, trầm mặc”, nghĩ rồi cậu tiếp tục đạp nhanh, hình như là đuổi theo ai đó. ‘Két’, tiếng thắng xe của cậu là An Di giật mình, cậu chỉ vào yên sau: “Lên xe tớ chờ này”, lúc này An Di mới nhìn thấy chiếc xe của Du Thăng vốn là xe đạp leo núi nhưng lại làm thêm yên sau, rõ ràng là do đặt làm thêm, nhìn trông rất buồn cười, An Di vui vẻ ngồi lên lại không quên lên tiếng reu reo: “Trông xấu chết đi được, thật không có logic, xe thể thao ai lại làm thêm yên sau?”, Du Thăng cười cười trả lời: “Kệ tớ, tớ thích như vậy, cậu mới không có logic, con gái sao lại ngồi xe đạp kiểu đó, cậu lại đang mặc váy đấy”, lúc này An Di mới ý thức được lại chổng chế cho khỏi ngượng:” Kệ tớ, tớ cũng thích như vậy đấy”, cô không biết tất cả những việc này giờ đều lọt hết vào tầm nhìn của người đi phía sau không xa, con phố buổi sáng tuy người đi lại nhiều nhưng người ở đây vốn rất ít, ai đi đường này, vội vã gấp gáp cũng có, chậm rãi ung dung cũng có, người đi học cũng có, đi làm cũng có, nhưng cùng một điều đó là họ rất trầm lặng, kiệm lời cho nên trên phố cũng ồn ào lắm, lúc này đến giờ lời nói không lớn không nhỏ của An Di và Du Thăng đủ để người nào đó nghe hết lại bất giác nhìn mà nở một nụ cười thoáng nhợt nhạt như có như không, lúc An Di xuống xe định đôi tư thế ngồi sang một bên lại vô tình chạm mặt với cái người đi sau không xa ấy, lại như nhìn thấy anh ta mới vừa nhếch miệng cười thì phải, lại là tên hắc ám ấy, lúc này An Di ngượng chết đi được lại véo vào hông Du Thăng hét lên: “Cậu đạp nhanh đi”, cậu ta nghe vậy thì tưởng An Di

giận mình lại vội đáp thật nhanh chờ cô đến trường, còn cô thì luôn miệng làm bầm hình như cái tên hắc ám ấy luôn xuất hiện mỗi khi cô làm việc đáng xấu hổ thì phải, đúng là ông trời trêu cô mà.

Đến lớp nhìn mọi người ai nấy đều ôm sách vở ôn bài, cô biết tuần đầu tiên môn học nào cũng sẽ phải làm một bài kiểm tra tổng hợp, để giáo viên tìm hiểu xem học trò nghỉ hè có quên mất bài học hay không, có cần điều chỉnh cách giảng dạy cho phù hợp hay không, lại còn để tranh vị trí nhất bảng của mỗi môn. Mấy điều này ngày hôm qua cô chủ nhiệm đã huyền thuyên một tràng dài đằng đẳng. Vì trường cô có một đặc trưng là giáo viên rất hào phóng và thân thiện, mỗi lần kiểm tra thi cử đều treo giải thưởng để khuyến khích học sinh, nhưng học sinh trường cô đa số lại là cậu ấm cô chiêu của những gia đình bề thế, bọn họ chỉ hứng thú đến cái vị trí nhất bảng và danh tiếng của mình trong trường thôi còn phần thưởng vốn không thêm để ý đến. An Di vốn cũng không quan tâm nhưng vì muốn so sánh năng lực của mình với học sinh ở đây nên suốt hè cũng ra sức ôn tập, chỉ là môn Hoá học của cô không hoàn hảo lắm mà thôi, nghĩ đến môn Hoá học cô lại vô thức búng tính nhớ đến về mặt hắc ám lúc sáng rồi rùng mình một cái, chỉ mong điểm đừng quá thấp khiến cô lại mất mặt. Dù gì tối qua cô cũng đã ôn kĩ càng nên bây giờ rất ung dung ngồi nói chuyện với Du Thăng, cậu ta cũng học khá khá nên chỉ xem bài qua loa rồi không thêm nhìn tới chỉ mãi nói chuyện với An Di, dù gì cũng gần hai tháng không gặp cậu rất nhớ cô, có rất nhiều chuyện muốn nói với cô. Một bạn nữ trông có vẻ hiền lành niềm nở đi đến hỏi chuyện: “Không ôn bài sao An Di?”, bạn ấy là Đinh Tâm, hôm qua đã chủ động đến làm quen với An Di, hai người nói chuyện rất hợp nên cô rất thích An Di muốn làm bạn thân với An Di, không đợi An Di trả lời Du Thăng đã đưa mặt đến gần Đinh Tâm gần lên từng chữ: “Cậu, ầy, rất, giỏi, không, cần, thiết”, An Di nhăn mặt, véo tay Du Thăng một cái kéo cậu ta lại rồi xua tay: “Không có đâu, cậu ấy giỏi thôi, tớ đã ôn ở nhà rồi, cậu mau ôn bài đi”, nói xong cô cười ngọt một cái, Đinh Tâm cũng cười lại nhưng trong lòng lại khó chịu nhìn Du Thăng, cậu ta trông cũng đẹp trai lại có nét lai Tây, nhìn thì hơi trẻ con nhưng không ngờ lại khó ưa như vậy, nghĩ rồi cô quay lại bàn mình, phía trên lại có tiếng con gái có vẻ mỉa mai: “Tự cao”, cậu ấy là Ngô Vi Mai, người trước giờ thường xuyên giữ vị trí đầu bảng của nhiều môn học, cậu ta cũng ngồi bàn đầu cạnh bàn của An Di, nói rồi cậu ta lại tiếp tục lật sách ‘xoạt xoạt’, An Di chỉ hơi nhăn mặt nhưng Du Thăng thì lại nhảy bổ lên chặn trang sách của cậu ta lại rồi lớn tiếng: “Cậu nói ai tự cao? Tớ không thích bắt nạt con gái nhưng cậu tự trọng một chút...”, chưa kịp nói thêm Du Thăng đã bị kẻ bên véo hông một cái kéo về chỗ ngồi, An Di quay sang Vi Mai nói nhỏ nhẹ một tiếng xin lỗi rồi lại quay xuống Du Thăng lườm cậu một cái. Du Thăng lại tỏ vẻ không đồng ý: “Sao lại phải xin lỗi cậu ta?”, Vi Mai ‘Hừ’ một tiếng lại nghe An Di mắng Du Thăng: “Đều tại cậu có lỗi với cậu ấy trước”, Du Thăng nhăn nhó: “Nhưng cậu ấy nói cậu ... “. Định nói tiếp nhưng An Di giận quay lên trên Du Thăng lại thôi, trong lòng lại rất bức bối. Thấy cô lấy sách vở ra xem cậu lại bức dọc lấy sách vở ra hết tờ chỗ này lại về bầy chỗ kia, Đinh Tâm ngồi kế bên nhìn thấy liền phì cười còn lí nhí “Đáng đời cậu”, Du Thăng hình như nghe thấy gì đó quay sang lè lưỡi chọc ghẹo Đinh Tâm, cô lại tiếp tục cười rồi lí nhí “Thật trẻ con”, bên kia có tiếng xé tập, một lúc sau có tờ giấy gấp tư bị Du Thăng ném sang, Đinh Tâm giật mình không giám mở ra xem, Du Thăng lại lên tiếng cười cười: “Không phải thư tình đâu mau mở ra xem đi”, Đinh Tâm ngượng ngùng chậm rãi mở tờ giấy ra, 3 giây sau cô đưa ánh mắt tức giận nhìn sang Du Thăng: “Cậu ... cậu”, Du Thăng lại lè lưỡi trêu cô, vì tờ giấy vừa nãy cậu gửi viết mấy chữ to đùng ‘ĐÁNG ĐỜI CẬU MỚI THẬT TRẺ CON’, làm cho Đinh Tâm giận tím cả mặt quay đi.

*Xong 2000 chữ, hôm nay còn một chương 2000 chữ nữa nhé, các bạn đọc xong cho mình chút ý kiến nhé, mình rất cảm ơn

* Àh do tên nhân vật Du Thăng hơi liên quan đến một người quen của mình nên chương trước có chút nhầm lẫn mình đã edit, xin lỗi nhé, có sai sót gì các bạn hãy comment để mình chỉnh sửa nha <3

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chính Là Em

“Hỏi ông trời duyên phận là gì? Phải chăng duyên phận chính là em? Người hết lần này đến lần khác xuất hiện gây nhớ thương mong chờ nhưng rồi lại vô như vô tình không biết”

Tiếng chuông vào học vang lên, tất cả vào chỗ ngồi của mình, tiết học đầu tiên là của cô chủ nhiệm dạy văn, vừa vào lớp cô đã huyền thuyên một tràng dài dòng về bài kiểm tra của cô, nào là bài kiểm tra Văn ngoài điểm số còn là để kiểm tra xem tâm tư tình cảm của các trò qua từng câu chữ, nào là phải nghiêm túc làm bài, đi đúng trọng tâm, nào là phần thưởng của cô ... cả lớp vừa vào tiết đầu tiên bưng bưng khí thế đều đã bị cô ru đến muốn đi ngủ ngay, sau khi thoả mãn cái miệng của mình cô mới chậm rãi đi phát đề cho các trò, hí hoáy làm bài một lúc An Di lại cảm giác người phía sau không chịu ngồi yên mà liên tục khều lưng cô, cô bức mình quay lại, lườm Du Thăng một cái rồi quay lên tiếp tục làm bài, phía dưới lại có tiếng thỏ thẻ: “An Di đừng giận tớ”. Cô chau mày rồi lại im lặng tiếp tục viết, thấy cô im lặng phía sau lại lên tiếng: “Đừng giận nữa mà”, bên kia có tiếng Vi Mai khó chịu ‘Hừ’ một tiếng, An Di liền quay lại đánh giọng, nhủ mày: “Du Thăng, cậu yên lặng một chút”. Du Thăng lại càng bứt rứt gọi: “An Di à”, lần này có tiếng gọi lớn: “Trò Du Thăng”, cả lớp quay lại nhìn cậu ta, tức giận một hồi cậu ta mới chịu ngồi im lặng làm bài.

Hết giờ, cô chủ nhiệm đi thu bài cả lớp rồi huyền thuyên một tràng mới chịu ra khỏi, An Di mệt mỏi nằm dài lên bàn, Du Thăng hết chọc rồi lại gọi nhưng cô không thêm trả lời, cậu bưng lên ghé mặt lại gần gọi to: “An Di”, An Di bức mình ngược lên mắng: “Cậu thôi đi Du Thăng, tớ buồn ngủ lắm”, nói xong cô lại cúi xuống bàn nhắm mắt, Du Thăng bức dọc im lặng về chỗ nằm dài trên bàn nghĩ chắc An Di giận thật rồi nên buồn bã vô vàn trạng vở chẳng thể làm gì, cậu không biết gần đây An Di thật sự hay mất ngủ, hôm qua lại còn thức ôn bài, trưa qua hai tiết đầu nhưng bây giờ lại thấy vô cùng buồn ngủ.

Gần vào học An Di mới uể oải đi ra phòng vệ sinh rửa mặt, chỉnh sửa quần áo tóc tai, lúc quay lại đi ngang qua phòng giáo viên lại chạm mặt tên thầy giáo hắc ám, thầm nghĩ sắp đến là tiết của hắc An Di lại nhanh chân lướt qua, khí thế lạnh lùng của hắc An Di làm cô tỉnh cả người. Ngón Hoa đang nài nghĩ chút nữa biết được cô gái tên An Di kia là ai sẽ phải làm gì chột như người thấy mùi nước hoa nhàn nhạt quen thuộc, anh ngoài đầu nhìn bóng dáng người vừa lướt qua, lại là cô? Mới hai ngày mà anh và cô đã tiếp xúc ở cự li gần đến mấy lần, đến mùi nước hoa của cô mà anh cũng nhớ rõ như vậy sao? Gần đây anh tự thấy mình thực sự rất kì lạ, không thể hiểu nổi. Nghĩ rồi anh tự cười mình thật kì quặc xong lại rảo bước vào phòng lấy xấp đề kiểm tra đi thẳng đến lớp A.

Lại là tiếng chuông vào học, An Di mới vừa bước tới cửa Du Thăng đã chạy lại nắm vào ngón tay út của cô, day qua day lại, đây là hành động quen thuộc mỗi khi cậu định dỗ dành hay năn nỉ cô, cậu lên tiếng về cậu khẩn: “An Di giận thật à, tớ xin lỗi”, An Di lúc này đang suy nghĩ lung tung hỗn loạn, trong đầu chỉ toàn hiện diện bài kiểm tra Hoá học sắp tới, không để ý đến Du Thăng, gạt tay cậu ra trở về chỗ ngồi, ở góc lớp lại vang lên vài tiếng trêu chọc của bọn con trai: “Bị người đẹp từ chối rồi”, “Đẹp trai cũng vô ích haha”, Du Thăng giận run người, quay ngoắc lại trừng mắt vung nắm đấm về phía đó, định nhảy bổ tới lại nhìn thấy thầy Ngôn từ cửa đi vào lại kiềm chế quay về chỗ, trong lòng bức tức ghi nhớ món nợ này.

Ngôn Hoa vừa bước vào, toàn bộ ánh mắt của cả lớp dừng lại ở cùng một chỗ. Tất cả đứng lên chào, Ngôn Hoa đảo mắt một vòng rồi ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống, trong lớp lúc này nhốn nháo tiếng đặng đặng này bọn con gái khen thầy đẹp trai, đặng kia bọn con trai thờ dài ngoai ngắn. Trái tim mười mấy thiếu nữ trong phòng đập rộn ràng cả lên còn ánh mắt mười mấy tên con trai lại ánh lên tia ganh ghét, dù gì trông cũng chẳng lớn hơn là bao lại phải tôn trọng gọi một tiếng ‘thầy’ làm chúng có chút không phục. Bước đến bàn giáo viên Ngôn Hoa bỗng nhíu mày, anh vốn là người bị rối loạn âm ảnh cường chế, luôn muốn mọi thứ phải chính chu, gọn gàng ngăn nắp, nhìn thấy khăn trải bàn lộn xộn anh khó chịu gằng giọng: “Khăn bàn”, cả lớp nhìn vào chiếc khăn trải bàn, tiếng nói chuyện liền tắt ngấm, hoảng hốt mặt anh lúc này đành lại, vẻ cương nghị nghiêm túc cùng giọng nói trầm trầm có phần hơi khàn dù không quá lớn nhưng đủ khiến cho mọi người sợ đến xanh mặt. Cả lớp bị khí thế lạnh lùng đáng sợ ngập tràn trong đấy mắt anh dọa cho im phăng phắc không một tiếng động. Ai cũng bất ngờ, ngạc nhiên, duy nhất chỉ có Du Thăng như đã quen thuộc thái độ kì quái của con người mà vẻ mặt rất bình thản. Lúc này An Di mới ý thức thân phận lớp trưởng của mình mà chạy lên lách qua người thầy giáo đến chỉnh lại khăn bàn vốn được cô trải ngay ngắn lúc sáng không biết đã bị tên phá phách nào lật tung cả lên. Mùi nước hoa thoang thoảng lại lướt qua mũi ai đó một lần nữa. Xong xuôi cô giả vờ vui vẻ cười với tên hắc ám trước mặt một cái lách lại rồi quay về chỗ. Lúc này trong mắt Ngôn Hoa vút qua một tia sáng, anh hình như đã nhận ra điều gì đó, nghĩ thầm rồi khẽ cười ‘Là em?’.

Nụ cười vừa rồi làm cho bọn con gái sáng cả mắt lên. Anh lại cất giọng: “Chuẩn bị kiểm tra”, căn phòng yên ắng lúc này chỉ toàn tiếng lật tập vở xoàn xoạt, không một tiếng nói chuyện. Tự dưng cuối lớp có giọng nam khinh khỉnh vọng lên: “Nhất bảng sẽ thưởng gì vậy thầy?”, thầy không trả lời cả lớp hơi xôn xao tò mò muốn biết thầy giáo đẹp trai của mình sẽ treo thưởng gì. Một hồi lâu Ngôn Hoa mới cất cái giọng trầm đáng sợ của mình: “Làm tốt bài của cô cậu đi đã”, lại bị dọa một lần nữa, mọi người cả kinh, không ai nhắc ai tự mình cầm như hén, ngoan ngoãn ôn bài. Không khí lạnh lẽo bao trùm cả căng phòng.

Cô giám thị bị học sinh cả trường đặt cho cái biệt danh ‘Bà La Sát ế’ lúc này đi ngoài hành lang bỗng thấy kì lạ nên ghé mắt vào nhìn, hình như trong suốt mười mấy năm đi dạy cô chưa từng nghe cái lớp nào ngoan ngoãn im thin thít như vậy, yên ắng đến thật kì lạ, vừa nhìn đến bàn giáo viên ... trái tim tưởng chừng đã ngủ vùi của cô bỗng dưng loạn nhịp muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn người đàn ông cao ngạo ngồi đó, dáng vẻ ung dung thư thái, áo sơ mi trắng quần Âu trên người tôn lên vẻ nam tính cuốn hút lạ thường, hai hôm nay phòng giáo viên nữ liên tục bàn tán về người này sao? Hôm qua cô đã lắc đầu nguây nguẩy, có đẹp trai cỡ nào cô cũng không thể động lòng nổi đâu nhưng nhìn người nam nhân trước mặt cô nghĩ nhận định của mình thật sự sai rồi, người này có khí thế bức người ta phải siêu lòng ngay lập tức. Đúng là một mỹ nam mà. Du Thăng lơ đãng mãi từ đầu giờ, tự dưng nhìn ra cửa lại thấy cô giám thị đang mê mẩn nhìn thầy Ngôn như bị bỏ bùa thì không nhìn được phi cười, theo tiếng cười đó Ngôn Hoa đưa mắt về phía cửa ý thức được mình đang bị nhìn chằm chằm, ánh mắt người đó còn như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy ngay lập tức Ngôn Hoa hắng giọng “Hm” một tiếng, chưa đầy 3 giây người trước cửa liền biến mất sau dãy hành lang, tất cả đều bị cả lớp nhìn thấy, rõ ràng là thầy giáo đang ngượng, trông rất buồn cười nhưng không ai dám phớt ra thành tiếng. Chỉ có An Di là luôn cuối gằm mặt từ nãy giờ, một mặt là ôn bài mặt khác lại không dám ngược lên vì khoảng cách với tên thầy giáo hắc ám lúc này chỉ có một cánh tay, mọi động thái của cô sẽ lọt hết vào mắt hắn nên cô ngồi yên không hề động đậy cũng không hề ngược lên, trông cứ như một người đầy tội lỗi vậy, cô thầm trách tại sao khoảng cách giữa bàn giáo viên với bàn đầu tiên lại gần như vậy.

Ngôn Hoa gõ gõ lên bàn, mọi sự chú ý dồn về phía anh, An Di vẫn cúi gằm mặt không thèm để ý, anh gằng giọng: “Lớp trưởng, phát đề”, nói xong anh cầm sấp bài đưa về phía trước mặt, An Di lúc này mới ngược lên, chạm ngay ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Cô đón lấy sấp bài quay đi phát cho lớp, trong đầu lại thầm mắng tên hắc ám này đúng là biết cách hành hạ người khác, cô không biết được trên môi ai đó vừa mới nở một nụ cười thâm tình, anh nghĩ bụng ‘Đoán đúng rồi, chính là em’.

Quay về chỗ ngồi An Di ngay lập tức vận động hết tất cả noron thần kinh, sử dụng tất cả chất xám của mình chăm chú làm bài, Ngôn Hoa từ đầu đến cuối không nói một lời, cũng không đi đi lại lại rà soát từng dãy như các giáo viên khác, chỉ ngồi một chỗ là bàn giáo viên, lâu lâu lại đảo mắt một lần, lúc nào cũng dừng lại ở một điểm phía trước mặt. Ngắm nhìn bộ dạng lúc thì hí hoáy viết, lúc thì gằng gặc cắn bút, lúc thì cau có khó hiểu, anh cười thầm trong bụng nghĩ tiểu yêu tinh này thật có ma lực khiến người ta phải chú ý mình, lại có thể khi không khiến tâm trạng người ta vui vẻ muốn mỉm cười. Nghĩ đến đây anh liền không hiểu mình lại bị cái gì nữa rồi.

Dưới này, An Di đau đầu vì đồng bài tập, nào là ‘pha loãng dung dịch’, nào là ‘nồng độ ban đầu’, ‘oxi hoá – khử’, ‘áp suất chất lỏng’, ... sau một hồi dài đặng đặng mới kết thúc câu cuối cùng, An Di thờ phào nhẹ nhõm đẩy bài ra, lấy chai nước lọc trong ba lô quay sang góc tường uống vài ngụm. Trên bàn giáo viên mặt Ngôn Hoa lúc này từ từ dần ra, người con gái này bình thường đã rất đẹp rồi, bây giờ nhìn nghiêng lại càng thêm quyến rũ vô cùng, là sự quyến rũ của một đoá hoa sắp đến kì nở rộ. Nhìn người con gái trước mặt không chút tí vết, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, hàng lông mày đậm như con sâu nhỏ đáng yêu, đồng tử long lanh ẩn hiện dưới làn mi dài cong vút, cánh mũi cao cao, từ tai đến cổ là một màu trắng hồng ngọt ngào, nhất là lúc này ... đôi môi nhỏ xinh xinh, đỏ mọng rất tự nhiên đang uơn ướm. Yết hầu của Ngôn Hoa vô thức di chuyển lên xuống liên tục, cả người nóng hần lên, không khí tự dưng trở nên ngọt ngào vô cùng, anh vội vàng đứng dậy đi một mạch ra cửa.

Con gió mùa thu xoa vào mặt, trấn tĩnh tinh thần của một người đang căng thẳng vô cùng ... Cơ thể anh từ từ thả lỏng, trở lại là con người cao ngạo lạnh lùng bình thường nhưng ánh mắt lúc này lại sao lại có vẻ thâm trầm khó tả.

Một lúc sau Du Thăng cũng làm xong bài, lại không ngồi yên mà chọc phá An Di, cậu thò thè: “An Di đáng yêu dễ thương đừng giận nữa mà”, cô không trả lời cậu lại lên tiếng: “Bất quá thì tớ đi xin lỗi Vì Mai kia là được chứ gì?”, An Di quay đầu lại trả lời nho nhỏ: “Được rồi tớ đâu có giận cậu, phiền chết đi được ...”, còn chưa nói xong tiếng thầy giáo nhắc nhở từ cửa vọng vào rất rõ ràng hai chữ: “Lớp-trưởng”, An Di vội quay đầu lên cuối xuống nhìn vào bài kiểm tra, vô cùng ngượng.

Ngôn Hoa bước đến trước mặt An Di, lại gõ gõ lên bàn cô, cô ngược mặt lên vẻ khó hiểu, hai người lại mắt đối mắt nhìn nhau một hồi lâu. An Di nghĩ bụng tên hắc ám này không phải muốn nói chuyện với cô bằng ánh mắt hay sóng điện não đó chứ? Lúc này Ngôn Hoa quay đầu trở lại bàn giáo viên ngồi xuống mới gằng giọng: “Lớp trưởng, thu bài”. Thì ra là sai cô đi thu bài, thật không thể hiểu nổi hắn ta đến từ hành tinh nào, thật phiền chết đi được.

Đi một vòng thu bài cả lớp xong cô còn biết ý mà xếp xấp bài ngay ngắn rồi mới đặt lên bàn giáo viên, vừa xong thì Ngôn Hoa lại trở tay vào xấp bài.

Tên này lúc đầu bảo cô phát đề, lúc sau ra hiệu thu bài cũng còn tạm chấp nhận có thể hiểu, bây giờ lại là ý gì nữa đây? Cô thật tình không thể hiểu nổi nhũn nhũn đôi mày đậm. Ngôn Hoa nhận ra sự bối rối của cô nên mới lên tiếng: “Đếm lại”, thì ra là đếm lại số lượng bài? Bá đạo, hắc ám, ... cái tên này sợ cô chán quá ăn mất vài bài hay sao mà còn phải đếm lại, cô chủ nhiệm vừa nãy đều tự mình tận tình phát bài, thu bài, xong rồi còn không buồn đếm lại, hán lại mắc có gì dài dòng lời thôi như vậy chứ? Nghĩ rồi An Di cầm xấp bài đếm xoay một lượt thấy đủ liền giả vờ niềm nở: “Đạ, 32 bài không thiếu một bài”, nói xong ngay lập tức phi về chỗ ngồi chỉ sợ thầy giáo cao cao tự đại của cô lại dùng sóng điện não sai bảo cô làm việc dở hơi nào đó nữa.

Ngôn Hoa cầm xấp bài đi ra cửa, không nói một lời 10 giây sau không còn thấy đâu, cả lớp tự hiểu ý, thu dọn tập vở ra về lần lượt. An Di ngán ngẩm lắc đầu, thầy giáo hắc ám này của cô đúng là một trời một vực với cô giáo chủ nhiệm, người thì huyền thuyên không ngừng chỉ sợ không nói đủ, người kia thì cạy miệng cũng chẳng nói nửa lời. Nghĩ rồi cô mang ba lô lủ thui đi về.

*Xong , chương này 2700 chữ, post hơi muộn mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngôi Nhà Kì Lạ

” Thiên tài thì sống có giống người bình thường không? ”

~~~~~

Vật vã cả buổi sáng về đến nhà An Di liền đi lên phòng, cứ thế ngã người rơi ùm lên giường mà ngủ, thấy con gái không ăn uống gì mà đi học về đã mất dạng thì An phu nhân vô cùng lo lắng, trước giờ An Di không có thói quen bỏ bữa lại không thích ngủ trưa nhưng dạo gần đây cô rất kì lạ, sự nhạy cảm của người mẹ mạch bảo An phu nhân rằng con gái của bà đang gặp phải chuyện rắc rối gì đó.

‘Cộc cộc’ ... ‘Cộc cộc’ ... sau mấy hồi gõ cửa không thấy con gái ra mở An phu nhân càng lo lắng hơn, biết cửa không khoá bà nhẹ nhàng mở đi vào, nhanh chóng đến bên con gái dịu dàng hỏi chuyện: “An Di của mẹ, con không khoẻ ở đâu?”, vừa nói bà vừa đưa tay vuốt ve má con gái, An Di tựa người nắm tay mẹ lại nói rằng do cô phải thức học bài cho nên bây giờ mới buồn ngủ thôi, cô chỉ không muốn mẹ mình lo lắng rồi lại bảo mẹ là mình muốn tranh thủ ngủ để tí nữa còn đi học buổi chiều.

Thấy con gái nói vậy An phu nhân vẫn không khỏi lo lắng nhưng nghĩ gì đó lại thôi, đi ra khỏi phòng nhẹ nhàng không làm phiền con nữa. An Di trở mình nhìn ra cửa sổ, ánh nắng buổi trưa chói chang xuyên qua khung cửa kính, in từng vệt lên nền nhà, tâm trạng cô lúc này đúng là không tốt thật, là cô đang lo, đêm qua cô còn tự tin nghĩ rằng tuy môn Hoá học của mình hơi kém nhưng dù gì trước đây cô cũng học ở Anh mà, bài kiểm tra ở trường nội địa chắc cũng không đến nỗi làm khó cô

Nhưng cô biết mình đúng là gặp phải quỷ rồi, quên mất giáo viên của cô là tên hắc ám ấy. Anh ta vốn tốt nghiệp ở Harvard mà, yêu cầu cũng khác người bình thường là đương nhiên, cô tiêu thật rồi lúc này làm chẳng được bao nhiêu, chuẩn bị mất mặt rồi ...

Miên mang một lúc thì cô ngủ thiếp đi, lúc này trong giấc mơ lại hiện lên người con gái mặc bộ váy trắng đầm đìa máy nằm trên vệ đường, cô vô thức hét lên “Chị An Dao”, mở mắt nhìn người lại không ngừng túa ra, ngay sau đó hình ảnh ấy biến mất thay vào đó là một người con trai mặc áo sơ mi trắng, khắp mặt và đầu máu không ngừng chảy ra, cứ chảy, cứ chảy dần dần ướt thấm cả chiếc áo sơ mi, An Di giật mình ngồi bật dậy, thở dốc một hồi lâu lại lấy tay dùng sức đè lên ngực tự điều hoà nhịp thở...

Cô lại mơ giấc mơ đó sao? Giữa ban ngày sao? Thần thờ mất mấy phút cô mới tỉnh táo, đứng dậy đi vào phòng tắm, có tiếng nước ... An Di đưa mặt vào dòng nước lạnh ngắt đang gấp rút xả xuống, nhắm nghiền mắt. Chỉ như vậy, như vậy cô mới thả lỏng đầu óc được, gần đây là do tự cô suy quá nhiều thôi, cô trấn an mình.

Giờ học buổi chiều bắt đầu một cách chán chường, lại tiếp tục làm mấy bài kiểm tra nhặt nhẻo, An Di thấy trong lòng vẫn nặng trĩu nên cuối giờ lại hẹn Du Thăng đi chơi cho khuây khoả, bất ngờ là Du Thăng lại từ chối, cậu bảo với cô là phải đi học thêm nhưng mặt thì lại tiếc nuối nhăn nhó năn nỉ An Di không được giận mình rồi lấy xe đạp đeo cô về nhà. An Di cũng không làm khó Du Thăng nhưng lại thấy cậu ta lạ thật, từ trước giờ cậu học hành vốn không tệ, bản thân lại vô cùng lười biếng, mấy việc như học thêm hay ôn tập chưa bao giờ thấy làm, không khỏi tò mò cô liền hỏi cậu: “Cậu mà cũng học thêm à, tó có nhầm không đây?”, Du Thăng chỉ cười xoa, để cô xuống trước cửa nhà rồi phóng xe như bay, còn không quên ngoái lại lớn tiếng dặn cô không được giận mình.

Người làm vừa mở cổng Tiểu Bối đã quần quật chạy ra đón An Di, thấy Tiểu Bối đã khoẻ An Di liền vui vẻ ngồi xuống bên nó, hét véo rồi lại cù, chú Husky to lớn, bộ lông đen trắng vừa dày vừa mịn cũng nũng nịu nằm bệch ra nặc cho cô chủ dễ thương ‘hành hạ’ mình. Lúc này Vinh Hy mới từ trong nhà bước vui vẻ đùa với cô: “Nó còn chưa khỏi hắng đầu đó, em đừng ‘hành hạ’ nó nữa”, An Di mỉm cười hỏi anh: “Tiểu Bối lúc sáng làm sao thế?”, Vinh Hy trả lời: “Là do thay đổi môi trường sống nên mới như vậy, lúc sáng vừa mới bị tiêm một mũi thuốc còn khó chịu giãy hết cả lên, bây giờ gặp em rồi lại ra về ta đây làm nũng”. An Di ngược mặt lên lộ ra vẻ cảm thán: “Là anh đưa Tiểu Bối đi khám à?”, Vinh Hy gật đầu: “Vì Tiểu Bảo Bối của em sao anh dám không tận lực chứ?”, anh nói ra thế nhưng thực ra trong lòng lại thầm nói rằng ‘Vì em, vì nụ cười của em, anh có thể làm bất cứ thứ gì’. Nghĩ rồi anh lại xoa đầu con chó, nó quay sang cựa đầu vào chân anh, anh lại túm lấy hai tai nó vắn vắn bốn cọt, ... Hai người một chó cứ thế vui vẻ ngồi trong sân đùa giỡn một lúc, tiếng cười giòn giã của cô thiếu nữ làm cho trái tim người nên cạnh không khỏi đập loạn nhịp. Bên ngoài con đường lớn, đã quá giờ tan tầm, người qua lại

thừa dần, khu phố cũng từ từ đi vào ráng chiều yên ả, qua những kẻ hàng rào, cảnh tượng vui vẻ ấy, tiếng cười ngọt ngào ấy lại làm cho một con người khác bất giác dừng chân, đôi mày bỗng nhíu lại rồi ngay lập tức giãn ra, trong lòng cảm thấy chút trống trải hụt hẫng lại nhanh bước rồi đi ...

Về đến nhà chưa kịp vào cửa Ngôn Hoa đã nghe thấy nhà bên kia có tiếng vọng sang: “Thầy Ngôn, bây giờ em qua nhà thầy được chứ?”, anh ‘Hừ’ một tiếng, tên tiểu tử này khi không lại muốn sang nhà anh làm gì? Anh liền gặng giọng: “15 phút nữa tôi sang, cậu chuẩn bị bài vở trước”, Du Thăng khó chịu ra mặt lại lớn giọng nói sang: “Nhà em không có bằng mà”, anh liền trả lời: “Cậu nghĩ tôi có?”, Du Thăng vẫn kiên quyết: “Nhà em cũng chẳng có sách vở tham khảo, lại đang rất lộn xộn, lẽ nào thầy muốn ...”, chưa dứt lời cậu đã nghe tiếng Ngôn Hoa trả lời: “Cậu được lắm ... Lát nữa sang, tôi có chút việc”, dứt lời anh đi vào nhà đóng cửa ‘sầm’ một cái. Du Thăng cười hihi ra vẻ đắc ý. Ít nhiều gì cậu cũng hiểu anh hàng xóm này vốn bị bệnh ưa sạch sẽ chính chu, không thì sáng nào cũng không dậy sớm đem rác thải ra phân loại gọn gàng cho nhân viên dọn rác dễ dàng thu gom, chửi bới với cậu luôn chỉ bỏ vào cùng một bị quăng ở góc cổng và nếu không thì mấy lùm cây trước nhà cũng không mọc ra um tùm như nhà cậu, còn cả từng chậu, từng chậu hoa dạ lan hương xếp ngay ngắn thẳng hàng dọc lối đi vào nhà, ... Hai tháng trước chỉ cần đứng phía trước cổng thoạt nhìn thì hai ngôi nhà của cậu và anh trông có vẻ chẳng khác nhau là mấy nhưng bây giờ nhìn lại thì đúng là ... một trời một vực.

Du Thăng đứng đợi một lúc bên kia lại mở cửa ra hiệu cho cậu đi vào, Du Thăng được một trận cười thoải mái, chỉ cậu mới biết mục đích cậu muốn sang đây là gì ... An Di nghĩ đúng, Du Thăng cậu ấy vốn lười học vô cùng, cậu chỉ muốn tò mò xem thiên tài thì sống có giống người bình thường không, sẵn tiện ngó nghiêng xem trong nhà người quái gở này chứa gì thứ gì mà lúc nào cũng lăm lăm li lị ra vẻ thần bí đóng chặt cửa bất kể sáng tối, ra vào cũng chỉ hé cửa bước qua. Vừa vào nhà cậu đã giật mình, căn nhà này giống nhà cậu có rất nhiều cửa sổ nhưng kì lạ ở chỗ là nhà anh tất cả những nơi đón được ánh sáng đều buông rèm kín mít, nếu không có đồng hồ chắc cũng không thể biết được bên ngoài đang là ban ngày hay ban đêm, cậu nghĩ con người này đúng thật là kì lạ mà. Chưa kịp nghĩ xong cậu lại bị bắt gặp một phen nữa, mùi sách mới và cũ lẫn lộn xộc thẳng vào mũi cậu, bên kia là một kệ sách to lớn bằng cả bức tường, hình như là được thiết đặt thiết kế theo phong cách Châu Âu, trông không mới nhưng lại có vẻ rất quý giá, quái lạ tại sao nhà cậu không có? Cái kệ sách này còn có cầu thang kéo để dễ dàng lấy sách ở những chỗ cao, từng loạt sách đủ mọi đề tài từ kinh tế – xã hội, văn học – lịch sử, toán học – vật lý, ... nhiều nhất vẫn là sách y học. Tất cả gọn gàng ngăn nắp không chút vướng mắt. Cậu thất thần lên tiếng hỏi: “Là sách của thầy sao? Thầy đọc hết nhiều đây sách nổi sao?”. Ngôn Hoa không thèm để ý, đang chuẩn bị vài thứ tài liệu. Du Thăng lại lên tiếng: “Cho em cả đời cũng không đọc nổi 1/3 đồng này”. Bây giờ Ngôn Hoa vẫn im lặng, Du Thăng tò mò hỏi bằng giọng gan tị: “Sao nhà em lại không có thứ này, lúc đầu còn bảo là giống nhau, ông già kia thật là ...”, chưa nói hết câu thì Ngôn Hoa đã cắt ngang: “Là tôi đã chọn trước, mua căn nhà này là vì nó, cho cậu thì cậu để ngắm à?”, Du Thăng thấy cũng đúng, lại không thèm nói nữa, lúc này cậu lại tò mò bên trong nên liền nhanh trí gọi nhỏ: “Thầy ơi em ... mắc, phòng vệ sinh ở đâu?”, vốn thừa biết thiết kế hai nhà giống nhau, chỉ có một phòng ngủ và phòng vệ sinh cũng nằm trong phòng ngủ nên cậu hí hửng. Ngôn Hoa bắt đầu khó chịu một chút: “Hừ, còn giả vờ không biết?”, Du Thăng vội vàng đi một mạch đến phòng ngủ, vừa mở cửa vào đã ngửi thấy mùi sữa tắm rất nam tính còn lưu lại, anh ấy vừa tắm xong? Ôi trời người quái gở này lại thích mùi nặng như vậy sao? Sợ người ta nghĩ mình là gay hay sao?

Lúc này đi ngang qua giường ngủ, trên bàn kê đèn đọc sách có bức ảnh một người phụ nữ rất đẹp, Du Thăng thầm nghĩ người này đúng là không tầm thường, đến người yêu mà cũng có khí chất như vậy, nhìn rất dịu dàng, thâm tình. Đang nãy nhìn thì cậu nghe tiếng bước chân đi tới, liền giả vờ vào phòng vệ sinh đóng cửa. Ngôn Hoa ở ngoài này này giờ trông bộ dạng của tên tiểu tử này thì đã đoán ra được chín phần là tên này muốn phá bĩnh anh nên mới đòi anh dạy thêm cho bằng được, lại muốn chạy sang đây. Đợi cậu ta quay lại yên vị ngồi trước mặt anh mới cất giọng trầm trầm, cậu nghĩ chắc anh ta lại muốn hù dọa đây mà, cười xoa một cái nhưng không ngờ lúc này cậu lại bị dọa thật.

“Một nghiêm túc, hai cuốn xéo ra khỏi đây!”

Chỉ một câu nhắc nhở rỗng tuếch, không đầu không cuối của Ngôn Hoa đã làm cho thần kinh Du Thăng căng thẳng cả lên, cậu biết mình vừa mới chọc tới ổ kiến lửa ... cuối cùng im lặng ... gât đầu.

~~~~~

* Xong 2000 chữ trong ngày, hơi muộn nhưng còn một chương 2000 chữ khuya nay sẽ post, sáng mọi người dậy đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Phản Ứng Sinh Lý

“Tim đập loạn nhịp, cả người nóng ran, tư duy dần đi không ít, mất lại mơ hồ xa xăm ...

Từ khi nào mà vì em con người cao ngạo, lãnh đạm của tôi lại trở nên như vậy? ”

~~~~~

Thoáng chốc đã gần hết tuần đầu tiên ở trường mới, chiều hôm nay sẽ làm bài kiểm tra của hai môn còn lại nữa thì sẽ kết thúc đợt khảo sát đầu năm. Hai tiết đầu tiên là của môn thể dục, An Di vốn có vóc dáng nhỏ nhắn thon thả lúc này mặc bộ đồng phục thể dục rộng thùng thình của trường đúng là nhìn có chút buồn cười, ai cũng thừa biết đồng phục thể dục cần phải thoải mái rộng rãi thì mới dễ dàng hoạt động nhưng rộng đến mức như thế này thì hơi kì thật đấy. Nghĩ rồi An Di ngượng ngùng từ trong phòng thay đồ nữ bước ra, bởi vì lớp trường cần phải có mặt trước để chuẩn bị điểm danh, xếp hàng cho nên An Di ba chân bốn cẳng phóng xuống cầu thang, đến khúc cua cũng không buồn nhìn ngoảnh mà cúi đầu cúi cổ cứ thế mà đi vội.

Bỗng ‘bịch’ một tiếng, người đi lên cầu thang vốn đang chăm chú xem sách thì lại bị ai đó ngốc nghếch đâm sầm vào người, cũng may người này thao tác nhanh nhạy đã kịp thời một tay siết chặt thành cầu thang, tay kia lại lập tức đón lấy eo người sắp ngã. Quyền sách trong tay rơi bịch xuống đất.

Lúc này hai người đang dán chặt vào nhau, người con gái hai mắt nhắm nghiền tựa như đang chờ đợi điều tiếp theo xảy ra, người đàn ông thì trong đôi mắt ánh lên chút ngạc nhiên nhìn người con gái đang trong tay mình, cổ áo hơi rộng lệch hẳn sang một bên để lộ ra vùng cổ trắng ngần cùng xương quai xanh quyến rũ, mấy thứ mới vừa đập vào mắt khiến cả người ai đó nóng hần lên, lại còn mùi nước hoa thoang thoảng quen thuộc, mỗi chỗ va chạm trên cơ thể lại như bị thêu đốt.

Một giây, hai giây, ba giây ... sau khi chắc chắn là mình không bị té An Di mới từ từ hé mắt ra, đột nhiên nhìn thấy yết hầu người trước mặt di chuyển lên xuống không ngừng liền giật mình chống tay lên ngực người đó đẩy ra. Là ... là ... là ‘thầy giáo hắc ám?’. Tiêu rồi, An Di nghĩ mình lại tiêu rồi, vừa nãy vội vàng làm gì không lo nhìn đường để đụng phải hần, lại phạm thượng rồi. Lúc này Ngôn Hoa cũng nghĩ do vừa nãy lo đọc sách không nhìn đường nên mới đụng trúng cô. Hai người không hẹn lại cùng cất tiếng : ‘Xin lỗi, em/tôi không chú ý’. Tiếng hai người không nhanh không chậm gần như đồng nhất, bốn mắt nhìn nhau vô cùng khó xử. An Di cúi người nhặt quyển sách lên dúi vào tay Ngôn Hoa rồi nhanh chóng nhắm phía sân thể thao mà chạy hết tốc lực. Lúc này Ngôn Hoa hơi ngẩn người, sau khi cô gái rời khỏi một lúc anh mới ngoái đầu nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang dần khuất xa, ánh mắt phức tạp miệng nở một nụ cười thâm tình.

Bây giờ từng tốp học sinh từ phía hai phòng thay đồ đi ra, ánh mắt ai nấy đều dán vào người thầy phong độ trước mặt, hôm nay anh vẫn mặc quần Áo nhưng là phối với áo sơ mi đen, hai thứ kết hợp khí thế lạnh lùng cao ngạo của anh đã huyền hoặc mấy cô thiếu nữ đến mê mẩn. Bọn họ ai nấy đều chậm lại nửa vởi như muốn đi lại như muốn dừng. Thấy mấy người học trò liên tục hết gật lại thừa chi đâm dăm về phía mình thì Ngôn Hoa cảm thấy hơi khó chịu, chỉ ‘Ừm’ một tiếng tỏ thái độ chào như thế là đủ rồi, không nói không rằng cứ thế bước tiếp mặc cho mấy ánh mắt ngơ ngác đang cứ mãi dõi theo mình. Bọn con trai được dịp lên tiếng trêu chọc mấy đứa con gái: ‘Nhìn mỹ nam lạnh lùng của các cậu đi, tự cao bỏ xừ’, ‘Haizz, người ta có chức có quyền lại có tí nhan sắc nên tưởng mình là đẳng trời đây các cậu à’, ... Mấy đứa con gái cũng không vừa, liên tục bênh vực thần tượng của mình: ‘Xì, các cậu ở đó nói mà không biết ngượng’, ‘Có giỏi thì có chức có quyền được như thầy Ngôn đi’, ‘Nhan sắc thì kém quá xa’, ...

Tiếng tranh luận rôm rả kéo dài ra tận sân thể thao. Lúc này An Di đã ở sẵn đó, ra hiệu tập hợp.

‘Báo cáo thầy lớp A sĩ số 32 hiện diện đủ. Hết’ – An Di nghiêm túc báo cáo cho thầy thể dục rồi quay về chỗ ra hiệu cho cả lớp nghỉ. Bỗng tiếng thầy giáo có vẻ tức giận vang lên, khiến cô phải giật mình: ‘Trễ 5 phút, cả lớp nhận phạt chạy 5 vòng quanh sân thể thao. Chạy’. An Di còn chưa kịp hoàn hồn tất cả đã nói đuổi nhau bắt đầu chạy tựa như chuyện bị phạt này vốn là bình thường rồi.

Thầy giáo dạy thể dục của cô tên là Trịnh Phong, năm nay 30 tuổi, con người này bình thường hoà nhã thân thiện nhưng đối với vấn đề thời gian thì vô cùng nghiêm túc, rất ghét sự chậm trễ, giới hạn từ lúc chuông báo vào tiết đến khi tập hợp không được quá 15 phút điều này mấy học trò cũ đều đã biết rõ, An Di thì lại mới chuyển trường đến không biết là điều dĩ nhiên, nhưng cả cái lớp như vậy không ai có chút ý thức giúp đỡ cô, cô vốn là người ra đây đầu tiên lại phải chờ bọn họ mất một lúc mới lúc lúc dần xuống đầy đủ. Lúc này Lâm Đình phía sau kêu to, An Di quay lại nghe cô nàng giải thích: ‘Cậu đừng trách tội mình, thầy ấy vốn không chờ được quá 15 phút đâu, bọn mình ai cũng nhanh chân xuống nhưng mấy đứa con trai lớp mình hình như đều mắc bệnh ganh ghét giáo viên nam nên mới tranh thủ trêu thầy ấy thôi cậu đừng để tâm, trước giờ bọn mình đều coi đây là khởi động thôi mà’, như hiểu được ý của cô bạn, An Di gật đầu vui vẻ xua tay ý đã hiểu rồi, tiếp tục chịu ‘phạt khởi động’ cùng cả lớp.

Giờ thể dục cũng hết, lúc An Di báo cáo sĩ số lần cuối rồi cho lớp giải tán định đi thì nghe tiếng thầy Trịnh Phong gọi mình lại, ghé vào tai cô: ‘Xin chào, học trò mới dễ thương’, nói rồi thầy ung dung bước đi để lại cô đứng ngơ ngác giữa sân như trời trồng, lúc này Lâm Đình thấy vậy mới chạy lại kéo cô đi thay đồng phục.

An Di dần dần cũng đã làm quen xong với tất cả giáo viên và bạn bè mới. Đa số giáo viên nam hay nữ cũng đều thích cô, cô lại vâng lời và chăm chỉ nên rất được lòng thầy cô, ... chỉ trừ một người, cô hết lần này đến lần khác gây chuyện trước mặt người đó, cơ hồ sẽ để lại ấn tượng không tốt trong mắt người đó. Mấy ngày nay, bạn bè đối với cô rất tốt, nhất là Lâm Đình và vài bạn nữ ngồi gần nữa, nhưng có người thích thì cũng phải có người không thích, điển hình là Vi Mai, cậu ta luôn tỏ thái độ bốc đồng với những gì An Di làm, luôn khó chịu ra mặt, nghĩ cũng đúng, cậu ta trước giờ được mệnh danh là hoa khôi lớp A, lại học giỏi nên tất nhiên là giữ vị trí lớp trưởng nhưng năm học này tự dưng ở đâu chui ra cô gái tên là An Di giới thiệu mình mới chuyển trường từ Anh đến, ngoại hình ưu tú, tính tình thân thiện dễ gần, cô gái này đã khiến mọi thứ Vi Mai gây dựng cho mình bị lu mờ trong mắt mọi người cho nên cô không thích An Di là điều tất nhiên, bọn con trai thì khỏi nói cũng biết đứa nào cũng say An Di như điên đảo, mấy ngày vừa qua An Di cũng biết được không ít chuyện do Lâm Đình ngày nào cũng tranh thủ tám chuyện thân mật với cô. Ví dụ như về việc cô chủ nhiệm rất thích thầy Trịnh Phong, cô giám thị biệt danh ‘Bà La Sát ế’ thì rất vô cùng ghét bọn con trai lớp mình, bạn nam Hạo Thiên lớp mình thì rất thích cô giáo trẻ trung dạy môn Ngoại ngữ của khoá trên, ...

Đã là tiết kiểm tra cuối cùng của tuần này lại vừa mới học thể dục nên tinh thần mọi người hơi uể oải. Đó là tiết Ngoại ngữ của ‘thầy giáo hắc ám’, cả lớp biết ý sau khi thầy vào lớp đứng lên chào xong ngồi xuống liền lấy sách vở ra ôn, thầy vẫn giữ thái độ lãnh đạm cao ngạo thường ngày, trên mặt không có chút sắc thái biểu cảm nào. Trường của cô có yêu cầu rất cao nên môn Ngoại ngữ mỗi lớp phải thống nhất học hai thứ tiếng, lớp cô do đã đi qua một năm cùng nhau nên mọi người biết ý cùng chọn ‘Anh-Đức’, lẽ ra trường sẽ phân công hai giáo viên dạy môn Ngoại ngữ cho mỗi lớp, chỉ có lớp A năm nay là ngoại lệ, một mình Ngôn Hoa dạy cả hai, dù sao thầy ấy cũng là một ‘người ngoại lệ’. Chẳng ai có gia thế và học vấn hoành tráng như vậy lại hạ mình dạy học ở một trường Trung học như thầy ta dù có là trường tầm cỡ quốc tế như trường D đây thì đối với năng lực của thầy thì quả là hơi uổng phí nhân tài. Theo như An Di đã từng nghĩ thì đáng ra thầy ta phải đi ‘cứu lấy hoà bình thế giới*’ mới đúng.

*Cái này trong [Chương 1 : Định mệnh] nhé mọi người :3

Có tiếng gõ tay ‘cốc cốc’ trên bàn giáo viên, An Di hiểu ý liền đứng lên nhận xấp đề đang chia ra trước mặt mình đem phát cho cả lớp, xong xuôi thì quay về chỗ cặm cuội làm bài, đối với cô thì tiếng Anh hay Đức đều không thành vấn đề, học sinh suất sắc trường trung học Warminster bề thế của Anh Quốc thì trình độ ngoại ngữ không thể xuê xoa được. Ngôn Hoa từ đầu vẫn luôn ngồi yên trên bàn giáo viên, ánh mắt liên tục đảo hết chỗ này đến chỗ khác, chỉ sợ dừng lại một chút thì mất anh lại dán vào người ngồi đối diện không xa, nhưng cũng không tránh khỏi lâu lâu bất giác đưa mắt, nhìn xuống trước mặt.

Hôm nay An Di làm bài rất thoải mái và dễ dàng, bài tiếng Anh chỉ trong tích tắc đã hoàn thành, đến bài tiếng Đức cô cũng dễ dàng thông qua trong thời

gian ngắn, mới qua một nửa thời gian không bao lâu An Di đã gấp bài, đóng nắp bút trên mặt nờ một nụ cười tươi vẻ đắc ý. Vì Mai ngồi bên thấy vậy cũng ‘Hừ’ một tiếng không phục xong liền nhanh chóng tiếp tục làm bài.

An Di lại đưa tay xuống ba lô, người phía trên hình như ý thức được việc cô sắp sửa làm là gì liền lập tức đứng dậy đi thẳng ra cửa, anh chính là đang sợ loạt phản ứng sinh lí kì lạ của mình xảy đến lần nữa. Anh đoán đúng, An Di lấy chai nước trong ba lô ra quay mặt vào góc uống.

Do làm xong bài sớm lại không có gì làm An Di liền lấy giấy ra vẽ lung tung vài thứ, nói là vẽ lung tung nhưng thực ra cô cũng được coi là có chút năng khiếu hội họa, cô vẽ Tiểu Bối của mình, vẽ Tiểu Bối trong vườn hoa của mình đang chơi đùa cùng An Hạo, lại vô thức vẽ thêm mấy chậu hoa dạ lan hương bên cạnh và ... , ... thời gian dư khá nhiều. Trên bàn giáo viên, Ngôn Hoa đã trở lại từ lúc nào, lại thắc mắc cô gái trước mặt làm gì mà chăm chú thoát vung bút lại thoát dùng tẩy bôi đi.

Hết giờ, Ngôn Hoa lại gõ ‘cốc cốc’ lên mặt bàn mình ra hiệu thu bài ... hình như An Di vẫn đang chăm chú, anh lại gõ ‘cốc cốc’ lần nữa, lúc này đã thu hút sự chú ý của cả lớp nhưng ... An Di vẫn hí hoáy vẽ.

Ngôn Hoa hắng giọng: “Lớp trưởng”.

Lúc này An Di mới giật mình, theo quán tính liền đẩy bức vẽ giấu xuống dưới bài làm, vì kích thước nhỏ hơn tờ giấy kiểm tra nên bức vẽ lập tức lọt thõm vào trong. An Di vội vàng đi thu bài cả lớp, luống cuống làm sao lúc chồng bài mình lên cùng kéo theo cả bức vẽ vừa nãy mà không biết bây giờ nó đã nằm yên vị giữa hai bài kiểm tra của cô. Đếm lại một lần rồi cô nhẹ nhàng đặt xấp giấy trước mặt Ngôn Hoa, lại giả vờ mỉm cười thân thiết với anh rồi mới quay về chỗ. Ngôn Hoa cầm xấp bài, im lặng rồi đi. Suốt một buổi hình như mới chỉ gọi hai từ ‘lớp trưởng’, nếu cô không lơ đãng thì ắt hẳn cũng chẳng khiến anh phải lên tiếng ‘vàng ngọc hiếm hoi’ của mình. Cả lớp sau đó cũng vui vẻ ra về, kết thúc một tuần căng thẳng. Phía sau chọc tới, Du Thăng gọi An Di: “Đội tớ chờ về này”, sau đó hai người niềm nở cùng nhau đi ra.

~~~~~

*Xong 2400 chữ, đọc vui vẻ nhé mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hồi ức Bị Chôn Giấu

“Con người luôn có những hồi ức bí mật không muốn để cho một ai biết, nó có thể là những niềm vui, hạnh phúc khiến ta mỉm cười khi nhớ đến. Nhưng đôi khi lại là những mũi dao sắc nhọn, không ngại làm ta tổn thương ngay cả khi ta muốn quên đi”

~~~~~

Đêm đến cũng là lúc ở một nơi nào đó, có một người nào đó, thao thức trăn trở mãi vẫn chưa ngủ được. Gần đây thói quen làm việc vào ban đêm từ lúc nào đã trở nên quen thuộc với anh.

Khu phố tĩnh mịch đã đi vào yên lặng từ rất lâu rồi, nhà nhà đều đã tắt đèn đóng cửa kết thúc một ngày. Lúc này ở đó, phía cuối con đường, từ khung cửa sổ ngôi nhà duy nhất còn sáng đèn có làn khói nhạt từ từ toả ra, mùi coffee Espresso thơm phức khiến ai ngồi thấy cũng đều muốn thưởng thức ngay lập tức. Ngôn Hoa đảo đảo chiếc muỗng trong ly một cách lười biếng rồi cầm lên chậm rãi nhắm nháp hương vị coffee: Tuy đậm đà nhưng lại thanh thoát, trong cái đắng lại có chút ngọt ngào ... Cũng như cuộc sống của anh vậy, tuy luôn phải mệt mỏi trước hàng tá thứ cần phải làm thì vẫn có những thứ khiến anh muốn buông bỏ tất cả mà gấp gáp hưởng thụ. Trước đây đó luôn là nụ cười của mẹ anh, là sự ân cần chăm sóc của mẹ anh, những thứ duy nhất có thể sưởi ấm trái tim bị băng tuyết bao phủ của anh. Nhưng lúc này, anh dần vật, anh đau khổ, anh vô cùng vô cùng mệt mỏi, ... Anh muốn buông xuống tất cả nhưng lại mơ hồ sợ mình lại một lần nữa gục ngã, anh biết anh không còn nơi nào ẩn áp vững vàng để tựa vào mỗi lúc như vậy nữa rồi, vì chính anh bây giờ phải tự vững vàng mà gánh vác tất cả, nó sự nghiệp của ba anh, nó là cả tuổi thanh xuân của ông, là tâm huyết cả đời của ông. Cũng chính vì ông ... vì ông là ba của anh, dù cho ông có bất cứ lỗi lầm gì ông cũng vẫn chính là người đã sinh ra anh, đã nuôi anh khôn lớn ... “Ba ơi, lớn lên con nhất định thay ba làm ông chủ lớn, nhất định giúp ba tuổi già được hưởng phúc, ngoắc tay luôn nào” cậu bé Ngôn Hoa mới 6 tuổi đầu đã ngoan ngoãn biết nghĩ cho ba như vậy đấy .

Lời hứa năm nào như nhát dao đâm vào tim anh. Giả như bây giờ có ai đó nhìn thấy được con người lạnh lùng cao ngạo thường ngày của anh lúc này đây đang vô cùng bé nhỏ yếu đuối trong chính suy tư của bản thân mình. Những thứ bị anh giấu chặt trong tim giờ đây cứ đau âm ỉ dần vật anh mãi.

Từ nhỏ Ngôn Hoa đã được bao bọc kĩ lưỡng trong một gia đình bề thế, muốn gì được nấy, cuộc sống sung sướng lại được ba mẹ hết mực cưng chiều. Ba anh rất thương anh, bất cứ thứ gì chỉ cần là thứ anh thích ông đều đáp ứng cho anh, lớn lên trong gia cảnh như thế ít nhiều ai cũng sẽ sinh ra sự ỷ lại và tự cao tự đại, coi trời bằng vung. Từ khi vào trung học anh đã bắt đầu tụ tập bạn bè lêu lổng, hết đánh nhau lại gây chuyện phá phách trường lớp bạn bè. Mẹ anh lúc nào cũng chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở, bà sợ con mình đang tuổi mới lớn tâm lí rất dễ kích động nên cũng không trách mắng anh nhiều. Ba anh lúc này sự nghiệp đang lên như điều gặp gió, suốt ngày hết hội họp, hội nghị lại đến xã giao, ăn uống với đối tác, để mặc cho mẹ anh thời gian ấy gương mặt luôn thoáng chút gì đó không vui. Thời gian ông về nhà ngày càng ít đi, kể cả khi Ngôn Hoa gây chuyện đánh một cậu bạn chung lớp đến mức nhập viện khiến cho cả trường kinh hãi chấn động, ba anh cũng chỉ sai trợ lí đến giải quyết, mẹ anh cũng phải chèm cho nhà trường và gia đình cậu bạn đó không ít tiền bạc

mọi chuyện mới lắng xuống. Không lâu sau đó anh lại tiếp tục đập phá chiếc xe hơi đắt tiền của một người nào đó đậu trong sân trường, chỉ là do có chút chướng mắt thôi. Cả ngày hôm đó ngồi trong phòng hội đồng, cuối cùng vẫn là mẹ anh hét hãi chạy đến, phía sau lại là anh trợ lý của ba ... Thứ anh đợi vốn không phải là sự dàn xếp ổn thỏa cùng với mấy mẩu tin nhắn đều đặn hằng ngày, mà đơn giản cái anh cần chỉ là sự xuất hiện của một người mà lâu rồi anh không còn cảm giác thân thuộc như trước đây nữa ... Nhưng cũng chính ngày hôm đó ... cái ngày mà có lẽ vĩnh viễn anh sẽ không bao giờ quên được.

Một ngày cuối xuân ở Anh Quốc, đó là tháng 3, lúc này trời đang mưa tầm tã chẳng có dấu hiệu muốn dừng. Sau khi bọc bọc từ trường về Ngón Hoa thấy sắc mặt mẹ không được tốt nên mới dẫn bà đến nhà hàng nội địa quen thuộc để ăn tối, nhà hàng này do ba anh hùng vốn với người bạn đồng hương mở, mẹ anh rất thích ăn đồ ăn của quê hương thanh đạm mà tốt cho sức khoẻ, Ngón Hoa vốn cũng không thích ăn đồ ăn quá nhiều chất béo của người Tây nên trước giờ gia đình ba người của anh rất thường xuyên đến đây dùng bữa ... nhưng cũng mơ hồ không biết đã bao lâu không còn thói quen này nữa rồi.

20 phút sau đó thôi ... Chỉ mới bước vào sảnh nhà hàng thôi cảnh tượng một người đàn ông với dáng người quen thuộc trong bộ đồ Âu vô cùng lịch lãm, ông đang ôm hôn đắm đuối một người phụ nữ trẻ trung xa lạ mặc đồng phục của nhà hàng trước bàn lễ tân. Sau màn hôn kéo dài người đàn ông cười mê hoặc hỏi người phụ nữ kia: “Thế này đã chứng minh anh thực yêu em chưa?”, người phụ nữ đẩy nhẹ một cái rồi lên tiếng: “Người ta còn phải làm việc, anh vào đi khách của anh đang chờ”. Lúc này người đàn ông đó mới gạt đầu cất bước vừa khéo lại có khách ngay sau đó đi tới, người phụ nữ ngược lên: “Chúng tôi có thể giúp gì ...”, chưa kịp nói xong một tiếng ‘Bốp’ lớn vang lên, mẹ anh vừa mới giáng cho người phụ nữ đó một bạt tay vào má. Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lại một chỗ, người quản lý nhanh chóng nhận ra bà liền lập tức chạy tới áp ứng: “Ngón ... Ngón phu nhân xin hãy bình tĩnh”. Lúc này Ngón Hoa có vẻ xem kịch hay đủ rồi liền bước đến đẩy người quản lý ra, đi đến bàn lễ tân, lúc này ai nhìn thấy anh cũng sẽ không khỏi dè chừng sợ sệt, tuy chỉ mới 17 tuổi thôi nhưng anh vốn thường xuyên tự tập đánh nhau, gần đây còn tập gym cho nên thân hình đã bắt đầu nảy nở, những đường gân xanh trên người do tức giận này giờ đã hẳn rõ lên, cơ tay hiện lên to lớn, trong mắt lại hẳn lên những tia máu đáng sợ. Anh gạt tay người phụ nữ đang ôm một bên má ra, hung hăng bốp lấy cằm cô ta thật mạnh làm cô ta sợ liên hét toáng lên, anh vẫn không buông trừng mắt hỏi lớn tiếng: “Cảm giác hôn thế nào? Có chứng minh được ông ta yêu cô không?”, người phụ nữ giãy giụa, cắn vào bàn tay anh, máu tứa ra, anh vẫn mặc kệ tiếp tục bốp mạnh cằm cô ta găng giọng: “Chứng minh được ông ta yêu cô không?” ...

Từ phía sau có tiếng vang tới, là ông ... ông mới vừa vào phòng với đối tác đã nghe quản lý báo chuyện bên ngoài liền chạy ngay ra đây, ông lớn tiếng: “Ngón Hoa con buông tay ra ngay cho ta”, lúc này con giận của anh đã lên đến cực độ, anh càng siết chặt tay đang nắm lấy cằm người phụ nữ, tay còn lại kiểm hai tay đang giãy giụa yếu ớt của cô ta. Thấy sự việc có vẻ tệ hơn người quản lý liền ra hiệu cho hai người bảo vệ chạy tới. Mẹ anh sợ hai người kia sẽ làm anh bị thương liền níu vạt áo anh, ý muốn anh dừng lại. Anh quay đầu buông một câu lạnh lùng với tài xế riêng: “Chú mau đưa mẹ cháu về”, nói đoạn anh quay sang mẹ mình: “Còn mẹ nếu không muốn con gây chuyện thì hãy mau ra xe”, biết ý con mình thích nhu không thích cương, chỉ sợ anh gây chuyện thật, bà liền quay đi không nói một lời để lại sự tội lỗi tội cùng của người đàn ông đang mãi ngoảnh theo, ông muốn ngay lập tức đuổi theo cầu xin tha thứ nhưng ... người phụ nữ trước mặt ... cô ta ... ông phân vân mãi đến khi trước mặt chỉ còn một màn mưa trắng xóa trước cánh cửa kính liên tục liên tục trút xuống. Nhìn thấy sự tuyệt vọng chất đầy trong ánh mắt ba mình, Ngón Hoa không khỏi động lòng đã nhẹ tay một chút, người phụ nữ trước mặt liền thừa dịp can anh mạnh hơn, cảm giác đau đớn từ tay truyền đến làm anh chợt tỉnh. Ba anh lại lên tiếng: “Con mau buông ra, cô ta ... đang có thai”. Anh bất giác buông lỏng tay ra, người phụ nữ liền đẩy anh rồi chạy đến bên ba anh.

Ông vội vàng chạy đến dìu người phụ nữ đi về phía cửa, không lâu sau hai người cũng biến mất sau làn mưa ngoài kia. Mọi người trong nhà hàng như mới vừa trải qua cả một thế kỷ im lặng bây giờ mới tiếp tục ai làm việc nấy, mặc kệ người thanh niên đó, duy nhất chỉ có người trợ lý quen thuộc ấy vẫn kiên nhẫn đứng cách đó không xa lẳng lặng dõi theo anh.

“Đang có thai”, ba chữ đó như mũi tên cắm thẳng vào ngực anh, cảm giác nhói đau lan ra khắp mọi tế bào trong cơ thể anh, trượt theo mép bàn lễ tân anh ngồi phịch xuống đất, đôi mắt vô hồn tựa trong suốt như dòng suối, một giọt nóng hổi theo xương gò má nam tính rơi xuống.

Ngón Hoa cảm thấy đau, anh rất đau, đau không phải vì vết cắn kia giờ vẫn đang rỉ máu, đau không phải vì người phụ nữ đó đang mang thai con của ba anh, đau không phải vì ba anh không đuổi theo mẹ để dành mỗi khi làm bà giận như trước đây nữa ... đau không phải vì ông lên lút ngoại tình với ả nhân viên lễ tân kia tại chính nơi mà gia đình họ từng có những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc bên nhau ...

Điều làm cho anh đau chính là ... ông đã lừa dối mẹ con anh. Người ba mà anh vẫn luôn hằng tôn kính xem như là thần tượng, luôn muốn trở thành một người như ông, một người đàn ông tài giỏi trên thương trường, ân cần với gia đình, yêu chiều vợ con hết mực ... một người hoàn hảo như vậy, ngày hôm nay ngay trước mặt anh cuối cùng cũng đã lộ đi lớp mặt nạ cao thượng ấy ... Hoá ra ông cũng là một người đàn ông tầm thường, chỉ vì một phút vui thú mà quên đi thứ gì mới đáng để trân trọng, ông không biết được kể từ lúc đó. Lúc giọt nước mắt đoạn tình của anh rơi xuống, ông đã vĩnh viễn mất đi người con trai yêu quý của mình.

Ngón Hoa ngồi bật dậy, đi thẳng ra cửa, hoà vào dòng xe cộ tấp nập dưới mưa. Mưa càng lớn hơn, từng hạt từng hạt rơi chan chất vào mặt đau rát, con gió mạnh bạo xô đẩy cây cối hai bên đường ngã nghiêng, người thanh niên không chút che chắn, trên người chỉ vồn vện áo phông ngắn tay và quần jeans.

Anh cứ vô thức đi mãi đi mãi đến khi trời tạnh mưa vẫn cứ đi. Không biết đã suy nghĩ những gì? Chỉ biết đã đi bộ như một tên ngốc suốt cả đêm qua. Trời cũng đã hưng hửng sáng, quần áo cũng đã khô từ khi nào không biết. Hốc mắt mệt mỏi thâm quầng một mảng, đầu tóc bị mưa làm cho rối bưng rồi lại bị gió thổi cho xơ xác, chân tay cũng không còn tí sức lực nào. Trước mặt là một quán coffee vắng người, hình như chỉ mới vừa mở cửa, trong quán cũng chỉ có một người khách duy nhất, là một vị thương nhân hơi luống tuổi. Anh không để ý nữa chỉ ngồi bệch xuống ghé gọi thều thào: “Carajillo”.

~~~~~

* Xong 2000 chữ post sáng sớm

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Gia Đình

“Gia đình là thứ đáng được trân trọng, cho dù ai trong gia đình có phạm phải bất cứ lỗi gì, mắc phải bất cứ sai lầm gì ... Họ vẫn là gia đình của cậu. Huống hồ không phải ai cũng có một gia đình trọn vẹn để có thể trân trọng”

“Gia đình chỉ đáng được trân trọng đối với những người biết trân trọng gia đình”.

“Carajillo” ... Ừ hương vị của nó hợp với tâm trạng của Ngôn Hoa ngay lúc này. Bao nhiêu đau khổ dần vặt anh suốt đêm qua, ngay cả cơn mưa cũng không thương tiếc mà gấm nhấm nỗi đau ấy. Mùi cà phê đậm đặc hoà cùng vị nồng của rượu brandy từ từ theo đầu lưỡi nhấm nháp từng tế bào trên cơ thể anh. Đôi mắt vô hồn đây những tia máu nhỏ đang nhìn đi xa xăm, anh đang suy nghĩ gì?

Suy nghĩ ... rớt cục bây giờ anh phải làm gì tiếp theo, đêm qua có một thoáng anh suy nghĩ rằng anh sẽ ngay lập tức đi giết chết người phụ nữ đã chen chân vào gia đình anh, người phụ nữ đã khiến cho anh gần đây luôn phải đau đớn nhìn người mẹ thân thương của mình trong đôi mắt chứa sự phiền muộn âu lo ... cũng chính là người đã cướp đi người ba tuyệt vời trong kí ức của anh để rồi trả lại trước mắt anh một người đàn ông xa lạ, người đã vì một mục đàn bà mèo mả gà đồng mà quên đi bản thân đã từng vui vẻ bên một gia đình tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng rồi suy nghĩ đó cũng đã nhanh chóng bị hiện thực tàn khốc xoá tan đi ... Rằng ba anh yêu người đàn bà đó, người ấy còn mang trong mình giọt máu có cùng huyết thống với anh ... Nghĩ tới đây thôi anh đã vô giác đưa tay chống lên trán và mặt đầy sự tuyệt vọng, tất cả mệt mỏi, muộn phiền bây giờ dồn hết vào tâm trí anh, anh không tài nào thoát ra được, trong lòng cảm thấy nặng trĩu vô cùng. Anh đau lòng lấy từ trong ví ra thứ gì đó, xé ‘toạt’ làm đôi, đó chính là tấm ảnh chụp gia đình anh cùng đi chơi ở Ý dịp sinh nhật của mẹ anh từ rất lâu rồi.

Ở không xa nơi ấy, một người nào đó đã lặng lẽ nhìn anh từ lúc anh vừa bước vào đây cho đến tận bây giờ, hình như ông nhìn thấy gì đó liền đi đến thì thầm với cô nhân viên rồi cầm lấy một hộp nho nhỏ đi tới ...

Cốc cà phê chưa uống được bao nhiêu, Ngôn Hoa đã chuẩn bị đứng dậy đến quầy tính tiền, lúc này người đàn ông luống tuổi trong góc quán bước đến trước mặt anh, thông thả ngồi xuống. “One Doppio Espresso please”.

Anh chưa kịp nói gì, cũng chưa kịp bất ngờ thì người đàn ông đó đã nâng bàn tay có vết máu đã khô lại của anh lên. Ông ta mở hộp y tế trên tay, lấy thuốc sát trùng bôi lên vết thương của anh. Ngôn Hoa không hiểu tại sao ông ta lại làm như vậy nhưng vẫn cứ im lặng, lúc này cơn đau từ chỗ bị cắn hôm qua chột truyền đến, anh khẽ nhíu mày một cái. Người đàn ông phì cười, lên tiếng hỏi: “Cãi nhau với người yêu à? Sao lại bị cắn đến mức này ... hà ... cậu đồng hương ?”

Anh bất ngờ một chút nhưng vẫn không trả lời chỉ nhẹ nhàng rút tay lại: “Cảm ơn ông nhưng tôi không cần”. Người đàn ông trước mặt lại cười làm cho anh có chút không hiểu, anh lại nhanh chóng đứng lên: “Xin lỗi, tôi đi trước”.

“Đồ của cậu”, người đàn ông nhìn thấy chiếc ví trên bàn, bên cạnh còn có tấm ảnh chụp ba người hai lớn một bé trông có vẻ là một gia đình hạnh phúc đã bị xé ra làm đôi.

“Tôi không cần”, Ngôn Hoa nhìn rồi buông một câu lạnh lẽo ...

“Gia đình là thứ đáng được trân trọng, cho dù ai trong gia đình có phạm phải bất cứ lỗi gì, mắc phải bất cứ sai lầm gì ... Họ vẫn là gia đình của cậu. Huống hồ không phải ai cũng có một gia đình trọn vẹn để có thể trân trọng” – Giọng nói ôn hoà dễ chịu của người đàn ông như đang cố xoa dịu trái tim đau nhói của Ngôn Hoa, anh dừng bước, quay đầu trở lại ngồi xuống. Đôi mắt đã có hồn hơn một chút. Anh cầm lấy phần tấm hình có hai mẹ con anh, nhẹ nhàng đặt trở lại trong ví rồi cất tiếng nói: “Gia đình chỉ đáng được tôn trọng đối với những người biết tôn trọng gia đình”.

“Mong cậu sẽ làm được như lời cậu nói”, người đàn ông tiếp tục cười. Ông kéo tay Ngôn Hoa lại, tiếp tục lấy trong hộp y tế ra một miếng băng urgo, dán vào vết thương của anh. Người trước mặt anh đây bây giờ như có thứ một thứ gì đó rất gần gũi, dịu dàng. Ông khiến anh từ từ được thả lỏng rồi quên mất tất cả những việc mình đã nghĩ và sẽ định làm. Anh chỉ im lặng như thế, mặc cho ông xử lí xong vết thương của mình.

Lúc này, anh để mảy ý người đàn ông kì hơn, ông có vẻ là một người thương nhân đi công tác xa đến đây, trên người bận một bộ Tây phục sẫm màu. Dáng người cao ráo, khoẻ khoắn cho thấy lúc trẻ đã tập thể thao thường xuyên. Gương mặt phúc hậu với những đường nét đặc trưng của người Châu Á, thảo nào lúc đầu ông còn gọi anh là ‘người đồng hương’, có lẽ ông nhìn anh đã nhận ra ngay anh giống như mình. Đang mãi suy nghĩ về người đàn ông trước mặt thì nhân viên mang đồ uống lại.

“Your Doppio, sir” – người nhân viên nói một cách kính cẩn. Ông chỉ tay ra hiệu cho nhân viên đặt xuống trước mặt Ngôn Hoa. “Cái này tôi mời cậu”, ông lại nở một nụ cười hiền hậu.

“Nhưng ...”, anh chưa nói thì ông ấy đã lên tiếng trước. “Thứ này hợp với tâm trạng cậu hơn là Carajillo, mới tỉnh mơ đã uống đồ có rượu thật không tốt cho dạ dày. Thử một chút đi”

Ngôn Hoa không nói gì tiếp, chỉ lặng lẽ nhìn cốc cà phê trước mặt, không hiểu sao nghe lời người đàn ông đó nói anh lại muốn thử uống thử mà trước giờ anh không hề đụng đến.

Nhấp một ngụm rồi lại một ngụm anh thấy rõ ràng là thứ này cũng không tệ, trước giờ sao anh lại không thử chứ? Ngón Hoa bây giờ như đã được người đó làm cho quên hết đi những đau buồn từ hôm qua đến nay vẫn luôn đeo bám anh. Tâm trạng có phần tốt hơn. Lại nhìn người đang ông trước mặt mình, anh nhớ tới lời lúc nãy của ông ... ‘không phải ai cũng có một gia đình trọn vẹn để trân trọng’ ... tại sao ông lại nói như vậy, lẽ nào gia đình ông có sự khuyết thiếu nào đó?

Nhìn đồng hồ treo tường một thoáng, Ngón Hoa nghĩ người đàn ông ăn vận lịch sự này trông có vẻ không gấp gáp vội vàng gì, chắc là ở đây đợi đối tác. Anh lên tiếng hỏi: “Ông là thương gia?”

“Không phải, ta không thích mấy tên thương gia chút nào”, ông cười vui vẻ trả lời.

Ngón Hoa lại có chút tò mò anh tiếp tục hỏi: “Thế ông làm công việc gì?”. Người đàn ông cười lớn một cái rồi trả lời: “Ta chưa từng làm việc”. Ngón Hoa lại bị ông ta làm cho ngẩn ra một chút, người ăn mặc sang trọng như vậy, trông còn có vẻ là người danh gia vọng tộc, người như vậy mà lại nói mình vô công rồi nghề sao?

Đang suy nghĩ thì người đàn ông liền từ cất giọng: “Chọn việc mà thâm tâm cậu yêu thích thì cả đời cậu không phải làm việc, mà cậu chính là đang theo đuổi đam mê của mình”

Lời nói của ông như một triết lí sâu sắc khiến Ngón Hoa suy nghĩ thâm trầm một lúc lâu, anh lên tiếng: “Đúng”.

Là đúng rồi, anh nhận ra trước giờ mình chưa từng theo đuổi đam mê của mình, anh chỉ là đang tiếp nối ước mơ của ba mình thôi, hoàn toàn là vì ông nên mới muốn trở thành người tài giỏi như ông ấy, muốn kế thừa sự nghiệp ấy. Nhưng bây giờ ... Anh nhận ra mình thật ngu ngốc, thứ anh yêu thích là gì? Anh cũng hoàn toàn không biết!

Trước mặt lại có tiếng nói: “Đam mê của ta là giáo viên, ta là giáo viên. Chẳng qua cậu là vì thấy ta ăn vận khoa trương như vậy mới nghĩ nhiều, ta chỉ là đi thăm một người rất quan trọng thôi, vì người đó cực kì thích ‘người đẹp trai’ cho nên ta mới sửa soạn như vậy”, nói xong người đàn ông liền bật cười, một nụ cười mang niềm hạnh phúc ngập tràn trong đáy mắt. Anh ... là anh đang ganh tỵ sự hạnh phúc này.

Hai người chẳng nói gì thêm, lúc này người đàn ông nhìn đồng hồ trên tay xong liền hờ hờ nói với cậu: “Thôi xin phép tôi đi trước đây, đến giờ gặp người quan trọng ấy rồi”, nói rồi ông vội vàng đứng dậy, Ngón Hoa gật đầu chào tôn trọng một cái, rồi ... mỉm cười. Anh cười vì những gì người đàn ông xa lạ ấy đã mang đến cho anh trong những phút giây ngắn ngủi vừa nãy, anh không biết ông ta là ai, ông cũng vậy. Mặc dù có lẽ sau này mãi mãi không thể gặp lại, cũng có thể ông ta sẽ quên anh ngay thôi, nhưng anh vẫn sẽ luôn nhớ bóng dáng gần gũi, ấm áp ấy. Nhớ đến những lời nói làm cho anh thức tỉnh ấy. Anh lớn tiếng nói về phía người đàn ông đã ra đến cửa: “Cảm ơn ông”, người đàn ông lại cười, ông cũng lớn tiếng nói với lại: “Chúc cậu sống hạnh phúc, tiêu tử”. Cậu nói chân tình mộc mạc, dạn dĩ mà sâu lắng ấy dần dần lan toả trong không gian, lắng đọng trong tim Ngón Hoa.

Qua cánh cửa kính của quán cà phê Ngón Hoa nhìn thấy người đàn ông vẫy tay với ai đó, không lâu sau có hai đứa trẻ một trai một gái tung tăng chạy đến ôm chầm lấy ông, gương mặt hai đứa lộ ra vẻ vui mừng hạnh phúc. Đứa bé gái trông khoảng chín mười tuổi, tóc buộc đuôi ngựa, mặc chiếc váy công chúa màu hồng phấn ngọt ngào, đôi má ửng đỏ phúng phính khiến cho ai nhìn thấy cũng không kềm lòng được mà muốn cắn một cái. Đứa bé trai thì trông khoảng ba bốn tuổi, dáng vóc nhỏ bé nhưng lại bụ bẫm rất đáng yêu. Lúc này Ngón Hoa nhìn thấy hình như người đàn ông đang định làm gì đó, kéo cô bé lại rồi tự mình xoay xoay vài vòng đi đi lại lại tạo dáng như người mẫu trước mặt cô bé, xong rồi làm vẻ mặt như chờ đợi sự nhận xét. Cô bé nói gì đó, người đàn ông liền bế bổng cô bé lên, hôn lấy hôn để như đang trả công cho lời nhận xét cũng như để thỏa mãn nỗi nhớ và tình yêu thương. Đang mãi mê nhìn về phía ấy, Ngón Hoa bất giác lại mỉm cười, ra đây là người cực kì thích ‘người đẹp trai’ mà vừa nãy người đó đã nói với anh. Không lâu sau đó đó có chiếc Roll Royce sang trọng từ xa chạy tới, người đàn ông quay lại nhìn vào quán cà phê chỗ anh đang ngồi, vẫy tay cười một cái rồi cùng hai đứa trẻ bước lên xe.

Lúc này chiếc xe thương vụ quen thuộc cũng chạy đến trước quán cà phê, người trợ lý bước vào trong đến trước mặt Ngón Hoa lên tiếng nói: “Thiếu gia, phu nhân đang lo lắng cho cậu, mong cậu mau về nhà”. Anh lại gắng giọng hỏi người trợ lý: “Ông ta ở nhà?”

“Ngón tiên sinh không về nhà từ hôm qua”, người trợ lý trả lời.

“Hừ” – Ngón Hoa không nói gì, lạnh lùng bước ra xe, không đợi người trợ lý theo kịp đã nhấn ga chạy mất, để lại một người ngơ ngác đứng trên vỉa hè lòng thấp thỏm lo âu ‘thiếu gia chỉ mới 17 tuổi, còn chưa có bằng lái xe ...’

~~~~~

*Xong 2000 chữ hôm nay, post lên bây giờ sáng mọi người dậy đọc nhé, ngày mai sẽ có chương mới sớm hơn bù cho sự chậm trễ hôm nay, cảm ơn mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 11: Đam Mê

“Chọn việc mà thâm tâm cậu yêu thích thì cả đời cậu không phải làm việc, mà cậu chính là đang theo đuổi đam mê của mình”

~~~~~

Sau khi lái xe một mạch về nhà, kể từ lúc đó, kể từ ngày hôm đó Ngôn Hoa đã quyết định thay đổi cuộc đời mình.

Anh nhốt mình trong phòng suy nghĩ mấy ngày liền, cơm cũng bữa ăn bữa không, có hôm còn không màng đến ăn. Anh vẫn đang suy nghĩ, tìm hướng đi mới cho cuộc đời mình cũng chính là tìm cho mình một lối thoát. Thoát khỏi hiện thực rằng gia đình anh đã không còn toàn vẹn như trước, hiện thực rằng những thứ anh đã cố gắng đạt được trước kia bây giờ trở thành vô nghĩa. Dù cho có tự dằn vặt bản thân mình nhiều bao nhiêu đi chăng nữa thì anh vẫn luôn cố gắng mỉm cười trước mặt mẹ anh, luôn tìm cách khiến cho bà quên đi cái hiện thực tàn nhẫn trước mắt. Anh dẫn bà đi du lịch, dẫn bà đi mua sắm, đi spa rồi còn cả đi xem kịch, những việc mà anh nghĩ là vô cùng nhằm chán anh cũng không ngại làm cùng bà,... đi hết mấy ngày liền rồi lại cùng bà đi chọn mua một căn nhà riêng, anh muốn hai mẹ con anh sẽ thoát khỏi ngôi nhà hiện giờ chật chội đầy sự bi oán ấy. Mẹ anh vui vẻ đồng ý mọi thứ anh làm, duy nhất bà vẫn không chịu rời khỏi nơi ấy, bà bảo rằng trước khi ông nội mất bà đã hứa rằng sẽ luôn giữ trọn đạo làm dâu. Huống hồ gia đình anh lại có tiếng tăm trong vùng, việc bà dọn ra ở riêng ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và thể diện của ba anh. Dù cho ông ấy đã đối xử với mình như thế nào đi nữa thì bà vẫn luôn luôn lo lắng cho ông. Có hôm anh đã không kiềm được mà hỏi bà một câu rằng: “Mẹ vẫn yêu thương ông ta như vậy sao?”

Bà cười hiền từ trả lời rằng: “Ông ấy là ba con, là chồng của mẹ”. Đôi mắt bà ánh lên sự thâm trầm khó tả. Đúng vậy, sự thật ông ta là ba anh là chồng của mẹ anh vẫn không thể nào thay đổi, bà vẫn cứ yêu ông ta nhiều như vậy nhưng anh thì lại hoàn toàn khác, một người con trai ngoan ngoãn vâng lời đã dần bị sự xa cách và thiếu thốn tình cha mẹ giữa cho trở thành một con người lạnh nhạt, cương quyết. Anh một mình chuyển ra ngoài sống, nhất định đoạn tuyệt với người đàn ông phụ bạc ấy. Mẹ anh không ngăn cản, muốn cho anh được thoải mái sống riêng bên ngoài, bà thường xuyên đến thăm anh và chăm lo cho anh từng thứ nhỏ nhặt.

Từ lúc đó anh đã quyết tâm học hành nghiêm túc trở lại, bạn bè ngoài lúc ở trường cũng khó mà hẹn anh đi chơi, hình như anh còn không buồn ra khỏi nhà, suốt ngày nhốt mình đọc sách, hết quyển này lại đến quyển khác, gia tài sách của anh cứ thế ngày càng trở nên giàu có. Anh đọc nhiều như vậy, tìm hiểu nhiều lĩnh vực như vậy chỉ mong tìm ra thực sự bản thân anh thích gì, nhưng vẫn như vậy, anh hoàn toàn thấy mình không có hứng thú với bất cứ thứ gì.

Một hôm mẹ anh bị ốm, anh đưa bà vào viện khám mới biết thì ra lâu nay bà bị bệnh mạch vành, vậy mà bà vẫn luôn giấu anh việc tim bà không được khỏe, là từ khi nào? Đã bao lâu rồi? Anh hoàn toàn không biết. Nếu hôm nay anh không giành đưa bà đi khám thì không biết đến khi nào anh mới biết được bệnh tình của bà.

Trong lúc đang chờ kết quả kiểm tra trong phòng chờ thì mẹ anh chợt nắm lấy tay anh. Bàn tay bà hiền hậu vuốt ve làm cho trái tim anh cảm thấy ấm áp vô cùng. Bà nói: “Mấy cậu bác sĩ mặc áo blouse trắng trông thật nhân từ lại thật chuyên nghiệp, nếu con trai mẹ mà mặc áo blouse trắng làm bác sĩ thì hẳn có khối cô đổ rập vì con rồi”, vừa nói bà vừa cười một cái đầy sự kì vọng.

“Chuyên nghiệp, nhân từ hay không thì phải xem năng lực và biểu hiện chứ không phải đáng về lúc mặc áo blouse đâu mẹ à”, anh vui vẻ trêu bà.

Trong đầu Ngôn Hoa có thứ gì đó vụt qua. ‘Bác sĩ’ cái nghề này được đó chứ, có thể cứu người lại là kì vọng của mẹ anh. Được thôi, anh sẽ cố gắng.

Thế đấy, anh lần nữa đã biết cuộc đời mình nên đi về hướng nào rồi.

Sau ngày hôm đó anh học hành cật lực hơn, phải nói là bạn bè muốn thấy mặt anh quả thật là rất khó. Anh miệt mài vào đồng sách vở y khoa, hết tìm hiểu lại tiếp tục tìm hiểu, cuối năm học đó anh thành công thi vượt cấp dưới ánh mắt ngưỡng mộ của không biết bao nhiêu bạn bè thầy cô. Sau đó lại thành công nộp hồ sơ và được nhận vào trường đại học Harvard danh tiếng của Mỹ. Cũng từ lúc đó mà anh dần xa mẹ anh hơn, nhưng vì tương lai, vì lời nhắn nhủ của mẹ mình anh đã xem việc trở thành một bác sĩ tài giỏi là ước mơ là mục tiêu phấn đấu của mình. Chỉ vì một ngày được khoác lên người chiếc áo blouse trắng, chính tay chữa bệnh cho mẹ và cho tất cả những người khác nữa.

Mấy năm liền anh ít về thăm mẹ hơn nhưng vẫn luôn giữ liên lạc với quần gia ở nhà để biết tình hình mẹ anh, cũng như chuyện ở ngôi nhà xa lạ đó, năm đầu tiên vào đại học vô cùng vất vả, không lâu sau đó anh lại nhận được tin người đàn bà kia đã chính thức bước chân vào Ngôn gia với danh phận ‘bà hai’, còn dẫn theo cả đứa con rơi đó, anh không quan tâm mấy nhưng chỉ sợ mẹ mình buồn nên đón bà sang Mỹ đi chơi cùng anh. Hai mẹ con anh luôn yêu thương chăm sóc nhau như vậy, dù cho không có người cha thì tình mẫu tử của anh và mẹ cũng vẫn khiến cho cả khối người ngưỡng mộ.

Với sự quyết tâm cùng trí tuệ siêu việt của anh thì việc tốt nghiệp đại học Harvard lừng lẫy không làm khó anh được. Với kết quả tốt nghiệp loại ưu anh được mời ở lại trường làm giảng viên, anh thấy công việc này không tệ chút nào, việc dạy bọn học trò làm anh cảm thấy rất vui vẻ thoải mái, có thể truyền đạt tất cả những gì mình đã học được và đã trải nghiệm được cho những người cùng đam mê nhiệt huyết với mình là một điều vô cùng ý nghĩa, mặc dù anh cũng gặp không ít rắc rối từ những nữ sinh cho đến nam sinh của trường, nhưng anh thật sự thích công việc đó của anh. Vì ngoại hình nam tính đẹp trai đậm nét Á Đông của anh đã cướp mất trái tim biết bao cô nàng, còn sự tài giỏi và năng lực của anh khiến cho những nam nhân phương Tây từ học sinh cho đến giảng viên giống như anh cũng vô cùng đổ kị. Anh không quên lời tự hứa của bản thân nên chính vào lúc sự nghiệp giảng dạy đang ở đỉnh cao, chuẩn bị được nhậm chức phó giáo sư trẻ tuổi nhất thì anh đã từ chối, chỉ tiếp tục làm giảng viên và bắt đầu đi làm ở một bệnh viện lớn trứ danh của Mỹ – bệnh viện Johns Hopkins.

... Cuộc sống vẫn bình lặng như thế cho đến ngày anh nhận được tin báo mẹ anh vừa ngã cầu thang mất, hôm đó anh cũng vừa mới được bổ nhiệm chức trưởng khoa nội tim mạch ... Đã đặt vé máy bay định về khoe ngay với mẹ ... Nào ngờ đó lại là chuyến bay đưa tiễn người về cõi vĩnh hằng.

...

Sau bao nhiêu biến cố đã xảy đến với cuộc đời của người đàn ông chỉ mới 25 tuổi ấy, con người anh như đã bị băng tuyết bao phủ từ bao giờ? Bao nhiêu đau thương mất mát đã bị anh chôn vùi sâu nơi trái tim băng lãnh ấy, mãi mãi sẽ không ai biết được những gì anh đã trải qua, chỉ có thể thấy được sự lãnh đạm xa cách qua đôi mắt đẹp nhưng luôn luôn chứa đầy nỗi buồn của anh. Bây giờ cuộc sống của anh không có gì phải luyến tiếc nữa rồi, bây giờ anh đang là giáo viên, đó mới chính là đam mê của anh, anh không ngờ ngày hôm nay anh lại đang làm cùng một công việc với người đàn ông xa lạ mình đã từng

gặp ở Anh rất lâu trước đây, anh trở về đây cũng chính là vì mong muốn một lần nào đó được gặp lại người ấy, nói với ông rằng anh đã biết được đam mê của mình là gì...

Uống xong ly cà phê thì trời đồng hồ đã chỉ một giờ ba mươi phút hơn rồi, anh trở lại phòng làm việc, mở laptop lên xem những bảng biểu ngoằn ngoèo lên xuống khó hiểu một hồi lâu, xem xét mấy dự án mà người anh họ gửi đến xong thì lại lờ đờ bài kiểm tra của học trò lớp A ra chấm. Bài tiếng Anh và tiếng Đức anh ra rất khó nhưng tất cả đều đạt điểm tốt, cô học trò An Di đạt được điểm tuyệt đối ở cả hai môn này, anh vô thức cười nhạt một cái... Đề bài hoá học chỉ hơi khó chút nhưng hình như trình độ của cái lớp này quả không tệ, cả vượt qua với điểm tương đối tốt, chỉ có bài của cô nàng An Di này là hơi tệ một chút, rõ ràng là chỉ làm được gần một nửa, anh nhủ mảy suy nghĩ một chút rồi định cho 45 điểm nhưng không hiểu tại sao lại bắt giác cho cô lên 50 điểm... coi như đạt trung bình, ‘cô nàng này cần phải cố gắng nhiều thêm mới tiến bộ được’ – anh nghĩ rồi đứng dậy vươn vai một cái, nhìn đồng hồ lần nữa đã là gần ba giờ. Gấp tất cả tài liệu lại đi vào nhà vệ sinh đánh răng chuẩn bị đi ngủ. Nằm trên giường một hồi lâu, anh vói tay đến học tủ kê bên lấy chiếc điện thoại ra nhìn.

Thật ra sau khi đi làm thì Ngôn Hoa đã đổi điện thoại và dùng số nội địa khác, nhưng anh vẫn giữ lại số điện thoại trước giờ mình dùng, anh tự cho mình cái lí do rằng nhờ đâu bạn bè trước đây có dịp tìm anh, nhờ đâu công ty có việc anh họ sẽ gọi đến, nhờ đâu...

Tất cả chỉ là anh đang nguy biến mà thôi, bạn bè anh thực ra không nhiều nhưng anh lại chẳng mấy khi giao tiếp cho nên họ đã quên mất anh là ai rồi còn mọi việc ở công ty anh họ đều luôn liên lạc qua email, rõ ràng chẳng ai còn nhớ đến cái số điện thoại cũ kĩ đó nữa rồi. Anh chỉ là đang đợi, đợi nhờ đâu có một người lại nhắn tin đến thì sao? Anh đang nhớ, nhớ lúc cô ngại ngần gọi điện hỏi thăm anh lần đầu tiên, giọng nói êm dịu nhẹ nhàng khiến anh thấy ấm áp vô cùng, anh nhớ từng tin nhắn hỏi han ân cần, cũng nhớ từng câu nhắc nhở ăn uống trước đây, anh thấy trái tim mình dường như đã khuyết đi một chỗ... là anh đang nhớ cô sao?

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, là số của giáo sư đã từng dạy anh ở Harvard, đã giới thiệu anh vào làm ở bệnh viện Johns Hopkins, cũng là người anh hết mực kính trọng.

~~~~

2000 chữ hôm nay xong sớm, mọi người đọc vui về nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không Biết Mặt

“Có chăng trên đời này – Một con người vì người khác quên đi bản thân mình?”

“Trong sâu thẳm trái tim mỗi người luôn có một nơi mềm yếu nhất, chỉ cần ai đó chạm nhẹ vào nơi đó thôi cũng đủ khiến cho ta phải thâm trầm, sợ sệt – Nơi đó mang tên là ‘hồi ức’”

~~~~

“Alô, Sam đây à, là thầy đây”, đầu dây bên kia vang lên giọng nói thân thiết đã lâu Ngôn Hoa không được nghe.

“Em đây thưa thầy, có việc gì không ạ”, anh kính trọng trả lời.

“Thầy có việc muốn nhờ em một chút, bệnh viện thành phố D nơi mà em đang sống đang có một ca ‘cơ tim giãn’ biến chứng rất lạ hiện đang nguy cấp, giám đốc bệnh viện là bạn lâu năm của thầy, ông vừa nhờ thầy giúp đỡ, thật may là em đang ở đây đúng không?”, người bên kia gấp gáp truyền đạt từng lời.

“Nhưng mà thưa thầy... em...”, Ngôn Hoa ngập ngừng một chút.

“Em là học trò giỏi nhất của thầy, còn có kinh nghiệm trong những ca tim khó, thầy nghĩ ca biến chứng này có lẽ em giúp họ được, thật ra tình trạng của bệnh nhân đang rất tệ, thầy mong em giúp đỡ họ ngay...”, người bên kia tiếp tục nói giọng đầy chờ mong.

“...” Không thấy trả lời, người bên kia nóng lòng gọi anh “Sam”... “Sam”.

“Vâng, thầy nói với họ chờ em một chút, em sẽ đến ngay thưa thầy”, suy nghĩ một lúc anh cuối cùng đã quyết định rồi, dù gì đi nữa cứu người vẫn là quan trọng nhất.

“Tốt lắm, thầy biết em sẽ đồng ý mà, không hổ danh là học trò cưng của ta, cảm ơn Sam”, người bên kia hài lòng nói rồi cúp máy.

Ngôn Hoa vội vàng ngồi bật dậy đi thay đồ, anh cực ghét phải đi xe buýt nhưng cuối cùng vẫn bước lên chuyến xe buýt đêm, chưa đầy hai mươi phút sau đã có mặt tại sảnh bệnh viện thành phố D.

Suốt chặn đường đến đây anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh chán ghét phải đối mặt với nơi mà anh đã từ giã người anh yêu thương nhất thế gian này, nơi đã mang cho anh biết bao áp ứ thực hiện vì người mẹ thân thương của anh cũng từ nơi đây mà tan biến tất cả, nếu không gặp chuyện hôm nay anh cũng nguyện không bao giờ bước tới những nơi như thế này – bệnh viện.

Nhưng anh vì cái gì lại chấp nhận đến đây?

Là vì bệnh nhân, là người vô cùng cần sự giúp đỡ của anh lúc này.

“Xin chào, tôi là Sam Ng, giám đốc các người...” chưa nói xong anh đã bị người y tá trực chen ngang.

“Anh... anh là bác sĩ mà giám đốc đang đợi?” Anh gật đầu, giọng cô y tá đầy sự kinh ngạc, cô không nghĩ người bác sĩ mà giáo sư trường Harvard giới thiệu cho giám đốc bệnh viện lại còn trẻ như vậy... lại còn rất đẹp trai. Anh lúc này chỉ bận một chiếc áo thun trơn tay dài màu tối cùng quần jeans đơn giản, không hiểu sao lại toát lên sự nghiêm nghị lạnh lùng đầy khí chất cao ngạo xa cách. Suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu của cô y tá lúc này ‘Anh ta đúng thật là một soái ca tuổi trẻ tài cao’, vì bây giờ cả bệnh viện đều rộ lên tin tức rằng có một ca tim bị biến chứng lạ, tất cả bác sĩ đều đang đau đầu thì giám đốc bệnh viện đã nhận được sự trợ giúp từ Harvard, người đó nhất định không hề tầm thường. Nhưng không ngờ đó chính là người đẹp trai ngồi ngời đang đứng trước mặt mình đây.

Thấy cô y tá cứ mãi nhìn mình mà không nói gì anh háng giọng “Hm” một tiếng. Cô y tá giật mình, liền nhớ ra mình phải làm gì liền nói với anh, hai mắt không ngừng long lanh ngưỡng mộ: “Mời anh đi theo tôi”.

Đi theo người y tá đến một văn phòng lớn, là phòng giám đốc. Người đàn ông lớn tuổi ăn bận lịch thiệp mừng rỡ mời anh vào ngồi, trong mắt ánh lên chút kinh ngạc, có thể là cùng suy nghĩ với cô y tá chăng?

“Xin chào cậu, tôi là giám đốc bệnh viện, là giáo sư Jim đã giới thiệu cậu với tôi”. Ngón Hoa gật đầu, hai người trao đổi một hồi lâu. Ngoài cửa có tiếng gõ, sau nghi người giám đốc lên tiếng mời vào thì có đến ba bốn người đang mặc blouse trắng bước vào, là những vị trưởng khoa, điều đầu tiên vẫn rất quen thuộc... Chính là ánh nhìn kinh ngạc lại có chút không tin vào mắt mình. Người giám đốc ra hiệu cho bọn họ ngồi đối diện rồi nói một tràng dài về thân thế của anh, rõ ràng từ nãy giờ hai người chỉ bàn về bệnh án không hề nhắc tới bản thân Ngón Hoa một câu nào nhưng bây giờ người giám đốc lại biết tường tận việc anh tốt nghiệp loại ưu, việc anh được mời làm giảng viên, việc anh là bác sĩ xuất sắc được bổ nhiệm làm trưởng khoa nội tim mạch bệnh viện danh tiếng Johns Hopkins của Mỹ... Ngón Hoa không nói gì chỉ im lặng mặc cho người giám đốc huyền thuyên rồi còn cả ánh mắt ngờ vực nửa tin nửa không của mấy người bác sĩ đó. Họ vẫn cứ giữ thái độ đó mãi đến khi những hình ảnh, thông tin của bệnh nhân được người trước mặt phân tích một cách rõ ràng rành mạch, còn nói ra cả phương hướng chuẩn bị phẫu thuật, tất cả chỉ gói gọn trong những câu nói trọng tâm, rõ ràng, không hề dài dòng lại rất chuyên nghiệp và tỉ mỉ. Mấy người bác sĩ và ông giám đốc bị làm cho đơ cả mặt mày, bây giờ thì họ thực sự phục người này sát đất rồi, đây mới đúng là điển hình của câu ‘tuổi trẻ tài cao’ mà.

Không đợi Ngón Hoa kịp từ chối người giám đốc đã lập tức ra sức mời anh ở lại giúp làm phẫu thuật với lí do rằng bác sĩ của bệnh viện dù rất chuyên nghiệp nhưng chưa từng trải qua ca khó này lần nào nên ít nhiều rất khó khăn. Anh từ chối nhưng thấy sự chờ đợi và kì vọng trong ánh mắt ông ta anh lại bất giác nhận lời.

“Đây là bệnh có tỷ lệ mắc rất ít chỉ khoảng 6-8/100.000 người. Là loại bệnh nặng, có tiên lượng xấu, tỷ lệ tử vong khá cao, ông hãy đưa tôi đi gặp người nhà và bệnh nhân. Cần làm một chút công tác tâm lí với họ. Cũng hãy mau chóng chuẩn bị phòng phẫu thuật”. Từng lời anh nói đều như song thép cứng cỏi khiến cho mấy người trong phòng thêm phần bối phục.

Ngón Hoa được dẫn tới một phòng bệnh ở lầu bốn của bệnh viện, trong phòng chỉ có một người phụ nữ trung niên đã thiếp đi, trên người gắn đầy những ống thở, máy đo. Bên cạnh có một người thanh niên đang nắm chặt tay bà ấy mắt nhìn không rời. Qua lời của giám đốc bệnh viện anh được biết gia cảnh của họ có phần khó khăn người chồng lại mất sớm, một mình bà ấy nuôi cậu con trai ăn học đã cần rằng chịu đựng bệnh tình cho nên mới trở nặng như ngày hôm nay, cậu con trai cũng vì vậy mà bỏ học giữa chừng chạy đến đây chăm sóc cho mẹ. Bệnh viện cũng đang xem xét về viện phí cho họ.

Hàng lông mi dài của Ngón Hoa khẽ giật giật, anh gọi người thanh niên ấy ra ngoài để nói chuyện, sau khi nói đến tính chất nguy hiểm của lần phẫu thuật này, nhận thức được sự lo lắng không nguôi trong đôi mắt người đó trái tim Ngón Hoa không khỏi có chút nhói đau, anh dùng hết tất cả sự ân cần của mình nói một câu an ủi nhưng lại có phần khẳng định, kiên quyết: “Đừng lo, nhất định mẹ cậu sẽ không sao, còn về việc cậu thôi học, tôi nghĩ là không cần thiết, về phần viện phí tôi sẽ giúp cậu”.

Có vẻ như không ngờ người trước mặt lại nói ra những lời như vậy, cậu thanh niên bất ngờ trả lời: “Em không cần bác sĩ giúp gì, chỉ mong anh chữa khỏi cho mẹ em, em vốn học cũng chẳng ra gì, đã không thể tốt nghiệp trung học nên bây giờ có thể đi làm kiếm tiền trả viện phí cho mẹ” Cậu ấy kiên quyết không nhận sự giúp đỡ từ Ngón Hoa.

“Chữa cho mẹ cậu là điều tất nhiên, nhưng còn việc sau cậu hãy suy nghĩ lại, như cậu nói cậu đã không tốt nghiệp nổi trung học thì cậu định làm việc gì đỡ dần cho mẹ? Cậu có từng nghĩ bà ấy vì sao mà âm thầm chịu đựng bị bệnh tình hành hạ nhưng vẫn cố gắng nuôi cậu được tiếp tục học hành không?” – Ngón Hoa trầm trầm cất tiếng, chỉ nói đến đây thôi đôi mắt cậu thanh niên đã ngấn nước, anh thầm nghĩ mình có hơi kích động thì phải, không biết vì sao khi thấy mẹ con người thanh niên này anh lại nghĩ đến chính bản thân mình... .

“Em cảm ơn anh”, cậu thanh niên cuối gặp người, trong lòng đầy sự biết ơn, cảm thán.

...

Bốn giờ đúng, chuẩn bị tính giờ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, thứ ánh sáng trắng gay gắt quen thuộc chiếu thẳng đến Ngón Hoa, anh bước vào, không chút căng thẳng chỉ lạnh lùng và kiên quyết, y tá và bác sĩ phụ cùng bác sĩ gây mê đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Thư giãn một chút, đừng tự tạo áp lực cho mình”, câu nói của anh như trấn tĩnh mọi người trong phòng mổ lúc này.

“Gây mê” mệnh lệnh đồng đặc của anh khiến não mọi người như bắt đầu căng ra. Ca phẫu thuật dài đằng đằng bắt đầu.

...

Sau mười tiếng không ngơi nghỉ ca phẫu thuật hết sức thành công, mọi người vô cùng mệt mỏi nhưng ai nấy đều vui mừng khôn siết. Lại thêm nỗ lực Ngôn Hoa vô cùng. Sau khi ra khỏi phòng mổ đã thấy cậu thanh niên lo lắng chạy đến, Ngôn Hoa không nói gì chỉ gật đầu, cậu ta liền hiểu ngay, mừng rỡ quên cả kiểm chế ôm chầm lấy Ngôn Hoa, anh không nói gì, cũng nửa vùi mà đáp lại cái ôm đó vỗ vỗ vai cậu thanh niên rồi bước đi.

Thay đồ xong Ngôn Hoa liền quay lại phòng hồi sức thì đã thấy cậu thanh niên túc trực ở đó. Anh bước tới lấy từ trong ví ra một mảnh giấy ghi số điện thoại của mình đưa cho cậu ấy, bảo cậu sau khi mẹ cậu ổn định thì tìm tôi, tôi cho cậu biết trả tôi như thế nào”, Ngôn Hoa buông những lời nói lạnh nhạt rồi quay bước đi.

Cậu thanh niên lại ngai ngừng lên tiếng: “Anh giúp em nhiều như vậy làm sao em giám nhận, huống hồ anh đã cứu mẹ em, đây là ân huệ lớn nhất đối với em rồi.”

“Coi như cậu nợ tôi, nhất định phải trả, sau khi bệnh tình mẹ cậu ổn định thì tìm tôi, tôi cho cậu biết trả tôi như thế nào”, Ngôn Hoa buông những lời nói lạnh nhạt rồi quay bước đi.

Vừa ra khỏi cửa thì có cả đám phóng viên nhanh chóng ủa tới, ánh đèn flash nhấp nháy chói mắt cùng âm thanh hỗn tạp cứ dồn thẳng về phía anh. ‘Anh là bác sĩ tài ba vừa giải quyết một ca bệnh tim biến chứng hiếm gặp đúng không?’, ‘Nghe nói anh là bác sĩ bệnh viện Johns Hopkins đúng không?’, ‘Không ngờ anh còn trẻ mà lại tài giỏi đến như vậy?’, ‘Hãy cho chúng tôi biết ít thông tin về ca phẫu thuật vừa rồi?’, ‘Anh đẹp trai quá’, ... Mấy câu hỏi dồn dập khiến cho Ngôn Hoa bực bội vô cùng, anh cực kì ghét lũ phóng viên bát nháo này, không nói gì chỉ mạnh tay gạt mấy cái mấy cái camera cùng micro đang chĩa về phía mình, nhanh chóng rời đi, lúc này người giám đốc cũng nhanh chóng trở tới, ra vẻ như giúp anh cản hộ nhưng lại niềm nở trả lời bọn phóng viên: “Xin lỗi các bạn nhưng vị bác sĩ này vừa phẫu thuật xong chắc là mệt lắm rồi, cần thông tin gì thêm mọi người cứ trực tiếp hỏi tôi”

Với cơ thể cường tráng của mình Ngôn Hoa không khó khăn lách qua một cái, đi thẳng vào thang máy. Bọn phóng viên không thể theo kịp chỉ đành ở lại moi tin từ người giám đốc, Ngôn Hoa ở tầng này không khỏi bực dọc. ‘Ừ tôi mệt lắm rồi nhưng là mệt cái miệng của các người’.

Lại phải đi một mạch về nhà bằng tuyến xe buýt ngọt ngào đông đúc, anh thầm nghĩ hôm sau chắc chắn phải mua một chiếc xe ngay thôi.

Đến nhà Ngôn Hoa tắm rửa xong thì lập tức ngã xuống giường. Anh quả là người không biết mệt là gì. Cả hôm thứ sáu phải dạy ở trường, thức đêm lo việc của công ty lại còn phải chấm bài của học sinh, sau khi nhận được điện thoại anh đã đến thẳng bệnh viện, không chút ngơi nghỉ cho đến tận bây giờ anh đã thức trắng gần hai ngày rồi, người ta không biết còn nghĩ anh được làm từ thép mắt. Ngôn Hoa vui mừng trong chăn từ ba giờ chiều thứ bảy cho đến sáng chủ nhật, quả là một giấc ngủ dài ...

~~~~~

*Xong 2400 chữ, bây giờ là 3h30 và tí 7h mình còn phải đi học, nhưng vì anh Ngôn nhà mình cho nên cố gắng hoàn thành để sáng mai mọi người có chương mới để đọc, cảm ơn mọi người nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngày Chủ Nhật

Ngày chủ nhật là một ngày mong nhớ

Ở trong nhà không ngớt ngoài trông ra

Hy vọng người yêu mền bước ngang qua:

Gặp gỡ mãi cũng gây tình lưu luyến.

Chờ đã mệt mà người không thấy đến

“Có bao giờ người nghĩ đến ta đâu!”

-Tế Hanh-

~~~~~

7h sáng chủ nhật, An Di tung tăng chạy xuống nhà cùng ăn sáng với mọi người, hôm nay cô mặc một chiếc váy đơn giản màu xanh dương nhạt, trông chiếc

váy chẳng có gì đặc biệt nhưng khi được mặc trên người cô lại toát lên một sự thanh thoát dịu dàng của một người thiếu nữ thuần khiết.

“Con mời ông bà và ba mẹ ăn” – cô vui vẻ chào mọi người trên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh An Hạo, khẽ vuốt đầu em trai một cái, An Hạo ngược lên cười với cô, đôi mắt của cậu lấp lánh sự ngọt ngào.

“Tiểu Di của ông hôm nay đi đâu mà ăn mặc đẹp thế này, cho ông đi theo với nhé?”, An lão gia trêu đùa cháu gái.

“Con có hẹn với bạn ông ạ” – An Di trả lời nhanh nhẹn, cô biết ngay là mình đang bị ông trêu mà.

“Với Du Thăng à?” – An tổng lên tiếng hỏi cô.

“Du Thăng và một bạn trong lớp con mới quen biết nữa ạ”, vừa nghe trả lời xong An lão gia liền gật gù như là đã hiểu ra chuyện gì đó: “À, chút nữa ta bận đi thăm mấy người bạn trong viện dưỡng lão với bà con rồi, ta không đi với con nữa”, nói rồi ông nhìn An Di tươi cười, cô nũng nịu nói với ông: “Ông này, đừng trêu con nữa, bọn con chỉ đi dạo công viên tiện thể đi nhà sách thôi mà, ông cứ suốt ngày trêu con thôi”, cô vừa nói vừa giả bộ làm mặt đáng thương khiến cả nhà không khỏi phì cười.

“Cho em theo nữa, em cũng muốn mua sách”, An Hạo khẽ kéo tay An Di ra về nài nỉ.

“Không được đâu, chỗ đông người chị không giữ em nổi đâu”, An Di lắc đầu, trong lòng nghĩ đến mấy lần dắt cậu em đi chơi cùng đã phải vất vả như thế nào, cậu chẳng chịu nghe lời còn hay chạy đi lung tung khắp nơi, quả thật rất khó chiều.

“Chị đi hẹn hò với anh Du Thăng mới không cho em theo”, cậu bé lại tiếp tục mè nheo với chị.

“Em lại bắt chước ông trêu chị? Chị đánh cho tét mông này, này” – vừa nói An Di vừa đưa tay hươ hươ trước mặt vờ như đánh An Hạo.

“Hai đứa mau ăn đi đừng gờn nữa” – An lão phu nhân lên tiếng.

“Mau ăn đi, đừng nài nữa chị đã quyết không cho em theo rồi, muốn mua gì chị mua cho này” – An Di ngọt ngào dụ dỗ An Hạo.

“Vậy thì chị phải mua cho em mấy quyển truyện đó nha, không được quên đâu” – An Hạo lại nài nỉ.

“Được thôi mà” – An Di cười.

Ăn xong bữa sáng, An Di đang chuẩn bị ra ngoài thì Vinh Hy bước đến trước mặt cô, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Anh lấy xe đưa em đi nhé, hôm nay là chủ nhật nên ngoài đường đông đúc lắm?”

“Không sao đâu, em đi cùng Du Thăng và người một bạn, Du Thăng sẽ chở em, bọn em chỉ đi xe đạp thôi anh yên tâm” – An Di khẳng định một cách chắc nịch.

“Nhưng mà ...” anh định nói gì đó đã bị cô cắt lời: “Mà anh Vinh Hy này, em muốn tập chạy xe đạp, anh dạy em nha?” – An Di vừa nói vừa kéo vạt áo Vinh Hy.

Anh cười: “Cô bé ngốc này... được thôi”

“Em đã mười bảy tuổi rồi anh cứ gọi em là ‘cô bé’ mãi, với lại em có ‘ngốc’ đâu? Thôi em đi đây, Du Thăng đang chờ ngoài cổng kia”

“Đi cẩn thận đấy” – Vinh Hy gọi với theo. Cô đi rồi anh buồn bã quay vào nhà. “Đối với anh em mãi mãi là một cô bé ngốc An Di àh, có những chuyện em mãi mãi không thể nào biết được”

...

Ở cách đó không xa, Ngôn Hoa trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ bước xuống giường chệnh choạng đi vào phòng tắm. Không thấy thì chắc sẽ không ai biết ‘nam thần’ ngồi ngời trong mắt mọi người lúc say ngủ như bây giờ trông thảm hại như thế nào, đầu tóc rối bù, hai mắt díp lại, mặt cũng hơi đỏ ra, nhìn còn có chút trẻ con nữa chứ, thật là khiến cho người ta nhìn thấy thôi cũng không nhịn được cười.

Hai mươi phút sau thì hình tượng lạnh lùng cao ngạo bình thường đã trở lại, Ngôn Hoa hôm nay mặc một cái áo thun cổ đứng màu be cùng quần tây dài đơn giản, anh ung dung chậm rãi đón taxi đến cửa hiệu xe lớn nhất thành phố D. Không cầu kì cũng không quá khắc khe, anh chọn cho mình một chiếc Audi màu đen sang trọng, sau khi hoàn tất giấy tờ thì mang xe đi thử vài vòng.

Thành phố D nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Ngôn Hoa cứ lái đi lòng vòng hết đường nọ đến đường kia, tiện thể anh cũng muốn tham quan nơi này một chút, dù sao từ lúc đến đây đã hơn hai tháng nhưng anh vẫn chưa đi được nhiều nơi. Đây là quê hương mẹ anh, nơi anh bà đã sinh ra và lớn lên sao? Quả là một nơi không tẻ, đông đúc nhưng thanh thoát, khiến cho lòng con người ta thấy dịu dàng, thoải mái vô cùng.

Sau một hồi anh bỗng nghĩ đến nên việc ngày phải phát bài kiểm tra cho học trò, lại còn phải làm theo thông lệ của trường mà tặng thưởng cho thứ hạng cao nhất, thật phiền phức. Nghĩ rồi anh đánh tay lái đi về phía nhà sách thành phố.

...

Ba người hai xe gồm Du Thăng chở An Di trên chiếc xe đạp thể thao có phần quái lạ của mình, cùng với Lâm Đình vừa đi dạo công viên và trung tâm thành

phố cả buổi sáng. Vừa chạy vào bãi đỗ xe của nhà sách thì có một chiếc ô tô màu đen mới cóng chạy vụt ngang. Lâm Đình không khỏi suýt xoa: “Xe đẹp thật đấy”. An Di chỉ cười, biết chắc chắn ai đó đang chuẩn bị khoe khoang rồi đây, cô vừa nghĩ thì Du Thăng đã lập tức ra về ta đây: “Thường thôi, Audi Q.7 3.0 TFSI công suất 333 mã lực, mô-men xoắn cực đại 440 Nm ở 2.900-5.300 vòng/phút.”

“Cậu ... biết nhiều phết đấy” – Lâm Đình không ngờ cậu Du Thăng này cũng tìm hiểu về mấy thứ tí mĩ như vậy.

“Bố cậu ta là ông chủ đến mấy chi nhánh Audi Anh Quốc cậu nghĩ xem tại sao cậu ta tại sao lại biết nhiều như vậy, chỉ là đang khoe khoang thôi” – An Di bật cười thành tiếng.

“Hình như cậu là người khoe khoang thì đúng hơn, rõ ràng vừa rồi ai nhờ cậu khoe ra gia thế của tớ chứ?” – Du Thăng liền trêu lại An Di.

“Thôi đi cậu đúng là mèo khen mèo dài đuôi đấy Du Thăng, mau vào thôi, trời sắp mưa rồi kia kìa” – Lâm Đình giục hai người.

Cả ba đi lòng vòng vừa xem sách vừa tám chuyện rôm rả, Lâm Đình chọn vài quyển sách nâng cao rồi thảo luận với An Di.

“Này sao cậu toàn mua sách Hoá học thôi vậy, cậu rất thích môn Hoá sao? Tớ thì chịu, không có hứng thú cũng không học tốt môn này.” – An Di thấy Lâm Đình không ngừng lựa sách ở khu Hoá học, chất đầy cả tay nên mới thắc mắc hỏi. Lâm Đình ngập ngừng nói: “Tớ học tạm thôi, lúc trước cũng không thích lắm nhưng bây giờ thì muốn tự ôn tập một chút ... dù sao thì mình ... cũng muốn rèn luyện thêm”. Du Thăng vừa nhìn liền biết ý, chen vào một câu: “Thì ra là muốn lấy lòng thầy Ngôn của chúng ta đây sao? Tớ nhìn cậu là biết tổng rồi nhé, nói cho cậu biết chuyện này ... thầy ấy có người yêu rồi, và lại còn rất đẹp nữa đấy, xin lỗi nhưng làm cậu phải thất vọng rồi”

“Cậu ... làm sao mà cậu biết?”, Lâm Đình quay sang hỏi cậu ta liền trả lời: “Thầy ấy là hàng xóm của tớ, còn dạy kèm tớ, hôm đến nhà thầy ấy học tớ đã vô tình nhìn thấy ảnh người đó trong phòng thầy, cậu nghĩ xem một người đàn ông để hình người phụ nữ xinh đẹp như vậy ở trên đầu giường, sáng sáng tối tối đều nhìn nhìn ngắm ngắm thử hỏi không phải người yêu thì còn là gì?”

“Cậu thật là quá đáng đó Du Thăng à” – Lâm Đình dạn dỗi kéo An Di lúc này về mặt cũng bất ngờ không kém đi chỗ khác, Du Thăng vội đuổi theo hai người. Hoàn toàn không biết ở bên còn lại của kệ sách đang có một người đã nghe hết câu chuyện từ nãy đến giờ, lúc này giận đến tím mặt, đầu mày liên tục nhủ lại một cách khó chịu.

Đi một lúc đến quầy đồ lưu niệm thì An Di bỗng dừng lại một chút, thì ra là đang nhìn hình nộm một chú mèo nhỏ rất đáng yêu. Lâm Đình lên tiếng: “Cậu thích nó à?”, An Di chỉ cười trong khi Du Thăng lại chạy đến trả lời với Lâm Đình: “Cậu ấy có cả một phòng trưng bày hình nộm mèo to nhỏ lớn bé đầy đủ trong căn nhà ở Anh lúc trước, còn phải hỏi thích hay không à?”, nói đoạn cậu lại quay mặt sang An Di hỏi: “Thích thì mua ngay đi chứ?” An Di đẩy mặt cậu ra rồi nói đùa một câu: “Từ khi nào mà tớ thấy cậu trở nên nhiều chuyện như vậy chứ Du Thăng?”, cậu ta nhăn mặt làm bộ đưa tay lên lau nước mắt: “Tớ vì cậu mà trở nên nhiều chuyện như vậy đấy, cậu mau chịu trách nhiệm đi”, An Di trả lời ngay: “Cậu còn rất ấu trĩ nữa đó” nói rồi cô bỏ đi đến quầy tính tiền.

Trong lúc chờ tính tiền thì mắt An Di bỗng sáng rực lên khi nhìn thấy bìa quyển tạp chí: “Ahhh, Lee Jong Suk này, lại lên trang bìa Vogue nữa đấy”. Du Thăng thờ dãi ngán ngẫm: “Cậu lại thích mấy anh Hàn Quốc thân 6 múi còn gương mặt thì oắt con chứ gì? Tớ cũng có vậy sao cậu không thích tớ đi?”. An Di quay sang chỉnh lời cậu: “Phải nói là ‘gương mặt baby thân hình vạm vỡ’ mới đúng, còn cậu thì ... chỉ giỏi ba hoa”. Nói rồi An Di và Lâm Đình cùng cười trêu Du Thăng, làm cho mặt mặt cậu ta xám xịt.

Bỗng dung Lâm Đình nhìn thấy gì đó, chỉ tay về phía những cuốn tạp chí y học, trên bìa là ảnh một người vô cùng quen thuộc – là ‘thầy giáo hắc ám’

“Thầy Ngôn Hoa đây sao? Đẹp trai thật đấy, sao thầy ấy lại lên trang bìa tạp chí y học cơ chứ?” – Lâm Đình tò mò lật lật quyển tạp chí đến trang tin hot. Sau khi đọc to chiến tích cùng xuất thân lừng lẫy của vị giáo viên họ Ngôn kia thì Lâm Đình quả thật thấy người này đúng là không tầm thường chút nào, luôn chiếm thế thượng phong mà khiến cho người ta phải ngược nhìn đầy ngưỡng mộ, người như thế cô có với cách mấy cũng thể nào chạm vào được vào một ngón nhân của anh ta đâu. Du Thăng thì lúc này mới ngờ ngờ ngợ ra gì đấy, thầy ấy tốt nghiệp y khoa mà lại đi làm giáo viên, thì ra là giấu nghề, đúng là cao thủ ‘bình quý xuất kỳ bất ý’ *

*Có binh pháp thâm cao xuất ra bất ngờ

An Di lúc này cũng ngẩn người ra một lúc, thì ra cái người mà cô vẫn thường thầm gọi là ‘tây giáo hắc ám’ ấy lại đúng là tài giỏi như vậy. Nhưng trong đầu nhớ lại mấy lúc xấu hổ trước mặt anh ta lại không khỏi ngượng ngùng liền gạt phăng sự ngưỡng mộ ấy đi mà phán một câu có vẻ hơi vô lí và không liên quan rằng: “Thân hình còn kém Jong Suk của tớ một bậc”. Nói rồi cô không khỏi tự ngượng mà quay đi trả tiền rồi vội vã đi ra ngoài, hai người Du Thăng và Lâm Đình ngơ ngác, không hiểu gì mà cũng đi ra theo.

Đang này lại có người đến tính tiền. Mắt nhìn quyển tạp chí Vogue lướt qua một cái rồi ‘Hừ’ lạnh lùng quay đi ... “Thân hình tôi không bằng tên này? Em sẽ phải hối hận vì câu nói vừa rồi!” – Ngôn Hoa thầm nghĩ

~~~~~

*Xong 2000 chữ, đọc xong rồi đi ngủ mau bà con cô bác

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 14: Bài Kiểm Tra

“Đối với cuộc đời học sinh, lúc thăng hoa nhất và lúc thê thảm nhất chắc có lẽ đôi khi lại từ cùng một việc mà ra, đó chính là việc: phát bài kiểm tra”

~~~~~

Ra khỏi nhà sách thì trời đột ngột chuyển xấu, mây đen ngùn ngụt khắp tứ phía, Lâm Đình nhà gần đó nên đã nhanh chóng vội vã tạm biệt An Di và Du Thăng rồi rời đi.

Lúc này An Di đợi ở cổng của khu đỗ xe bỗng thấy một hình bóng rất quen thuộc từ xa đi tới, bao nhiêu dây thần kinh của cô lúc này như cũng đều căng ra, không hiểu vì sao mà mỗi khi gặp người đó cô lại có loại cảm giác này, phải chăng lúc nào hễ gặp anh ta là cô lại gây chuyện chẳng? Nghĩ rồi cô nhanh chóng quay mặt đi, vờ như không thấy. Cô không biết rằng từ xa người đó đã thấy cô rồi, thậm chí còn nhìn ra được sự bối rối của cô.

Ngôn Hoa chậm rãi lướt qua, biết rằng An Di đang cố tránh mình cho nên cũng làm ra vẻ không quan tâm rồi đi vào lấy xe ra về. Một thoáng sau nghĩ rằng chắc người đó hình như không thấy cô thật An Di mới quay mặt lại thở ‘phù’ nhẹ nhõm, nghĩ rằng hôm nay mình gặp may rồi.

Không ngờ lúc sau lại nhìn thấy Du Thăng dắt bộ xe ra, mặt mày có chút nhăn nhó: “An Di à, chắc phải đón taxi về thôi, xe tớ thùng lõp mất rồi, không hiểu sao mới này vẫn còn bình thường mà?”

“Được vậy cậu mau gửi xe lại đi, để tớ đón taxi cho, nhanh lên trời sắp mưa rồi này”. Vừa nói An Di vừa đẩy đẩy Du Thăng muốn cậu nhanh chân một chút. Lúc này hình như cậu ta nhìn thấy gì đó, liền quay lại bảo An Di chờ mình rồi nhanh chóng trở lại bãi đỗ xe. Thấy cậu ta là lạ, An Di suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo cậu.

“Hey, thầy Ngôn, trùng hợp quá nhỉ?” – Du Thăng từ xa nhìn thấy Ngôn Hoa bước đến chiếc xe Audi quen quen vừa sáng đã nghĩ ra gì đó. Ngôn Hoa không trả lời, mở cửa xe bước vào. Du Thăng liền chạy đến gõ gõ vào cửa kính mấy cái ra hiệu mình muốn nói gì đó. Cửa xe hạ xuống, Du Thăng định đưa vài câu rồi xin đi nhờ nhưng thấy Ngôn Hoa vẫn lạnh lùng im lặng cậu liền vào thẳng vấn đề, chỉ sợ An Di đợi lâu: “Thầy ơi thật ra xe em bị thùng lõp, thật may gặp thầy ở đây, thầy có thể ...”, không đợi cậu ta nói xong Ngôn Hoa đã định thẳng một câu ngắn gọn: “Không biết gọi taxi à?”

Lúc này An Di cũng vừa bước tới, lờ mờ hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cô vội kéo vạt áo Du Thăng, cậu ta lại cố chấp nài nỉ một câu: “Bây giờ trời sắp mưa rồi, rất khó đón taxi, coi như thầy không nề mặt hàng xóm như em cũng hãy nề mặt cô gái xinh đẹp đi cùng em này, không lẽ thầy nỡ lòng để cô ấy bị mắc mưa ở đây đó chứ?”, nói rồi cậu quay sang An Di, nháy mắt một cái. Ngôn Hoa cũng vô thức đưa mắt về phía cô, khẽ nhíu đôi mày thanh tú một cái rồi lên tiếng: “Tôi và cậu đã thân đến mức có thể đi nhờ rồi sao? Cái gì mà hàng xóm?”, An Di thấy việc này thật không ổn, lại kéo áo Du Thăng giục cậu: “Không cần đâu, mau đi đón taxi với tớ, không kịp bây giờ”. Lúc này Ngôn Hoa mới đành giọng: “Lên xe”. Du Thăng liền tươi cười đắc ý, mở cửa sau xe rồi kéo tay An Di vào.

Vừa ra khỏi bãi đỗ thì cơn mưa cũng ập tới, không nhanh không chậm rất đúng lúc. Không khí trong xe có chút ngột ngạt, An Di quay mặt ra ngắm nhìn đường phố nhạt nhòa trong màn mưa, vô thức đưa tay lên kính vẽ vẽ theo những đường do hạt mưa in lên. Du Thăng thấy chán liền mở giọng muốn hỏi Ngôn Hoa vài câu: “Thầy à, xe thầy mới mua sao? Cool đấy!” – Ngôn Hoa không trả lời chỉ tập trung lái xe, Du Thăng nhìn thấy bên ghế lái phụ có hai hộp quà được gói cẩn thận trông xinh xắn, chắc chắn là để tặng cho con gái, cậu liền lên tiếng có vẻ trêu đùa một chút: “Thầy Ngôn đây cũng lãng mạn thật đó, mua quà tặng cho bạn gái còn mua cả hai phần ... hay là ... à, đẹp trai tài giỏi như thầy chắc phải đến hai ba cô bạn gái ấy chứ?” – Thấy thầy giáo vị cao ngạo của mình vẫn im lặng một cách đáng sợ cậu liền biết ý lập tức nín miệng, chỉ sợ không biết chút nữa tên kì quặc này có dờ chừng mà vứt cậu với An Di ở giữa đường hay không nên đành quay sang An Di nói chuyện.

“An Di chút nữa cậu cứ ở nhà tớ chơi, tạnh mưa tớ sẽ đưa cậu về, dù gì cậu cũng chưa biết nhà tớ mà, không xa nhà cậu lắm đâu”. An Di không nói gì, cũng không quay lại, chỉ khẽ gật đầu rồi tiếp tục nhìn ra ngoài cửa xe, đôi mắt long lanh uly mỉ. Thấy An Di cũng có vẻ không muốn nói chuyện nên Du Thăng buồn thiu móc điện thoại ra chơi game, mắt dán vào màn hình không rời. Không khí trong xe lại tiếp tục im ắng trở lại, có phần hơi ngột ngạt. Từ nãy đến giờ An Di cứ mãi nhìn đi xa xăm, không biết được có một ánh mắt vẫn thâm trầm thì thoáng lại liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Như cảm nhận được thứ gì đó, An Di lúc này cũng nhìn lên gương chiếu hậu, liền chạm ngay ánh mắt của người trước mặt, cô vội vã ngượng ngùng quay đi, lòng không khỏi thắc mắc anh ta nhìn cô để làm gì, nhưng cô lại không đủ can đảm nhìn một lần nữa, chỉ sợ chạm phải ánh mắt lãnh đạm, lạnh lùng ấy lần nữa. Tại sao cô vô thức cứ muốn tránh xa anh ta?

Chiếc Audi lao vun vút trong màn mưa trắng xóa, không bao lâu sau đã thẳng kết trước cửa hai căn nhà ‘song sinh’ có chút buồn cười. Thì ra là nhà này, cô còn nhớ lúc nhỏ ông cô và cô rất thường đến đây chơi, là căn nhà của vị giáo sư là bạn thân của ông, cô còn nhớ ông có nói rằng đây thực chất chỉ là một ngôi nhà được vị giáo sư đó tự thiết kế xây cho cho cặp song sinh của ông, cô còn nhớ rằng ngôi nhà bên trái có một cây đàn dương cầm rất cổ, còn ngôi nhà bên phải lại có cả một ‘thư viện sách’ trong cái kệ lớn bằng cả bức tường, trong đó chỉ toàn là sách văn học thế giới mà thôi, hồi đó cô còn rất nghịch mà quậy phá ở đó, ... Cũng không hiểu vì sao bây giờ căn nhà đó lại trở thành một cửa của Du Thăng, một cửa thầy giáo hắc ám, cô có phần hơi tò mò. Đang mãi nghĩ thì Du Thăng kéo tay cô bảo xuống xe, cô không biết mình đã ngăn ra hết bao lâu liền vội vàng bước xuống, hậu đậu làm sao lại không khom người, kết quả là ‘bình’ một cái, đầu cô đụng vào xe đau nhói, Du Thăng liền lập tức lấy tay xoa xoa rồi tay còn lại che mưa cho cô rồi hai người vội vã chạy vào nhà.

“Ngốc thật” – Ngôn Hoa đánh xe vào nhà miệng cười vui vẻ.

...

Sáng thứ hai đầu tuần mọi người trong lớp ai cũng háo hức mong đợi kết quả, bên dưới lớp mấy cậu con trai nghịch ngợm lại lớn tiếng thảo luận: “Mấy cậu

trông đợi làm gì, không phải Vi Mai thì cũng là Hạo Thiên thôi, các cậu nghĩ qua một kì nghỉ hè thì sẽ có gì khác chắc?”, cậu khác lại nói: “Mong đợi cho lắm làm gì cũng không đến lượt các cậu nhận thưởng”, lại có cậu chen vào: “Xi mấy thứ đồ chẳng đáng nhận đó ai mà thêm nhận cơ chứ, có cho tớ cũng không thêm” ... Lúc này Du Thăng có hơi khó chịu khi nghe những lời đó liền quay xuống nói lớn một câu: “Ba hoa, bản thân đã đủ tư cách được nhận đâu mà lên tiếng nói không thêm”, cậu vừa dứt lời ba bốn tên con trai liền đi thẳng đến chỗ cậu mà lên giọng: “Này học sinh chuyển trường, cậu vừa nói gì nói lại thử xem?”, An Di vừa đi sinh hoạt với Đoàn trường về đến cửa lớp đã thấy nhốn nháo liền chạy đến can ngay.

“Tớ bảo các cậu thôi ngay đi, sắp vào học rồi đây mau trở về chỗ ngồi đi” – cô khó chịu lên tiếng.

“Này lớp trưởng xinh đẹp, là do hai cậu quen biết trước mới bao che cho tên này đúng không?” – Một cậu lên tiếng giọng có vẻ đùa cợt.

“Thôi được tớ thay mặt cho cậu ấy xin lỗi các cậu, mau về chỗ đi được chưa?”, nói rồi An Di đẩy đẩy vai mấy tên con trai đi, quay lại đã thấy mặt Du Thăng nhăn nhó, cậu hỏi: “Sao cậu cứ thích thay mặt tớ đi xin lỗi thế? Rõ ràng tớ chẳng có lỗi gì”. An Di làm vẻ mặt rầu rĩ trêu cậu: “Tại vì cậu phiền phức quá đấy, lúc nào cũng để bốn cô nương đẩy ra tay trợ giúp”

Tiết học bắt đầu, sau khi cô chủ nhiệm phát bài môn Văn thì mọi người ai nấy đều bất ngờ khi An Di và Vi Mai cùng bằng điểm nhau. Cô giáo nói cô rất vui vì bài của Vi Mai rất tốt, sau mùa hè vẫn giữ được phong độ, không hổ là trò cưng của cô, Vi Mai liền dặt ý cười vui vẻ, cô tiếp tục huyền thuyên nói mình lại càng vui hơn khi mới vừa phát hiện ra một nhân tài môn Văn nữa, đó chính là An Di, lúc đó Vi Mai có vẻ không tin liền quay sang nhìn An Di một cái, cô giáo khen văn chương của An Di lưu loát lại mượt mà, dùng rất nhiều từ hoa mỹ để diễn tả mất một lúc, cô bảo chính vì vậy mới quyết định cho An Di và Vi Mai cùng là điểm cao nhất. Du Thăng đưa tay lên khẽ kéo nhẹ một sợi tóc của An Di, cô quay lại cậu liền cười tươi bảo rằng mình biết chắc An Di sẽ lại đạt điểm cao mà, trước giờ vẫn luôn như vậy, dạo trước có lần giáo viên ở trường Warminster của hai người đọc một bài tản văn của An Di đã khóc mất một lúc, khả năng văn chương của An Di quả thật rất tốt, khiến cho ai đọc đến trái tim đều phải rung rinh. Cô chủ nhiệm vẫn tiếp tục nhận xét mấy bài của các bạn khác, xong rồi cô lại mất thời gian phê bình mấy bài hơi tệ, sau khi nói một tràng dài dòng mất hai tiết học, chuông báo ra chơi vang lên cô mới vội liền tặng cho An Di và Vi Mai mỗi người một hộp quà nho nhỏ, là hai chiếc cài tóc kiểu mới nhập của nhãn hiệu Channel, trông rất bắt mắt. An Di vốn là người đơn giản, bình thường không thích cầu kì nên chỉ buộc tóc đuôi ngựa hoặc xoắn tự nhiên, vậy nên cô vui vẻ nhận nhưng rồi mang về cất, chẳng bù với một người, từ hôm đó ngày nào cũng mang chiếc cài ra đeo, ý như muốn khoe khoang với mọi người rằng ta đây đạt hạng nhất.

Sau giờ ra chơi là vào tiết của Ngôn Hoa, anh mang cả bài Hoá học và hai bài Ngôn ngữ đến lớp phát luôn một thể, giờ của anh vẫn diễn ra như bình thường, sau khi An Di ổn định lớp anh chỉ khẽ gọi: “Lớp trưởng”, An Di hiểu ý liền mang bài đi phát cho cả lớp. Đến lượt bài Hoá học của mình thì cô không khỏi cuối gằm mặt thẹn thùng, chỉ có 50 điểm, Du Thăng cũng nhìn thấy vậy liền lập tức an ủi: “Này, tớ biết là cậu học không tốt môn này mà sao lần nào tớ bảo kèm cho cậu đều bảo không thích thế? Không được buồn đâu đó, lần sau lại cố gắng biết chưa?” – cậu thò thẻ sau tai An Di.

Nhưng lúc này An Di đâu còn tâm trạng để ý lời an ủi của cậu, cô hết buồn rầu lại nhăn nhó, mặt trông rất khó coi, dẫu biết rằng mình làm không được tốt nhưng mỗi lần nhận bài như thế này cô đều thấy không vui chút nào, cô còn không thêm đêm xia đến hai bài môn tiếng Anh và tiếng Đức của mình.

Bỗng cô như nhớ ra điều gì đó, ngược mặt lên nhìn Ngôn Hoa, thì ra anh cũng đang nhìn cô. An Di lập tức xấu hổ lại cuối mặt xuống, cô nghĩ mình tiêu đời rồi, bài kiểm tra của thầy giáo hắc ám mà dám thấp điểm, cô biết số mình sẽ thăm đến nơi rồi ...

~~~~~

*Xong 2000 chữ của ngày hôm nay, đi ngủ thôi, mai học buổi chiều cho nên sẽ cố viết xong chương mới trong buổi sáng, mọi người đợi nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Món Quà Bất Ngờ

” Sau này xem xét kĩ trước đã rồi mới nói ”

~~~~~

Sau khi phát bài kiểm tra ra, cả lớp có chút nhốn nháo nhưng vẫn không dám quá lớn tiếng, có cậu lên tiếng hỏi: “Môn Hoá học ai cao điểm nhất thế? Vi Mai, Hạo Thiên hai cậu bao nhiêu điểm?”, cô bạn ngồi gần Vi Mai lên tiếng trả lời, còn cầm cả bài kiểm tra của Vi Mai giờ lên: “Nhìn này Vi Mai tận 95 điểm cơ đấy, chắc chắn hơn Hạo Thiên rồi?”, đằng này An Di vẫn cúi gằm mặt. Cả lớp ‘ồ’ lên một tiếng rồi lại có cậu bạn khác thắc mắc sang môn tiếng Anh và tiếng Đức: “Thế nào đại tiểu thư Vi Mai, hai môn kia cậu bao nhiêu điểm, lại bao trọn à? Xem ra Hạo Thiên thất thế rồi nhĩ?”, phía cuối lớp Hạo Thiên chỉ cười trừ, cậu ta với Vi Mai trước giờ luôn thay phiên nhau giữ thứ hạng cao trong lớp, dù học giỏi là thế nhưng cậu rất khiêm tốn, hoà nhã, không giống như ai kia lúc này vênh vao lên tiếng: “Tớ à? Tiếng Anh 92, tiếng Đức 89”, nói rồi Vi Mai vui vẻ tươi cười. Du Thăng khó chịu khẽ gọi An Di định hỏi điểm nhưng cô không quay lại, có vẻ này giờ vẫn rất lơ đãng suy nghĩ về chuyện gì đó.

Nhìn người con gái trước mặt vẫn trầm ngâm một hồi lâu, Ngôn Hoa đành giọng “Hmm” một tiếng chờ cả lớp im lặng trở lại anh mới lên tiếng: “Hoá học Vi Mai cao điểm nhất, hai bài ngôn ngữ ... lớp trưởng đều đạt điểm tuyệt đối 100 điểm”, anh vừa dứt lời cả lớp đều đồng loạt đổ ánh nhìn về phía An Di, lúc này cô mới ngẩng ra nhìn vào bài của mình, đúng là vậy, việc cô cao điểm nhất không có gì lạ đối với cả cô và Du Thăng, trước giờ vốn vẫn vậy nên cô không quan tâm là chuyện thường thôi. Nhưng lúc này những ánh nhìn đang hướng về An Di gồm cả ngưỡng mộ và ghen tị, Vi Mai biết mình vừa này đã hơi

lố lẩn ngượng ngùng quay đi. Hết người này đến người khác lên tiếng khen ngợi An Di: “Lớp trưởng xinh đẹp này, tài giỏi thật đấy”, “Là điểm tuyệt đối cả hai môn luôn đấy”, “Vi Mai à xem ra cậu có kì phùng địch thủ mới rồi” ... Cả lớp ồn ào một lúc rồi lại bị câu nói tiếp theo của Ngôn Hoa làm cho bất ngờ: “Lớp trưởng, điểm môn Hoá không được tốt, cần cố gắng”, tên hắc ám này lại điềm nhiên nói với cả lớp rằng điểm cô không được tốt khiến cô bối rối vô cùng. Vi Mai lúc này mới đặc ý quay sang cười nhạt một cái, có vẻ rất hả dạ.

Ngôn Hoa lại cất tiếng: “Vi Mai kèm giúp An Di được chứ?” – vừa nói xong An Di đã khó chịu không muốn nhận lời. Vi Mai thì muốn trả lời đồng ý ngay lập tức nhưng vì lòng đố kị của mình cho nên khề trả lời rằng mình rất bận không thể giúp đỡ An Di. An Di thì nhẹ nhõm nói với thầy giáo hắc ám của mình rằng: “Thầy nghe rồi đấy, bạn ấy không rảnh, em cũng không có hứng thú, tự em có thể rèn luyện không cần ai phải giúp đỡ”. Chuyện này cũng rất thường, An Di vốn luôn tự mình học tập, môn nào yếu thì tự mình bỏ ra nhiều công sức với môn đó hơn, đơn giản chỉ vì cô cực kì ghét việc ba cô mời những vị giáo viên bẽ thế đến nhà dạy kèm, không những thời gian cá nhân của mình bị đảo lộn, không gian cá nhân cũng bị ảnh hưởng, cô không thích những người xa lạ đến nhà mình, ba cô lại càng không để cô ra khỏi tầm kiểm soát của ông. Vì thế cho nên trước giờ dù môn Hoá của cô tự mình không thể chiến đấu nổi nhưng cô vẫn không muốn để cho ba biết.

Nhẹ nhõm không được bao lâu thì An Di lại như bị xét đánh giữa trời quang, Ngôn Hoa lên tiếng: “Tôi kèm là được chứ gì?”, An Di ngẩn người, không dám tin vào những gì mình nghe thấy, cô cực kì cực kì không muốn nhưng lại hoàn toàn không có bất cứ lí do gì cũng như hoàn toàn không có đủ can đảm để từ chối, cả lớp ai nấy đều ganh tị với cô nhưng không biết được trong lòng An Di lúc này ẩn ức thế nào. Du Thăng lại không biết điều mà lên tiếng: “Tốt rồi, vậy bây giờ cậu có thể học chung với tớ này, tớ lại có nhiều thời gian cùng cậu hơn, vui thật đấy”. An Di liền bực dọc quay xuống véo vào má Du Thăng một cái thật mạnh khiến cậu đỏ đau rồi nói: “Vui cái đầu cậu đấy, phiền chết đi được”.

Ngôn Hoa lúc này như chợt nhớ ra điều gì, anh gọi: “Lớp trưởng, vào phòng giáo viên lấy giúp tôi ít đồ”. An Di lúc này vẫn đang bực tức lại bị sai vặt liền âm ức lên tiếng hỏi: “Lấy thứ gì thưa thầy?”

“Trên bàn làm việc của tôi” – Ngôn Hoa chỉ ngắn gọn một câu. An Di vẫn thắc mắc không biết là thầy ta muốn cô đi lấy thứ gì nhưng cũng không muốn hỏi thêm mà cất bước đi nhanh. Đến phòng giáo viên cô mới ngỡ ra đó chính là hai hộp quà ngày hôm qua cô đã nhìn thấy trên xe của thầy ta, không phải là để tặng cho bạn gái sao? Thì ra là phần thưởng cho bài kiểm tra ... nhưng tại sao chỉ có hai phần, trong đầu cô lại tiếp tục thắc mắc.

Về đến phòng học An Di đặt hai hộp quà trước mặt Ngôn Hoa rồi vẫn theo thói quen giả vờ niềm nở cười với tên hắc ám này một cái xong mới quay trở về chỗ ngồi. Sau đó Ngôn Hoa thông thả mang hai hộp quà một đặt lên bàn Vi Mai, một đặt lên bàn An Di, anh vẫn im lặng lạnh lùng như vậy, cả lớp đều hiểu đây là quà gì ... Nhưng An Di vẫn không cam tâm, dù sao cũng đang phát ghét tên hắc ám này nên cô liền nhanh chóng lên tiếng hỏi: “Thầy ơi rõ ràng là em được cả hai môn sao lại chỉ có một phần quà?”. Ngôn Hoa vẫn điềm nhiên như không nghe thấy, không hề trả lời cô, chỉ cất giọng trầm trầm đáng sợ quen thuộc: “Sách giáo khoa trang 5”

Mọi người cả kinh, cái giọng lãnh đạm đáng sợ đó đã trở lại, ai nấy liền biết ý mà nhanh chóng lấy sách vở ra chuẩn bị học bài mới. Chỉ có một người vẫn đang ôm một bụng tức, hàng mi cong dày xinh đẹp không ngừng run run.

Tiết học lí thuyết đầu tiên bắt đầu, tất cả học sinh đều bất ngờ trước cách giảng dạy của Ngôn Hoa, anh không hề khoa trương hay cầu kì quá mức cho bài dạy của mình, chỉ dùng những câu từ ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề, mạch lạc, nhanh chóng. Không mất nhiều thời gian cũng không nói quá nhiều nhưng hiệu quả mang lại thực khiến người ta bất ngờ, cả lớp sau đó đều bị bài giảng của anh thu hút, rất dễ hiểu lại dễ tiếp thu. Ai nấy đều ngưỡng mộ không ngờ rằng thầy giáo trước mặt đây không chỉ ‘phong hoa tuyết nguyệt’* mà còn vô cùng tài giỏi, đa số trong lớp lúc này cũng đều đã biết việc Ngôn Hoa giúp đỡ cho bệnh viện thành phố D hai hôm trước, sáng nay Lâm Đình còn không ngừng hâm mộ mà PR cho thầy ấy.

*vô cùng đẹp trai, phong lưu

Hết giờ học mọi người đều nhanh chóng ra về, Du Thăng cũng vội vã đi lấy xe chờ An Di về, lúc này trong lớp chỉ còn lại An Di và thầy giáo hắc ám của cô. Vì đã bắt đầu tiết học chính thức cho nên cô luôn phải xin chữ kí và nhận xét của giáo viên bộ môn vào mỗi cuối giờ.

An Di đưa quyển sổ đến trước mặt Ngôn Hoa, lại tiếp tục giả vờ cười nói với anh ta: “Mời thầy kí”, Ngôn Hoa không nói gì mà chỉ chìa tay ra trước mặt An Di. Cô lại ngờ ra chẳng hiểu tên hắc ám này lại muốn gì, cô lên tiếng: “Thầy cần gì?”, Ngôn Hoa nhú mày một cái rồi mới nói: “Bút”. Trời ạ, cần bút thì nói là cần bút, kiểu gì mà vẫn cứ làm như ai cũng có thể hiểu được sóng điện não của mình vậy. An Di lấy trong ba lô ra một cây bút đặt vào tay Ngôn Hoa, cảm giác lúc chạm vào bàn tay to lớn ấy vẫn giống hệt như ngày đầu tiên hai người gặp nhau, anh đỡ cô khỏi ngã, cô lại bối rối chạm vào tay anh, khoảnh khắc đó cô cũng cảm thấy giống như lúc này, chính là cái cảm giác ‘vô cùng lạnh lẽo’.

Kí xong rồi nhưng vẫn thấy cô học trò đứng ngẩn ra đấy đang suy nghĩ gì, anh nhẹ nhàng cốc vào đầu cô một cái rồi bảo: “Mỗi chiều 6h, nhà tôi em biết rồi đấy, còn nửa sau này xem xét kĩ trước đã rồi mới nói, với lại ... sau này chỉ cần nộp bài thôi, không cần khoe khoang tài hội hoạ với tôi, rất ấu trĩ”. Nói rồi Ngôn Hoa nhanh chóng rảo bước ra khỏi phòng học, để lại An Di một mình đứng ngây ngốc không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra ... Cô chợt nhớ, đúng rồi, hôm trước tờ giấy vẽ của cô đúng là không thấy đâu, lẽ nào là ...? Cô ngượng chín mặt tự lấy tay véo vào má mình mong đây chỉ là giấc mơ, hôm đó ngoài vẽ em trai An Hạo, ngoài vẽ Tiểu Bối ... cô còn vẽ cả cái người cô vốn không ưa nổi đó, An Di vẽ người đó theo phong cách chibi đầu to còn ghi chú thêm cả cái tên ‘thầy giáo hắc ám’. Không thể nào ... nó đang ở chỗ của tên hắc ám đó sao? Thôi chết rồi, cô biết mình lại gây chuyện rồi ...

Ở trong phòng giáo viên, có một người lấy từ trong túi hồ sơ của mình ra một bức tranh đã được vẽ vội, đường nét đơn giản nhưng lại rất trẻ con và đáng yêu, người này thật to gang, dám gọi anh là ‘thầy giáo hắc ám’, hôm qua còn dám nói anh thân hình không bằng một tên oắt con nào đó trên tạp chí ... Ngôn Hoa suy nghĩ gì đó rồi miệng cười vui vẻ, đúng vậy, từ đêm chấm bài anh đã phát hiện ra nó, không muốn trả lại mà chỉ muốn giữ làm thú vui cho mình, không hiểu vì sao anh lại thích bức vẽ đáng yêu này, mỗi khi nhìn thấy thấy tâm trạng đều rất tốt, rất muốn cười. Những đường nét nam tính trên gương mặt theo nụ cười đó làm cho mấy giáo viên nữ trong phòng lúc này ai nấy đều hồn siêu phách lạc.

Về đến nhà tâm trạng rối bời vẫn chưa thể hồi phục, An Di lúi thủi đi vào phòng đang nghĩ cách hôm sau phải giải thích như thế nào về bức vẽ đó, hay là nói mình vẽ thầy thế dục đi? ... không được, rõ ràng là tài năng của cô đã tự hại cô, ai nhìn vào sơ chắc cũng biết là cô đã vẽ ai, khó lòng mà ngụy biện được ... suy nghĩ vẫn không thông An Di buồn rầu lo cho số phận của mình ... Lúc này mới nhớ đến món quà, An Di lấy nó từ trong cặp ra rồi cẩn thận mở lớp giấy gói in hình những chú mèo đáng yêu, An Di rất thích mèo nhưng vì bị mẫn cảm với chúng cho nên ba cô không cho cô nuôi.

An Di bất ngờ, trời ạ ‘Hoá học đại cương’, tên hắc ám này chắc chắn muốn trêu cô đến chết hay sao lại còn tặng sách hoá học cho cô? Rõ ràng sau khi chấm bài thì đã biết môn hoá của cô không được tốt mà còn tặng thứ này khác này bảo cô đem đi nhìn ngắm cho bỏ tức? An Di lại tiếp tục buồn rầu, cầm quyển sách lên định đặt lên giá sách thì bỗng bất ngờ, thứ gì đó đập vào mắt cô, trong hộp quà còn có một chú mèo làm bằng thủy tinh bé bé rất xinh ... Là thứ mà hôm trước cô đã đứng lại nhìn rất lâu trong nhà sách đây mà, sao anh ta lại biết được? Lúc này tuy không khỏi thắc mắc nhưng tâm trạng của An Di lại được khôi phục triệt để, cô rất vui, cầm chú mèo lên ngắm mãi không thôi. Thì ra lúc nãy anh ta bảo cô ‘xem xét kĩ đã rồi mới nói’ ý là muốn nhắc đến món quà này. An Di tươi cười vui vẻ, coi như anh ta còn có chút lương tâm ...

~~~~

*Xong 2000 chữ của hôm nay, vừa kịp giờ đi học, mọi người đọc vui vẻ nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hoắc Hương

“...Cô cũng như biết bao thiếu nữ thanh xuân khác, trước giờ vốn rất thích mấy anh nam chính Hàn Quốc siêu đẹp trai, thân hình cũng siêu khủng ...”

“Mùi hoắc hương là mùi không được ưa chuộng nhiều, rất kén người dùng vì không phải ai cũng hợp với nó. Thường những người đàn ông theo phong cách truyền thống và mạnh mẽ như Ngón Hoa sẽ rất dung hoà với loại nước hoa này, tạo nên cảm giác nồng ấm và dịu dàng cho chính bản thân người dùng lại càng tôn lên sự nam tính, quyến rũ đối với phái nữ.”

~~~~

Buổi chiều hôm nay trong lòng An Di có chút nặng trĩu, không thể nào không đi học kèm lại không biết mở lời với ba làm sao. Sau khi chuẩn bị sách vở An Di liền rón rén bước xuống cầu thang, nhìn dáo dạt một hồi phát hiện ba và ông nội đang đánh cờ trong thư phòng, cửa chỉ khép hờ có thể nghe thấy được bên trong có tiếng nói chuyện vui vẻ. An Di suy nghĩ gì đó rồi chạy tọt vào thư phòng ôm lấy cổ ba mình rồi nũng nịu: “Ba à, con có chuyện rất quan trọng muốn nói”, thấy con gái lại giở giọng nịnh nọt An tổng chỉ cười rồi bảo cô mau nói. An Di im lặng một hồi mới quay sang: “Hình như việc con yếu môn Hoá học đã bị giáo viên nhìn thấu rồi, bây giờ còn bắt con phải đi học kèm ... Nhưng mà ba đừng lo, sự thật là do con gái chuẩn bị bài vở không tốt thôi, bài kiểm sắp tới nhất định được điểm cao mà”. An tổng trầm ngâm một chút, hình như đang suy nghĩ, lúc này An lão gia mới nắm tay cháu gái hỏi: “Là giáo viên nào giám cả gang chê đại tiểu thư thông minh nhà ta, nói cho ông biết nào?”

“Không không, không phải đâu ông, là tự do con thật mà, và lại thầy ấy vốn đã dạy kèm cho Du Thăng, nhà hai người họ gần nhau cũng gần đây thôi, là cái nhà lúc trước của giáo sư gì gì là người bạn mà ông vẫn hay dẫn con đến chơi khi bé ấy, lần này là con học cùng với Du Thăng ...” vừa nói với ông xong An Di liền biết ý quay sang nói với ba mình: “Ba đừng cho người theo dõi hay làm khó dễ người ta đấy, con gái lớn rồi, và lại còn có Du Thăng mà ... được không ba ... ba à?”

“Con gái đúng là hiểu chuyện rồi, bây giờ muốn tự mình lo cho việc học ba cũng không ép, con đi đi” – An tổng dịu dàng xoa đầu cô, ông vẫn tươi cười nhưng trong lòng hình như có chút gì đó khó chịu.

An Di vui vẻ chào hai người rồi nhanh chóng ra khỏi phòng, vội vàng đi đến ngôi nhà đó. An Di đi rồi An lão gia mới hỏi con trai một tiếng: “Thật sự dễ dàng vậy sao? Đây không phải tính cách của con ... Nhưng mà để hai đứa nhỏ gần gũi hơn một chút cũng tốt, dù gì chúng cũng đã được định sẵn một đôi rồi chứ nhỉ?”, nói rồi ông cụ cầm tay đi một nước cờ. An tổng lúc này chân mày cũng giãn ra một chút, móc điện thoại bấm số gọi đi: “John, điều tra cho tôi một người, giáo viên dạy môn Hoá học ở trường của tiểu thư”. An lão gia nhìn con tươi cười, hình như ông đã đoán trước rằng việc này sẽ xảy ra: “Đúng thật là con trai ta”. Hai người tiếp tục vắn cờ đang dở ...

An Di vừa ra khỏi cửa đã gặp Vinh Hy mới vừa từ công ty về, cô vui vẻ cười với anh rồi bước đi qua, Vinh Hy kéo tay cô lại hỏi nhỏ: “Đi đâu vào lúc này? Anh đưa em đi”. An Di đẩy anh ra: “Anh thật kì mà, khi không lại kéo em, em đi học kèm cùng với Du Thăng đây, không cần anh đưa đâu, gần đây thôi mà, em đi đấy”. Vinh Hy vừa mới nghe đến cái tên Du Thăng thì đã bất giác buông thõng tay. Không để Vinh Hy kịp nói gì An Di đã tung tăng chạy đi mất.

Cô vừa nói gì? Đi học kèm à? Trước giờ không phải cô rất ghét việc học kèm hay sao? An tổng cũng không để gì để cô ra ngoài học như vậy. Lạ thật, nghĩ rồi anh đi vào nhà, không định làm gì đã đi tìm An tổng muốn hỏi chuyện ngay.

An tổng chỉ nói là tạm thời đang tìm hiểu, bảo anh không phải lo vì có cậu nhóc Du Thăng kia rồi. Trong lòng Vinh Hy có chút khó chịu nhưng vẫn tôn trọng An tổng mà không hỏi gì thêm đi về phòng của mình. Ở trong này An lão gia mới điềm nhiên lên tiếng: “Hy nhi có vẻ rất quan tâm Tiểu Di, có điều ...” ông cụ ngập ngừng. An tổng hiểu ý ba mình: “Con biết, nhưng Hy nhi rất hiểu chuyện”. Hai người lại gật gù rồi tiếp tục vắn cờ đã mấy lần bị gián đoạn của họ. Lúc này An lão phu nhân lại đi vào rủ chồng cùng đi tản bộ, An tổng cười nhìn ba mẹ mình rồi dịu dàng lên tiếng: “Thôi thì hoãn chiến đã ba à, để người đẹp đợi lâu là không tốt đâu, hai người đi chơi vui vẻ, con trai còn có việc bận”. An lão gia và An lão phu nhân tình tứ khoác tay đi ra ngoài, tình cảm vợ chồng già sắc son thấm thiết của hai người khiến ai nấy đều ngưỡng mộ không thôi.

An Di đi bộ thong thả đến nhà Du Thăng trước, cậu ta vẫn mãi mê chơi game, thấy An Di đến mới tắt máy đi lấy bánh nước ra cho cô ăn. An Di lúc này

chẳng còn chút tâm trạng nào, qua được cửa ải của ba thì dễ dàng như vậy nhưng cô thực chất chính là bị ép nhất định phải đi học kèm, không có hứng thú với cả không muốn đổi mặt với tên lạnh lùng hắc ám ấy, dù gì An Di cũng đang là tội đồ mà. Nghĩ rồi cô không khỏi ngượng ngùng, không biết lát nữa phải làm sao mới được yên thân... Thấy An Di cứ ngơ ngẩn mãi từ ban chiều Du Thăng cũng thấy lạ, bây giờ lại ngồi ngây người ra đấy, cậu liền véo vào má cô trêu đùa, An Di như vực ra khỏi đông suy nghĩ vớ vẩn, liền vớ lấy cái gối dựa sau lưng đánh Du Thăng túi bụi. Hai người đùa giỡn một lúc nhìn đồng hồ đã 6h, Du Thăng lấy đại quyển vở trên bàn rồi kéo tay An Di ra khỏi nhà, đi sang nhà bên.

Ở bên này, Ngôn Hoa chưa tắm xong đã nghe thấy tiếng điện thoại gọi đến, anh theo thói quen vớ lấy cái khăn tắm quấn ngang hông rồi bước ra ngoài cầm lấy điện thoại đến phòng khách, mở hé một chiếc cửa sổ rồi thông thả nhận máy.

“Alô... có phải anh là bác sĩ Ngôn?” có tiếng một cậu thanh niên hỏi. Ngôn Hoa như sực nhớ điều gì liền lên tiếng trả lời: “Là tôi, cậu là?”, bên kia nhanh chóng nói tiếp: “Hai hôm trước là anh đã giúp mẹ con em ở bệnh viện anh nhớ chứ? Anh bảo em khi nào mẹ em đỡ hơn hãy gọi cho anh... anh sẽ cho em trả ơn?”, cậu nói vừa nói xong Ngôn Hoa định trả lời đã có tiếng cửa chính đột ngột mở ra.

Cái tên tiểu tử Du Thăng không biết phép tắc đó mấy hôm nay cứ đúng giờ là tự tiện sang nhà anh, anh lại không có thói quen khoá cửa khi mình có ở nhà, định không thèm đếm xỉa đến cậu ta nhưng lúc này phía sau lại hé ra một khuôn mặt xinh xắn khác nữa. Là cô học trò An Di, sao anh lại quên mất điều này chứ nhỉ, mới sáng anh còn bảo cô đến học kèm cơ mà...

Thấy An Di nhìn mình mà đơ người mất mấy giây, anh liền lập tức chỉ tay sang ghế sofa ra hiệu cho Du Thăng kéo An Di đến ngồi đó. Du Thăng liền cười mà “Ồ” một tiếng rồi lập tức kéo An Di đến chỗ sofa được đặt quay lưng lại với Ngôn Hoa lúc này. Thì ra anh hàng xóm quái dị này cũng có khoảnh khắc biết ngượng sao? Còn tưởng anh ta bị đứt mất dây thần kinh cảm xúc rồi nữa chứ, nghĩ rồi Du Thăng không khỏi buồn cười.

An Di không dám tin vào mắt mình, đương nhiên cô cũng như biết bao thiếu nữ thanh xuân khác, trước giờ cô vốn rất thích mấy anh nam chính Hàn Quốc siêu đẹp trai, thân hình cũng siêu khủng, đã nhìn, đã xem phim ảnh sách báo đến chán cả mắt rồi, nhưng trước mặt cô vừa rồi là một hiện thực hoàn toàn khác xa, An Di thì từ lúc bước vào nhìn thấy người đàn ông phía cửa sổ đã căng thẳng cực độ, hai má đỏ hồng như quả cà chua chín. Người này ngang nhiên không mặc quần áo chỉ quấn mỗi một cái khăn tắm ngang hông, dưới ánh đèn sáng choang, nửa cơ thể trần của đàn ông hiện lên rõ ràng trước mắt An Di, bờ vai dài rộng rắn rỏi, xương quai xanh nhô cao quyến rũ, đàn ông mà da lại trắng và mịn vô cùng, đầu tóc còn ướt dínhбет vào nhau trông rất lãng tử, những giọt nước từ tóc cứ men theo những đường nét nam tính trên cơ ngực cuồn cuộn đang phập phồng theo từng nhịp thở chảy xuống đến hai đường nhân ngư nóng bỏng, quả thực là cực phẩm của người chăm luyện thể hình mà, hơn hẳn tất cả những gì cô đã thấy trước đây, và cũng hơn hẳn Lee Jong Suk mà cô hằng mến mộ...

Thấy An Di mặt thì đỏ ửng, mắt lại long lanh chất chứa điều gì, Du Thăng liền hiểu, quay nhìn Ngôn Hoa một cái rồi trêu An Di lại như muốn trêu Ngôn Hoa lúc này hàng chân mày đang nhíu lại cực độ, vẻ mặt hoàn toàn không thoải mái chút nào: “An Di à, vừa nãy thấy được gì rồi thì xem như không hay không biết đi nhé, kéo lại có người giết người diệt khẩu đấy, đúng là không bằng anh Lee gì gì đó của cậu đâu.” An Di lúc này mặt lại càng đỏ hơn, mím môi với tay véo vào hông Du Thăng làm cậu đau đến phải xin cô buông tha, cậu cũng không hiểu sao cô lại kích động như vậy, rõ ràng trước đây ở Anh mấy lần An Di và Gia Ân kéo cậu cùng xem mấy bộ phim Hàn chán ngắt chán ngắt đến mấy cảnh nam chính khoe thân hình ra hai người liền bàn tán rõ hăng hái, chẳng lấy chút ngượng ngùng cơ mà?

Ngôn Hoa nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại, nói địa chỉ của mình rồi bảo cậu thanh niên kia đến đây. Anh vội lướt qua sofa đi về phòng của mình thay đồ. Lúc anh đi qua nơi ấy mùi hoắc hương* nam tính của anh cứ vương vấn ở mũi cho đến khi quần lấy cả đầu óc An Di, cô thấy mình thật sự quá háo sắc rồi, không được, không được, trước giờ chỉ có cô làm cho người ta ngây ngất, không thể để mình bị tên thầy giáo hắc ám này mê hoặc được, An Di vội vàng trấn tĩnh chính mình. Không biết từ khi nào mà cô lại không thể kiềm chế bản thân trước mặt con người này, không được, không được gây chuyện nữa... Trong đầu An Di là thế nhưng Du Thăng thì lại nghĩ hoàn toàn khác xa “trời ơi lại là cái mùi nồng đậm lấn lướt, là sợ người ta nghĩ mình không phải đàn ông hay sao lại dùng cái mùi đậm này, rõ quái dị”

*mùi hoắc hương là mùi không được ưa chuộng nhiều, rất kén người dùng vì không phải ai cũng hợp với nó. Thường những người đàn ông theo phong cách truyền thống và mạnh mẽ như Ngôn Hoa sẽ rất dung hoà với loại nước hoa này, tạo nên cảm giác nồng ấm và dịu dàng cho chính bản thân người dùng lại càng tôn lên sự nam tính, quyến rũ đối với phái nữ. Còn riêng Du Thăng do cậu có phong cách hiện đại phóng khoáng cho nên không hợp với mùi hoắc hương là chuyện đương nhiên.

Sau khi thay đồ ra, chuẩn bị vào bài thi Ngôn Hoa cảm thấy cái gì đó là lạ, sao cô nhóc An Di này cứ cúi gằm mặt xuống có vẻ trốn tránh anh vậy? Ngôn Hoa thử đưa ra một bài tập nhỏ bảo Du Thăng và An Di làm, còn mình thì thư thái đi đến bên kệ sách lục tìm thứ gì đó. Thấy Ngôn Hoa đi rồi An Di mới nhẹ nhõm ngược mặt lên nhìn xung quanh một chút, từ lúc bước vào đây cứ mãi lo nghĩ lung tung không chú ý, thì ra nơi này vẫn y như vậy, theo như kí ức của cô thì trường nhà vẫn là màu trắng cổ điển, cách bày trí cũng giống chỉ có điều đồ đạc đã thay mới cả. Chỉ có cái kệ sách khổng lồ là vẫn còn ở đấy nhưng toàn bộ những quyển sách văn học trước đây cô mơ hồ còn nhớ không còn nữa rồi thay vào đó là đủ loại sách trông còn rất mới, chắc chắn mới được mua không quá vài năm. Lúc này nhìn đến góc kệ sách, An Di lại thất thần quay đi, Ngôn Hoa chỉ tay vào vở cô, ý muốn cô tập trung làm bài, hình như ánh mắt sắc bén ấy vốn đã nhìn cô từ nãy đến giờ, như là chỉ chờ đến lúc cô chạm mắt tới sẽ lập tức phóng ra tia lửa làm cô giật mình mà thôi. Có gì mà hết lần này đến lần khác cô đều bị thầy giáo hắc ám này dễ dàng chế ngự như vậy chứ? ... Thật không công bằng, nghĩ rồi An Di bực dọc nhìn vào bài tập, có chút không hiểu, An Di chỉ mới vừa lên đưa mắt sang bài của Du Thăng liền nghe thấy cái giọng lãnh đạm quen thuộc ấy: “Tự mà làm” ... Thôi rồi, coi cộp bài cũng bị anh ta nhìn ra được, ngượng chết mất thôi ... An Di thất thần nhìn vào bài của mình, tiếp tục căng não suy nghĩ...

~~~~~

2500 chữ của hôm nay xong sớm. 2h đêm rồi đi ngủ thôi, sáng mai mọi người dậy đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Trùng Hợp

” Giữa anh và em ... Có lẽ nào chỉ là trùng hợp? ”

~~~~~

“Thưa An tổng, đây là thông tin ngài cần. Tên Ngôn Hoa, 25 tuổi, tốt nghiệp loại ưu đại học Harvard khoa y, có thời gian làm giảng viên tại trường và làm bác sĩ tại bệnh viện J.Hopkins, nhập cảnh hơn hai tháng trước, hiện đang làm giáo viên tại trường của tiểu thư, năng lực quả thật không tầm thường, xuất thân cũng đáng nể, là con trai trưởng của tập đoàn Ngôn Thị” – John vừa nói vừa đặt sấp tài liệu lên bàn

An tổng lật lật sấp tài liệu xem rồi nói: “Tốt vậy cứ để tiểu thư thoải mái đi, không cần làm khó dễ hần”

John ngập ngừng: “Có điều, hần ta là người trước đây xe của Vinh Hy và tiểu thư đụng phải”

“Cậu vừa nói gì? Hần ta có ý gì ở con gái ta?” – An tổng lập tức trở giọng quát.

“Ngài đừng quá kích động, thật ra hần và tiểu thư vốn không hề biết nhau, mọi chuyện trước đây đều do chính tôi và Vinh Hy giải quyết ổn thỏa, có lẽ đây chỉ là trùng hợp” – John lập tức giải thích. John vốn không biết việc tiểu thư và Ngôn Hoa từng có giao tiếp qua điện thoại. Anh vốn chỉ phụ trách việc canh chừng Ngôn Hoa khi anh ta chưa hồi tỉnh ở bệnh viện khi trước.

“Coi như là vậy, trùng hợp thì trùng hợp, vẫn phải để mắt đến hần, còn nữa ... không được để tiểu thư biết chuyện” – An tổng cẩn thận dặn dò.

“Vâng” – John cúi chào rồi quay đi.

...

Mới sớm tinh mơ Ngôn Hoa đã thức dậy đi tập gym, đây là thói quen gần đây của anh, cứ mỗi 5h sáng sẽ lái xe đến trung tâm thể hình. Lúc trước còn ở Anh thì trong ngôi nhà tiện nghi của Ngôn Hoa có hẳn một phòng tập gym với đầy đủ dụng cụ để luyện tập, nhưng từ lúc đến đây anh lại phải thức dậy sớm để đến trung tâm, chỗ này là do thầy giáo thể dục Trịnh Phong hôm nọ đã giới thiệu cho Ngôn Hoa, còn nói là của chính anh ta mở. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Ngôn Hoa đến đây ở trường D người đàn ông duy nhất luôn niềm nở bắt chuyện với anh là Trịnh Phong, người này tính tình cũng không tệ, chỉ có điều hình như hơi lảm nhảm, Ngôn Hoa nghĩ tốt hơn mình cũng nên có một người bạn ở đây thế nên anh cũng vui vẻ đón nhận sự nhiệt tình của Trịnh Phong, tất nhiên vui vẻ ở đây có nghĩa là Trịnh Phong bất kể nói gì làm gì anh cũng chỉ cười nhạt rồi gật gật đầu coi như thoáng qua thôi. Cái con người lạnh nhạt vô tâm của anh, không biết ai mới có thể thật sự làm bạn với anh được nữa.

Hôm nay là thứ tư, cũng là ngày đi tập gym của Vinh Hy, vừa lái xe vào bãi bước ra anh hình như đã nhìn thấy bóng dáng ai đó trông quen quen thì phải, không để ý nữa anh đi thẳng đến phòng thay đồ, vừa đến cửa đã va phải ai đó cũng đang đi vào, đáng người cường tráng không thua kém gì anh. Vinh Hy quay sang định nói xin lỗi thì bất chợt sững ra một lúc.

“Cậu ... cậu là? Sao cậu lại ở đây?” – Vinh Hy hỏi với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Tại sao tôi lại không được ở đây?” – Ngôn Hoa lạnh lùng đáp.

“Trùng hợp thật đấy, trông đáng vẻ kiêu ngạo như thế này chắc hẳn bình phục rất tốt nhỉ?” – Vinh Hy giỡn đùa mày đang nhú lại ra.

“Cảm ơn, rất tốt, cũng nhờ sự quan tâm của đại tiểu thư nhà cậu” – Ngôn Hoa trả lời rồi chen qua người Vinh Hy bước vào phòng thay đồ. Vinh Hy cũng bước vào sau đó, Vinh Hy biết chuyện trước đây An Di lên anh liên lạc với tên này, anh vỗ vai Ngôn Hoa rồi lên tiếng: “Cậu biết điều thay một chút, là tiểu thư nhà tôi thương hại cậu thôi, cô ấy vốn vẫn nhân hậu như vậy”, vừa nói Vinh Hy vừa mỉm cười suy nghĩ về gương mặt hiền lành của An Di. Ngôn Hoa không nói gì, chỉ tập trung thay đồ. Vinh Hy lại cất tiếng hỏi, giọng có chút mỉa mai: “Sao cậu lại có hứng thú đến nơi này, hiện đang ở đâu làm gì? Không phải muốn trốn tránh tình yêu đó chứ? Lần trước nhìn cậu nằm trong lòng tôi nào nê đến không thể tưởng tượng nổi, cũng không biết có nên nói cậu đây thất tình mà đại đột không nữa?”. Ngôn Hoa nhếch mép: “Quan tâm chuyện thừa thừa”, nói rồi anh nhanh chóng bước đi, không thèm đếm xỉa đến gương mặt lúc này đang méo xệch của Vinh Hy.

...

Sáng hôm đó An Di thức dậy ăn uống với cả nhà xong ra đến sân đã hết sức ngạc nhiên, một chiếc xe đạp màu lam mới toanh đang dựng ở đó, kế bên là Vinh Hy đang cẩn trọng quan sát nó. An Di chạy đến ôm lấy cánh tay Vinh Hy vui vẻ hỏi: “Anh Vinh Hy này, nó là cho em đúng không?”. Vinh Hy cũng tươi cười vỗ lấy cái mũ thon dài xinh xắn của An Di: “Không cho em thì cho ai, mau đi học đi, chiều nay về anh sẽ dạy cho em chạy được chứ?”. An Di vui vẻ gật đầu rồi nhảy chân sáo đi ra khỏi cửa, ngóng về phía xa chờ đợi, cô thầm nghĩ hôm nay cái tên Du Thăng đáng ghét đó sao bây giờ còn chưa đến, hay là lại ngủ nướng rồi. Vinh Hy thấy cô đứng trước cửa ngó nghiêng liền đi ra bảo với cô: “Đề anh đưa em đi học”. An Di lắc tay bảo không cần, hình như từ xa có dáng người quen thuộc đang đi tới, An Di không thèm nói gì đã cong chân chạy đi, còn không quên ngoái lại nói tạm biệt Vinh Hy một tiếng. Thấy cô là lạ Vinh Hy cũng xoay người về phía đó ... là hần ta?

Ngôn Hoa ung dung đi vào tiệm cà phê đối diện, Vinh Hy lúc này mặt có biểu cảm khó hiểu cũng nhanh chóng bước vào quán, đến ngồi trước mặt Ngôn Hoa. Quán cà phê lúc này thưa khách, chỉ lác đác vài người, thế nên từ lúc hai thanh niên có vẻ ngoài sáng choang bước vào không khí đã thay đổi hẳn,

Ngôn Hoa thì bây giờ đã trở thành khách quen thì không nói, hôm nay lại có thêm một anh chàng vạm vỡ nam tính nữa, hai người lại còn ngồi cùng nhau khiến cho mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía này, người nhân viên nhanh chóng bước tới đặt Menu xuống, biết ý Ngôn Hoa vẫn luôn uống Espresso cho nên cô không hỏi chỉ đợi người đàn ông đi cùng lên tiếng, đứng mãi ở đó thấy anh ta không gọi mà cứ nhìn chăm chăm vào người trước mặt, cô nhân viên hình như hiểu ra gì đó liền lấy Menu lại nhanh chóng đi đến quầy gọi. Trong lòng cô từ lúc Ngôn Hoa đến đây lần đầu tiên thì đã bị vẻ lạnh từ lạnh lùng của anh cuốn hút mất rồi, nhưng hôm nay ... thì ra mấy chuyện người ta vẫn thường nói cái kiểu mà ‘đàn ông đẹp đã ít, ấy vậy họ còn đến với nhau’ bây giờ thì cô chính mắt nhìn thấy rồi, bao nhiêu mộng mơ cũng tan biến mất...

Đội người nhân viên đi Vinh Hy mới lên tiếng: “Cậu làm gì ở đây? Tại sao tiểu thư thấy cậu lại bỏ chạy như vậy?”

“Chuyện đó cậu nên hỏi cô ấy?” – Ngôn Hoa lơ đãng trả lời, có vẻ chẳng mấy quan tâm đến ánh mắt rục rủa của Vinh Hy.

“Tên khốn này, lần trước là chính cô ấy muốn cứu cậu cho nên bây giờ cậu mới ung dung ngồi ở đây, người của An gia trước nay vốn không lo chuyện bao đồng, cái mạng của cậu là do cô ấy nhặt về, bây giờ cậu lại muốn gì?” – Vinh Hy tức giận quát.

“Tôi muốn gì? Tôi chẳng muốn gì, chuyện lần trước tôi rất cảm kích cô ấy” – Ngôn Hoa trả lời với thái độ bình thản như cũ.

“Cậu đến đây là vì ... cô ấy?” – Vinh Hy hỏi dồn dập.

“Cậu đừng ở đó mà đoán già đoán non, cô ấy không hề biết tôi là ai, chuyện tôi đến đây vì cái gì tôi nghĩ không liên quan đến cậu, chuyện tôi gặp cô ấy cũng chỉ là trùng hợp thôi” – Ngôn Hoa đáp.

“Có thật là trùng hợp như cậu đã nói không? Được lắm, cậu ngoan ngoãn mà lo chuyện của cậu, nếu để tôi biết cậu động đến tiểu thư thì coi chừng cái mạng quên của cậu.” – Vinh Hy bây giờ đã chính thức lên tiếng đe dọa người trước mặt. Ngôn Hoa vẫn bình tĩnh như vậy, ‘Hừ’ lạnh một tiếng rồi đón cốc cà phê từ khay của nhân viên. Vinh Hy mặt hầm hầm bước ra khỏi quán, lúc anh lướt qua cô nhân viên thậm chí cảm nhận được như có một ngọn lửa đang cháy bùng bùng vừa mới lướt qua mình.

...

Hôm nay lại có giờ Hoá học, mấy buổi chiều trước An Di đều bị đồng bài tập kèm của Ngôn Hoa xoay đến chóng cả mặt, bây giờ lại là tăng tiết, nhất định phải làm bài tập rất nhiều. Ngôn Hoa vừa vào đã bảo cả lớp làm cho xong hai trang bài tập rồi mới được nghỉ. An Di loay hoay mãi một lúc, vừa làm vừa xoa đầu bứt tóc. Vừa hay Hạo Thiên ở cuối lớp giơ tay xin giảng một bài tập khó, Ngôn Hoa nhún vai giải thích một lúc lại hỏi ai có thể làm được hãy lên giải cho cả lớp xem, cả lớp có vẻ đều hiểu nhưng vì vẫn chưa chắc nên lại sợ gì đó mà không ai xung phong cả, đổi lại là giáo viên khác chắc họ đã không ngần ngại lên bảng rồi, duy chỉ có gương mặt u tối lạnh lẽo của thầy giáo Ngôn Hoa đây là dọa họ co cả người thôi. Thấy không ai lên Ngôn Hoa bèn gọi An Di, bởi lẽ ‘nắm người có tóc, không ai nắm kẻ trọc đầu’*

*Ý nói chuyện khó trước tiên nên để người đứng đầu xông pha.

“Lốp trường” – Tiếng gọi quen thuộc lại nhắm vào An Di, cô đau khổ bước từng bước nặng nề lên bảng, trong lòng không khỏi oán trách tên hắc ám trước mặt, trời ạ, tại sao hắn cứ luôn nhắm vào cô chứ? Cũng may dạng bài này hôm trước lúc kèm hắn ta đã chỉ qua một lần, coi như còn có chút lương tâm. Thấy cô làm xong rồi mà vẫn cứ đứng nghiền ngẫm mãi Ngôn Hoa mới lên tiếng hỏi: “Chắc chưa?”. An Di quay sang khẽ gạt đầu một cái rồi phóng nhanh về chỗ. Ngôn Hoa nhìn qua bài giải của An Di trên bảng một lượt rồi xoa tay: “Đúng, rất tốt”.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng Ngôn Hoa liền khiến cho An Di giật mình, tên hắc ám ấy vừa khen cô sao? Đúng là chuyện hy hữu ngàn năm mới thấy mà, An Di đắc ý cười một cái rồi tiếp tục làm bài tập. Ngày hôm nay đi học coi như có được chút thành tựu. Du Thăng ngồi sau chồm lên nói khẽ với An Di: “Thấy chưa tớ đã bảo là An Di của tớ rất giỏi mà, bài tập con con này sao làm khó được cậu chứ?”. An Di nắm lấy chòm tóc mai của Du Thăng, tỉnh nghịch trả lời: “Giỏi cái đầu cậu đấy, là may mắn thì có, mà này cậu vừa nói cái gì mà ‘An Di của tớ’, tớ là của cậu khi nào cái tên đáng ghét này?”, Du Thăng cười bảo: “Tớ cứ thích nói cậu là của tớ đấy thì sao?”. An Di lại kéo tóc của Du Thăng mạnh hơn nên cậu ta liền im miệng. Màn đùa giỡn vừa rồi của hai người khiến cho Ngôn Hoa khó chịu nhíu đôi mày rậm một cái, anh khẽ gõ tay lên mặt bàn. An Di lập tức hiểu ý đây Du Thăng về sau, tiếp tục làm bài tập. ‘Đúng là thầy giáo hắc ám ấy quyết không tha cho cô mà, những tưởng được khen một chút lại lo là, không được không được, phải tập trung một chút, điểm yếu của cô bây giờ đều nằm trong tay hắn, không thể tự tung tự tác không thì lại tự chuốc ngượng vào thân’ – An Di thầm nghĩ...

~~~~~

*Tada chương thứ hai của ngày hôm nay, mưa dai quá nên cũng lười đi học, ở nhà viết thêm chương, mọi người đọc vui nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thay Đổi Rồi

” An Di nghĩ mình điên rồi, hôm nay cô điên thật rồi ... Thay đổi rồi, vì sự ân cần dịu dàng của ai đó mà tâm tư An Di đã thay đổi rồi. ”

Buổi chiều hôm nay trời rất trong xanh, không khí cũng mát mẻ, sau khi đợi An Di đi học về tắm gội ăn uống xong đầu vào đây Vinh Hy liền mang chiếc xe đạp mới mua ra đợi ở trước cổng. An Di vừa nhìn thấy đã vui vẻ chạy đến bên Vinh Hy, anh dạy cô chạy xe đạp. Cô tiểu thư bướng bỉnh phá phách này của anh vốn dĩ rất sợ xe cộ nhưng không hiểu vì sao bây giờ lại đòi chạy xe đạp, dù sao khu gần đây cũng là đường nhỏ nên ít xe qua lại, anh cũng có phần yên tâm, mặc khác anh biết An Di chắc chắn không dám đi quá xa một mình cho nên cùng lắm cô chỉ có thể đi học hay đi quanh quần khu này thôi nên chiều ý mà dạy cho cô. An Di cô mười bảy tuổi đầu mới tập tễnh bước lên yên xe đạp tập chạy, nhìn bộ dạng vô cùng tập trung của cô khiến cho Vinh Hy không khỏi buồn cười. Ban đầu anh ngồi phía sau, vòng tay lên trước nắm lấy tay cô chỉ từng chút một, nhìn người con gái trong lòng cười vui mãn nguyện, lòng anh thấy rất ấm áp, cứ muốn giây phút này cứ thế mà dừng lại ở đây.

Nhưng rồi rất nhanh, một mình An Di đã có thể giữ thăng bằng rồi đặt chân lên đạp được rồi, anh quyến luyến buông tay cô ra để cô chở còn anh thì ngồi sau giữ thăng bằng, một thoáng nữa thì anh đã bước xuống khỏi xe chỉ chạy song song theo chực đỡ cho cô khỏi ngã ... cứ như thế mà giây phút ngắn ngủi anh được gần bên An Di qua đi. Trong lúc anh còn suy nghĩ vẫn vơ An Di đã thì thầm bên tai anh: “Vào phòng lấy balô giúp em, em đi học kèm đây, anh mau nhanh lên”, nói rồi cô lượn xe một vòng trước mặt anh, khuôn mặt xinh xắn tươi cười không ngớt. “Cẩn thận đấy”, Vinh Hy dặn cô rồi nhanh bước đi vào nhà.

“Anh đưa em đi, em mới vừa biết chạy thôi anh vẫn không an tâm” – Vinh Hy cầu nhàu nắm lấy cổ xe.

“Không cần đâu, nhà Du Thắng ở ngay đây mà, chỉ cách một con đường thôi, em có phải là con nít đâu chứ?” – An Di đón lấy chiếc ba lô, vẫy tay với anh rồi chậm rãi đạp xe đi. Vinh Hy nhìn theo bóng lưng dần khuất xa rồi thở dài quay bước đi vào. Trong lòng anh buồn bã khôn nguôi, cô không còn là cô bé ngoan ngoãn lúc nào cũng nghe lời anh nữa rồi ...

An Di hôm nay tâm trạng thực sự rất vui, tung tăng chạy xe trên đường miệt mài thì không ngừng hát vu vơ mấy câu hát, chỉ nghĩ đến việc bây giờ đã biết chạy xe đạp nên không còn phải làm phiền Du Thắng, càng có thể đi những nơi gần đây một cách thoải thích, không cần lúc nào cũng bị John hay Vinh Hy quản nữa, cũng không thích ngồi xe hơi của gia đình. An Di rất thích được thoải mái ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, càng thích hoà mình vào không khí trong lành nơi đây, suy nghĩ của cô chỉ đơn thuần như vậy đấy, rất trẻ con nhưng rất chân thật ...

Buổi chiều sau khi tan học Du Thắng cùng đám con trai trong lớp hẹn nhau PK game, vốn đã ghim hận bọn ấy từ lâu, vừa hay hôm nay trên diễn đàn lại có trận đấu, thế là sau khi đưa An Di về nhà cậu đã tức tốc chạy đến tiệm game cuối phố tụ họp cùng đám con trai, quyết tranh đấu một phen, quên cả giờ giấc ...

Cậu thanh niên lần trước ở bệnh viện, Ngón Hoa đã nhờ thầy Trịnh Phong giúp đỡ sắp xếp cho cậu ta vào một lớp thường của trường D, bảo cậu phải cố gắng học tập để năm nay có thể thi đậu Đại học, tìm được một công việc xứng đáng khi ấy mới tìm anh trả ơn, anh còn nói nếu cậu yếu môn nào anh có thể dạy kèm cho cậu môn đấy. Cậu thanh niên vì thương mẹ mình cũng vì muốn báo đáp những gì Ngón Hoa đã làm cho mình cho nên đều chấp nhận mọi sự sắp xếp của anh.

Nhìn đồng hồ đã sáu giờ kém mười, Ngón Hoa bước đến cửa sổ khẽ mở một chút nhìn ra bên ngoài, bây giờ gió hơi lớn, mái tóc đen lác của anh bị gió thổi bông bênh bông bênh, làn gió man mát chạm vào gương mặt nam tính của anh, một cảm giác rất thoải mái.

An Di chạy xe đến nhà Du Thắng, đang lúc qua đường có một chú chó con không biết từ đâu chạy ra cản trước xe cô, An Di vội vàng thắng gấp, loạng choạng không thể giữ thăng bằng cô ngã nhào xuống đất, ‘ầm’ một tiếng còn thêm tiếng hét của An Di khiến cho Ngón Hoa lúc này đang thả mình vào cơn gió giật mình, nhìn thấy An Di anh liền mở cửa chạy ra. An Di không để ý tới mình vừa bị ngã vẫn ngồi bệch dưới đất, với tay bẻ chú chó nhỏ, không ngừng vuốt ve nó, ánh mắt ân cần như đang muốn vỗ về sự hoán loạn của nó. An Di muốn đứng dậy nhưng cảm giác chân hình như bị trật rồi, rất đau không thể cử động. Ngón Hoa vừa đến cửa đã nghe tiếng An Di không ngừng gọi tên tiểu tử kia: “Du Thắng, Du Thắng cậu đâu rồi mau ra đây cho tở, Du Thắng lười biếng cậu đâu rồi? ... Du Thắng ...”

Ngón Hoa khựng lại mất một lúc, thấy nhà bên vẫn không có động tĩnh gì anh liền sốt ruột chạy đến. Bóng người cao lớn ấy phủ trước mặt An Di, cô ngược lên thì thấy gương mặt Ngón Hoa thất thần, đầu mày nhíu lại hết cỡ, ánh mắt thì có vẻ khó chịu vô cùng, cô lắp bắp: “Thầy ... thầy Ngón”. Cô còn chưa nói gì thì cánh tay to lớn của Ngón Hoa đã vòng sau eo cô nhốt cô vào trong lòng anh, cách một lớp áo thun mỏng thôi An Di có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dán chặt vào trong khuôn ngực vạm vỡ rắn chắc của anh, gương mặt An Di lúc này đi sát dưới chiếc cằm thanh tú nhắn nhặn, mùi hoắc hương nam tính không ngừng quần lấy khứu giác nhạy cảm của cô. Cảm giác bây giờ của An Di rất kì quặc, tim đập loạn cả lên, hai gò má xinh xinh bắt đầu ửng đỏ, người lại thấy nóng râm râm mặc dù lúc này cô đang áp sát vào cái thân thể lạnh như băng của người đàn ông quen thuộc này. Ngón Hoa nhanh chóng bế cô vào nhà, trong tay cô thì vẫn đang ôm chú chó nhỏ.

Thoắt cái Ngón Hoa đã đặt An Di ngồi trên sofa nhà mình, trong lúc cô vẫn còn đang ngơ ngác anh đã từ trong phòng mang hộp cứu thương ra, nhìn cô rồi cau có. Khi An Di định thần lại thì anh đã ngồi xổm trước mặt cô, nâng chân cô lên, thoa thuốc gì đấy rồi xoa nhẹ chỗ mất cả vài cái, An Di thấy đau liền ‘Ah’ một tiếng, động tác xoa của anh dừng lại, anh nhìn cô rồi buông một câu: “Cố chịu một chút”. Nói rồi anh tiếp tục xoa xoa nắn nắn bàn chân đáng thương trần trơn nà lúc này đã bầm tím của cô, An Di cắn chặt môi dưới, cố không để tiếng la bật lên.

Lúc này có thứ cảm giác ấm áp ngọt ngào gì đấy nhen nhóm trong tim cô, thì ra người đàn ông lạnh lùng hắc ám này đây cũng có lúc dịu dàng như vậy sao? Trái tim An Di bị sự ân cần của Ngón Hoa làm cho mềm nhũn cả ra, bao nhiêu âm ức, ghen ghét của cô đối với anh dường như cũng tan biến theo cơn gió ngoài kia, bây giờ chỉ còn sự rung động cảm thán từ tận trái tim An Di đối với con người đang ở trước mặt này. An Di bây giờ mới có dịp nhìn anh thật gần, thật rõ, mái tóc lác từ đen nhánh bình thường được anh rẽ cao bây giờ vì cúi đầu xoa chân cho cô mà rũ xuống dịu dàng, An Di thấy thấp thoáng trên vầng trán anh là một vết sẹo dài, cô không kìm lòng được mà bắt giác sờ tay lên đó, Ngón Hoa giật mình, anh ngẩn ra một lúc nhưng rồi lại thấy rằng người con gái trước mặt đang thất thần, đôi mắt nhìn chăm chăm vào vết sẹo của anh nhưng có vẻ như đang mơ hồ suy nghĩ sâu xa gì đấy, anh để mặc cô, xoa chân cho cô xong rồi lại lấy thuốc rửa vết thương ở đầu gối đang rỉ máu của An Di. Cô như bừng tỉnh lại ‘Ah’ lên lần nữa, nhưng rồi đối mặt với ánh mắt thâm trầm của Ngón Hoa cô liền nín thở chịu đựng. Anh dán miếng băng urgo lên vết thương rồi ngồi nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt xem còn chỗ nào bị thương hay không. Thấy Ngón Hoa nhìn mình như vậy An Di liền ngượng ngùng, hai má lại ửng lên. Ngón Hoa buồn cười, gỡ nhẹ đầu cô một cái rồi nói: “Sau này đừng có hậu đậu như vậy, không phải lúc nào tôi cũng có mặt giúp đỡ em đâu ... cô bé ngốc”. Nói rồi anh cầm hộp cứu thương đi vào phòng, để

lại An Di ngây ngốc ngồi đó, anh vừa cười với cô sao? Còn bảo cô ngốc? Nhưng An Di thấy mình cũng ngốc thật, sao lúc nào cũng bị anh nhìn thấy sự hậu đậu của mình vậy? Và lại lần nào cũng là anh giúp cô, ý anh lúc này có thật là nói anh luôn thật lòng muốn giúp cô, đều không phải lừa cô như cô nghĩ trước giờ? ... Cái tên Du Thăng đáng ghét lúc này chẳng biết đang ở đâu rồi nữa?

Du Thăng ở đây mới vừa trải qua mấy trận PK oanh liệt bỗng nhớ tới còn buổi học liền vội vã nhìn vào đồng hồ. Thôi chết ... đã hơn sáu rưỡi, bây giờ mà chạy đến thì có nước về luôn nhà, cũng không học được gì, nghĩ rồi cậu lười biếng thôi thì chơi cho đã xong hãy về, coi như trốn học một hôm, cứ để An Di học một mình đỡ hôm nay, đến giờ cậu lại đến chờ cô về nhà là được ... chơi game tiếp vậy.

Ngôn Hoa sau đó mang từ trong phòng ra một chiếc áo thun tương đối rộng, đặt ở mép cửa rồi bước đến trước mặt An Di bảo cô đưa chú chó cho anh. Cô liền nói: “Không cần phải tốn kém cả cái áo của thầy đâu, lát nữa không chừng có người đi tìm nó thôi, trả lại cho người ta là được, cứ để em bế nó”. Ngôn Hoa lại nhủ mày: “Con chó này vốn không đeo vòng cổ, có thể là chó hoang, em cứ ôm nó không buông không biết sợ à? Và lại cái áo này ... tôi vốn mặc không vừa”. Không chờ An Di trả lời Ngôn Hoa đã đỡ chú chó từ tay cô, đặt nó đến mép cửa. An Di ngập ngừng: “Nhưng mà nó đáng yêu như vậy ...” - Ngôn Hoa ngắt lời cô: “Cứ để đây, không có ai đi tìm mới tính tiếp”. An Di lại đáp ứng: “Nhà em đã nuôi một chú to rồi, nếu không thì ...”

“Được rồi, không ai đi tìm thì tôi nuôi” – Ngôn Hoa dứt khoát một câu làm An Di vừa vui vừa thắc mắc. Anh vừa nói sẽ nuôi nó sao? Là vì cô ư? ... Vì cái gì cũng được, chó con không phải lang thang là cô vui rồi. Theo thói quen, cứ hề vui mừng là cô sẽ nắm lấy tay người bên cạnh tươi cười. Cứ như vậy mà An Di nắm lấy tay Ngôn Hoa cười rạng rỡ, lúm đồng tiền đáng yêu làm trái tim của Ngôn Hoa lệch mất một nhịp. Một giây, hai giây, ba giây ... hai người cùng ngẩn ra một lúc An Di mới ngượng ngùng rút tay về ... Anh là Ngôn Hoa, là thầy giáo hắc ám của cô, không phải Vinh Hy hay Du Thăng ... nhưng tại sao cô lại bất giác muốn nắm tay anh, muốn cảm kích anh như vậy chứ? An Di nghĩ mình điên rồi, hôm nay cô điên thật rồi ... Thay đổi rồi, vì sự ân cần dịu dàng của ai đó mà tâm tư An Di đã thay đổi rồi.

~~~~~

*Xong 2000 chữ, Ngôn Hoa người ta đã động tình từ lâu rồi mà sau 18 chương thì An Di cuối cùng mới chịu đỗ các bạn ạ, mọi người đọc vui về nhé :3

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tái Ngộ

”Bạn có từng nghĩ một người trước đây như gió thoảng mây bay lướt qua cuộc đời bạn, rất mờ nhạt, có khi chỉ để lại ấn tượng sâu sắc cho chính bản thân bạn mà thôi nhưng ngày hôm nay cũng chính người ấy, một lần nữa xuất hiện trước mặt bạn, còn là một người vô cùng ưu tú xuất sắc? Nếu là bạn thì bạn có nhận ra không?”

~~~~~

Ngôn Hoa sau khi được An Di nắm tay đã ngẩn ra một lúc lâu, khi định thần trở lại đã thấy cô gái trước mặt cứ cuối đầu né tránh ánh mắt anh, Ngôn Hoa bước tới, cầm lấy chiếc balô của cô đang đặt trên sô pha, An Di không hiểu anh muốn làm gì liền đưa mắt nhìn anh. Anh chìa tay ra dịu dàng nói: “Tôi đưa em về, tạm nghỉ một hôm, bị đau thì tiếp thu bài không tốt được”. An Di ngượng ngùng từ chối: “Em không sao thật mà, vẫn có thể học”. Ngôn Hoa trừng mắt nhìn cô: “Nhưng tôi không muốn dạy, được chứ?”. Không để An Di kịp trả lời anh đã bế thốc cô lên, cả người cô lại một lần nữa dán chặt vào anh, tim cô cơ hồ đập nhanh đến mức không thể kìm chế được, cô khẽ ngọ nguậy một chút: “Nhưng mà xe của em?”. Ngôn Hoa nhìn cô: “Cứ để đây, khỏi rồi mới đến lấy”. An Di vẫn còn muốn nói, liền dùng tay đẩy khẽ anh: “Không được, không thể để nhà em biết được em bị ngã, không thì ...” – Ngôn Hoa mở cửa ô tô, đặt cô vào ghế lái phụ rồi bảo: “Không lẽ em muốn tôi đưa em về bằng chiếc xe đó? Còn không em nghĩ bây giờ em chạy được chắc?” – vừa dứt lời đã nghe tiếng anh đóng cửa ‘ầm’. An Di chỉ biết im lặng nghe theo anh, sự thật thì đây là cách tốt nhất rồi, dù gì bây giờ cô cũng đau chết đi được, còn phần giấu diếm gia đình cô phải tự lực thôi.

Thoát cái anh đã lái xe đến trước cổng nhà cô, anh dừng lại ở đó một lúc, hình như đang suy nghĩ gì đó. An Di cũng lúng túng, không biết phải làm sao bèn lên tiếng: “Em vào nhà đây, cảm ơn thầy nhiều lắm”. Nói rồi không đợi Ngôn Hoa trả lời cô đã vội mở cửa xe đặt một chân xuống, con đau bất chợt truyền đến làm An Di phải ‘Ah’ một tiếng khiến cho Ngôn Hoa cũng phải giắt mình. Anh quát cô: “Ngồi yên” rồi lập tức mở cửa chạy đến bên kia, đỡ lấy tay cô rồi dìu cô xuống xe từ từ, tay còn không quên che đầu cô, chỉ sợ cô lại hậu đậu mà đụng trúng như lần trước.

Vừa xuống khỏi xe An Di đã thất thần khi nhìn thấy ông nội cũng từ cổng bước ra, hình như ông vừa định đi tản bộ, ông chưa kịp hỏi thì An Di đã cất giọng đáp ứng: “Ông nội ... ông đi đâu vậy?”, ông không trả lời cô mà dời ánh mắt từ chân cô lên người đang dìu cô lúc này. Ngôn Hoa khẽ gật đầu rồi như nhận ra gì đó anh liền bối rối giải thích: “Tôi là thầy giáo dạy kèm của An Di, hôm nay em ấy vô ý bị ngã ở nhà tôi, tôi nghĩ có lẽ tự đi lại sẽ không tiện nên mới đưa về”. Ông nội gật gù một lúc rồi đỡ lấy tay An Di từ Ngôn Hoa, ông cũng hơi bất ngờ, lần trước nghe cô nói là đi học kèm lại nghe con trai mình nói người này cũng ổn ông cứ nghĩ ít nhất cũng phải là một giáo viên đứng tuổi, không ngờ lại là một chàng trai trẻ tướng mạo cũng vô cùng tuấn tú như vậy. Đợi ông cụ dẫn An Di vào tận trong nhà Ngôn Hoa mới lên xe đi về, trong lòng anh hình như có chút gì đó khúc mắc.

Ông nội bẹo má An Di rồi hỏi cô: “Thế nào, cháu gái của ông là đi học hay là đi ngắm thầy giáo của mình đây? Lại còn bị ngã? Để ông xem có sao không?” – An Di kéo tay ông vỗ giọng nài nỉ: “Ông à nhỏ tiếng một chút, để ba hay anh Vinh Hy biết được thì con xong đời đấy! Mà ông này, việc con đi học là bị ép buộc ấy chứ, con cũng không nghĩ môn Hoá học của con đến nổi tệ mà”. Ông nội cười dịu dàng cũng liền giả vờ với cô: “Ừ không lẽ cháu ông ông lại không biết, rõ ràng là dở tệ bây giờ còn chống chế há, đi chậm một chút kéo đau”. Hai ông cháu cứ rón rén vừa đi vừa nói chuyện như thế vào phòng An

Đi, cô thờ dài nhẹ nhõm cũng may không bị ai phát hiện, khó khăn lắm An Di mới nằng nệ được ông nội đứng cho ai biết. Ngồi một mình trong phòng nhìn cái chân đang xưng hết cả lên của mình An Di đau lòng muốn chết, nhưng cứ nghĩ đến những gì vừa rồi thầy giáo hắc ám làm cho mình cô không ngừng tươi cười. Lúc này anh còn nói dối ông nội giúp cô, trong lòng cô không khỏi cảm kích anh.

Ngôn Hoa vừa lái xe đến trước cửa nhà đã thấy tên tiểu tử Du Thăng đứng ở đấy ngóng vào trong nhà anh. Thấy anh bước xuống xe cậu ta liền trờ tới vừa nói vừa hỏi liên hồi: “Thầy Ngôn hôm nay em bận chút việc không thể học nhưng mà không lẽ thầy cũng không dạy sao? An Di đâu rồi, cậu ấy có tới không, thầy vừa đi đâu về thế ...” – Sau một tràng câu hỏi của mình vẫn thấy Ngôn Hoa im lặng Du Thăng liền sốt ruột gọi: “Thầy Ngôn ... thầy”.

“Hôm nay tôi không có hứng dạy” – Nói rồi Ngôn Hoa lạnh lùng đẩy cánh cổng sau đó bước vào ô tô chạy thẳng vào gara. Du Thăng chỉ biết đứng đần ra đấy một lúc rồi lủi thủi đi vào nhà mình, cậu nghĩ cùng lắm thì cậu mới thất học có một hôm thôi sao thấy mọi thứ xáo trộn hết cả lên thế này? Thật khó hiểu!

Ngôn Hoa vừa về nhà đã nằm vật ra giường suy nghĩ mông lung ... Ông của An Di, là ông sao? Chính là người tám năm trước đây anh đã từng gặp sao? Ông chính là người trong lúc anh đang tuyệt vọng nhất đã nhen nhóm trong anh niềm hy vọng để tiếp tục đứng lên, ông đã dạy anh biết thế nào mới là theo đuổi đam mê của bản thân mình. Chính là ông, anh đã từng nguyện ghi nhớ khuôn mặt đáng vóc của người đàn ông ấy, bây giờ dù ông đã già đi không ít nhưng anh vẫn hoàn toàn nhận ra được ông ... Nghĩ thôi anh đã không thể tin được chuyện này thực sự xảy ra, người đàn ông xa lạ mà anh gặp cách đây rất lâu ở nước Anh xa xôi ấy, ngày hôm nay anh lại một lần nữa được gặp lại ông. Anh lại càng không thể ngờ rằng ông chính là ông nội của An Di.

Còn cả An Di ngày hôm nay nữa ... nhìn thấy chân cô từ bầm tím đến xưng to, còn cả chảy máu, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô nhăn nhó vì đau nhưng vẫn cắn môi chịu đựng khiến tim anh co thắt không ngừng, không hiểu vì sao anh lại thấy nhói, thấy đau thay cho cô ... Là vì sao? Trước giờ anh chỉ có cảm giác đó duy nhất khi mẹ anh mất và khi anh nhìn thấy ba mình trên người cảm thấy ông thờ ơ lạnh lùng nằm trong bệnh viện ... Vì có gì hôm nay anh lại có cảm giác này với cô? Anh thật sự không hiểu nổi mình nữa rồi.

Tuyệt nhiên mấy hôm sau đến lớp An Di hình như cảm thấy thầy giáo hắc ám không còn hắc ám như bình thường nữa, thầy không sai cô đi làm việc vặt nữa, đến cuối giờ còn tự mình kí tên vào sổ rồi còn mang nộp ở phòng giáo viên giúp cô. Mấy hôm dạy kèm thái độ của thầy cũng hết sức mềm mỏng, không còn hay nhủu mảy mặt khi cô không biết làm mà rất tận tình giảng giải. Tên Du Thăng thì cứ suốt ngày bám riết lấy cô, cứ hỏi cô tại sao bị ngã, cô còn chưa hết giận cậu ta hôm đó đã biến đi đâu mất đã bị cái mặt van xin của cậu ta treu cho cười ngặt, đành bỏ qua không thôi cậu lại mè nheo cô đến nhức cả đầu. Vinh Hy thì sáng hôm sau đã phát hiện ngay chân cô có vấn đề, anh cứ tra hỏi mãi cô mới theo lời Ngôn Hoa hôm trước mà nói dối là mình bị ngã ở nhà anh chứ không dám nói là bị ngã xe đạp, chỉ sợ Vinh Hy không cho cô chạy nữa thì sẽ buồn lắm, cũng đành nghe lời anh ngày nào cũng để anh đưa đón đi học, đến cả học kèm anh cũng chờ đến tận nhà thầy giáo đợi cô đi vào mới quay về. Cứ như vậy mà một tuần nhăm chán trôi qua, chân cô cũng đã khỏi hẳn.

Đầu tuần hôm nay An Di phải vắt hết công lực nài nỉ một lúc Vinh Hy mới chịu để cô tự mình đi học, An Di tung tăng chạy ra cổng thì đã thấy ông nội mặc bộ vest đen trông thật lịch lãm đứng ở đấy. An Di cất tiếng reu ông: “Hôm nay ông đi hẹn hò với bà đúng không?”, ông quay sang bẹo vào gò má phúng phính của cô: “Thế nào, có phải nhìn ông rất bánh không?”, An Di lắc đầu: “Cần thêm caravat nữa chứ ông, trông sẽ hoàn hảo hơn, ông đợi một chút con vào chọn cho ông ngay”. Nói rồi An Di thoăn thoắt chạy vào phòng ông, kéo ngăn để cà-vạt ra ngắm nghía suy nghĩ một chốc liền chọn ngay một chiếc màu xanh thẫm trông đơn giản nhưng kết hợp với quần áo của ông lúc này chắc chắn rất hợp. Vừa quay ra đã thấy bà mặc bộ đồ ở nhà bình thường An Di liền thắc mắc hỏi: “Ồ không phải bà đi hẹn hò cùng ông sao?”, bà tươi cười vò đầu An Di: “Ông con đi dự kỉ niệm thành lập trường, bà đi theo cũng chả quen ai nên thôi cứ để ông đi, con còn không mau sẽ trễ học đó, bảo John chờ con đi cùng ông đi”. Lúc này An Di mới vỡ lẽ, cô quên mất hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường, ông vốn là cựu giáo viên có tiếng của trường không được mời sao được? Có vậy mà cô cũng quên mất. Nghĩ rồi An Di vui vẻ chào bà rồi chạy ra đi cùng ông đến trường.

Không khí ở trường D hôm nay rất náo nhiệt, An Di và ông vừa cùng nhau bước xuống xe đã thấy thầy hiệu trưởng cùng mấy thầy cô nữa kính cẩn ra đón, nhìn thấy An Di ai nấy đều ngạc nhiên nhưng rồi cũng dần hiểu ra, thì ra An Di cô đây là cháu gái của cựu giáo viên ưu tú trường D, ông cô vốn rất có tiếng và có uy ở trường D, nhiều thầy cô hiện đang dạy ở đây trước đó từng là học trò của ông, chưa kể một phần hai vốn thành lập trường cũng là của ông, lúc ông còn ở trường không biết đã cống hiến bao nhiêu công sức và tuổi thanh xuân cho nền giáo dục, cho học trò và cho chính nhà trường. Những điều này An Di cô đều không biết, cô chỉ còn nhớ ông cô là cựu giáo viên trường D mà thôi, từ năm cô sáu tuổi đã xa ông cho đến bây giờ, một năm cũng chỉ gặp được mấy lần nhưng ông đều cùng cô đi chơi thư giãn, ông chưa bao giờ cho cô biết ông cũng là một người cao cả như vậy. Ông của cô là người như vậy đấy, một người luôn suy nghĩ cho người khác, không ham vinh hoa, không cầu kì kén chọn, ngay cả khi ông lấy bà lúc ấy là đại tiểu thư của gia đình tài phiệt lớn nhất nhì nước ông vẫn cứ đi làm ông việc giáo viên bình dị của mình. Bây giờ An Di càng thêm hiểu vì sao mọi người trên dưới ai ai cũng đều kính nể ông, nhìn ông mình được mọi người kính trọng An Di chưa từng thấy tự hào như bây giờ, người đó chính là ông của cô, người luôn yêu chiều cô hết mực...

Ngày hôm nay còn một người cũng vô cùng kính ngạc khi biết những điều đó nữa ... là Ngôn Hoa.

~~~~~

*Xong 2000 chữ hôm nay, học cả ngày lúc về còn mắc cả một cây mưa lớn nên phải tịnh dưỡng mất một lúc nên post hơi trễ :3 Mọi người thông cảm ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bạn

“Ông nói đi đánh cờ với bạn ... bạn ông là? ... Là thầy Ngôn?”

~~~~~

Từ lúc bắt đầu buổi lễ Ngôn Hoa chưa từng rời mắt khỏi người đàn ông ấy, ông khiến anh đi từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác, anh vẫn chưa thể hình dung xong hình ảnh cao quý của người ấy đã bị chính ông ấy kéo về thực tại. Giáo sư An – mọi người vẫn thường gọi ông như vậy, sau khi nói chuyện thăm hỏi mọi người một lượt ông ngó nghiêng một chút liền nhìn thấy chàng giáo viên trẻ hôm trước đã đưa An Di về nhà, ông chậm rãi bước đến chia tay ra tỏ ý muốn bắt tay với Ngôn Hoa, anh thất thần mất vài giây mới vội vàng bắt tay với ông, anh không mong ông có thể nhớ anh, chỉ mong ông nhớ trong quá khứ ông đã từng thức tỉnh một cậu thanh niên trong lúc bế tắc, anh vô cùng muốn nói với ông người thanh niên ấy ngày hôm nay đây, ngay lúc này đây đang đứng ở trước mặt ông đây ... Thấy người trước mặt cứ nhìn mình đắm đắm ông có chút không thoải mái cất giọng: “Này giáo viên trẻ, cảm ơn cậu việc lần trước, à là cháu gái ta – An Di”, Ngôn Hoa xua tay: “Việc nên làm, giáo sư đây không cần khách khí”. Ông gật đầu rồi tươi cười bước đi. Ngôn Hoa chần chờ một lúc mới gọi với theo ông: “À ... giáo sư, sau buổi lễ có thể cho tôi ít thời gian ... tôi có việc muốn nói”, anh ngập ngừng khiến ông cảm thấy là lạ nhưng rồi cứ nghĩ có lẽ giáo viên trẻ này muốn gặp ông trao đổi kinh nghiệm, hoặc không thì có lẽ chuyện học hành của An Di bước bình nhà ông nên ông liền xoay lại ra hiệu ‘OK’ với anh rồi bước đến vị trí chỗ ngồi khách mời được nhà trường trang trọng sắp xếp.

Buổi lễ kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, vừa vặn đến giờ ra chơi, An Di cùng Du Thăng và Lâm Đình kéo nhau xuống căn-tin tán gẫu và ăn bánh, đúng lúc nhìn thấy ông nội của cô cùng thầy giáo Ngôn Hoa đang ngồi trong góc quay lưng về phía này, cô về nói chuyện cũng rất vui vẻ nữa, An Di không định làm phiền chỉ ngồi ở góc này nhìn chăm chăm về phía đó, thắc mắc họ đang nói gì mà trông thân mật như vậy, hình như ông chỉ vừa biết Ngôn Hoa cách đây không lâu, cái hôm mà thầy ấy đưa cô về, bất quá có lẽ vì cùng là giáo viên cho nên mới hợp cạ như vậy. Đang nghĩ lung tung thì Lâm Đình vừa mua bánh xong ngồi xuống huyếch người cô một cái làm cô giật nảy mình, Lâm Đình cũng ngạt nhiên mà hỏi: “Ồ ở đây có anh đẹp trai nào hay sao mà cậu nhìn đắm đắm thế kia?”, lúc này Du Thăng cũng cầm mấy chai nước bước tới, cần đi tầm nhìn của cô còn trên cô: “Tớ mới đi mua nước một chút đã nhớ tớ rồi à?”. An Di giằng lấy chai nước trong tay Du Thăng còn hươ tay dọa đánh cậu: “Cậu thôi ầu trĩ một chút có được không?”. Du Thăng cậu ta tiếp tục trêu vẫn cứ trêu An Di: “Tớ thôi ầu trĩ thì cậu yêu tớ chắc? Nếu vậy tớ sẽ thôi ngay”. An Di hết nói nổi cậu chỉ lè lưỡi coi như không quan tâm rồi quay sang nói chuyện với Lâm Đình, bỏ mặc cậu ta cứ tự vênh vào một mình.

Ở đằng này, Ngôn Hoa sau khi kính cẩn nói chuyện với giáo sư An vài câu anh đã không kềm lòng được mà hỏi ông: “Xin mạo phạm hỏi giáo sư đây một câu, có phải cách đây tám năm ông từng đến Anh không?” – tâm trạng có chút háo hức lại hơi rối bời khiến cho Ngôn Hoa không ý thức được mình vừa hỏi một câu rất thừa thãi. Ông cụ có chút bất ngờ nhưng vẫn trả lời câu hỏi ngỡ ngàng của anh: “Nước Anh à, một năm tôi đến đây cũng phải mấy bận, cậu hỏi như thế quả thật tôi không thể nhớ”, Ngôn Hoa khẽ nhăn mặt một cái rồi lại nhăn nài hỏi ông: “Ông có nhớ rằng lúc đó tại một tiệm cà phê ở Birmingham ông đã từng băng vết thương cho một thanh niên xa lạ, mời hắn uống Espresso và còn dạy cho hắn phải trân trọng gia đình và dạy hắn biết thế nào là theo đuổi đam mê ... ông còn nhớ chứ giáo sư?”. Đôi mắt ông cụ giật giật thoát nhìn Ngôn Hoa thật rõ xong ông cụ mới mấp máy hỏi: “Cậu ... cậu là?”. Ngôn Hoa lập tức đáp lời: “Là tôi” – nói rồi anh đưa bàn tay rần rần đặt lên ngực, chỉ vào mấy vết hằn nhàn nhạt trên đó rồi nói: “Vết cắn này ông nhớ chứ? ... tôi mãi mãi nhớ người đàn ông của ngày hôm đó, ông ta đã dạy tôi rất nhiều thứ cũng đã mang đến cho tôi rất nhiều thứ, hơn hết nếu không có ông ấy tôi cũng không hẳn sẽ ngồi đây bây giờ, không hẳn sẽ trở thành một giáo viên, không hẳn sẽ biết đam mê của mình là gì ... Chính là nhờ người đàn ông ấy ... người ấy chính là ông đây đúng không? Giáo sư An?”, từng lời nói từ tận đáy lòng của Ngôn Hoa khiến cho ông cụ không khỏi cảm động. Ông nắm lấy bàn tay anh, bàn tay đã từng được ông băng vết thương, bàn tay của người thanh niên ngày đó ông vừa nhìn thấy đã cảm nhận được sự cô độc trong nội tâm anh, cảm nhận được sự bi thương đang bao quanh anh ... Tất cả đều khiến cho ông một lòng muốn giúp anh chia sẻ, giúp anh giải tỏa. Ông không ngờ được rằng chính ngay lúc này người đó đang ở trước mặt ông, lại đang vô cùng cảm kích ông, ông vui vì những gì anh đạt được ngày hôm nay ...

Hai người nói chuyện mất một lúc lâu đến tận khi tiếng chuông vào học vang lên thì ông mới rời đi, trên miệng vẫn giữ nụ cười đầy ảm áp nhân từ. Ngôn Hoa vẫn đứng ở đấy, nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của ông cụ, trong lòng lâng lâng thứ cảm xúc vui sướng vì đã hoàn thành ước nguyện được gặp lại vị ân nhân đã cứu lấy cuộc đời anh khi ấy ... Anh lại nhìn thấy cô bé An Di tung tăng chạy đến vòng lấy tay ông cụ, hai người vui vẻ đi khỏi căn-tin. Ngôn Hoa lại trầm nghĩ, ‘không đúng, thật trùng hợp làm sao, tám năm trước là ông cụ, tám năm sau là cô bé An Di ấy, hai ông cháu này hình như là do ông trời mang đến để cứu rỗi linh hồn và thể xác anh hay sao?’

An Di từ căn-tin ra đến tận hành lang vẫn cứ nài nỉ đòi ông kể chuyện vừa nãy đã nói với thầy giáo cho cô nghe nhưng ông cứ một mực bảo cô mau vào lớp để ông còn đi thăm hỏi trò chuyện với những giáo viên khác, bắt lực cô đành phải buông tay ông rồi chạy ù vào lớp học, lại sợ trễ mất tiết. Vừa đến cửa lớp đã thấy thầy Ngôn cũng đang thông thả đi vào, An Di liền tăng tốc vọt qua anh rồi chạy ngay về bàn mình, anh nhìn theo bóng cô mỉm cười nhàn nhạt ... không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng anh rất tốt.

...

Buổi chiều mấy hôm sau An Di đang trên đường đến nhà thầy Ngôn học lại thấy ông nội đang cuốc bộ cũng đi về hướng đó, An Di đạp xe chậm chậm ngang với ông rồi hỏi ông đi đâu, ông chỉ trả lời đi đánh cờ cùng bạn nhưng không hề cho cô biết người bạn đó là ai, An Di cũng không tò mò lắm nên chào ông rồi tăng tốc đi trước. Sau cái hôm cô bị ngã đến giờ vẫn không ai đi tìm chú chó con đó, Ngôn Hoa vốn không thích nuôi động vật trong nhà cho lắm nhưng anh cũng vô thức vì An Di mà nuôi nó, con người lạnh lùng của anh lần đầu tiên phải để ý chăm sóc một con chó, anh mua ổ ngủ cho nó, dẫn nó đi tiêm phòng, lại còn cho nó ăn đầy đủ mỗi bữa nữa chứ, anh thắc mắc vì sao mình lại thay đổi như vậy nhưng cứ nghĩ đến những lúc khi An Di vui vẻ chơi đùa cùng nó trước buổi học anh lại không tự chủ mà mỉm cười, những lúc đó anh chỉ đứng ở một góc khuất trong phòng nhìn ngắm người con gái đó, cô luôn dịu dàng và ngọt ngào như vậy, chưa kể má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện trên gương mặt đáng yêu ấy khiến trái tim anh hết lần này đến lần khác bị lôi nhip.

Hôm nay An Di cũng đến sớm một chút, thấy mấy ngày nay An Di đều đi học sớm nhưng không sang nhà rủ mình trước như mọi khi Du Thăng cứ thắc mắc mãi nhưng không hỏi, chỉ theo cô mà cũng đi sớm sang nhà thầy Ngôn, nhìn An Di cứ mãi chơi đùa cùng con chó mà quên mất cả mình Du Thăng cũng phụng phịu làm mặt dỗi hỏi cô:

“Không phải cậu có Tiểu Bối rồi sao? Bây giờ lại quần quít chó con nhà người ta thế?”

“Ai nói với cậu là chó con của thầy ấy, rõ ràng ... là tớ đã cứu nó, thầy chỉ là giúp tớ nuôi giùm thôi” – An Di giải thích.

“Thế sao cậu không nhờ tớ này? Tớ rất sẵn lòng, khi không lại đi nhờ người xa lạ đó?” – Du Thăng lại hỏi.

“Cái con người vô tâm cậu ... hôm đó không nhờ thầy ấy giúp tớ thì sao giờ chân tớ mau khô như vậy, còn cả chó con này nữa ... cái tên hậu đậu nhà cậu, hôm ấy lại đi đâu mất bây giờ còn ở đó ra về, tớ cóc thèm quan tâm” – An Di dằn dỗi quay đi. Du Thăng nhất thời cứng họng không biết trả lời thế nào, đúng thật ngày hôm ấy là lỗi của cậu, chỉ tại cái tật nghiện game của cậu ... Du Thăng im lặng một hồi lâu lại giờ thối mề nheo, cứ nài nỉ An Di mãi. Cô cũng không lạ gì tính cách của cậu ta, nếu cô còn giận không biết cậu sẽ mặt dày nài nỉ đến bao giờ, đành cứ thế mà tha lỗi cho cậu.

Ngôn Hoa vừa bảo An Di và Du Thăng chuẩn bị bài vở vào học thi ngoài cửa có tiếng gõ, Ngôn Hoa chậm rãi đi mở cửa, người ngoài kia vừa bước vào An Di và Du Thăng không khỏi ngạc nhiên, là ông nội.

An Di liền lên tiếng hỏi ông ngay: “Ông nói đi đánh cờ với bạn ... bạn ông là? ... Là thầy Ngôn?”, ông cười hiền hậu “Ừm” một tiếng, mặc cho cô lúc này hai mắt không khỏi tròn xoe vì bất ngờ. Du Thăng cũng tò mò không kém, muốn biết sao ông nội của cô và tên thầy giáo quái đản này lại là ‘bạn, cậu đánh rất sang thăm dò nhưng thấy An Di không khác mình lúc này là mấy nên cậu cũng chỉ gật đầu chào ông rồi thôi. Ngôn Hoa mời ông vào nhà, sau khi cho bài tập về An Di và Du Thăng làm anh liền nhanh chóng vào bếp, An Di có hơi phân tâm, khứu giác của cô vốn rất nhạy cảm, một lúc sau đã ngửi thấy mùi cà phê Espresso thơm nức mũi, không kìm được mà đưa mắt nhìn, An Di nhìn thấy thầy Ngôn bụng hai cóc cà phê đến phòng khách, ông và thầy điềm nhiên vừa uống cà phê vừa đánh cờ, còn không ngừng trò chuyện trông rất ăn ý, hai người không hề để ý tới An Di và Du Thăng lúc này cứ phân tâm mà nhìn về phía đó, An Di cứ nghĩ mãi chẳng hiểu vì sao hai người họ mới gặp nhau có vài lần đã thân nhau như bạn tâm giao thế không biết, chưa hết thầy ấy còn biết ông thích uống Espresso nữa cơ ... Con người thầy quả thật không tầm thường, thật có tài năng khiến cho ông nội – người mà mới tuần trước còn khinh suất dò xét thầy ấy lúc thầy đưa cô về nhưng hôm nay đã vui vẻ nói nói cười cười thân thiết, không những vậy mà chính cô ... chẳng phải lúc trước cô cũng vô cùng vô cùng không ưa thầy ấy sao? Bây giờ cả trong suy nghĩ cũng không còn muốn gọi thầy là ‘thầy giáo hắc ám’ nữa rồi ... vừa nghĩ An Di vừa cười tủm tỉm, Du Thăng thấy vậy liền bẹo má cô mang cô trở về thực tại ...

~~~~~

*2000 chữ của hôm nay, cả tuần đang suy nghĩ chắc đã đến lúc kết truyện rồi nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khi Yêu Người Ta Thường Thay Đổi

“Người ta nói quả thật không sai, khi yêu ai cũng đều thay đổi cả. Cậu thay đổi rồi, cả người thay đổi rồi”

~~~~~

Tiết Hoá học hôm nay cả lớp A được thực hành thí nghiệm trong phòng Lab của trường, nơi này vừa rộng vừa trang bị toàn những thiết bị hoá học cao cấp, có thể được xem là một phòng học thí nghiệm hoá-sinh đạt chuẩn, cũng như mọi tiết học Hoá trước giờ của thầy giáo Ngôn, lớp A rất trật tự và vâng lời, hết thầy điều sự chỉ cần một sai sót nhỏ thì Ngôn Hoa lại trưng ra cái bộ mặt băng lãnh đáng sợ của anh cho nên nhất cử nhất động của chúng đều nghe theo anh, về điểm đó của lớp này khiến anh rất hài lòng.

Đang lúc Ngôn Hoa hướng dẫn thí nghiệm tiếp theo và yêu cầu học trò làm theo mình, thí nghiệm này sẽ sinh ra nhiều CO₂ và NO₂ cho nên anh đã cấm dạn cả lớp không được cho vào quá nhiều chất ban đầu, thế nhưng lại càng không ngờ được trong lớp có trở bị nổi cảm, là An Di, mũi cô vốn rất yếu rồi, trước giờ ở Anh cứ đến giờ Hoá học lại cùng Du Thăng bày tính cúp cua, lâu dần cũng chẳng mấy khi vào đến phòng thí nghiệm, cô lại càng không nghĩ mình bị nổi cảm, chỉ thì thoảng ngửi được mùi khói thì có chút khó chịu thôi. Nhưng mà bây giờ An Di thật sự không thể chịu được nữa, ngực cô rất đau, lại không tự chủ được phurong hưởng và tìm thì đang co thắt rất nhanh, vài giây sau trước khi hoàn toàn mất đi ý thức An Di chỉ có thể nghe được tiếng các bạn trong nhóm gọi mình, lay mình rất nhiều, rồi cô ngất lịm đi. Du Thăng cả kinh, ngay lập tức chạy đến bên định sẽ bế cô đến phòng y tế ngay nhưng khi cậu vừa vòng tay vào eo An Di đã ngay lập tức bị thầy Ngôn mạnh bạo đẩy ra, mặt thầy lúc này đang lại nổi cả gân xanh, bộ dạng vô cùng khấn trương, rồi ngay sau đó thầy ta nhấc bổng An Di trên tay mình, đi nhanh nhất có thể ra ngoài, thầy còn không màng đến cả lớp lúc này đang hỗn loạn cả lên không biết tình hình thế nào, Du Thăng và Lâm Đình cũng đuổi theo.

Chưa đầy một phút sau Ngôn Hoa từ cửa phòng y tế bước vào đã lập tức ra lệnh bảo mọi người ra ngoài, mở hết tất cả các cửa lại cấm dạn y tá của trường chuẩn bị các dụng cụ cần thiết, mọi người cũng vô cùng hốt hoảng khi lần đầu tiên nhìn thấy sự khấn trương lo lắng trên gương mặt cương nghị của Ngôn Hoa, vì ai cũng đều đã biết anh vốn là bác sĩ nên đều nghe theo chỉ dẫn của anh, Ngôn Hoa nhanh chóng đặt An Di xuống giường, ghé tai lên ngực để nghe nhịp tim vô cùng yếu ớt của cô, gương mặt tái đi như không còn một giọt máu, mắt nhắm nghiền đôi môi cũng thâm dần đi, lúc này lòng anh như bị ai giằng xé, rất đau, không thể kiểm soát được. Ngôn Hoa không cho phép mình được lơ là, anh phải sơ cứu cho cô. Thao tác điều luyện, anh mở vài cúc áo của An Di rồi lập tức lấy hơi thổi ngạt cho cô, một lần rồi lại một lần ... sau khi cảm nhận được người con gái trước mặt đã dần hô hấp đều trở lại anh mới thả phào nhẹ nhõm, rất may mắn do anh đã kịp thời nhận ra cô bị ngạt khí CO₂. Bây giờ tạm thời cô đã không sao, nhưng vẫn chưa hồi tỉnh, anh cứ ngồi yên lặng như vậy nhìn người con gái trước mặt, trong lòng rối bời ...

An Di ngơ ngác tỉnh dậy, trước mặt là một không gian xa lạ, khẽ cử động đầu ngó nghiêng một chút, ra là phòng y tế, hình như vừa rồi cô bị ngất, bây giờ cả người chỉ cảm nhận được sự mệt mỏi, hoàn toàn chẳng nhớ gì. Nhìn sang phía cửa sổ phòng, An Di giật mình khi thấy bóng dáng quen thuộc ấy, thầy

làm gì ở đây? An Di rất muốn hỏi vừa rồi có chuyện gì nhưng lại không dám lên tiếng.

Nghe thấy tiếng An Di cử động Ngôn Hoa liền quay sang nhìn, ánh mắt hai người chạm nhau, một tia vui mừng loé lên nơi đáy mắt anh, Ngôn Hoa bước tới, hỏi với giọng vô cùng dịu dàng: “Em thấy sao rồi?”

An Di có chút ngỡ ngàng, giọng nói ấm áp này cô từng được nghe, là cái hôm cô bị ngã xe đạp ... Cô chưa trả lời anh đã gấp gấp tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh cô: “Em đã ngất mất nửa tiếng rồi, bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Em ... em hơi mệt, mà vừa nãy em bị làm sao?” – An Di khẽ hỏi, định tự mình ngồi dậy nhưng bị Ngôn Hoa cản lại, lúc này cô mới để ý mấy cúc áo của mình bị mở toang ra, rất ngượng, An Di vội vàng xoay mặt đi, tay thì nhanh chóng kéo tấm chăn lên đến tận cổ.

“Ngất khí, em là đồ ngốc sao? Bản thân bị mẫn cảm mà không hề biết?” – Nói rồi anh với tay rút cho cô cốc nước sau đó đứng dậy mở tấm màn che ra, ý nói mọi người có thể vào thăm, An Di thấy thái độ của anh dường như không để ý tới việc vừa làm mình ngượng ngùng, may thật. An Di chưa kịp hỏi thêm gì thì bên ngoài đã nhanh chóng kéo vào, Du Thăng, Lâm Đình, mấy bạn cùng lớp và còn có cả cô chủ nhiệm và thầy hiệu trưởng, An Di khó chịu nhăn nhó mặt mày. Du Thăng chạy đến, nắm lấy tay cô rồi hỏi lấy hỏi để, An Di chưa trả lời thì mọi người ai cũng chen vào tiếp tục hỏi. Ngôn Hoa hắng giọng nói rằng An Di vừa rồi bị ngất khí, mọi người cứ bao lấy cô như vậy cô sẽ không được thoải mái. Chú ý đến lời anh, mọi người chỉ thay nhau bao cô nghỉ ngơi rồi lần lượt đi ra, lúc này chỉ còn Du Thăng vẫn cứ khư khư ngồi đấy, Ngôn Hoa khẽ nhủ đầu mày rồi lẳng lặng bước ra ngoài, vừa đến cửa đã bị một thân hình cường tráng khác đâm sầm vào. Người đó có vẻ rất vội vã, Ngôn Hoa ngay lập tức nhận ra người trước mặt, anh ta là Vinh Hy.

Vinh Hy cũng ngạc nhiên không kém, nhìn chăm chăm vào Ngôn Hoa rồi cất giọng nóng nảy: “Cậu làm cái quái gì ở đây? An Di đâu?” – vừa nói Vinh Hy vừa nắm chặt nắm đấm, cứ như là sẵn sàng vung ra bất cứ lúc nào, vừa nghe nhà trường thông báo An Di bị ngất anh đã bỏ mọi công việc mà chạy ngay đến đây, nào ngờ lại gặp phải tên ôn thần này, không phải anh đã cảnh cáo hẳn không được động đến An Di nhưng sao bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây?

“Tại sao tôi ở đây không phải việc của cậu?” – Ngôn Hoa lãnh đạm đáp lại sự hung hãn của Vinh Hy rồi lướt qua anh ta đi ra khỏi phòng. Vinh Hy vừa định tung một đấm thì nghe tiếng An Di gọi mình: “Anh Vinh Hy”. Anh vô thức buông nắm đấm, nhanh chóng đi đến bên cô.

An Di sau khi hỏi Du Thăng mới biết vừa nãy cô bị ngất trong tiết Hoá học của thầy Ngôn, thầy còn tự mình bế cô xuống đây rồi sơ cứu cho cô, làm cho tất cả y tá trong trường tự dưng như trở thành vô dụng, thầy còn đợi ở đây cho đến khi cô tỉnh mới để mọi người vào thăm, vừa nãy cũng là vì lo cô khó chịu mà lạnh lùng bảo mọi người đừng vây cô. An Di cảm thấy rất vui, trong thâm tâm cô đã vô cùng cảm ơn thầy ấy hết lần này đến lần khác đã giúp cô, trái tim An Di bất giác lại dao động nữa rồi ... Đang mãi suy nghĩ thì nghe tiếng Vinh Hy giận dữ bên ngoài, An Di liền gọi anh vào.

Vinh Hy lo lắng hỏi han cô rất nhiều, An Di lại cố mỉm cười cứ bảo mình không sao, còn không quên nhờ anh giấu diếm cả nhà việc này, cô không muốn mọi người lại lo lắng, vì bây giờ cô thật sự không sao, chỉ hơi mệt mỗi một chút mà thôi. Vinh Hy chiều theo ý cô, cũng không muốn kinh động mọi người, anh bảo cô nghỉ ngơi một lúc đến đúng giờ tan học anh sẽ đưa cô về, Du Thăng cũng bị An Di đuổi về lớp học, bây giờ chỉ có Vinh Hy ở lại đó với cô. An Di bây giờ mới thả lỏng mình chìm vào giấc ngủ. Vinh Hy ngồi đấy, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khẽ vuốt lại mấy lọn tóc trên trán cô, rồi lại không tự chủ được mà sờ lên đôi má hơi thiếu sức sống của cô. An Di bây giờ trông mềm yếu và nhỏ bé làm sao, Vinh Hy chỉ mong muốn ngay lập tức ôm cô vào lòng mà vỗ về ... nhưng anh lại hoàn toàn không thể, anh chỉ có thể ngồi đấy, nhìn cô đang say giấc ...

Ngoài cửa phòng, Ngôn Hoa đã quay lại tự lúc nào, anh không vào, chỉ đứng ở đó nhìn người đàn ông đang ân cần ngồi bên An Di, anh nhủ mày, lặng lẽ rời đi.

Hôm đó An Di sau khi về nhà cũng ngủ thêm một giấc dài đằng đằng nữa cho nên đến đêm cô lại không thể nào ngủ được. An Di cầm điện thoại đi ra vườn, rất lâu rồi cô không liên lạc với Gia Ân, không biết vì sao hôm nay An Di rất muốn nói chuyện với Gia Ân, thế là cô liền gọi cho bạn thân, sau khi nói chuyện thăm hỏi một lúc An Di mới ngập ngừng bảo với Gia Ân: “À à, nếu như đứng trước một người mà tim cậu cứ đập loạn cả lên, cả người cũng tự nhiên nóng ran còn thần kinh thì căng hết cả lên thì sao nhỉ?”

Gia Ân ở đầu dây bên kia nhanh chóng thắc mắc: “Oppa đẹp trai nào đã cướp mất trái tim tiểu thư An Di của tớ rồi, mau khai ra cho tớ biết?”

“Cậu đừng đùa, tớ nói thật đấy, không giống như cảm giác mà cậu nghĩ đâu, ngay cả khi tớ và cậu đi fanmeeting của Jong Suk oppa tớ còn được anh ấy ôm nhưng đâu có thứ cảm giác này?” – An Di giải thích.

“Hay là cậu đã ... yêu rồi? Đúng rồi, An Di cậu đã bị trúng sét của Cupid rồi” – Gia Ân gật gù.

“Có lẽ nào? Tớ thật sự thích ... nhưng mà...” – An Di ngập ngừng mãi khiến cho Gia Ân cũng háo hức rất muốn biết.

“Cậu mau nói xem, rốt cục là nam thần nào? Nhanh lên tớ tò mò chết đi được”.

“Là ... là thầy giáo của tớ”

“Cái gì?” – Gia Ân kinh ngạc.

“Cậu đừng có hét lên như vậy chứ, thật ra thầy ấy rất trẻ, với cả từ ngày đầu tiên tớ đến trường đến bây giờ thầy ấy đã giúp tớ không biết bao nhiêu lần rồi, lúc tớ đứng trước thầy ấy thì hình như tớ không còn là tớ nữa, cảm giác rất ... rất ... nói chung là tớ không thể diễn đạt được bằng lời”

“Ô hô, đại tiểu thư của chúng ta động tình rồi, thế đã thổ lộ chưa?”

“Hình như ... thầy ấy có bạn gái rồi” – Giọng An Di lạc đi một chút, hình như có chút hụt hẫng.

“Đã là thời đại nào rồi cậu còn có cái suy nghĩ ấy? Có bạn gái thì đã sao, huống hồ An Di của chúng ta xinh đẹp như thế?” – Gia Ân kiên quyết.

“Để tớ nghĩ đã, thật sự tâm tư thầy ấy rất phức tạp, tạm thời tớ không dám mở lời đâu”

“Bà cô của tôi ơi, cậu thích người ta thì nói là thích có gì phải nghĩ, từ khi nào mà cậu lại thiếu tự tin về bản thân như vậy? Trả lại tớ An Di mạnh mẽ kiên cường của ngày trước đi, người ta nói quả thật không sai, khi yêu ai cũng đều thay đổi cả. Cậu thay đổi rồi, cả người thay đổi rồi, mềm yếu và uỷ mị quá” – Gia Ân trêu An Di.

“Cậu ... không thềm nói chuyện với cậu nữa, tớ đi ngủ đây, nhớ giữ gìn sức khoẻ đấy, tớ cực nhớ cậu. Gửi lời hỏi thăm các bạn nhé. Byebye” – Không muốn bị Gia Ân tra khảo nữa, An Di tắt điện thoại một hồi lâu rồi vẫn cứ ngồi ngoài vườn suy nghĩ. Cô không hề biết từ lúc cô rón rén bước ra đây đến giờ Vinh Hy vẫn lặng lẽ đi theo cô. Lúc này đây anh lại lặng lẽ vào nhà. Chiếc áo khoát anh cầm trong tay được anh đặt cạnh cửa, anh vốn định mang ra cho cô, chỉ sợ cô lạnh, sợ cô chưa được khoẻ, anh quay đi nhưng trong lòng buồn bã nghĩ ‘An Di à, nếu như em biết hẳn ta là ai liệu em có còn cảm giác thích hẳn hay không? Cô bé ngọc?’

~~~~~

*2000 chữ của hôm nay nhé, mọi người đọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đá Mắt Mèo

Từ thời xa xưa, người Hy Lạp cổ gọi đá mắt mèo là “cymophane” nghĩa là “ánh sáng di chuyển” bởi đá mắt mèo có thể thay đổi màu sắc và lấp lánh như mắt con mèo dưới ánh điện và ánh nắng. Với người La Mã cổ đại thì loại khoáng chất này rất quen thuộc ngay từ thế kỷ đầu tiên. Có một câu chuyện truyền tụng về đá mắt mèo, đó là nó sẽ bảo vệ được con người khỏi ma quỷ. Vì vậy, Chuỗi đá mắt mèo được xem như là bùa hộ mệnh, có khả năng tăng cường sức mạnh thể chất, khuyến khích sự sáng tạo, giúp tinh thần minh mẫn, tập trung và sẽ mang lại may mắn, tài lộc và trừ tà cho chủ nhân

~~~~~

Sau cái hôm kể hết tâm tình của mình cho Gia Ân nghe rồi lại được cô bạn thân cổ vũ tinh thần thì An Di rốt cục cũng nung nấu ý định muốn bày tỏ lòng mình với thầy Ngôn Hoa. Nhưng hiện giờ đã vào cuối năm, kì thi cũng sắp đến, việc ôn tập đã chiếm gần hết thời gian của An Di, huống hồ vì thân phận lớp trưởng cô đã phải gánh vác không ít chuyện. Không còn thời gian đâu suy nghĩ về tình cảm của bản thân, chỉ mỗi khi đến tiết học của thầy Ngôn hay khi đi học kèm ở nhà thầy thì cô mới thả lỏng suy nghĩ của mình đôi chút nhưng cuối cùng vẫn không dám cất lời, chỉ âm thầm lặng lẽ giữ tình cảm ngày càng lớn dần trong tim mà thôi.

Nhưng cũng từ cái hôm cô bị ngắt ấy cho đến hôm nay thì An Di cũng chưa bao giờ được nghe lại giọng nói ấm áp và cũng chưa hề thấy lại được đáng vẻ lo lắng, cử chỉ ân cần của thầy Ngôn, thầy còn như đang né tránh cô nữa, An Di có một dự cảm không tốt nên tình cảm cứ thế bị chôn chặt mãi.

Sau mấy lần vận dụng hết tất cả các mối quan hệ của mình ở trường An Di mới khó khăn biết được ngày sinh nhật của thầy Ngôn. Là ngày 20-12, rất gần với sinh nhật cô, chỉ còn năm ngày thôi, hình như cô có dự định gì đó. An Di suốt buổi cứ vò đầu bứt tóc suy nghĩ mãi chẳng biết sẽ tặng món quà gì cho thầy Ngôn. Con người lạnh lùng ấy nội tâm cứ như đáy bể tối mịt, An Di không tài nào biết được thầy ta nghĩ gì, thích gì?

Bỗng nghĩ tới Gia Ân, An Di liền gọi cầu cứu bạn thân, ngay lập tức Gia Ân đã bảo An Di phải tự suy nghĩ lấy, phải là món quà sâu sắc do chính An Di chọn thì mới có ý nghĩa, lần nữa An Di lại rơi vào bế tắc.

Sau buổi com chiều, An lão phu nhân không hiểu sao hôm nay cô cháu gái cứ bám riết lấy mình, hết đòi phụ giúp rửa bát, phụ bà gọt trái cây xong lại đòi giúp bà đan len, nhìn bộ dạng cô cứ vò qua vò lại đóng len một cách chán chường bà liền hiểu ngay đại tiểu thư bướng bỉnh của bà vốn không phải muốn giúp bà, chỉ đang muốn nịnh nọt bà thôi. Bà giờ tay gõ yêu vào đầu An Di rồi ôn tồn dò hỏi: “Muốn bà giúp gì? Con mau nói đi, bị bà nhìn ra rồi, nha đầu đáng ghét đừng phá phách nữa”

An Di nũng nịu ghé vào lòng bà: “Bị bà nội đoán ra rồi, con muốn hỏi bà một việc”.

“Mau nói cho bà nghe” – bà dịu dàng vuốt mái tóc dài của An Di.

“Bà ... món quà đầu tiên bà tặng cho ông là gì thế?” – An Di ngượng ngùng hỏi bà.

“À ra là muốn tặng quà cho tiểu tử Du Thăng đấy mà?”

“Không phải mà, không phải cho Du Thăng đâu”

“Thế lại còn ai nữa?” – Bà thắc mắc.

“Không phải cho Du Thăng cũng không cho ai, tóm lại con chi tò mò muốn biết thôi mà, bà mau nói cho con biết đi” – An Di nài nỉ.

“À để bà nhớ xem, hình như món quà đầu tiên ... món quà đầu tiên bà tặng ông là một sâu chuỗi thì phải” – bà vừa suy nghĩ vừa nói.

“Là cái đó? Sao lại là sâu chuỗi hả bà? Nó có ý nghĩa gì vậy?” – An Di rất muốn biết về sâu chuỗi ông luôn đeo, phải chăng chính là nó?

“Chẳng qua lúc đó bà chỉ muốn ông được may mắn nên mới đi chùa thỉnh về cho ông, ông thì lúc nào cũng đeo nó trên tay, ông bảo với bà là nhìn thấy nó cũng như thấy bà, vậy có được xem là ý nghĩa không hờ đại tiểu thư?” – bà tươi cười.

“Con hiểu rồi, hai ông bà thật là lãng mạn, con ganh tị với bà chết mất, ông yêu bà biết nhường nào” – An Di bĩu môi đáng yêu, trong lại vô cùng hâm mộ tình cảm của ông bà.

“Nha đầu của bà có phải đã yêu rồi không? Đừng hòng qua mặt bà?” – bà bẹo vào gò má xinh xinh của An Di.

An Di liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, miệng liên tục nói là đến giờ rồi phải đi học nhưng thực ra đó chỉ là chiêu trốn thoát khỏi màn hỏi cung của bà. Hôm nay vốn là thứ bảy An Di đâu cần phải đi học kèm. Sau khi hỏi bà An Di lại suy nghĩ một lúc lâu mới gọi điện rủ Lâm Đình cùng đi mua sắm với mình.

An Di trong lòng ngập tràn háo hức đứng đợi Lâm Đình trên phố, nhìn thấy cô bạn từ xa An Di chưa kịp mỉm cười đã thấy phía sau Du Thăng cũng tinh nghịch chạy đến. An Di xụ mặt, cái cô bạn Lâm Đình này sao mỗi lần rủ cậu ta đi đâu cậu ta đều thông báo cho cái đuôi này đi theo thế, phiền chết đi được.

Ba người dạo quanh khu mua sắm một hồi lâu Lâm Đình và Du Thăng cứ thắc mắc An Di cậu ta rốt cục là muốn mua thứ gì sao cứ mãi lẩn quẩn trong khu đồ nam mãi không biết. Du Thăng tò mò hỏi An Di: “Cậu muốn mua quà cho tớ sao không hỏi thẳng cho khỏi mất công? Tớ đi theo cậu mỗi hết cả chân rồi đây”. An Di trừng mắt nhìn cậu: “Ai bảo cậu theo tớ khi nào? Lúc nào cũng tự suy diễn”

Cuối cùng ba người cũng mệt lử mà quay về, An Di hệt hăng vì trong khu shopping chẳng thể tìm được nơi nào có bán thứ vòng may mắn như lời bà nói, mặc cho hai người đi cùng cứ thắc mắc không thôi An Di cứ thế mặt mày ủ rũ cả chặng đường về.

Trên đường vừa nhìn thấy cửa tiệm phụ kiện handmade An Di hình như loé lên suy nghĩ gì đó liền lập tức chạy vào. Chủ tiệm là một bà cụ thân thiện, sau khi biết An Di muốn tìm thứ có ý nghĩa may mắn bà liền tình ý dẫn cô đến trước một cái kệ cũ kĩ, trên đó đặt rất nhiều khay gỗ nhỏ, ghé mắt nhìn vào An Di hết sức ngạc nhiên khi thấy những cái khay đó đựng đầy những loại đá cổ quái. Bà cụ lên tiếng giải thích cho An Di biết chúng là đá mắt mèo. Từ thời xa xưa, người Hy Lạp cổ gọi đá mắt mèo là “cymophane” nghĩa là “ánh sáng di chuyển” bởi đá mắt mèo có thể thay đổi màu sắc và lấp lánh như mắt con mèo dưới ánh điện và ánh nắng. Với người La Mã cổ đại thì loại khoáng chất này rất quen thuộc ngay từ thế kỷ đầu tiên. Có một câu chuyện truyền tụng về đá mắt mèo, đó là nó sẽ bảo vệ được con người khỏi ma quỷ. Vì vậy, Chuỗi đá mắt mèo được xem như là bùa hộ mệnh, có khả năng tăng cường sức mạnh thể chất, khuyến khích sự sáng tạo, giúp tinh thần minh mẫn, tập trung và sẽ mang lại may mắn, tài lộc và trừ tà cho chủ nhân ...

Bà cụ nói đến khi hai mắt An Di thì sáng rực lên trong khi Lâm Đình và Du Thăng thì dờ ra như nghe ru ngủ. An Di biết đây chính là thứ mình muốn tìm, chính là nó. Cô liền hỏi bà cụ có cách nào đem những viên đá long lanh này đi làm vòng tay được không. Bà cụ gật gù rồi bảo An Di một tuần sau hãy đến, bà sẽ tìm mua chuỗi hạt giúp cô. An Di liền lắc đầu nguây nguây. Không được, An Di nhất quyết rằng cô cần nó trong bốn ngày. Giọng điệu cầu khẩn cùng đôi mắt long lanh của cô gái đáng yêu trước mặt làm bà cụ cũng phải mềm lòng, bà hứa sẽ tìm giúp cô nhanh nhất có thể. Thế là An Di mang tâm trạng mong ngóng như thế suốt hai ngày chiều nào cũng ghé ngang cửa hàng của bà cụ.

Đến ngày thứ tư, sau khi tan học An Di đã chạy vội đến cửa hàng handmade, chỉ sợ hôm nay không có sẽ không kịp mất, rất may cuối cùng An Di cũng được toại nguyện khi bà cụ chủ tiệm mang đưa cho An Di những viên đá mắt mèo tròn trịa đã được khoét sẵn những lỗ nhỏ để có thể sâu thành một chuỗi. An Di chọn những hạt màu tối vì cô biết da của thầy Ngôn vốn rất trắng, như vậy sẽ rất hài hoà, sau cùng cô chọn một sợi dây chun màu đỏ làm dây sâu, quyết định tự tay làm ra món quà.

Vừa tạm biệt và cảm ơn bà cụ An Di đã phóng thẳng về nhà rồi trốn miệt trong phòng máy mò đến quên mất cả giờ học kèm. Lúc nhìn đồng hồ đã quá mất nửa tiếng, An Di vội vội vàng vàng đến nhà thầy Ngôn, cô bước vào dưới ánh mắt dò xét của Du Thăng và cả ánh mắt lạnh đậm của thầy Ngôn nữa, An Di rồi rít xin lỗi rồi ngồi vào bàn.

Nhưng tâm trạng An Di bây giờ đâu còn tâm trí đâu mà học hành, suốt buổi cô cứ trộm nhìn bàn tay của thầy Ngôn, ước lượng xem sâu chuỗi cần bao nhiêu hạt, lại còn tưởng tượng xem lúc chuỗi hạt long lanh được đeo trên cổ tay rắn chắc của thầy ấy sẽ như thế nào ...

Từ lúc An Di bước vào cho đến bây giờ Ngôn Hoa đã để ý thấy cô cứ ‘tâm hồn treo ngược cành cây’, gần đến kì thi mà cô nàng này tuyệt nhiên dám lơ là, anh khó chịu nhắc nhở An Di một cách lạnh lùng: “Tập trung”. An Di bị giọng nói đanh thép làm cho giật cả mình, đang suy nghĩ lung tung suýt chút thì hét lên rồi.

Cả đêm hôm ấy An Di ngồi sâu chuỗi hạt xong rồi còn tỉ mỉ khắc lên mấy hạt ấy một thông điệp nho nhỏ ‘A love S’. Chỉ ba kí tự ấy thôi đã chứa đựng biết bao nhiêu điều An Di muốn nói. “Alice love Sam”. Đúng, đó chính là lời tỏ tình từ tận đáy lòng của cô gái bé nhỏ. An Di say sưa đến nỗi tự làm bị thương mình, cô qua loa dán một miếng băng urgo lên tay rồi lại tiếp tục cho đến đêm khuya mới hoàn thành, vờn vai mệt mỏi rồi An Di nhanh chóng thiếp đi ngay trên bàn học, đêm nay cô ngủ rất ngon, ngay cả trong mơ cũng vô thức mỉm cười. An Di đúng là mơ thấy mình tỏ tình với thầy Ngôn, thầy vui vẻ đồng ý và cả hai cứ như thế trở thành một đôi hạnh phúc. Giấc mơ rất đẹp, nhưng đó vốn chỉ là giấc một giấc mơ mà thôi, hiện thực lại là một khía cạnh hoàn toàn khác...

Sáng hôm sau An Di với vẻ mặt còn ngáy ngủ lê bước đến lớp, nhìn thấy bộ dạng này của cô Du Thăng không khỏi buồn cười cứ trêu cô suốt buổi. Đến giờ ngoại ngữ của Ngôn Hoa anh đã ngay lập tức nhìn ra được sự mệt mỏi trong An Di, anh không hiểu được tại sao hai hôm nay cô lại có biểu hiện lười biếng này. Gọi cô lên bảng sửa bài tập câu này cô lại vô ý mà sửa câu khác, cả buổi cứ gật gù lên xuống không hề nghe giảng lại ngủ gật nên cô đã khiến Ngôn Hoa không khỏi tức giận. Anh không hề thích việc học trò không tập trung học hành, mà An Di lúc này trong mắt anh chính là như vậy, cuối giờ sau

khi cả lớp ra về anh ngồi lại kí tên vào sổ rồi với cái giọng trầm thấp đáng sợ pha lẫn sự tức giận của anh, anh đã không suy nghĩ mà nhắc nhở nặng lời với An Di.

“Là lớp trưởng, nên ý thức được bây giờ đã là cuối kì, còn lơ là việc học? Hãy tự suy nghĩ và chinh đốn bản thân” – Nói rồi anh lạnh lùng quay bước đi, để lại cô gái với đôi mắt ngân ngấn nước.

Thầy vừa mắng cô? Mắng cô không tập trung học hành, mắng cô bản thân không xứng đáng làm lớp trưởng? Bảo bản thân cô phải tự chinh đốn? Cô trong mắt thầy là con người như vậy sao?

An Di buồn bã ngồi bệch xuống bục giảng, bao nhiêu mệt mỏi đêm qua cùng với sự ảm ức bây giờ khiến cô không kiềm chế được rồi cứ thế nước mắt cứ tuông ra lăn dài trên má. Du Thăng đi lấy xe trước nhưng chờ mãi không thấy An Di đi ra nên cậu liền trở lại, nào ngờ lại thấy cô ngồi khóc một mình trong lớp. Cậu cứ hỏi nhưng cô cứ im lặng ngồi đấy nước mắt lưng tròng. Cậu chỉ đành ngồi xuống đưa bờ vai cho cô tựa vào, trong lòng cậu lo lắng không thôi. An Di của cậu, dạo này cô bị làm sao? Hết thấy những việc cô làm đều rất kì lạ, lại chẳng hề chia sẻ với cậu câu nào. ‘An Di à, phải làm sao ... tớ phải làm sao thì cậu mới biết tớ yêu thương và quan tâm cậu biết nhường nào?’

Ngôn Hoa đi được vài bước nhưng rồi suy nghĩ gì đó anh liền dừng lại, con người anh vốn cộc lốc như vậy, ăn nói cũng thẳng thắn, có phải vừa rồi anh đã hơi nặng lời với An Di? Trong lòng đây bắt an anh hồi hã cất bước trở lại lớp, vừa đến cửa đã nhìn thấy cậu nhóc Du Thăng về mặt rồi bởi đang ra sức đồ đạc An Di. Nhìn nước mắt không ngừng rơi từ đôi mắt long lanh xinh đẹp mà anh hằng ngày đều mong muốn nhìn ngắm, nhìn hai gò má thanh tú mà anh hằng mong được đưa tay chạm vào đã vì khóc mà đỏ ửng hết cả lên, nhìn mảng vai áo của cậu trai thấm đẫm nước mắt của người con gái đã làm trái tim anh dao động ... Tất cả những điều anh vừa nhìn thấy như nhát dao cứa vào tim anh, tại sao anh lại thấy đau lòng đến thế? Tại sao ngay giờ phút này anh lại thấy hận bản thân mình đến thế? Anh vừa khiến cho người con gái đó bị những lời nói vô tình của mình làm tổn thương sao? Tại sao anh lại làm như vậy với cô? Anh vốn không hề muốn làm như vậy, chỉ muốn thật lòng nhắc nhở cô một chút, chung quy cũng vì anh lo cho việc học hành của cô mà tại sao mọi việc lại thành ra như vậy?

Cùng với sự dẫn dắt trong lòng ... Ngôn Hoa lặng lẽ rời đi ...

~~~~

*2700 chữ nhá, ôi ngược tâm nhau rồi, không liên quan nhưng chủ post hôm nay mới đi đo mắt và phát hiện mình đã bị cận. Ấy vậy mà bây giờ 2h40 rồi vẫn ngồi viết cho xong chap này, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho đến bây giờ, sáng dậy đọc vui về nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuyện Tình Cảm Không Có Đúng Sai

”Tình cảm vốn dĩ không có đúng có sai, chỉ có người dám thừa nhận, dám nắm bắt mà thôi”

~~~~

Sau khi khóc đã đời một lúc, An Di như đã được giải toả tất cả mệt mỏi và buồn bã chất chứa trong lòng, cũng chẳng còn sức lực đâu để khóc nữa. An Di dựa hẳn vào người Du Thăng, suy nghĩ miên man, cô tự thôi miên mình, chắc chắn chỉ vì biểu hiện của cô hôm nay không được tốt, chắc chắn là vì thầy Ngôn chỉ nhất thời nóng giận, chắc chắn là thầy chỉ có ý muốn nhắc nhở mình, chắc chắn thầy không phải vì ghét mình nên mới nặng lời như vậy ... chắc chắn là như vậy.

“Đồ ngốc à cậu làm bị làm sao vậy? Nói cho tớ biết tên khốn nào bắt nạt cậu?” – Du Thăng nhìn người con gái trong lòng, An Di đã ngưng khóc rồi nhưng cứ ngồi đờ ra đấy, từ đấy mắt toả ra một nỗi buồn sâu lắng.

“Tớ ngốc thật” – An Di mơ hồ trả lời.

“Ngốc à khóc đã rồi thì chúng ta về, cậu dựa tớ mỏi hết cả vai rồi này, còn dựa nữa là tớ đòi bồi thường đấy nhá” – Biết An Di vốn không muốn nói cho mình biết Du Thăng không hỏi thêm nhưng không đành nhìn cô mãi buồn như vậy, lại muốn trêu cho cô cười.

“Tên xấu xa nhà cậu, keo kiệt, keo kiệt, tớ không thèm” – An Di đẩy cậu ra, rồi vung tay đám mấy cái lên vai cậu. Tâm trạng cô cũng đã bình ổn hơn rồi.

“Được được được, tớ xấu xa, tớ cho cậu dựa tiếp, không được buồn nữa” – Du Thăng đưa tay kéo An Di vào lòng.

“Buông tớ ra, về thôi, không thì cả nhà tớ lại cuống lên” – An Di vịn vai Du Thăng rồi ngồi bật dậy.

“Được, tớ chờ cậu về, xe cứ để lại trường đi”

“Cậu đói chưa, sang nhà tớ ăn cơm đi” – An Di nói với giọng đầy cảm kích. Cô muốn cảm ơn cậu đã luôn ở bên cạnh khi cô buồn, cảm ơn bờ vai của cậu.

Thật sự cảm ơn cậu – Du Thăng.

“Coi như cậu biết điều, vừa rồi bị cậu dọa một phen” – Du Thăng vui vẻ nhận lời. Hai người lùi thối ra về. Sân trường lúc này vô cùng vắng lặng, ai nấy bây giờ có lẽ cũng đều đã yên vị trên bàn ăn ở nhà cùng gia đình, chỉ còn bóng hình đơn độc lẻ loi của Ngôn Hoa lặng lẽ dõi theo hai con người nhỏ bé bước đi trong khuôn viên rộng lớn. Họ đi rồi anh mới cất bước ra về. Trong lòng nặng trĩu những suy tư phiền muộn.

An gia hôm nay không khí náo nhiệt hẳn lên, trong lòng mọi người vốn đã mặc định Du Thăng là con rể tương lai cho nên khi thấy An Di và Du Thăng quần quít thì đều rất hài lòng, bữa cơm gia đình cũng vì vậy mà kéo dài thêm, mọi người vô cùng vui vẻ. An Di gượng cười, chẳng ai biết được lòng cô bây giờ đang rối như tơ vò ... cũng như ai đây lúc này, nhìn mấy đĩa thức ăn nghi ngút khói trên bàn lại không có tâm trạng nuốt vào, Ngôn Hoa lấy một phần nhỏ mang cho chú chó con, ngồi nhìn nó một hồi lâu anh lại thờ dài buông mình xuống sofa rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Tan học lâu rồi, từ lúc về nhà An Di cứ chôn chặt mình trên giường, cô suy nghĩ rất lâu, phân vân rất lâu cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, dồn hết mọi buồn bã xuống. Cô đi tắm, sau đó chọn cho mình một bộ váy ngắn đơn giản màu vàng nhạt, mái tóc dài buông xoã chấm lưng, một chiếc nơ bướm nhỏ nhỏ trên đầu, chân mang một đôi giày đế bệt xinh xắn. Ngắm mình trong gương, An Di gượng cười rồi cầm lấy hộp quà nhỏ trên bàn, nhìn đồng hồ bây giờ là năm giờ ba mươi, sớm hơn giờ học nửa tiếng. An Di hồi hộp đến nhà thầy Ngôn.

Cũng như mọi ngày, thầy không có thói quen khóa cửa. An Di vừa khẽ hé cửa vào đã bị một màu đen tĩnh mịch dọa cho thất kinh. Trước giờ đến đây học lúc nào cũng điện đèn đầy đủ cho nên cô cũng không để ý mấy, không ngờ khi không có đèn nơi này cứ như một thế giới tách biệt với ngoài kia, hoàn toàn lạnh lẽo trống trải với một màu đen u tối. An Di mờ mịt nhìn từng bước khẽ gọi: “Thầy Ngôn, thầy Ngôn ...”, tự dưng An Di cảm giác chân mình vừa giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, xốp xốp rất đáng sợ, lại giật mình khi nghe thấy tiếng chú chó con la oai oái, An Di mất thăng bằng ngã nhào vào một bóng đen vạm vỡ, cái đầu cứng vào khuôn ngực rắn chắc của người đó đến phát đau, lại cảm nhận được mùi hoắc hương quen thuộc quần lấy khứu giác của mình, An Di bỗng ngập ngừng nhận ra cô vừa ngã vào người của ai: “Thầy ... thầy Ngôn?”

‘Tách’ – tiếng bật công tắc kèm theo luồng ánh sáng vụt lên khiến An Di nhất thời không thích ứng được nhú mắt lại. Sau khi ổn định tinh thần mở mắt ra đã cảm nhận được ánh mắt ai đó không ngừng nhìn thẳng vào mình, An Di ngượng ngùng vùng ra khỏi cánh tay đang đỡ lấy mình, đỏ mặt quay đi. Ngôn Hoa lúc này vẫn còn trong tình trạng mơ màng, anh nhướng mày nhìn An Di một cái rồi cất giọng khàn khàn còn chưa tỉnh ngủ của mình: “Vẫn còn sớm”. An Di lần đầu tiên thấy thầy Ngôn cao ngạo của cô trong tình trạng lơ đãng, đầu tóc rối bù, quần áo hình như từ lúc đi dạy về vẫn chưa thay ra, sơ mi còn nhăn nhúm và đang nửa trong nửa ngoài quần áo. Cô không nhìn được cười khi một tiếng rồi mới trả lời: “Em có chuyện muốn với thầy nên mới đến sớm”. Ngôn Hoa thì vẫn lìm đim, anh bảo cô ngồi đợi rồi quay bước vào phòng.

Không gian yên tĩnh trở lại, An Di nghe có tiếng xả nước, chắc là thầy đang tắm. Mười phút sau, con người lãnh đạm thường ngày của thầy trở lại. Thầy nghiêm túc nói với cô: “Về chuyện sáng nay ...”

“Em không phải muốn nói về chuyện sáng nay, em ... chuyện đó em biết rồi, là do em không tập trung, em sẽ không như vậy nữa” – An Di không để thầy nhắc tới chuyện lúc sáng vội vàng ngắt lời.

Ngôn Hoa trầm ngâm một hồi rồi ‘Um’ một tiếng, cô hiểu chuyện như vậy lòng anh cũng nhẹ đi phần nào. Thấy thầy không nói gì An Di ngập ngừng mở lời: “Thầy ... hôm nay là sinh nhật thầy ... em ...” – Ngôn Hoa đành mặt lại một chút, hôm nay là sinh nhật của anh? Phải rồi, hình như là hôm nay, nhưng giờ cái ngày này còn có ý nghĩa gì với anh? Anh cũng chẳng màng nhớ đến làm gì, nhưng sao cô nhóc này lại biết?

“Em ... có thứ này muốn tặng thầy, là em tự tay làm mong thầy đừng chê” – nói rồi cô cúi vào tay anh cái hộp nhỏ. Vào lúc tay chạm tay thì Ngôn Hoa ngẩn ra đôi chút, phát hiện miếng băng urgo to tướng trên bàn tay trắng nõn của cô. Sao lại bị thương? Trong đầu anh giờ chỉ có câu hỏi này. An Di thấy thầy tiếp tục im lặng nhưng lại nhìn chăm chăm vào tay cô, ánh mắt có vẻ dò xét, cô liền nhanh chóng rút tay về, xoa tay giải thích là do mình bất cẩn.

Ngôn Hoa nhìn cái hộp nhỏ trong tay mình, thờ dài rồi đặt nó trở lại tay An Di: “Tôi không có lí do gì để nhận nó”

An Di kích động: “Có, hoàn toàn có, hôm nay là sinh nhật thầy, đây là công sức cả đêm của em, em còn vì nó mà tay mới ...” – An Di cầm cái hộp đưa đến trước mặt thầy, đến lúc cần đến dũng khí của mình rồi. Cô hít sâu một cái nhìn thầy rồi nhất quyết đem tâm tư của mình nói thẳng ra với thầy, gì thì gì, ra sao thì ra sao, bây giờ cô không còn suy nghĩ nào khác ngoài việc muốn bày tỏ tất cả. Ngôn Hoa nhìn thấy sự khấn trương trong đôi mắt An Di, lòng anh cũng chùng xuống không ít.

“Thầy ... em thật sự muốn nói cho thầy biết một việc, dù em biết thầy đã có bạn gái, nhưng như thế thì đã sao? Em ... em thật sự ... thật sự đã thích thầy mất rồi ... em ... em ... thầy đừng nghĩ là do em nhất thời ham vui hay là tình cảm của em trẻ con ... em đã lớn rồi, chỉ bốn ngày nữa thôi thì em đã tròn mười tám tuổi. Em thật sự hiểu rõ tình cảm của bản thân mình mà. Em biết dù cho bây giờ có nói ra thì cũng không thay đổi được gì, thầy cũng chẳng thể thích em. Em ... em chỉ là muốn mang tâm tư của mình nói ra với thầy mà thôi, chỉ mong thầy biết ít ra còn có một người thích thầy, đó là em. Tình cảm vốn dĩ không có đúng có sai, chỉ có người dám thừa nhận, dám nắm bắt mà thôi”.

Nói xong tất cả, An Di cảm thấy gánh nặng bấy lâu đã được trút bỏ, coi như niềm mong mỏi cuối cùng cũng hoàn thành. An Di lại cúi hộp quà vào tay thầy, đôi mắt long lanh như ánh sao nhìn thẳng vào thầy, truyền tải mọi cảm xúc yêu thương từ tận đáy lòng.

Ngôn Hoa bất giác xiết lấy bàn tay đang đặt trong tay mình, ngay lúc này đây anh muốn mang người con gái nhỏ bé trước mặt ôm chặt vào trong lòng, muốn dùng đôi tay này che chở cho cô ấy mãi mãi, muốn đặt lên đôi môi anh đào xinh đẹp ấy một nụ hôn nồng cháy, mang tất cả hơi ấm của mình sưởi cho trái tim của cô. Anh cũng muốn nói cho cô biết rằng trái tim anh bây giờ đã hoàn toàn thuộc về cô rồi.

Tiếng mở cửa ‘cạch’ vang lên trong không gian trầm lắng khiến Ngôn Hoa vực ra khỏi những suy nghĩ vừa rồi. Anh buông tay cô ra, nhanh quay bước vào phòng, để lại An Di cùng Du Thăng ngỡ ngàng nhìn nhau. An Di có chút hụt hẫng, rõ ràng vừa nãy cô cảm nhận được một tia khác lạ trong mắt thầy Ngôn. Thầy muốn nói gì với cô sao?

“Ngày đại tiểu thư, sao hôm nay đi học sớm thế? Đã hết buồn chưa?” – Du Thăng kêu kêu nghịch mấy lọn tóc của An Di.

“Hết buồn cái đầu nhà cậu, buông tóc tớ ra mau” – An Di lườm Du Thăng.

“Được được, hai ngày nữa là được nghỉ lễ Giáng Sinh rồi, có nên xin thầy Ngôn cho tụi mình nghỉ học kèm luôn không nhỉ, dù gì tớ cũng phải về Anh đón giáng sinh với gia đình, một mình cậu học thì chán chết?” – Du Thăng đề nghị.

“Tuỳ cái đồ lười biếng cậu”

Buổi học diễn ra trong không khí vô cùng bất thường, ít ra thì Du Thăng cũng cảm nhận được cái gì đó là lạ, tên thầy giáo kì quặc thì không phải nói nhưng An Di hôm nay cũng im lặng lạ thường, cứ cúi đầu làm bài, không quan tâm Du Thăng nãy giờ cứ một mình tự hỏi rồi tự trả lời. Du Thăng cơ hồ nghĩ An Di của cậu chắc chắn đang giấu cậu rất nhiều điều, nhưng giờ cậu cũng đành bất lực. Hết thì cô không nói, mọi người cũng chẳng ai biết, cậu còn mặt dày chạy đi thăm dò hết cả An gia cũng chẳng ai biết An Di dạo gần đây ra sao ...

‘Haizzzz’ – Du Thăng thở dài.

~~~~~

*2000 chữ đây ... Tới nay còn 1 chương nhưng không biết post khi nào nhé, mọi người đọc vui về

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thế Giới Tăm Tối Của Anh

“Anh yêu cô gái ấy, yêu tất cả những gì thuộc về cô. Anh muốn đem tất cả sinh mệnh của mình che chở cho cô ấy suốt đời.”

“Không, anh không cần sự thương hại đó, anh vốn đã cô độc như vậy, anh không muốn ai đó lại bước vào thế giới tăm tối của anh, không muốn thêm một ai vì anh mà chịu đau buồn nữa. Huống hồ người đó là cô, là cô gái anh yêu. An Di – xin lỗi”.

~~~~~

Đêm hôm nay, một chiếc Audi lao vun vút trên từng con đường thành phố D, từ những góc ngách nhỏ bé, lặng thinh đến những con lộ đông đúc, rực rỡ ánh đèn. Chiếc xe điên cuồng nhún ga, vượt qua không biết bao nhiêu ngã tư, không biết bao nhiêu đèn đỏ ... cũng hù dọa không ít người đi đường.

Ngôn Hoa bây giờ đang như một tên điên cuồng, không thể khống chế bản thân cũng không thể thôi suy nghĩ. An Di – người con gái duy nhất bước vào cuộc đời anh, mang đến cho anh biết bao rung động mà anh chưa từng trải nghiệm, mang đến cho anh những tiếng cười từ tận thâm tâm. Trước khi gặp cô anh là một người suy nghĩ bất định, không có niềm tin cũng không hề muốn tin tưởng ai khác, anh chỉ sống cho anh, cho những thứ vô vị mà anh mãi mê theo đuổi.

Đến một ngày, người con gái ấy đã đến, đưa tay kéo anh ra khỏi những cơn ác mộng của thực tại, người con gái với nụ cười ngọt ngào, gương mặt xinh đẹp khiến anh không thể ngừng mong nhớ, mùi hương thiếu nữ ấy đã chiếm trọn trái tim anh, tấm lòng lương thiện cùng sự quan tâm của cô đã khắc ghi sâu thẳm trong anh. Anh yêu cô gái ấy, yêu tất cả những gì thuộc về cô. Anh muốn đem tất cả sinh mệnh của mình che chở cho cô ấy suốt đời.

Thế nhưng ... ngoài anh ra bên cạnh cô còn biết bao nhiêu người cũng sẵn sàng yêu cô như vậy, bảo vệ cô như vậy? Giữa anh với cô vốn đã có một bức tường vô hình ngăn cản, anh không thể bước tới, cũng không thể nào rời đi được. Cô không thể nào hiểu được con người anh. Liệu một ngày cô biết anh là ai, biết được gia cảnh cùng con người thật của anh liệu cô có còn cảm giác đó? Cảm giác cô thích anh? Hay lúc đó tình cảm ấy sẽ trở thành thương hại? Không, anh không cần sự thương hại đó, anh vốn đã cô độc như vậy, anh không muốn ai đó lại bước vào thế giới tăm tối của anh, không muốn thêm một ai vì anh mà chịu đau buồn nữa. Huống hồ người đó là cô, là cô gái anh yêu. An Di – xin lỗi.

Chiếc xe dừng trước câu lạc bộ thể hình của Trịnh Phong, Ngôn Hoa không nói không rằng cũng chẳng màng chào hỏi. Anh đi đến phía sàn boxing thách đấu mấy tay to con, dân không chuyên như anh dù cho có khoẻ cỡ nào cũng khó mà đấu lại bọn dân chuyên như họ, sau mấy hiệp thì trên người anh lưu lại không ít vết bầm tím, gương mặt nam thần cũng vì chịu đòn mà bê bết máu. Trịnh Phong thấy người bạn suốt đêm không ngừng bị xem như bao cát, cậu ta không hề có ý muốn phản kháng, cứ như vậy bị đánh cho cả người mềm oặt vẫn ương ngạnh không rời đài thi đấu. Không chịu được nữa, Trịnh Phong bước lên kéo cậu ta xuống, mang chai nước lạnh hắt từ trên đầu cậu xuống, rửa trôi bao nhiêu là máu và mồ hôi, chỉ mong cậu ta tỉnh táo lại. Trịnh Phong giận dữ lớn tiếng mắng Ngôn Hoa: “Con người chính chu đường hoàng bình thường của cậu đâu rồi? Bây giờ ở đây diễn trò ta đây mạnh mẽ với đám boxer dờ hơi khinh người ấy? Muốn chết à?”. Ngôn Hoa không trả lời, anh nhếch mép trả lại Trịnh Phong một nụ cười đều giả. Anh muốn chết à? Anh đang làm gì vậy? Anh không còn nhận ra bản thân mình nữa rồi.

Trịnh Phong lôi cậu bạn ra xe, lái thẳng đến nhà cậu ta rồi diu cậu ta ném xuống giường như cái xác chết rồi mới yên tâm. Chỉ sợ để cậu ta tự lái xe về nhà thì hôm sau không may lại phải đến đám tang của cậu ta. Cái tên cao ngạo này thì ra cũng có lúc ăn vạ như vậy sao? Sống một mình lại không biết tự lo cho bản thân khiến thân phận làm bạn như Trịnh Phong cậu đây phải vất vả. Từ cái ngày đầu tiên gặp cậu ta ở trường anh đã biết con người này thật không tầm thường, trẻ tuổi tài cao lại lạnh lùng ngang ngạnh, chính trực. Khó khăn lắm mới nắm bắt được tâm ý của cậu ta, để trở thành bạn bè cũng không phải

chuyện dễ, mỗi cái cách giao tiếp khác lạ của cậu ta thôi thì đủ để dọa người khác chạy mất, nói chi đến việc hiểu được nội tâm của cậu ta. Nhưng những người không bình thường sẽ cùng thuyền với người không bình thường mà. Ít ra thì Trịnh Phong cũng được coi như người bạn mà Ngôn Hoa cậu ta tin tưởng, đã vậy cậu ta còn âm thầm giúp đỡ anh rất nhiều chuyện, điều này không thể chối cãi được việc Trịnh Phong coi cậu ta là bạn tốt. Đã vậy ngày hôm nay người bạn tốt này còn cư nhiên là người duy nhất thấy được sự đau khổ mềm yếu trong nội tâm Ngôn Hoa, anh không thể lơ đi được, chỉ sợ cậu bạn này lại vì vậy mà tự tổn thương.

‘Cạch’ – Trịnh Phong đóng cửa, cuộc bộ đón taxi về nhà sau khi đã rửa và băng vết thương cho Ngôn Hoa, vốn không muốn để tên điên này ở lại một mình nhưng anh cũng có chuyện của mình, cũng không tiện ở lại, thôi thì mai lại đến.

Ngôn Hoa miên man một lúc rồi lao đảo bước vào nhà tắm. Anh cứ đứng như vậy không biết bao lâu cho nước lạnh xả thẳng vào mặt mình, bao nhiêu cảm giác tê rát từ những vết thương kéo đến bủa vây thân xác anh, anh cần tỉnh táo, anh muốn tỉnh táo, anh không cho phép mình đánh mất bản thân một lần nữa, anh không còn cơ hội để sửa chữa bất cứ sai phạm nào nữa ... Nhưng anh đã sai rồi, đã phạm sai lầm lớn nhất rồi ... Anh yêu cô.

...

Đã ba ngày kể từ khi An Di bày tỏ với thầy Ngôn, tuyệt nhiên không hề thấy thầy đi dạy, không phải là đang tránh cô đó chứ? Suốt cả năm học chưa từng thấy thầy vắng một tiết học nào, nhưng thêm hôm nay nữa thì thầy đã vắng của lớp A mất năm tiết rồi. Vì Du Thăng đã xin nghỉ học kèm đến qua dịp giảng sinh cho nên ngoài ở trường thì An Di không còn cách nào gặp được thầy Ngôn. An Di cứ mãi nghĩ lung tung, không phải vì chuyện mình tỏ tình đã kinh động đến bạn gái của thầy đó chứ? Có khi nào vì vậy mà thầy sẽ chuyển công tác không? An Di đến việc nhìn thầy cũng không còn có cơ hội nhìn nữa sao? Tại sao thầy lại không đi dạy? Tại sao, tại sao? An Di cô chỉ muốn nói với thầy rằng cô thích thầy thôi mà, chỉ cần có thể được gặp thầy thì yêu thăm cũng được mà ... Cô vốn không cần gì mà? Đầu óc An Di cứ rối tung rối mù.

Hôm nay với thân phận là lớp trưởng đi nhận thông báo nghỉ Giáng Sinh cho lớp nhưng An Di lại xem đây là cơ hội đến phòng hội đồng thăm dò chút tin tức của thầy Ngôn. Sau khi phải ngồi nghe cô chủ nhiệm huyền truyền thông báo dằn dò một tràng dài dòng như mọi khi xong rồi An Di vẫn cứ kiếm chuyện để hỏi cô, kéo dài thêm chút thời gian ngồi lại, cô chủ nhiệm thì lại vô cùng nhiệt tình, cứ như vậy hai người nói mãi không ngớt. An Di miệng thì cứ trao đổi không thôi nhưng tai và tâm trí cứ hóng hót những giáo viên xung quanh, chỉ mong nghe được ai đó nhắc tới cái tên mà cô đang mong đợi.

Cuối cùng thì An Di cũng đợi được tới lúc đó, cả căn phòng rộng lớn chỉ có tiếng trao đổi nho nhỏ của những giáo viên chủ nhiệm với học trò của mình, bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên. An Di cố gắng vênh tai lên nghe. Là của thầy Trịnh Phong, thật không may cho cô là thầy ấy lại mang điện thoại ra ngoài nghe, một chút hi vọng trong cô vừa loé lên lúc này cũng vì vậy mà vụt tắt. Nói chuyện với cô chủ nhiệm xong rồi An Di lui thủ về lớp. Đến hành lang bỗng thấy cô chủ nhiệm đang đôi co gì đấy với thầy Trịnh Phong. ‘Haizzz’ – An Di thở dài một cái, chuyện hai người họ có tình cảm với nhau cả trường đều biết, bây giờ còn ở đây kéo kéo đẩy đẩy, đúng là khoa trương mà. An Di định lảng đi nhưng nghe được gì đấy khiến bước chân cô chững lại.

“Anh đi đâu mà vội vậy? Vẫn còn trong giờ làm việc mà?” – Tiếng cô chủ nhiệm dò xét.

“Em nghĩ nhiều rồi, tên bạn thân đại nhân của anh bệnh đến không biết sống chết ra sao rồi đây, mấy hôm nay ngày nào anh cũng phải chăm hấn như con mình vậy, em còn không biết thông cảm?” – thầy Trịnh Phong đáng vẻ vội vội vàng vàng.

“Ý anh là thầy Ngôn?” – cô chủ nhiệm ngờ ngàng.

“Không là cậu ta thì còn ai có khả năng hành hạ người yêu bạn rợn của em đây ?” – giọng thầy có chút đùa cợt.

“Thôi vậy anh mau đi đi, em xin nghỉ giúp anh”

...

An Di không phải là nghe nhầm chứ? Vừa rồi thầy Trịnh Phong bảo rằng thầy Ngôn bị bệnh mấy hôm nay sao? Hoá ra lí do thầy không đi dạy là vì thầy bị bệnh? An Di mừng thầm trong lòng chưa được mấy giây thì lại dằn ra. Thầy bị bệnh? Thầy Ngôn đang bị bệnh? Sao thầy lại bị bệnh? Thầy sẽ không sao đó chứ?

“An Di, sao còn ở đây, mau về thông báo cho lớp” – cô chủ nhiệm chợt thấy An Di đứng ngẩn ra ở góc hành lang như người mất hồn liền lên tiếng hỏi.

“Em đi ngay” – An Di đang suy nghĩ bị tiếng của cô làm cho giật mình lúc này cô mới nhớ việc mình cần phải làm.

...

Suốt trên đường về nhà Du Thăng cứ thấy An Di ngẩn ngơ mãi chẳng biết vì sao? Có khi nào do ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của cậu ấy cho nên phải suy nghĩ nhiều như vậy không? Trong lòng cậu đây cũng nồn nóng không kém. Ngày mai nữa thôi An Di của cậu đã chính thức lớn khôn rồi, ngày đính ước của hai người nhất định sẽ không xa. Người con gái xinh đẹp hiền lành này đây rồi sẽ là vợ của cậu, cậu yêu An Di, yêu từ khi nào chẳng biết. Chỉ biết từ bao giờ cậu đã nguyện cả đời này của cậu sẽ dành để yêu thương cô, che chở cho cô. Cậu đã dự định ngày mai tặng cho An Di một bất ngờ lãng mạn. Cậu rất háo hức chờ đợi phản ứng của An Di. Cô sẽ chắc chắn rất cảm động, nhất định sẽ rất vui. Cậu rất muốn cô mỉm cười vì mình, nụ cười do chính cậu mang đến.

Cả An gia từ hôm nay đã bắt đầu ráo riết chuẩn bị tiệc sinh nhật linh đình cho đại tiểu thư. Quần gia người làm từ trên xuống dưới ai nấy đều bận bịu chuẩn bị. An phu nhân và mẹ chồng ráo riết lo phần khách mời. An lão gia thì cùng đầu bếp thảo luận các món ăn sẽ thiết đãi, An tổng dù bận công việc mấy nhưng ngày mai là ngày sinh nhật mười tám tuổi của con gái cưng, là một ngày quan trọng với ông cho nên cũng vì vậy mà dẹp mọi việc của công ty sang một bên để thu xếp tiệc tùng.

An Di vừa về nhà đã bị sự náo nhiệt làm cho phiền đến đầu đầu, cô vốn không có chút tâm trạng nhớ đến ngày mai là sinh nhật mình. Mới lúc sáng còn háo

hức mong chờ ngày sinh nhật trưởng thành của mình vậy mà giờ An Di lại bị tin tức thầy Ngôn bệnh làm cho ủ rũ. Không màng đến mọi người, An Di liền về phòng vui mình xuống giường trầm tư.

Cô muốn biết tình trạng thầy Ngôn lúc này, thầy bị bệnh gì mà đến tận mấy ngày vẫn chưa khỏi? Cô có nên đến thăm thầy không? Nhưng cô lấy tư cách gì quan tâm đến thầy đây? Đúng vậy, cô vẫn chỉ là học trò của thầy thôi. Nhưng cô thật sự lo cho thầy, thầy sống chỉ có một mình thì phải làm sao? Cô có thể đến nhà giúp thầy không? Nhưng ... ngộ nhớ bạn gái thầy ở đây? À ... An Di quên mất việc thầy đã có bạn gái. Nghĩ đến đây thôi đầu óc của An Di đã lung tung hết cả rồi. Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa ... An Di chìm vào giấc ngủ.

~~~~

*2000 chữ tiếp theo của hôm nay. Đọc xong ngủ sớm nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thiên Sứ

”Người con gái đẹp như thiên sứ do trời đất sinh ra, đẹp tuyệt mỹ.”

”Những thứ xinh đẹp nhất mới xứng đáng với người con gái xinh đẹp nhất”

~~~~

[24/12]

Trời vừa sáng thôi cả An gia đã náo nhiệt hẳn lên. Người làm ai nấy đều riu cả chân tay, bữa tiệc sinh nhật của An Di hôm nay quy tụ không ít những ‘ông lớn’, họ đều là khách khứa của An tông và An lão gia. Giáo viên trường D cũng đều được mời đến, còn cả lớp A của An Di nữa, mọi người lần đầu tiên được tham dự bữa tiệc sinh nhật đình đám như vậy, ai cũng không ngờ đến việc gia đình cô nàng lớp trưởng lại bề thế như vậy. Từng hàng từng hàng những siêu xe đắt đỏ trải dài khắp cả con phố, ai nấy đều ăn vận bảnh bao, lộng lẫy như đi vũ hội. Trong sân vườn rộng lớn xếp đầy những bàn tiệc màu trắng tinh tể, từng chùm bóng bay, hoa tươi được trang trí lộng lẫy, lối đi được trải thảm cầu kì dẫn đến chiếc bánh sinh nhật lớn đặt ở trung tâm. Đúng vậy, bữa tiệc hôm nay còn xa xỉ hơn bất cứ vũ hội nào. Tất cả những thứ này đều chỉ đặc biệt dành cho ngày trưởng thành con gái cưng độc nhất của An gia. Thân thể và tình yêu thương đó khiến cho bất cứ ai cũng đều thấy ganh tỵ với An Di.

An Di còn đang say ngủ đã bị mẹ kéo dậy bắt phải sửa soạn thật xinh đẹp. Cô mệt mỏi cuộn chặt mình trong chăn không muốn bước ra khỏi phòng, càng không muốn đối mặt với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài. Cô đã ngủ bao lâu rồi cũng không biết, đại loại là từ chiều hôm qua đến bây giờ. Nhưng cái tâm trạng buồn bã nào nề ấy cứ bám riết lấy cô, không thể dứt ra được. An phu nhân vẫn nhẫn nại đứng đợi, bình thường con gái bà rất ít khi ngủ nhiều như vậy, hôm nay lại là ngày quan trọng, sao lại có thái độ hờ hợt không quan tâm như thế? Rõ ràng đã tỉnh ngủ rồi vẫn không chịu dậy chuẩn bị.

“An Di à, con còn nằm đấy thì ba sẽ giận đó, trễ lắm rồi tại sao nhân vật chính vẫn còn lười như vậy, đại tiểu thư mau mau lên nào” – vừa nói An phu nhân vừa kéo chăn ra.

“Được rồi mẹ mau ra ngoài đi, con sẽ ra ngay” – An Di thều thào đáp.

...

Sự mệt mỏi không làm giảm đi nét đẹp của An Di. Từ trong nhà bước ra cô đã thu hút tất cả ánh nhìn về phía mình. Chiếc váy quây cổ điển với chất liệu vải lụa thượng hạng ôm sát cơ thể mảnh mai với điểm nhấn là dây ren ngang eo. Khoét lưng không quá sâu nhưng lại có thể tôn lên tấm lưng trắng nuột nà của An Di, đường xẻ váy làm đôi chân dài ngọc ngà thon thả thoát ẩn thoát hiện. Mái tóc đen dài mượt xoã hai bên vai che đi làn da trắng sữa. Mùi nước hoa ngọt ngào mang hương Iris thoang thoảng toả ra theo từng cử động nhỏ của người con gái. Nét đẹp vừa trẻ con vừa quyến rũ của cô thiếu nữ An Di khiến cho tất cả phụ nữ trong bữa tiệc trong mắt đều loé lên tia ngưỡng mộ, tất cả đàn ông cũng vì thế mà hướng về một phía, chiêm ngưỡng sắc đẹp ngất ngây mà tạo hoá đã ban tặng cho người con gái ấy.

Du Thăng tự bao giờ đã bị vẻ đẹp ấy hấp dẫn chìm tận đáy biển, An Di của cậu rất xinh đẹp, điều này không có gì để bàn cãi nhưng ngày hôm nay đây chính người con gái ấy đã khơi dậy trong cậu tất cả sự khao khát cháy bỏng, cậu yêu cô ấy, yêu rất nhiều rất nhiều, cậu muốn cô ấy mãi mãi thuộc về cậu, là của riêng cậu thôi. Người con gái đẹp như thiên sứ do trời đất sinh ra, đẹp tuyệt mỹ. Cô như viên trân châu quý báu lộng lẫy không một chút tí vết do thiên nhiên kiến tạo.

Du Thăng hôm nay cũng chăm chút ăn vận lịch sự bảnh bao không kém ai, áo sơ mi trắng thướt tha với nơ đen cùng quần Âu lịch lãm, trông cậu không còn là một thiếu niên ham chơi mà như một hoàng tử bước ra từ truyện tranh, từ lúc đến bữa tiệc cũng thu hút không ít ánh mắt thiếu nữ. Nhưng trong mắt cậu bây giờ chỉ có duy nhất một người con gái. Cậu bước thẳng về phía An Di, trao cô bó hoa hồng trắng muốt trong tay rồi cúi xuống đeo vào chân cô một chiếc lắc chân tinh tế đã được cậu chuẩn bị đặt làm từ thương hiệu Cartier nổi tiếng từ tháng trước.

“Những thứ xinh đẹp nhất mới xứng đáng với người con gái xinh đẹp nhất, tuy món quà này không bao hàm hết được tình cảm tớ dành cho cậu nhưng mà ... Alice – thiên sứ của tớ – chúc cậu sinh nhật vui vẻ” – Nói rồi Du Thăng trân trọng nâng tay An Di lên, đặt lên bàn tay trắng nõn ấy một nụ hôn sâu lắng. Đây chính là bất ngờ lãng mạn cậu đã chuẩn bị cho cô, cho người con gái cậu yêu thương nhất.

An Di ngỡ ngàng nhưng rất cảm động trước tình cảm của Du Thăng. “Cảm ơn cậu” – Lời cảm ơn từ tận đáy lòng của cô, cảm ơn cậu luôn luôn quan tâm tới như vậy. An Di gượng cười. Tiếng vỗ tay rầm rập từ mọi phía, ai nấy đều ngưỡng mộ và tác hợp cho đôi trẻ ... đâu ai biết được chỉ có tâm niệm của người con gái ấy là hoàn toàn không đặt ở nơi đây.

An Di cố gắng tươi cười suốt cả bữa tiệc, cô không muốn bữa tiệc đầy tâm huyết của cả nhà bị tâm trạng của mình phá hỏng nên rất phối hợp với mọi người. Cô cùng ba và ông đi chào hỏi khách khứa, cùng mẹ và bà ra mắt ‘hội những người phụ nữ cao quý’, còn cả gia đình Du Thăng cũng từ Anh đặc biệt bay sang từ sớm nữa, cuối cùng là tiếp đãi những người bạn lớp A sớm đã bị không khí bữa tiệc dè bẹp nhưng vẫn nhiệt tình chúc mừng cho An Di ... cứ như vậy mà tiệc sinh nhật kéo dài đến tận trưa, thấy An Di có vẻ mệt mỏi rồi Du Thăng mới bảo cô đi nghỉ. An Di gạt đầu, đi thẳng về phòng, lại tiếp tục vui mình vào chăn, cô muốn ngủ nhưng không tài nào ngủ được.

Hiện giờ suy nghĩ duy nhất của cô là muốn biết tình hình thầy Ngôn ... Đã trưa rồi, bây giờ thầy đang làm gì? Liệu bệnh tình đã đỡ hơn chưa? Có ai chăm sóc cho thầy không? Nếu thầy đã khỏi bệnh sao hôm nay lại không đến dự sinh nhật cô, không phải thầy là bạn thân của ông sao?

Suy nghĩ một hồi An Di cũng không kềm lòng được mà chạy đi thay đồ, áo thun quần lửng, tóc buộc đuôi ngựa, tiện lợi thoải mái. Ló đầu ra khỏi cửa hỏi quản gia Vinh mới biết khách khứa đã về hơn nửa, bạn bè cô cũng đã sớm về hết rồi, Du Thăng và gia đình cậu cũng đã ra sân bay trở về Anh đón Giáng sinh. Thật hay đúng lúc có lí do để ra ngoài, An Di chạy đến chỗ mẹ xin phép ra ngoài đi chơi cùng bạn. An phu nhân liền cho phép, vì từ hôm nay bà cũng sẽ không quản con gái nhiều nữa, con gái đã lớn rồi, cũng cần có không gian riêng tư thoải mái hơn.

An Di mừng rỡ định quay đi thì bàn tay đã bị Vinh Hy giữ chặt: “Anh đưa em đi, bạn bè vừa nãy chơi chưa đã sao giờ còn định đi đâu?”

“Em đi cùng bạn mà không cần anh đưa đâu, em đã lớn rồi anh đừng quản em” – An Di khó chịu gỡ tay Vinh Hy ra.

“Được rồi, đi cẩn thận, anh không quản được em nữa, tiểu thư ngốc, sinh nhật vui vẻ” – nói rồi Vinh Hy buông tay cô, lấy từ trong túi ra một chiếc đồng hồ đeo vào tay An Di. Nhìn thôi cũng đủ biết chiếc đồng hồ đã được chế tác tinh xảo, kỳ công dưới bàn tay lành nghề của thợ thủ công chuyên nghiệp.

An Di ngẩn ra nhìn nó rồi lại nhìn Vinh Hy: “Sao anh lại tặng thứ xa xỉ như thế, em không thích đâu, anh đã cho em rất nhiều thứ hơn nó rồi, anh luôn ở bên cạnh bảo vệ cho em đó là món quà lớn nhất cho em, em không cần thứ gì nữa, cảm ơn anh Vinh Hy”

“Anh luôn ở đây, luôn bảo vệ cho em, còn đó là quà sinh nhật cho em, phải nhận anh mới vui chứ” – Vinh Hy véo mũi An Di rồi cười.

“Cảm ơn anh, em đi đây” ... An Di đi rồi anh vẫn cứ đứng đấy nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của cô. ‘Em đã lớn rồi, sẽ ngày càng xa anh hơn rồi cô bé ngốc. Làm sao để anh có thể tiếp tục ở bên em, che chở bảo vệ cho em đây?’

...

An Di bước vội trên đường, đến trước nhà thầy Ngôn một lúc lâu rồi vẫn cứ ngập ngừng mãi. Nếu như là bình thường đến học thì cô sẽ thoải mái đi vào, nhưng bây giờ cô đến đây với lí do gì? Ngộ nhớ bạn gái thầy ấy ở đó thì sao? Cô sẽ nói là mình thay mặt lớp đi thăm thầy được chứ?

An Di bấm chuông mấy lần vẫn không có dấu hiệu sẽ có ai đó ra mở cửa, chắc là không có ai. Vặn thử chốt cửa thì cư nhiên là không khoá như bình thường. Bên trong vẫn là một màu đen tĩnh mịch như lần trước, hôm nay lại thêm mấy phần lạnh lẽo do thời tiết đã vào dịp cuối năm rồi. Mò mẫm vị trí công tắc một lúc thật cẩn thận An Di mới có thể mở đèn lên. Khi ánh sáng đã lấp đầy mọi góc ngách trong nhà An Di mới thở phào nhẹ nhõm. Chó con nằm một góc ư rù ở cạnh cửa phòng ngủ của thầy, có vẻ là rất đói. Không khí im lìm đến đáng sợ, An Di thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng thở của mình. Cô rón rén bước đến trước cửa phòng ngủ đang hé mở. Khẽ nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy thân hình to lớn nằm yên ắng trên giường, tiếng thở của người ấy cũng ngắt quãng, là do bệnh chưa khỏi chăng? Đèn phòng cũng không buồn mở, cửa sổ cũng kéo rèm kín mít.

An Di lấy hết can đảm đẩy cửa bước vào, không khí lạnh toát ập đến, tại sao máy lạnh lại mở lớn như thế? Chậm rãi đi đến bên giường mò mẫm vừa mở chiếc đèn ngủ lên được thì An Di liền giật bản mình. Thầy Ngôn nằm bất động ở đấy, nhịp thở không đều, đầu mày liên tục nhú lại, trên trán và cổ mồ hôi không ngừng tuá ra, mặt và tay cũng có nhiều vết bầm tím. An Di thất thần, thầy bị làm sao thế? Sao lại ra nông nổi này, không phải chỉ bị bệnh thôi sao? Cô không ngờ tình trạng của thầy lại tồi tệ như thế. An Di cất tiếng gọi gấp gáp: “Thầy Ngôn, thầy Ngôn, thầy có sao không? Thầy có nghe thấy em gọi không? Em là An Di, thầy Ngôn ...” – Nhìn nét mặt thầy có chút thay đổi, đầu mày có chút dãn ra nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền không đáp cũng không cử động. An Di hoảng định lay thầy nhưng khoảnh khắc tay cô chạm vào người thầy lại một lần nữa làm cô thất kinh. Thầy rất nóng, rất rất nóng, An Di có cảm giác như mình vừa chạm vào là một mảnh than hồng đang rực cháy chứ không phải là người thầy nữa. Sao lại nóng đến như thế này? Thầy sẽ không sao chứ? An Di cuống cả chân tay nhưng không biết phải làm sao, miệng thì cứ nấp máy gọi tên thầy mãi: “Thầy Ngôn, thầy Ngôn ...”, nước mắt của An Di chực trào như thác đổ. Cô phải làm gì đây, phải làm gì cho thầy đây? Không được khóc, không được mất bình tĩnh, cô cần phải tỉnh táo, cô nhất định phải tỉnh táo ...

Lấy tay quẹt đi hai hàng nước mắt, An Di lập tức lấy điện thoại gọi cho Gia Ân. Điện thoại vừa kết nối, không để Gia Ân kịp hỏi An Di đã cuống cuồng: “Ân Ân, có người bị sốt thì phải làm sao? Rất nóng, rất nóng, đổ mồ hôi rất nhiều, phải làm sao, làm sao?”

“Này này này đại tiểu thư cậu bình tĩnh nói rõ ràng một chút xem, tớ chẳng nghe được gì này, ai bị sốt?” – Gia Ân bị An Di làm cho rối lên theo.

“Cậu đừng hỏi nữa, mau nói cho tớ biết bị sốt cao thì phải chăm sóc như thế nào, nhanh lên một chút” – An Di hối thúc.

“Được được cậu bình tĩnh một chút nghe tớ nói, nếu có mở máy lạnh thì tắt ngay, có cửa sổ phải mở ra cho thoáng khí, đừng đắp chăn quá kín, nếu không có sẵn miếng dán hạ sốt thì phải chườm nước ấm, nếu không có Vitamin C thì phải làm nước chanh nóng, còn phải nấu cả cháo hành hạ sốt đấy, rắc rối lắm

cậu có làm được không? Là ai bị bệnh sao lại cần đến đại tiểu thư nhà cậu? Có ai giúp cậu không thì đừng liều vào bếp đấy, cậu ...”

“Tút, tut, tut” – Gia Ân còn đang dài dòng thì đã nghe tiếng đập máy vội vã.

~~~~~

*2000 chữ đây, hôm nay còn một chương nhé. Mọi người đọc vui về.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đừng Yêu Tôi

“Hai chúng ta đã định là không thể chung đường rồi, tôi không bao giờ để em vì tôi mà chịu bất cứ thương tổn nào, có chăng thì người chịu sẽ là tôi, tôi sẽ chỉ yêu em như vậy thôi, vì em, vì tương lai và hạnh phúc của em ... đừng yêu tôi”

~~~~~

Sau khi nghe được điều cần nghe An Di liền cúp điện thoại để mặc cho Gia Ân tự thắc mắc một mình. Cô vội vàng tìm điều khiển máy lạnh tắt nó đi, chạy lại mấy khung cửa sổ mở toang ra, gió lạnh bật ùa vào khiến cô rùng mình một cái, cả căn phòng sáng hẳn lên. Đắp chăn cẩn thận cho thầy Ngôn xong rồi An Di liền xuống bếp nấu nước nóng. Mấy việc đơn giản thì An Di còn có thể chứ nấu nướng là việc trước giờ cô chưa từng thử qua, là đại tiểu thư hơn nữa cô lại chuyên tâm học hành như vậy tất nhiên những chuyện nữ công gia chánh này nọ An Di vốn chưa từng nghĩ đến. Tủ thuốc không có miếng dán hạ sốt hay Vitamin C, trong cái tủ lạnh to lớn cũng chỉ toàn là nước lọc và thức ăn đóng hộp chứ đừng nghĩ đến sẽ có chanh, thầy Ngôn trước giờ ăn uống hời hợt như vậy sao? Tìm mãi trong bếp An Di mới biết được nơi để gạo. Nhưng nấu cháo như thế nào? Thật sự là làm khó cho cô, chỉ có mỗi gạo thì phải làm sao? Nhưng không thể không nấu cho thầy ăn được. Thôi thì cứ nấu cháo trắng vậy.

Vừa loay hoay trong bếp vừa chạy đi chạy lại thay khăn chườm và nước nóng cho thầy mất hơn nửa tiếng cuối cùng An Di mới cảm nhận được hình như thầy đã ổn hơn rồi, nồi cháo trông cũng không tồi nhưng bây giờ thầy vẫn ngủ như vậy thì làm sao ăn được? Quay trở lại phòng thay khăn chườm một lần nữa An Di sờ thử vào trán mình rồi đến trán của thầy, có vẻ thầy đã hạ sốt rồi, hơi thở cũng dần đều hơn. An Di thở dài, thầy định ngủ đến bao giờ? Đôi môi thầy đã trắng nhợt khô khốc lắm rồi thầy còn định không ăn uống gì sao, cô đau lòng nhìn thầy rồi đi rót nước khế bón từng thìa nhỏ đến miệng thầy. An Di thấy thầy hình như có chút phản ứng, yết hầu không ngừng lên xuống đón nước vào. An Di ân cần dùng khăn lau đi mồ hôi không ngừng đổ ra của thầy, sợ chạm đến những vết thương sẽ làm thầy đau cho nên cô vô cùng nhẹ nhàng. Người đàn ông anh tuấn khỏe mạnh thường ngày đầy lạnh lùng xa cách bây giờ trước mặt cô đang xanh xao mệt mỏi, khắp mặt và bắp tay to lớn chằng chịt những vết bầm tím, đầu tóc ngay ngắn bình thường cũng rối bù như tổ ong, áo thun mặc trên người cũng nhăn nhúm rất nhiều. An Di thấy thầy như vậy thì trái tim cô cũng đau như xát muối. Tại sao thầy lại ra nông nỗi này? Tại sao bệnh như vậy mà thầy vẫn không chịu đi bệnh viện, nếu cô không đến thì thầy cứ như vậy đến khi nào?

Nhìn đến trên tủ ở đầu giường, đây là tấm ảnh người phụ nữ xinh đẹp mà Du Thăng đã từng nhắc sao? Đây là bạn gái của thầy sao? Thật sự rất rất đẹp, thảo nào thầy yêu cô ấy như vậy. Trong mắt An Di ánh lên một tia uly khúat ...

Bỗng nhiên cánh tay thầy từ trong chăn vung ra, chớp mắt một cái An Di đã bị thầy kéo cho nằm gọn trên giường. Còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra cánh tay thầy đã siết chặt lấy cô, đem thân hình bé nhỏ của cô ôm trọn vào lòng mình. Cảm thấy ti lên đầu cô, kéo cô ôm chặt hơn nữa khiến cô suýt thì ngạt thở.

“Đừng bỏ đi ... đừng rời xa tôi ... ở bên cạnh tôi” – Giọng nói trầm khàn của thầy cũng ngữ điệu như van nài cầu khẩn làm cho An Di hoảng hốt, cô cự tay tay chân một chút lại bị thầy ôm chặt vào thêm. “Nằm yên” – lời nói của thầy lại một lần nữa chạm vào trái tim An Di. Cô nằm yên vị trong vòng tay thầy một lúc, có lẽ đã cảm nhận được sự nghe lời của cô, tay thầy thả lỏng hơn. Mùi hoắc hương quyến rũ theo từng nhịp thở len lỏi vào trong hô hấp, quán lấy tâm trí rối bời của An Di lúc này. Người cô bây giờ đang dán sát vào người thầy, cô thậm chí có thể nghe được nhịp tim đều đều của thầy cũng có thể cảm nhận được cái nóng râm ran của con sốt mới vừa qua đi trên cơ thể thầy, cơ ngực vạm vỡ rắn chắc của thầy cô cũng dễ dàng cảm nhận được. An Di khẽ ngước mặt lên nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình, cô muốn nhìn khuôn mặt mà cô yêu thương ấy thật gần, thật rõ, thật lâu. Trên cằm lún phún mấy sợi râu mới mọc, gò má cương nghị hẳn đầy vết thương, đôi mắt to cứ nhắm miên mang, hàng mi cong dài đầy mị lực, hai chân mày rậm anh tuấn khiến cô không tự chủ lại muốn sờ vào, lại sờ đến vết sẹo dài trên trán lần trước. Con người này ... thầy còn bao nhiêu bí mật nữa? Cô đều muốn biết, đều muốn cảm nhận. “Thầy Ngôn ... em yêu thầy”. Cánh tay nhỏ nhắn vô thức cũng siết chặt lấy thầy, cảm nhận tất cả sự ấm áp tận sâu con người thầy ... cùng với sự mệt mỏi của bữa tiệc sinh nhật ngày hôm nay ... An Di chìm vào giấc ngủ tự khi nào không hay. Trong căn phòng tràn ngập ánh nắng, hai thân thể dán chặt vào nhau, tình cảm nồng đượm xua tan cái giá lạnh của mùa đông ngoài kia.

...

Hơn ba giờ chiều Trịnh Phong từ câu lạc bộ thể hình đi chợ mua sắm thức ăn, đi hiệu thuốc mua thuốc rồi lại tay xách nách mang như bà thím vội vã chạy đến nhà Ngôn Hoa, vừa bước vào nhà không khí ngọt ngào cùng bóng tối quen thuộc đã biến đi đâu mất, đối lại trước mặt anh là ánh sáng tràn ngập cùng không khí thoải mái của đất trời, anh đảo mắt nhìn quanh. Đèn đóm đầy đủ, cửa sổ cũng mở ra hết, tất cả rèm cũng tự nhiên kéo ra để không khí bên ngoài tràn vào. Ngôn Hoa mà anh biết hẳn vốn không ưa ánh sáng chút nào kia mà? Trong bếp còn có mùi thức ăn, là cháo trắng ... Cái tên ăn hại kia rốt cục đã bỏ dạy được sao, mấy ngày nay cứ nằm ườn ra đấy như xác chết vậy. Tuy anh không biết nấu nướng nhưng cũng không phải vì vậy mà bỏ rơi bạn bè nên

đã mua cả đồng thức ăn đồng hộp chất đầy cả tủ lạnh nhà hắn, vậy mà hắn tuyệt nhiên không thèm đụng tới. Cháo trắng cũng có thể nuốt trôi sao? Lại lúng thật, bình thường đi ra ngoài cùng tên khò chiều này hắn vốn đòi hỏi rất cao về mặt ăn uống kia mà? Thôi nghĩ nhiều làm gì, khỏi bệnh là tốt rồi, không phải phiền tới Trịnh Phong cậu đây nữa.

Vừa vào phòng định lôi tên phiền phức ấy dậy uống thuốc, đến mép giường nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến cho Trịnh Phong giật mình liền quay người đi thẳng ra ngoài. ‘Ai đó’ – Trịnh Phong than vãn một câu. Tên này thì ra đã có người chăm sóc ‘tận giường’ cơ đấy lại còn phiền mình chạy tới chạy lui như bà thím. Rõ khổ mà, vậy còn không biết thông báo cho một tiếng, suýt chút nữa thì phá hỏng cảnh xuân của hai người. Trịnh Phong thấy vậy cũng yên tâm, có phụ nữ chăm sóc thì chắc chắn có sao cũng sẽ không sao thôi nên cậu cứ vậy mà ra về, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Ngôn Hoa đã khoẻ hơn, anh đã mơ hồ nhận ra An Di từ khi cô đến, nhưng không tài nào cử động nổi. Lúc anh tỉnh táo thì đã nhìn thấy người con gái này dính chặt vào mình rồi, chuyện này xảy ra như thế nào anh cũng chẳng biết, nhưng thân thể nhỏ bé này chắc chắn không thể tự mình mà quán lấy anh như vậy, có lẽ là do anh nhất thời không kìm chế được khao khát của bản thân mình, trong lúc tâm lý yếu đuối nhất cũng vì vậy mà bội lộ ước nguyện từ tận thâm tâm, anh đã biết bao nhiêu lần muốn ôm trọn lấy cô như vậy, như thế nào cũng được, sai thì cũng đã sai rồi, anh cứ như vậy mà ôm lấy cô thêm một chút nữa ... cứ như vậy mà hưởng thụ sự ấm áp này. Nhìn người con gái trong lòng đang ngủ say sưa, gương mặt mịn màng như trẻ con, đôi mắt tinh nghịch thường ngày cứ len lén nhìn anh bây giờ đang nhắm nghiền, tôn lên hàng mi dài khiến anh mê đắm, đôi môi anh đào xinh xắn không ngừng câu dẫn tâm trí anh. Anh kim lòng không đậu liền hôn khẽ lên cánh môi ấy nhưng vì sợ làm cô thức giấc cho nên anh chiếm hữu nó một cách nhẹ nhàng, môi anh lại từ từ trượt xuống mà vùi vào hõm cổ trắng tuyết, tham lam chiếm hữu xương đòn gọi cảm của cô. Đem mùi hương thiếu nữ ngọt ngào của người con gái ấy tận hưởng trọn vẹn. An Di đang mơ màng bỗng cảm nhận được thứ gì đó nhồn nhột ma sát ở cổ mình, là mấy sợi râu non của anh, cô liền cựa người ngo ngoay làm cho Ngôn Hoa giật mình dừng động tác lại, rất may là cô vẫn ngủ say. Ngôn Hoa thở dài, thuận thế lại ôm cô vào lòng.

Vừa nãy Ngôn Hoa cũng nhận thức được rằng Trịnh Phong tới, nhưng anh lại không muốn ra ngoài, lại sợ hắn làm cho An Di tỉnh giấc nên cứ như vậy ôm chặt lấy cô, bàn tay cũng nhanh nhẹn kéo đầu cô vùi vào khuôn ngực rộng lớn của mình, không thể để Trịnh Phong nhận ra cô. Cũng may tên Trịnh Phong này xem ra cậu ra cũng biết điều, rất ngoan ngoãn mà rời đi. Ngôn Hoa quay sang nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, An Di đã ở đây bao lâu? Chắc có lẽ cô cũng sắp dậy rồi.

Anh vươn tay đến học tủ lấy ra một cái hộp nho nhỏ mở ra nhìn ngắm một chút. Đây là món quà mà anh định dành tặng người mẹ thân thương của mình nhân dịp nhậm chức trường khoa tim trước đây ... cũng là ngày ngày mà bà mất.

Vốn được đặt làm ti mi từ thương hiệu trang sức xa xỉ bậc nhất Harry Winston. Chỉ những loại đá quý có chất lượng tốt nhất và hiếm nhất mới được sử dụng cho đồ trang sức của Winston. Mỗi chi tiết nhỏ cũng được chau chuốt với trình độ thủ công bậc thầy, đảm bảo tính thẩm mỹ và độ tinh xảo cao nhất.

Sợi dây chuyền này anh định dành tặng cho người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời mình nhưng đã không kịp. Bây giờ anh tận tay đeo vào cổ An Di, với anh bây giờ, cô là người con gái quan trọng nhất. Anh yêu cô, anh đã yêu cô rất nhiều rồi, nhưng không có cách nào, không thể nào thừa nhận với cô được, vẫn không thể nào phá bỏ được bức tường vô hình chắn giữa cuộc đời anh và cô. ‘An Di à, hai chúng ta đã định là không thể chung đường rồi, tôi không bao giờ để em vì tôi mà chịu bất cứ thương tổn nào, có chăng thì người chịu sẽ là tôi, tôi sẽ chỉ yêu em như vậy thôi, vì em, vì tương lai và hạnh phúc của em ... đừng yêu tôi’. Ngôn Hoa mỉm cười, hôn lên mặt dây chuyền hình giọt lệ ở cổ An Di: “Đừng bao giờ rơi nước mắt vì tôi – sinh nhật vui vẻ người tôi yêu”

...

Ngôn Hoa khẽ ngồi dậy, không muốn làm cô thức giấc. Anh đi vào bếp liền nhìn thấy gạo vương vãi ra sàn nhà, trên bếp có nồi cháo trắng nấu vội, hình như còn chưa đủ lửa, anh cười mẫn nguyện hâm nóng nồi cháo rồi bưng cả nồi để trước mặt. Cháo trắng cũng được, là do cô nấu anh đều sẽ ăn, dù cho có hơi mặn anh vẫn ăn hết sạch rất ngon miệng, và lại mấy ngày rồi anh cũng không ăn được gì từ tể, tên khốn Trịnh Phong không biết giữ gìn cơ bắp thế nào được như vậy khi mà ăn toàn đồ đóng hộp, ấy mà còn mang chất đầy tủ lạnh nhà anh.

Ăn xong rồi Ngôn Hoa lại đi tắm, tiếng nước chảy vô tình đánh thức An Di, cô ngỡ ngàng một lúc chợt nhớ đến việc trưa nay, cô đến chăm sóc cho thầy, rồi ... rồi ... Ôi đã năm giờ sao? Cô còn không về thì cả nhà phát hiện ra cô nói dối mất. Cô đã ngủ lâu vậy sao? Còn thầy ... thầy ... không phải là luôn ôm ghì lấy cô đó chứ? An Di đỏ mặt, ngồi bật dậy, biết thầy còn đang tắm liền vội vàng vàng xông thẳng về nhà.

Ngôn Hoa từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy trên giường trống trải tìm anh như bị ai thất lại một nút. Là cảm giác hụt hẫng, cô đã đi rồi ... anh buông mình xuống giường lưu luyến chút mùi hương còn vương lại ...

~~~~~

*2000 chữ tiếp theo đây, hơi trễ hìhì.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dễ Dàng Vụt Mất

“Nếu không thể chiếm hữu mãi mãi, nếu chỉ có được trong những giây phút ngắn ngủi, nếu rồi tất sẽ trở thành hồi ức ... Nếu là như vậy ... chẳng thà đừng chiếm hữu, đừng có được để khi không còn nữa sẽ không hụt hẫng, để khi nhớ đến, khi hoài niệm không phải đau lòng ...”

~~~~~

Thành phố D đêm Giáng Sinh bỗng trở nên xinh đẹp lạ thường, khắp mọi góc ngách được trang trí xa hoa lộng lẫy, rực rỡ ánh đèn, tựa như cô gái đồng đánh sáng nắng chiều mưa nhẹ nhàng khoác thêm chiếc áo mới lấp lánh và rạng rỡ đón chào ngày lễ âm áp. An Di vẫn thường thích không khí này, bởi lúc ấy, chỉ cần nhìn ngắm những cây thông Noel được người ta trang trí lấp lánh đặt trong khung kính của các cửa hàng hay vỉa hè là lòng đã thấy rộn ràng và náo nức lắm rồi. Ngoài đường tấp nập và nhộn nhịp dòng người nô nức đón Giáng Sinh, đi nhà thờ. Tiếng chuông ngân rộn ràng và những bài thánh ca quen thuộc cứ nổi tiếp nhau.

Trên bàn tiệc, dưới ánh nến lung linh, trong gian bếp ấm cúng của An gia, mọi người quây quần bên nhau nâng ly rượu vang đỏ, là loại Domaine de la Romanee Conti 1997 mà An tổng cưng chiều lấy ra từ kho rượu, mọi người cùng thưởng thức món gà tây nấu hạt dẻ cùng bánh Noel chocolate mà An Di và An Hạo đều rất thích ...

An Di hôm nay là lần đầu tiên trong đời được nếm qua mùi vị của rượu, cảm giác đầu tiên của cô là hương mặn cùng quả lý chua và hương cay mạnh mẽ nơi đầu lưỡi, nhưng sau đó hương vị này lại đưa cô đến một cảm giác khác lạ rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng. Mới chỉ hai ngụm thôi gò má An Di đã đỏ rực như đoá hồng, đầu óc mơ màng nhớ đến gương mặt anh tuấn trong trái tim cô ... sờ tay lên cổ, đây là quà sinh nhật của thầy tặng cho cô, cô đã phát hiện ra nó khi rời khỏi nhà thầy lúc chiều rồi, cô rất vui, rất rất vui ... thầy đang làm gì? Có cùng gia đình tụ họp hay không? Thầy có đang vui hay không? Giáng sinh vui vẻ thầy nhé ...

Mọi người trong nhà ngỡ ngàng, đại tiểu thư ngày đầu tiên mười tám tuổi đã ngã gục trên bàn tiệc Giáng Sinh chỉ sau một ly rượu vang. Gương mặt thanh tú bởi vì say rượu mà nồng nàn quyến rũ, An tổng mỉm cười vuốt đầu tiểu bảo bối của mình, ánh mắt thâm tình chan chứa sự yêu thương vô bờ bến của người cha. Tiếng chuông điện thoại vang lên, An tổng ra hiệu cho Vinh Hy bế An Di vào phòng rồi mới bắt máy.

“Lão tử An Thành, chúc cả nhà giáng sinh an lành!” – Du Ngạn giọng tươi cười.

“Thank you, the same to you” – An tổng vui vẻ đáp lại lời chúc của người bạn hữu.

“Này hôm nay con dâu nhà tôi thực sự xinh đẹp lắm đấy, quả thật ngưỡng mộ An Thành cậu làm sao sinh dưỡng được một đoá hoa tuyệt sắc như vậy, tiểu tử nhà tôi hôm nay vì vậy mà dờ dẩn cả rồi”

“Các hạ quá khen, bảo bối của tại hạ chỉ là ‘Hậu sinh khả ụ’* thôi mà, con trai cậu cũng đâu có kém cạnh” – An tổng có ý đùa.

“Được được, có như vậy chúng mới là một đôi uyên ương chứ! Định khi nào thì cho tiểu tử nhà tôi rước đại tiểu thư ‘kim chi ngọc điệp’** về đây? Đã đến lúc bàn chuyện hôn sự rồi, còn chần chừ thì tôi sợ tên tiểu tử ấy chịu không nổi sẽ không biết trời cao đất dày mà ‘Tước hoa đoạt nguyệt’*** đấy” – Du Ngạn lại cười đầy mãn nguyện.

“Còn ở đó nói nhăng nói cuội, định đóng phim kiếm hiệp với tôi à? Du gia đúng là hồi người quá đáng mà, bảo bối nhà tôi mới mười tám tròn thôi, chưa phải lúc, đợi chúng vào đại học đi đã, lúc đó cũng trưởng thành hơn, tôi cũng không phí công quản chuyện hai đứa nó nữa” – An tổng có hơi xót xa, đứa con gái mà ông một tay nuôi nấng cưng chiều như bảo vật rồi đây sẽ phải trở thành con dâu người khác, ông thật không cam lòng ...

Du Ngạn không có lý do gì để khước từ, hai người chào nhau rồi cúp máy. Không cần phải nói mọi người trên bàn tiệc cũng biết vừa rồi ông nói chuyện với ai, cũng cùng một tâm trạng vừa vui vừa buồn như ông ... Mà người hoàn toàn mất đi niềm vui có lẽ không ai khác chính là Vinh Hy. Chỉ một năm ngắn ngủi nữa thôi anh sẽ không còn có thể mãi ở bên cạnh che chở bảo vệ cho An Di nữa ...

*Hậu sinh khả ụ: Lóp sau tài hoa hơn lớp trước.

**Kim chi ngọc điệp: Cành vàng lá ngọc.

***Tước hoa đoạt nguyệt: Cướp lấy cái đẹp cao quý.

(=_=)

Ngôn Hoa ở đây, khi An Di đi rồi anh lại giam mình vào không gian u tối lạnh lẽo quen thuộc ấy, một mình anh cùng bóng đêm hưởng thụ mùi vị rượu Chateau cay nồng. Anh ghét thứ ánh sáng huyền hoặc ngoài kia, ghét những con người không an phận ngoài kia. Họ hạnh phúc, họ vui vẻ ... Còn anh thì không. Anh không cần, anh vốn không cần những thứ tình cảm hơi hợt dễ dàng vụt mất khỏi tầm tay ấy. Nếu không thể chiếm hữu mãi mãi, nếu chỉ có được trong những giây phút ngắn ngủi, nếu rồi tất sẽ trở thành hồi ức ... Nếu là như vậy thì chẳng thà đừng chiếm hữu, đừng có được để khi không còn nữa sẽ không hụt hẫng, để khi nhớ đến, khi hoài niệm không phải đau lòng ...

Sáng sớm thức dậy An Di đã bị đau đầu chóng mặt một trận, hôm qua rõ ràng chỉ nhấp môi có hai ngụm rượu vang thôi bây giờ đã như vậy, cô chưa rồi, sau này không giám động vào thứ quý quái đó nữa đâu, không hiểu sao mọi người lại có thể xem nó như nước trái cây mà uống vậy không biết. Sau khi đã tỉnh dưỡng bản thân chu đáo An Di liền lén xuống bếp mang cháo mà đầu bếp làm cho mình vừa nãy bỏ vào hộp cẩn thận, tay nghề của đầu bếp nhà cô đúng là ngon không phải bàn cãi nhưng An Di lại không dám ăn nhiều. Xin phép mẹ đi chơi nốt hôm nay vì từ ngày mai sẽ phải lao đầu vào ôn thi nên mẹ liền đồng ý. Không suy nghĩ nhiều An Di liền một mạch chạy đến nhà thầy Ngôn.

Lại là bóng tối dày đặc, cơ hồ giờ tay lên cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay. Đã biết vị trí công tắc An Di liền nhanh chóng có thể mở đèn lên, rất yên tĩnh, không lẽ thầy còn ngủ sao? An Di lén ghé mắt qua khe cửa nhìn vào phòng thầy thì đúng thật là thầy vẫn nằm trên giường. Cô lại rón rén xuống bếp để hộp cháo xuống, lấy một phần nhỏ mang cho chú chó con, phần còn lại cô tìm một tờ giấy nhỏ ghi chú lại mong thầy ăn để chóng khỏi bệnh. Nhìn trên bàn

bếp An Di lại nhăn nhó mặt mày, là rượu vang. Thầy vẫn chưa khỏi bệnh hẳn mà đêm qua còn uống rượu sao? Chỉ có một cái ly, là uống một mình sao? Trông rất cô đơn, vậy thì bạn gái thầy đâu? An Di thấy hơi xót xa, lại ghé mắt vào phòng thầy xem thế nào. Vừa định đưa tay mở thì cánh cửa đã bật mở ra, An Di khựng lại, chỉ vài centimet nữa thôi thì cô sẽ đâm sầm vào thầy rồi, cũng may thật.

“Em lại đến làm gì?” – giọng thầy trầm khàn khó chịu.

“Em ... em sợ thầy chưa khỏi bệnh” – An Di líu rú.

“Tôi không sau, em mau về đi, sau này cũng đừng làm những việc như vậy nữa” – Ngôn Hoa lạnh lùng.

“Em ... là em lo cho th..”

“Không cần”

“Th..”

“Ngoài giờ học kèm đừng đến đây” – Ngôn Hoa cương quyết kéo tay An Di ra khỏi nhà.

‘Rầm-cạch’ – tiếng đóng cửa khoá chốt làm An Di bừng tỉnh, nước mắt vô thức chảy xuống, bông rất gò má. Cô quan tâm thầy, không nghĩ đến thân phận, không màng đến sĩ diện mà chạy đến đây chăm sóc cho thầy, những tưởng thầy sẽ cảm kích cô nhưng đổi lại lúc này là sự chán ghét xua đuổi của thầy sao? Tại sao? An Di bật khóc nức nở, tựa theo thành cửa mà ngồi xồm xuống ở trước nhà thầy, nước mắt không ngừng tuông.

Khoảnh khắc mạng An Di ra khỏi thế giới của mình trái tim Ngôn Hoa đã chết lặng, anh thà một lần tổn thương cô để rồi cô hận anh, để rồi cô tự mình từ bỏ thứ tình cảm chớm nở trong lòng. Tiếng khóc nức nở xuyên qua ô cửa giằng xé lồng ngực anh. Anh đau, anh muốn ngay lập tức ra ngoài ôm lấy cô, lau đi những giọt nước mắt ấy, là anh đã làm cô buồn, làm cô khóc, tại sao anh lại như vậy? Anh không muốn, hoàn toàn không muốn ...

Những ngày tiếp theo trôi đi trong tĩnh lặng, An Di giờ đây trông như một con búp bê vô hồn, gương mặt xinh đẹp ngày trước thường xuyên tươi cười nghịch ngợm vô cùng đáng yêu bây giờ chẳng mấy khi bộc lộ cảm xúc. Từ sau ngày hôm ấy tất cả tình cảm bé nhỏ trong cô đã chôn chặt nơi đáy tim, ngoài việc học cũng chỉ có việc học, bình thường không có việc gì làm sẽ dạo phố, đi chơi cùng các bạn bây giờ chỉ một mình ngồi trong phòng đọc sách hay đi dạo trong vườn. Người con gái hoạt bát, lém lỉnh, hậu đậu mới hôm nào bây giờ trở nên trầm lặng và vô vị. Những lúc chạm mặt ở trường An Di và thầy Ngôn như hai con người xa lạ, chẳng hề nhìn vào mắt nhau cũng rất kiệm lời trao đổi. Lúc học kèm An Di cũng chẳng nói năng gì, rất chăm chú làm bài. Du Thăng sau khi từ Anh trở về thì nhận thấy An Di của cậu thay đổi rõ rệt, hoàn toàn không giống như trước, đến cậu cũng không thêm ngó ngang đến, nếu như cậu không luôn miệng hỏi thì An Di cũng chẳng buồn mở miệng trả lời. Mỗi ngày đi học cô đều ngoan ngoãn ngồi trên ô tô của An gia, hầu như không ra khỏi nhà cũng không đặt chân bước xuống đường. Đến nỗi khiến Du Thăng mỗi lần muốn gặp đều phải chạy đến An gia, hết bày trò này lại bày trò khác chỉ mong nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của An Di.

Cuối cùng thì kì thi cũng đã qua, An Di xuất sắc đứng vị trí nhất lớp, đa số bài thi đều đạt điểm tuyệt đối, ngay cả môn Hoá học điểm của An Di cũng ở ngưỡng trên 90. Hôm lễ tổng kết An Di một mình đến phòng giáo viên để nhận thông báo nghỉ hè, sau khi rời khỏi vô tình chạm mặt thầy Ngôn ở hành lang. Những tưởng cô sẽ cứ như vậy mà lướt qua nhưng không. Ở góc hành lang vắng người cô bất chợt nắm lấy tay thầy.

“Thầy Ngôn ... cảm ơn thầy, cảm ơn thầy vì tất cả ... Em chỉ muốn nói cho thầy biết một điều ... Dù thế nào đi nữa ... Em ... Vẫn rất yêu thầy” – cô buông tay thầy ra, quay bước rồi đi nhanh chóng, không để nước mắt kịp rơi. Ngôn Hoa lặng người nhìn theo bóng dáng ấy. Lòng nhói đau.

“Đồ ngốc, đã bảo em đừng yêu tôi”

*2000 chữ đến rồi đây mọi người. Đọc vui về nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ông Trời Thích Trêu Người

“Ông trời thường thích trêu người, chuyện bạn không muốn đối mặt ông ấy nhất định sẽ bắt bạn phải đối mặt, không thể trốn tránh số phận, không thể trốn tránh định mệnh.”

~~~~~

Kì nghỉ hè bận rộn chuẩn bị cho năm học cuối, An Di không có hứng thú muốn đi đâu chơi cả, Du Thăng bày hết trò rủ cô sang Anh nghỉ hè cùng cậu cô cũng từ chối không muốn đi, đến một hôm Gia Ân mới gọi đến than vãn rằng rất nhớ An Di, rất muốn gặp cô. Cuối cùng cũng bị bạn thân làm cho mềm lòng, An Di đồng ý cùng Du Thăng đến Anh nghỉ hè, dinh thự của gia đình ở Anh cũng vẫn luôn có người làm và vệ sĩ và lại bên thông gia cũng đã hứa sẽ chăm sóc cho An Di nên An tổng rất yên tâm để An Di sang Anh một mình, dù gì cô cũng đã lớn, không nên quá khắt khe bó buộc làm gì, ở khoản yêu chiều con gái thì không ai sánh bằng An gia này, từ ông bà đến cha mẹ, ai nấy cũng đều coi An Di và An Hạo là bảo vật.

Chuyến bay đêm xuyên qua những tầng mây lạnh lẽo vút thẳng đến nước Anh xa xôi, đi thật xa như vậy cũng tốt, ít nhất là An Di có thể không sợ tưởng có thể bất chợt gặp được người đó, cũng không còn cùng người đó hít thở chung một bầu không khí, không cùng người đó đặt chân trên một vùng đất, không phải ngày ngày tránh né gặp mặt người đó, sẽ cách nhau xa hơn, sẽ dễ dàng quên hơn, quên đi cô đã siêu lòng với một người như thế nào, quên đi khuôn mặt anh tuấn, dáng vóc thân thuộc của người đó, quên đi bàn tay lạnh lẽo nhưng cái thì lại ôm ấp áp đó, quên đi sự dịu dàng ân cần và mùi hương chiếm hữu tâm trí cô ... Đúng. Chỉ có như vậy tâm trạng cô mới ổn hơn, sao cô lại không nghĩ đến việc này sớm hơn? Cô sẽ trở lại Anh, sẽ không trở về nơi đó nữa, sẽ không, cô sẽ không! Trong phút chốc An Di đã quyết định.

“Này, sao cậu không ngủ?” – Du Thăng bị thức giấc quay sang lại thấy An Di còn suy tư gì đấy chưa chịu ngủ.

“Không ngủ được” – An Di trả lời hời hợt.

“Đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai cùng Gia Ân đi chơi London, phải giữ sức một chút, nghe lời tớ mau ngủ đi” – Du Thăng một tay đắp chăn một tay kéo An Di ngồi lấn sang ghế của mình, nhẹ nhàng áp đầu cô vào vai cậu.

An Di không kháng cự, dựa vào vai Du Thăng rồi nhắm mắt: “Du Thăng tớ sẽ quay lại Warminster học”

“Cậu vừa nói gì? Sao lại muốn quay trở lại? Trường D không tốt à?” – Du Thăng bắt ngờ.

“Không có gì, chỉ là tớ thấy không khí ở đó không hợp với mình”

“Được, muốn về thì tớ cùng về với cậu, dù gì tớ đến cũng vì cậu mà” – Du Thăng không suy nghĩ nhiều, chỉ cần An Di của cậu muốn cậu sẽ làm cùng cô bất cứ chuyện gì.

“Cậu là trẻ con à? Sao cái gì cũng vì tớ?”

“Tất cả đều là vì cậu, trẻ con thì làm sao? Bởi vì tớ yêu cậu cho nên cậu có mắng là đồ đàn cũng được” – Du Thăng nắm lấy tay An Di, giọng đầy yêu thương và chân thật, không hề giống những lần trước đây vì sợ cô ngại ngùng mà luôn trêu đùa.

Du Thăng cậu ấy yêu cô sao? Đúng vậy, cô đã mơ hồ cảm nhận được tình cảm đó từ lâu rồi, chỉ là cô không nghĩ là mình có thể chấp nhận tình cảm của cậu ... Ít nhất là trong lúc này, trái tim cô đã hoàn toàn thuộc về một người khác. Khoảnh khắc bàn tay ấm nóng của cậu chạm vào tay cô, An Di bất giác rụt lại, cảm giác sao mà xa lạ đến vậy? Hoàn toàn không giống với bàn tay của người nào đó, rất lạnh, rất đáng sợ. Cảm giác này khiến cho trái tim An Di thì cứng lại, sao cô vẫn cứ nhớ đến mọi thứ của người đó chứ? Chỉ một chút gọi nhắc An Di liền không sao ngừng suy nghĩ được. Cô đẩy Du Thăng ra rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cô cần phải tỉnh táo một chút, không thể cứ như vậy được. Du Thăng hơi hụt hẫng, nghĩ là An Di nhất thời ngượng nên mới như vậy, rồi cô cũng sẽ dần chấp nhận, dần quen thuộc với tình yêu của cậu ... Cậu hoàn toàn không biết An Di cô ấy chính là đang ... né tránh tình cảm của cậu.

Nhìn gương mặt tái nhợt của mình trong gương An Di không khỏi tự cười giễu mình, vì đâu mà cô lại trở nên như vậy? Có đáng hay không? Không được nhớ, không được nghĩ, không được tiếp tục yêu ...

Nhưng mà ông trời thường thích trêu người, chuyện bạn không muốn đối mặt ông ấy nhất định sẽ bắt bạn phải đối mặt, không thể trốn tránh số phận, không thể trốn tránh định mệnh.

An Di vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy thấp thoáng hình bóng quen thuộc ấy, vóc dáng ấy, con người ấy, cô mãi mãi không quên được, ở tận nơi này mà cô còn có thể gặp được thầy sao? Không phải ai khác, lại vẫn là thầy ... tại sao lại là thầy? An Di buồn bã quay về ghế ngồi, quá mệt mỏi đến mức gặp phải ảo giác rồi sao? Thật sự cần một giấc ngủ sâu rồi.

Nhưng mà An Di ngốc nghếch cô làm sao biết được, bóng hình ấy nào phải ảo giác của cô, đúng là Ngôn Hoa, là anh, anh chính là đang trên đường trở về giải quyết việc của công ty. Là do vô tình hay là cố ý ông trời lại sắp đặt cho họ ngồi cùng chuyến bay ... Nhưng ông trời ơi ông thất bại rồi, họ thật ra chẳng nhìn thấy nhau, chẳng biết được sự hiện diện của đối phương ở trước mặt, họ chỉ luôn nhớ về người kia tận sâu trong thâm tâm mình mà thôi.

Sau một đêm dài cuối cùng máy bay cũng đáp xuống sân bay London Heathrow, An Di cùng Du Thăng vừa ra đến cửa đã thấy ba mẹ cậu cùng với Gia Ân mặt mày tươi rói đứng chờ. Bao nhiêu tình cảm thân thiết nhớ nhung khiến cho Gia Ân không thể kìm được liền chạy đến ôm chầm lấy An Di, ba mẹ Du Thăng cũng mừng rỡ đón chào con trai trở về. Xe của Du gia vừa rời đi, một chiếc Lincoln hạng sang cũng vừa tới. Người đàn ông trung niên kính cẩn xuống xe, về mặt trông ngóng chờ đợi. Mười phút sau từ trong sân bay, một đám kí giả và phóng viên ủa đến vây lấy Ngôn Hoa, anh đeo kính đen bịt một bộ vest kẻ sọc sang trọng, chân mang giày da lịch lãm, cả người toát lên khí chất lạnh lùng cao ngạo, khiến cho người nhìn cũng thoáng chút sợ sệt.

“Ngôn tiên sinh nghe nói một năm qua cậu ẩn danh đi tu nghiệp có đúng không?”, “Ngôn tiên sinh có phải bây giờ cậu chính thức trở về nắm quyền điều hành Ngôn Thị không?”, “Dạo trước cậu từng đến thành phố D làm bác sĩ, còn cứu được một ca bệnh tim hiếm gặp đúng không?”, “Ngôn Thị có phải đang chuẩn bị tiến hành một dự án lớn?”, “Liệu bệnh tình của Ngôn tổng có chuyển biến tốt không?”, “Cậu sẽ tiếp tục làm bác sĩ hay ngồi lên ghế tổng tài Ngôn Thị?”, “Xin hãy cho chúng tôi biết chút thông tin!” ... Cả đám người cực nhọc đuổi theo bước chân thoăn thoắt của Ngôn Hoa ra đến ngoài, anh bỗng dừng lại, tháo kính xuống, đáp lại họ là một nụ cười thâm hiểm, đều giả rồi anh thản nhiên nói: “Các người đều lầm, tôi là giáo viên”. Sau đó họ chỉ nghe một tiếng đóng cửa xe ‘ầm’, chiếc Lincoln nhanh chóng rời đi. Tin tức đại thiếu gia thiên tài của Ngôn gia trở thành một giáo viên khiến mọi người bất

ngồi, trước giờ hành tung và lai lịch của anh vốn rất bí hiểm, những thứ mà mọi người biết chỉ là những thứ mà anh cho phép họ biết, còn lại những thứ mà anh muốn che giấu khó ai có thể đào bới. Huống chi ... họ đều không có gan đào bới.

Ba người An Di, Gia Ân và Du Thăng sau khi ăn sáng ở Du gia xong liền cùng nhau đi London Eye rong ruổi hết cả một ngày, vui chơi mua sắm, ăn uống hàng vặt ở khắp nơi, tâm trạng An Di có chút tốt hơn, dù sao bây giờ cô cũng đang ở cạnh người bạn đã cùng lớn lên với mình, An Di thoải mái thả lỏng bản thân, Gia Ân hoàn toàn hiểu cô cho nên chỉ một thay đổi nhỏ trong đôi mắt An Di cũng không qua khỏi sự tinh tường của Gia Ân, biết được An Di đã yêu, đối tượng hoàn toàn không phải là Du Thăng, mà Du Thăng lại một lòng một dạ yêu thương An Di từ lâu cho nên cả ngày Gia Ân cũng đều không tiện hỏi chuyện. Chập tối hôm đó, sau khi đã tìm được có đuôi khéo tên Du Thăng phiên toái kia về trước, hai cô gái thân thiết choàng tay nhau đi dạo trên phố.

“Thế nào rồi?” – Gia Ân lên tiếng hỏi.

“Thế nào là thế nào?” – An Di đàn ra không biết cô bạn đang có ý hỏi gì.

“Còn thế nào nữa? Cậu qua được con mắt tớ à? Chuyện cậu yêu người ta thế nào? Yêu ai không yêu lại đi yêu chó đã có chủ à? Tự chuốc đau khổ rồi đúng không?” – Gia Ân đánh yêu vào má An Di.

“Gi mà chó đã có chủ? Là tự tớ yêu người ta thôi, tự tớ chịu” – An Di sửa lời Gia Ân.

“Này này còn bênh ra mặt cơ đấy, không xứng đáng, đoá hoa An Di của tớ ới cậu tinh táo lại đi, loại người như thế chỉ đáng để ngưỡng mộ chứ cậu đừng mãi giữ trong lòng được không?”

“Người ta không yêu tớ thì chứng minh rằng người ta chung thủy với bạn gái, cậu đừng hạ thấp người ta như thế”

“Người ta này, người ta nọ cái gì? Tớ bảo cậu tốt nhất là mau quên đi, hạnh phúc ở trước mắt không biết nắm lấy lại mơ mộng một tên thầy giáo không ra gì, cậu nhìn xem mấy nhân ngồi ngồi như cậu thế này mà hần không biết cảm thụ thì đúng là bị bệnh lãnh cảm với sắc đẹp rồi”

“Sao cậu biết thầy ấy không ra gì?” – An Di nhún nhó.

“Cậu xem, cậu xem bây giờ cậu đang ra sức bảo vệ hần ta như thế nào? Thôi không nói nữa, tớ dẫn cậu đến chỗ này” – Gia Ân sợ nếu nói một chút nữa thì An Di sẽ khóc lên mất đành nghĩ ra một nơi muốn đưa cô tới.

Frank’s Café

Một khi đã đến London thì không thể không ghé vào quán Frank’s, thưởng thức một cốc Negroni – thức uống nổi tiếng nhất của quán và thả hồn ngắm bầu trời London về đêm lung linh rực rỡ. Quán bar này nằm trên một bãi đậu xe nhiều tầng và là nơi giới thiệu các tác phẩm nghệ thuật của các nghệ sĩ quốc tế. Từ đây còn có thể ngắm nhìn khung cảnh trung tâm London.

Gia Ân vốn không lạ gì nơi này, đúng là nơi có thể để cô bạn thân đang buồn tình của mình có thể thư giãn. Bartender chính của nơi này – Max – là bạn của Gia Ân, một chàng Tây chính thống tóc vàng, da trắng đáng cao, có chút nhan sắc, là một người tốt tính, Gia Ân miêu tả về bar này một chút với An Di rồi giới thiệu cho hai người làm quen.

“Hi, I’m Max, I’m 22, nice to meet you” – Anh chàng vui vẻ chìa tay làm quen.

“Hi, I’m Alice” – An Di hơi dè dặt bắt tay anh ta.

“Bạn của tớ, là người tốt” – Gia Ân khẽ nói vào tai An Di. An Di gật đầu chào rồi nhìn xung quanh một vòng, hơi đông người, rất náo nhiệt vì còn có dàn Acoustic để thực khách có thể thay phiên lên hát tặng nhau. Có vẻ rất thú vị.

“Max, two Negroni here” – Gia Ân tươi cười gọi đồ uống, cái tên hơi lạ, An Di không biết nhưng thứ mà Gia Ân thích tất nhiên cô cũng thích, việc này rất đương nhiên, Gia Ân là một cô nàng Tây lai sành đời tuy còn rất trẻ, từ trước đến giờ đi chơi đến đâu, ăn uống, khám phá bất cứ thứ gì mới đều do Gia Ân dẫn dắt An Di, tất nhiên do rất hiểu nhau cho nên mọi thứ cô giới thiệu An Di đều ưng ý, nơi này cũng vậy, An Di chưa từng đến bao giờ, rất mới mẻ lạ lẫm.

Negroni – cocktailAmericano mạnh hơn do có một ít rượu gin thay vì loại nước soda thường. Một trong những điều làm nên sự nổi tiếng của Negroni chính là câu nói này của người đời: “Vị đắng cực tốt cho gan của bạn, nhưng rượu gin làm hại bạn. Chúng cân bằng cho nhau”. ... Nó là một thứ đồ uống thú vị.

Lúc này ngoài cửa lại có một vị khách mặc vest lịch lãm bước vào, trên mặt thoáng chút mệt mỏi. Nét anh tuấn của nam nhân Trung Đông toát ra từ người đàn ông này thu hút không ít ánh nhìn của những cô gái ở đây. Anh không để ý, ngồi xuống một góc khuất gọi: “Dark ‘N’ Stormy”

Dark ‘N’ Stormy là “thức uống quốc gia” của Bermuda. Một ly Dark ‘N’ Stormy hảo hạng được pha cùng rượu rum với bia gừng (ginger beer), có hương vị nồng ấm và đậm đà mùi thơm.

*Ôi ông trời ... 2400 chữ tiếp theo đây mọi người. Ngủ ngon nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 29: Tôi Cũng Yêu Em

“Tôi cũng yêu em, rất yêu em”

~~~~~

Frank’s tám giờ tối, một cơn mưa rào thoáng qua, khách hàng đã thưa, không khí trở nên êm dịu và trầm lắng với những bản tình ca lay động trái tim cô gái nhỏ bé đang đắm chìm trong thế giới của tình yêu, của sự nhung nhớ ... Gương mặt ấy, bóng hình ấy, cái ôm ấy ... tất cả ủa đến với những đau buồn hối tiếc, khoảnh khắc mùi vị cocktail ngọt ngào hoà quyện với vị đắng của rượu gin chạm đến đầu lưỡi An Di, nó khiến đầu óc cô quay cuồng trong hồi ức về con người ấy.

“An Di, cậu ngồi đây một chút tớ ra ngoài khoảng nửa tiếng sẽ quay lại nhé, bạn trai tớ tìm tớ” – Gia Ân khẽ vào tai An Di.

“OK” – An Di mơ màng trả lời.

“Đừng có chạy đi đâu lung tung đấy”, nói với An Di rồi Gia Ân lại quay sang Max dặn dò: “Max, keep an eye on her, i’ll be back on 30 minutes”*. Max vui vẻ gật đầu, Gia Ân vội vàng rời khỏi.

*”Max, trông chừng cô ấy, nửa tiếng sau tôi sẽ quay lại”

...

Khách hàng chỉ còn lại lác đác vài người, lúc này tiếng nhạc đã dừng hẳn, người MC lên tiếng hỏi: “Anyone else wanna sing?”

“Me, here” – An Di nửa tỉnh nửa mơ cũng giơ tay muốn hát. Giọng nói trong trẻo khiến cho mọi người trong quán đưa mắt nhìn, nét đẹp của cô đã thu hút mọi sự chú ý của họ, tiếng vỗ tay, huýt sáo vang lên. An Di lao đảo bước tới gần Acoustic, ngồi yên vị trên ghế rồi mới kê môi đến micro giới thiệu.

“I gonna sing Bad day of Daniel Powter. This song is a message to the one i love: ‘...Sam i love you very very much, i don’t care if you have a girlfriend, i don’t care how much she’s beautiful, i don’t care if you don’t love me ... I just know one thing that i love you, i miss you, i miss your face, miss your body, miss your hug and your smell. I don’t know how long will it last, i just know that now i can’t take you out of my mind. Cause i really really love you.”***

***” Tôi sẽ hát Bad day của Daniel Powter. Bài hát này là thông điệp tôi muốn gửi đến người tôi yêu: ‘...Sam em yêu anh rất nhiều, em không quan tâm anh có bạn gái, không quan tâm cô ấy đẹp bao nhiêu, không quan tâm việc anh không yêu em ... Em chỉ biết một điều rằng em yêu anh, em nhớ anh, nhớ hình dáng của anh, nhớ cái ôm, nhớ mùi hương của anh. Em không biết sẽ kéo dài được bao lâu, em chỉ biết hiện giờ em không thể nào mang anh ra khỏi tâm trí em. Bởi vì em thật sự thật sự yêu anh”

...

Một giọt nước mắt long lanh rơi xuống gò má ửng hồng, tiếng guitar vang lên, cô gái nhỏ xinh đẹp cất tiếng hát, giọng hát trầm lắng ngọt ngào đã chạm tới phần sâu thẳm nhất trong trái tim những bất cứ ai ở đây, đánh thức những kí ức và cảm xúc mà họ đã chôn giấu. Cô đang giải tỏa những đau buồn, day dứt mình phải chịu đựng. Trong một khoảnh khắc, mọi người có thể cảm nhận đôi mắt long lanh nước như sắp chực trào nhưng dường như lại không tài nào rơi xuống được... Từ lúc cô cất giọng, mọi người chỉ có thể lắng nghe và cảm nhận sự lay động cảm xúc mạnh mẽ trong mình.

—

Bad Day – Daniel Powter

Where is the moment when we need it the most

You kick up the leaves and the magic is lost

They tell me your blue sky’s faded to grey

They tell me your passion’s gone away

And I don’t need no carrying on

You stand in the line just to hit a new low

You’re faking a smile with the coffee you go

You tell me your life’s been way off line

You're falling to pieces every time
And I don't need no carrying on
...Well you need a blue sky holiday
The point is they laugh at what you say
And I don't need no carrying on
...Sometimes the system goes on the blink and the whole thing it turns out Wrong
You might not make it back and you know that you could be well oh that Strong
Well I'm not wrong
You had a bad day
You're taking one down
You sing a sad song just to turn it around
You say you don't know
You tell me don't lie
You work at a smile and you go for a ride
You had a bad day
The camera don't lie
You're coming back down and you really don't mind
You had a bad day
You had a bad day
...

Có những khoảnh khắc khi chúng ta cần đến nhất
Anh đã tung những chiếc lá dưới chân và phép nhiệm màu vụt tắt
Người ta bảo tôi rằng bầu trời xanh trong anh đã chuyển màu tẻ nhạt
Người ta bảo tôi rằng niềm đam mê trong anh đã mất đi
Và tôi chẳng cần phải quan tâm làm gì
Như khi tâm tư anh bấp bênh rồi chỉ đạt được sự khởi đầu tầm thường
Anh gượng cười nhạt với cốc cafe rồi quay lưng
Anh bảo với tôi rằng cuộc sống của mình đang lệch hướng
Anh luôn gục ngã
Và bảo tôi không cần phải quan tâm anh.
...Anh cần một ngày nghỉ với bầu trời trong xanh
Khi họ cười nhạo những gì anh nói
Và tôi không cần quan tâm làm gì.
...Có đôi khi nguyên tắc cứng nhắc bị xáo trộn và mọi thứ gần như lệch hướng
Không nhất thiết đưa mọi thứ trở lại như cũ đâu chỉ cần anh biết mọi việc đều ổn

Ôi sự vững vàng đó ... Tôi không có sai đâu.

Chỉ vì anh có một ngày không may thôi

Anh đang vượt qua khó khăn

Ngâm nga một điệu buồn chỉ để lòng đừng trống trải

Anh cho rằng mình không biết gì cả

Anh khuyên tôi đừng dối trá

Anh hành xử như không có gì chỉ để che giấu đi bản thân

Anh có một ngày không may

Anh biết rõ con người mình trước kia ra sao mà

Vậy sẽ ra sao nếu trải qua cảm giác ấy lần nữa

Chỉ là một ngày không may

Thật không may thôi...

Tiếng nhạc dứt hẳn, mọi người đều trở nên trầm lắng, không khí yên ắng hẳn, nỗi buồn kia của An Di như đã truyền tải đến tận trái tim mỗi người, nhất là một người, từ lúc giọng nói quen thuộc của cô vang lên anh đã nhận ra cô, ánh mắt u uất từ một góc bar thâm lặng dõi theo cô không rời, lời hát của cô khơi gợi vết thương được che đậy nơi sâu thẳm trong anh. Cả ngày hôm nay Ngón Hoa vừa xuống máy bay anh đã phải lao đầu vào đồng văn kiện của công ty, mệt đến đau đầu cho nên mới định đi đâu đó thư giãn một chút, nào ngờ khi đến Frank's lại gặp cô, không lẽ định mệnh đã sắp đặt bắt anh và cô phải luôn đối mặt nhau như vậy?

An Di đã không còn đứng vững nữa. Về đến chỗ ngồi cô đã gục xuống rồi, Max lay mãi mà cô không dậy. Anh ta cũng ngạc nhiên vì cô ngay cả uống cocktail chỉ có một ít rượu gin thời mà cũng có thể say như vậy. Vì cô là bạn của Janice nên cũng xem cô là bạn của anh, không suy nghĩ nhiều anh định đưa cô vào phòng nghỉ của nhân viên đội Janice, sợ không khí ngoài này sẽ ảnh hưởng đến cô. Vừa vòng tay cô qua cổ mình để đưa cô đi thì từ đâu một người đàn ông lạ mặt hung hăng bước tới, hấn giáng một cú đấm đau điếng vào má anh, hất tay anh ra rồi đỡ lấy cô bạn.

“Damn you! Don’t touch her” – hấn quay lại chửi anh rồi nhanh chóng bế cô bạn đi khỏi. Sự việc làm cho cả quán bar kinh hãi, khi hoàn hồn lại Max mới vội vàng gọi điện nói cho Janice biết sự tình, khiến Janice cũng sốt ruột bỏ việc liền quay lại.

Người đàn ông ấy là ai, mọi người đều hoàn toàn không biết, chỉ mỗi khi thể đáng sợ cùng gương mặt băng lãnh của hấn thôi cũng đã dọa mọi người một phen thất kinh, còn ai dám ngăn cản chứ. Nhìn mặt Max phờ phạc, má thì sưng lên một mảng to và bầm tím cũng đủ biết uy lực của cú đấm vừa nãy không tầm thường ... Gia Ân vội vàng chạy đến nhà của An Di thông báo. Tâm trạng của cô bây giờ như ngồi trên đống lửa, không biết cô bạn ngốc nghếch của mình đang ở đâu, nếu có chuyện gì xảy ra cô có mười cái mạng cũng không đến nổi ...

Chiếc Lincoln lao vun vút trên đường, An Di đã không còn biết trời trăng gì nữa ngủ say trên ghế lái phụ. Chiếc xe dừng lại dưới cầu tháp Tower Bridge, cạnh dòng sông Thames êm đềm trời giữa thành London sương khói, cảnh vật lấp lánh và con người nhộn nhịp ngoài kia như cách biệt với thế giới bên trong ô tô, trầm mặc tĩnh lặng. Ngón Hoa quay sang nhìn người con gái đang say giấc nồng, anh chau mày khó chịu. Tại sao lại một mình ở đó, tại sao lại uống rượu, tại sao lại xuất hiện trước mặt anh, tại sao lại nói yêu anh, tại sao lại bày tỏ với anh ... Tại sao lại làm cho trái tim anh nhói đau như vậy? Từng câu từng chữ vừa rồi của cô đã hoàn toàn cảm hoá được anh, ngay lúc này anh không hề muốn trốn tránh tình cảm mình dành cho cô, muốn cùng cô quên đi tất cả. Cô gái ngốc nghếch chẳng phải em nên hận anh sao? Chẳng phải em nên quên anh đi sao? Chẳng phải em cần vui vẻ đón nhận hạnh phúc thật sự của mình sao?

An Di khẽ run, hai tay đan vào nhau vì lạnh, cô thấy hơi khó chịu. Ngón Hoa cởi áo vest của mình đắp vào cho An Di, tháo đai an toàn rồi ngã ghe cho cô thoải mái. Tay anh mơ hồ gạt đi mấy sợi tóc trên trán cô. Giây phút gần gũi khiến cho hương hoa Iris nồng nàn quen thuộc quấn lấy tâm trí anh. Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn chứa đầy bao yêu thương nhưng nhớ, khoảnh khắc này anh rất tỉnh táo, điều anh mong muốn duy nhất bây giờ là mang người con gái này đến bên cạnh để anh mãi mãi chở che, mãi mãi yêu thương cô như vậy. Nụ hôn dịu dàng dần chuyển sang mãnh liệt, Ngón Hoa không thể kiềm chế được tình cảm dâng trào trong anh, lí trí bị che lấp bởi khao khát nguyên thủy của người đàn ông. Môi anh ngậm lấy cánh môi anh đào đỏ ửng của An Di, khẽ cắn nhẹ khiến cho An Di vô thức nhũn mảy. Hơi thở yếu ớt của người con gái anh hằng nhung nhớ khiến anh mê loạn. Khi lưỡi anh vụng về tách môi An Di tiến vào trong khoang miệng cô anh có cảm giác như đang thưởng thức một thứ mật ngọt hấp dẫn đến không cách nào dừng lại, đầu lưỡi anh theo đà cuốn chặt lấy lưỡi cô. Ngón Hoa đắm mình trong hạnh phúc mãi đến khi tiếng thở hổn hển của An Di trở nên rõ ràng anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô. Không kìm được anh lại hôn lên vầng trán cao cao của cô, trượt theo đường nét thanh tú trên gương mặt cô từ mi mắt đến sống mũi bờ môi rồi dừng lại xâm chiếm chiếc cổ nõn nà thơm tho của cô. Một tay anh vờn mấy lọn tóc của An Di, tay còn lại vuốt ve gò má nóng hổi của cô. Anh đã hoàn toàn mất đi tự chủ mà bá đạo chiếm hữu cô mãi đến khi An Di mơ màng gọi tên anh mới khiến anh bừng tỉnh.

“Thầy Ngón ... em yêu thầy, rất yêu thầy” – câu nói chân tình mà An Di đến cả trong mơ cũng vô thức thốt lên.

Ngôn Hoa dừng động tác lại, nhìn An Di một hồi lâu rồi lại phủ lên môi cô một nụ hôn.

“Tôi cũng yêu em, rất yêu em” – Ngôn Hoa mỉm cười luu luyến kéo chiếc áo vest che đến cổ An Di rồi tựa người trở về ghế lái rút điện thoại ra.

“Cậu chủ có việc gì?” – có tiếng hỏi.

“Tra cho tôi địa chỉ dinh thự của An gia ở Anh” – Ngôn Hoa lạnh lùng đáp rồi cúp máy. Anh vươn tay mở radio, tiếng nhạc giao hưởng dịu dàng vang lên, bàn tay anh lẩn vào trong áo vest nắm lấy bàn tay ấm áp bé nhỏ của An Di siết chặt. Tay còn lại xoa xoa ấn đường, mắt anh nhắm nghiền, tựa hồ muốn chìm vào giấc ngủ ...

---

*2000 chữ của hôm nay, hihi. Tâm trạng khi đọc đến đây thế nào mọi người?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Càng Muốn Quên Sẽ Càng Nhớ

“Cuộc đời vô thường, có lúc bạn nghĩ bạn sẽ quên được một người, bạn nghĩ bạn sẽ không nhớ họ nữa chỉ cần như vậy chắc chắn mọi chuyện rồi sẽ qua. Nhưng bạn đã lầm, thật ra bạn chỉ là không tiếp tục nghĩ đến họ, cố gắng phớt lờ họ ... bạn chỉ đang trốn tránh mà thôi. Họ vẫn luôn ở đó, ở trong sâu thẳm trong trái tim bạn. Bạn càng muốn quên ... bạn sẽ càng nhớ.”

~~~~~

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, đã gần mười giờ đêm rồi. Sau khi biết được địa chỉ nhà của An Di thì Ngôn Hoa chần chừ mãi mới khởi động xe lao đi vun vút.

Vinh Hy sau khi biết tin An Di một mình đến Anh cùng tên tiểu tử Du Thắng thì cũng có phần lo lắng cho nên sau khi hoàn thành công việc anh liền lên máy bay đến thẳng Anh. Vừa đến nhà ruột gan anh cũng đều xáo lộn cả lên khi biết tin tức của An Di. Anh vận động tất cả vệ sĩ, người làm như muốn lật tung cả thành London, một mình anh lái xe điên cuồng tìm kiếm từng góc ngách từ Frank's. Quay trở về dinh thự thì đã là mười giờ hơn. Vừa xuống xe cũng đúng lúc Vinh Hy nhìn thấy một chiếc Lincoln trong bóng đêm trở tới rồi dừng lại trước cửa. Ánh mắt tinh tường sau khi lướt qua anh liền biết được trong xe là ai. Không một chút suy nghĩ anh chạy đến giáng ngay cho người vừa bước xuống xe mấy cú đấm liên tiếp. Người ấy tuyệt nhiên không chống trả cứ để Vinh Hy mặc sức vung những đòn cay nghiệt vào mặt mình. Sau khi cảm thấy người trước mặt đã không còn trụ vững nữa Vinh Hy liền kéo hán vào một góc tối, nghiêng rặng kèn kẹt cảnh báo. Bộ dạng hung tợn của anh lúc này dường như có thể giết người bất cứ lúc nào.

“Tao đã từng nói với mày tránh xa cô ấy ra mày quên à, mày có tư cách gì đụng vào cô ấy” – Vinh Hy giận dữ quát.

“Hừ ... nếu hôm nay tôi không đụng vào cô ấy thì có lẽ bây giờ cô ấy đang nằm trên giường một thằng Tây thối tha nào đấy rồi. Không biết uống rượu lại chạy đến quán bar một mình?” – Ngôn Hoa nhếch môi.

“Mày ... câm miệng. Tại sao mày lại theo cô ấy đến đây? Không phải tao đã dặn dò mày tự giữ cái mạng chó của mày sao? Muốn nhanh chóng đoàn tụ ông bà tao sẽ toại nguyện cho mày”

“Theo cô ấy đến đây? Nực cười, cậu nói xem lí do là gì?” – Ngôn Hoa nói giọng chế giễu.

“Thằng khốn, tốt nhất là từ bây giờ mày nên tránh xa cô ấy một chút. Nếu để tao thấy mày một lần nữa xuất hiện ở cạnh An Di thì tao không đảm bảo mày còn có cái gọi là ‘ngày mai’ đâu” – Vinh Hy thẳng thừng đe dọa.

“Cứ tự nhiên ... nếu cậu có thể, cậu quản được chuyện tôi đi đâu à?” – Ngôn Hoa thách thức.

“Thằng chó mày tưởng tao không dám à? Tao nói cho mày biết An Di đã có hôn ước đường hoàng, mày vốn không có tư cách mơ tưởng tới cô ấy, tao nghĩ là mày cũng có lòng tự trọng chứ?”

“Hừ ... mày không cần phải lo”

Ngôn Hoa đứng dậy một mạch đi tới định mở cửa xe đã bị Vinh Hy hất tay ra lùm anh một phát rồi bế An Di vào thẳng trong nhà. Ngôn Hoa cười nhạt rồi lên xe nhấn ga đi mất.

“Tạm biệt em ... hạnh phúc nhé”

An Di đang mơ màng chợt tỉnh giấc ... đêm qua cô mơ, một giấc mơ rất ngọt ngào. Ngọn Hoa thầy ấy nói yêu cô, thầy còn hôn cô ... rất lâu, rất ấm áp, rất chân thực, gương mặt ấy, đôi môi ấy, mùi hương ấy ... Giấc mơ vụt tắt trong khoảnh khắc cô nhận ra mình đang nằm ở trong chính căn phòng quen thuộc của mình. Trên môi gượng cười, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống. Cô lại một lần nữa mơ thấy thầy ... Nhưng không, mùi hoặc hương ấy vẫn nhẹ nhàng mân mê tâm trí cô, quay sang góc giường An Di liền nhìn thấy chiếc áo vest, cô tham lam kéo đến vùi mặt mình vào đấy như muốn lưu luyến chút mùi hương quen thuộc, đây có phải là giấc mơ không? Có phải là ảo giác không?

“Em dậy rồi à? Đã tỉnh hẳn chưa? Anh lấy cháo cho em ăn” – Giọng nói của Vinh Hy khiến An Di bừng tỉnh.

“Anh Vinh Hy ... em ... hôm qua?” – An Di ngẩn người không thể nhớ được gì.

“Ừ hôm qua Gia Ân không biết em dễ say như vậy cho nên mới cho em uống cocktail” – Vinh Hy bước tới xoa xoa đầu cô.

“Nhưng mà ... là anh đưa em về?” – An Di vẫn thấy khó hiểu, hình như có gì đó không đúng lắm nhưng cô lại không thể nhớ.

“Không anh thì còn ai? Tha cho em một lần sau này đừng có hậu đậu như vậy, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được, biết chưa?” – Vinh Hy sốc cô ngồi dậy.

“Em ... nhưng ... áo vest này?” – An Di chỉ về chiếc áo.

“Là của anh” – Nói rồi Vinh Hy nhanh chóng chộp lấy chiếc áo ấy, mặt mày hơi nhăn nhó.

“Nhưng mà ...” – An Di vẫn cố chấp.

“Không nhưng nhị gì hết, mau đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng đi, Gia Ân và Du Thăng đợi em bên dưới” – Vinh Hy cầm chiếc áo quay đi. An Di lùi thui ngồi dậy, trong đầu cô là một mớ rối ren.

“Gia Ân cậu nói cho tớ biết rốt cục thì hôm qua tớ làm sao? Đầu óc như tơ vò tớ chẳng nhớ gì” – An Di khẽ thì thầm vào tai Gia Ân.

“Ừ ... hôm qua ... ừ thì hôm qua cậu và tớ đi bar, tớ còn tưởng cậu uống cocktail được cho nên mới gọi Negroni cho cậu, là cái loại có pha rượu gin đó, mà tớ cũng thật là ... Haizz ... tớ không nhận ra cậu say cho nên mới bỏ cậu lại định đi gặp bạn một lúc rồi quay lại ... nào ngờ ...” – Gia Ân cứ ngập ngừng, đến hôm qua chứng kiến tên đàn ông nào đó bị Vinh Hy đập cho một trận rồi Vinh Hy còn dặn dò cô không được kể gì cho An Di khiến cô vô cùng khó xử, thật sự Gia Ân không muốn lừa dối An Di chút nào.

“Nào ngờ cái gì cậu dùng có như vậy tớ chết mất” – An Di gấp gáp.

“Được được, nào ngờ khi tớ quay lại anh Vinh Hy đã đón cậu về rồi”

“Chỉ có như vậy?” – An Di bán tín bán nghi.

“Ừm ... chỉ có như vậy. Mà thôi cậu đừng thắc mắc chuyện hôm qua làm gì. Tớ nghe Du Thăng cậu ta bảo năm sau cậu lại về Anh học à?” – Gia Ân vội đổi chủ đề.

“Ừ, chắc là vậy” – An Di buồn rầu.

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta lại có thể ở bên nhau” – Gia Ân mừng rỡ.

“Cả tớ nữa” – Du Thăng khoái chí chen vào.

“Ừ” – An Di gượng cười, ánh mắt nhìn đi xa xăm. Được rồi, bị lừa như vậy cũng đủ rồi, đến lúc phải tập quên thôi. Một khởi đầu mới, sẽ không đau buồn nữa, không nhưng nhớ nữa, không yêu thương nữa.

Ngọn Hoa đêm trước vốn đã định nhất quyết buông bỏ tất cả để đến với cô, đến với người con gái anh hằng yêu thương. Thế nhưng hiện thực tàn nhẫn đã dập tắt niềm vui ngắn ngủi của anh. Cô đã có hôn ước, cô vốn từ đầu đến cuối không hề thuộc về anh, anh không xứng đáng, không có tư cách gì được ở bên cô, anh không thể tước đoạt hạnh phúc cả đời cô. Anh vốn không phải người sẽ mang hạnh phúc đến cho cô, mãi mãi không phải là anh. Cuối cùng anh cũng quyết định, rốt cục cũng không thể tiếp tục để cô yêu anh, không thể cứ vô tình gặp cô như vậy. Anh sẽ đi xa một chút, để cô quên anh, để cô đừng tiếp tục yêu anh. Không có nếu như cũng không có vô tình ... họ sẽ không gặp lại nhau. Sẽ dần quên đi sự hiện diện của nhau ... anh đã nghĩ như vậy. Không cần phải tiếp tục ở lại đây, anh không chút luyến tiếc trở lại Mỹ đến Harvard làm giảng viên, anh đi ... đi rất xa cô.

Cuộc đời vô thường, có lúc bạn nghĩ bạn sẽ quên được một người, bạn nghĩ bạn sẽ không nhớ họ nữa chỉ cần như vậy chắc chắn mọi chuyện rồi sẽ qua. Nhưng bạn đã lầm, thật ra bạn chỉ là không tiếp tục nghĩ đến họ, cố gắng phớt lờ họ ... bạn chỉ đang trốn tránh mà thôi. Họ vẫn luôn ở đó, ở trong sâu thẳm trong trái tim bạn. Bạn càng muốn quên ... bạn sẽ càng nhớ.

Đúng vậy, đã băng đi một năm rồi nhưng mỗi tối trước khi ngủ An Di đều vô thức vâng về hạt châu hình giọt nước mắt trên cổ mình, không ngừng nhớ về hình bóng ai đó. Còn anh thì sao? Chuỗi hạt mắt mèo ấy luôn ở trên tay anh nhắc nhở anh về tình cảm của ai đó, bức vẽ tình nghịch trẻ con ấy luôn đặt trong khung ảnh ở trên bàn làm việc của anh, gương mặt xinh đẹp ấy ... vẫn luôn hiện diện trong mỗi giấc mơ của anh.

Còn một tháng nữa trước kì thi đại học. An Di bận tối mắt tối mũi lo ôn tập lại còn đang rối trí việc chọn trường thi. Cô gái xinh đẹp ngày nào được mệnh danh là ‘tiểu mỹ nhân’ giờ đã trở mã trở thành một thiếu nữ thuần khiết, rạn rờ như một nữ thần. Cô khiến cánh đàn ông không ngừng mơ ước và khát khao một sự chinh phục trong tình yêu. Du Thăng bây giờ cũng vô cùng hút mắt với diện mạo đẹp trai pha lẫn chút trẻ con nhưng lại quyến rũ của mình. Càng ngày cậu càng đẩy nhanh tiến độ theo đuổi An Di, người ngoài không biết còn tưởng cậu mặt dày đeo bám An Di. Ai nấy đều tác hợp cho cặp đôi này, người lớn thì nôm nong xúc tiến còn bạn bè xung quanh cũng đều hết sức ngưỡng mộ. Chỉ có Du Thăng biết được rằng để An Di mở lòng với cậu hơn, tiếp nhận cậu hơn như lúc này cậu đã phải kiên nhẫn, cố gắng đến nhường nào, tuy rằng cậu biết mình không hoàn toàn nắm chắc được trái tim An Di nhưng cô ấy từ lâu đã trở nên thâm trầm dè dặt như vậy, cô không phủ nhận tình cảm của cậu nữa cũng không cự tuyệt sự theo đuổi của cậu nữa nhưng cô lại chưa một lần thẳng thắn chấp nhận tình cảm của cậu, cũng chưa một lần chính thức đón nhận sự theo đuổi của cậu. Nhưng Du Thăng hoàn toàn không thấy việc này có gì đáng phải lo, sớm muộn gì An Di cô ấy cũng là của cậu. Chắc chắn là như vậy.

An Di vì việc học cũng không có thời gian lo nghĩ nhiều, ngay cả những lần về thăm nhà cũng dần thưa thớt, mãi đến một ngày khi cô nói chuyện điện thoại với An Hạo mới hay tin ông đã nằm viện cả tháng trời rồi, mọi người ai nấy đều lo lắng cho việc thi cử của cô cho nên mới giấu không cho cô biết. An Di hối hận vô cùng vì sự vô tâm của mình, nếu như hôm nay không nhờ An Hạo lỡ miệng nói ra không biết đến khi nào cô mới có thể biết. Vừa giận mọi người vừa giận bản thân, lại thêm vô cùng lo lắng cho ông cho nên An Di tức tốc ngồi máy bay đêm trở về. Du Thăng cậu ta hôm sau đến tìm không thấy An Di cũng cuống cuống dò hỏi mọi người, biết sự việc cậu cũng nhanh chóng thu xếp đến sau An Di.

Thành phố D một ngày cuối đông rét lạnh, cơn mưa lạnh lẽo rả rít ngoài kia vừa qua đã hong mát cả đất trời nhưng không khí trong phòng bệnh của An lão gia vô cùng nặng nề u uất, bệnh tình của ông gần đây trở nặng, mọi người lại e sợ sức khỏe của ông rất yếu không thể tiếp nhận phẫu thuật nên cứ chần chừ mãi chưa thể quyết định. An Di vừa xuống máy bay đã chạy ngay đến đây. Mọi người đều đã mệt mỏi ra về chỉ còn An lão phu nhân vẫn thẫn thờ ngồi bên giường bệnh tay nắm chặt tay người chồng ốm yếu đang nhắm nghiền mắt ở trên giường bệnh và Vinh Hy cũng ngồi thấp thỏm cạnh bên lo lắng cho cả hai người. Lão phu nhân từ lúc lão gia lâm bệnh thì không hề rời khỏi bệnh viện, ai nấy cũng đều lo lắng nhưng khuyên ngăn cỡ nào bà vẫn không về nhà nghỉ, chỉ đành để bà ở lại bên cạnh ông. An Di nhìn thấy bóng dáng mệt mỏi của bà thì không khỏi đau lòng, cô vọt chạy đến ôm lấy bà oà lên khóc, bao nhiêu nhớ nhung lo lắng lấp đầy bằng nước mắt. Bà là người mà đáng ra cần được an ủi lại đang ôm ấp vỗ về An Di, cô dụi dụi mắt một tay nắm lấy tay ông, tay còn lại vẫn không buông mà tiếp tục ôm bà rồi rít xin lỗi. Nhìn An Di chìm trong nước mắt Vinh Hy không thể nào chịu đựng được đành phải đứng dậy bước ra ban công hít một hơi thuốc dài, người con gái mà anh yêu thương hết mực đang rất cần một bàn tay an ủi chở che thì anh lại vô dụng trốn chạy ra đây, anh hận chính bản thân mình không thể làm được gì cho cô, ngay cả một cái ôm, một câu yêu thương cũng khó lòng mà nói ra ... Nhưng bây giờ cô đã quay về, việc anh cần làm nhất chính là ngăn cản cô gặp lại một người ... bác sĩ điều trị của An lão gia – Ngôn Hoa. Đó mới là việc quan trọng nhất.

Một tháng trước Ngôn Hoa đang lúc ở trên giảng đường tại Harvard thì nhận được tin giáo sư An vừa phải nhập viện vì bệnh tim tái phát. Không cần suy nghĩ anh đã lập tức đến thành phố D ngay, còn nhất định mình sẽ là bác sĩ điều trị cho ông. Khỏi phải nói, giám đốc bệnh viện đã nhanh chóng đồng ý. Bác sĩ tài giỏi tiếng tăm lẫy lừng lấy lại một lần nữa vì bệnh nhân mà đến đây, lần trước chỉ một ca phẫu thuật vang dội của anh đã nâng danh tiếng của bệnh viện lên không ít mà lần này bệnh nhân lại là giáo sư có tiếng khắp cả nước cho nên giám đốc không ngại gì mà từ chối đề nghị của Ngôn Hoa. Trước đó An tổng cũng đã có ý định đưa An lão gia ra nước ngoài điều trị nhưng ngại vì tình trạng của ông không thể ngồi máy bay cho nên nhất quyết đưa bác sĩ chuyên khoa từ nước ngoài do chính mình mời đến, nào ngờ người bác sĩ đó lại là sư đệ của Ngôn Hoa, chuyên ngành và y thuật đầu sao cũng không thể qua được sư huynh của mình nên sau khi tiếp nhận thì biết rằng Ngôn Hoa cũng vì bệnh nhân này mà đến nên đã ra sức thoái thác, An tổng khi nghe vị bác sĩ đó giới thiệu lại cũng vô cùng hài lòng về sư huynh của anh, ông lúc này không còn tâm trạng truy xét việc anh ta là ai liền đồng ý để Ngôn Hoa tiếp nhận điều trị cho ba mình. Cũng vì tình hình An thị cũng đang vào dịp cuối năm, công việc chất cao như núi, chỉ việc phải đi đi lại lại giữa công ty và bệnh viện đã khiến ông đau cả đầu. Vốn rằng An tổng không còn nhớ việc trước đây đã từng cho điều tra về Ngôn Hoa một lần lúc anh dạy kèm cho An Di, thực chất do thông tin đáng tin cậy và lại chỉ nhìn lướt qua hình của anh một lần nên ông cũng khó mà nhớ ra. Mấy lần trao đổi bệnh án nhìn Ngôn Hoa ông cũng nhớ man man gì đó nhưng lại không có hơi sức đâu nghĩ nhiều đến chuyện này.

An lão gia thì khác, vừa biết việc Ngôn Hoa sẽ là bác sĩ điều trị cho mình tâm trạng ông rất vui, ông tin tưởng anh, tin tưởng con người anh, tin tưởng tài năng và phẩm hạnh của anh. Cũng vì tình cảm không tên lập lòe như tình bạn cách biệt tuổi tác ấy khiến ông thêm phần tín nhiệm anh, giao phó bệnh tình của mình cho anh.

Duy nhất chỉ có một người – Vinh Hy luôn đề phòng Ngôn Hoa. Anh đã hết lần này đến lần khác cảnh báo Ngôn Hoa nhưng hần ta hết vậy lấy An Di khiến cho cô yêu hần rồi lại đến An lão gia và An tổng cũng tin tưởng hần hết mực. Anh đã nghi ngờ ý đồ của hần từ lần đầu tiên hần lao đầu vào xe anh cho đến khi hần âm thầm liên lạc với An Di lúc ở bệnh viện, hần theo An Di đến thành phố D còn trở thành thầy giáo của cô, hần thậm chí còn theo cô trở về Anh rồi một đêm nào đó đem cô biến mất hết mấy tiếng đồng hồ. Vinh Hy âm thầm điều tra thông tin về hần nhưng lại vô cùng hiếm hoi và bí ẩn, chỉ có thể biết được thân thế và lai lịch của hần chứ không tài nào biết được những gì diễn ra đằng sau hần, bao gồm cả gia đình và thế lực có thể một tay nắm hết những phương tiện truyền thông và thông tin đại chúng. Tên này vô cùng khó lường và nguy hiểm, anh không biết được mục đích tiếp cận An gia của hần là gì nhưng thật khâm phục tài năng và thủ đoạn tiếp cận của hần, chỉ là anh vẫn luôn vô cùng cảnh giác, nhất là hiện giờ, An Di đã trở lại đây.

*Vì bận nên post lên hơi trễ, bù lại chương này 3000 chữ nha.

Chương 31: Có Gặp Được Nhau Không?

”Một nơi rộng lớn như vậy rốt cục có thể ngăn cản hai người bị định mệnh trói chặt với nhau gặp mặt nhau không?”

~~~~~

“Bà nội tình trạng của ông bây giờ không ổn lắm thì phải?” – An Di đau lòng.

“Ừ thật sự không ổn” – An lão phu nhân cũng không thể trốn tránh.

“Con đi gặp bác sĩ điều trị của ông một chút” – An Di thở dài.

“Con mau về nghỉ đi” – An lão phu nhân cũng lo lắng An Di đi máy bay dài có lẽ đã mệt rồi.

“Không được, con ở đây với bà. Bà chộp mắt đi con ra ngoài một chút” – An Di rời đi, trong lòng thấp thòm.

Ra đến cửa Vinh Hy đã chặn cô lại hỏi cô muốn đi đâu, An Di chỉ nói muốn đi rửa mặt một chút. Anh không cản cô nữa nhưng lại không an tâm mà đi theo sau cô. An Di khó chịu hỏi anh: “Nhìn anh lạ lắm, có chuyện gì muốn nói với em sao? Nếu anh mệt thì về nghỉ trước đi em sẽ ở đây với bà”

“Không, anh sẽ ở lại đây” – Vinh Hy cương quyết.

“Vậy anh vào cùng bà đi em đi rửa mặt cho tỉnh táo rồi sẽ quay lại”

“Anh ... Ừ” – Vinh Hy miễn cưỡng chấp nhận quay trở lại phòng cùng An lão phu nhân nhưng trong lòng vẫn thấp thòm.

Cả một cái bệnh viện trung tâm – một nơi rộng lớn như vậy rốt cục có thể ngăn cản hai người bị định mệnh trói chặt với nhau gặp mặt nhau không?

An Di cuối cùng cũng không thôi lo lắng về tình hình của ông nên sau khi hỏi chuyện y tá đã đi thẳng đến văn phòng bác sĩ điều trị của ông.

“Tôi là người nhà của giáo sư An. Tôi muốn biết chi tiết hơn về tình hình của ông tôi ... bác sĩ ... anh ... thầy ... thầy Ngôn ...” – Giấy phút ánh mắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm tựa hồ không nhìn thấu đáy ấy trái tim cô như bị ai đó sốc lên, bỗng dưng đập loạn xạ đến cả hô hấp cũng khó khăn. Đã bao lâu rồi nhưng khi đứng trước con người này cô vẫn không tài nào khống chế cảm xúc của mình? Vẫn con người ấy, khuôn mặt ấy, vóc dáng ấy ... nhưng bây giờ không phải là quần áo cùng áo sơ mi mà chính là chiếc áo blouse trắng lạ lẫm kia. Thầy ... sao lại ở đây? Lại còn là bác sĩ điều trị của ông sao?

Nhìn thấy An Di Ngôn Hoa trong phút chốc cũng ngỡ ngàng, vẫn là người con gái anh hằng yêu thương mong nhớ, cô đang ở trước mặt anh, anh không có ý nghĩ nào khác rất muốn chạy ngay đến ôm lấy cô cho thoả bao nhớ mong, nhưng sao lại khó khăn như vậy? Đôi chân muốn bước mà lại không thể, đôi tay muốn vươn nhưng sức mạnh vô hình nào đấy đã ngăn anh lại, chính lúc này lí trí cũng quay trở lại với anh, nén tất cả suy nghĩ của mình lại anh cất giọng lạnh nhạt: “Đã lâu không gặp, tình trạng giáo sư An cô không phải lo, hai ngày nữa tôi sẽ đích thân tiến hành phẫu thuật, cô có thể tin tưởng ở tôi”

“Tin tưởng? Tôi chưa bao giờ không tin tưởng thầy” – An Di đau xót đáp lại rồi quay bước đi.

Khoảnh khắc đôi mắt cô ngăn ngăn nước trước khi quay lưng đi đã đánh thức trái tim Ngôn Hoa, trái tim anh đang nhói lên. Không kịp suy nghĩ anh đã đuổi theo nắm lấy cánh tay An Di. Cô quay lại, đôi mắt đã nhoè đi vì hai dòng nước mắt, nhớ nhưng da diết bấy lâu đến khi gặp lại chỉ một câu lạnh lùng của anh An Di đã không kìm được nước mắt nên đành nhanh chóng tránh né, bây giờ thầy vực cô lại để làm gì? Có phải thầy muốn nhìn bộ dạng thê thảm của cô bị thầy làm ra thành như thế này không?

“An Di, đừng khóc, tôi sẽ đảm bảo cho Giáo sư An, bằng danh dự của tôi, tin tôi ... Đừng khóc” – Tay anh nắm tay cô, tay còn lại gấp gấp lau đi những giọt nước mắt đang vô thức rơi trên gò má ửng đỏ của cô.

“Thầy ...” – An Di trong phút chốc lại nghĩ đây chỉ là một giấc mơ. Sự dịu dàng ấy cô đã bao lần khao khát nó, bây giờ thầy đang ở trước mặt cô, lau nước mắt cho cô, thầy đang an ủi cô ... Một cảm giác rất không chân thực, rất nhạt nhòa.

“Đừng nói gì cả ... chỉ cần tin tôi” – giọng nói trầm ấm của thầy vang lên trong không gian tĩnh lặng, vỗ về tâm trí An Di.

“Em luôn tin thầy” – An Di nghẹn ngào.

Sự gần gũi trong gang tấc ngăn ngui nhanh chóng bị cắt đứt bởi tiếng hét giận dữ của Vinh Hy. Anh vừa nãy cảm thấy An Di đi lâu chưa quay lại thì bất an chạy đến đây, nào ngờ cô thật sự đến đây. Hắn nắm tay cô ... còn cô thì đang khóc nức nò. Lồng ngực anh như bị ai thấp lên ngọn đuốc, nóng rất khó chịu. Anh hét lên hung tợn: “Buông cô ấy ra”

An Di giật mình còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Vinh Hy kéo đi. Anh còn quay lại định tung nắm đấm An Di liền nhanh chóng xoay người đón lấy cánh tay anh. Vì anh vùng hết sức lực vào cú đâm ấy nên nhất thời không phản ứng kịp đã làm đau An Di. Cô nhắm mắt, ngồi thụp xuống sàn, theo đó là tiếng hét cùng lúc của hai người đàn ông: “An Di”. Ngón Hoa định đưa tay đỡ cô đã bị Vinh Hy gạt phắt đi.

“Anh Hy, tại sao anh lại vô cớ đánh người?” – An Di nói trong tiếng nấc nghẹn.

“Anh đánh người vô cớ? Anh đã từng như vậy bao giờ chưa?” – Vinh Hy khó chịu.

“Thế thì tại sao vừa rồi ...” – An Di vùng khỏi cánh tay đang đỡ mình của Vinh Hy, chân bắt giặc bước lùi tránh xa anh.

“Em thật sự muốn biết?” – Vinh Hy cau có nhìn sang Ngón Hoa, đáp lại anh là ánh mắt hờ hững của Ngón Hoa, anh ta đang chăm chú nhìn về phía An Di, chân có vẻ ngập ngừng như muốn bước lại như không muốn.

“Được, nếu em thật sự muốn biết anh sẽ cho em biết. Em nghĩ con người cao ngạo tài giỏi đứng trước mặt em đây là ai? Em không phải thực sự nghĩ em và hắn ta luôn là tình cờ gặp phải nhau đó chứ? Em có còn nhớ tên say rượu điên cuồng đâm vào xe của chúng ta hai năm trước chứ? Là đại thiếu gia độc nhất của tập đoàn Ngón thị, là đối thủ cạnh tranh của ba em, của An thị, hắn ta hết lần này đến lần khác xuất hiện bên cạnh em em không cảm thấy lạ sao? Em biết được bao nhiêu về hắn? Em biết bao nhiêu về con người hắn, nội tâm hắn? Em biết mục đích hắn tiếp cận em sao? Anh đã âm thầm theo dõi hắn suốt một năm nay nhưng cũng hoàn toàn không biết? Em nói cho anh biết em hiểu hắn được bao nhiêu? Tại sao em nhất quyết yêu hắn? Du Thăng thì sao? Em hoàn toàn không để ý đến hôn ước của hai đứa sao? Em có thể cãi lại ba em sao? ... Em nói cho anh biết anh có vô cớ đánh người không, có không?” – sự hung hăng cùng đáy mắt rực lửa của Vinh Hy đã dọa An Di. Cô không dám tin những gì mình vừa nghe được, hoàn toàn không tin.

“Anh đã biết được từ lâu nhưng lại giấu em? Em không tin, em không tin” – An Di ngập tràn đau xót, nước mắt lại bắt đầu tuôn ra như thác đổ. Cô quay người chạy ra khỏi bệnh viện, cơn mưa mùa đông lại bắt đầu rả rít. Vinh Hy và Ngón Hoa cũng vô thức cùng đuổi theo, đáp lại bọn họ chỉ là tiếng hét chất đầy sự tuyệt vọng của An Di: “Đừng theo tôi, để tôi đi, các người tránh xa tôi ra, tại sao ai nấy đều lừa dối tôi. Tôi không tin”.

Người con gái bé nhỏ trong đêm lạnh vắng đang đắm mình dưới cơn mưa lao đi vun vút trong màn đêm. Hai bóng đèn cũng lao theo nhưng bóng dáng nhỏ bé ấy đã nhanh chóng khuất trong màn mưa, chỉ còn lại trước mặt một màu đen u tối.

An Di khóc, nước mắt nóng hổi hoà vào những hạt mưa lạnh giá, thấm vào da thịt mềm yếu của cô, đánh thức khối óc rối ren của cô. Cô không tin, không có cách nào tin những lời Vinh Hy vừa nói. Thấy Ngón mà cô từng biết không phải là con người như vậy. Dù thầy có lạnh lùng có cách xa đến mấy cũng hoàn toàn không độc đoán toan tính như vậy. Thầy chưa bao giờ tổn hại đến cô, thầy cũng chưa bao giờ yêu cô. Từ đầu đến cuối chỉ một mình cô yêu thầy, một mình cô bám lấy thầy thì sao có thể cho là thầy đang lợi dụng cô ... thầy không thể. Nhưng ... tại sao thầy lại che giấu cô, tại sao thầy không cho cô biết thầy chính là người hai năm trước? Rõ ràng thầy đã biết cô từ trước sao lại còn vờ như không quen biết lúc gặp lại. Tại sao? Tại sao? An Di vô thức chạy đi dưới cơn mưa ngày một nặng hạt. Đến khi thân thể rã rời lạnh giá mới chậm bước dừng lại dưới một mái hiên ... Đây là nơi mà cô nghĩ rằng mình và thầy lần đầu tiên gặp nhau, chính hôm ấy trời cũng đổ mưa, cô cũng trú dưới mái hiên này, nơi lần đầu tiên trái tim cô lệch nhịp vì một người đàn ông nhỏ nhả anh tuấn, cũng chính nơi này lần đầu tiên cô được gần gũi con người ấy, gương mặt ấy, cánh tay rắn chắc ấy lần đầu tiên đỡ lấy cô, giọng nói trầm ấm ấy lần đầu tiên đánh vào tâm trí cô ... Tất cả tất cả lần đầu tiên cứ ngỡ tại chính nơi này ... Nhưng cô đã làm, từ đầu cô đều đã làm. An Di co ro ngồi vào một góc, hai tay siết lấy đầu gối vô thức xua đuổi cái lạnh, cái lạnh từ tận sâu trong tâm hồn hoà cùng cái lạnh của thân thể mềm yếu ướt đẫm dưới cơn mưa vô tình của mùa đông.

Ngón Hoa điên cuồng lao đi trong mưa tìm kiếm bóng hình thân thuộc. Là anh sai rồi, anh đã sai rồi, chính anh đã làm tổn thương An Di. Từ khoảnh khắc anh tự dối lòng mình từ chối tình cảm của cô anh đã sai rồi. Việc anh giấu diếm thân phận mình đã gây hiểu lầm to lớn cho cô, chắc chắn ngay lúc này cô đã hoàn toàn bị những lời cáo buộc của Vinh Hy về anh làm cho đau đớn cùng cực. Anh biết cô sẽ không tin anh nữa, anh biết có giải thích gì cũng là vô nghĩa ... nhưng giờ phút này điều duy nhất anh phải làm là tìm ra cô, anh muốn ôm cô vào lòng thay cho bao nhiêu lời xin lỗi từ tận thâm tâm. Ngay từ đầu anh đã không nên như vậy ... vì anh mà bây giờ người con gái anh yêu đang nhận lấy tổn thương.

Ngón Hoa bắt lực chạy đi trong mưa, đến khi những hạt cuối cùng trút xuống cũng chính là lúc màn đêm tĩnh mịch bao phủ cả đất trời. An Di em đang ở đâu, em ở đâu? Đừng xảy ra chuyện gì em nhé, nếu em có mệnh hệ gì anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình một lần nào nữa? Anh đã sai rồi, anh không trốn tránh nữa. Em mau xuất hiện đi, em ở đâu? Nơi cuối đường tiếng khóc thút thít đứt quãng hoà vào tiếng côn trùng râm ran, chiếc bóng cô gái ngồi co trong mái hiên bị ánh đèn mờ nhạt hắt lên mặt đường. Anh đã tìm được cô, ông trời ơi thật sự cảm ơn ông, cô ấy không sao. Tiếng gọi của Ngón Hoa như xé tan màn đêm u ám, anh gọi tên cô, gọi bằng tất cả sức lực còn lại của mình: “An Di”.

Tiếng gọi của anh như mũi dao nhọn đâm vào tim cô, khiến cô bưng tỉnh. Cô lại vô thức tránh né, lại lê bước trốn chạy. Bỗng nhiên trước mắt ánh đèn ô tô loé sáng che lấp tất cả lí trí và thân xác cô, tiếng còi đinh tai khiến cô chết lặng, trong khoảnh khắc không thể mở mắt cũng không thể di chuyển. An Di pho phất cho số phận định đoạt tất cả, cô mệt mỏi rồi. Thật sự mệt mỏi rồi ... Tất cả biến mất trước mắt chỉ còn một màu tối mịt cùng bên tai là tiếng hét của anh. Anh lại gọi tên cô: “An Di”.

---

*2000 chữ đến đây, tôi nay còn một chương nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 32: Tôi Sợ

“Tôi sợ, tôi sợ em vì tôi mà tổn thương, sợ em sẽ rời khỏi cuộc đời tôi, tôi rất sợ ... sợ mất đi em”

~~~~~

Còi xe inh ỏi vang lên cùng tiếng bánh xe rít mạnh lên trên mặt đường trơn trượt, sau tiếng thắng gấp gấp cùng tiếng hét chói tai chỉ còn lại hai bóng hình đang ôm chặt lấy nhau ngã nhào trên vệ đường. Người đàn ông mang cả tấm thân che chắn trọn vẹn cho cô gái nhỏ bé. Người tài xế sợ đến xanh mặt vội vàng chạy đến hỏi thăm tình hình. Người đàn ông hồ hững không đáp chỉ đang dịu dàng lay cô gái đã ngất trong tay mình, miệng không ngừng gọi cái tên: “An Di, An Di ...”

“Anh à? Hai người không sao chứ, tôi gọi xe cứu thương ngay” – Nhìn thấy cô gái thì bất tỉnh còn trên trán người đàn ông thì máu không ngừng tuôn anh tài xế hốt hoảng cuống cả tay chân. Hôm nay quả là không may mà, vì trời mưa đường trơn nên anh ta đã cố gắng chạy chậm rãi cẩn thận lắm rồi, bỗng đâu từ trong màn đêm lại có người đâm ra ngay đầu xe anh bầm còi cỡ nào cũng không tránh vào, cũng may anh đã thắng lại kịp thời nhưng tình hình trước mắt cũng dọa cho anh sợ đến phát khiếp.

“Chúng tôi không sao, cô ấy hình như sợ quá đã ngất rồi. Làm phiền nếu anh tiện hãy chở tôi đến góc đường, nhà tôi ở đó” – người đàn ông bình tĩnh quay sang trấn an.

“Anh ... nhưng mà đầu anh?” – anh tài xế vẫn chưa hoàn hồn.

“Chỉ là ngoài da, anh có tiện không?” – người đàn ông hỏi thúc.

“Được được được, mau vào xe” – anh tài xế lắp bắp. Phần vì hoảng sợ phần vì lo lắng cho nên lúc lái xe anh liên tục nhìn vào gương chiếu hậu, người đàn ông vẫn ôm chặt cô gái trong tay, cả người bọn họ đều thấm đẫm nước mưa. Có lẽ anh ta sợ cô gái sẽ nhiễm lạnh.

“Chú ý lái xe” – giọng nói vừa đáng sợ vừa lạnh lùng từ phía sau vang lên khiến anh tài xế giật nảy mình, lập tức chuyển sự tập trung trở lại vô lăng và phía trước mặt.

An Di mơ màng tỉnh lại, trước mặt là một khung cảnh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Cố gắng vực dậy khỏi con đau đầu đang vây lấy mình, đây là đâu?

“Em sao rồi?” – Giọng nói trầm ấm vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của An Di. Bây giờ thì cô nhận ra mình đang ở đâu rồi, là phòng của thầy Ngôn. Còn nữa, thầy đang ngồi ở mép giường nhìn cô chăm chú. Đây không phải là mơ chứ? Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Rốt cục tại sao cô lại đang ở đây? An Di vô thức đưa tay tự véo má mình như muốn chứng thực đây là một giấc mơ ... Vì cô đã mơ quá nhiều rồi.

...

Bằng đi một lúc An Di hình như nhớ ra gì đó, cô từ Anh trở về thăm ông, cô lại gặp thầy Ngôn, thầy đang là bác sĩ điều trị của ông, cô quay đi, thầy nắm tay cô lại, anh Vinh Hy đánh thầy ... và ... chiếc xe trong bóng đêm lao tới, thầy đã đẩy cô vào lề rồi dùng cả thân thể to lớn ấy che chắn cho cô, trước khi mất đi ý thức cô còn nghe được rất rõ ràng thầy không ngừng gọi tên cô ... An Di đã bắt đầu nhớ ra tất cả mọi chuyện. Cô vùng dậy, lại muốn chạy trốn. Lúc này cô mới ý thức được trên người mình ngoài một chiếc sơ mi trắng rộng thùng thình thì chẳng còn gì khác, An Di ngượng ngùng chộp lấy tấm chăn của thầy quấn vào người, hai mắt rung rung lờm lờm thầy.

“Thầy ... vừa rồi ... thầy ... em” – An Di định nói gì đấy thì trong lúc thầy quay lại cô bỗng nhìn thấy trên trán thầy một vết xước đỏ hoe, hình như đã sơ cứu nhưng vẫn còn rỉ máu. Trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi xót xa khó tả, vừa rồi thầy đã cứu cô? Cho nên vết thương này chính là do cô mà ra, vết thương vừa dài vừa to, chắc chắn là thầy rất đau ...

“Thầy ... trán thầy có đau lắm không?” – An Di đi đến phía thầy lo lắng hỏi, quên mất chuyện mình định làm.

Nhìn thấy An Di vừa mới tỉnh lại đã muốn tiếp tục trốn chạy nhưng vì lo lắng cho vết thương của mình mà ngơ ngẩn tiến đến bên mình Ngôn Hoa chỉ biết cười khổ trả lời: “Tôi không sao, em nghỉ ngơi chút đi, tỉnh táo hơn rồi tôi đưa em về, điện thoại để trên bàn, gọi thông báo cho người nhà”, bộ dạng của An Di lúc này vừa buồn cười vừa đáng yêu, khiến anh khó kìm lòng được, đành đánh trống lảng định đi ra khỏi phòng.

An Di cũng như nhớ ra tình trạng của mình lúc này liền xoay người nắm lấy vật áo thầy mà hỏi: “Thầy ... sao em ... đồ của em ... em ... thầy” – Hai gò má của cô bắt đầu đỏ lên như trái cà chín.

Ngôn Hoa cũng đàn ra không biết giải thích như thế nào liền chống chế: “Đồ trong máy sấy. Không lẽ em định mặc đồ ướt?”

“Nhưng ... em làm sao ... áo của thầy” – vừa nói An Di vừa đưa tay xoa hai má nóng ran.

“Là ... em tự mặc” – Ngôn Hoa đáp rồi nhân lúc An Di buông tay anh liền bước vụt ra ngoài, người anh cũng bắt giác nóng hết cả lên. Nếu cô mà biết lúc này áo sơ mi đó là do chính tay anh mặc vào cho cô thì không biết cô sẽ phản ứng như thế nào nữa. Anh đã cố gắng kìm chế bản thân đến mức nào mới có thể mặc xong cho cô chỉ có anh mới biết. Anh cũng là trai tân mà, tiếp xúc thân mật duy nhất với người khác giới cũng chính là cô, lần này lại là cả thân thể tuyệt mỹ của cô. Nói anh không có bất cứ dao động nào thì tuyệt nhiên là nói dối. Đứng trước tượng đài nữ thần thuần khiết trong sáng như An Di, lần đầu

tiền trong hai mươi bảy năm cuộc đời Ngôn Hoa thấy mình dù không phải làm gì nhưng thân thể và trí óc lại mệt đến như vậy. Cũng may chút lí trí cuối cùng đã ngăn anh lại kịp thời ...

“Em tự mặc?” – An Di ngây ngốc mất một lúc.

An Di gọi nói với mẹ rằng mình đang ở nhà Lâm Đình với lí do bạn bè thân thiết lâu ngày gặp lại với cả có chuyện liên quan thi cử cần trao đổi với bạn, còn báo với mẹ thông báo với Vinh Hy một tiếng. An phu nhân biết con gái quan trọng việc học hành, tâm trạng của An Di chắc chắn lúc này cũng không tốt, dù gì cũng do cả nhà dẫu chuyện ông bị bệnh cho nên An phu nhân mới thấy áy náy. Biết Lâm Đình trước đây là bạn rất thân với con gái cho nên phu nhân cũng yên tâm không nghĩ nhiều, An Di cũng đã lớn sẽ biết chừng mực thôi.

An Di suy nghĩ không thông nghĩ trên giường của thầy cứ vò đầu rút tóc mãi. Không được mọi chuyện hình như có gì đó không đúng, trốn tránh cũng không phải là cách. Khóc thì cô đã khóc rồi. Nồng nôi thì cô đã nồng nôi rồi, trốn chạy cô cũng trốn chạy đủ rồi, còn suýt nữa hại mình hại luôn cả thầy. Nhất định phải nói chuyện rõ ràng với thầy. Không được uỷ mị, không được mềm yếu. Yêu thầy thì cô rất yêu thầy nhưng nếu thật sự thầy đối với cô có dụng ý xấu cô nhất định không tha thứ cho thầy. Đối với cô quan trọng nhất mãi mãi là gia đình, là An gia. Cô sẽ không để An thị càng không để ba vì tình cảm đại khờ của mình mà lâm vào khó khăn. Chắc chắn sẽ không ... nhưng ... ăn mặc như thế này nói chuyện với thầy bằng cách nào đây?

Ngôn Hoa trong bếp đang nấu cháo, đưa mắt để ý phòng mình xem có động tĩnh gì không thì thấy An Di cô đang thập thò như tên trộm ở mép cửa nhìn dáo dác xung quanh, đúng lúc chạm mắt với anh lại như bị bắt quả tang liền rút đầu vào đóng ầm cửa lại. Ngôn Hoa khẽ cười, trong lòng dâng lên chút ngọt ngào, ấm áp.

Ngôn Hoa mang cháo đến trước cửa phòng mình gõ cửa hỏi: “Đã đói chưa?”

“Không đói” – An Di nói vọng ra, rõ ràng là đang dối lòng. Bụng cô đang sôi lên ừng ực vì đói, từ lúc xuống máy bay đến bây giờ cô chưa ăn chút gì vào bụng, bây giờ rất đói.

“Thật sự không đói?” – Ngôn Hoa nghe thấy giọng điệu yếu xiu của cô liền đoán ra ngay.

“Thật sự ... Đói” – An Di không kìm chế được đành tiu ngịu trả lời. Vừa dứt lời thầy đã mở cửa phòng ra, trên tay còn cầm bát đồ ăn, rõ ràng cô đã bị thầy nắm được thóp, ngượng đến chín mặt. Nhưng ngượng thì ngượng, ăn vẫn phải ăn, đói lắm rồi.

“Tôi nấu, đừng chê” – Ngôn Hoa đặt bát cháo trước mặt An Di.

“Thầy ... có thể ra ngoài không?” – dù đã bị đồ ăn làm cho mờ mắt nhưng An Di vẫn ý thức được tình trạng của mình.

“Được, ăn xong nghỉ ngơi đi” – Ngôn Hoa quay bước.

“Nhưng mà ... ăn xong em muốn nói chuyện với thầy ... với điều kiện ... thầy ở bên ngoài” – An Di cúi mặt thẹn thùng.

“Ừ, tôi đợi ở cửa” – Ngôn Hoa hiểu ý An Di. Lặng lẽ rời đi.

“Thầy Ngôn ... thầy còn ở đó chứ?” – An Di đứng ở mép cửa áp tai vào nói vọng ra.

“Ở ngay đây” – giọng nói trầm ấm vang lên rất gần. An Di có thể cảm nhận được cô và thầy chỉ cách nhau cánh cửa này mà thôi. Trong lòng có một chút cảm giác là lạ dâng lên.

“Chuyện anh Vinh Hy nói, tai nạn xe ... thầy ... người đó ... sao thầy không cho em biết” – An Di không thể diễn đạt thành lời.

“Tôi không nghĩ chuyện đáng xấu hổ ấy nói ra hay không có gì quan trọng” – Ngôn Hoa bình thản đáp.

“Sao lại xấu hổ? Khi gặp ở đây lần nữa sao thầy lại vờ như không quen em. Đó không phải là lần gặp đầu tiên, rõ ràng trước đây ... tin nhắn ... lẽ nào thầy không nhớ? Còn nữa thầy muốn tự mình dạy kèm cho em, còn cả ông nội? Sao mọi chuyện có thể trùng hợp như vậy? Thầy có dụng ý với An gia như lời anh Vinh Hy nói không?” – An Di lại thấy đầu óc bắt đầu rối ren.

“Nói cho tôi biết trước giờ em có tin tôi không?”

“Em ... luôn tin”

“Được. Tôi kể em nghe một câu chuyện, tự khắc em sẽ hiểu ... Hơn mười năm trước, một chàng thanh niên mười bảy tuổi sống trong một gia đình xa hoa nhưng lụn bại, anh ta có người ba lừng lẫy, có người mẹ nhân hậu hết mực yêu thương anh, anh có một gia đình hạnh phúc. Anh còn nuôi dưỡng ước mơ sau này sẽ thay ba mình kế thừa sản nghiệp của ông. Rồi vào một đêm mưa, anh ta vô tình phát hiện thì ra người cha anh luôn tôn kính, thần tượng thật ra là một người đàn ông trắng hoa bay bướm. Ông ta có nhân tình, còn có cả con riêng. Người đàn bà đó còn tặng cho anh mấy dấu răng trên mu bàn tay để nhắc nhở anh rằng đây chính là vết tích của một con hồ ly tinh đã phá hoại hạnh phúc gia đình anh. Lần đầu tiên trong đời anh ta gục ngã, cũng chính ngày hôm ấy anh đã tự nhủ rằng mình không có ba, anh cũng từ bỏ mong muốn kế nghiệp người đàn ông phú bạc ấy. Trong lúc anh đang chên vênh lạc lõng nhất cũng chính là lúc một người dung lạ mặt nào đấy đã đến tiếp thêm cho anh niềm hy vọng, đã dạy anh trân trọng gia đình, đã cho anh biết thế nào là theo đuổi đam mê, anh biết ơn người ấy, anh luôn khắc sâu khuôn mặt người ấy trong tâm khảm, chỉ mong một ngày được gặp lại, được đền đáp người ấy. Sau khi

đã quyết tâm học hành, anh ta dọn ra ở riêng một mình, lúc này con hồ ly tinh kia đã bước chân vào gia đình anh, từng bước huỷ hoại, từng bước đẩy người mẹ mà anh yêu thương nhất đến đường cùng, không ngừng tiêu tốn sự nghiệp của gia đình anh. Nhưng anh ta lại quá vô tâm, vì muốn thực hiện nguyện vọng của mẹ là nhìn thấy anh mặc áo blouse trắng trở thành bác sĩ cho nên đã dốc sức vào việc học như một con thiêu thân, anh ta nghĩ chỉ cần như vậy người phụ nữ anh yêu thương nhất sẽ vui nhưng anh đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, từ lúc anh bỏ mặc mẹ mình lại anh đã sai rồi. Tám năm sau đó là lúc anh ta đạt được thành quả như mong muốn, nhưng đó cũng chính là lúc mẹ anh bị con hồ ly tinh ác độc kia hại chết. Anh ta còn phát hiện à tiện nhân kia đã lợi dụng tình yêu thương của ba anh dành cho đứa con riêng mà sai khiến nó từng bước từng bước đào mỏ thật kín, khi đó nó chỉ mới gần chín tuổi, một con người mà từ ngay lúc còn trẻ con khi mà bạn bè nó còn hồn nhiên vui chơi thì nó lại học được sự xảo trá lừa dối từ người mẹ dồn dập của nó. Mang hết hận thù và sự mất mát của mình chuyển thành bạo lực, người thanh niên đó đã không còn nhân tính đến mức đánh cả phụ nữ và đứa trẻ cùng mang trong mình một dòng máu. Rồi anh ta buông xuôi, anh định sẽ kết thúc cuộc đời vô nghĩa của mình trong men say. Đúng lúc đó một người con gái xuất hiện, anh càng không ngờ cuộc đời còn lại của mình là do chính cô mang về từ cõi hư vô. Tên người con gái ấy từ đó cũng khắc sâu vào tâm trí anh. Khi anh không còn tình thương cô ấy mang đến cho anh tình thương, khi không ai lo lắng cho anh cô ấy lo lắng cho anh, anh đã bị sự tử tế chu đáo của cô gái ấy làm cho rung động, nhưng rồi đến một ngày cô ấy cũng biến mất, sự quan tâm ân cần ngăn ngừa ấy rồi cũng biến mất. Nhưng đôi lại nó đã mang đến cho anh chút niềm tin bé nhỏ để vực dậy bước tiếp, vì ít ra anh biết đâu đó vẫn có người quan tâm anh. Anh trở về quê hương của mẹ mình, thành phố D bình yên, tĩnh lặng. Chính nơi đây anh ta một lần nữa bắt đầu lại cuộc đời mình với đam mê của chính bản thân mình, anh làm giáo viên. Trong cái ngày đầu tiên đi làm ấy anh lại gặp được một cô nhóc tình nghịch, hôm đó trời cũng đổ mưa, cô nàng bắt cần suýt ngã anh đã đỡ cô, chính giây phút ấy nét đẹp trong sáng dịu dàng của cô khiến trái tim anh vì vậy mà lỡ nhịp. Cho đến lúc anh biết được cô nhóc ấy là học trò của anh, mà tên cô ấy lại chính là cái tên đã luôn hiện diện trong trái tim anh thì anh mới ngỡ ra cô ấy chính là thiên sứ hộ mệnh của cuộc đời anh. Anh đã không tin đó là định mệnh cho đến khi anh biết ông của cô nàng chính là người đứng lại mặt đã từng mang đến niềm tin cho anh trong quá khứ. Anh lại càng không ngờ từ lúc nào anh đã bị thu hút bởi tâm hồn thuần khiết, trái tim nhân hậu và vẻ đẹp ngày ngất của cô nàng. Vì cô mà anh cười nhiều hơn, vì cô mà trái tim băng giá của anh dần dần được sưởi ấm. Anh vốn đã đổ gục trước cô ấy nhưng lại không tài nào bước thêm một bước. Cô còn bé mà anh thì đã trưởng thành, cô là học trò của anh, cô là con gái nhà hào môn, xung quanh cô có biết bao người sẵn sàng vì cô mà ra sức yêu thương bảo bọc cô, anh biết mình vốn không có tư cách bước thêm một bước. Nhưng đến một ngày người con gái ấy chạy đến trước mặt anh nói với anh rằng cô thích anh. Trước giờ đã có rất nhiều người cũng nói thích anh như vậy nhưng cô là người duy nhất nắm giữ trái tim anh. Trong phút chốc anh đã dao động nhưng lý trí đã bảo anh nhất định không được đến bên cô, vì anh sợ ... sợ một ngày cô biết được thân thế của anh, biết được con người của anh đã từng mềm yếu đã từng độc ác như thế nào cô sẽ vì anh mà bị tổn thương, vì anh mà đau lòng. Anh chỉ còn cách phủ nhận tất cả, chỉ còn cách trốn tránh cô ấy. Rồi cũng vì chính sự chân thật và trái tim của cô luôn hết lần này đến lần khác cảm hoá anh, cô vì sự từ chối của anh mà trở nên trầm mặc, trở nên khác trước, trái tim anh rất đau, anh không muốn cô trở nên như vậy, không muốn cô buồn bã như vậy, cô một mình say rượu ở Anh, trong men say cô đã nói lên tất cả chân tình của mình, từng câu chữ ấy ngấm vào trái tim anh, khiến anh đau nhói. Đêm ấy anh ta đã quyết định không trốn tránh nữa, anh sẽ thừa nhận, nhưng rồi cũng chính cái đêm đó anh biết một sự thật rằng cô đã có hôn ước từ trước, cô vốn từ đầu đến cuối chưa từng thuộc về anh, anh và cô mãi mãi là hai đường thẳng song song, chỉ có thể luôn luôn nhìn thấy nhau nhưng không thể chạm vào nhau. Anh đã chấp nhận từ bỏ, chấp nhận ra đi thật xa, anh để cô nhận được hạnh phúc vốn thuộc về cô. Anh đi, mang theo tất cả tình yêu dành cho cô – người con gái duy nhất bước vào cuộc đời anh ... tên cô ấy là ... An Di.”

Người con gái ấy sớm đã khóc oà lên, nước mắt thì nhau rơi xuống trên gò má ửng đỏ của cô, nóng hổi, đau rát. Cô không biết rằng cuộc đời người đàn ông cô yêu lại phải trải qua bao nhiêu thăng trầm như vậy, cô không quan tâm thầy đã từng mềm yếu đã từng độc ác như thế nào cô chỉ biết một điều rằng cô yêu thầy, giữa thầy và cô tồn tại rất nhiều định mệnh, rất nhiều duyên phận, tại sao hết lần này đến lần khác cô đều không nhận ra? Tại sao hết lần này đến lần khác thầy lại trốn tránh? Tại sao, tại sao khiến cô hiểu lầm thầy, tại sao khiến cô xa rời thầy? Ông trời có phải ông thích trêu người đến vậy không?

An Di mở cửa ôm chăm lấy Ngón Hoa, cô vui mặt vào ngực thầy nước mắt không ngừng tuôn, nghẹn ngào siết chặt lấy thầy: “Thầy muốn em hạnh phúc nhưng thầy lại rời xa em. Tại sao thầy không biết một điều rằng thầy chính là hạnh phúc của em?”

Ngón Hoa vòng tay ôm siết eo cô, tựa như không muốn cô rời xa mình, muốn vỗ về cô, muốn yêu thương cô, muốn hong khô những giọt nước mắt của cô. Giọng nói trầm thấp cùng hơi thở ấm áp vãn về bên tai cô: “Đừng khóc, đừng khóc ... tôi đau. Em có biết được khoảnh khắc em chạy đi trong màn mưa, khoảnh khắc em đứng lặng trên đường mặc cho chiếc ô tô lao tới, khoảnh khắc em nằm bất động trong vòng tay tôi ... Những lần nước mắt em vì tôi mà rơi ... Những khoảnh khắc ấy đã rút cạn tâm trí và sức lực của tôi. Tôi sợ, tôi sợ em vì tôi mà tổn thương, sợ em sẽ rời khỏi cuộc đời tôi, tôi rất sợ ... sợ mất đi em. Tôi sẽ không còn đủ dũng khí sống tiếp. Tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình ... sẽ không thể nếu như em có mệnh hệ gì. Hứa với tôi ... đừng khóc, đừng buồn, đừng chạy trốn khỏi tôi ... Vì tôi cũng sẽ không tiếp tục trốn tránh tình cảm của mình nữa. Mặc cho em là ai tôi là ai, mặc cho em có hôn ước cùng ai. Tôi chỉ biết một điều rằng: Tôi yêu em, An Di tôi yêu em”

Vừa dứt lời môi anh đã tìm đến môi cô, dịu dàng chiếm hữu cánh môi anh đào mà anh luôn nhớ nhưng.

An Di chìm vào nụ hôn của thầy, khẽ nhón chân đón nhận nó, cô đã bao lần mong muốn được chạm vào bờ môi này, mà chính lúc này đôi môi mỏng anh tuần ấy đang phủ lấy môi cô, rất ấm áp, rất dịu dàng. Nỗi buồn và niềm đau vừa nãy được nụ hôn của thầy xoa dịu nhẹ nhàng. Gương mặt đẹp tựa tượng khảm của thầy đang ở trước mặt cô, rất gần gũi, rất chân thực. Đang mơ màng An Di chợt nhận ra nụ hôn của thầy dần trở nên mãnh liệt. Không khí trở nên nóng rực khi cơ thể An Di không che đậy qua lớp áo sơ mi mỏng dán sát vào cơ thể rắn chắc của thầy.

Tay Ngón hoa siết chặt gáy An Di, miệng anh tham lam ngậm lấy cánh môi đỏ ửng của cô. Thân thể quyến rũ của cô, sự đụng chạm của cô khiến anh khao khát cô nhiều hơn. Lưỡi anh không dùng sức đã dễ dàng tách môi cô ra, vùng vẫy ném trọn mùi vị ngọt ngào như mật, lưỡi cô vô thức quẩn lấy lưỡi anh đã khiêu khích ham muốn của anh, anh nhắc bóng cô lên mây giây sau An Di đã nằm yên vị trên giường anh, gương mặt xinh đẹp vì bị hôn mà đỏ lên như gấc, bao nhiêu đường khí đã bị Ngón Hoa rút cạn khiến cô gái nhỏ không ngừng thờ dốt. Bàn tay cô khẽ kháng cự đẩy đẩy khuôn ngực vạm vỡ của anh. Sự kích thích xa lạ được chôn giấu đã lâu từ sâu trong cơ thể bị chút lý trí cuối cùng kiềm hãm, Ngón Hoa luyến tiếc rời môi An Di, xoay người nằm nghiêng kéo cô ôm chặt vào lòng.

An Di như người sắp chết ngạt vừa được cứu vớt vàng hít lấy hít để không khí, không ngờ cảm giác được hôn chính là như vậy, thầy Ngón mà cô yêu thương vừa hôn cô, thầy vừa nói thầy cũng yêu cô. Hạnh phúc này đã được cô vẽ nên trong mơ không biết bao nhiêu lần rồi. An Di bất giác cũng ôm chặt lấy thầy, chỉ sợ lỏng tay một chút thầy sẽ như những giấc mơ kia mà rời xa cô. Giây phút này, An Di cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Khoé môi cong lên rạng rỡ hé lộ lúm đồng tiền sâu thẳm đáng yêu.

“Em đừng cười như vậy nữa tiểu yêu tinh ... câu dẫn tôi” – Ngôn Hoa nhìn thấy nụ cười thuần khiết nhưng lại quyến rũ ấy trong lòng lại một lần nữa dậy sóng.

“Thầy là đại sắc lang sao? Chỗ này còn đau không?” – An Di cười trêu thầy nhưng bàn tay đau lòng khẽ chạm đến vết thương trên trán thầy.

“Nếu em muốn biết tôi có phải rất háo sắc hay không thì tôi sẽ cho em biết” – Ngôn Hoa cúi người, động tác như chuẩn bị hôn An Di. Cổ tình lơ đi vết thương để cô khỏi lo lắng.

An Di mới vừa bị hôn đến hồ hấp khó khăn liền theo phản xạ đẩy Ngôn Hoa ra nững nịu. “Đừng mà, người ta mới vừa bị thầy cướp mất nụ hôn đầu đó”

“Nụ hôn đầu? Nụ hôn đầu của em đã sớm bị tôi cướp rồi ngốc à. Còn nữa, từ giờ đừng gọi tôi là thầy. Có cảm giác như tôi già lắm vậy” – Ngôn Hoa lại đưa tay kéo An Di về gần mình.

“Thầy ... anh ... nụ hôn đầu của em? Anh lên ‘ăn đậu hũ’* em? Là khi nào?” – An Di bối rối, phút chốc gò má lại ửng đỏ.

*Ăn đậu hũ: 35 (o__o)

“Ai bảo em ngốc như vậy, tự dưng cừ đến miệng sớt” – Ngôn Hoa mỉm cười hạnh phúc, tay anh vân về mấy lọn tóc mượt mà của An Di.

“Anh ... lưu manh” – An Di mặt đỏ bừng bừng.

“Lưu manh thì đã ăn sạch em từ lâu rồi. Ngoan đừng cự quậy nữa nếu không em tự gánh hậu quả đấy. Mau ngủ đi, đã khuya rồi” – Ngôn Hoa nhắm mắt, siết chặt An Di trong lòng.

“Anh ...” – An Di xấu hổ, đã mười chín tuổi rồi nên cô cũng thừa biết cái hậu quả mà Ngôn Hoa vừa nói là gì liền ngoan ngoãn gói đầu trên tay anh ... chìm vào giấc ngủ. An Di ngủ rất ngon, hôm nay cô không mơ nữa ... vì giấc mơ đẹp nhất đang ở bên cạnh cô.

*4500 chữ nhé mọi người, chắc mai là chương cuối rồi (T____T). Không biết nên kết thúc thế nào đây??? Mọi người thấy truyện thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Em Sẽ Không Chịu Thiệt Thòi

“Em sẽ không chịu thiệt thòi.”

“Vì sao?”

“Vì tôi cũng yêu em nhiều như vậy.”

~~~~~

Tiếng nước chảy đã vô tình đánh thức An Di, cô mơ màng dụi dụi mắt, vẫn là phòng của Ngôn Hoa, vẫn là mùi hoắc hương quyến rũ ấy. Cô không mơ, đêm qua chính anh đã nói với cô rằng anh yêu cô. Niềm hạnh phúc ấy không có thứ gì có thể sánh bằng. Hai người họ đã lãng phí mất hai năm đánh một vòng lớn như thế mới có thể phá vỡ bức tường vô hình chắn ngang tình cảm của mình. An Di đã quyết kể từ lúc này sẽ dùng tất cả tình yêu của cô, tất cả sự dịu dàng của cô, dùng tất cả những gì cô có để sưởi ấm trái tim anh, để lấp đầy khoảng trống trong trái tim anh. Vì hơn ai hết ... cô yêu anh.

“Heo lười biếng đã dậy rồi à?” – Ngôn Hoa cất tiếng làm cắt ngang mạch suy nghĩ của An Di. Cô quay sang nhìn anh, ngoác mắt một lúc. Anh vừa tắm xong, cảnh tượng có chút quen thuộc, mùi sữa tắm nam tính của anh làm thức tỉnh mọi giác quan của An Di, anh không mặc quần áo chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm ngang hông, tất cả đường nét cơ bắp vạm vỡ rắn chắc của anh cùng làn da trắng ươn ớt át đập vào mắt An Di khiến cô ngây ngất. Ông trời rốt cục làm sao có thể tạo ra một khuôn mẫu tuyệt hảo như vậy chứ?

Thấy An Di cứ nhìn mình chăm chú không màng trả lời câu hỏi, Ngôn Hoa chau mày suy nghĩ một chút, hình như nhớ ra gì đó anh liền tiến đến bên giường, áp sát mặt mình vào mặt An Di, hơi thở mát lạnh cùng cánh môi phong tình khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười trêu chọc.

“Thế nào? Có phải rất thích không?” – Lời nói của Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di.

“Thế nào là thế nào? Thích gì cơ?” – An Di ngây ngốc.

“So với tên diễn viên vớ vẩn kia thì tôi thế nào?”

“Anh ... sao anh lại biết chuyện này?” – An Di trầm mặc vài giây cuối cùng cũng biết Ngôn Hoa đang có ý gì, hai má đỏ bừng thẹn thùng kéo chăn che mặt lại.

“Tôi biết rất nhiều chuyện, em nghĩ mình trốn được sao? Cho tôi biết cuối cùng thì ai kém xa ai?” – Ngôn Hoa vạch chăn ra, kề mặt mình sát mặt An Di hơn.

“Em ... là anh” – An Di đáp ứng.

“Hừm” – Ngôn Hoa cọ mũi mình vào mũi An Di, hối thúc cô.

“Anh hơn hẳn” – An Di dùng lực đẩy Ngôn Hoa ra nhưng khi hai tay cô chạm vào khuôn ngực rắn chắc còn ươn ướt của anh liền giật mình rút lại.

“Đương nhiên, nếu em biết điều như vậy thì cho em nhìn thêm một chút ... nhưng không được sờ” – Ngôn nói giọng bình thản.

“Anh ... tự cao ... biến thái” – An Di ngượng quá hoá giận vòng tay ra sau liên tục đánh túi bụi vào lưng Ngôn Hoa.

“Được được, tôi như vậy nhưng không phải em thích tôi sao? Hoá ra em đang thích một tên tự cao biến thái đấy” – Ngôn Hoa lại trêu.

“Em không đùa với anh nữa, anh tránh ra cho em đây” – Bàn tay An Di tình nghịch chọc ngoáy Ngôn Hoa, cô nghĩ làm anh nhột anh sẽ buông cô ra nhưng cô đã lầm, anh không những không bị nhột mà lại còn chuyển bị động thành chủ động cù lại khiến cho An Di vùng vẫy cười ngặt.

Trong lúc hai người đang đùa vờn tay An Di vô tình chạm vào vết thương của Ngôn Hoa, anh nhăn mặt ‘Ây’ khẽ một tiếng rồi ngồi bật dậy. Miệng vết thương của anh vì vừa đụng nước cho nên hơi mẫn cảm lúc An Di đụng vào khiến anh hơi đau.

An Di cũng giật thót, cảm thấy vừa có lỗi vừa đau lòng, cô cũng chồm đến, hai tay cô dịu dàng áp vào má anh kéo anh lại gần để nhìn.

“Anh có đau lắm không? Em xin lỗi, em không cố ý. Anh cúi xuống một chút để em xem xem” – An Di vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo hạ thấp đầu anh xuống nhìn. An Di không biết hành động vừa rồi của mình đã vô tình gây ra họa lớn. Hai mắt Ngôn Hoa lúc này chỉ cách khuôn ngực đầy đặn không chút che đậy của cô một lớp áo mỏng, muốn tránh cũng không thể tránh vì đầu anh đang bị An Di giữ chặt. Cảnh xuân môn môn khiến cho từng tế bào trên cơ thể Ngôn Hoa bắt đầu gào thét, yết hầu của anh trượt lên trượt xuống liên hồi. Cô gái ngốc nghếch này tuyệt nhiên giám chăm lura dục vọng của anh. Nếu cứ như vậy e là anh không thể kìm chế được mình mất.

“Em ... đói chưa?” – Ngôn Hoa cất giọng khàn khàn.

“Anh ngồi yên chút em xem, có cần em băng lại cho anh không?” – An Di vẫn chưa nhận thức được mối nguy hiểm, cứ khur khur giữ đầu của anh, trong lòng chỉ một mực lo lắng cho vết thương của anh.

“Tôi ... nóng” – giọng nói của Ngôn Hoa đã bị dục vọng nhấn chìm, khàn đến khó chịu.

An Di lúc này mới nhận ra tình hình đang diễn ra, vội đẩy Ngôn Hoa ra, chạy ồm vào phòng tắm của anh đóng sầm cửa lại bởi vì quá ngượng cô không còn biết phải nói gì chỉ hét vọng ra: “Aaaaaaaa ... em đi đánh răng”

Ngôn Hoa bình tĩnh trở lại chỉ biết cười khổ, cũng may An Di chạy đi kịp thời, nếu cô phát hiện thứ đang bất thường ở dưới khăn tắm của anh thì đúng là không biết phải làm sao.

Ngôn Hoa đang thay đồ bỗng nghe tiếng An Di vọng ra: “Anh có bàn chải đánh răng mới không?”

“Không” – Ngôn Hoa thần nhiên đáp.

“Sao lại không có?” – An Di rầu rĩ.

“Sao lại phải có?”

“Sao anh không chuẩn bị” – An Di vẫn tiếp tục hỏi.

“Tôi sống một mình”

“Nhưng mà ... em không quen dùng đồ của người khác”

“Còn ngại? Chẳng phải em cũng đã nuốt nước bọt của tôi rồi đó sao?” – Ngôn Hoa khẽ cười, anh đang trêu cô.

“Anh ... anh ... Aaaaaaaa” – An Di vừa thẹn vừa giận lại bị anh trêu.

‘Cộc cộc cộc’ – Ngôn Hoa gõ cửa phòng tắm.

“Anh ... muốn làm gì” – An Di hết sức cảnh giác, bây giờ thì An Di biết mình đã rơi vào trong động của tên đại sắc lang Ngôn Hoa rồi. Anh đúng là ... quý quyet mà.

“Em nghĩ tôi muốn làm gì” – Ngôn Hoa không đi vào vấn đề mà vòng vo trên ghẹo An Di.

“Anh lưu manh thật, đúng là ... là tên sói xám đội lốt mỹ nam tri thức” – Nói rồi An Di cũng tự giác thấy câu nói của mình thật trẻ con ... nhưng mà Ngôn Hoa ... anh đúng là như vậy mà.

“Cửu nhỏ à, đội em nhận ra thì đã muộn rồi. Mau mở cửa ra” – vừa nói Ngôn Hoa vừa tiếp tục gõ cửa.

“Aaaaa ... không mở” – An Di cương quyết.

“Em không định mặc quần áo à? Cũng được” – Ngôn Hoa cười gian ác, khoe mắt ánh lên tia hạnh phúc. Anh không ngờ trên chộc An Di lại vui như vậy. Con cửu nhỏ thuần khiết này ... khiến người ta muốn ức hiếp, khiến người ta yêu mãi không thôi.

“Anh mau đưa quần áo cho em nhanh lên” – An Di mở cửa thò đầu ra giục anh.

“Bàn chải đánh răng mới, quần áo ... đồ lót” – Ngôn Hoa cẩn thận đưa từng thứ đã được anh chuẩn bị gọn gàng thẳng tắp.

“Anh ... cảm ơn” – An Di ngượng ngùng đón lấy đồ trong tay anh rồi đóng ầm cửa lại trốn tránh ánh mắt trên đầu của anh.

An Di tắm xong ra ngoài thì đã thấy Ngôn Hoa đi đâu mất, đến phòng bếp của anh An Di liền bất ngờ khi nhìn thấy anh trong trang phục đi làm chỉnh tề, quần tây đen, áo sơ mi trắng kẻ sọc lam ... nhưng bất thường ở chỗ là anh đang mang chiếc tạp dề in hình superman trông rất buồn cười. An Di không nhận được liền bụm miệng cười hi hi.

Anh nhìn cô nhú nhú đôi mày rậm cau có, hiểu cô đang cười gì anh liền thanh minh: “Là của tên bạn thân kinh bất thường mua giúp cho tôi, không muốn tốn thời gian tự mua lại nên dùng tạm”

“Em còn tưởng anh thần tượng superman cơ” – An Di được dịp trên anh.

“Ấu trĩ” – Anh lườm cô.

“Ấu trĩ nên mới yêu anh” – An Di cười ngọt ngào. Nụ cười như nắng ban mai của cô khiến cho khuôn đang mặt cau có kia giãn ra, khoe miệng anh cũng bất giác cong lên.

“Đội một chút có thể ăn rồi” – Ngôn Hoa chỉ tay bảo cô ngồi xuống bàn đội anh.

“Em mới nghiệm ra một điều” – An Di gật gù.

“Hừm” – Ngôn Hoa thắc mắc.

“Em nghiệm ra khi gần gũi anh em phát hiện anh có rất nhiều ưu điểm thú vị, chắc chắn không ai biết”

“Là gì?” – Ngôn Hoa nhắc bếp, mang đến trước mặt An Di hai đĩa mì spaghetti nóng hôi thơm lừng, rồi vói tay đến bàn lấy cốc sữa tươi để bên cạnh cô, còn anh thì uống cà phê.

“Không cho anh biết” – An Di lém lỉnh.

“Trêu tôi?” – Ngôn Hoa lườm nguýt An Di một cái.

“Trêu anh thì sao? Có gì chỉ có anh được trêu em?” – An Di cuối mặt bắt đầu ăn, né tránh ánh mắt sâu thẳm của anh.

“Được lắm, em đội đấy” – Ngôn Hoa giả vờ hăm dọa An Di.

“Aaaaaa ... em nói” – An Di sợ anh sẽ giở trò liền nhanh chóng quy phục.

“Nói” – Anh cười tự đắc.

“Bình thường ấn tượng của em với anh là anh rất xa cách, rất lạnh lùng, anh ít nói, anh cộc lốc, anh nghiêm khắc, trên mặt anh không có chút biểu cảm, con người anh tách biệt với mọi người, rất khách khí, rất đáng sợ, anh chính chắn, cao ngạo, anh là người khiến người ta ai nấy không dám với tới ... Nhưng khi ở gần anh em dần phát hiện ra anh là con người rất ấm áp, rất ngọt ngào, rất dịu dàng, rất ân cần, còn nữa anh nấu ăn rất ngon. Có lúc anh như trẻ con ... nhưng có lúc anh lại như tên lưu manh vậy ... thích ức hiếp em. Vậy mà không hiểu tại sao ... em lại có thể yêu anh nhiều đến như vậy”

Ngôn Hoa nghe xong lại vô thức mỉm cười, là một nụ cười tràn đầy sự mãn nguyện và hạnh phúc, anh vói tay véo lấy chóp mũi cao cao của An Di rất sùng ái, như thể anh đang trân trọng ngất lầy nụ hoa xinh đẹp nhất. Anh không biết đối với cô anh lại có nhiều ưu điểm như vậy, ngay cả chính anh cũng không nhận ra.

“Em sẽ không chịu thiệt thòi.” – Ngôn Hoa dịu dàng.

“Vì sao?” – An Di mắt long lanh trông đợi câu trả lời.

“Vì tôi cũng yêu em nhiều như vậy”

“Anh có vội đến bệnh viện không?” – An Di ngồi bên ghế lái phụ bỗng nghĩ ra gì đấy quay sang hỏi Ngôn Hoa.

“Ừ ... không”

“Vậy anh đợi em thay quần áo, cho em đi nhờ xe có được không?”

“Ừ”

...

Vinh Hy sau một đêm mất ngủ cũng đành phải lê thân mệt mỏi về nhà chuẩn bị đến công ty, vừa đến cửa anh cũng đúng lúc nhìn thấy An Di bước xuống từ chiếc Audi có biển số quen thuộc. Cô vẫn mặc đồ giống tối hôm qua, còn ở cùng tên khốn ấy cả đêm sao? Cô không để ý tới những gì anh nói sao? Còn dám nói dối ... Vinh Hy bước xuống xe đi đến trước mặt An Di kéo tay cô giận dữ.

“Anh làm gì vậy?” – An Di giật mình.

“Nói chuyện với anh một lát” – ánh mắt Vinh Hy rực lửa.

“Em không rảnh, em còn phải đến thăm ông, có gì em và anh hãy nói sau đi có được không? – An Di vùng vẫy.

“Không được, nếu em không muốn chuyện này đến tai ba em thì nghe lời anh” – Vinh Hy trừng cô.

“Anh cứ việc” – Nói rồi cô tránh tay anh, chạy vụt vào nhà. Vinh Hy giận run người nhìn theo bóng dáng cô. Cô gái ngốc này, khi nào em mới tỉnh ngộ đây? Em có biết anh lo cho em nhiều thế nào không? Em có biết mình đang tự tìm đến nguy hiểm không An Di à? Em đừng tiếp tục cố chấp như vậy nữa có được không?

---

*2000 chữ đã xong, xem ra chuyện giữa hai người còn dài lắm ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Không Tin Hay Không Dám Tin

“Nhưng cậu đã làm, từ đầu đến cuối cậu đều làm. Trái tim An Di trước giờ không có chỗ cho cậu ... trái tim cô vốn từ lâu đã thuộc về một người khác ...”

“Du Thăng không tin hay chính cậu cũng không dám tin những gì mình vừa thấy?”

~~~~~

“Hi, An Di” – An Di từ trong nhà đi ra đã nhìn thấy Du Thăng lù lù đứng đợi ở cổng.

“Này, cậu sang đây khi nào thế?” – An Di bất ngờ.

“Tớ còn chưa hỏi cậu chuyện ông bệnh sao không nói với tớ mà đột nhiên một mình chạy về đây, làm tớ lo muốn chết”

“Đằng nào cậu chẳng đến đây rồi”

“Mà cậu định đi đâu?” – Du Thăng thắc mắc.

“Còn đi đâu, tớ vào viện thăm ông” – An Di gấp gáp trông về chiếc Audi đang đậu ở phía xa, chắc là Ngôn Hoa đã đợi cô lâu rồi, hết anh Vinh Hy giờ lại đến Du Thăng.

“Tớ cũng đi” – Du Thăng nhất quyết.

“Cậu? ... Tớ đi trước” – An Di định bước tới nhưng đã bị Du Thăng nhanh chóng nắm tay kéo lại.

“Tớ đi cùng cậu, có gì phải vội”

“Tớ ... tớ ... tớ đi nhờ xe người ta mà” – An Di ngập ngừng.

“Thì tớ cũng đi nhờ có vạ gì đâu? Thái độ cậu lạ vậy? Sao không đi xe nhà mà lại đi nhờ?”

“Tớ cứ thích đi nhờ đây, cậu muốn đi xe nhà tớ thì vào mà bảo tài xế, tớ đi trước đây cậu đừng có ở đó mà cản” – An Di khó chịu, vung ra rồi đi đến chỗ Ngôn Hoa.

“Ấy ấy, tớ không có ý đó mà, mới vậy đã giận sao? Tớ chỉ muốn đi cùng cậu thôi” – Du Thăng cũng đuổi theo.

Vừa nhìn thấy chiếc Audi Du Thăng đã nhận ra ngay nhưng vẫn ngỡ ra. An Di mà lại đi nhờ xe của người đó sao?

“Good morning sir, long time no see!!!” – Du Thăng gõ cửa kính xe cất tiếng thăm dò.

“*Chào buổi sáng thầy, đã lâu không gặp”

“Có lên xe không?” – Ngôn Hoa hạ kính xe, lạnh lùng lên tiếng, từ xa anh đã nhìn thấy tên tiểu tử này kéo kéo đẩy đẩy An Di, trong lòng có chút khó chịu.

“Lên, tất nhiên là lên” – Du Thăng nhanh chóng mở cửa lên xe ngay.

“An Di này, tớ nhớ là quan hệ của hai người đâu có thân đến nỗi có thể đi nhờ xe” – Du Thăng hỏi An Di nhưng lại có ý muốn xem phản ứng của tên quái gở Ngôn Hoa, trước đây dù hai người là hàng xóm, cậu còn là học trò của anh ta nhưng khi xin đi nhờ xe anh ta đã phán ngay cho cậu một câu “Tôi và cậu đã thân đến mức có thể đi nhờ rồi sao?”, câu nói khiến cho cậu ngượng muốn chết trước mặt An Di lúc đó.

“Cậu có thói nghịch ngợm đi không, Ngôn Hoa anh ấy ... thầy ấy là bác sĩ của ông đấy, cho nên tớ mới đi nhờ thôi, người ta cho cậu đi cậu còn ở đó bắt bẻ” – An Di véo hông Du Thăng.

“Ồ, cậu không nhắc thì suýt chút tớ cũng quên mất chúng ta đang đi nhờ xe của bác sĩ thiên tài, hoá ra thầy không còn làm giáo viên à?” – Du Thăng đã ngỡ ra nhưng vẫn cố chấp đùa.

“Cái cậu này” – An Di lại véo mạnh tay hơn.

“Ấy đau tớ, sao cậu cứ thích véo tớ mãi như thế, đúng là trẻ con” – Du Thăng đau quá đành kêu lên, cậu lại nựng yêu vào má An Di khiến cho ai đấy đang nhìn vào gương chiếu hậu bỗng đành mặt lại.

“Cậu mới trẻ con, ngồi yên một chút có được không” – An Di khó chịu ngồi dịch ra xa Du Thăng một chút.

“Thôi được thôi được tớ ngồi yên, cậu đừng có sáng sớm lại làm mặt giận với tớ nữa” – Du Thăng lại dịch người ngồi sát vào An Di. Người đang lái xe lúc này hai hàng chân mày rậm đã nhũn lại hết cỡ, tay thì nắm chặt vô lăng, đang cố gắng kìm nén cơn giận.

An Di ở bên cạnh ông đến tận trưa. Du Thăng cậu ta cũng ở đây ngồi nói vớ vẩn bên tai An Di mãi. Sau khi đầu bếp của An gia mang thức ăn tới cho ông bà và hai người ăn An Di liền nhớ tới Ngôn Hoa, không biết anh đã ăn gì chưa. Cô nói với mọi người là mình không đói, muốn đi dạo một chút nhưng Du Thăng cứ mãi đòi đi cùng cô, hết cách cô đành nói với cậu là do đồ ăn không hợp khẩu vị, nhờ cậu đi mua gì đó cho mình nên cậu mới vui vẻ đi ngay. An Di vội đi đến phòng làm việc của Ngôn Hoa.

“Em không làm phiền anh chứ?” – An Di thỏ thẻ.

“Lại đây” – Ngôn Hoa đang đứng ở cửa sổ nhìn ra khuôn viên bệnh viện, thấy An Di đến anh ngoác tay gọi cô lại gần.

“Anh đã ăn gì chưa?” – An Di hỏi.

Anh không trả lời bất thành linh kéo An Di vào lòng: “Không có tâm trạng”

Bị anh làm cho giật mình, An Di không kịp tránh đã bị anh ôm siết đến ngạt thở, bình thường thân nhiệt của anh rất thấp nhưng bây giờ An Di có thể cảm nhận được cả người anh lại đang nóng ran khiến cô lo lắng: “Anh ... sao vậy? Có chỗ nào không khoẻ à?”

Ngôn Hoa kéo tay An Di đặt lên ngực trái của mình dè dặt nói: “Chỗ này”

“Chỗ này? Tim anh ... tim anh làm sao?” – An Di hoảng hồn đẩy anh ra, vẻ mặt sốt sắng.

“Không sao” – Ngôn Hoa lại kéo An Di vào lòng, tay cầm trên đầu cô rồi nhắm nghiền mắt, im lặng một lúc lâu.

“Nói em nghe” – An Di xót xa.

“An Di, nói em yêu tôi” – Ngôn Hoa trầm mặc.

“Em yêu anh” – An Di cũng vòng tay sau lưng Ngôn Hoa ôm anh.

“Cảm ơn em” – Ngôn Hoa hé môi cười nhưng trong lòng suy tư ngổn ngang. Em yêu tôi, còn hôn ước của em với cậu ta thì sao? Câu hỏi này cứ đeo bám anh suốt từ sáng đến giờ khiến anh rất khó chịu.

“Anh sao thế? Đừng như vậy có được không anh?” – An Di cất giọng buồn buồn.

“Tay em chỉ tôi được nắm, má em chỉ tôi được sờ, người em chỉ tôi được gần gũi ... chỉ tôi thôi ... Em là của tôi” – giọng nói anh êm ái nhẹ nhàng như khăn cầu lại như ra lệnh.

“Chỉ anh thôi” – An Di gật đầu. Cô áp tai vào lồng ngực anh nghe tiếng trái tim anh đang đập đều đều, cảm giác rất ấm áp, rất dịu dàng khiến cô không nỡ rời ra.

...

Trịnh Phong một tháng gần đây khi tên ‘bạn thân đại nhân’ – Ngôn Hoa trở về thành phố D làm bác sĩ thì anh thường dành bữa trưa cùng đi ăn với anh ta. Hôm nay cũng vậy, anh quen thói không gõ cửa đã vào, vì vậy mà lại một lần nữa được tận mắt xem phim tình cảm lãng mạn của Ngôn Hoa, hai người một nam một nữ ôm chặt nhau đứng bên cửa sổ, ánh nắng dịu nhẹ soi sáng hình ảnh hạnh phúc của hai người.

“Này, bữa trưa hôm nay ... Hm, hm ... Bữa trưa hôm nay chắc tôi không đi với cậu được” – Trịnh Phong vừa vào định bàn xem hôm nay đi đâu ăn nhưng bị cảnh tượng ấy đập vào mắt đã liền nhanh chóng tế nhị ra ngoài đóng cửa lại ngay. Trong lòng không ngừng chửi rủa tên bạn quá đàn của mình hết lần này đến lần khác hại mình trở thành bóng đèn*.

*bóng đèn = kì đà.

“Anh ... mau buông em ra, người ta nhìn thấy rồi kia!” – An Di bối rối khi có người đi vào vội đẩy Ngôn Hoa ra nhưng anh cứ cố chấp ôm chặt lấy cô.

“Nhìn thấy thì sao? Cũng không phải lần đầu tiên” – Ngôn Hoa lên tiếng.

“Ý anh là sao?” – An Di thắc mắc, họ chỉ mới bắt đầu chưa đầy hai ngày, chuyện này vốn chỉ có hai người họ biết nhưng anh lại nói đây không phải là lần đầu tiên họ bị nhìn thấy.

“Em không nhận ra người đó?”

“Hình như giọng có hơi quen ... là thầy Trịnh Phong?” – Giọng nói của thầy Trịnh Phong rất trầm, trước đây thầy ấy còn có thói quen hay ghé đầu thì thầm vào tai cô trên chốc những khi cuối tiết cho nên An Di đặc biệt có ấn tượng với giọng nói này.

“Ừ, trí nhớ rất tốt” – Ngôn Hoa nói giọng tán thưởng.

“Nhưng chuyện này là sao? Thầy ấy liên quan gì đến chúng ta?” – An Di khó hiểu.

“Còn nhớ lần tôi bệnh chứ? Em và tôi ... cậu ta đã thấy rồi” – Ngôn Hoa lại cười.

“Aaaaa ... anh đáng ghét, rõ ràng rất tinh táo còn vờ cho em tưởng anh lúc đó chỉ là vô thức” – An Di tức giận thẹn thùng đánh túi bụi vào ngực Ngôn Hoa.

“Thì đã sao? Hối hận rồi à? Chẳng phải có người khi đó về mặt rất hưởng thụ mà ôm chặt tôi ngủ say sưa sao?” – Ngôn Hoa trêu cô.

“Người ta ... người ta là do chăm anh mệt quá nên mới như vậy” – An Di ngượng ngùng giải thích.

“Được, vậy bây giờ đưa em đi ăn đền đáp chịu không?” – Ngôn Hoa khẽ nói bên tai An Di.

“Bây giờ anh mới đền đáp có muộn quá không?” – An Di giận dỗi.

“Vậy có đi không?” – Ngôn Hoa chau mày.

“Đi ... em đi mà”

Hai người vui vẻ nắm chặt tay nhau đi ra ngoài.

Du Thăng đội nắng đi mua sandwich mà An Di thích ăn cho cô. Vừa đến cổng bệnh viện đã thấy An Di mặt mày rạng rỡ cùng với nụ cười như nắng ban mai trên môi ... cô còn đang tay trong tay với một người đàn ông khác mà chẳng phải cậu, điều cậu luôn lo lắng nhưng mãi không dám nghĩ tới cuối cùng cậu cũng phải đối mặt. Bàn tay cậu luôn mong muốn được nắm giờ đang nắm tay người đàn ông đó, nụ cười mà cậu lâu rồi không được nhìn thấy giờ đang cười vì người đàn ông đó, người con gái mà cậu yêu thương ... giờ đang ở bên cạnh người đàn ông đó ...

An Di của cậu trước đây hồn nhiên, ngây thơ rất thích cười. Cậu đã ở bên cô hơn mười hai năm, từ khi cô mới chỉ là cô bé ngây ngô như cậu. Cậu yêu cô

tiểu thư bướng bỉnh nhưng nhân hậu dịu dàng ấy. Cậu không thể nào để cô cách mình quá xa, cậu chấp nhận vứt bỏ tất cả chỉ cần được ở gần cô. Cô về thành phố D, cậu theo cô về. Cô vui cậu cũng vui, cô buồn cậu cũng đau lòng. Cho đến tận bây giờ mong ước lớn nhất của cậu vẫn là chỉ mong một ngày nào đó An Di nhận ra tình yêu to lớn mà cậu dành cho cô, mong cô sẽ dang tay đón nhận tình cảm của cậu ... mong cô một ngày sẽ thật sự là của cậu.

Nhưng từ khi cô gặp tên thầy giáo quái gở Ngôn Hoa kia, cậu đã vô giác cảm nhận được tâm tư cô ngày càng thay đổi, cô hay lén nhìn anh ta trong giờ học, cô hay thắc mắc với cậu về sinh hoạt thường ngày của anh ta, cô còn dễ cáu giận khi cậu vô tình trêu đến anh ta. Cô lạnh nhạt hơn với cậu, thường xuyên né tránh cậu, cô dễ nổi giận với cậu. Cho đến một ngày cậu lại nhận thấy thái độ của cô và Ngôn Hoa bắt đầu trở nên lạ. Họ tránh mặt nhau, không nói chuyện với nhau, cậu còn bắt gặp ánh mắt An Di nhìn anh ta lộ rõ sự u buồn, cũng từ đó mà An Di hồn nhiên tính nghịch của cậu ngày nào trở nên giống như một con người khác, cô trầm lặng, cô kiêu kì, cô hay phớt lờ những gì cậu nói, cô hồ hững đối với những việc cậu làm cho cô. Cậu không buồn và không chấp nhất tất cả bởi vì cậu quá yêu An Di, cậu không thể để mất cô. Rồi cô cũng mở lòng với cậu hơn, theo cậu về Anh nghị hê và còn muốn trở về Anh học, cô không trốn tránh cậu nữa, cô không tiếp tục từ chối sự quan tâm và theo đuổi của cậu nữa ... cậu cứ ngỡ tâm tư của cô đã thay đổi, cậu chủ quan cô rồi sẽ yêu mình. Trước giờ cậu luôn cố chấp không tin vào hiện thực, chỉ tự nhủ lòng mình đừng quá đa nghi. Nhưng cậu đã lầm, từ đầu đến cuối cậu đều lầm. Trái tim An Di trước giờ không có chỗ cho cậu ... trái tim cô vốn từ lâu đã thuộc về một người khác ... là Ngôn Hoa.

Ánh nắng buổi trưa gay gắt in hằn bóng người thanh niên chờ vợ chết lặng ở cổng bệnh viện, hộp sandwich trong tay rơi xuống. Nụ cười trên môi tắt ngấm thay vào đó là nỗi đau vô hình đang giày xéo tâm tư của cậu.

Du Thăng không tin hay chính cậu cũng không dám tin những gì mình vừa thấy?

*2000 chữ post muộn. Lại một người đau ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Công Tư Phân Minh

“Người đàn ông này đúng là rất ‘công tư phân minh’, lúc bình thường thì cao ngạo băng lãnh khiến cho mọi người xung quanh ai nấy đều nể sợ, kính phục. Họ đâu biết được có một người con gái ngây thơ trong sáng nào đó lại dám bước vào thế giới u tối lạnh giá của anh, có thể khiến anh cõi bỏ về ngoài hào nhoáng trở về với bản chất trẻ con, thâm tình và còn ... rất háo sắc của mình.”

~~~~~

Ngôn Hoa đưa An Di đi ăn trưa ...

“Muốn ăn gì?” – Ngôn Hoa lên tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước lái xe.

“Ừm ... thế anh muốn ăn gì?” – An Di ngẫm nghĩ.

“Ăn ... em” – Ngôn Hoa nói đùa nhưng khuôn mặt vẫn cứ lạnh tanh như không.

“Anh đừng cứ mãi trêu em có được không?” – An Di nũng nịu.

“Hm, tôi nói là thật” – Ngôn Hoa vẫn không nhìn An Di.

“Anh ... biến thái. Sao có người có thể nói đùa với vẻ mặt nghiêm túc như vậy chứ?”

“Tôi đã bảo là tôi nói thật. Em không tin à?” – Ngôn Hoa nhấn mạnh, đảo mắt nhìn An Di đầy xảo quyết.

“Em ... không nói chuyện với anh nữa” – An Di giận dỗi.

“Em dám?” – Ngôn Hoa hấn giọng.

“Anh đúng là ... bá đạo” – An Di cười khò.

“Quá khen” – Ngôn Hoa cũng mỉm cười vui vẻ.

Ngôn Hoa không ăn, chỉ gọi món rồi ngồi nhìn An Di ăn say xưa. Khuôn mặt trắng sữa như con nít, cánh môi anh đào xinh xắn, hai gò má phình to vì đang ngon thức ăn, trông An Di lúc này vừa tính nghịch vừa đáng yêu khiến cho Ngôn Hoa không cách nào rời mắt. Người con gái này, bắt kể làm chuyện gì,

ngay cả điệu bộ khi ăn của cô cũng có thể khiến trái tim người ta thổn thức như vậy, thảo nào ai gặp cũng yêu. Nhưng bây giờ thì khác rồi, Ngôn Hoa anh là người cao ngạo cho nên bản thân có tính chiếm hữu tuyệt đối. Nhất là bây giờ, khi anh đã một lòng muốn yêu thương, muốn bảo vệ, muốn ở bên cạnh người con gái này thì tất nhiên anh sẽ không để một ai có thể tơ tưởng đến cô. Cuộc đời anh đã mất mát quá nhiều rồi, bây giờ đối với anh cô là cuối cùng cũng là duy nhất, anh rất sợ sẽ mất đi cô, mất đi người con gái anh yêu vô cùng. Cho nên trước đây anh mới trốn tránh cô, anh thà mình không có được cô vậy thì anh sẽ không phải mất cô nhưng kể từ khoảnh khắc An Di nắm trong tay anh đêm hôm trước anh đã biết mình không thể nào trốn tránh nữa. Anh yêu cô, anh muốn dùng chính bản thân mình bảo vệ cho cô, anh muốn có cô, muốn ở bên cô, yêu thương, nuông chiều cô ... mãi mãi ... chỉ có anh và cô.

“Sao anh không ăn? Không hợp khẩu vị à?” – An Di ăn gần xong nhìn sang thì thấy đồ ăn Ngôn Hoa gọi vẫn còn nguyên, anh thì đang ngồi thờ ra đó nhìn cô.

“Tôi chỉ có khẩu vị với mỗi em thôi” – Ngôn Hoa nhếch miệng cười cười.

“Anh đừng có quá đáng, người ta nghe thấy bây giờ” – An Di đưa mắt nhìn đi xung quanh, cũng may nhà hàng này đặt bàn cách xa nhau, nếu không thì có ai nghe được những lời sồn gai óc của Ngôn Hoa thì cô sẽ ngượng chết mất.

“Liên quan gì đến họ?” – Ngôn Hoa thần nhiên.

“Anh ... chắc chỉ có mình em mới có thể chịu nổi mấy lời nói thẳng thừng không biết ngượng của anh” – An Di tỉnh nghịch nói.

“Nên chỉ em mới hợp với tôi” – Ngôn Hoa cười, lấy khăn giấy lau vết tương dính trên khoé môi An Di, rất cung chiều.

“Anh đừng có mà đắc ý, không hiểu sao khi anh giảng bài lại rõ ràng và đường hoàng như vậy nhưng khi giao tiếp với người khác thì cứ như một khúc gỗ thế?” – An Di lăm bằm vu vơ.

“Thì em cũng đang yêu khúc gỗ đấy thôi” – Ngôn Hoa vẫn tự cao tự đại như vậy.

“Nói không chừng chỉ có mình em dám yêu anh thôi” – An Di vừa nói xong lại nhớ ra gì đó, mặt cô bỗng khựng lại.

“Sao? Em muốn biết có bao nhiêu người yêu tôi à?” – Ngôn Hoa nhướn mày, anh nhận ra vẻ khác lạ của cô.

“Anh ... chuyện ...” – An Di định nói nhưng đã bị Ngôn Hoa cắt lời, anh quay sang tìm bồi bàn rồi hắng giọng gọi: “Tĩnh tiên”. Trong lúc người bồi bàn loay hoay mang bill tới thì anh lại có điện thoại, có lẽ là rất gấp nên anh liền đi nhận, bỏ một mình An Di ngồi lại chờ vợ nhìn anh bồi bàn chỉ biết cười trừ.

Cô định lấy ví của mình ra thanh toán nhưng lại chợt nhớ rằng sáng nay ra khỏi nhà vội quá cô chẳng kịp mang theo gì. Cô nhìn thấy ví của Ngôn Hoa để trên bàn, để anh bồi đứng nhìn như vậy cũng thật ngại. An Di đánh tay lấy ví của Ngôn Hoa, trong đó có đến mấy cái thẻ, cô nhắm đại một cái rồi rút đưa cho anh bồi đi quẹt, lúc định bỏ lại chỗ cũ thì An Di chợt nhìn thấy một tấm ảnh cũ chỉ còn một nửa được Ngôn Hoa cẩn thận xếp ở bên ngoài. An Di nhìn kỹ, hình như nó được xé ra từ một tấm ảnh gia đình, trong đó chỉ còn hình một người phụ nữ nắm chặt tay một cậu bé đáng yêu đang cười rạng rỡ, chắc chắn đó là Ngôn Hoa, vì trông anh khi đó với bây giờ thật sự chẳng thay đổi nhiều lắm, nhất là hàng mày rậm cùng đôi mắt sáng như sao của anh. Không đúng, người phụ nữ này trông rất quen mắt, hình như là cô đã gặp qua ở đâu rồi ... An Di cố nhớ.

“Sao vậy?” – Tiếng hỏi của Ngôn Hoa khiến An Di giật mình.

“Em ... lúc này thấy người bồi bàn đợi lâu cho nên ...” – An Di giải thích.

“Ừ, trước sau gì tiền của tôi cũng là của em thôi” – Ngôn Hoa vỗ vỗ đầu An Di rồi kéo cô đứng dậy. “Về thôi, còn ngần ra đó làm gì?”

An Di liền đứng dậy đi theo anh, tay nắm chặt tay anh cô hỏi: “Bức ảnh trong ví em đã xem qua ...”

“Là mẹ tôi” – Ngôn Hoa hiểu cô muốn hỏi gì.

“Bức ảnh trong phòng ngủ của anh ...” – An Di ngập ngừng.

“Là mẹ tôi lúc trẻ” – Ngôn Hoa mở cửa xe cho An Di, thói quen của anh vẫn là đưa tay che cạnh cửa, sợ cô lại hậu đậu đụng đầu vào.

“Thảo nào từ đầu em nhìn thấy hai bức ảnh đều cảm thấy trông quen mắt. Mẹ anh đúng là rất đẹp luôn” – An Di bây giờ mới vỡ lẽ, mặt mày hớn hở.

Ngôn Hoa cũng vào xe, anh quay sang nhướn mày nhìn An Di: “Dậy an toàn, em đừng có lúc nào cũng hậu đậu như vậy”

“Người ta là vui quá nên nhất thời quên thôi, em đâu có hậu đậu” – An Di phản đối anh.

“Có gì vui đến nỗi quên mất thứ bảo vệ tính mạng của mình? Hừm?” – Ngôn Hoa hỏi nghiêm túc.

“Anh đừng có làm mặt lạnh với em có được không, em ... em vui vì anh trước giờ không có bạn gái” – An Di thẹn thùng.

“Em nghĩ tôi có?” – Ngôn Hoa thờ dãi rồi khởi động xe.

“Lúc trước Du Thăng cậu ta nói ... em ... anh ... với cả anh đã bao giờ chính miệng bảo rằng mình chưa có bạn gái đâu” – An Di cố chấp.

“Em còn bảo mình không hậu đậu? Đi tin mấy lời vô căn cứ của tên tiểu tử đó” – Ngôn Hoa ngán ngẩm lắc đầu.

“Em không có mà ... anh ... ai bảo anh chẳng giống mẹ chút nào, nhìn kiểu gì em cũng không nhận ra. Chắc chắn anh rất giống ba anh” – An Di nói rồi mới biết vừa rồi mình lỡ lời chỉ đành lấp liếm: “Em ... em”

“Tôi không giống kẻ phụ bạc đó” – Ngôn Hoa im lặng một lúc lâu rồi thẳng thừng lạnh lùng.

“Em xin lỗi, em không cố ý nhắc tới” – An Di rồi rít xin lỗi, cô sợ vừa rồi mình lại vô tình chạm vào vết thương lòng của anh, cô thực ra không cố ý mà, chỉ là túng quá hoá vạ miệng. Đúng là tự mình hại mình, hại luôn cả anh.

“Bỏ đi! Em đừng có nhăn nhó như vậy, rất ... xấu” – Ngôn Hoa nhìn thấy cô tự dằn vặt có chút không nỡ, liền trêu cho cô vui.

“Anh ... đừng để ý những lời vừa rồi của em” – An Di vẫn chưa an tâm

Đã lái xe đến bãi đỗ của bệnh viện, Ngôn Hoa dừng lại, ghé sát vào An Di về mặt mờ ám: “Đền cho tôi”

Thấy Ngôn Hoa đột nhiên kề sát mặt vào mình, hơi thở man mát mang theo mùi hoắc hương thoang thoảng dễ chịu phả vào cổ cô khiến cô khẽ run: “Anh muốn em đền gì?”

“Hôn tôi” – Ngôn Hoa thân nhiên đáp như không.

“Anh ... anh ... anh” – mặt An Di dần chuyển màu, đỏ ửng lên.

“Thôi vậy” – Ngôn Hoa làm ra vẻ thất vọng quay đi.

An Di thấy anh như vậy không đành lòng kéo Ngôn Hoa lại định nói gì đấy. Biết cô chắc chắn sẽ ngoan ngoãn quy phục, lợi dụng quán tính khi cô kéo Ngôn Hoa liền xoay mặt lại. An Di không kịp tránh mỗi cô đã chạm vào môi anh ... cảm giác lạnh lạnh, ướt ướt. An Di ngượng ngùng liền đẩy anh ra, cái tên sói háo sắc này đúng là rất biết hưởng thụ, không còn câu nệ đây là chỗ đông người nữa rồi. Ngôn Hoa bị An Di đẩy ra, nụ hôn ‘chuồn chuồn lướt nước’ vừa rồi vốn không thoải mái được anh, anh khẽ lưu luyến liếm liếm môi mình. An Di nhìn thấy cảnh tượng đó vừa buồn cười vừa ngượng. Người đàn ông này vốn cao ngạo là thế nhưng bây giờ ở trước mặt cô lại như trẻ con vậy, không hề để ý thân phận của mình.

“Da mặt em sao lại dễ đỏ thế? Muốn câu dẫn tôi?” – Ngôn Hoa lại ghé sát vào người An Di.

An Di né tránh anh, giờ tay mở cửa xe: “Em vào với ông đây, gặp anh sau” – Nói rồi cô nhanh chân chạy vụt vào trong sảnh. Ngôn Hoa nhìn theo An Di, nhoen miệng cười đầy nham hiểm rồi chậm rãi rút tay vào túi quần, trưng ra vẻ mặt lạnh ngắt như bình thường ung dung đi vào.

Người đàn ông này đúng là rất ‘công tư phân minh’, lúc bình thường thì cao ngạo băng lãnh khiến cho mọi người xung quanh ai nấy đều nể sợ, kính phục. Họ đâu biết được có một người con gái ngây thơ trong sáng nào đó lại dám bước vào thế giới u tối lạnh giá của anh, có thể khiến anh coi bỏ về ngoài hào nhoáng trở về với bản chất trẻ con, thâm tình và còn ... rất háo sắc của mình.

Sáng hôm sau, cả trên dưới An gia còn có Du Thắng mặt mày phờ phạc, mọi người tụ họp đầy đủ trong bệnh viện chờ ca phẫu thuật của An lão gia được tiến hành. An Di trong lòng đầy lo lắng. Hai tay nắm chặt bàn tay nóng hổi của ông, cảm nhận từng giây, từng giây trôi qua rất chậm. Mọi người đều trầm lặng nhìn ông. Chỉ còn cách thời gian ấn định phẫu thuật nửa tiếng. Có hai ba bác sĩ vào phòng đây ông đi chuẩn bị. An tổng một tay ôm chặt mẹ mình, một tay vỗ về an ủi vợ. An Di lo lắng không thôi, cô nghĩ gì đó rồi xin phép ra ngoài chạy ngay đến phòng làm việc của Ngôn Hoa mở cửa đi vào tìm anh. Anh đang thảo luận lần cuối với mấy bác sĩ trợ mổ, An Di hai mắt lóng lánh nước bước vào khiến cho hai vị bác sĩ còn lại có chút kinh ngạc. Cô sợ làm phiền anh nên lại đóng cửa rồi lùi thui đi ra. Ngôn Hoa nói gì đó với hai vị bác sĩ kia rồi cũng vội vàng đuổi theo cô ra ngoài. Anh ra đến hành lang thì thấy cô ngồi trên hàng ghế dài một mình khóc sụt sùi.

Ngôn Hoa đau lòng lấy khăn tay từ trong túi áo ra lau đi hai hàng lệ dài trên má An Di, anh ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô ôm chặt vào lòng, tay anh vỗ vỗ vai cô, muốn cô bình tĩnh lại. Một lúc sau, cảm thấy An Di đã ngừng khóc rồi anh mới khẽ bên tai cô dịu dàng: “Tin tôi, sẽ không có chuyện gì”

“Em tin anh” – giọng cô run run, siết tay anh chặt hơn.

“Tôi sẽ không để giáo sư An gặp bất cứ chuyện gì, sẽ mang người ông khoẻ mạnh trả lại cho em. Ngoan, đừng khóc nữa” – Ngôn Hoa tém tém mấy sợi tóc rối trên trán An Di, nhẹ nhàng đặt một lên đó một nụ hôn ấm áp ngọt ngào.

“Cố lên! Em tin tưởng anh” – An Di nhìn anh với ánh mắt động viên. Chỉ một ánh mắt của cô thôi nó chứa đựng tất cả sự tín nhiệm của cô dành cho anh, chứa đựng sự cố vũ tinh thần cho anh. Ông sẽ không gặp bất cứ bất trắc gì, anh sẽ thành công, nhất định như vậy. Cô tin là như vậy.

...

Ở cuối dãy hành lang một bóng hình đơn độc lặng lẽ quay bước ... Em tin tưởng hẳn sao? Em cứ mãi ngốc nghếch như vậy sao? Anh phải làm sao đây, làm sao để em đừng tiếp tục chấp mê bất ngộ như vậy? Em có nghĩ cho mình không? Có nghĩ cho An tông và An Thị không?

---

*2400 chữ đến đây !!! Giờ khuya rồi sáng dậy rồi đọc luôn mọi người ơi ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Không Thích Uống Sữa

“An Di không thích uống sữa”.

“Cô ấy có nói là không thích uống sữa à?”.

...

“Cô lại theo bản năng mà không thèm đụng tới sữa, cho dù là đồ ăn làm từ sữa cô cũng kiêng kị không dùng. Chỉ cần nghe đến từ ‘sữa’ thôi là cô lại liền có cảm giác muốn nôn rồi hướng hồ gì động đến”.

...

“Nhưng anh thật không ngờ cô rất ngoan ngoãn uống hết ly sữa, về mặt còn rất vui nữa”.

~~~~~

Sáu tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc ánh đèn phòng phẫu thuật được bật sáng. Mọi người trầm luân dõi theo mọi động thái bên trong, dây hành lang im ắng đến mức họ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau. An lão phu nhân vì quá mệt đã thiếp đi trong vòng tay An tổng, An Di thì ngồi gần người như cái xác không hồn, trong đầu cô lúc này chỉ có duy nhất một nguyện vọng: Phẫu thuật sẽ thành công, ông rồi sẽ không sao. An Di thèm được nhìn thấy nụ cười hiền hậu của ông, thèm được ông ôm trong lòng như thuở bé, thèm được nghe những câu mắng yêu của ông... Ông nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất định không được. An Di tự siết chặt tay mình, những móng tay dài cơ hồ bám sâu vào lòng bàn tay cô đau nhói. Cô đang sợ... rất sợ.

Ánh đèn vụt tắt, cánh cửa phòng phẫu thuật thỉnh thoảng mở ra, hai ba người bác sĩ bước ra trước đứng thành hàng trước mặt An tổng, Ngôn Hoa bước ra sau cùng. Anh cất giọng khàn khàn, gương mặt không chút biểu cảm: “Phẫu thuật rất thành công. Trong vòng hai tiếng giáo sư An sẽ tỉnh lại, lúc đó có thể vào thăm”.

Mọi người ai nấy đều vui mừng khôn siết, An Di không suy nghĩ gì cũng không để ý đến mọi người xung quanh đã nhào tới ôm chặt lấy Ngôn Hoa, về mặt đầy cảm kích và an lòng. Ngôn Hoa hơi bất ngờ nhưng anh vẫn đứng yên để cô ôm, anh chỉ đưa tay che miệng khẽ hắng giọng nho nhỏ: “Hm, hm”

An Di định thần lại, cô đẩy Ngôn Hoa ra, nhìn mọi người rồi lại nhìn Ngôn Hoa rồi rít: “Cảm ơn... Xin lỗi... mọi người... con... vừa rồi con vui quá nên mất kiểm soát”

Vinh Hy kéo An Di lại rồi lên tiếng: “Được rồi, người ta vừa từ phòng phẫu thuật ra đây, em muốn cảm ơn cũng phải chờ người ta nghỉ ngơi đã”. Hành động của An Di có chút khó hiểu, cô khiến mọi người hết sức ngạc nhiên... nhưng vì ai cũng thừa biết An Di thương ông đến nhường nào cho nên cũng phần nào thông cảm cho hành động vừa rồi của cô.

Ấn đường của An tổng dần dần dần ra, ông nở một nụ cười nhẹ nhõm ra hiệu cho Vinh Hy đến đỡ An lão phu nhân đang thiếp đi. Ông đứng dậy, đến gần vỗ vỗ vào vai Ngôn Hoa tán thưởng: “Cảm ơn cậu, mọi người vất vả rồi. An Thành tôi sẽ hậu tạ thỏa đáng”

Mấy vị bác sĩ kia đều cuối đầu trước sự khách sáo của An tổng, chỉ riêng Ngôn Hoa vẫn thản nhiên trả lời: “Đó là trách nhiệm của bác sĩ, không cần hậu tạ” – Nói rồi anh ung dung sai bước đi. Một bác sĩ còn lại hơn ngần ra nhưng rồi cũng nhanh chóng chào rồi đi theo anh. Sau đó ông được chuyển đến phòng hồi sức cấp cứu. Người trong nhà đều như trút được gánh nặng vậy. Ai nấy mặt mày hớn hớn, vui mừng. An tổng thì lại tiếp tục trở về An Thị lo công việc, Vinh Hy đưa An lão phu nhân và An phu nhân trở về chuẩn bị thu xếp sau khi An lão gia hồi tỉnh sẽ chuyển về nhà an dưỡng, An Di ở lại chờ được vào thăm ông, Du Thăng cũng ở cùng cô.

Gần một tiếng trôi qua An Di vẫn cứ đứng trước tấm cửa kính nhìn vào bên trong phòng hồi sức. Ông đang nằm bất động trong đó, xung quanh nào là là máy đo máy thở với ánh đèn, số hiệu nhấp nháy không ngừng. An Di không rời mắt khỏi ông, chỉ sợ bỏ mất một nhất cử nhất động nào đấy của ông. Du Thăng nhìn thấy An Di lo lắng trong lòng cậu cũng rất khó chịu. Nhưng cậu làm gì cũng vô ích, cô cứ đứng đó gần cả tiếng rồi, cậu có nói gì cô cũng không trả lời. Cậu còn một hướng hồ gì là cô, cái tính ương bướng này của cô đúng là không ai có thể trị được, nhưng đứng chờ như vậy cũng không phải là cách.

Du Thăng khẽ lay An Di: “Cậu có mệt không, tớ dẫn cậu đi ăn gì đó nhé. Lúc quay lại thì có lẽ ông cũng tỉnh rồi”

“Cậu đói thì cứ đi ăn đi, mệt có thể về trước. Tớ nhất định ở đây chờ ông tỉnh lại” – An Di không nhìn cậu lấy một cái, cương quyết trả lời.

“Tớ ở lại với cậu” – Du Thăng buồn bã không nỡ nhìn cô cứ đứng mãi: “Nhưng cậu hãy lại đây ngồi đi, đừng đứng đó nữa”

An Di vẫn không chú ý... Du Thăng chỉ biết thở dài.

...

Ngôn Hoa đứng nhìn từ xa đã nghe thấy rất rõ tiếng An Di có vẻ khó chịu. Anh nhắm mắt quay đi, cô nhóc này đã đến bệnh viện từ sớm, bây giờ vẫn ở đây chắc chắn là chưa ăn gì, đúng là rất giỏi quan tâm người khác nhưng lại chẳng quan tâm đến bản thân mình. Anh đi đến nhà ăn của bệnh viện, gọi hai phần sandwich rồi lại suy nghĩ gì đó, anh lại mua thêm một hộp sữa.

Du Thăng thấy Ngôn Hoa đi tới, trên tay cầm mấy thứ linh tinh, trong đầu chỉ nghĩ đến mối quan hệ của anh ta với An Di khiến cậu vô thức lên tiếng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”, nghe tiếng hỏi của Du Thăng, An Di cũng xoay người lại nhìn.

Ngôn Hoa chẳng thêm đề ý đến cậu, tiện tay dúi vào tay cậu một phần sandwich rồi bước đến cạnh An Di đưa phần sandwich còn lại và hộp sữa đến trước mặt cô. An Di không nói gì cũng chỉ cầm lấy rồi thôi.

“Anh đến đây làm gì? Tôi không đói, còn nữa An Di không thích uống sữa.” – Nhìn thấy hai người thân mật với nhau Du Thăng lớn tiếng nhắc lại câu hỏi vừa rồi của mình, cái bánh trong tay thì cậu lại vắt xuống ghế không chút câu nệ.

“Đây là bệnh viện, tôi là bác sĩ ... bác sĩ điều trị của giáo sư An” – Ngôn Hoa hồ hững đáp rồi lại như thấy thiếu thiếu gì đó, anh nói bồi thêm: “Cô ấy có nói là không thích uống sữa à?”.

Du Thăng sững người, đây đúng là sự thật, anh ta đúng là bác sĩ của ông và An Di trước giờ chưa từng nói với cậu là cô không thích uống sữa nhưng cậu trước giờ đề ý thấy cô đều luôn tránh động tới sữa mỗi khi nhìn thấy ... Giờ phút này An Di cũng không hề phản bác những gì anh ta nói, chỉ có cậu bây giờ trông thật giống một kẻ dư thừa ở đây.

Du Thăng nhếch mép cười nhạt rồi quay lưng bước đi, ánh mắt bị phần cùng tâm trạng buồn bã như áng mây đen giăng trước mặt cậu, không thể đối mặt, chỉ có thể trốn tránh sự thật này. Cậu thấy mình thật là hèn nhát, trong lòng thì lúc nào cũng luôn quan tâm An Di như vậy, yêu thương cô như vậy, cậu không ngại bày tỏ, thể hiện trước mặt cô. Cậu kiên nhẫn chờ đợi tình yêu của cô, khoảng thời gian cậu ở bên cô dài hơn bất cứ người ngoài nào khác, cậu đã từ bỏ rất nhiều thứ vì cô, đã làm cho cô bao nhiêu chuyện chỉ mong được nhìn thấy nụ cười của cô ... Nhưng cuối cùng, cuối cùng cậu lại là một người thừa, một người thừa thừa trong hạnh phúc của cô.

An Di từ đầu vẫn lơ đãng không hề để ý đến cuộc đối thoại của Ngôn Hoa và Du Thăng, tâm trí của cô bây giờ chỉ có một mình ông thôi, chỉ mong nhìn thấy ông tỉnh lại, chỉ mong được nhìn ông cười đôn hậu với cô, vẫy tay với cô và như mọi ngày ông bảo cô rằng: “An Di lại đây xem, hôm nay ông có bánh trái không? Hôm nay nhìn ông đã đủ phong độ chưa? ...”, đã bao lâu rồi cô chưa về thăm ông, chưa được nghe ông hỏi cô như vậy? Lần này cũng may ông đã qua khỏi, nếu ông có mệnh hệ gì cô sẽ chẳng thể tha thứ cho sự vô tâm của mình. Ông thương cô như vậy, lo lắng cô như vậy, cả nhà mới vừa đoàn tụ không được bao lâu ... thế mà cô vì trốn tránh tình cảm đại khờ của mình lại một lần nữa xa cách ông. Bây giờ cô mới thấy mình lúc đó thật trẻ con và ấu trĩ như thế nào.

Ngôn Hoa thấy An Di cứ đứng trơ ra, bánh sandwich và sữa vẫn cầm trên tay mà không hề có ý định sẽ động vào. Anh nhíu mày, khẽ xoay người cô đối mặt với anh, một tay anh vòng qua eo cô, tay còn lại bẹo vào gò má phúng phính đáng yêu có chút nhột nhạt của cô. Đợi đến khi An Di chuyển sự chú ý sang mình anh mới lên tiếng: “Còn chưa chịu ăn? Muốn tôi mớm cho em?”

“Anh đừng đùa nữa, em không có tâm trạng” – An Di khó chịu đẩy Ngôn Hoa ra.

Ngôn Hoa gắt gao ôm chặt cô, không để cô đẩy mình ra: “Em không ăn giáo sư sẽ tỉnh ngay chắc? Ngoan, ăn một chút” – Ngôn Hoa dịu dàng.

“Được rồi anh buông em ra đi, thế này làm sao em ăn” – An Di lại đẩy anh.

Ngôn Hoa buông cô ra nhưng lại kéo cô ngồi xuống dây ghế chờ rồi nhắc hai chân cô đặt trên chân mình, dịu dàng xoa. Cô đứng lâu như vậy rồi, anh lo chắc chân cô cũng sẽ rất tê. An Di ở thế bị động bị anh kéo cứ ngồi ngẩn ra để mặc anh muốn làm gì thì làm mắt cô vẫn cứ hướng về tấm cửa kính. Ngôn Hoa thấy vậy liền cốc nhẹ vào trán cô: “Em là con nít à? Không biết nghe lời, giáo sư sẽ tỉnh ngay thôi, mau ăn cho tôi”

An Di cuối cùng cũng phải nghe theo anh, mở sandwich ra ăn. Lúc này cô mới nhớ đến Du Thăng, vừa rồi cậu còn ở đây bây giờ lại đi đâu rồi? Cô hỏi: “Anh có nhìn thấy Du Thăng cậu ấy ...”

“Đi rồi” – Anh chen ngang.

“Đi rồi sao? Đi đâu?” – An Di thắc mắc.

“Đi tìm đi” – Ngôn Hoa lạnh lùng đáp, trên gương mặt thoáng chút không vui.

“Anh đừng có như vậy mà” – An Di rất không đồng tình việc anh cứ hễ không hài lòng điều gì là sẽ trưng ra bộ mặt hắc ám của mình với cô.

“Tôi cứ như vậy” – Ngôn Hoa thản nhiên đáp.

“Anh ...” – An Di hết nói nổi.

“Tôi làm sao?” – Ngôn Hoa bốp mạnh vào bàn chân cô, cười hời hợt.

“Aaaa, anh đang làm gì vậy? Bỏ em ra, đây là bệnh viện đó” – An Di bị anh bất thành linh làm cho giật mình mới ngợ ra anh đang làm gì. Tư thế của hai người bây giờ trông hết sức ám muội, hôm nay cô mặc váy ngắn, đôi chân trắng tuyết đang gác lên đùi của anh, tay anh thì đang nghiêm túc xoa xoa nắn nắn bắp chân cô ... cô ngượng ngùng rút chân lại định bỏ xuống nhưng anh liền lập tức chộp lại rồi giữ cố định. Không những vậy anh còn kê gương mặt nam

tính của mình sát bên cô, chuẩn bị lên tiếng. Bây giờ mà có ai đi ngang qua nhìn thấy chắc cũng bị cảnh tượng này dọa cho chạy mất, người này ... anh ta chẳng hề để ý xem nơi nào là nơi nào, xung quanh có người hay không, lúc nào cũng hành động như thể đây là lẽ hiển nhiên ... mặc dù những hành động và lời nói của anh luôn cổ quái và thẳng thừng.

“Em nhìn xem tôi đang làm gì?” – Ngôn Hoa hỏi với giọng điệu mờ ám.

“Bỏ tay anh ra mau đi” – An Di bối rối.

“Tôi còn chưa làm xong chuyện này” – Ngôn Hoa nháy mắt.

“Làm chuyện gì?” – An Di khó hiểu.

“Nhận thưởng”

“Nhận thưởng? Anh nhận thưởng cái gì?” – An Di bị hơi thở nóng hổi của anh làm cho rối bời.

“Phẫu thuật rất thành công, em còn không muốn thưởng cho tôi sao?”

“Thưởng gì chứ? Chẳng phải vừa rồi anh còn bảo đây là trách nhiệm của bác sĩ các anh sao? Bây giờ còn ở đây không biết ngượng mà đòi em thưởng là ý gì?” – An Di biết Ngôn Hoa lại đang mặt dày giờ trò nhưng cô vẫn điềm tĩnh hỏi.

Ngôn Hoa không trả lời ngược mặt lên chu môi về phía cô rồi nhắm mắt lại, vẻ mặt hết hờn hờ mong chờ như thể đây là lẽ đương nhiên. An Di liền hiểu ra, tên sói háo sắc này thật sự muốn giờ trò, cũng may cô rất tinh táo, lần này nhất định không để bị anh dụ dỗ. Cô nghịch ngợm đút ống hút của hộp sữa trong tay mình vào miệng anh rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ngôn Hoa biết cô trêu mình liền vục dậy bọ hai bên má của cô rồi bảo: “Em dám?”

“Sao lại không dám? So với trò trẻ con của anh xem ra em còn kém xa” – An Di cười tươi tắn, khuôn mặt phờ phạc đã ánh lên chút hồng hào rồi.

Ngôn Hoa nhìn thấy cô đã ăn hết phần sandwich, hộp sữa cũng uống đến gần hết, cả người cô cũng hoạt bát trở lại rồi, cô còn có thể vui vẻ trêu lại anh nữa mà. Tâm trạng chắc chắn đã tốt hơn. Anh mỉm cười hài lòng, đặt chân cô xuống rồi ân cần đưa hộp sữa lại cho cô bảo: “Em uống hết đi, tôi trở lại làm việc. Tạm tha cho em, từ từ sẽ thu nợ” – Nói rồi anh quay đi.

“Thu nợ gì chứ?” – An Di nói với theo.

Nhìn theo thân hình cao lớn của anh cô bất chợt nheo miệng cười. Tính cách của cô vốn rất thất thường, rất khó chiều. Nhưng anh thật biết cách khiến cho cô vui, biết cách động viên an ủi cô mặc dù cách thức của anh có phần hơi thiếu tế nhị, hơi sỗ sàng, hơi cộc lốc một chút và có hơi ‘rất lộ liễu’ nhưng đối với con người cao ngạo như anh mà lại có thể giờ ra bộ mặt ấu trĩ trẻ con của mình chỉ vì cô thôi, việc này khiến cô cảm thấy hạnh phúc không gì sánh bằng.

Nhìn hộp sữa trong tay mình An Di nhăn mặt một chút rồi cũng uống cạn. Chuyện là lúc còn bé có lần chị An Dao dẫn cô đi chơi, cô còn nhớ khi đó mình rất ham ăn ham uống, cứ thấy thứ gì lạ mắt hấp dẫn một chút là sẽ nằng nặc đòi thử cho bằng được, chị An Dao thì vẫn luôn nuông chiều cô, kết quả là sau khi thử qua một loại sữa tươi gì đó cô và chị đã lãnh một trận ốm mất mấy ngày, hết nôn thốc nôn tháo rồi lại sốt cao liên miên do bị ngộ độc thực phẩm. Cũng từ đó mà cô hề thấy sữa hay nghe nhắc đến sữa thôi là đã liền chạy mất dạng, cả nhà ai nấy đều lo vì cô đã bị suy dinh dưỡng nhẹ rồi mà thể trạng cũng yếu ớt, chiều cao vẫn chưa đạt chuẩn như những đứa trẻ cùng tuổi khác cho nên luôn ép cô phải uống nhiều sữa. Cô hoàn toàn không nghe lời ai cả, duy nhất chỉ có ông là luôn nhắc nhở khuyên bảo cô, ông bảo cô rằng hề mà cô không uống thêm sữa ông cũng sẽ không ăn cơm, cô càng lớn hơn một chút thì ông cũng càng dùng cách cứng rắn hơn một chút, nếu cô không nghe lời thì ông sẽ làm mặt lạnh với cô. An Di thương ông nhất nhà, tất nhiên cô luôn nghe theo ông rồi ... Cho đến khi cô sáu tuổi, chị An Dao mất, cô cùng ba mẹ đi dân sang Anh thì thói quen này cũng mất, cô lại theo bản năng mà không thêm đụng tới sữa, cho dù là đồ ăn làm từ sữa cô cũng kiêng kị không dùng. Chỉ cần nghe đến từ ‘sữa’ thôi là cô lại liền có cảm giác muốn nôn rồi hướng hồ gì động đến.

Cho đến ngày hôm trước khi An Di nhìn thấy Ngôn Hoa tự tay làm đồ ăn sáng cho mình, anh còn ân cần chuẩn bị một ly sữa nóng cho cô, lúc đó cô liền không suy nghĩ gì mà vui vẻ đón nhận, ăn uống rất ngon lành, nhất thời cô cũng quên mất mình không thích uống sữa, nhất thời quên đi cảm giác khó chịu muốn nôn như bình thường, chỉ là trong thời khắc đó ... thứ cô cảm nhận được còn hơn cả nỗi sợ của bản thân cô ... đó là tình yêu mà Ngôn Hoa dành cho cô, là sự ân cần chăm sóc của anh đối với cô. Cô hoàn toàn hạnh phúc vì điều đó ... cũng như lúc này đây, cô đã uống xong hộp sữa anh mang tới rồi, đôi môi xinh đẹp còn không ngừng cười rạng rỡ.

Về phần Ngôn Hoa, anh vốn từ trước đã biết An Di, cô không thích sữa rồi. Nguyên do cũng vì trước đây lúc anh còn ở thành phố D, giáo sư An cũng thường xuyên tìm anh tán gẫu những chuyện dông dài, anh hoàn toàn chưa từng mở lòng với ai như vậy, nhưng có lẽ vì anh đã xem ông là ân nhân của cuộc đời mình, anh lại quý trọng ông như một bậc tiền bối cho nên hai người thân thiết như những người bạn lâu năm, chia sẻ với nhau rất nhiều chuyện từ to lớn vĩ mô cho đến những chuyện nhỏ nhặt đời thường, khi đó ông cũng là người duy nhất anh tin tưởng tâm sự tất cả về quá khứ và gia cảnh của mình, ông cũng rất hay kể về gia đình ông, nhất là về An Di, có lẽ giáo sư rất yêu thương cưng chiều cô cháu gái này cho nên rất hay nhắc đến cô. Có một lần giáo sư An trong lúc trò chuyện với anh về những loại cà phê và cách pha chế thì ông vô tình nhắc đến việc cô cháu gái bú bình của ông rất ghét uống sữa, còn kể cho anh nghe những chiêu trị của ông khiến cô nằng nặc phải nghe theo.

Cho nên cái hôm mà anh làm bữa sáng cho cô anh đã không ngần ngại định sẽ ép cô uống sữa bằng cách nào đó, muốn cô từ bỏ thói quen xấu cùng ám ảnh khi bé của cô ... Nhưng anh thật không ngờ cô rất ngoan ngoãn uống hết ly sữa đó, vẻ mặt còn rất vui nữa. Khi đó anh đã biết, anh với cô quan trọng thế nào, cô là vì anh, vì muốn anh vui nên mới như vậy. Anh lần đầu tiên trong đời nhìn người ta ăn uống thoải mái trong lòng cũng đã dâng trào hạnh phúc.

Cũng là nhờ giáo sư An mà từ sớm Ngôn Hoa đã biết được quá khứ buồn của An Di, biết được những gì cô đã phải trải qua trong thời thơ ấu. Cũng vì vậy mà anh càng không thể hình dung được cô gái bé nhỏ An Di mà anh biết lúc nào cũng tươi cười lạc quan nhưng trong nội tâm lại che giấu rất nhiều vết thương như vậy. Anh càng thấy yêu thương cô hơn, muốn che chở bù đắp cho cô hơn. Trước đây cũng như vậy, bây giờ cũng vẫn là như vậy, nhưng khác

biệt là anh đã nhận ra cách thức đúng đắn để làm việc đó. Chính là thay vì trốn tránh nhường cho người khác bây giờ anh sẽ dùng chính tình yêu của mình xoa dịu tất cả tổn thương cô đã từng trải qua, bao gồm cả tổn thương do chính anh gây ra cho cô, anh ngàn vạn lần chỉ mong mang đến cho cô hạnh phúc. Anh đã sai quá nhiều rồi, đã lãng phí thời gian và tình cảm của hai người quá nhiều rồi ... anh không cho phép mình sai thêm lần nào nữa, lãng phí thêm một lần nào nữa. Vì cô ... vì anh yêu cô.

*3700 chữ lận đó nha. Bởi vì sự động viên của mọi người là nguồn động lực lớn lao cho tớ. Cảm ơn nhé, chúc mọi người đọc vui vẻ !!! Định nhanh chóng kết truyện vì đã vào học rồi nhưng chuyện của hai người đúng là viết mãi không hết =_= Nên vẫn cứ muốn viết tiếp ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Vĩnh Viễn Không Bằng Người Đó

“Đã bao lâu rồi cô mới cười hạnh phúc như vậy? Cô nắm tay người khác tung tăng cười dưới nắng, cô bắt chắp bản thân và mọi người nhảy ào đến ôm lấy người đó, cô cùng người đó thân mật ở trước mắt cậu ... Nhưng cô chưa bao giờ, chưa bao giờ nắm lấy tay cậu, ngay cả khi cậu chủ động cô cũng e dè né tránh, cô chưa bao giờ ôm cậu, bờ vai của cậu chỉ có thể là điểm tựa mỗi khi cô tuyệt vọng hay buồn bã, cô chưa từng thân mật với cậu nhiều hơn so với mức bạn thân, ... cô chưa bao giờ, chưa bao giờ biểu lộ ánh mắt hạnh phúc ấy trước mặt cậu ... bao nhiêu đấy thôi đủ cho cậu biết vị trí của người đó và cậu trong lòng của cô khác nhau như thế nào!

Đối với cô thì cậu vĩnh viễn không bằng người đó.”

~~~~~

“Bác sĩ, gọi bác sĩ, ông tỉnh lại rồi!” – An Di kích động sau khi nhìn thấy ông cử động. Đúng lúc Vinh Hy vừa từ An gia trở lại bệnh viện nghe thấy An Di hét anh cũng hốt hải chạy đi gọi bác sĩ.

...

“Tình hình của bệnh nhân đã ổn định, vừa rồi tiểu thư nhìn thấy chỉ là phản ứng của cơ thể, nhưng không lâu nữa tác dụng của thuốc mê mới hết, khi đó bệnh nhân mới hoàn toàn tỉnh táo.” – Vị bác sĩ sau khi xem xét tình trạng của An lão gia quay sang nói với An Di.

“Bác sĩ phụ trách đâu? Tại sao lại là anh?” – Vinh Hy thắc mắc khi nhìn thấy vị bác sĩ là lạ chứ không phải Ngôn Hoa như bình thường.

“À, ý anh là bác sĩ Ngôn? Sau khi bệnh nhân tỉnh lại anh ấy sẽ đến kiểm tra. Anh ấy đang bàn giao bệnh án lại với bệnh viện, có lẽ anh ta không tiếp tục ở lại bệnh viện chúng tôi” – vị bác sĩ trả lời.

“Hừ” – Vinh Hy không nói gì, trong đầu anh lại vấy lên một đống câu hỏi, không biết rốt cục cái tên khốn Ngôn Hoa có ý định gì?

“Tại sao không tiếp tục ở lại?” – Đến lượt An Di thắc mắc.

“Chuyện đó thì tôi cũng không biết, trước giờ anh ta làm bác sĩ phẫu thuật cho bệnh viện chúng tôi hai lần luôn là dưới danh nghĩa được mời tới giúp đỡ, còn việc anh ấy muốn đi hay ở thì một bác sĩ như tôi làm sao biết được. Nếu không còn việc gì tôi xin phép đi trước” – vị bác sĩ chào rồi ra khỏi phòng bệnh để lại hai người với hai dấu chấm hỏi lớn trên đầu ...

“An Di ...” – An lão gia giọng thều thào.

“Là con đây ông, con ở đây” – An Di nắm chặt lấy tay ông.

“Ông thấy sao rồi lão gia” – Vinh Hy đến gần hỏi thăm ông. Ông có vẻ còn mệt, chỉ gật gật đầu cười. Vinh Hy lại bảo An Di: “Em ở đây, anh đi gọi bác sĩ”

...

“Người nhà hãy ra ngoài đợi, bác sĩ phải kiểm tra” – Người y tá đi cùng Ngôn Hoa lên tiếng.

Vinh Hy nhanh chóng ra ngoài, An Di thì chần chừ mãi không muốn buông tay ông. Cô y tá thấy vậy có ý nhắc lại: “Vị tiểu thư này, cô có thể ra ngoài đợi một chút, sẽ rất nhanh thôi”.

An Di không trả lời, khẽ quay sang nhìn Ngôn Hoa, ánh mắt thoáng qua một tia khẩn cầu. Ngôn Hoa cũng nhú mày, nhìn cô buồn bã không nở rời đi trong

lòng anh có chút khó chịu.

“Tiểu thư, cô ...” – Cô y tá lại nhắc, nhưng lần này chưa nói xong cô đã bị Ngôn Hoa ngắt lời.

“Cô ấy ... có thể ở lại” – Câu nói của Ngôn Hoa khiến cô y tá nhìn An Di và anh với ánh mắt khó hiểu. Ngôn Hoa không giải thích, đến gần cuối chào giáo sư An rồi tiến hành kiểm tra. Anh đây là lần đầu tiên vì An Di mà phá vỡ nguyên tắc của bản thân.

Sau khi kiểm tra xong, giáo sư nắm lấy tay Ngôn Hoa rồi lên tiếng: “Cảm ơn cậu Tiểu Ngón”

“So với việc giáo sư đã làm cho tôi đây có là gì” – Ngôn Hoa cười đặt tay lên tay ông.

“Hm, tình hình của lão gia có thể xuất viện về nhà tịnh dưỡng được hay chưa?” – Vinh Hy hân giọng hỏi.

“Sáng mai có thể” – Ngôn Hoa trả lời nhưng không nhìn Vinh Hy.

“Chúng tôi có bác sĩ riêng, có thể không tiếp tục phiên bệnh viện” – Vinh Hy nói.

“Giáo sư đã ổn nhưng tạm thời chưa thể di chuyển”, Ngôn Hoa lúc này mới quay sang nhìn Vinh Hy cười nhạt một cái: “Nhưng mà ... anh đã hỏi An tổng bác sĩ riêng của giáo sư đây là ai chưa?”

“Không phải chuyện của cậu” – Vinh Hy khó chịu.

“Xin lỗi, đây là chuyện của tôi. Tôi là bác sĩ mà An tổng của các người đã mời” – Ngôn Hoa trả lời, giọng đặc ý.

“Cậu ...” – Ngôn Hoa nhất thời không tiếp nhận được thông tin này, anh có chút bất mãn anh cũng không muốn tiếp tục đôi co với tên này, nghĩ rồi anh nén giận quay sang bảo An Di: “Em ở lại cùng ông, lát nữa phu nhân sẽ vào, anh phải về công ty trước” – Nói rồi anh nhanh chóng đi khỏi.

...

Vinh Hy đi rồi Ngôn Hoa cũng không vội rời đi, anh vẫn đứng cạnh nhìn An Di dịu dàng chăm sóc ông mình, nhìn cô ân cần lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán giáo sư, nhìn cô trò chuyện huyền diệu với ông mặc dù ông chẳng có hơi sức đâu trả lời, chỉ cười cười gật đầu. Không lâu sau ông lại tiếp tục thiếp đi. Lúc này An Di mới để ý rằng Ngôn Hoa vẫn đứng sau nhìn mình. Cô đặt tay ông xuống rồi đến chỗ Ngôn Hoa, chủ động vòng tay qua cổ anh rồi nhìn anh đắm đắm. Ngôn Hoa có hơi bất ngờ nhưng vẫn cứ đứng như vậy cho cô ôm, hai tay anh cũng từ từ vòng qua eo cô siết nhẹ.

“Cảm ơn anh” – đôi mắt An Di tràn đầy sự cảm kích, long lanh như hạt sương mai, đôi mắt ấy khiến cho trái tim ai đó dao động hết lần này đến lần khác.

“Cảm ơn làm gì bảo em thưởng tôi trả ơn em lại từ chỗ” – Ngôn Hoa đưa tay vờ về mấy lọn tóc sau lưng An Di.

“Cái đó mà gọi là trả ơn sao? Anh thừa cơ bắt nạt em thì có” – An Di tươi cười, lúm đồng tiền chúm chím hiện ra.

“Vậy thì ... lấy thân báo đáp?” – Ngôn Hoa cười gian xảo nhìn An Di rồi áp mặt đến gần An Di khiến cô bối rối quay mặt đi, tay cô thì chống lên ngực anh mạnh tay đẩy anh ra, nhưng sức lực bé nhỏ của cô so với khuôn ngực rắn rỏi như thép của anh chỉ là tự làm đau mình. Anh không buông tay, để mặc cô muốn làm gì thì làm, đợi cô đánh mình đã rồi anh mới lên tiếng: “Muốn chạy? Đâu có dễ”

“Anh ... lưu manh, lưu manh, lưu manh ...” – Theo từng nhịp nói An Di cũng không ngừng tiếp tục đánh Ngôn Hoa. Đánh mạnh tay thì cô lại sợ anh đau cho nên cô cứ nhẹ nhàng đánh anh như vậy khiến anh lại có cảm giác rất dễ chịu mà không muốn buông cô ra. Hai người cứ khe khẽ trêu nhau như vậy một lúc An Di mới sực nhớ lời vị bác sĩ lúc trước nói, cô ngừng lại nhìn Ngôn Hoa một lúc khiến anh cũng khó hiểu mà lên tiếng hỏi.

“Sao? Không kháng cự nữa tức là chấp nhận lấy thân báo đáp?”

“Anh ... đừng đùa nữa, em có chuyện nghiêm túc muốn hỏi, buông em ra đi” – An Di đẩy anh.

“Việc em hỏi với việc ôm em đâu có liên quan” – Ngôn Hoa trả lời thản nhiên.

“E hèm ... anh vừa làm giáo viên ở trường D vừa làm bác sĩ thời vụ cho bệnh viện này à?”

“Bác sĩ thời vụ? Hừ ... tôi không rảnh như vậy” – Ngôn Hoa nhếch mép.

“Vậy thì tại sao anh ...?”

“Phải xem làm bác sĩ cho ai, còn nữa tôi là giáo viên, nhưng không còn là giáo viên trường D” – Ngôn Hoa giải thích.

“Thế thì ...?”

“Hardvard” – Ngôn Hoa chen ngang, khoé mắt vụt qua ý cười.

“Là Hardvard? Anh trở lại Mỹ từ khi nào?” – An Di hơi bất ngờ về câu trả lời của Ngôn Hoa.

“Là sau cái đêm gặp em ở Anh một năm trước”

“Một năm trước ... một năm trước em cũng chuyển trường về Anh”, An Di thốt lên vì không ngờ lúc cô tránh anh thì anh cũng đồng thời tránh cô, hơn nữa còn đi xa như vậy? Nếu cô không về Anh học ... hả ... Một năm trước? Một năm trước ở Anh?

An Di như bị ai giáng cho một gáo nước lạnh bất chợt nhớ ra gì đó, cô vội hỏi gấp gấp: “Một năm trước anh có gặp em ở Anh sao? Là chuyện của khi nào sao em không có chút ấn tượng nào vậy?”

“Tất nhiên là em không có ấn tượng” – Ngôn Hoa mím môi.

“Anh mau nói, là khi nào?” – An Di không chịu nổi tò mò giục anh trả lời.

“Khi ...”

‘Cạch’ – Tiếng mở cửa cắt ngang cuộc đối thoại của hai người. Ngôn Hoa lập tức bỏ An Di ra, cô cũng nhanh chóng lùi xa khỏi anh.

“Mẹ, Du Thăng ... hai người, hai người mới đến” – An Di ngập ngừng.

“Chào phu nhân” – Ngôn Hoa gật đầu chào rồi nhanh chóng rời đi. An Di lúc này vô cùng lúng túng không biết vừa rồi mẹ và Du Thăng có phải đã nhìn thấy ... hai người họ ... Haizzz, cô không dám nghĩ tiếp. Nếu họ mà biết thì cô thật sự sẽ gặp rắc rối to, dù sao An Di cô cũng chưa nghĩ ra cách khiến cho cả nhà chấp thuận việc cô muốn hủy bỏ hôn ước, và lại cũng chưa thể để mọi người biết việc của cô với Ngôn Hoa. Ít nhất là trong thời điểm này ... cô chưa thể làm gì.

“Mẹ ... ông vừa mới tỉnh lại nhưng đã thiếp đi rồi” – An Di lắp liếm đánh trống lảng.

“Ừ, An Di con mệt rồi. Du Thăng con hãy đưa An Di về nghỉ” – An phu nhân nét mặt có chút kì lạ.

“Dạ, bác gái cứ yên tâm” – Du Thăng trả lời, mặt mày cậu cũng không khá nổi.

“Vậy ... vậy ... con về trước” – An Di thật sự không muốn rời ông nhưng mà tình hình lúc này không ổn, nghe lời mẹ trước vẫn hơn.

...

“An Di” – Du Thăng thấy cô thần thờ nên lay cô, cô vẫn không để ý, mãi nhìn xa xăm ra ngoài cửa xe, cậu lại gọi: “An Di”

An Di cứ mãi suy nghĩ về việc lúc nãy Ngôn Hoa nói, hai người đã gặp nhau ở Anh khi nào sao cô lại không nhớ chứ? Hay là ... hay là cái lần cô ở ... Đừng rồi có lẽ ... Sắp nghĩ ra gì rồi đột nhiên bị tiếng gọi của Du Thăng làm cho giật bắn người. Cô quay sang nhìn cậu hỏi: “Hả? Cậu gọi tớ à?”

“Không lẽ tài xế tên là ‘An Di’ à?” – Câu nói vừa vụt ra khỏi miệng Du Thăng khiến John đang lái xe cũng phát buồn cười nhìn qua kính chiếu hậu lườm cậu một cái.

An Di cũng bị câu nói của cậu chọc cười, cô tỉnh ngịch nói: “John hay anh lấy tên là An Di đi, dù sao em cũng không thích cái tên tiếng Anh của anh cho lắm” – Nói rồi cô quan sát biểu hiện của John, anh đứng là bị cô trêu đến nhăn nhó mặt mày.

“Chịu cười rồi sao? Tâm trạng rất tốt nhỉ?” – Du Thăng thấy An Di cười tươi tắn trong lòng cậu cũng đỡ khó chịu đôi chút.

“Tất nhiên, ông đã không sao rồi nên tớ rất vui” – An Di đáp.

“Là vì ông thôi sao?” – Du Thăng cười nhạt.

“Ừ, là vì ông”

“Ừ” – Du Thăng gật đầu. An Di không nói nhưng trong lòng cậu tự khắc hiểu, cô là vì ông thôi sao? Hay chính là còn vì người khác nữa? Đã bao lâu rồi cô mới cười hạnh phúc như vậy? Cô nắm tay người khác tung tăng cười dưới nắng, cô bắt chước bản thân và mọi người nhảy ào đến ôm lấy người đó, cô cùng người đó thân mật ở trước mắt cậu ... Nhưng cô chưa bao giờ, chưa bao giờ nắm lấy tay cậu, ngay cả khi cậu chủ động cô cũng e dè né tránh, cô chưa bao giờ ôm cậu, bờ vai của cậu chỉ có thể là điểm tựa mỗi khi cô tuyệt vọng hay buồn bã, cô chưa từng thân mật với cậu nhiều hơn so với mức bạn thân, ... cô chưa bao giờ, chưa bao giờ biểu lộ ánh mắt hạnh phúc ấy trước mặt cậu ... bao nhiêu đấy thôi đủ cho cậu biết vị trí của người đó và cậu trong lòng của cô khác nhau như thế nào!

Đối với cô thì cậu vĩnh viễn không bằng người đó.

---

*2300 chữ hôm nay hơi trễ, hihi bù lại hôm sau tăng chương ! Đọc vui về nha mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Không Có Quyền Từ Chối

“Không cần xin lỗi, cậu không được từ chối, cậu không có quyền từ chối, cậu phải trở thành bạn gái tớ, cậu phải yêu tớ, cậu là của tớ”

~~~~~

An Di về nhà rồi mới ý thức rằng mình mệt như thế nào, sau khi ăn uống đã đòi cô đã đánh giấc dài đến gần trưa hôm sau. Khi cô mà say giấc rồi thì trời có sập xuống cơ hồ An Di cũng không biết.

Sáng sớm cả An gia đã ồn ào chuẩn bị, An lão gia vừa được chuyển từ bệnh viện về nhà, về đến ông đã đòi gặp cháu trai cháu gái nhưng năng tiểu thư của ông vẫn chưa chịu dậy cho nên ông cũng không phiền An Di.

Đến khi An Di mơ màng tỉnh giấc nhìn thấy đồng hồ mới ngỡ ra mình đã ngủ gần một ngày rồi, thật không tin nổi. Thoảng nghe thấy bên ngoài có tiếng mọi người trò chuyện rôm rả An Di mới lồm nhồm bò dậy loạng choạng ló đầu ra khỏi cửa nghe ngóng. Bác quân gia Vinh và đầu bếp đang tiếp chuyện với vị khách nào đó, nói chuyện gì cô cũng chẳng thể nghe rõ và vị khách đó là ai cô cũng chỉ lờ mờ nhìn thấy bóng dáng cao lớn mà thôi, mới vừa ngủ dậy nên đầu óc cô cứ ong ong, hai mắt thì như giăng một lớp sương dày. Hình như bác Vinh đang đưa người đó lên lầu, có lẽ là đến gần cô hơn rồi, An Di cố gắng vênh tai nghe và nhướn mắt xem xem người đó là ai. Thân hình cao ráo, cường tráng dần dần đến gần, cũng dần rõ rệt, giọng nói còn rất quen thuộc ... Là ... là Ngôn Hoa? Sao giờ này anh lại ở nhà của cô? Hà, anh còn đang đi lên đây?

“An Di, con dậy rồi sao? Ông tìm con từ sáng đây. Đây là bác sĩ của ông, chắc con đã biết?” – Quân gia Vinh nhìn thấy An Di vội nhắc nhở chuyện lão gia tìm cô, nhưng ý cũng muốn nhắc khéo cô nhà có khách lạ, mà nhìn cô lúc này thật ... rất không ra dáng tiểu thư đài các.

“Dạ ... dạ ...” – An Di sững sờ vài giây rồi lập tức thụt đầu vào đóng ầm cửa lại ... Thật là ngượng chết cô rồi, tại sao bộ dạng xấu xí nào của cô cũng bị Ngôn Hoa nhìn được hết vậy.

Ngôn Hoa lúc bước vào nhà đã không khỏi ngạc nhiên, anh bị thu hút bởi khu vườn hoa rực rỡ, nơi góc vườn là mấy chậu dạ lan hương rất thân quen, bức vẽ của An Di mà anh giữ trước giờ chính là đã vẽ nơi này sao, còn có con chó husky to xụ đầy lông tên là cái gì ‘Tiểu Bối’ và em trai cô nữa. Cảnh vật không một chút khác, bây giờ cậu nhóc kia cũng đang vui vẻ chơi đùa cùng con chó. Anh hơi bất ngờ, trước đây anh chỉ nghĩ là cô nhất thời đặt bút xuống vẽ, nhưng bây giờ nhìn thấy thực cảnh anh mới nhận ra nét vẽ của cô đúng là lột tả được trọn vẹn vẻ đẹp nơi đây, cô chính là kí họa lại vẻ đẹp đó, không một chút sai sót ... Nhưng mà, sao cô vẽ nhân vật của anh lại ấu trĩ thảm hại như thế không biết? Đúng là thật sự muốn trêu anh, nhớ đến cái đầu to đang xi khối cùng dòng chú thích ‘thầy giáo hắc ám’ mà cô đã vẽ thì anh không ngừng nhần nhó.

Thảo luận với quân gia và đầu bếp một lúc anh cũng chú ý đảo mắt một lượt, nhìn thấy khe cửa một phòng nào đó trên tầng hé ra anh liền liên tưởng đến bộ dạng lập ló đáng yêu của An Di mấy hôm trước. Lúc sau quân gia đưa anh lên tầng hai đến phòng của giáo sư An, thế là vừa bước đến chân cầu thang anh đã nhìn ra ngay đúng là An Di. Cô nàng đầu tóc rối bung, hai mắt díp lại trông rất lười, thỉnh thoảng nheo nheo nhìn về phía anh, chắc chắn là mới ngủ dậy rồi đây, con heo lười biếng này ngang nhiên ngủ đến giờ này sao? Anh nhoen miệng cười, đến khi cô nàng ngượng đến mức bỏ chạy anh vẫn không thể ngừng. Tiểu yêu tinh ... em đúng là đáng yêu đến mức tôi chỉ muốn mang em về nhà để một mình chiêm hữu mà thôi.

...

“Giáo sư, tâm trạng cô vẻ rất tốt, cứ duy trì như vậy sẽ nhanh chóng hồi phục” – Ngôn Hoa cất giọng nhàn nhạt. An lão gia cười gật đầu.

“Thế khi nào ông có thể ra ngoài đi lại được” – An Di ngồi cạnh bên nghiêm túc thắc mắc.

“Đại tiểu thư, ông cô vừa mới làm là phẫu thuật tim, ít nhất là hai tuần, không nhanh như cô nghĩ đâu” – Ngôn Hoa nhìn An Di.

“Cảm ơn cậu bác sĩ Ngôn” – An lão phu nhân cảm kích nói.

“Đừng khách khí, chuyện tôi nên làm” – Ngôn Hoa gật đầu.

“Bà à không phải tôi đã bảo bà hãy gọi cậu ấy là Tiểu Ngôn sao?” – An lão gia thều thào. An Di lại nghe thấy ông gọi Ngôn Hoa là ‘Tiểu Ngôn’, lần trước cô đã thấy rất buồn cười rồi nhưng bây giờ nghe đến lần nữa mới phụt cười ra miệng, cứ nghĩ đến con người cao ngạo lạnh lùng của anh mà bị ông gọi thành như một tiểu tử ba bốn tuổi tình nghịch khiến cho cô không nhịn được.

“Được rồi, tôi biết ông và cậu đây thân thiết với nhau nhưng gọi là ... ‘Tiểu Ngôn’ thì có hơi thất lễ với cậu ấy” – An lão phu nhân gật gù. An Di vì vậy mà cười khúc khích lần nữa.

“Tôi ... không ngại” – Ngôn Hoa đáp rất chân thành nhưng ánh mắt anh lúc này đang nhìn lờm lờm An Di, có trời mới biết lúc này anh muốn trừng phạt con cừu non này như thế nào, dám cả gan cười trêu anh.

Ngôn Hoa lờm An Di rồi quay sang nói với An lão phu nhân: “Tuần đầu sau phẫu thuật giáo sư chắc chắn sẽ có một số thay đổi bất thường như kén ăn, mất ngủ, tay chân có thể sưng to. Nhưng không cần quá lo lắng, dần dần sẽ khỏi. Hai ngày tôi sẽ đến kiểm tra một lần, có việc gì cứ liên lạc, không làm phiền giáo sư nghỉ ngơi. Tôi xin phép” – Nói rồi Ngôn Hoa cúi chào đi khỏi.

An Di cũng lú lú đi theo sau anh nói vọng lại, khoé miệng cười về nên đường cong tuyệt mỹ: “Ông nghỉ ngơi nha con đi tiễn bác sĩ” – Ra khỏi phòng ông An Di nhìn quanh quất một lượt rồi kéo tay Ngôn Hoa lôi anh vào góc khuất cầu thang, anh biết cô đi theo anh ra đây chắc chắn có ý đồ gì, bị cô kéo anh có chút ngạc nhiên nhưng vẫn thuận theo cô. An Di không ngờ anh lại thả lỏng như vậy, dùng lực kéo anh một chút đã bị anh nén chặt ở góc tường, thân thể hai người dán sát vào nhau, gò má cô lại bắt đầu ửng đỏ lên.

“Đã nghĩ đến việc lấy thân báo đáp rồi sao?” – Ngôn Hoa lăm bắm bên tai cô, hơi thở mát lạnh quen thuộc phả vào bên tai cô khiến cô nhột nhạt né tránh.

“Anh ... xê ra, đây là nhà của em đó” – An Di thỏ thẻ nhắc nhở anh, hai tay gắng sức đẩy anh ra.

“Không phải kéo tôi vào đây là muốn tôi ôm em đó sao?” – Ngôn Hoa thân nhiên.

“Anh đừng có nghĩ ai cũng háo sắc như anh, em chỉ là muốn nói chuyện với anh thôi” – An Di giải thích.

“Nói đi”

“Anh buông em ra trước đã, em muốn nói với anh chuyện của hai chúng ta bây giờ tạm thời không thể để ai biết, em sẽ từ từ nghĩ cách thuyết phục cả nhà chuyện ... chuyện hôn ước của em” – An Di nói rồi lặng lẽ quan sát sắc mặt anh. Anh trầm mặc không trả lời khiến cho cô có chút bức bối: “Chỉ là trong lúc này ... em chưa biết phải làm thế nào để mọi người chấp nhận. Em còn phải lo chuyện thi đại học ... nhất thời không nghĩ được chu toàn. Em sợ ...”

Ngôn Hoa lấy ngón trỏ che miệng cô lại, ý không muốn cô nói tiếp. Anh buông người cô ra rồi nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Không sợ gì cả, lo tốt chuyện thi cử của em đi”

“Em biết rồi. Ý em không phải muốn trốn tránh ... em chỉ là ...”

“Ừ. Tôi hiểu” – Ngôn Hoa vòng tay ra ôm nhẹ An Di rồi quay đi.

An Di thấy nét mặt Ngôn Hoa rất tệ, cô không đành lòng nhìn anh đi như vậy nên kéo anh trở lại, âm thầm ôm chặt lấy anh: “Đừng giận em”

“Tôi không giận, chỉ là ... việc này tôi sẽ gánh vác. Em đừng tự dằn vặt mình” – Ngôn Hoa dịu giọng.

“Em ...”

“Được rồi. Ôn tập cho tốt” – Ngôn Hoa chủ động mở tay cô ra.

“Khoan đã. Hay là ...” – An Di hai mắt sáng rực, vừa nghĩ ra gì đó vội kéo Ngôn Hoa trở lại lần nữa.

“Sao? Bây giờ là ai háo sắc muốn ôm mãi không buông?” – Ngôn Hoa nhướn mày. An Di bối rối rút tay lại.

“Không có. Em chỉ muốn hỏi anh có thể ...?” – An Di mỉm cười, để lộ ra lúm đồng tiền sâu thẳm.

“Hửm? Định dùng cách này mua chuộc tôi chuyện gì?” – Ngôn Hoa nhìn thấy nụ cười của An Di chân mày đang nhíu lại bỗng chốc giãn ra, muộn phiền cũng theo đó mà tan biến hết.

“Anh có thể giúp em ôn tập không?” – An Di nũng nịu.

Ngôn Hoa ghé mặt đến gần hôn nhẹ lên vầng trán cao cao của cô rồi thì thầm: “Em thành công quyen rũ tôi rồi”

“Thật không? Anh đồng ý giúp em?” – An Di mừng rỡ reo lên.

“Ừ, nhưng không phải ở đây. Chiều nay sang nhà tôi. Tạm biệt ... heo lười”

“Anh nói em là heo sao? Em không có lười mà” – An Di bắt mắt.

Ngôn Hoa cười, anh ra về trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ về gia đình cô nhưng vì nụ cười của An Di ... vì cô, anh sẽ làm bất cứ việc gì, tất cả đều xứng đáng.

Buổi chiều cuối năm, không khí mát mẻ bao trùm lên mọi cảnh vật. Sau kì thi đại học sẽ là Tết âm lịch rồi, thời gian trôi thật là nhanh, thoáng đó đã qua một năm nữa rồi ...

An Di đang lúi đống sách vở từ vali ra soạn lại, mấy hôm trước vì lên máy bay vội quá cô đã dồn tất cả đồ đạc trong phòng lại mang về cả, hại mấy người làm lúc mang ba bốn va li nặng trĩu của cô về một bờ cỏ hơi tai, bây giờ ngồi soạn lại cô mới thấy mình lúc đó thật là quá mức tùy tiện. Trong lúc An Di mang đống sách ra thì từ trong đó rơi ra một cái hộp nhỏ.

Hử? Là nó, thì ra là để cùng với chỗ sách ôn tập này. Đó là sâu chuỗi đá mắt mèo, nó cũng do chính tay cô làm vào đêm sinh nhật Ngôn Hoa hai tháng trước.

Thật ra thì suốt năm qua cô chưa bao giờ thật sự quên đi anh. Ngày sinh nhật của anh cũng tự nhiên mà khắc sâu trong tâm khảm cô, hôm đó cô cũng

chẳng biết vì sao mình lại vô thức đem số đá mắt mèo ngày trước còn lại làm một chiếc vòng tay khác. Dù biết rằng chẳng thể tặng cho anh nhưng cô vẫn cứ làm, làm xong rồi mang cất ở đâu đó đến cô cũng không thể nhớ, chỉ nhớ là sau đó cô đã khóc một trận ngon lành rồi ngủ quên đi mất, hôm nay nó lại ở đây ... Thôi thì, cứ mang tặng anh coi như quà sinh nhật trẻ vậy. Không biết chuỗi hạt lần trước anh có bao giờ mang ra đeo không? Chẳng biết tặng gì cho anh nên lần nào cũng chỉ tặng một chuỗi hạt handmade, anh sẽ nghĩ gì nhỉ? Mặc kệ, dù sao đây cũng là tấm lòng của cô. Nghĩ rồi An Di bỏ chuỗi hạt vào lại trong hộp cho vào ba lô, chuẩn bị sang nhà Ngôn Hoa.

Đang định nói dối là đi thư viện ôn tập cùng với Lâm Đình thì điện thoại lại reo. Du Thăng cậu ấy gọi cô làm gì?

“An Di, giờ cậu rảnh chứ?” – giọng Du Thăng hơi lạ.

“Bây giờ tớ ... thôi được. Tớ sẽ sang nhà cậu” – Định từ chối vì cô muốn hạn chế gặp cậu nhưng nghĩ dù sao cũng tiện đường nên chẳng lẽ không ghé qua, An Di đồng ý.

“Ừ tớ chờ cậu”

Du Thăng tắt máy, ngồi nhìn màn hình điện thoại một hồi lâu. Cậu nhất định phải làm như vậy, cậu đã suy nghĩ kỹ rồi, cậu sẽ bắt chấp tất cả ... vì An Di, vì chính cậu.

...

“Mẹ ơi con đi gặp Du Thăng một chút” – An Di xin phép.

“Ừm, ra ngoài cẩn thận”

—

Ngôn Hoa vẫn theo thói quen cũ, mỗi khi tắm xong anh thường đứng bên cửa sổ nhắm nhĩ tách cà phê, cảm thụ một chút phong vị bên ngoài theo làn gió nhẹ thoảng qua mình.

...

“Du Thăng, tớ đến rồi” – An Di không có ý định vào nhà cậu, chỉ đứng ngoài gọi vọng vào.

Du Thăng từ trong nhà ôm ra một bó hoa hồng trắng muốt to lớn, An Di ngẩn người, có linh cảm chuyện gì đó. Đột nhiên Du Thăng cậu ta đến trước mặt cô quỳ gối một chân, vẻ mặt hết sức thành khẩn khiến cô không khỏi bối rối.

“Du Thăng ... cậu?”

“An Di. Tớ quyết định sẽ nói với cậu điều này. Thật ra tớ biết cậu từ lâu đã nhận ra tình cảm mà tớ dành cho cậu rồi đúng không? Ừ, đó hoàn toàn không phải tình bạn. Tớ yêu cậu, yêu cậu nhiều hơn cậu nghĩ, nhiều hơn bất cứ ai yêu cậu. Tớ ở bên cậu mười hai năm, tớ không biết từ khi nào mà trái tim và thể xác mình lại phụ thuộc vào cậu. Cậu cười, tớ cũng cười, cậu khóc, trái tim tớ cũng đau nhói. Tớ mặc kệ người ta bảo tớ trẻ con, mặc kệ cậu trốn tránh tớ. Hôm nay tớ nhất định nói rõ cho cậu, tớ yêu cậu, tớ rất rất yêu cậu. Không phải vì cậu là thanh mai trúc mã với tớ, không phải vì cậu và tớ có hôn ước với nhau, không phải vì tớ nhất thời đường đột. Bao nhiêu ấy năm đã đủ chứng minh tớ thật lòng với cậu, tớ yêu chính con người cậu, yêu người con gái thuần khiết trong thiên trong cậu ... yêu tất cả những gì thuộc về cậu. Vì vậy cho nên An Di. Hãy đồng ý làm bạn gái tớ. Đừng rời xa tớ thêm một lần nào nữa. An Di”

“Du ... Du Thăng, tớ ... xin lỗi, tớ không...” – An Di vừa căng thẳng vừa lúng túng. Từng câu từng chữ của Du Thăng như đang kết tội cho cô. Cô sai rồi, là do cô từ đầu không kiên quyết nói rõ với cậu. Sự vô tâm của cô suốt bao năm qua hoá ra đã làm tổn thương cậu, cô vốn nghĩ rồi đến một ngày Du Thăng sẽ hiểu ra tình cảm của cô đối với cậu hoàn toàn không phải là tình yêu, cô vốn đã nghĩ rồi cậu sẽ hiểu cho cô như cô đã làm. Nhìn người bạn thân bao nhiêu năm vì mình mà đau khổ trái tim An Di cũng thất lại, nước mắt cô rơi, vỡ oà theo bao cảm xúc hối hận cùng tội lỗi trong cô. Cô muốn nói nhưng không có gì để nói, muốn xin lỗi cậu nhưng cô đâu còn mặt mũi để xin lỗi cậu, muốn giải thích nhưng không biết phải giải thích như thế nào với cậu. An Di nức nở kéo cậu đứng dậy: “Du Thăng, tha lỗi cho tớ, tớ không thể nhận lỗi cậu. Tớ không yêu cậu, người tớ yêu là ...”

“Không cần xin lỗi, cậu không được từ chối, cậu không có quyền từ chối, cậu phải trở thành bạn gái tớ, cậu phải yêu tớ, cậu ... cậu là của tớ” – Du Thăng điên rồi, cậu không còn không chế được cảm xúc của bản thân mà mạnh bạo lôi An Di vào lòng siết chặt cô, kéo cô vào trong nhà. Bó hoa hồng rơi trên nền đất, những cánh hồng trắng tinh khôi mỏng manh bị bàn chân lạnh lùng của Du Thăng chà đạp đến nát nhừ, trông thê lương và ảm đạm như chính An Di lúc này ...

“Áááá ... Du Thăng cậu buông tớ ra, đau ... đau tớ” – An Di hốt hoảng hét lên.

Cốc cà phê trên tay Ngôn Hoa rơi xuống vỡ vụn. Anh lao ra như tên bắn chạy đến chỗ của An Di. Là do anh sơ suất, từ đầu đến cuối anh đều nhìn thấy, nghe thấy hai người họ nói chuyện, anh không đến, vì anh tin, anh tin tình yêu của An Di dành cho mình, anh không muốn chen vào sự riêng tư của cô nhưng anh thật tình không ngờ đến việc tên tiểu tử Du Thăng có thể trở nên như vậy. Khoảnh khắc nhìn thấy An Di bị cậu ta điên cuồng kéo đi trái tim anh như bị ai một lần nữa dùng mũi dao đâm vào. Nước mắt của cô, sự gãy gập vô vọng của cô, tiếng hét đau đớn của cô làm cho tâm trí anh cũng trở nên điên loạn.

Cánh cửa inox đã đóng chặt trước khi anh kịp chạy đến. Ngôn Hoa không cần suy nghĩ đã dùng cả tấm thân lao vào. Bả vai anh đau nhói mỗi lần va đập vào mấy thanh inox, nhưng nỗi đau đó làm sao sánh được nỗi lo lắng của anh dành cho An Di. Ngôn Hoa gào lên, gương mặt thoáng chốc hiện lên những đường gân xanh đáng sợ, đôi mắt đỏ hoe lấp ló bởi những tia máu dày đặc, con quỷ dữ hung tàn ẩn mình trong anh như đang trỗi dậy, sẵn sàng can quét mọi thứ cản đường. Cánh cửa bật mở tung, Ngôn Hoa lao tới lôi tên oắt con đang ra sức chế ngự An Di trên sofa ra, An Di khóc nức, tiếng khóc của cô

khiến cho từng giọt máu trên người Ngôn Hoa sôi lên sùng sục. Anh thẳng tay giáng cho Du Thăng mấy cú đấm không thương tiếc. Sức lực của cậu ta chẳng thể chịu nổi một đấm như trời giáng của anh nhưng anh lại ra tay đánh đến nỗi cậu ta không thể cử động được, nằm trên sàn như một đồng bần nhão. Đến khi An Di lớn tiếng xin anh anh mới vì vậy mà kìm nén cơn giận rồi dừng tay. Anh xoay phắt người cuối xuống sô pha bế An Di lên đi thẳng về nhà mình không thèm nhìn Du Thăng lúc này đã bị anh đánh đến thừa sống thiếu chết.

~~~~~

*3200 chữ theo lời hứa tặng chương, còn một chương 2500 chữ nữa nhá mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: “Honey! Anh-Yêu-Em!”

“Anh bảo em đừng gọi anh là thầy em liền không gọi nữa. Nhưng sao anh lại xưng ‘tôi’ với ‘em’ vậy, lạnh lùng chết đi được, em không muốn!”

“Vậy em muốn thế nào?”

“Như các đôi đang yêu nhau ấy”

“Honey! Anh-yêu-em!”

~~~~~

An Di co người lại, rúc mình vào trong khuôn ngực to lớn của Ngôn Hoa. Những chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, cô định thần lại thì đã nằm yên vị trong vòng tay Ngôn Hoa. Nước mắt cô đã rơi thấm ướt một mảng áo anh. An Di chưa hết hoảng sợ, cô vòng tay ôm chặt Ngôn Hoa, cả người run rẩy. Cả cuộc đời cô chưa từng bị ai đối xử thô bạo như thế, huống hồ cậu ấy là Du Thăng, là người bạn thân thiết suốt mười hai năm của cô. Suýt chút nữa, suýt chút nữa cậu ấy đã chính tay huỷ hoại cô, cô không dám tin vào mắt mình nữa, không dám tin người vừa rồi mạnh tay làm cô đau không chút tiếc thương chính là Du Thăng, cô không tin ...

“Đừng sợ, tôi ở đây” – Ngôn Hoa nhẹ nhàng hôn lên tóc An Di vỗ về, người con gái trong lòng anh hiện giờ yếu ớt mong manh quá đỗi, anh chỉ sợ ôm chặt cô một chút thôi thì cô sẽ như mảnh thủy tinh vỡ vụn trong tay anh. Nhưng anh cũng không dám buông thả cô ra, cứ như chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua đã mang cô vụt xa khỏi tầm tay anh.

“Ngôn Hoa ...” – An Di lại oà lên nức nở.

“Ngaoan, nghe lời tôi không được khóc” – Ngôn Hoa cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi của cô, lòng anh đau như cắt.

An Di dần dần lấy lại bình tĩnh, cô nằm bất động trong lòng Ngôn Hoa, nép đầu vào ngực anh để nhịp tim đều đặn của anh trấn an lòng mình. Sau một lúc An Di mới dịch đầu mình ra, mặt đối mặt với Ngôn Hoa cô yếu ớt lên tiếng: “Em xin lỗi”

Ngôn Hoa nhướn mày nhìn cô: “Ngốc, em có lỗi gì?”

“Tất cả là lỗi của em, vì em mà Du Thăng và anh ...”

“Là lỗi của tôi. Đừng tự trách mình.”

Cô chưa nói xong đã bị anh ngắt lời, rồi môi anh đã nhanh chóng phủ xuống môi cô, rất cuồng nhiệt, anh mạnh mẽ chiếm đoạt tất cả đường khí của cô, anh khẽ cắn vành môi anh đào của cô, men theo làn da mịn màng hôn đến hõm cổ trắng nõn quen thuộc, anh tham lam chiếm đoạt xương quai xanh quyến rũ của cô, mãi đến khi nhìn thấy những vết ửng đỏ do chính anh lưu lại anh mới mỉm cười thoả mãn buông cô ra.

An Di bị anh hôn đến thần trí đảo lộn, cô không còn chút sức lực chống cự chỉ để mặc anh làm loạn mà thôi. Cô thần thờ đến khi cảm nhận được nơi cổ tay mình dần dần nóng rát, nhìn xuống cô liền thấy Ngôn Hoa đang dịu dàng xoa thuốc lên mấy vết xước trên tay cô. Có lẽ vừa rồi do gai của hoa hồng đâm trúng cùng nên, bây giờ mới có cảm giác thật là đau, An Di ngồi dậy nhìn, cố gắng cắn môi chịu đựng.

“Đau thì kêu lên, ai cho em tùy tiện cắn chỗ đó?” – Ngôn Hoa nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

“Chẳng phải vừa rồi anh cắn ...” – An Di bối rối.

“Chỉ tôi được cắn” – Anh áp mặt đến gần An Di nói thêm: “Nhớ rõ chưa?”

“Anh ... quá đáng” – An Di cuối gằm mặt vì ngượng.

“Còn chỗ nào đau không? Để tôi xem.” – Ngôn Hoa ân cần ngồi bên cạnh An Di xem xét.

An Di cũng tự nhìn mình một lượt, không có chỗ nào thấy đau ... Ở nhưng mà áo cô, vừa rồi ... vừa rồi bị Du Thăng hung hăng xé toang một mảng tự khi nào không hay. Một vùng da thịt trắng tuyết lộ liễu trước mặt Ngôn Hoa, rãnh ngực sâu thẳm ẩn hiện sau lớp áo bra màu kem khiến cho từng tế bào trong anh rạo rức. Mặc dù chỗ cần che chắn vẫn được che chắn nhưng trong tâm trí anh lại bị hình ảnh cái đêm mấy hôm trước quấy nhiễu đến khó chịu. Cô đúng là tiêu yêu tinh hết lần này đến lần khác muốn thử thách sự kềm chế của anh. Anh không nghĩ mình là người háo sắc như vậy cho đến khi cô bước vào cuộc đời anh. Một người đàn ông nghiêm túc, truyền thống như anh bỗng chốc trở nên không thể tự chủ cũng vì cô. Anh thật không hiểu nổi mình nữa rồi.

An Di mặt đỏ bừng bừng lấy tay che lại rồi xấu hổ quay đi, Ngôn Hoa cũng bắt đầu ngượng ngập vụt bước đến tú quần áo lấy một cái sơ mi lớn mang cho An Di, anh cất giọng trầm trầm giục cô: “Khoát vào”.

Thấy anh khẩn trương cô càng không biết tìm đường nào để chạy, An Di liền nghe lời đón lấy áo của anh rồi mặc vào, hai tay xoa xoa gò má nóng đến sắp bùng của mình.

Hai người cứ trầm mặc ngồi cạnh bên nhau một lúc lâu. Chẳng ai nói gì chỉ lẳng lặng nhìn thời gian vô hình trôi qua. Ngôn Hoa nghĩ về việc của anh, An Di nghĩ về việc của cô. Nhưng việc của cô là anh, việc của anh là cô. Giữa hai người lúc này lại vô tình hiện lên một nút thắt khó tháo gỡ ...

Một năm qua anh chỉ có thể âm thầm dõi theo cô, lặng lẽ bảo vệ cô, hèn nhát trốn tránh cô. Anh buông tay cô ra nhưng tâm trí anh chưa bao giờ buông bỏ cô được. Anh đến Mỹ nhưng trái tim anh thì lại ở Anh, ở lại nơi cô. Mỗi ngày cuối tuần anh đều một mình từ bỏ mọi công việc bay sang Anh, đến bên bờ sông Thames, anh biết rằng cô luôn một mình đến đây vẽ tranh vào chiều thứ bảy, cô luôn lặng lẽ tô vẽ khung cảnh nơi đây trên đôi tay nhỏ bé của mình, người đi đường xem cô như một họa sĩ nghiệp dư, có người đứng lại xem trầm trồ khen ngợi nhưng cũng có người lạnh lùng lướt qua không ngoảnh đầu nhìn, nhưng đối với anh, anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm người con gái anh hằng yêu thương ấy, người con gái với khuôn mặt đẹp tựa thiên thần nhưng bỗng chốc vì đâu ngày càng u sầu trầm lắng, nhìn thấy cô một mình cất bước trên đường phố London hoa lệ lòng anh vấy lên bao nhiêu cảm xúc khó tả, anh chỉ mong mình một lần có đủ dũng khí bước đến ôm lấy cô, nói với cô rằng anh yêu cô, nói với cô rằng anh muốn nhìn thấy cô cười, nói rằng anh rất nhớ cô ... Suốt một năm nay, tình cảm anh dành cho cô chỉ có nhiều thêm chứ nó chưa từng giảm đi dù chỉ một chút ... Anh chỉ có thể chôn chặt tất cả vào tim mình, chỉ mong cô nhận lấy hạnh phúc của chính cô ... dù hạnh phúc đó không do anh mang lại. Cho đến ngày chính miệng cô trách anh, rằng anh muốn cô hạnh phúc nhưng anh không biết hạnh phúc của cô chính là anh ... Người con gái anh yêu đã thức tỉnh trái tim anh, chỉ cho anh biết anh thật sự nên làm gì, anh đã sai rồi, để cô rời xa mình chính là sai lầm lớn nhất của anh. Anh đã tự mình dẹp bỏ tất cả mọi rào cản ngăn cách ấy. Anh đã từ bỏ mọi thứ để đến bên cô, từ bỏ lớp băng tuyết bao phủ trái tim mình để cô bước vào, anh đã quyết định chấp nhận tất cả, chỉ cần có thể được yêu thương cô, được che chở cô, chỉ cần cô ở bên anh. Trước đây anh nghĩ cô chỉ nhất thời trẻ con, nghĩ cô chỉ thương hại mình, nhưng một khi anh thấy cô vì mình mà đau khổ mà dằn vặt, thấy cô vì tin tưởng anh mà chấp nhận chống đối với Vinh Hy, lén lút với gia đình, thấy cô vì bảo vệ tình yêu của hai người mà bị Du Thăng dằn vặt, cô vì anh đã làm bao nhiêu việc ... Từ đầu đến cuối những việc cô làm đều là vì anh, anh rốt cục đã nhận ra cô thật sự yêu anh rất nhiều, nhiều như chính tình yêu anh dành cho cô vậy.

Nhưng nút thắt lớn giữa họ bây giờ chính là gia đình cô, chính là phạm vi mà chính anh cũng không thể quyết định được, không thể tác động được, anh tôn trọng cô, tôn trọng quyết định của cô. Việc anh có thể làm chính là dùng sự chân thành và tình yêu của mình dành cho cô để chứng minh ... Anh sẽ không để một mình cô phải lao tâm, không để cô tự dằn vặt bản thân ...

...

“Ngôn Hoa, em yêu anh” – An Di khê lên tiếng.

“Ừm” – Ngôn Hoa gật đầu, kéo cô vào lòng mình.

An Di cũng nhào người về phía anh, tựa đầu vào anh: “Anh phải tin em, em với Du Thăng ... vừa rồi”

“Ừm. Tin em, rất tin em”

“Gia đình em và cậu ấy ...”

“Đừng nói nữa, tôi đã bảo tôi sẽ lo tất cả việc này” – Ngôn Hoa liên tục ngắt lời, không muốn An Di nói tiếp chuyện này.

“Bằng cách nào? Nếu ba em biết anh ...” – An Di ngập ngừng không dám nói tiếp.

“Sớm muộn gì ông ấy cũng biết” – Ngôn Hoa nhướng mày.

“Em tin anh không phải là người như lời anh Vinh Hy nói” – An Di khẳng định.

“Ừm, cái công ty quái quỷ gì đấy chỉ là hoạt động dưới danh nghĩa của tôi, tôi vốn không có hứng thú tranh đấu với ba em. Còn việc tôi và em ... Hm ...”

“Anh và em thì sao?” – An Di thắc mắc.

“Là định mệnh” – Ngôn Hoa mỉm cười.

“Anh cũng tin vào định mệnh nữa sao? Em thật sự bất ngờ đó” – An Di khúc khích.

“Có những chuyện khoa học cũng không thể lý giải được” – Ngôn Hoa dứt khoát.

“Anh thật không biết lắng mạn một chút sao? Em còn tưởng ...”

“Tưởng gì?” – Ngôn Hoa nheo mắt.

“Còn tưởng anh là người lắng mạn kiểu như anh sẽ nói rằng anh đã yêu em ngay từ lần gặp đầu tiên rồi cơ. Hôm trước anh chẳng phải nói rằng lần đầu tiên anh đỡ em ngã anh đã rung động rồi sao?” – An Di đắc ý.

“Ừm, nhưng đó không phải là lần đầu tiên”

“Ây cái lần anh đâm vào xe em không tính, khi đó anh với em đã biết nhau đâu?” – An Di phản bác.

“Ngốc, hôm trước em không chú ý nghe tôi kể sao?” – Ngôn Hoa gõ nhẹ lên trán An Di.

“Ây anh đâu có nói?” – An Di ngẩn ra cố nhớ.

“Lần đầu tiên tôi gặp ông em là gần mười năm trước, lúc đó ông ăn bận rất bảnh, tôi còn nghĩ ông là thương nhân nhưng ông lại nói là ông đi thăm một người cực kì thích ‘người đẹp trai’ nên mới sửa soạn như vậy. Sau đó tôi thấy ông đến gặp một cô bé khoảng chín mười tuổi, cô mặc một bộ váy công chúa màu hồng phấn, rất dễ thương ... tất nhiên bây giờ tôi đã biết người cực kì thích ‘người đẹp trai’ là ai rồi ...” – Ngôn Hoa hồi tưởng lại đáng vẻ của An Di trong tiềm thức của mình, bất giác không kiềm lòng mà cắn nhẹ lên gò má phúng phính của An Di mà chính lần đó anh đã từng nghĩ hể ai nhìn thấy cô đều muốn cắn thử đôi má đáng yêu này. Cuộc đời vô thường. Hai người họ đi một vòng lớn như vậy cuối cùng đã ở cạnh bên nhau. Thật sự phải cảm ơn ... ‘Định mệnh’.

“Aaaaaa ... thì ra anh đã thầm yêu em lâu như vậy rồi ... xem nào, mười năm cơ đấy” – An Di khoái chí reo lên.

“Này tiểu yêu tinh, là em không biết hay là em đang giả vờ ngốc vậy?” – Anh ngừng vài giây rồi tiếp tục: “Tôi ! Ngôn Hoa này rất yêu An Di em ... đã yêu em từ rất lâu rồi!”

An Di nhìn vào đôi mắt đen láy sáng rực của anh, trong lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào: “Em rất hạnh phúc”

“Ừm”

“Nhưng mà em muốn kháng nghị một chuyện” – An Di lên tiếng.

“Hừm?”

“Anh bảo em đừng gọi anh là thầy em liền không gọi nữa. Nhưng sao anh lại xưng ‘tôi’ với ‘em’ vậy, lạnh lùng chết đi được, em không muốn!” – An Di nũng nịu.

“Vậy em muốn thế nào?”

“Như các đôi đang yêu nhau ấy” – An Di hí hửng.

“Tôi ... không hợp” – Ngôn Hoa nhăn mặt.

“Sao anh lại cố chấp và cổ hủ như vậy chứ?” – An Di dận dỗi.

“Ý em là đang chê tôi già không theo kịp em?” – Ngôn Hoa đành mặt.

“Không phải, chỉ là xưng hô kiểu như anh em thấy rất xa cách” – An Di bĩu môi.

Ngôn Hoa trầm ngâm một lúc ...

“Honey! Anh-yêu-em!” – Ngôn Hoa nhếch miệng từng chữ một rồi cuối mặt hôn lên trán An Di bảo: “Thế nào, gọi như vậy đủ thân mật chưa? Dù ngọt ngào chưa? Nghe xong có phải rất muốn rơi nước mắt cảm động không?” – Ngôn Hoa trêu An Di.

“Ây ... thật không ngờ nghe những lời này từ miệng anh em lại có cảm giác ...” – An Di liếc mắt nhìn thấy Ngôn Hoa đang trông đợi câu trả lời cô liền tình nghịch: “Buồn nôn”

“Em dám?” – Ngôn Hoa sốc An Di ngồi dậy, hai tay không yên vị mà cù khắp người cô khiến An Di nhột đến nỗi cười khanh khách, tay chân hươ đi loạn xạ.

Bỗng tay An Di vô tình chạm mạnh vào vai Ngôn Hoa, anh cũng vô thức nhú mày rồi ‘ah’ lên một tiếng khiến cô giật mình. Ngôn Hoa dừng lại, chợt nhớ vừa rồi anh chính là dùng vai mình phá cửa nhà Du Thăng cho nên bây giờ mới đau như vậy, có lẽ bị thương rồi.

“Anh sao vậy?” – An Di vội hỏi.

“Đùa với em thôi” – Ngôn Hoa giả vờ.

“Thật không cho em xem?” – An Di kéo anh lại.

“Em thật trẻ con, như vậy mà cũng tin. Ngồi dậy đi vào trong chỉnh sửa quần áo tôi đưa em về” – Ngôn Hoa đánh trống lảng.

“Đừng xưng ‘tôi’ với em nữa” – An Di nũng nịu

“Được rồi, được rồi, mau sửa soạn lại ... ‘anh’ đưa em về”

...

“Xong rồi?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Vâng, xong rồi” – An Di đáp.

“Ừ. Về thôi” – Ngôn Hoa cầm lấy ba lô của An Di rồi nắm tay cô ra ngoài.

“Anh ... khoan đã” – An Di kéo anh trở lại.

“Em muốn ... xem Du Thăng thế nào đã”

“Không được” – Ngôn Hoa dứt khoát.

“Vừa rồi anh đánh cậu ấy như vậy ...” – An Di nài nỉ.

“Em đau lòng?” – Ngôn Hoa hạ giọng.

“Thật sự ... đau lòng” – An Di nhìn anh rồi giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, cậu ấy là bạn thân của em, tất nhiên em đau lòng” – An Di thật thà. Ánh mắt chứa đầy hàm ý sâu xa.

“Được rồi, đợi ở đây” – Ngôn Hoa nói rồi quay đi.

“Anh đi đâu?” – An Di hỏi.

“Lấy hộp cứu thương, đi cùng em” – Ngôn Hoa lạnh lùng.

“Cảm ơn anh” – An Di vui vẻ.

“Hừm” – Thật hết nói nổi em rồi An Di à!

~~~~~

*2600 chữ nha ... có ý kiến gì về truyện mọi người cứ comment cho mình biết nhé

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hối Hận

“Rời xa cô ấy mới chính là điều đáng hối hận nhất”

~~~~~

“Du Thăng ... cậu ...” – An Di mở cửa bước vào, bên trong nhà Du Thăng tối đen như mực, cô cất tiếng gọi nhưng không nghe thấy trả lời.

Ngôn Hoa bước vào sau, tay trái vừa cầm hộp cứu thương vừa nắm chặt tay An Di sợ cô sợ ý té ngã, tay phải anh nhanh chóng tìm ra vị trí công tắc.

“Tách”

Đèn được bật sáng lên, đập vào mắt họ là cảnh tượng Du Thăng nhếch nhác nằm trên sofa, quần áo xộc xệch, trên người và trên mặt đầy những vết bầm tím, khoé miệng còn rỉ ra chút máu. Hai mắt cậu nhắm nghiền, có vẻ như từ lúc bọn họ rời đi cậu chưa hề di chuyển, vẫn cứ nằm đấy như khi vừa bị Ngôn Hoa đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. An Di hoảng hốt chạy đến lay người cậu, luôn miệng gọi “Du Thăng, Du Thăng”. Ngôn Hoa nhíu mày đứng dựa mép cửa đứng nhìn, vừa rồi nghĩ lại hình như anh đã mất kiểm soát, ra tay hơi nặng.

Du Thăng được An Di đỡ ngồi dậy, hai mắt nhìn v[à] cô giật giật rồi quay mặt đi. Cậu có tư cách gì nhìn mặt An Di nữa chứ? Vì một phút mắt đi lí trí cậu đã tự hủy hoại danh dự của mình, cậu đã làm tổn thương cô. “Cậu đi đi” – Du Thăng thều thào, dùng sức đẩy An Di ra.

“Không được, ít nhất cậu cũng để tờ băng lại cho cậu đã ... tớ” – An Di yếu ớt chống cự.

“Tớ không cần, cậu tránh ra” – Du Thăng tiếp tục đẩy An Di.

“Được rồi, em tránh sang một bên” – Ngón Hoa thẳng thừng kéo An Di ngồi sang ghế bên kia rồi ngồi xỏm xuống nhìn gương mặt của Du Thăng đã sớm bị anh đánh đến đáng thương. Anh không nói gì chỉ im lặng thành thạo xử lí vết thương cho Du Thăng, cậu ta ra sức kháng cự nhưng đã bị anh dễ dàng khống chế đành nằm yên mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Hai mắt cậu đỏ ngầu, ánh lên những tia suy nghĩ phức tạp.

An Di hai mắt rung rung lên tiếng hỏi: “Cậu không sao chứ?”. Du Thăng không trả lời. Cô lại tiếp tục hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”. Cậu ta lại không đáp. An Di lo lắng gọi: “Du Thăng ... ”

“Chưa chết được” – Ngón Hoa lạnh lùng lên tiếng. An Di biết rằng anh không thoải mái, cô không hỏi nữa ngồi yên nhìn anh thuần thực kiểm tra vết thương cho Du Thăng bằng hình thức cô phần hơi ‘bạo lực’. Tay anh không dùng sức nhiều vẫn có thể giữ cậu ta nằm yên, tay còn lại thoăn thoắt rửa vết thương, bôi thuốc rồi dán băng urgo lên.

Ngón Hoa rất nhanh đã xử lí xong, anh đứng phắt dậy không nói không rằng nắm tay An Di đi ra ngoài. An Di nhìn thấy Du Thăng không sao trong lòng cũng đỡ lo lắng hơn, Ngón Hoa vì cô đã nén giận như vậy còn cùng cô sang đây xem Du Thăng cho nên cô cũng không muốn bức anh giận lên, quay đầu nhìn Du Thăng với ánh mắt đượm buồn rồi bước theo Ngón Hoa.

“An Di ... tớ xin lỗi ... tớ” – Du Thăng nghẹn lời, không biết phải nói tiếp thế nào.

An Di khựng lại, cô mỉm cười nhìn Du Thăng: “Tớ không sao, tớ biết cậu chỉ là nhất thời giận tớ nên mới như vậy. Cậu vốn không như vậy. Tớ tin cậu. Là do tớ đã khiến cậu hiểu lầm, do tớ tổn thương cậu, tớ không trách cậu cũng không giận cậu, chỉ mong cậu hiểu cho tớ. Tớ thật sự coi cậu là người bạn thân thiết nhất. Cảm ơn tất cả tình cảm mà cậu dành cho tớ, tớ thực sự không xứng đáng, tớ mới là người cần xin lỗi. Du Thăng tớ xin lỗi” – Nói rồi cô nhanh chóng rời đi, không muốn để Du Thăng thêm đau lòng.

Du Thăng nhìn thấy An Di vừa nãy bị cậu dọa đến hoảng loạn gào khóc cầu xin, nhìn thấy mắt dựa dẫm, tin tưởng của cô khi thấy Ngón Hoa, nhìn thấy cô non nớt thuần khiết như vậy lại bị sự tức giận nhất thời của cậu làm tổn thương nhưng cô vẫn không giận cậu, cô vẫn quan tâm cậu, vết thương không thấy đau nhưng trái tim cậu vô cùng đau đớn, vì đâu mà cậu trở nên như vậy? Đúng, vì cậu quá yêu An Di, cậu không thể mất An Di, không thể để An Di rời xa mình. Cậu nhu nhược đuổi theo cái bóng của An Di, cậu ích kỉ vì bản thân mình mà muốn chiếm đoạt cô, cậu hèn nhát trốn tránh sự thật cô không hề yêu cậu. Người có lỗi là cậu, người đáng giận là cậu, người không xứng đáng cũng chính là cậu nhưng cô lại nhận tất cả về mình. Tại sao, tại sao cậu làm bao nhiêu điều vì cô nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn chưa hề chọn cậu? Là cậu thua kém anh ta ta ở đâu? Anh ta có tiền tài, có địa vị, có nhan sắc? ... Cậu đến cùng không thua hẳn, cậu chính là thua bản thân mình, thua trái tim An Di. Cậu sai rồi ...

“Anh về trước đi, em muốn nhìn anh đi” – An Di đứng bên ngoài xe xua tay nói.

Ngón Hoa hạ kính ô tô xuống, cười bảo: “Tôi ... Anh muốn nhìn em đi vào trong nhà”

An Di nghe anh chịu thay đổi xưng hô dịu dàng như vậy trong lòng như nở hoa, cô làm nũng: “Em lại muốn nhìn anh đi trước”

“Được” – Ngón Hoa mở cửa xe bước xuống, ôm ghì lấy An Di khiến cô giật mình. Anh thì thầm bên tai cô: “Sau này không để em rời khỏi tầm mắt của anh nữa”

An Di định đẩy Ngón Hoa ra nhưng lại bị lời nói ân cần của anh mê hoặc, cô ôm chặt vai anh rồi kiễng chân đặt lên gò má lạnh lạnh của anh một nụ hôn đầy hạnh phúc, cô vừa chạm vào chỗ đau của anh lúc nãy do phá cánh cửa inox, còn là vị trí vết thương cũ ... anh khẽ nhắm mắt vì đau nhưng đôi môi ấm áp của cô có lại có một thứ mị lực xoa dịu tất cả, anh không đau nữa, đổi lại là một thứ cảm xúc ngọt ngào tràn đầy.

“Em yêu anh” – An Di thỏ thẻ.

“Được rồi, mau vào nhà” – Ngón Hoa đỡ cô đứng ngay ngắn lại rồi bảo.

“Hôm nay không ôn tập được gì cả, em xin lỗi” – An Di cúi mặt ủ rũ.

“Ngày mai tiếp tục” – Ngón Hoa khẽ đưa tay kéo mặt An Di lên, bẹo vào gò má đáng yêu của cô.

“Hihi, cảm ơn anh” – An Di vui vẻ.

“Ngốc” – Ngón Hoa bật cười.

“À đúng rồi, em có một câu hỏi nhỏ muốn hỏi anh” – An Di nhìn anh.

“Muộn rồi, ngày mai hỏi” – Ngón Hoa lờ mờ cô.

“Đi mà” – An Di kéo kéo vạt áo Ngón Hoa nài nỉ.

“Gi?” – Ngón Hoa đành bó tay, đáng về cầu xin của cô đúng là khiến anh không chịu được đành phải bằng lòng.

“Sâu chuối ... là thứ em tặng anh dịp sinh nhật anh năm trước ấy ... anh” – An Di không biết phải hỏi làm sao nữa, cứ ngập ngừng.

Ngón Hoa giơ cánh tay trái lên: “Em không nhìn thấy sao nó luôn ...”, nó luôn ở trên tay anh! Ngón Hoa vốn định nói như vậy nhưng khi nhìn vào cổ tay trống trơn trắng hoắc của mình anh bất chợt khựng giấy lát rồi rút tay lại.

“Há? Em không thấy gì?” – An Di nhìn thấy hành động kì quái của Ngón Hoa thì gãi đầu không hiểu.

“Không có gì. Em mau vào nhà đi. Anh còn có việc” – Ngón Hoa hối thúc.

“Trề như vậy anh còn việc gì? Em chưa hỏi xong mà!” – An Di nhìn thái độ anh đang rất khẩn trương, không biết là vì việc gì.

“Được rồi hôm sau hỏi. Em còn không vào là anh bỏ em vào bị bắt cóc em đi luôn đấy” – Ngón Hoa có đùa nhưng gương mặt anh lại nghiêm túc cực kì.

An Di cười khỏ, nghĩ bụng chuyện này không vội nên cô cũng nghe theo lời anh, mở cổng rồi len lén bước vào nhà.

Ngón Hoa nhìn theo bóng lưng đã khuất của An Di một lúc rồi vội vã lên xe, nhấn ga chạy đi thật nhanh.

Trong vườn, một thân hình cao lớn khuất sau bóng cây tùng tự bao giờ đã cơ hồ nghe thấy và nhìn thấy chuyện của hai người vừa rồi. Chiếc xe Audi của Ngón Hoa vừa lao đi thì từ trong nhà An Di một chiếc Audi khác cũng phóng theo vun vút.

...

Trong đầu Ngón Hoa rối bời, sâu chuối mà An Di tặng vẫn luôn ở trên tay anh sao vừa nãy lại không thấy? Nó mất tự bao giờ? Ngón Hoa cố gắng lôi kéo kí ức quay về, anh đã luôn mang chuối hạt ấy trên tay. Bất luận thế nào cũng chưa hề tháo ra ... Vừa rồi ... đúng rồi có lẽ trong lúc anh đánh Du Thắng có khi nào do mất kiểm soát nên rơi ra lúc nào không hay? Anh nhấn ga đến trước nhà Du Thắng, không thêm câu nệ đã xông vào, anh dùng đèn trên điện thoại soi từng góc ngách trong vườn nhà Du Thắng, đến chỗ cánh cửa inox rồi mở cả cửa đi thẳng vào nhà.

Du Thắng đang sầu não suy nghĩ lại bị ánh mắt rực lửa của Ngón Hoa làm cho giật mình, không lẽ anh ta lại muốn đánh cậu, cậu lên tiếng hỏi: “Anh đến đây làm gì? Anh muốn gì? Anh ...?”

“Thôi ngay cái suy nghĩ vớ vẩn của cậu, cậu không đáng để tôi động thủ. Ngồi yên đấy, tôi tìm đồ” – Ngón Hoa vừa nhìn đã biết Du Thắng nghĩ gì, anh lạnh lùng lên tiếng nhưng vẫn không ngừng dáo dít tìm kiếm.

“Anh muốn tìm thứ gì?” – Du Thắng khó hiểu.

“Không phải chuyện của cậu” – Ngón Hoa cất cao giọng giận dữ.

“Sao thứ anh cần tìm lại ở nhà tôi?” – Du Thắng thắc mắc. Ngón Hoa vẫn hi hục tìm kiếm, không đếm xỉa đến câu hỏi của cậu. Bỗng đi một lúc, Ngón Hoa vẫn không tìm thấy, đáy mắt anh thoáng qua một tia thất vọng. Anh hậm hực quay đi, giữa chừng lại suy nghĩ gì đó, anh trừng mắt nhìn Du Thắng rồi cất giọng trầm trầm: “Một chuối đá mắt mèo, nhìn thấy mang đưa tôi”

Ngón Hoa đi rồi Du Thắng bật cười tự giễu. Chuối đá mắt mèo? Không cần hỏi nữa, nhìn thái độ của anh ta vừa nãy có thể biết được nó quan trọng với anh ta như thế nào. Là đá mắt mèo, chính là đá mắt mèo ... Thì ra một năm trước đây An Di lôi cậu và Lâm Đình đi khắp các gian hàng đồ nam giới trong khu mua sắm cả ngày để chọn quà rồi còn mặt mày ủ rũ suốt đến lúc chọn mua được lại là mấy viên đá mắt mèo tầm thường, cô còn vì chúng mà ngày nào cũng chạy ra cửa tiệm mục nát kia, khi ấy cậu còn tưởng An Di định tặng quà cho ông, cho ba thậm chí cậu còn nghĩ là tặng cho cậu ... đến cuối cùng chính là tặng anh ta ta sao? Vì anh ta bỏ bao nhiêu là tâm huyết sao? Thì ra An Di đã sớm yêu anh ta rồi sao? Suốt một năm nay vì sao mà cô lại trở nên trầm mặc, vì sao mà xa lánh cậu, vì sao mà trốn tránh cậu ... ra là vì trái tim cô sớm đã dao động rồi, là vì tên thầy giáo kì quặc đó sao.

...

Ngón Hoa ngồi trong xe một lúc lâu, anh không nhớ được mình đã làm gì để cho chuối hạt ấy rơi, anh vốn cẩn thận như vậy, từ lâu đã xem nó là vật bất li thân, tại sao lại rơi chứ ... là khi nào? Một suy nghĩ chợt loé ra trong đầu anh. Là ở đó, chắc chắn là ở đó. Trước hôm phẫu thuật cho giáo sư, cái đêm mà anh gặp lại An Di, anh vốn đang trầm ngâm nhìn sâu chuối đó, nghĩ đến việc vì ông mình bệnh nên cô chắc chắn sẽ quay về, hai người họ sẽ phải đối mặt nhau, anh đang mải nghĩ thì đúng lúc cô vào tìm anh ... Cho đến thời khắc đó, sâu chuối vẫn luôn ở trên tay anh ... Vậy chính là lúc ... Đúng vậy, chắc chắn là lúc anh đỡ cô tránh khỏi chiếc xe ô tô.

Nghĩ rồi Ngón Hoa không đợi thêm gì, nhấn ga chạy nhanh về hướng đó. Vừa xuống xe anh đã vội vã tìm kiếm, từng góc nhỏ, từng bụi cỏ quanh đó anh cũng không bỏ qua ... Đến cuối cùng khi ánh sáng từ chiếc điện thoại nhận lại một tia phản xạ yếu ớt, ánh mắt sắc bén của anh nhanh chóng đã tìm ra được ... Nhưng rốt cục chỉ là hai ba viên đá mắt mèo nằm rải rác trên nền đất lạnh lẽo. Tìm anh như thất lại, món quà đầu tiên và duy nhất An Di tặng cho anh, là do chính bàn tay bé nhỏ cùng tình yêu của cô dành cho anh, bây giờ sao lại ...

Ánh mắt Ngón Hoa đượm buồn, con người anh cố chấp như vậy, bảo thủ như vậy. Từ lúc An Di bước vào trái tim anh mọi thứ thuộc về cô đều khiến cho anh nơm nớp lo sợ, cuộc đời anh trong quá khứ đã mất mát quá nhiều rồi cho nên anh của bây giờ rất sợ mất đi, mà thứ anh sợ mất đi nhất chính là An Di, chính là tất cả những gì thuộc về cô. Cuộc đời anh chẳng còn gì, chỉ còn cô thôi.

Lúc chiều nay nhìn cô bị Du Thắng lôi đi ngay trước mắt anh anh lại càng lo sợ, anh sợ chỉ cần anh lơ là một chút, buông lỏng một chút thì ngay cả một thứ

duy nhất của cô anh cũng không giữ lại được hướng hồ gì là cô, là An Di anh yêu thương vô cùng vô tận. Anh không thể sống thiếu cô nữa rồi, từ lúc anh từ bỏ tất cả để giữ lấy cô anh đã không thể nào buông cô ra được rồi. Anh ép mình quên đi những nỗi đau trong quá khứ, quên đi những sự mất mát của bản thân. Nhưng anh không thể, từ khi có cô anh lại càng không thể ... Vì An Di đối với anh quan trọng biết nhường nào.

Hôm nay là một sâu chuỗi ... ngày mai thì sao? Sau này thì sao? Anh không phải thần tiên, không phải vạn năng, ngay cả người mẹ mà anh yêu thương nhất anh cũng không thể bảo vệ đến cùng ... An Di thì sao?

Bỗng chốc Ngôn Hoa nhận thấy mình yếu đuối và hèn nhát như thế nào, chỉ một sâu chuỗi nhỏ bé lại tác động tâm lý anh nhiều như vậy sao? Cuối cùng là vì An Di chính là sự yếu đuối và hèn nhát của anh, vì cô là tất cả của anh ...

Ngôn Hoa trầm mặc trong góc tối một lúc lâu, trong lòng chất chứa bao nhiêu bất an và lo lắng. Anh vừa định lên xe thì một chiếc xe khác dừng lại trước đầu xe anh. Người trên xe hưng hăng bước tới vùng một nắm đầm. Ngôn Hoa nhảy bèn tránh đi, người đó lại tiếp tục lao tới, ánh sáng vàng nhạt từ chiếc đèn đường hắt lên gương mặt giận dữ của người đó, Ngôn Hoa nhủ mày. Là anh ta – Vinh Hy.

“Tao đã cảnh báo với mày thế nào? Mày tưởng tao không dám động vào mày sao?” – Vinh Hy gầm lên, liên tục vùng tay đánh Ngôn Hoa.

“Hừ” – Ngôn Hoa lạnh lùng tránh những đòn tấn công cay nghiệt của Vinh Hy.

“Mày đừng tưởng dùng uy lực của Huyền Hoà phong toả thông tin là tao không thể điều tra thân thế mày. Nói cho mày biết chuyện mà Vinh Hy này muốn làm thì thẳng nhai ranh như mày không thể cản” – Vinh Hy giận dữ.

“Xem như cậu giỡn” – Ngôn Hoa cười nhạt. Vinh Hy có thể lần ra được đến cả Hắc bang uy thế như Huyền Hoà quả thực cũng không tầm thường.

“Mục đích mày tiếp cận An Di là gì mày tưởng tao không biết sao? Muốn lật đổ An Thị bằng cách đề hèn này sao?” – Vinh Hy nghiêng răng kèn kẹt.

“Thực lực của tôi và Huyền Hoà dùng vào việc này thì thật nực cười” – Ngôn Hoa nhếch mép.

“Mày dám? Tưởng tao không thể giết mày sao?” – Vinh Hy điên cuồng lao đến.

“Có thể bất cứ lúc nào” – Ngôn Hoa cất giọng lãnh đạm.

“Đây là lần cuối cùng tao cảnh báo mày tốt nhất tránh xa An Di ra, nếu không tao cũng không biết mình có thể vứt xác của mày ở đâu” – Tròng mắt Vinh Hy như đóm lửa đang cháy ngùn ngụt.

“Xin lỗi, không thể” – Ngôn Hoa từ tốn lên tiếng, đây với anh vốn là hiển nhiên, từ bây giờ không ai có thể khiến anh rời xa An Di.

“Thằng khốn” – Vinh Hy như con sói hoang vồ đến Ngôn Hoa.

Hai người giằng co một lúc đều đã nhận không ít đòn của đối phương, Ngôn Hoa có ý nhường nhưng tâm trạng vốn vì chuyện sâu chuỗi và An Di khiến cho hỗn loạn bấy giờ lại thêm tên Vinh Hy phiền toái này. Anh vốn không muốn động thủ nhưng Vinh Hy lại không ngừng lấn nước khiến anh giận dữ mạnh tay đánh trả.

Vinh Hy có thể cảm nhận được Ngôn Hoa vốn không yếu như mình nghĩ nhưng anh cũng không kém cạnh, tuy nhận nhiều đòn hơn nhưng anh cũng khiến Ngôn Hoa bị thương không ít. Đến khi chính anh cũng mệt mỏi mà Ngôn Hoa vẫn như chẳng hề hấn gì anh mới ngừng tay, không muốn bỏ công vô ích. Vinh Hy hừ lạnh bỏ lại một câu xong rồi lên xe lao đi mất hút – “Mày sẽ phải hối hận”

Ngôn Hoa cười khẩy lắm bầm: “Rời xa cô ấy mới chính là điều đáng hối hận nhất”

*3000 chữ nhé. Tuần sau vô học rồi, lại là năm cuối, không biết lịch học như thế nào, đợi mình sắp xếp xong sẽ thông báo lịch post truyện nhé. Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thích ‘Người Đẹp Trai’

“Vi sao suốt ngày muốn ông ăn mặc thế này, thế này?”

“Như vậy trông ông rất bánh, rất đẹp”

“Thế tại sao lại muốn ông thật bánh, thật đẹp?”

“Vi con chỉ thích ‘người đẹp trai’ thôi”

~~~~~

An Di len lén chạy vào nhà, người làm không để ý mấy, mẹ và bà chắc đang ở phòng ông, ba thì khỏi nói cũng biết đang bận bịu ở công ty rồi ... à còn ‘mẹ kế’ Vinh Hy nữa, dạo này không biết anh bị làm sao mà quan tâm đến cô hơi thái quá, hể mà cô muốn bước ra khỏi nhà là y như rằng phải trải qua một trận võ mồm anh mới chịu để cô đi, cũng may là anh không phát hiện ra. An Di chạy một mạch về phòng đóng sầm cửa lại thở phào.

An Di nghĩ mình xuống giường nằm suy nghĩ miên man. Nhớ về những gì xảy ra ngày hôm nay khiến cô vô cùng phiền não. Du Thăng sao lại trở nên như vậy? Giây phút cậu như con thú hoang giận dữ hung tàn đẩy cô xuống, giây phút cậu gào lên rằng cô không có quyền từ chối cậu, giây phút cậu gạt phăng lí trí từng bước dồn cô vào đường cùng ... cũng chính là giây phút An Di nhận thức được rằng trước giờ cô chưa từng biết thì ra Du Thăng còn có mặt đáng sợ như vậy, không nhận ra cậu thiếu gia tính tình trẻ con hiền lành lúc nào cũng huyền diệu bên tai cô, cậu khiến cô mất đi cảm nhận sự bình yên và tin tưởng khi đối diện cậu – người bạn thân thiết luôn kề vai sát cánh bên cô mười hai năm. Có chút hụt hẫng, chút thất vọng nhưng đa phần là đau lòng, là cảm thấy tội lỗi. Suy cho cùng Du Thăng trở nên như vậy tất cả là do cô, cô mới chính là người đáng trách nhất.

Tại sao cô yêu Ngôn Hoa lại có thể từ bỏ bản thân, từ bỏ tất cả để mạnh dạn bày tỏ, dù phải tự mình giày vò, tự mình đau khổ cô vẫn chịu đựng một mình mà không may thay đổi tình cảm một chút nào?

Tại sao cô hiểu rõ bản thân không hề yêu Du Thăng lại không thể mạnh dạn nói ra, cô biết rõ cậu có tình cảm với cô nhưng không thể bất chấp tất cả mà từ chối, biết rõ gia đình hai người vốn đã định sẵn hôn sự dù cô không muốn nhưng vẫn không hề lên tiếng phản đối?

Là tại sao?

... Chính bởi vì cô thù tự tổn thương mình, tự mình đau khổ cũng không muốn khiến cho bất cứ ai xung quanh phải vì mình mà buồn phiền. Cô biết rõ cảm giác yêu mà không được đáp lại nó như thế nào cho nên cô không muốn mang đến cho Du Thăng cảm giác đó, cô muốn cậu tự mình vì sự né tránh, sự lạnh nhạt của cô mà từ bỏ. Cô biết gia đình hai bên thân thiết như thế nào, họ kì vọng vào cô và cậu nhiều như thế nào, yêu thương cô cậu như thế nào vì vậy cho nên cô không nỡ chính tay mình vì muốn hủy bỏ hôn ước mà làm tổn thương họ, cô chỉ mong một ngày họ sẽ hiểu ra ... tất cả họ sẽ hiểu ra rằng cô hoàn toàn không yêu Du Thăng.

Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy ... sau này cũng chẳng thể thay đổi một sự thật rằng: Người cô yêu duy nhất chính là Ngôn Hoa ... và anh cũng yêu cô. Tất cả tội lỗi sau này, tất cả tất cả ... từ Du Thăng, Du gia ... hay là từ chính gia đình mình ... cô đều chấp nhận gánh lấy. Chỉ cần Ngôn Hoa và cô có thể ở bên nhau và yêu nhau như lúc này. Chỉ cần như vậy thôi, với cô đã là quá đủ rồi.

“Du Thăng, tớ xin lỗi. Cô chú Du, con xin lỗi. Ba mẹ ông bà, An Di xin lỗi – xin lỗi mọi người, hãy cho tôi một lần được ích kỉ, ích kỉ vì chính bản thân tôi, vì người tôi yêu ... vì tình yêu của tôi. Xin lỗi”

An Di vực dậy, cố nén những giọt nước mắt chực rơi nơi khoé mắt. Bước vào phòng tắm, An Di nhìn mình trong gương, bộ đồ trên người xộc xệch bị xé toang một mảng được chiếc áo sơ mi trắng của Ngôn Hoa khoát che lại. Gương mặt cô tái nhợt trông có chút thê thảm, trên cổ tay có mấy vết xước đỏ, không còn thấy đau nhưng lại rỉ rỉ máu. Mùi hoắc hương mạnh mẽ vưon trên áo anh như đang xoa dịu tâm trí cô. Thoáng nhìn những vết hôn còn lưu lại trên cổ mình hai má An Di lại bất thành linh nóng ran. Ngôn Hoa này, anh cũng thật là ... không biết anh muốn hôn cô hay muốn cắn cô nữa, nếu cô mà không thuận lợi tránh được mọi người để về phòng thì không biết phải giải thích như thế nào về mấy vết đo đo ám muội này. An Di cười, nụ cười mang theo rất nhiều hạnh phúc. Nhớ đến việc anh lao vào ôm Du Thăng ra đánh, An Di thấy được trong ánh mắt anh bao nhiêu giận dữ lại là bấy nhiêu tình yêu anh dành cho cô. Anh vì cô mà không còn là chính mình cao ngạo lạnh lùng nữa. Anh vì cô ... là vì cô. An Di vô cùng hạnh phúc.

An Di và Ngôn Hoa xác định mối quan hệ được đúng một tuần rồi, kể từ hôm đó không ít chuyện đã ra. Có điều cũng từ hôm đó cô không còn hay tính giác giữa đêm với những nỗi nhớ miên man cùng những cơn ác mộng đáng sợ nữa, thay vào đó là những giấc ngủ sâu với nụ cười thoải mái trên môi, đêm ấy cô còn được Ngôn Hoa ôm chặt trong vòng tay ngọt ngào của anh, được cùng anh chìm vào sự bình yên đầy hạnh phúc. Đêm nay cũng vậy, mùi hương của anh đầy mê lực khiến cho An Di mê đắm, cô ôm chiếc áo của anh trong lòng, ngủ một giấc trọn đến tận sáng hôm sau.

Hôm nay là cuối tuần, là ngày Ngôn Hoa đến tái khám cho ông. An Di biết rõ cho nên đã cố gắng tạm biệt chiếc giường thân yêu để dậy từ rất sớm. Cô mặc một bộ váy ngắn màu lam nhạt với vài họa tiết trang trí bằng ren đơn giản, mái tóc dài được cô buộc hẳn lên gọn gàng, trên trán lấm tấm vài sợi tóc con trông rất ngộ nghĩnh. An Di đứng trước gương xoay một vòng tự ngắm mình rồi vui vẻ chạy lên phòng ông.

Tịnh dưỡng lâu nay ông đã khoẻ hẳn lên rồi, sắc mặt hồng hào, nụ cười hiền dịu đầy yêu thương. An Di mang bữa sáng lên cùng ăn cùng với ông, miệng còn giãi bày kể về những chuyện vui ở Anh cả năm qua cho ông nghe. An lão gia rất vui vẻ, ông cũng bắt đầu kể chuyện của cả nhà cho cô nghe, hai người một già một trẻ vừa ăn vừa cười nói thân mật, An phu nhân nhìn thấy cũng cười tươi hải lòng. Bà biết con gái mình rất ngoan, rất biết cách khiến người khác vui.

Ngoài cửa có tiếng gõ, An phu nhân xua tay bảo người làm đi ra mở, An Di khẽ đưa mắt ra nhìn, đúng là Ngôn Hoa rồi, An Di hí hửng.

Vẫn là phong cách ăn mặc bình thường của anh, quần Âu đen thanh lịch, áo sơ mi phẳng phiu sạch sẽ ... À ... há hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi màu lam nhạt, An Di nhìn mình rồi nhìn anh, cô mỉm cười, mắt ánh lên một tia ngọt ngào khó tả.

Nụ cười trên môi An Di bỗng tắt ngấm khi cô vô tình nhìn thấy trên mặt anh có một vài vết đậm nho nhỏ kì lạ. Tuy ai nhìn thì cũng trông thấy chẳng có gì khác thường nhưng An Di thì khác, gương mặt của anh sao cô lại không rõ cho được. Tự dung làm sao lại có mấy vết này, rõ ràng là do bị tụ máu ... là vết

bầm sao? Chắc đêm qua anh cũng đã tự xử lí rồi cho nên bây giờ nó mới nhàn nhạt như vậy. Nhưng An Di vẫn dễ dàng nhận ra thôi, cô vô cùng thất vọng vì sao anh lại bị như vậy.

Hôm qua chẳng phải anh đánh Du Thăng đến dờ người mà chẳng tốn tí lực nào hay sao? Giờ làm thế nào lại có vết bầm này? An Di cứ nhìn anh thăm dò mãi từ lúc anh mới vào, ánh mắt cô không giây phút nào rời khỏi gương mặt anh, cô nhìn rất nghiêm túc, nhìn đến không chớp mắt.

An lão phu nhân thấy cháu gái mình cứ mãi nhìn cậu bác sĩ, nhìn đến cậu ta đang lưu loát kiểm tra cho chồng mình cũng phải ngó người ra. Lão phu nhân vờ ho khan một tiếng, mọi người trong phòng đều quay sang nhìn bà nhưng An Di ... lại chậm mắt mấy nhịp.

“Mẹ, mẹ có cần nghỉ ngơi chút không?” – An phu nhân lo lắng.

“Lão phu nhân ...” – người giúp việc cũng lên tiếng.

“Bà nội, bà sao vậy?” – An Di lúc này hồn xác mới bay về, quay sang rót ly nước đưa cho bà rồi nhỏ giọng: “Nội lại ho nữa à? Gắn đến tết rồi cho nên trời trở lạnh rồi, sao nội mặc ít vậy?”

“Nha đầu ngọc này, đúng là trời lạnh rồi, lạnh đến mắt bà chỉ nhìn thấy mỗi mình người ‘đẹp trai’ nào đó thôi” – An lão phu nhân đón cốc nước trên tay An Di rồi nhìn chồng mình mỉm cười. Khoé mắt Ngôn Hoa bất giác cũng cong lên, hàng mi dài của anh vô thức giật giật.

Lời nói của bà khiến An phu nhân và cô người làm ngẩn cả ra, không hiểu đằng đằng đằng tây gì chỉ thấy An Di đỏ mặt tía tai quay đi.

Từ trước đến giờ việc An Di thần tượng ai hay yêu thích gì hiểu rõ cô nhất chỉ có bà với ông mà thôi. Từ bé An Di đã là người chú trọng cái đẹp và sự tinh tế tỉ mỉ, tuy bản thân cô luôn giản dị, đơn giản nhưng cô luôn trung cầu mọi người xung quanh sự hoàn mỹ. Cô bé An Di ba bốn tuổi đã thích cùng chị hai ‘làm điệu’ cho bà, cho mẹ, năm sáu tuổi đã thích ‘tư vấn’ trang phục mỗi ngày cho ông, cho ba ... Cô luôn muốn mọi người xung quanh mình thật đẹp này, thật hoàn hảo này.

Có lần khi bé cô cùng ông bà nội đi chơi, bà vì mãi đợi hai ông cháu chọn quần áo mà vờ giận hỏi cô rằng: “Vì sao suốt ngày muốn ông ăn mặc thế này, thế này? Hờ tiểu thư của bà?”

An Di vui vẻ trả lời rằng: “Như vậy trông ông rất bánh, rất đẹp”

Ông lại hỏi cô: “Thế tại sao lại muốn ông thật bánh, thật đẹp?”

“Vì con chỉ thích ‘người đẹp trai’ thôi” – câu trả lời ngây thơ đáng yêu của cô khiến ông bà không khỏi buồn cười.

Khi đến Anh rồi quen Gia Ân thì An Di lại ngày càng bị ‘day hư’, cô cùng nàng bạn thân của mình thích đắm chìm trong biển thần tượng đẹp trai này, tài năng này, đến cả Du Thăng cũng bị Gia Ân lôi vào cuộc, lắm lúc phải cùng hai người con gái xem phim thần tượng, thảo luận những chuyện với cậu là vô cùng nhàm chán.

Những việc thần tượng như vậy vốn sẽ ảnh hưởng đến học tập, tuy An Di không có ảnh hưởng gì nhưng lại sợ nên không hề để cho ba mẹ biết, họ dù cung chiều cô nhưng về việc học lại rất nghiêm khắc với cô, nhiều lần vì muốn cùng Gia Ân đi coi show hay đi fan meeting cô đều nài nỉ xin giúp đỡ từ ông bà ...

Vì vậy mà cái lịch sử ‘thích người đẹp trai’ cứ như vậy được ông bà dùng để trêu chọc An Di. Mà chính lúc này đây cô lại bị bà trêu đến đỏ cả mặt. Bởi vì, bởi vì ... ông cũng từng nói với Ngôn Hoa rằng ... cô cực kì thích ‘người đẹp trai’ ... hôm trước anh còn vừa mới kể lại với cô.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ... ngượng chết đi được.

“Con đi ôn bài đây” – An Di chạy một mạch ra khỏi phòng ông. Vừa rồi đúng là ngượng đến không biết phải trốn đi đâu. Cô nhìn anh lâu như vậy, đến cả bà còn nhìn ra, lẽ nào anh không biết? Haizz ... anh biết rồi thì sẽ lại trêu cô, rất ức chế. Lần này nhìn anh không phải vì anh đẹp mà, ai bảo mặt anh lại thành ra như vậy? Há ... Đúng rồi. Mặt anh ?

Đạo này đầu óc An Di đúng là vì anh mà thoái hoá đi một nửa rồi, đang nghĩ chuyện này lại nghĩ đi chuyện khác, nhớ chuyện này lại quên chuyện kia.

An Di thở dài quay lại phòng ông hé cửa ra nhìn, thấy Ngôn Hoa hình như cũng sắp rời đi rồi, An Di nhanh chóng về phòng mình lấy sách vở rồi đợi Ngôn Hoa đi xuống khỏi cầu thang cô mới vờ nói vọng lên lầu: “Mẹ ơi con đi thư viện cùng Lâm Đình ôn tập đây” – An Di cố nói đủ lớn để người nào đấy ở bên dưới kia có thể nghe thấy, nói rồi cô lon ton bước xuống cầu thang chậm rãi.

Vinh Hy từ trong phòng mình bước ra cũng đúng lúc nghe thấy ... Đêm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi, cũng đã nghĩ đến nước cuối cùng ... rồi An Di cũng sẽ bị tổn thương. Vậy anh đành để cô nhanh chóng kết thúc, thả lăm cô đau lòng nhưng để có thể mang cô rời xa mối nguy hiểm này càng nhanh càng tốt ... Anh phải làm như vậy, phải tổn thương cô.

---

*2500 chữ nha, tối nay không có bài tập, sẽ cố thêm một chương nữa. Không biết là xong trước 12h không, nên mọi người đọc chương này xong ngủ sớm đi nhé, ngày mai sáng lên đọc chương sau !! Cảm ơn mọi người

Chương 42: Nghiện

“Anh nhìn mãi nhìn mãi, nhìn đến nghiện, nhìn đến không thể nào mang cô ra khỏi tâm trí mình”

~~~~~

An Di lặng lẽ bước theo sau Ngôn Hoa, anh không quay lại, cô cũng không vội bước tới, nghĩ đến khi này anh còn cố ý cười nhạo cô thì An Di đi phía sau hết làm mặt mèo lẻ lười trên anh lại vờ đưa chân đá đá vào mông anh, cô còn cười rất khoái chí nữa chứ. Ngôn Hoa thừa biết cô đang nghịch ngợm phía sau, nhưng bây giờ nhất thời đang ở chốn đông người, anh vốn là con người bảo thủ lại truyền thống cho nên anh không muốn bày tỏ tình cảm tùy tiện ở đây, không thể ‘trưng phạt’ cô ngay bây giờ được. An Di à, em chết chắc rồi.

Không ít người đi đường bị hai người họ một nam một nữ làm cho ngẩn ngơ. Chàng trai đi trước nho nhã thanh lịch, cả người hùng hực khí chất cao ngạo lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy xa cách. Cô gái đi sau xinh đẹp ngồi ngồi lại có nét trẻ con vô cùng đáng yêu, hai má ửng hồng phúng phính khiến ai nhìn thấy cũng bất giác muốn được bẹo vào một lần ... Hai người là hai sắc thái đối lập nhưng khi ở cạnh nhau lại cùng trở nên là một bức tranh hài hoà, vô cùng cân xứng, cứ như thể họ được sinh ra vốn là để lấp đầy sự khuyết thiếu của người còn lại. Điểm chung lớn nhất của họ chính là nhan sắc, họ đều đúng là những khuôn mẫu của cái đẹp, thật làm cho người ta có cảm giác ganh tỵ. Kiểu người đẹp trai xinh gái như vậy đã khó gặp, bây giờ lại còn được gặp cả một đôi. Đúng là ông trời rất bất công mà ...

Lúc hai người đi ngang qua nhà Du Thăng thì Ngôn Hoa nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình dần chậm lại, chợt bước rồi chợt ngừng, anh biết là cô rất lo lắng cho tên tiểu tử kia, nhưng anh lại càng chắc chắn cô sẽ không tự mình bước vào một lần nữa đâu. Anh tin cô, anh không quay lại nhìn, tiếp tục mở cổng vào nhà mình rồi khép hờ cửa lại. Anh không vào nhà mà đứng ở một góc trong sân, ngắm nhìn mấy bông hoa lan rừng nở rộ buổi sớm mai, mấy cánh hoa màu vàng nhạt óng ánh phản xạ lại những tia nắng đầu tiên của ngày mới, một cảm giác thanh thản và bình yên.

Ngôn Hoa nghĩ đúng rồi, An Di thật ra rất muốn vào thăm xem Du Thăng thế nào, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua, nghĩ đến những gì mình đã gây ra cho Du Thăng cô lại bất giác rụt chân lại, bây giờ ngay cả một chút dũng khí quan tâm cậu như một người bạn cô cũng không có ... Cô ngoảnh đầu quay bước.

An Di vừa bước vào cổng nhà Ngôn Hoa đã bị anh kéo lại ôm chặt thật là chặt khiến cô giật mình.

“Anh làm gì vậy? Đoạ em chết mất!” – An Di vùng vẫy đẩy Ngôn Hoa nhưng ngược lại càng bị anh ôm chặt vào thêm.

“Anh làm gì sao? Đang phạt em” – Ngôn Hoa cuối đầu hôn chụt lên má cô một cái thật sâu.

An Di lại được phen giật mình, hôm nay anh cứ là lạ sao ấy: “Ày sao lại phạt em?”

“Em làm gì tự khắc biết” – Ngôn Hoa cười.

“Em đã làm gì đâu?” – An Di ngờ ngạc.

“Vừa rồi ai ở đằng sau trên anh?” – Ngôn Hoa nháy nháy mắt.

“Em ... em đâu có trên anh, làm sao anh thấy mà bảo thế?” – An Di chống chế.

“Hừ, còn giám xảo biện, xem ra phải dùng biện pháp mạnh” – Nói rồi Ngôn Hoa lập tức buông An Di ra, cô còn chưa kịp bình tĩnh anh đã vòng tay qua eo bế thốc cô lên.

“Aaaa ... thôi mà, em nhận mà, em sai rồi, vừa rồi là em trên anh, anh muốn làm gì?” – An Di rồi rít.

“Tốt, biết sai rồi thì đừng có tái phạm ... không thì lần sau anh sẽ không tha cho em” – Ngôn Hoa cười gian xảo. Chưa đầy năm giây sau mở mắt ra cô đã yên vị ngồi trên ghế lái phụ trên xe hơi của anh, còn anh cũng vừa bước lên. Cô hí hí mắt quay sang nhìn anh thì phát hiện anh đang chống tay lên cằm nhìn mình. Hình như bị anh phát hiện rồi, An Di ngượng ngùng quay đi.

Ngôn Hoa thấy cô cứ như con mèo nhỏ quậy phá không ngừng thì vô cùng buồn cười. Cô quay sang bên kia anh lại âm thầm nhୋai người tiến sát bên này của cô. An Di không hề phát hiện ra, chỉ thấy sao mãi mà anh không chịu khởi động xe cũng không nói tiếng nào thì lại thắc mắc. Căn nhắc một lúc quyết định quay sang thì hai người liền mũi kề mũi, mắt đối mắt, mặt chạm mặt chạm mặt với nhau, một chút nữa thôi, chưa đến một centimet nữa thôi là mỗi hai người sẽ chạm vào nhau ngay, anh ở gần như vậy thảo nào mùi hoắc hương trên người anh lại rõ đến thế. Hai má An Di nóng bừng, tim cô cũng bắt đầu đập loạn xạ cả lên.

“Sao? Bây giờ cho em nhìn thoải mái đấy, không thích à?” – Ngôn Hoa cất giọng trầm trầm. Hơi thở vươn một chút vị bạc hà mát lạnh phả vào má cô khiến An Di đứng hình.

“Em ... em ...” – An Di hết sức căng thẳng.

“Em làm sao?” – Ngôn Hoa nhếch mép cười, bộ dạng lúng túng của An Di lúc nào cũng khiến anh không nhịn cười nổi, trông cô bây giờ cứ như tên trộm dỏm vừa bị bắt quả tang vậy, rất đáng yêu.

“Em...” – An Di chần chừ suy nghĩ, cô lén lút nhích xa anh ra một chút, chỉ sợ cứ kề sát nhau nói chuyện như vậy cô sẽ sớm bị hơi thở và mùi hương của anh chìm chết mất.

“Hửm?” – Ngôn Hoa hồi thức cô.

“Em... À, em muốn ôn bài?” – An Di nhanh nhẩu.

“Ôn bài? Chẳng phải đã bảo là buổi chiều sao?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Thì... Thì em muốn tận dụng thời gian một chút, sắp thi rồi” – An Di biện hộ.

“Em siêng năng như vậy từ khi nào?” – Ngôn Hoa tỏ ý không tin.

“Em vốn lúc nào mà chẳng siêng năng!” – An Di khoái chí trả lời.

“Được, coi như thưởng trước cho em” – Ngôn Hoa nói một câu lấp lửng rồi tươi cười ngồi trở lại ghế lái, bắt đầu khởi động xe.

“Hả thưởng em vì sao? Anh muốn đưa em đi đâu thế?” – An Di vô đầu không hiểu.

“Đi chơi” – Ngôn Hoa lên giọng đầy hứng khởi.

“Đi chơi? Anh đưa em đi chơi sao? Thật á? Em không mơ đó chứ?” – An Di vui đến sắp khóc luôn rồi vì đây là lần đầu tiên Ngôn Hoa đưa cô đi chơi, có phải chính là đi hẹn hò không? Chính là hẹn hò như các đôi đang yêu nhau đấy, rất lãng mạn có đúng không?

“Ngốc, thất dây an toàn vào” – Ngôn Hoa nhìn thấy An Di cười vui vẻ như vậy tim anh như được ai đó rót mật vào vậy, rất ngọt ngào. Đôi môi anh đào đỏ mọng cùng lúm đồng tiền sâu thẳm khiến anh mê đắm, anh thích nụ cười hồn nhiên vô tư vô lo của cô. Thích được nhìn cô tươi tắn rạng rỡ mãi như bây giờ. Hôm nay anh muốn đưa cô ra ngoài cũng chính vì điều này, anh muốn cô được thư giãn đầu óc một chút, muốn cô mau chóng quên đi những chuyện không vui, muốn cô thoải mái mà mang tâm trạng tốt nhất bước vào kì thi Đại Học sắp tới.

Anh đã nghĩ cả đêm qua rồi vẫn không biết nên đưa cô đi đâu chơi, cả năm nay cuối tuần nào sang Anh cũng đều chỉ thấy cô đi loay quanh dạo phố rồi về tranh, anh thật không nghĩ ra cô còn có sở thích nào khác. Lâu dần đó cũng trở thành thói quen của anh, cả tuần bận rộn công việc không màng đến ăn uống nhưng hễ cuối tuần giả là sẽ bay sang Anh lẳng lặng theo cô đi dạo, ngắm cô vẽ tranh, tuần nào bận quá không thể đến thì cứ y như rằng là anh sẽ nhớ cô đến chẳng còn tâm trạng làm gì. An Di cũng như vậy, trong khi những thiếu nữ khác đang vui vẻ tận hưởng tuổi thanh xuân thì cô lại luôn một mình mang sự trầm lắng, buồn bã gửi vào từng góc phố từng bức tranh.

Dù Ngôn Hoa biết rằng chỉ cần một bước tiến đến, một cái vói tay anh sẽ có thể ôm chặt cô vào lòng mãi mãi không rời xa, nhưng lúc ấy anh lại không có chút dũng khí để làm điều đó, chân không thể bước, tay không thể vươn, chỉ đành cùng cô trải qua những tháng ngày đau lòng nhất trong tình cảm của hai người.

Nhưng bây giờ khác rồi, anh có thể chính mình đưa cô đi dạo phố, đi vẽ tranh. Anh sẽ bước cùng cô trên những con phố dù nhộn nhịp tấp nập hay yên ả bình lặng. Anh sẽ ngồi bên cạnh ngắm nhìn dáng vẻ đẹp mê người của cô khi vẽ tranh. Anh có thể cùng cô làm những việc mà cô thích, anh sẽ mãi mãi mang đến tiếng cười cho cô, bù đắp cho cô những tổn thương.

An Di vui vẻ ngồi trên xe, chốc chốc cô lại quay sang nhìn Ngôn Hoa, gương mặt của anh nhìn ở góc độ này vô cùng quyến rũ. Mái tóc được cắt gọn gàng đen nhánh đối lập hoàn toàn với nước da trắng của anh, hàng lông mày rậm khiến anh trông thật nghiêm khắc nhưng hàng mi dài của anh lại mang một nét ấm áp dịu dàng, mi của anh thật sự là rất dài đến cả chính cô cũng thấy ganh tỵ với anh, đàn ông sao lại có đôi mi hút hồn như vậy chứ, còn cả cái mũi cao và làn môi mỏng kia nữa, ngũ quan vô cùng cân xứng. An Di nghĩ ngờ người ngồi cạnh mình có phải là con người bình thường hay chính là yêu thần phương nào đến đây cướp mất trái tim của cô? Dù sao thì anh cũng thành công rồi, thành công khiến cô không thể nào ngừng yêu anh được...

Khi anh lái xe thì rất nghiêm túc, rất tập trung nên không nói chuyện, cô cũng không muốn phiền anh nên chỉ lặng lẽ ngồi ngắm nhìn cảnh vật bên đường, cô đã một năm rồi không trở lại đây, mọi thứ ít nhiều cũng có những thay đổi của riêng nó. Trời lại đang vào xuân, cái lạnh nhẹ nhàng cùng những cơn gió vô tình thoảng qua, chợt đến chợt đi mang theo những cơn mưa lớt phớt nhẹ nhàng mà buồn bã, bầu trời xanh thẳm được điểm xuyết bằng những tầng mây trắng tuyết lơ lửng như những sợi bông gòn mềm mịn giữa tầng không. Cây cối khắp nơi cũng dần bắt đầu thay lá mới, những chồi non mơn mơn thi nhau mọc lên. Những khóm hoa dại bên đường đủ màu đủ sắc lung linh dưới ánh nắng. Ven hai bên đường người đi bộ thưa thớt, thi thoảng lại có thể nhìn thấy những đôi đang tay trong tay bước đi nhàn nhã trên vỉa hè, trong lòng An Di cũng như có một đoá hoa đang nở rộ, khi con người ta đang đắm chìm trong hạnh phúc thì những điều nhỏ bé vụn vặt cũng trở nên ngọt ngào và ý nghĩa... Cô bây giờ chính là đang cảm nhận được điều đó, cô đang rất hạnh phúc.

Chiếc Audi dừng lại trong một bãi giữ xe cạnh công viên thành phố. An Di thắc mắc tại sao Ngôn Hoa lại đưa cô đến đây... nhưng không sao, đi cùng anh thì có đến nơi nào cô cũng đều thấy vui cả. Hai người cùng bước xuống xe, anh bảo cô đợi mình rồi đi ra cốp xe lấy mấy thứ gì đó. Đứng đợi một lúc khi anh quay lại liền khiến cho An Di giật mình. Tay anh cầm nào là giá vẽ, nào là cọ, là màu...

“Anh đưa em đến đây để vẽ tranh á?” – An Di lấy tay che miệng cười nhìn khuôn mặt ngây ngốc của anh, dáng người bảnh bao của anh với quần Áo áo sơ mi trang trọng lại đang tay mang tay vác các thứ trông thật rất phá hình tượng.

“Em không thích?” – Ngôn Hoa chau mày nhăn nhó.

An Di vội xua tay: “Ây, không có em rất thích, chỉ là không ngờ anh lại biết em thích vẽ tranh thôi”

“Sao lại không biết?” – Ngôn Hoa đắc ý, đưa tay gõ nhẹ lên vầng trán cao cao của cô rồi nói tiếp: “Chọn một chỗ đi, em không thấy người ta đang nhìn trộm sao?”

An Di đưa mắt đảo một vòng, đúng là mọi người hình như đang nhìn bọn họ, à không, chắc chắn là bị hình ảnh nam thần trở thành ‘phu quân vác’ bắt cóc dĩ của Ngôn Hoa thu hút rồi.

An Di chọn một góc sáng trong công viên, cạnh bên còn có mấy khóm hoa Tigôn màu hồng nhàn nhạt – Loài hoa biểu trưng cho những chuyện tình đẹp như cổ tích. Những cánh hoa nhỏ xinh, đẹp mong manh, như một điểm nhấn tinh tế, nhẹ nhàng. Cô kéo tay anh đi đến đó, cái miệng chum chím xinh xinh lại cười ngọt ngào: “Chỗ này nhé!”

“Ừm” – Ngôn Hoa xoa xoa đầu cô đồng ý, đặt giá vẽ và những vật dụng sáng nay anh đã dậy từ sớm chuẩn bị xuống rồi lại hỏi An Di: “Có thiếu thứ gì không?”

“Không đâu, rất đầy đủ. Anh đúng là luôn đưa em từ bất ngờ này đến bất ngờ khác đấy” – An Di bắt đầu dùng bảng pha màu, hai bàn tay xinh xắn rất thuần thực và nhanh nhẹn, thoáng chốc đã bắt đầu những nét cọ đầu tiên.

Ngôn Hoa nhướn miệng cười, đưa tay véo má An Di rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó chống tay lên cằm ngắm nhìn cô, khoảng cách rất gần, người con gái đẹp tựa thiên thần đang đứng trước mặt anh đây khiến anh không cách nào rời mắt đi được. Khuôn mặt thanh tú dịu dàng, mái tóc đen thẳng mượt mà khẽ phất phơ trong làn gió nhẹ, làn da trắng hồng nõn nà như da thịt con nít khiến anh không cảm lòng được muốn cắn một cái, đôi chân thon thả mịn màng, chiếc váy lụa đơn giản tôn lên những đường nét gợi cảm mê đắm của cô ... Ngôn Hoa nhìn cô đến ngẩn cả người ra.

Nhưng mà không đúng, sao hôm nay An Di lại mặc váy chứ? Trông lại rất ngắn nữa, Ngôn Hoa nhú mày, quay đầu nhìn ngó xung quanh rồi thở dài, sớm biết như vậy anh sẽ không đưa cô đến công viên, nơi này đông người như vậy ...

“Đợi anh” – Ngôn Hoa khẽ nói rồi lập tức đứng dậy đi về phía bãi đỗ xe, với đôi chân dài thoăn thoắt của anh chưa đầy một phút sau anh đã quay lại, trên tay cầm một chiếc áo vest. An Di đang chăm chú vẽ tranh bỗng cảm nhận được bên dưới chân nhồn nhột, Ngôn Hoa đã quàng chiếc áo khoác ngang hông cô, chạm rài siết một nút thắt rồi ung dung ngồi trở lại trên ghế.

An Di dờ khóc dờ cười nhìn xuống rồi nhìn anh: “Trông rất ngộ đó”

“Ai cho em mặc váy ngắn như vậy?” – Ngôn Hoa lườm nguyệt.

“Ồ, có ngắn lắm đâu, chỉ trên đầu gối một chút cơ mà?” – An Di giải thích.

“Một chút sao?” – Ngôn Hoa lên giọng.

“Trước giờ em cũng mặc sao không nghe thấy anh nói ngắn?” – An Di hỏi, giọng nũng nịu.

“Em ... Tóm lại sau này ra ngoài đừng mặc váy ngắn là được” – Ngôn Hoa nói chắc nịch một câu.

“Tại sao chứ?” – An Di sùng sờ.

“Đừng bướng bỉnh” – Ngôn Hoa nói.

“Anh mới bướng bỉnh” – An Di giận dỗi, trước khi quay đi không thềm đếm xỉa đến anh cô còn bồi thêm một câu: “Anh sang bên kia ngồi đi, anh nhìn em như vậy em không tập trung vẽ được, không cho anh nhìn, không được nhìn”

“Được thôi” – Ngôn Hoa đứng dậy sang phía đối diện ngồi, trên tay cầm theo quyển sách ung dung nhàn nhã đọc trong lúc cô vẽ tranh. Không cho anh nhìn cũng chẳng sao, dù gì cô cũng không chạy khỏi tầm mắt của anh được. Cô muốn giận lấy anh thì cứ giận lấy, miễn là mấy tên đàn ông dư thừa hoocmon giống đực kia không thể nhìn cô là được rồi, trông thấy ánh mắt bọn họ nhìn cô hết tám chín phần là mang tạp niệm thì anh không thể nào nhịn được muốn cho hấn mỗi người một đấm.

...

Gần nửa tiếng đồng hồ trôi qua, An Di vẫn đang chăm chú vào bức tranh của mình, Ngôn Hoa thì bề ngoài trông như có vẻ đang đọc sách nhưng kì thực anh cứ đọc mãi vẫn chưa xong trang đầu tiên, hai mắt anh nhìn sách nhưng tâm trí lại đang ở phía đối diện kia, thì thoảng anh lại ngược lên nhìn An Di một lúc. An Di lúc tập trung làm việc gì đó thì cả người đều toát lên một nét cuốn hút lạ thường, đôi tay linh hoạt điểm từng nét vẽ, đôi mắt trong veo sáng long lanh đầy nhiệt huyết, trước đây khi anh còn là giáo viên của cô, những lúc ngồi đối diện nhìn cô chăm chú làm bài anh cũng vì vậy mà bị cô làm cho mê mẩn, anh nhìn mãi nhìn mãi, nhìn đến ngẩn, nhìn đến không thể nào mang cô ra khỏi tâm trí mình.

“Xong rồi” – An Di reo lên.

“Nhanh thế?” – Ngôn Hoa hỏi, bình thường trước đây cô vẽ rất lâu cơ mà, trước đây có khi cả ngày trời cô vẫn cứ ngồi trước giá vẽ, hôm nay lại hoàn thành nhanh vậy sao?

“Tất nhiên rồi, có mẫu ngay trước mặt thì nhanh thôi, không cần hỏi tường nữa” – An Di cất giọng vui vẻ.

Ngôn Hoa không hiểu ý cô muốn nói gì: “Mẫu gì? Hồi tưởng gì? Để anh xem” – Ngôn Hoa bước đến.

An Di ngăn anh lại xua xua tay bảo: “Không được, anh không được xem”

“Hừm, sao không được?” – Ngôn Hoa nhìn cô thăm dò.

“Không được, tóm lại là không được” – An Di lên giọng.

“Em lại về biếm hoạ anh?” – Ngôn Hoa nheo mắt.

“Ah không có, không có, chỉ là anh không cần xem đâu, tranh phong cảnh bình thường thôi mà” – An Di giải thích.

“Tranh phong cảnh sao lại không cho anh xem” – Ngôn Hoa cố chấp.

“Em ... thôi em đói rồi, muốn đi ăn” – An Di đánh trống lảng.

“Em đói? Chẳng phải vừa ăn sáng ở nhà đó sao?” – Ngôn Hoa nhanh chóng bắt bài được cô.

“Ồ ... em ... em khát nước” – An Di lại nói dối.

“Được thôi, vậy dọn dẹp. Anh mua nước cho em” – Ngôn Hoa lại bước đến. An Di nhanh chóng lấy bức tranh xuống, cuộn lại cho vào ống tranh không để Ngôn Hoa kịp xem

Anh thấy cô chân tay đều loạn cào cào cả lên liền bật cười, cô bé ngốc này của anh không biết là muốn giấu anh làm gì nữa. Chẳng phải anh muốn xem liền có thể xem sao? Cô chẳng thể nào giấu anh lâu đâu, nghĩ rồi anh mang các thứ trở lại xe. Đang định nghĩ xem đưa cô đi đâu uống nước thì cô lại từ đằng sau nhào đến nói khê vào tai anh.

“Đi dạo cùng em” – An Di tỏ vẻ.

Ngôn Hoa quay lại: “Không phải nói khát sao?”

“Có thể đi dạo tìm quán nào đây uống cũng được mà, em không thích đi xe”

“Ừm, tùy em, miễn là em thích”

“Hihi ... Cảm ơn anh” – An Di cười híp mắt, lúm đồng tiền sâu thăm lại hiện lên.

Ngôn Hoa lại véo vài cái má mồm mồm đáng yêu của cô bảo: “Ngốc”

*3500 chữ nha mọi người, ngâm lâu quá mới post lên, xin lỗi nhé! Đọc vui vẻ, chiều nay còn một chương nha !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Heo Lười Biếng

Hai người yên lặng một lúc lâu Ngôn Hoa mới ý thức được An Di đã ngủ say trên vai anh từ lúc nào. Cả buổi sáng tung tăng khắp nơi bây giờ chắc chắn đã thấm mệt rồi, thảo nào vừa nãy còn lí sự bây giờ đã quên luôn cả trời đất rồi. Heo lười biếng !!!

~~~~~

An Di tung tăng đi trước, Ngôn Hoa chậm rãi bước theo sau cô. Dưới ánh nắng, bóng hai người chồng lên nhau, lặng lẽ cùng chuyển động theo từng nhịp bước.

An Di ngập ngừng, bước nhanh rồi bước chậm, rõ ràng là muốn cùng đi với anh nhưng anh lại cứ đi ở phía sau. Cô khẽ thu hẹp khoảng cách, anh lại vô tình giữ đứng cái khoảng ấy. Cô giận dỗi đứng khựng lại, anh cũng lặng thinh không bước tiếp, An Di nhăn nhó quay phắt lại lườm anh, anh cũng không né tránh nhìn thẳng vào cô, hai tay anh ngênh ngang đút vào túi quần, trông đáng vẻ cao cao tại thượng lạnh lùng xa cách của anh khiến An Di càng thêm bực mình. Rõ ràng là anh bảo đưa cô đi chơi sao cô lại thấy giống như anh đang đi chăm trẻ thế không biết. Lại còn ngại sao? Chẳng phải lúc không có người anh còn chẳng thèm câu nệ phép tắc đâu sao? Bây giờ còn làm bộ làm tịch ra đây, đúng là khiến cô tức chết mà. Còn tương hôm nay sẽ được hưởng thụ cảm giác

hẹn hò lần đầu tiên với anh nhưng hoá ra bây giờ chưa gì đã bị anh làm tụt mất hết cảm hứng rồi. Tại sao đưa cô ra ngoài rồi cả buổi chỉ lặng thinh như hòn đá cuội thế kia? Còn là một hòn đá bướng bỉnh khó chịu nữa ...

Ngôn Hoa đọc được sự bất mãn trong ánh mắt giận lẫy của An Di. Nhưng anh phải làm gì bây giờ? Từ trước đến nay ngoài mẹ mình ra anh chưa từng gần gũi bất kì người khác phái nào quá mức nói gì đến việc đưa đi chơi, đến cả bạn bè anh còn tránh tiếp xúc huống chi là bạn gái, An Di chính là người con gái đầu tiên bước vào cuộc đời anh, vì cô mà anh bắt đầu có vô số những ‘lần đầu tiên’, anh vốn không có một chút kinh nghiệm yêu đương nào, lại không thích phô trương bày tỏ tình cảm ra ngoài, anh cũng không thành thạo đến mức đi tìm hiểu này nọ. Anh vốn nghĩ chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên, chỉ cần anh yêu cô và cô cảm nhận được tình yêu của anh chẳng phải đủ rồi sao? Dù gì trước giờ anh vẫn luôn thăm lặng ở bên cô như thế này mà? Khác biệt lớn nhất chính là khoảng cách thời, bây giờ chẳng phải anh đang ở cạnh bên cô sao?

Nhưng khi anh đối diện với ánh mắt buồn bã của cô anh lại thấy trong lòng thật không thoải mái chút nào. Không biết phải nói làm sao, phải chủ động thế nào, cứ như vậy hai người nhìn nhau trân trân một lúc lâu, không ai lên tiếng cũng không ai cử động. Thời gian vô hình lướt qua hình bóng hai con người ngẩn ngơ đứng đó, con gió dịu dàng làm tung bay mấy sợi tóc con màu nhạt của cô gái, chàng trai cao lớn đứng ngược nắng, cánh vai rộng mạnh mẽ chắn đi ánh nắng cho cô, xung quanh thoáng chốc lại có vài người đi lướt qua trầm trồ bàn tán, nào là tuyệt sắc giai nhân nào là nam thần lạnh lùng, ... đến khi An Di nghe được phía xa có người chỉ trỏ mình, còn đang mạnh mẽ đoán già đoán non rằng hai người vừa cãi nhau, cô mới bị anh chàng đẹp trai kia từ chối tình cảm ... Miễn cưỡng có thể chấp nhận hai người đang cãi nhau nhưng cô nhìn chỗ nào trông giống người vừa bị đá thối?

Con giận của cô đã đạt đến đỉnh điểm, tựa hồ như núi lửa đang chuẩn bị phun trào. Hai hàng chân mày sâu róm nhíu lại, An Di buông một câu hậm hực rồi quay đi: “Không vui, không đi nữa. Muốn về nhà.”

Ngôn Hoa thở dài, xoa xoa ấn đường đang thắt lại của mình suy nghĩ gì đó, anh thua rồi, bộ dạng giận dữ của cô khiến anh đau lòng không chịu được. Anh nhìn theo bóng lưng của cô, cất giọng trầm trầm gọi cô, giọng anh không lớn cũng không nhỏ, đủ để cô nàng giận dữ đằng trước nghe thấy: “An Di ...”

Người con gái chợt dừng bước, xung quanh vì vậy mà bắt đầu chú ý hơn. Lại thoáng có người xì xào to nhỏ, chắc chắn là đang theo dõi nên những câu chuyện tình lâm li bi đát đây mà. An Di không thể nguôi giận, lại tiếp tục cất bước.

Ngôn Hoa bắt đầu rối trí, cô thật sự giận anh rồi sao? Ngôn Hoa nhất thời cũng chẳng biết làm thế nào, anh lại gọi cô, nhưng lần này giọng anh trầm và lớn hơn hẳn, vừa mang sự bồn bồn lại xen lẫn chút ưu phiền, đối với anh thì là như vậy nhưng chung quanh lại vì thế mà giật mình cả lên. Mỗi lúc anh mất kiểm soát hay giận lên là y như rằng giọng nói lạnh đậm trầm thấp này của anh khiến cho ai nấy đều hoảng sợ.

An Di lại dừng bước, nghĩ bụng chắc anh lại muốn ra lệnh cho cô đây chứ gì, anh rốt cuộc có xem cô là người yêu hay không? Bây giờ cô không còn là học trò của anh. Lúc nào cũng hể một chút là giờ mặt lạnh lùng rồi lên giọng uy hiếp cô như vậy. An Di trước giờ đều không thích nhưng tại sao mọi người ai cũng như vậy với cô chứ? Ông cũng vậy, ba cũng vậy, ngay đến anh cũng như vậy sao?

Một tia uý khuất vụt qua, An Di không muốn quay lại, khoé mắt chợt cay cay, tự dưng sao cô lại mong manh như vậy chứ? Rất muốn làm nũng, rất muốn đem những chuyện không vui cộng dồn lại rồi giải toả ra hết. Rõ ràng là trước giờ anh có tình cảm với cô từ lâu nhưng lại luôn tránh né cô, đối xử nghiêm khắc với cô, khiến cô hiểu lầm anh, rõ ràng là anh rất quan tâm cô nhưng lại đẩy cô đến bên người khác, rõ ràng là đang yêu cô nhưng luôn dè dặt bày tỏ, lần đầu tiên nắm tay cô ở bệnh viện anh còn nhìn Đông ngó Tây thăm dò, chỉ cần là nơi đông người anh lại như cách xa cô ngàn vạn dặm, nói chuyện lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm, ngoại trừ lúc chỉ có riêng hai người ra thì bình thường anh thậm chí đến nhìn cô cũng mang một ánh mắt xa vời, yêu cô lâu như vậy, còn gần gũi nhau được cả một tuần rồi, cho đến bây giờ ngoài gia đình cô không thể biết chuyện và một mình thầy giáo Trịnh Phong kia ra thì chắc chắn ai nhìn thấy cũng sẽ lầm tưởng anh là ông chú khó tánh của cô. Còn tương hôm nay sẽ được chơi vui, sẽ nhanh chóng quên đi những gì xảy ra gần đây, sẽ được cùng anh tận hưởng một ngày cuối tuần thật hạnh phúc, sẽ có thể đem những giấc mơ thầm lặng lâu nay biến thành hiện thực ...

Nhưng từ đầu đến cuối chỉ có mình cô nghĩ như vậy thôi, con người cứng nhắc bảo thủ của anh không thể vì cô mà thay đổi một chút sao? Khó khăn lắm anh mới chịu thay đổi xưng hô thân mật hơn. Thể hiện tình cảm với cô một chút với anh khó vậy sao? Cô biết anh rất yêu cô, dù anh luôn dùng cách riêng của mình để cô cảm nhận điều đó, dù cho anh có thể hiện một cách cộc lốc hay lạnh nhạt thế nào cô cũng chịu, có điều ... trước mặt người khác anh đứng cứ như thể hai người không hề quen biết, còn dùng ánh mắt nghiêm khắc và giọng điệu xa cách ấy với cô. An Di thật sự không thấy giữa họ có điều gì bất minh cần phải che giấu, cô yêu anh và anh cũng yêu cô, ngoại trừ đối với gia đình cô chuyện này không thể chấp nhận ...

Một giọt nước mắt nóng hổi men theo gò má An Di lăn xuống, cô đứng đợi, anh vẫn không mấy may bước đến, mọi người càng thêm xôn xao bàn tán, Ngôn Hoa ngập ngừng trước những con người xa lạ đang hiểu kì xung quanh mình, anh cứ chần chờ đến lúc cảm nhận được sự khác thường của An Di. Cô bắt đầu cất bước chạy thật nhanh về phía trước, hai tay không ngừng lau đi những giọt nước mắt cay xè cứ vô thức tuôn ra như thác đổ. Không phải cô thật sự muốn khóc, không phải cô muốn mình trở nên yếu đuối như vậy, cô càng không muốn khiến anh lo lắng buồn phiền. Chỉ là một lúc có nhiều chuyện không vui nhất thời không kiềm chế được nước mắt mà thôi.

Ngôn Hoa bắt đầu hoảng, anh không nghĩ là cô sẽ giận đến mức khóc như vậy, còn không thèm ngó ngang phía trước mà cứ hậu đậu chạy đi, cô không nhìn thấy phía trước đề biển báo đang thi công hay sao, An Di của anh sao cứ ngốc như vậy chứ?

“An Di ...” – An lớn tiếng gọi, vun vút lao đến bên cô.

An Di vẫn không dừng lại, cố chấp mà chạy tiếp. Ngôn Hoa nóng lòng, thật sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì. Anh lại gắng giọng một lần nữa: “An Di ... đừng chạy, đợi anh”

Đợi anh sao? Anh vừa bảo cô đợi anh sao? Anh đang đuổi theo cô sao?

Tiếng hét của Ngôn Hoa khiến An Di chợt bừng tỉnh, cô dừng lại. Ngôn Hoa cũng vừa kịp lúc chạy đến, anh nhanh chóng kéo cô tránh xa khu vực đang thi công cắt tỉa cây xanh kia ra.

Nhìn gương mặt lem lem nước mắt bị cô quệt bữa trông thật giống như mèo con của An Di khiến Ngôn Hoa vừa xót vừa buồn cười, cô ngẩn đầu nhìn anh,

mắt long lanh ướt mang một chút oán trách, một chút tội lỗi... anh đều cảm nhận ra được cả. Anh lấy từ túi quần Âu ra một chiếc khăn lụa dịu dàng lau mặt cho cô, An Di đã nín hắt rồi nhưng theo quán tính vẫn nấc nghẹn không ngừng, trong lòng Ngôn Hoa vô cùng khó chịu, anh cất khăn tay vào, hai tay đặt lên má An Di, kéo cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Xin lỗi em” – Ngôn Hoa nhỏ nhẹ.

“Em...”

An Di chưa nói Ngôn Hoa đã đưa ngón trỏ đặt trên môi cô chặn lại, anh bảo: “Không cần nói, là anh sai, anh làm em giận, anh xin lỗi”

“Không có, anh không có sai, chỉ là em... em...” – An Di lúng túng.

“Được rồi, được rồi, không giận anh sao lại khóc, nhưng dù sao cũng được, sau này đừng có tùy tiện ngốc như vậy nữa” – Ngôn Hoa véo má cô.

“Aaah... Em không ngốc, ai bảo anh cứ lạnh lùng với em” – An Di kháng nghị.

“Không đúng... chỉ vì anh không biết phải như thế nào mới là không lạnh lùng với em” – Ngôn Hoa thờ dãi.

Ánh mắt An Di phức tạp, cô nhìn anh dịu dàng nói: “Thì... Như những lúc chỉ có anh và em”

Gương mặt Ngôn Hoa bỗng cứng đờ, anh nhúm mày: “Sao có thể? Như vậy? Ở chỗ đông người?”

“Anh ngại sao?” – An Di bất mãn, anh đúng là hết nói nổi, anh biết ngại ở thế những lúc nói mấy câu ám muội ớn lạnh với cô trước người khác trong khi mặt anh vẫn lạnh băng không chút biểu cảm nào sao chẳng thấy anh ngại, đằng này thể hiện tình cảm với cô một chút thì cứ như bắt anh đi lưu đày thế này.

“Anh không ngại, là anh không quen, cho anh chút thời gian...” – Cho anh chút thời gian để phá bỏ rào cản với thế giới bên ngoài...

An Di nhào tới ôm lấy Ngôn Hoa thổ lộ: “Ngôn Hoa, anh đừng suốt ngày mặt nhăn mày nhíu với em, đừng vờ như không quen biết em khi có người khác, dù là bất cứ ai đi nữa... Từ bây giờ em không sợ gì nữa, em sẽ nói với gia đình, em không muốn dấu diếm nữa, không muốn lén lút nữa, anh đừng lạnh nhạt với em có được không?”

“Được, tất cả đều được, em thích là được, đừng nhõng nhẽo như thế, mọi người sẽ tưởng là anh bắt nạt em đấy” – Ngôn Hoa hơi sững sờ, kỳ thực anh không phải vì ngại nên mới như vậy, chỉ là hạnh phúc này đến với anh quá bất ngờ, anh nhất thời chưa thể thích ứng được, và lại con người anh từ trước giờ không quá phô trương, không muốn người khác soi mói quá nhiều chuyện của mình cho nên anh luôn tế nhị trước đông người, luôn bày tỏ tình cảm trực tiếp và cứng nhắc một cách kín đáo, luôn thuận theo tự nhiên. Tất nhiên, thuận theo tự nhiên của anh ở đây là theo chính con người anh: nghiêm túc, ngăn gọn, tập trung vào vấn đề chính... Nhưng cũng vì trước đây anh là thầy giáo của cô cho nên hẳn là cô sẽ hiểu lầm: khi anh nghiêm túc cô lại cho là anh đang nghiêm khắc giáo huấn cô, khi anh ngăn gọn cô lại cho là anh cộc lốc, khi anh tập trung vào vấn đề chính cô lại nghĩ anh đang bông đùa... Thế nên thứ cần nhất bây giờ là thời gian, anh cần thay đổi một chút, anh không muốn cô hiểu lầm, càng không muốn thấy cô buồn.

An Di ôm Ngôn Hoa một lúc mới chịu buông ra, mặt mày vẫn ửng ửng không thôi.

Ngôn Hoa lại véo mũi cô bảo: “Đừng nhăn nhó nữa, rất giống bà cô xấu xí”

“Xì... thành bà cô mới xứng với ông chú như anh” – An Di hếch mũi trêu lại anh.

“Ông chú? Em chê anh già sao?” – mặt Ngôn Hoa tối sầm lại.

“Đúng vậy, ông chú già à tránh đường một chút đi” – An Di bướng bỉnh lách qua người anh bước đi.

Ngôn Hoa nghiêng răng kèn kẹt, nhanh tay bắt cô lại: “Nhóc con, cho em biết tay” – Nói rồi Ngôn Hoa bẹo mạnh vào đôi gò má mồm mím ửng hồng của An Di.

“Ây, cả mặt em sắp bị anh làm cho lão hoá rồi này, suốt ngày hết véo rồi lại bẹo má em, anh còn làm được gì khác không?” – An Di định với tay véo lại anh nhưng chiều cao của anh cộng với việc đang bị anh kim hãm khiến cô không tài nào chạm được má anh, cô liền véo mạnh vào hông anh, nhưng mà da thịt rắn chắc của anh không có chút phản xạ nào, cứ như thể bị muỗi cắn vậy sao?

“Được chứ, anh còn có thể cắn, có thể hôn” – Ngôn Hoa nhếch mép cười.

“Đầy đây, thấy không, nói thế này sao chẳng biết ngượng áy nhì? Ông chú già đáng ghét!” – An Di hét nói nổi đành phải chịu trận.

“Bây giờ còn muốn đi dạo không nhóc con?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Ai thèm chứ?” – An Di ngoảnh mặt làm ngơ.

“Vội về thôi” – Ngôn Hoa cũng vờ như lờ đi.

“Ây, nói về là về sao?” – An Di khó chịu.

“Biết ngay mà. Tiểu yêu tinh bướng bỉnh... Đưa tay đây” – Ngôn Hoa chìa tay ra trước mặt An Di.

“Tay làm gì?” – An Di không thèm đếm xỉa.

“Nắm tay” – Ngôn Hoa đáp, ngón tay anh ngoe nguẩy vẫy gọi An Di.

“Tha cho anh” – An Di vui vẻ nắm lấy tay anh bước theo anh trên con đường ngập tràn hoa cỏ rực rỡ. Cuối cùng cũng cảm nhận được rồi, hai người yêu nhau nắm tay cùng đi dạo phố, chân bước cùng nhịp, nụ cười ngọt ngào cùng thấp thoáng trên môi ... Đây chính là cảm giác hẹn hò đúng không? An Di hạnh phúc nép vào vai Ngôn Hoa, bàn tay đan vào tay anh lại được anh siết vào chặt hơn, như thể chẳng muốn rời ra chút nào vậy. An Di vô thức cất tiếng hỏi: “Chúng ta đang đi hẹn hò đúng không anh?”

“Ngốc, thế em tưởng đây là ông chú dẫn cháu đi dạo thật à?” – Ngôn Hoa cười nhạt nhìn cô.

“Anh nhìn xem, chúng ta thậm chí còn đang mặc quần áo đôi ấy chứ? Đúng là trời sinh một cặp mà” – An Di xuýt xoa, ngày hôm nay hai người đều trùng hợp mặc màu lam, còn cùng tông nhạt nữa chứ.

“Ừ trời sinh một cặp” – Ngôn Hoa gật đầu, khoe miệng vẽ một đường cong dịu dàng.

“Ngôn Hoa” – An Di khẽ gọi anh.

“Hửm?”

“Khi nãy em thật sự không có giận anh, chỉ là nhất thời suy nghĩ không thông nên giận lấy mà thôi ... Xin lỗi anh” – An Di thành khẩn.

“Anh biết” – Ngôn Hoa ung dung đáp.

“Anh biết sao còn nhận lỗi về mình” – An Di thắc mắc.

“Anh cũng sai” – Ngôn Hoa điềm nhiên trả lời.

“Chúng ta đều sai cả” – An Di gật gù.

“Ừ vì trời sinh một cặp” – Ngôn Hoa nói vu vơ, An Di nghe thấy không nhịn được cười.

...

Hai người cùng đi được một lúc đến khi An Di nhìn thấy một tiệm McDonald bên đường thì hai mắt sáng rực, cả người tro ra, Ngôn Hoa tinh ý liền nhận ra ngay, cô gái này, lớn rồi lại chẳng khác nào con nít cả. Anh lên tiếng hỏi: “Có muốn ăn kem không?”

“Muốn, rất muốn” – An Di không suy nghĩ lập tức trả lời.

Ngôn Hoa cười đắc ý, An Di liền nhận ra mình đúng là không có chuyện gì có thể qua mặt anh được, rất dễ dàng bị anh bắt bài. Cô thẹn thùng cúi gằm mặt, anh dắt tay cô vào cửa tiệm, hôm nay là cuối tuần, rất đông đúc, người chờ gọi món phải xếp cả hàng dài, đa số thực khách là cha mẹ dẫn con cái đến, cũng có một vài cặp đôi nhưng trông hai người lại hoàn toàn không phù hợp với không khí ở đây, nhất là gương mặt băng lãnh ngạo nghễ của Ngôn Hoa, mới giây trước còn tươi cười với cô, quay đi nhìn người phục vụ anh lại dùng ánh mắt lạnh lùng xa cách khiến cho người ta thoáng phải sợ. An Di tìm tòi cười, đôi lúc cô còn nghĩ không biết anh có phải mắc chứng đa nhân cách rồi không nữa? Anh dùng thân hình to lớn vạm vỡ của mình bao trọn cô lại trong vòng chen lấn của mọi người. Anh chỉ gọi kem cho cô và một ly soda chanh cho mình rồi nhanh chóng ôm cô lách khỏi đám đông đi lên tầng trên, nơi đây cũng chật kín, nhưng anh tinh ý đã tìm ra một chỗ ngồi ở góc tường.

Ngôn Hoa kỳ thực không muốn để cô ngồi đây ăn chút nào, đông người như vậy cô lại còn đang mặc bộ váy bất tiện này, thật ra cũng không phải là quá ngắn nhưng ai bảo chân cô lại đẹp như vậy, thu hút bao nhiêu là ánh nhìn khiến anh tức đến trên mặt xuất hiện mấy vạch đen ... Anh để cô ngồi phía trong, anh ngồi đối diện chắn hết tầm nhìn phía sau bằng đôi vai rộng, anh kẹp hai chân cô vào trong chân mình.

An Di nhìn anh dờ khóc dờ cười, không ngờ thì ra từ sáng đến giờ anh phàn nàn váy của cô ngắn chính là vì điều này, người đàn ông cao ngạo trước mặt cô đang ghen cơ đấy, bỗng dưng chưa ăn kem mà trong lòng An Di đã đầy lên những cảm xúc ngọt ngào rồi.

Ngôn Hoa lẳng lặng ngồi ngắm An Di, cái miệng nhỏ chúm chím bởi vì lạnh mà ngày càng đỏ mọng, hai gò má cũng dần ửng lên, trên vành môi còn vương chút kem, cái lưỡi dính hương không yên vị cứ ngo ngoe không ngừng. Ngôn Hoa ngày càng không kìm lòng được trước sự đáng yêu này, yết hầu liên tục trượt lên xuống cổ nén cảm xúc muốn lập tức hôn cánh môi anh đào mê người ấy.

Không được rồi, tiểu yêu tinh này đúng là đã thành công câu dẫn anh rồi. Ngôn Hoa đưa mắt đảo một lượt nhìn xung quanh, anh ghé mặt lại gần An Di lẩm bẩm “Kem vậy ra rồi kìa”

“Ở đâu?” – An Di vô thức đưa lưỡi quanh mép một vòng.

Ngôn Hoa chồm tới nhanh chóng hôn chụt lên môi cô thỏ thẻ: “Ở đây” – Nói rồi anh lập tức ngồi trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

An Di thất thần nhìn anh, ngẩn ra mất vài giây mới ngượng ngùng cúi mặt xuống, cái chân nhỏ dưới gầm bàn khẽ đá chân anh trừng phạt, ánh mắt cô vẫn không quên nhìn dáo dạt thăm dò, đúng là không ai thèm để ý đến họ. Ngôn Hoa xấu xa này thật biết chọn lúc hành động, bây giờ thì cô tin rồi, tin rằng anh chẳng hề biết ngại là gì ...

...

Sau khi ra khỏi tiệm McDonald một lúc An Di vẫn còn đắm chìm trong nụ hôn vừa nãy lúc này mới lên tiếng trách anh: “Đồ háo sắc nhà anh, ai cho anh hôn em?”

“Hôn em khi nào? Anh chỉ tốt bụng giúp em lau vết kem vấy ra thôi đừng tưởng bở” – Ngôn Hoa vờ vịt.

“Đục nước béo cò” – Lợi dụng lúc đồng người cô không thể kháng cự mà ra tay, thật là lợi hại mà. Đã vậy cô sẽ cho anh ngượng đến chết, An Di thầm nghĩ rồi liền lên tiếng: “Em mới chán”

“Vậy đứng lại nghỉ chút đi” – Ngôn Hoa bảo.

“Đứng lại vẫn mới” – An Di nũng nịu.

“Thế thì giờ em muốn gì?” – Ngôn Hoa biết ngay là cô đang muốn dờ dò.

“Công em”

“Công? Ở đây? Em là con nít à? Người ta cười cho đấy” – Ngôn Hoa nhăn mặt.

“Sợ người ta cười em trẻ con hay là vẫn ngại người ta bàn tán?” – An Di thẳng thừng.

“Đừng bướng bỉnh nữa ngốc à” – Ngôn Hoa bảo.

“Được thôi, em cứ bướng ấy, em sẽ ngồi đây đến khi nào hết mới thì thôi, quanh đây không có ghế, em-đang-mặc-váy-‘ngắn’ ... đành ngồi xỏm tạm vậy” – An Di nhấn mạnh từng chữ.

“Thua em rồi, đến đây” – Ngôn Hoa lại nhìn xung quanh một lượt, nhất thời không quen cho lắm, vừa rồi đúng là anh cũng không kìm lòng được, bây giờ cô lại tình nghịch bắt bẻ anh, đúng là tiểu yêu tinh này bị anh chiều đến hư rồi. Ngôn Hoa ngồi thụp xuống để cô dễ dàng leo lên lưng anh.

An Di mỉm cười đắc ý vắt tay vòng qua cổ anh, thân thể bé nhỏ mềm mại của cô dán sát vào lưng anh, không tốn chút sức lực anh dễ dàng nhấc bổng cô lên, anh đưa tay ra sau giữ chặt cô lại bước từng bước vững vàng.

Xung quanh nhìn hai người họ với những cặp mắt vô cùng ngưỡng mộ, An Di hạnh phúc nép mặt vào lưng anh nhắm nghiền mắt lại cảm nhận mùi dầu gội bạc hà mát lạnh trên tóc anh và mùi hoắc hương quyến rũ nơi hóm cổ anh ... Lại có chút mùi hương gì đó cay cay nồng nồng vừa lạ mà vừa quen xộc vào mũi cô. An Di gắng suy nghĩ ... Ah mùi thuốc mỡ thoa vết thương? Đúng rồi, sao trên lưng anh lại có mùi này thế? An Di bắt đầu không ngồi yên, hết người chỗ này lại sụt sịt chỗ khác, lẽ nào lại nhầm, chẳng thấy anh có chỗ nào trông giống như đang bị thương cả. Phải rồi, quên mất chuyện mấy vết bầm trên mặt của anh nữa, An Di rướn người chồm lên nhìn xuống gò má của anh xem xét.

“Ngồi yên, con heo béo này em muốn anh vớt em ra đường ngay không?” – Ngôn Hoa nhủ mảy cổ ghim nén cơn đau, đang yên đang lành tiểu yêu tinh này lại rướn người lên làm gì thế không biết, cô đang tì tay lên vết thương trên vai của anh, thật khiến anh tức chết mà.

“Anh bị thương à? Sao trên mặt lại có mấy vết khó coi thế? Còn cả mùi thuốc mỡ nữa, rốt cuộc anh bị thương ở đâu thế? – An Di hỏi dồn dập.

“Mùi thuốc mỡ chẳng phải của em sao? Nhìn xem tay em đi, hôm qua anh bôi cho em còn gì?” – Ngôn Hoa bảo.

Rõ là sáng nay cô đã rửa trôi cả rồi anh lại bảo là trên tay cô, An Di thắc mắc: “Ồ còn mấy vết trên mặt anh thì sao?”

“Ừ ... là do ... ngủ không đủ giấc” – Ngôn Hoa nhất thời bịa ra.

“Há? Ngủ không đủ giấc sẽ như thế á? Cả năm nay em có đêm nào ngủ đủ giấc đâu? Chẳng phải bây giờ em sẽ trở thành bà cụ luôn rồi sao?”

“Em là con gái tất nhiên khác, tóm lại anh là bác sĩ em không tin anh cũng phải tin bác sĩ chứ? À, mà tại sao cả năm nay em lại không ngủ đủ giấc?” – Ngôn Hoa nhanh chóng đổi chủ đề đánh trống lảng đi, chỉ sợ cô phát hiện ra sẽ lại càng lo lắng hơn.

“Em ... em ... thì là ngủ không đủ giấc thôi, chẳng vì điều gì cả” – Chỉ là vì nhớ anh đến ngủ chẳng được ấy thôi ...

An Di chỉ thầm nghĩ bụng nhớ đến những đêm dài liên tục bị thức giấc giữa những cơn ác mộng và nỗi nhớ nhung da diết. Cô không biết mình vừa bị anh dắt mũi lừa phỉnh.

Ngôn Hoa thì thở phào nhẹ nhõm, cũng may là cô không tiếp tục truy vấn, con người anh vốn không thể nói dối thuần thục được, cứ nói tiếp thế nào cũng bị cô nhận ra ngay.

...

Hai người yên lặng một lúc lâu Ngôn Hoa mới ý thức được An Di đã ngủ say trên vai anh từ lúc nào. Cả buổi sáng tung tăng khắp nơi bây giờ chắc chắn đã thấm mệt rồi, thảo nào vừa nãy còn lí sự bây giờ đã quên luôn cả trời đất rồi. Heo lười biếng !!!

---

*4500 chữ nhé, hai chương gộp thành một chương. Cuối tuần vui về mọi người nhé !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bởi Vì Em Yêu Anh, Em Chẳng Còn Là Em Nữa

“Nhân vì ái thượng nhĩ, ngã tượng nhất liễu ngã.

Nhượng nhất thuyết đô tùy phong tán lạc”*

~~~~~

Ngôn Hoa công An Di đang ngủ say trên lưng mình về khu giữ xe cách đó rất xa, anh không vội mà ung dung chậm rãi bước từng bước cảm nhận sự ngọt ngào ấm áp này. Anh thầm nghĩ có lẽ An Di nói đúng, cô trách anh rất đúng. Anh vốn không nên có thái độ lạnh nhạt với cô như vậy, dù gì đây cũng không phải ở Anh ... Huống hồ cô là người anh yêu. Tại sao anh phải cứng nhắc như vậy, An Di hãy tha lỗi cho sự hời hợt của anh, anh vốn không phải không muốn để mọi người biết anh yêu em, chỉ là anh không biết phải thể hiện như thế nào. Em là cô gái sống vui vẻ và tình cảm, anh lại là con người sống nội tâm và lạnh nhạt. Nhưng vì em anh có thể thay đổi tất cả, chỉ vì niềm vui của em, vì nụ cười hạnh phúc của em ...

Ngôn Hoa công An Di cả đoạn đường dài, bế cô trở lại xe, đưa cô về nhà rồi bế cô vào phòng ... Cả quá trình An Di vẫn ngủ say quên mất cả trời đất, Ngôn Hoa ngồi cạnh giường nhìn cô gái bé nhỏ của anh, ngay cả lúc ngủ An Di cũng mang nét dịu dàng đáng yêu như vậy, anh vươn tay khẽ véo mũi cô rồi ra ngoài.

Nhìn đồng hồ đã quá mười giờ, anh nghĩ bụng chắc chắn lúc An Di thức dậy sẽ đói cho nên anh liền ra ngoài mua vài nguyên liệu định sẽ nấu bữa trưa cho cô. Lúc quay về dọn dẹp sắp xếp đồ đạc lại anh nhìn thấy đồng dụng cụ vẽ của An Di mới chợt nhớ đến bức họa sáng nay cô giấu anh, không hiểu vì sao anh lại đột nhiên rất tò mò muốn xem An Di đã vẽ gì, trước giờ anh vẫn thường âm thầm đi theo nhìn cô vẽ tranh từ xa nên không thể biết nội dung đã đành, hôm nay cô cũng không muốn cho anh xem là thế nào?

Ngôn Hoa lục tìm ống tranh, anh tìm được rồi, vừa lấy bức vẽ ra mặt anh liền đành lại, hàng chân mày nhíu lên ngạc nhiên, đây là một sự bất ngờ ngọt ngào cô dành cho anh sao?

An Di vẽ anh? Có đúng là anh không nhỉ? Trước giờ anh cũng không mấy để ý đến diện mạo của mình mãi cho đến hôm nay, khi cầm trên tay bức họa của An Di anh chợt tự vấn mình rằng hoá ra bản thân mình trong mắt cô lại hoàn mỹ như vậy. Trong tranh anh đang ngồi đối diện với cô, bên những khóm hoa Tigon màu hồng nhàn nhạt, trên tay là quyển sách đọc dở vài trang ...

Anh không phải đang tăng tốc bóc bản thân mình mà chính là đang ngưỡng mộ tài hội họa của An Di, từng nét vẽ tỉ mỉ thanh thoát, màu sắc phối hợp hài hoà cùng ngoại cảnh bắt mắt, một bức tranh đòi hỏi thời gian và tâm huyết như vậy cô lại có thể hoàn thành rất nhanh, trước giờ người khiến anh ngưỡng mộ không nhiều, ngày hôm nay đó chính là cô, người con gái anh yêu. Một cô gái chưa tròn đôi mươi, với sự trải nghiệm non nớt và tính cách trẻ con như vậy nhưng tâm hồn nghệ thuật lại làm cho người khác cảm thấy bội phục. Bỗng dưng anh lại thấy mình càng muốn yêu thương cô nhiều hơn, yêu người con gái giản đơn thuần khiết này, yêu sự trong sáng và tình cảm sâu nặng cô dành cho anh, anh yêu tất cả những gì thuộc về cô ... Ngón tay anh khẽ lướt qua hai câu đề họa, nét chữ quen thuộc khiến lòng anh thổn thức không thôi:

“Nhân vì ái thượng nhĩ, ngã tượng nhất liễu ngã.

Nhượng nhất thuyết đô tùy phong tán lạc”*

* Lời bài hát [Bất khả thuyết]

“Bởi vì em yêu anh, em chẳng còn là em nữa.

Hãy cứ để mặc cho mọi thứ quyền theo con gió phiêu tán đi”

...

Ngôn Hoa đem bức vẽ vào phòng cẩn thận cất đi, anh đến bên An Di dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn sâu lắng. Nhìn cô yên giấc nồng anh lại dấy lên trong lòng một nỗi lo lắng, An Di của anh mạnh mẽ như vậy, nhạy cảm như vậy, anh rất sợ cô sẽ tổn thương, anh không phải muốn giấu cô nhiều việc đến vậy, chỉ vì bây giờ vẫn chưa phải lúc cô nên biết tất cả, anh cố chấp một mình ôm hết mọi chuyện trên vai cuối cùng vì muốn bảo vệ cô. Thà rằng cô đừng biết thì hơn, quá khứ như nhuốt cùng những hiện thực đen tối mà anh đang che giấu, anh sẽ từ từ trút bỏ ... vì An Di.

Anh trước đây không sợ gì cả, không có điều gì có thể khiến anh nao núng, nhưng bây giờ anh lại đang sợ, sợ sẽ làm tổn thương cô gái của mình. Người

con gái bề ngoài có vẻ cứng rắn nhưng nội tâm lại mỏng manh như lớp thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ thôi sẽ vỡ vụn trăm nghìn mảnh. Cũng như An Di vậy, một khi cô giận dữ buồn bã sẽ chẳng thêm suy nghĩ. Cô không nghĩ đến mọi người cũng không sao, đằng này ngay cả bản thân mình cô cũng không màng, cái tính bướng bỉnh này của cô khiến anh không thể không lo lắng.

An Di trở mình, cái miệng chúm chím trong vô thức bỗng gọi tên anh: “Ngôn Hoa...”

Ngôn Hoa giật mình nhìn An Di, bàn tay nhỏ của cô đang run rẩy bầu chặt lấy ga giường. Ngôn Hoa lập tức nắm lấy tay cô, ngồi sát lại kéo cô ôm vào lòng mình.

“Ngôn Hoa ... đừng rời xa em, đừng đi, anh đừng bỏ em lại một mình...” – An Di thốt lên trong nghẹn ngào, nước mắt bỗng thấm đẫm khuôn ngực Ngôn Hoa, nóng ran một mảng.

Ngôn Hoa biết An Di đang mơ thấy ác mộng, không thể làm gì hơn anh chỉ có thể ôm chặt cô, tay anh dịu dàng xoa xoa lưng cô, chỉ mong cô có thể bình tĩnh lại.

“Em nhớ anh, rất nhớ anh ... Anh đâu rồi?” – An Di nức nghẹn.

“Ngaoan đừng khóc, dậy đi anh ở đây ... Đừng khóc báo bối của anh” – Ngôn Hoa khẽ lay An Di. Mỗi anh không rời trán cô, anh muốn xoa dịu sự hoảng loạn trong cô ... “An Di nghe anh, đừng sợ, anh ở đây” – Ngôn Hoa siết chặt lấy An Di.

An Di mơ màng mở mắt, đôi mắt đỏ lựng lóng lánh những giọt nước mắt. Ngôn Hoa đau lòng hôn lên mắt cô, hôn lên những giọt nước mắt mặn mặn nóng hổi khiến tim anh quặn thắt. An Di tỉnh dậy nhưng vẫn không thôi sợ hãi giấc mơ vừa rồi, cô vòng tay ôm siết Ngôn Hoa, chỉ sợ giấc mơ và hiện thực bỗng chốc hoán đổi, chỉ sợ nhắm mắt một cái anh đã không còn ở bên cạnh cô.

“Sao vậy, em gặp ác mộng à?” – Ngôn Hoa nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc trên trán An Di. Cô lắc đầu không chịu trả lời, anh càng lo lắng lại cất tiếng hỏi: “Đừng sợ. Anh ở đây mà, nói anh nghe em mơ thấy gì?”

“Em ... em mơ thấy anh bị người ta mang đi, rất tối, rất đông người, họ rất hung hăng ... Ngôn Hoa em rất sợ ...” – An Di yếu ớt hoảng loạn.

“Ngốc à, anh vẫn ở đây, ai có bản lĩnh động đến anh?” – Ngôn Hoa ân cần an ủi An Di.

“Nhưng mà em ...” – An Di định nói.

“Không nhưng nhị gì cả, em mau nín cho anh, trông em như con mèo rồi này” – Ngôn Hoa lấy tay lau đi hai hàng nước mắt của An Di.

“Em đâu có” – An Di dụi dụi mắt.

“Yên nào, đừng quệt như vậy sẽ đau mắt” – Ngôn Hoa chặn tay An Di lại.

“Em không có khóc mà” – An Di nhỏ giọng.

“Thế đây là gì?” – Ngôn Hoa chỉ vào mảng áo ướt đẫm trên ngực mình.

“Em ... em ... Vì em sợ” – An Di ấp úng.

“Đại tiểu thư à, có anh ở đây em không phải sợ gì, được chưa?” – Ngôn Hoa lên giọng, quả thực vừa rồi anh còn sợ hơn cô, khi không đang yên đang lành ngủ say lại khóc ầm lên khiến anh hoảng cả người, tay chân cô còn cào cào vùng vẫy lung tung, cũng may da thịt anh rắn chắc là thế, không thì đã bị An Di bầu thủng mất rồi. Không hiểu cô mơ thấy kiểu người dị hợm gì mà lại sợ đến như vậy.

“Em sợ là vì ...” – Vì bọn họ mang anh đi, mang anh rời xa em ... Câu phía sau bỗng nghẹn lại nơi cổ họng, An Di chẳng biết nên nói thế nào cho Ngôn Hoa hiểu, cô không sợ người xấu, không sợ kẻ hung hăng dữ tợn, cô chỉ lo sợ bọn họ làm tổn hại đến anh, họ mang anh đi.

“Vì cái gì?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Không có gì thôi quên đi em thật không muốn nhớ” – Đã lâu rồi không còn gặp ác mộng sao hôm nay tự dưng chỉ mới chớp mắt một lúc thôi đã gặp. Phải chăng ...? Thôi, thôi không có gì, quên đi ... An Di trong lòng rối bời, suy nghĩ lung tung cả lên.

“Sao rồi? Đã ổn hơn chưa?” – Ngôn Hoa vuốt má An Di hỏi.

“Há? Không sao rồi, em ổn” – An Di đáp.

“Đói chưa?” – Ngôn Hoa nhướn mày thắc mắc.

“Không ... À ... em hơi đói” – An Di ngập ngừng.

“Đi rửa mặt đi, anh làm bữa trưa cho em” – Ngôn Hoa kéo An Di cùng ngồi dậy.

“Anh làm?” – An Di hớn hờ.

“Sao? Không tin tài nghệ của anh à?” – Ngôn Hoa bất mãn.

“Không có, rất tin là đẳng khác” – Chỉ là nghe anh bảo anh làm bữa cho em vui quá đấy mà, An Di thầm nghĩ.

“Thế thì được” – Ngôn Hoa cười, anh ra khỏi phòng đi về phía nhà bếp tiếp tục làm chuyện đang bỏ dở.

—

“Ngôn Hoa ... Ngôn Hoa anh có đó không?” – An Di ở trong toilet gọi với ra ngoài.

“Chuyện gì?” – Ngôn Hoa lớn tiếng nói vọng lại.

“Lấy giúp em ba lô mang vào đây đi”

“Hửm?” – Ngôn Hoa hơi thắc mắc nhưng vẫn mang ba lô vào cho An Di, anh gõ cửa toilet nói giọng trêu đùa: “Em định ôn bài trong đó à?”

An Di hé cửa thò đầu ra ngoài giật lấy ba lô rồi lè lưỡi với Ngôn Hoa xong liền đóng sầm cửa lại: “Chỉ có anh mới cà rồn như vậy thôi”

Ngôn Hoa lắc đầu ngán ngẫm quay trở lại bếp. Một lúc sau An Di đi ra từ xa đã bắt đầu nghe mùi thơm vọng lại, bụng cô lại càng đấu tranh quyết liệt hơn, sôi ùng ục.

An Di rón rén bước vào nhà bếp, Ngôn Hoa đang đứng xoay lưng lại nhưng mùi thơm sữa tắm thoang thoang từ phía sau hoàn toàn tách biệt với mùi thức ăn của anh đang làm khiến anh dễ dàng nhận ra An Di.

“Em tắm à?” – Ngôn Hoa lên tiếng hỏi. An Di vừa định ôm anh từ sau gáy bất ngờ cho anh liền bị giọng nói của anh làm cho giật mình.

An Di khựng lại: “Ồ ... thì đằng nào ăn xong cũng phải ở đây ôn bài, đi chơi cả sáng rồi, người em bẩn như chuột ấy”

“Bẩn thế nào anh cũng không chê em đâu” – Ngôn Hoa cười trêu cô.

“Anh đáng ghét” – An Di khẽ đánh nhẹ vào lưng anh.

“Được rồi ngồi vào bàn đợi anh, sắp xong rồi” – Ngôn Hoa báo.

“Có cần em giúp gì không ... Superman?” – An Di nhìn cái tạp dề in hình superman của anh mà không nhin nổi mà cười khúc khích, cô ghé đầu vào xem Ngôn Hoa đang làm gì, tiện thể thỏa mãn cái mũi đang bị mùi thức ăn của anh mê hoặc.

Ngôn Hoa đưa tay đẩy cái đầu tinh nghịch của An Di ra, cô lại bướng bỉnh chen đầu vào, Ngôn Hoa thở dài, dang tay kẹp cổ An Di lại rồi cúi xuống cắn nhẹ vào mũi cô: “Heo lười biếng, heo ham ngủ, heo tham ăn”

“Aaaa ... Anh mới là heo” – An Di rút đầu lại rồi bảo: “Xi. Không cho em giúp thì thôi.”

“Em muốn giúp hay muốn phá phách đây?” – Ngôn Hoa nhử mày nhìn An Di.

“Ple ... chờ em cần rõ thì em cũng chẳng thêm giúp” – An Di thè lưỡi trêu lại anh rồi cố gắng chịu đựng cái bụng đang đánh trống của mình, cô ngồi vào bàn ăn cầm remote mở TV.

An Di chán chường chuyển kênh liên tục, đến cả TV cũng muốn trêu cô, chẳng có thứ gì để xem ấy vậy sang kênh nào cũng toàn thấy toàn đồ là ăn đồ ăn kích thích con đói của cô. An Di nằm bò ra bàn ngắm nhìn bóng lưng thẳng tắp vững vàng của Ngôn Hoa chờ đợi.

...

“... Chuyên mục thời sự Thế Giới 24h. Theo một nguồn tin mật thiết cung cấp, tập đoàn hắc bang khét tiếng Huyền Hoà đang rục rịch chuẩn bị một số hoạt động tài chính công khai. Từ trước đến nay tập đoàn này vẫn hoạt động ngầm và nắm trong tay quyền chi phối không ít tổ chức ở Anh Quốc, thông tin về hoạt động lần này của Huyền Hoà thu hút không ít sự chú ý của phía FBI và truyền thông, không những vậy người mật báo về tổ chức này còn nêu lên mình nắm trong tay không ít thông tin của Huyền Hoà và sẵn sàng công khai với truyền thông vào thời gian tới. Hành động này được cho là sự đối đầu nguy hiểm ...”

...

TV đang đưa tin thời sự, An Di thì bị con đói bụng làm cho đồ người đi, nghe mấy thứ đó cứ ù ù cạc cạc bên tai chẳng hiểu được gì. Nhưng Ngôn Hoa thì khác, mặt anh lập tức tối sầm lại, anh liền quay người sang gọi: “An Di, tắt TV đến đây giúp anh”

An Di hai mắt sáng rực, nhưng trong lòng thì còn để bụng chuyện anh mới vừa chê cô vương tay đuổi cô ra đây liền trả lời: “Không giúp, ai bảo đuổi em rồi bây giờ lại gọi”

“An Di” – Ngôn Hoa gằng giọng, gương mặt lộ rõ nét không vui.

“Được được em vào ngay” – An Di cảm thấy Ngôn Hoa bỗng chốc là lạ, cô liền tắt TV đi đến bên Ngôn Hoa: “Anh sao vậy, tự dưng mặt lại hầm hầm thế

kia?” – An Di khều khều mặt anh.

“Không sao, giúp anh mang bát đĩa ra bàn” – Ngôn Hoa nói.

“Ừm” – An Di vẫn thấy anh rất lạ nhưng đại loại cô cũng không biết anh làm sao nữa chỉ đành nghe theo lời anh đến tủ đồ định lấy bát đĩa. Nhưng buồn một nỗi tủ bát nhà anh sao mà ở trên cao chót vót thế kia, An Di nhón chân lên cũng chỉ mới mở được cửa tủ, huống chi là đưa tay vào lấy.

“Ngôn Hoa ... em không tới” – An Di cắn môi quay sang nhìn anh.

Ngôn Hoa trông bộ dạng nhón chân vói lên rất đáng yêu của cô gái nhỏ, hàng chân mày đang nhúu lại liền từ từ thả lỏng ra. An Di cô gái này đúng thật chẳng khác nào một tiểu yêu tinh, chỉ cần nhìn ngắm những hành động nhỏ nhặt của cô thôi cũng khiến tâm trạng anh vui vẻ như vậy, anh bước tới sau lưng cô dễ dàng dang tay lấy bát đĩa ra đưa cho cô. An Di bị anh chặn phía sau chẳng thể di chuyển, bước tới không được lùi cũng không xong.

Cô vừa định bảo anh tránh sang thì anh đột nhiên từ phía sau vòng tay ôm lấy cô, cằm anh tì trên đầu cô. Một lúc lâu sau An Di cũng vẫn lặng thinh đứng đó mặc cho anh ôm siết lấy mình nhưng khi nghe thấy tiếng thở dài cùng nhịp tim không đều của anh cộng với thái độ kì lạ vừa nãy của anh khiến An Di nhận thấy một dự cảm không lành.

“Sao vậy anh? Có chuyện gì à?” – An Di hỏi.

“Ừm” – Ngôn Hoa lại thờ dài thườn thượt, trong lòng anh có chút mệt mỏi.

“Chuyện gì thế anh mau nói cho em biết” – An Di hỏi hả.

“Ăn đi rồi hẳn nói, xem bụng ai đang đánh trống đây này” – Ngôn Hoa đang ôm An Di bỗng đưa tay xoa xoa bụng cô.

“Ày, không có mà anh đừng hòng giấu em. Nói cho em biết đi” – An Di đẩy anh ra.

“Ăn trước đã” – Ngôn Hoa giằng lấy bát đĩa trong tay An Di, trong lúc cô còn đang đứng đắn ra đẩy suy nghĩ anh đã bày xong đồ ăn ra bàn. Hai món một canh nóng hổi thơm phức đang nghi ngút khói. Ngôn Hoa kéo tay ghì An Di đang ngơ ngẩn ngồi xuống ghế.

Cái bụng hư hỏng của cô lại bắt đầu sôi lên. Ngôn Hoa xới com vào bát đưa cho cô rồi ngồi xuống đối diện. An Di cầm lấy đĩa thử món đầu tiên, là thịt Tonkatsu, một món ăn của Nhật mà An Di rất thích, Những miếng thịt thần được rán dầu rồi chiên xù giòn tan và có màu vàng nâu hấp dẫn được phủ một lớp nước sốt ngọt thơm và cay dịu. Món thứ hai là sà-lách tôm trộn, còn lại là canh rong biển. Món nào cũng đều rất ngon và rất hợp khẩu vị của An Di khiến An Di không thể không thốt lên khen ngợi.

“Ngon thật, sao anh biết em thích ăn Tonkatsu? Anh từ hành tinh nào đến thế? Sao lại vừa tài giỏi vừa nấu ăn ngon như vậy?”

“Còn rất đẹp trai nữa” – Ngôn Hoa thần nhiên.

“Xì” – An Di bĩu môi.

“Mau ăn đi rồi còn ôn bài nữaA con heo của anh” – Ngôn Hoa gấp thức ăn vào bát của An Di.

“Ai là heo của anh chứ? Anh chưa trả lời em làm sao anh biết em thích ăn Tonkatsu?” – An Di hỏi.

“Đoán” – Ngôn Hoa dứt khoát. Cô làm sao biết được trước đây cuối tuần nào anh cũng như cái đuôi theo sau cô, cô thích gì, làm gì, ăn gì chẳng hề anh lại không biết ...

“Xì, anh toàn nói khoát mà không chớp mắt lấy một cái. Không thèm tin anh nữa” – An Di nói rồi cặm cùi ăn, món ngon trước mặt vô cùng kích thích vị giác, lại là món cô thích nữa.

An Di không để ý thấy sau khi cô nói sắc mặt Ngôn Hoa liền thay đổi, tối sầm lại.

—

Lúc hai người ăn com điện thoại của Ngôn Hoa không ngừng reo, dai dẳng hết lần này đến lần khác không có dấu hiệu sẽ ngừng, dường như có chuyện rất gấp nhưng mặc cho An Di hỏi anh đi nghe thế nào đi nữa anh vẫn thần nhiên ngồi đấy, còn bảo là không thích bị quấy rầy lúc ăn. An Di cũng đành bó tay không nói nữa.

Ăn xong anh bảo cô chuẩn bị bài vở đợi anh còn anh thì biến đi đâu nghe điện thoại mất hút, An Di ngó quanh ngó quất định đi lòng vòng cho thức ăn tiêu hoá bớt, vừa nãy cô ăn hình như hơi nhiều. Không trách cô được, đồ ăn là do chính tay Ngôn Hoa nấu cho cô, lại còn ngon như vậy, không hề thua kém đầu bếp lão luyện nhà cô. An Di nhìn đồng bát đĩa trong bồn, một ý nghĩ vụt qua, hay là cô giúp anh rửa bát, đứng một lúc cũng tốt, dù không thạo nhưng nghĩ thử chi vài ba thứ thế này chắc cũng không làm khó mình được nên An Di liền đeo tạp dề của anh vào bắt đầu rửa bát.

Chẳng có gì khó khăn cả, An Di dễ dàng rửa sạch mấy cái bát đĩa trong bồn, lúc Ngôn Hoa nghe điện thoại xong tâm trạng chùn xuống hẳn, mặt mày nhăn nhó rất khó coi, anh đưa mắt vào phòng khách chẳng thấy An Di đâu thì liền gọi: “An Di”

An Di đang chăm chú bị gọi lại giật mình lỡ tay đánh rơi chiếc đĩa trên tay.

‘Choang’ một tiếng trên sàn chỉ còn đồng mảnh vỡ, Ngôn Hoa vừa nghe thấy đã tức tốc chạy vào bếp. Thấy An Di đang luống cuống nhặt lên anh liền lớn tiếng quát: “Đứng lên, đừng động vào”

Sự kích động của Ngôn Hoa khiến An Di càng cuống lên thêm, hai chân ngập ngừng suýt chút đã giẫm lên mảnh vỡ. Ngôn Hoa nhanh chóng bước tới bế thốc cô lên mang ra phòng khách, đặt cô xuống sofa. An Di còn đang luống cuống anh đã cúi xuống cẩn thận kiểm tra chân cô. Gương mặt cau có của anh khiến An Di có chút sợ. Cô nhỏ giọng: “Em xin lỗi”

“Ngốc, ai bảo em rửa bát? Sau này vào nhà mang dép của anh.” – Ngôn Hoa xoa đầu An Di, anh cũng nhất thời quên mất chuẩn bị dép đi trong nhà cho cô.

“Em muốn giúp anh, với lại ... với lại muốn đứng cho dễ tiêu hoá một chút. Em ăn hơi nhiều” – An Di cúi gằm mặt.

“Đến khi nào em mới hết ngốc đây đại tiểu thư? Muốn ăn khi nào thì khi đấy anh làm cho em ăn, sao lại cố mà ăn như vậy?” – Ngôn Hoa véo má cô.

“Có thật không?” – An Di hớn hờ.

“Thật” – Ngôn Hoa gật đầu nói tiếp: “Bài tập anh đã chuẩn bị rồi, em làm đi chỗ nào không hiểu anh sẽ giúp”

“Ừm” – An Di vui vẻ đáp. Ngôn Hoa đưa sấp tài liệu bài tập cho An Di rồi đi vào phòng làm việc. An Di thấy vậy gọi với theo anh: “Sao anh không ở đây với em?”

“Anh đi xử lý văn kiện một lúc, và lại anh ngồi đây chắc gì em đã tập trung được?” – Ngôn Hoa cười.

“Xi, hồi trước anh cũng ngồi đây mà em vẫn bình thường ấy thôi” – An Di biểu môi.

“Bây giờ khác trước, ngoan mau ôn bài” – Ngôn Hoa quay đi. An Di cũng nghe anh, cô rất chăm chú ôn bài.

Lúc ở Anh An Di đã ôn tập được không ít, bây giờ chỉ còn lại vài trọng tâm nữa là có thể yên tâm thi vào đại học rồi. Bài tập Ngôn Hoa cho cô nói khó không khó nói dễ không dễ nhưng lại rất nhiều, thi thoảng cô lại kiểm có chạy vào phòng anh hỏi bài, sẵn tiện phá phách anh một chút. Cả buổi chiều An Di ôn bài anh cũng bận việc đến tối muộn, thoảng chút An Di lại vào nghịch anh cũng nhân đó véo véo vài cái vào má phúng phính của cô, nhìn cô vui vẻ như vậy trong lòng anh có bao nhiêu mệt mỏi lo toan cũng đều tan biến mất.

Làm bài xong nhìn đồng hồ đã hơn năm giờ chiều, An Di thu dọn rồi đứng dậy vươn vai, đi thẳng đến phòng làm việc của Ngôn Hoa.

Anh vẫn ngồi đấy dán mắt vào màn hình laptop. An Di vòng ra sau ôm lấy cổ anh kề má mình vào gương mặt hảnh mịn của anh thì thầm: “Bận lắm à? Anh có mệt không?”

Ngôn Hoa đóng laptop lại kéo An Di ngồi vào lòng mình, anh áp trán mình vào trán cô, ánh mắt hai người giao nhau, Ngôn Hoa nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của An Di khẽ nói: “Chỉ cần em ở bên là đủ rồi, anh không mệt”

An Di xót xa nhìn vào gương mặt thoáng chút mệt mỏi của anh, hai tay vòng sau cổ anh của cô càng siết chặt, An Di đặt trên môi Ngôn Hoa một nụ hôn nhẹ nhàng, Ngôn Hoa nhanh chóng biến thủ thành công, anh ghi lấy An Di không muốn rời môi cô ra, đáp lại cô bằng một nụ hôn sâu và dài đến tận khi An Di thở dốc. Ôm An Di trong lòng anh lên tiếng hỏi: “Em tin anh không?”

“Em tin, rất tin anh” – An Di vui mặt vào lòng anh khẽ đáp.

“An Di, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra em vẫn phải tin anh, có được không?” – giọng Ngôn Hoa trầm trầm, có thể nhận ra trong lời nói của anh có mang tâm sự nặng nề.

“Bất kể chuyện gì, em luôn tin anh” – An Di chắc nịch.

“Anh yêu em” – Ngôn Hoa cúi xuống hôn lên tóc An Di.

An Di cảm nhận được sự bất thường của anh liền hỏi: “Có chuyện gì sao anh?”

“Không sao, công ty có chút vấn đề” – Ngôn Hoa thờ dãi.

“Xin lỗi em không thể giúp anh được gì” – An Di buồn bã.

“Ngốc, tin tưởng anh là được rồi” – Anh vui mặt trong làn tóc thơm tho của An Di, trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ ...

Ngôn Hoa đưa An Di về nhà, lúc quay xe anh liền bị xe của Vinh Hy chắn lại trước mặt. Anh không hơi đâu dư thừa tiếp tục đòi co với cậu ta định quay vòng trở lại thì điện thoại chợt rung.

“Tao đã cảnh báo mày rồi. Đừng động đến An Di”

Ngôn Hoa vừa xem xong tin nhắn thì chiếc xe của Vinh Hy cũng phóng đi mất.

Anh đoán quả không sai, dù biết chắc chắn anh ta nhất định sẽ gây chuyện, nhưng không ngờ anh ta lại cả gan dùng cách này. Anh ta không suy nghĩ cho An Di sao? Nhất định phải khiến An Di rời xa anh thì anh ta mới chịu thôi sao? Lần này nếu anh không nhúng tay vào thì không được rồi. Nhưng phải giải thích thế nào với An Di đây, anh vốn định sau khi giải quyết xong chuyện trước đây sẽ mang bí mật này xuống mồ cùng mình, mãi mãi không để An Di biết. Anh muốn cô mãi mãi không biết quá khứ đen tối của mình, sự lương thiện trong sáng của cô mãi mãi không được chạm vào sự nhơ nhuốc tằm thường thời niên thiếu của anh. Mãi mãi không được ...

Nhưng tại sao lại khơi mào cho quá khứ trở dậy? Tại sao lại khiến tôi lần nữa phải đắm mình vào cái hồ đen rùng buộc quá khứ với hiện tại của tôi?

Vinh Hy, tôi biết chính là cậu. Bản lĩnh cậu quả thực không tồi, cậu cũng thật can đảm, chính tôi bây giờ cũng không thể đảm bảo cái mạng toàn vẹn cho cậu. Cậu động đến tôi, muốn đánh muốn giết muốn làm gì tùy cậu, cậu khiến An Di vì vậy mà tổn thương tôi cũng có thể mất nhắm mắt mở niềm tình bỏ qua ... Nhưng đằng này cậu lại tự mình dấn vào Huyền Hoả. Lần này không phải xem tôi giỏi hay xem cậu may mắn mà chính là xem xem An Di sẽ vì vậy tổn thương đến mức nào ...

*Cả tuần học bù đầu, chiều thứ sáu liền ngồi lên tiếp tục viết. Xin lỗi mọi người nhé, bù lại chương này 4600 chữ lận đấy !! Vì lịch học chưa ổn định nên chưa thể sắp xếp lịch post truyện, mong mọi người thông cảm, khi rảnh nhất định sẽ đền bù nhé !!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mạo Hiểm

“Mạo hiểm? Con đứng trước mặt An Thành này còn dám nói hai từ ‘mạo hiểm’ đó sao? Chẳng phải trước giờ chúng ta luôn lấy nguyên tắc này làm việc sao? Nếu không như vậy thì cũng không có An Thị ngày hôm nay...”

~~~~~

Vinh Hy bước vào phòng An tổng, cẩn thận đặt tách trà lên bàn rồi lên tiếng: “Chú An nghỉ ngơi một chút đi, con có vài chuyện muốn thảo luận với chú”

An tổng vẫn chăm chú vào đóng tài liệu, miệng mấp máy: “Sao không để ngày mai vào công ty hẳn nói?”

Vinh Hy ậm ừ nhưng vẫn nói: “Chú An, hai dự án lớn chú mới vừa kí nhận với phía Anh con nghĩ đợi sang năm sau chúng ta hãy tiến hành”

An tổng hơi ngạc nhiên, khựng lại một lúc ông ngược lên nhìn Vinh Hy: “Sao con lại có ý này? Có phải bộ phận thẩm dò thị trường phát hiện ra vấn đề gì không?”

Vinh Hy vội trả lời: “Cũng không hẳn, chỉ là trong một lúc tiến hành hai dự án lớn này có vẻ khá mạo hiểm”

An tổng chau mày: “Mạo hiểm? Con đứng trước mặt An Thành này còn dám nói hai từ ‘mạo hiểm’ đó sao? Chẳng phải trước giờ chúng ta luôn lấy nguyên tắc này làm việc sao? Nếu không như vậy thì cũng không có An Thị ngày hôm nay, hai dự án này lớn thì lớn thật nhưng so với năng lực của An Thị lại không thể tiến hành ngay sao?”

Vinh Hy thấy An tổng có vẻ đã hiểu sai ý mình, anh điềm tĩnh giải thích: “Ý con không phải như vậy, thực ra thì trước giờ đối thủ cạnh tranh với chúng ta không ít, cả Demond, V & T của Mỹ và ... và Ngôn Thị phía Anh Quốc cũng rục rịch tấn công hai dự án này, có lẽ do đã bị chúng ta hốt tay trên cho nên sẽ không tránh khỏi việc bọn họ sẽ gây khó dễ”

An tổng xoa xoa ấn đường: “Không phải con không biết đối thủ trong ngành của chúng ta không ít, hai dự án lần này khiến ta và cổ đông tốn quá nhiều công sức và nguồn vốn, huống hồ phía Demond và V & T cũng đã thua chúng ta một bước, còn về Ngôn Thị dù trước giờ luôn là đối thủ quyết liệt nhất nhưng nước sông vốn không chạm nước giếng, hai năm gần đây họ dường như đã chuyển hướng đầu tư rồi, dự án lần này ta điều tra được họ dù có ý nhắm đến nhưng sớm đã không mấy hứng thú tiếp tục tranh giành. Vậy con nói xem, lí do tại sao chúng ta phải hoãn thi hành?”

Vinh Hy vẫn kiên trì quan điểm của mình: “Ngoài Demond và V & T bị chúng ta bỏ xa và nắm rõ thông tin ra thì chú cũng cần phải để ý đến việc Ngôn Thị trước giờ chính không chính tà không tà, thông tin của bọn họ muốn lấy không phải dễ, chưa chắc nguồn tin chúng ta nhận được đã đúng, trước giờ bại tướng dưới tay bọn họ nhiều vô số, nếu không phải thực lực chúng ta vững mạnh thì sớm đã vào tròng của bọn họ rồi, một công ty tầm cỡ như thế lẽ nào mà thông tin trên thị trường lại ít ỏi và bí ẩn đến như vậy, bọn họ luôn là con báo trong bóng tối, chúng ta không thể không đề phòng, chưa kể đến việc lên sàn lần này tại sao Demond và V&T lại nhanh chóng rút lui như vậy, trước giờ bọn họ đều đầu có nể mặt chúng ta đến thế”

An tổng cất giọng bình ôn: “Con nghĩ quá nhiều rồi, ta tự biết phải làm thế nào, con đi nghỉ ngơi sớm đi ngày mai còn có cuộc họp quan trọng”

“Nhưng ...” – Vinh Hy cố chấp.

“Ý ta đã quyết. Con ra ngoài đi” – An tổng không đoái hoài đến sự bất mãn của Vinh Hy, cúi đầu tiếp tục đọc văn kiện.

Vinh Hy không muốn tiếp tục hoài công vô ích, anh lặng lẽ ra ngoài. Trong vườn hoa, bóng hình cao lớn của anh nổi rõ trong bóng đêm, anh thờ dài, rút trong túi ra một liều thuốc. Anh thật sự không thể cho An tổng biết thân thế tên Ngôn Hoa kia, chuyện An Di và hắn lại càng không thể. Anh một mặt muốn bảo vệ An Thị một mặt lại lo cho An Di, nếu tên Ngôn Hoa đơn giản chỉ là tổng tài Ngôn Thị thì anh chỉ sợ An Di và An lão gia trở thành quân cờ bị hắn lợi dụng vì mục đích thương trường nhưng đằng này lại để anh tra ra được thân thế có liên quan đến Huyền Hoá của hắn, không ai là không biết và nề sợ sự nguy hiểm của Huyền Hoá, vậy liệu mục đích tiếp cận An gia của hắn là gì, có thật sự đơn giản chỉ nhằm vào An Thị? An Thị rất lớn mạnh và vững vàng nhưng so với Hắc bang tám cờ thế giới ấy liệu có phải đang gặp nguy hiểm không? Liệu có phải bọn chúng muốn lợi dụng An Thị thực hiện âm mưu ngầm nào đó?

Nếu thật sự nguy hiểm thì thà rằng một mình anh nguy hiểm mà thôi, nếu sớm muộn cũng sẽ có chuyện anh thù người gặp chuyện chính là mình. Cũng may anh vận dụng hết năng lực và cả khối tiền thì cuối cùng cũng truy ra được một chút thông tin từ một tên trước đây vốn là người của Huyền Hoá ... Muốn nhanh chóng lộ bọn chúng ra ánh sáng chỉ còn cách bắt dây động rừng, chỉ cần vì thông tin bị tiết lộ lần này mà bọn chúng có rục rịch gì thì nhất định sẽ lộ ra sơ hở ...

An Di đứng trong phòng ngắm trăng, đêm nay vàng trắng trên cao kia bị những áng mây to lớn che khuất, chỉ còn những tia sáng yếu ớt xuyên xuống những bóng cây xa xăm, tạo nên những vệt sáng mờ nhạt hắt xuống sân vườn rộng lớn nhà cô. Một tia sáng nhỏ loé lên, tiếp theo sau đó là những làn khói mỏng phả vào trong gió. An Di dễ dàng nhận ra đó là Vinh Hy, anh Vinh Hy sao lại một mình hút thuốc chứ? Trước giờ cô chưa từng nhìn thấy anh hút thuốc, và lại anh vốn rất ghét thuốc lá cơ mà?

An Di suy nghĩ rồi thờ dài, dạo gần đây cô luôn có cảm giác bất an, mọi người xung quanh cô dường như ai cũng có những sự thay đổi to lớn, Du Thăng đã vậy, anh Vinh Hy cũng vậy.

Từ lúc cô và Ngôn Hoa đường đường chính chính đến với nhau, không phải cô không màng đến sự phản đối của mọi người, chỉ là cô muốn ích kỉ một chút, vì bản thân mình một chút. Cô đã tự dần vật mình suốt hai năm nay. Tự thu mình vào một góc tâm tối, u sầu, cô không muốn một lần nữa rơi vào trạng thái đó...

Ngôn Hoa là người dạy cô những rung động đầu đời, dạy cô biết tình yêu là gì và cũng dạy cô biết được sự tổn thương và đau lòng mà tình yêu mang lại là như thế nào. Anh là người đầu tiên cũng là người duy nhất, loại cảm giác này không ai khác ngoài anh có thể mang đến cho cô. Cũng vì yêu anh mà cô biết được tình yêu cũng đẹp đẽ và ngọt ngào vô cùng. Cô không muốn vì bất cứ điều gì đánh mất anh, đánh mất tình yêu này.

Cô biết Du Thăng vì yêu cô mà tổn thương, Vinh Hy vì muốn bảo vệ cô và An Thị mà hết mực chống đối. Nhưng tại sao? Tại sao Du Thăng lại dùng cách cực đoan như vậy đối xử với cô? Tại sao anh Vinh Hy lại hết mực ngăn cản dù cô luôn giải thích rằng Ngôn Hoa không lợi dụng cô?

Ngôn Hoa của cô dù bề ngoài góc cạnh, lạnh lùng đến đâu thì anh cũng là một thiên tài có tiếng, tài năng của anh, con người của anh đáng ra phải nhận được sự ủng hộ từ mọi người chứ? Lẽ nào vì quá khứ của anh hay chính vì Ngôn Thị là đối thủ cạnh tranh cho nên anh Vinh Hy mới nhất mực phản đối?

Cô tin Ngôn Hoa, trước giờ những gì anh làm cho cô ngoài yêu thương ra không hề có chút toan tính lợi dụng nào cả, cô cũng tin giữa anh và cô là một định mệnh bất ngờ do ông trời sắp đặt.

Ngày ấy anh đâm sầm vào đầu xe của cô, cả người bê bết máu đã dọa cô lo sợ vô cùng, đó là lần đầu tiên cô gặp anh, dần dà sau đó cô rất muốn biết tình trạng của anh, rồi cô rất quan tâm anh, nhưng cô lại không hề biết anh là ai, danh tính anh thế nào, mãi đến khi anh xuất hiện trước mặt cô là một thầy giáo anh tuấn cao ngạo, là một mỹ nam khí chất ngời ngời, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh tận mắt thì tim đã loạn nhịp mất rồi, trong lòng đã rung động nhưng lí trí lại vì sự nghiêm nghị của anh khiến cho trở nên đánh đá tình nghịch, khiến cô luôn muốn chống đối lại “thầy giáo hắc ám” của mình. Rồi lâu dần, cô phát hiện thì ra con người băng lãnh ấy lại có trái tim vô cùng dịu dàng và ấm áp. Những lần anh âm thầm giúp đỡ cô, cho đến khi anh tận tay ân cần băng bó vết thương bị ngã xe đập cho cô, giây phút anh lo lắng bề cô trong lòng, và hơn cả là khi anh ôm siết cô trong lòng mơ màng trong cơn bệnh mà gọi tên cô, bảo cô đừng rời xa anh ... Tất cả những điều nhỏ nhoi vụn vặt ấy khiến tình yêu trong cô lớn dần, đến khi nó kết rễ ở tận trong tim cô mới phát hiện dù tổn thương đến mấy cũng không thể dứt ra được rồi. Dù cho anh có lạnh lùng cự tuyệt, dù cho anh có trốn tránh im lặng, dù cho cô có tự lừa dối bản thân mình cố quên anh đi thì tình yêu cô dành cho anh vẫn ngày một dần vật tâm trí cô ... Là cô tự mình yêu anh, là do trái tim cô mách bảo ... Anh chưa từng chiều dục cô, lợi dụng cô.

Cho đến ngày cô biết được sự thật về anh, cô không dám tin vào những lời Vinh Hy nói rằng anh thật ra chỉ đang lợi dụng cô, tiếp cận cô từ trước vốn là có mục đích, còn lời cả An Thị là tâm huyết cả đời của ba cô vào, bảo cô làm sao dám tin, làm sao dám đối mặt với Ngôn Hoa?

Nhưng cũng ngày hôm ấy chính miệng Ngôn Hoa đã nói cho cô biết về bản thân anh, thân phận anh và con người anh, những kí ức đau thương của anh, chính vòng tay vững chãi của anh bao trọn lấy cô, từng nỗi bi thương hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm ấy, nụ hôn ngọt ngào ấy, sự quan tâm lo lắng ấy ... Tất cả, tất cả dần chứng minh cho cô thấy sự chân thành và tình yêu to lớn anh dành cho cô. Anh trước giờ không phải không yêu cô mà chính là anh không dám yêu cô. Những sự mất mát và tổn thương trước đây và hơn cả là thân phận của cô, là hôn ước của cô. Mọi thứ mang anh ra rời cô, ngăn cản anh tiến thêm một bước đến bên cô.

Nhưng thật may mắn ông trời không tuyệt đường người, trong lúc tâm tối nhất, bế tắc nhất anh lại quay về bên cô, yêu thương và vỗ về trái tim đau nhói của cô, tiếp thêm cho cô vô vàng sức mạnh tinh thần. Dù anh từng khiến cô đau lòng, làm tổn thương cô nhưng anh hoàn toàn chưa từng lợi dụng cô, chưa từng làm tổn hại đến cô, huống chi là gia đình cô hay là An Thị, vậy tại sao Vinh Hy lại có thái độ chống đối kì lạ như thế?

Cô không tin Ngôn Hoa tiếp cận cô vì mục đích gì khác, tất cả những gì cô tìm thấy ở anh là một tình yêu vô cùng chân thật, cô lựa chọn tin anh, lựa chọn chuẩn bị chịu những sự ngăn cấm phản đối từ gia đình và sự chê trách của mọi người xung quanh. Sẽ nhanh thôi, sau khi lo chuyện thi Đại Học xong cô sẽ

lấy hết dũng khí nói cho gia đình biết ý nguyện muốn huỷ hôn của mình và cả chuyện cô yêu Ngôn Hoa nữa. Dù sao anh cũng đã nói anh sớm không còn can hệ đến Ngôn Thị gì đó, và lại anh và ông nội cũng rất thân thiết, nhất định mọi người rồi sẽ chấp nhận ... nhất định. Còn về phía gia đình Du Thắng, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cô nợ họ một ân tình còn nợ Du Thắng rất nhiều thứ nữa, những gì cậu làm cho cô trước nay không hề nhỏ ... Chỉ ít thì giữa cô và cậu tuy không thể tồn tại tình yêu nhưng tình bạn thân thiết thì đối với cô không ai sánh bằng cậu và Gia Ân. Mong rồi cậu sẽ hiểu cho cô, sẽ tha thứ cho cô...

—

An tổng vừa giải quyết công việc xong đang định xuống bếp uống nước, đi ngang qua phòng con gái thấy cửa phòng không đóng, ánh đèn sáng choang lạnh lẽo hắt ra ngoài cầu thang, ghé mắt nhìn vào ông thấy An Di đang trầm tư đứng bên cửa sổ, nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn một giờ đêm An Di lại còn không chịu ngủ sao?

“Sao con không ngủ đi?” – An tổng cất giọng trầm trầm.

An Di đang bận suy nghĩ bị ba làm cho giật mình, cô quay sang nhìn ba rồi nghĩ về những việc vừa rồi, gương mặt cũng đượm chút buồn: “Con đi ngủ đây”

“Có chuyện gì sao? Ôn thi đến đâu rồi con gái” – An tổng giọng ân cần.

“Không có, việc ôn tập vẫn rất tốt, chỉ tại con hơi khó ngủ thôi” – An Di đáp.

“Ba đã chuẩn bị ôn thoải cả rồi, con chỉ cần làm bài thật tốt thi vào Đại Học Cambridge chẳng là vấn đề gì” – An tổng xoa đầu con gái.

An Di nhăn nhó nhìn ba: “Ba à, con không muốn ba trải đường cho con, con muốn tự mình thi vào, ba không tin tưởng năng lực con gái ba sao?”

“Ba không phải không tin con. Ba chỉ là muốn tốt cho con”

“Con sẽ không thi vào Cambridge” – An Di thẳng thắn.

“Tại sao? Ba đã chuẩn bị xong cho con rồi, đừng bướng bỉnh nữa” – An tổng chau mày.

“Con đã sớm biết ba thế nào cũng sẽ làm như vậy, nhưng mà ba à tương lai của con hãy để con tự mình quyết định, con biết ba lo cho con nhưng con tự tin vào bản thân mình, con sẽ thi vào Harvard, hồ sơ con cũng sớm đã nộp đi rồi”

“Harvard? Mỹ ư?” – An tổng nghiến.

“Vâng” – An Di gật đầu.

“Tại sao con lại muốn sang Mỹ, Cambridge chẳng thua kém gì, nếu con muốn ba lập tức không can dự vào, nhưng sao con lại một mình muốn sang đấy? Ba làm sao có thể an tâm chứ?” – An tổng khó chịu ra mặt.

An Di nắm lấy tay ba dịu dàng nói: “Ba, con gái lớn rồi, sẽ tự biết lo cho mình, con nhất định sẽ thi đậu vào Harvard, hơn nữa còn có Gia Ân cũng thi vào Harvard, ông bà cậu ấy sống ở Mỹ, con đã xin phép gia đình cậu ấy cho con ở nhờ, định sẽ đợi ba rảnh rồi thưa chuyện với ba, sẵn đây con muốn xin ba, ba hãy chấp thuận cho con”

An tổng nhất thời không nói nên lời, ông trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “An Di à, không phải ba muốn quản con, con đúng là lớn rồi nhưng con vẫn là con gái cưng nhất của ba, ba rất lo cho con, ba biết con gái của ba rất giỏi, ba đồng ý không can dự vào việc học của con nữa nhưng con đến Mỹ một mình không ai chăm sóc, dù biết hai con thân thiết từ nhỏ nhưng không cần làm phiền người ta như vậy”

An Di xoa tay: “Không sao đâu, ba biết gia đình Gia Ân rất thương con mà, con có thể tự chăm sóc tốt cho mình, hơn nữa còn có Gia Ân bên cạnh con rất vui”

An tổng lắc đầu bảo: “Con tốt nhất đừng cho mẹ con biết, sau khi thi xong đâu vào đấy ba sẽ nghĩ cách thuyết phục, ba lo cho con nhưng con đã lớn rồi, ba cũng không muốn cưỡng ép con nhưng mẹ con thì khác, mẹ con mà biết thì sẽ không dễ dàng đồng ý đâu, cảnh vàng lá ngọc của An Thành này bây giờ cũng đến lúc học cách tự lập rồi đây, căn Penthouse trước đây mà gia đình chúng ta nghĩ dưỡng khi đi du lịch ở Mỹ con còn nhớ không? Ba sẽ cho người sắp xếp ổn thỏa người làm và đầu bếp à cả vệ sĩ nữa, con bảo Gia Ân đến ở cùng đi, như vậy sẽ không chán.”

“Ba à ... không cần phải phiền phức vậy đâu con sẽ chỉ ở cùng với ông bà Gia Ân và bạn ấy, con cũng không phải nhân vật tầm cỡ gì, ba cho vệ sĩ làm gì chứ? Cả năm nay con ở Anh một mình cũng chẳng có sao mà, bọn họ là phiền nhất rồi”

“Ồ Anh thì khác, An gia chúng ta ở đó có thể xem là có chút tiếng tăm, và lại còn có gia đình bác Du và gia đình Gia Ân chăm sóc cho con, còn có cả bà thím nuôi, ba hoàn toàn yên tâm, bây giờ con đến Mỹ bà thím nuôi lại không thể bỏ lại gia đình mà theo chăm sóc con, ông bà Gia Ân thì đều già cả, con lại không quen biết thân thích với ai, con hỏi ba làm sao không lo?”

“Ba đừng lo ... thật sự không cần vệ sĩ mà, bắt quá thì con sẽ nghe lời sang căn Penthouse đó cùng Gia Ân, nhưng con chỉ cần đầu bếp thôi, không cần người làm hay vệ sĩ đâu” – An Di kiên quyết.

An tổng khó khăn gật đầu, đúng là ông đã cưng chiều con gái đến hư rồi, bây giờ còn không thêm nghe lời ông mà thật sự con gái tài giỏi của ông đã trưởng thành rồi, ông không nên vì cố chấp bảo vệ cô mà khiến cô mất tự nhiên, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, những ám ảnh mất mát mà An Dao mang lại cũng sớm không còn nữa. Ông sẽ để An Di tự do với hoài bão của bản thân, không can dự vào thêm nữa. Trước giờ ông không kì vọng gì nhiều, chỉ mong An Di lớn

lên vui vẻ mà thôi. Nhưng An Di lại vô cùng giỏi giang, từ nhỏ đã luôn khiến ông tự hào, ông cũng không muốn gò bó con gái, chỉ cần đó là điều An Di thích ông sẽ nhất định làm cho cô. Từ bây giờ thay vì trở thành đôi cánh của An Di ông sẽ để An Di tự mình bay đi trên đôi cánh của cô. Ông không thể suốt đời bảo bọc cho cô, vì vậy đây là lúc ông nên để cô tự lực, tự cường.

“Ba tin con, cố lên An Di” – An tổng ân cần.

An Di vui mừng ôm chầm lấy ba: “Cảm ơn ba đã hiểu cho con”

“Ngủ sớm đi, chuẩn bị bài vở thật tốt vào, chỉ còn một tuần thôi đó” – An tổng trong lòng vừa mừng vừa lo nhưng cũng muốn cổ vũ cho con gái.

“Ba yên tâm, con nhất định làm được, ba cũng ngủ sớm đi, đừng làm việc quá sức nha” – An Di tươi cười.

“À còn Du Thăng thì sao? Chắc chắn nó sẽ lại chạy sang Mỹ theo con chứ gì?” – An tổng thắc mắc.

An Di khựng lại, ngữ khí cũng thay đổi dần trầm xuống: “Con ... con cũng không biết”

“Không phải nó cùng về với con sao? Mấy hôm nay sao chẳng thấy đâu?”

“Có lẽ cậu ấy về Anh rồi” – An Di thờ dãi.

An tổng thấy lạ bèn hỏi: “Hai con sao vậy? Giận nhau à?”

“Không phải, con không có. Àh ... con buồn ngủ rồi, chúc ba ngủ ngon” – An Di tình ý biết ba đang dò xét tình cảm hai người bèn đẩy ông ra ngoài rồi liền đánh trống lảng đi.

“Được rồi, con ngủ đi” – An tổng cũng không muốn làm phiền An Di ông quay bước đi xuống cầu thang.

An Di ngồi tựa mình trên thành giường, trong lòng vẫn ngổn ngang những suy tư, mặc dù cô biết ba cô rất thương cô, nuông chiều cô. Chuyện thay đổi trường Đại Học có thể đồng ý nhưng chuyện hôn ước không phải chuyện nhỏ, thật tình cô cũng chẳng biết mở lời như thế nào ...

~~~~~

*3500 chữ nhé!!! Xin lỗi đã để mọi người chờ đợi !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ngoan, Không Được Khóc

“...Một ngày nào đó, tại một bệnh viện nào đó, có một anh chàng nào đó...”

~~~~~

Suy nghĩ trần trọc mãi khó khăn lắm An Di mới ngủ được, nhưng giấc ngủ lại không được an lành mấy, mới vừa chợp mắt được không bao lâu cảnh tượng đáng sợ ấy lần nữa đánh thức cô, vẫn là bóng tối bao trùm xuyên suốt, vẫn là những tiếng hô hào đáng sợ, những tên hung hãn mặt mày dữ tợn ra sức truy đuổi Ngôn Hoa, cô thì lại trở nên vô hình trong chính giấc mơ của mình, nhìn Ngôn Hoa dần dần đuối sức, dần dần bị bọn người kia mang đi càng lúc càng xa cô hơn, cô gào thét, cô oán khóc, cô đau xót gọi tên anh nhưng tất cả nỗ lực dường như vô vọng ... Cuối cùng là hình ảnh anh biến mất trước mắt cô, một tia sáng loé lên xoá nhoà đi tất cả viễn cảnh vừa rồi. An Di ngơ ngác tỉnh lại, cô phát hiện mình đã khóc rất nhiều, trước mắt vẫn là một màu tối đen lạnh lẽo đáng sợ, An Di lập tức hoảng loạn quờ quạng đến đầu giường cầm điện thoại lên, không màng đến bây giờ là lúc nào cô chỉ một mực gọi đến số ấn định trên bàn phím. 1-Ngôn Hoa.

“Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ... anh đang ở đâu?” – An Di hốt hoảng.

“Hà, An Di? Anh ở nhà ... em ... em sao thế?” – Ngôn Hoa bị giọng nói hoảng loạn của An Di làm cho giật mình.

“Em ... Ngôn Hoa ... em, em lại mơ thấy ác mộng.” – An Di thở gấp.

“Bình tĩnh lại, em không sao chứ? Em khóc đấy à?” – Ngôn Hoa lo lắng.

“Em ... em không có, em sợ, Ngôn Hoa em rất sợ” – An Di giọng yếu ớt.

“Không sao, anh không sao. Em đừng sợ, mau nín đi đừng như vậy” – Ngôn Hoa dịu dàng.

“Anh ... em làm anh thức giấc sao?” – An Di dụi dụi mắt nhìn lên ánh đèn mờ nhạt của chiếc đồng hồ để bàn, đã hơn ba giờ đêm rồi, cô vừa gọi sau hồi chuông thứ nhất chưa dứt anh đã bắt máy lập tức.

“Không, anh chưa ngủ” – Ngôn Hoa mệt mỏi day day thái dương.

“Thật sự bận lắm sao? Anh mau nghỉ ngơi chút đi. Em ... em đã nghe được giọng nói anh rồi, em không sao nữa” – An Di ân cần bảo anh.

“Ừm, em cũng mau ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều” – Ngôn Hoa nói.

“Hứa là ngủ ngay đấy nhé, anh đã làm việc cả ngày hôm qua rồi mà? Cứ như vậy sẽ bệnh đấy!” – An Di kiên trì nhắc nhở.

“Ừm, anh ngủ ngay đây, nhóc con nhớ là anh vẫn ở đây, anh không sao, em không cần phải lo sợ biết chưa?” – Ngôn Hoa an ủi cô.

“Em biết rồi tạm biệt anh, ngủ ngon nhé ... Em yêu anh”

“Ngoan, anh yêu em ...”

—

An Di tắt máy rồi lập tức đã thiếp đi, Ngôn Hoa thì khác, anh chẳng thể ngồi tay trước đồng hồ văn kiện phía Anh gửi sang, bởi vì anh đã dự tính được sắp tới mọi chuyện sẽ đi đến đâu, có chăng còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ nhưng trước hết phải đảm bảo tới lúc đó không có anh thì anh họ cũng có thể đương đầu một mình ... Ừ cũng là vì muốn cái người đang ở trong bệnh viện kia được an tâm tĩnh dưỡng.

Điện thoại lại reo, Ngôn Hoa nhanh chóng bắt máy, lẽ nào An Di lại chưa ngủ sao?

Nhưng khi nhìn đến dãy số nhấp nháy trên màn hình kia anh liền khựng lại một lúc, cảm điện thoại đến trước cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, con gió buổi đêm heo hắt lay những cọng tóc rối bù trên trán anh.

“Mr.X ... đã lâu không liên lạc” – Ngôn Hoa thấp giọng.

“Sam, cậu hẳn đã biết mọi chuyện rồi chứ?” – đầu dây bên kia vang đến tiếng nhạc sập sinh, lại thêm tiếng cười đùa éo lá không ngớt đủ để biết người đó đang ở trong quán bar.

“Biết” – Ngôn Hoa đáp.

“Tôi nghĩ không lâu nữa đến Ngôn Thị cũng sẽ bị lôi ra, mặc dù chuyện đã lâu rồi nhưng tên khốn kia vốn đi theo tôi từ trước nên đúng là hẳn biết không ít, lại vì chút hảo vọng mà phản bội tổ chức, hẳn thì đã bắt về được nhưng còn phía mua thông tin vẫn đang truy tìm, cậu đừng lo, sẽ sớm thôi” – giọng nói người đó đã ngà ngà say.

“Không cần tìm, phía Ngôn Thị tôi sẽ lo ổn thoả, chỉ cần ông tiếp tục siết chặt truyền thông” – Ngôn Hoa đề nghị.

“Về phía báo giới không có gì đáng quan ngại, lần trước chỉ là sơ xuất là tên thuộc hạ thân cận này, cậu phá lệ tha cho hắn một mạng hẳn không biết ơn lại còn quay ra phản bội cả tổ chức, lần này có mười cái mạng cũng không tha. Việc giải quyết người thì không đến lượt cậu quyết định” – bên kia gắng giọng.

“X những gì tôi nợ ông tôi nghĩ đã trả đủ rồi, còn phần ông nợ tôi không cần phải tính đến, thời hạn cũng sắp tới, đừng bứt dây động rừng, tôi sẽ giải quyết” – Ngôn Hoa nghiêm nghị.

“Cậu nên biết Huyền Hoà của chúng ta có không ít kẻ nhòm ngó, cũng đã gây không ít thù oán với những thế lực ngầm khác, nếu thông tin của cậu lộ ra bên ngoài với vị trí của cậu e là sẽ gặp nguy hiểm ... cái mạng của cậu rất đáng giá!” – một giọng cười hoan hỉ truyền đến.

Ngôn Hoa thờ dãi: “Hừ, thật vinh dự cho cái vị trí này của tôi, làm thế thân cho ông lâu như vậy cũng đã đến lúc rồi, không cần đợi đến thời hạn, lập tức trả lại nó cho ông”

“Cậu đừng đùa nữa, chỉ e thông tin bị đám người hắc bang mua lại rồi, cậu cẩn thận trước vẫn hơn. Tốt nhất trước hết giải quyết xong tên đầu xỏ bầy ra vụ này chúng ta hãy tính đến chuyện đó”

“Ông trốn kĩ như vậy bây giờ gọi tôi chỉ là để bảo tôi làm con rùa rút đầu à?” – Ngôn Hoa cười lạnh.

“Chỉ là không muốn tổn hại thiên tài cậu thôi, không còn chuyện gì tôi cúp đây, đợi liên lạc của Wenny”

“Tôi chẳng muốn quay trở lại nơi đó một lần nào nữa, tên kia tuy mọi người định đoạt nhưng việc truy tìm người mua tin có thể dừng lại rồi, tôi không cần” – Ngôn Hoa kiên quyết.

“Nhưng tôi cần, Huyền Hoà cần, kẻ nào dám phản bội tổ chức chỉ có một con đường duy nhất, còn kẻ cả gan dám động đến tổ chức ... cũng không có kết cuộc tốt đẹp” – sau câu nói là một tràng cười mang đầy sự độc đoán.

“Nhưng ...”

– [Tút, tut, tut] –

Phía bên kia đã ngắt.

Ngôn Hoa tức giận ném điện thoại vào góc phòng. Lần này anh đúng thật khó mà bảo toàn cho Vinh Hy, chuyện đã đến tai X, anh cũng không quyết được.

An Di thức dậy liền nhanh chóng sửa soạn, không hiểu sao dạo này cô lại muốn dính lấy Ngôn Hoa như vậy, hôm nay lại rất muốn cùng anh ăn sáng. Như mọi ngày, cô vẫn cứ bảo mọi người là đi ôn tập cùng Lâm Đình, tuy là nói dối nhiều cũng cảm thấy rất có lỗi, sự thật thì từ lúc cô về đây đến giờ vẫn chưa có gặp Lâm Đình lấy một lần, định bụng sẽ tìm đến bạn ấy thăm hỏi một chút, trong lòng cô cũng nhớ cô bạn dễ thương này.

Đến nhà Ngôn Hoa, An Di định sẽ vờ anh làm đồ ăn sáng cho mình nhưng nghĩ lại thì đêm qua anh thức rất khuya, có lẽ bây giờ còn đang ngủ và chắc cũng còn rất mệt, bất quá thì cùng anh đi ăn sáng cũng được, chỉ cần bên anh là được.

Cửa nhà anh vẫn tuyệt nhiên là không có khoá như thường lệ, bỏ ba lô xuống sô pha rồi không cần nghĩ An Di đã rón rén chạy ngay đến phòng ngủ của anh, nhưng anh lại không có ở đó, lẽ nào lại có thể dậy sớm như vậy, hay là anh lại không ngủ đây?

An Di liền đi đến phòng làm việc của anh, quả thật không sai, anh vẫn cắm cúi bên chiếc laptop, vậy là từ trưa hôm qua cho đến tận sáng hôm nay anh không có nghỉ ngơi? Ngôn Hoa này anh thật muốn em đau lòng đến chết hay sao. An Di đứng ở cửa nhìn nhó lên tiếng gọi anh: “Ngôn Hoa...”

Có lẽ anh cũng không ngờ cô sẽ đến sớm như vậy, định làm thêm chút nữa rồi sẽ vờ đi ngủ, như vậy thì khi An Di đến cô sẽ không biết là anh đã thức cả đêm, nhưng mà hôm nay sao tự dưng lại đến vào giờ này? Ngôn Hoa dụi mắt, đóng laptop lại rồi đứng dậy vươn vai. Anh biết là nhóc con này sẽ lại lăm lờ giận anh cho xem, anh không nói gì chậm rãi ra đến cửa cúi đầu hôn phớt lên trán An Di rồi mỉm cười.

An Di đúng là dối anh thật, lúc khuya đã bảo anh hứa lập tức đi ngủ bây giờ lại thành ra thức suốt như vậy, cô dùng dắn: “Anh thật xấu, đã hứa lại không làm, anh không biết mệt sao? Ngộ nhớ lại bệnh thì sao? Anh là người máy không cần nghỉ ngơi à?”

Ngôn Hoa nhìn bộ dạng giận dữ của cô không nhịn được cười. Cô thấy anh bị mắng đến như vậy còn mặt dày ở đó cười cô liền đánh túi bụi vào ngực anh: “Đáng ghét, còn cười em!”

“Được rồi, được rồi, không cười nữa” – Ngôn Hoa vòng tay bế bổng An Di lên đi về phía phòng ngủ.

An Di tự dưng bị anh thốc lên không kịp phản ứng, cô càng cựa quậy anh càng siết chặt vòng tay hơn, An Di hét: “Anh ... anh làm gì vậy?”

Ngôn Hoa cười, thoát cái đã thả cô nằm xuống giường rồi theo đà nằm xuống bên cạnh, kéo cô ôm trọn vào lòng, anh đáp: “Thì nghe lời em, đi ngủ!”

An Di khó chịu ngo ngoáy trong vòng tay anh: “Anh ngủ thì kéo em vào làm gì, em mới vừa dậy mà?”

“Nếu em chịu ngoan ngoãn nằm yên anh sẽ ngủ ngon hơn” – Ngôn Hoa thản nhiên đáp.

“Cái đồ háo sắc nhà anh, buông em ra, em vẫn chưa hết giận đâu đấy” – An Di tay chân đều bị anh khoá chặt không thể tiếp tục ngo ngoáy liền ngẩng đầu lên cắn vào bắp tay rắn chắc của anh thật mạnh một cái, thật sự muốn trút giận một chút.

“Đồ ngốc, tưởng như vậy anh sẽ buông em ra sao?” – Ngôn Hoa vẫn nhắm nghiền mắt.

An Di thấy anh không thêm tránh, cô sợ làm anh đau lại quay sang vùi đầu vào ngực anh ngoan ngoãn nằm yên thì thầm: “Anh đừng quá sức như vậy nữa được không? Lẽ nào công ty có chuyện rất lớn sao?” – An Di rất lo lắng, chẳng phải anh nói anh không còn quản chuyện công ty của ba anh sao? Chắc chắn phải có chuyện gì rồi anh mới phải đích thân giải quyết, còn mất bao nhiêu thời gian như vậy nữa.

“Đau lòng à?” – Ngôn Hoa hỏi, anh thấy cô không cựa quậy nữa nên buông lỏng tay chân cô ra, cuối đầu hôn chụt lên má phúng phính của cô.

“Tất nhiên” – Ngôn Hoa vừa buông ra An Di đã vội kéo cánh tay anh lại gần, khẽ vén tay áo đến chỗ bắp tay vừa rồi bị cô cắn lên xem, dấu răng đỏ ửng nổi bật trên làn da màu sáng của anh, An Di cảm thấy xót xa, vừa rồi cô cắn rõ mạnh như vậy, còn để lại cả cái dấu thật là sâu mà anh vẫn không có tí dấu hiệu nào là bị đau cả, An Di xoa xoa chỗ đó rồi lí nhí nói xin lỗi anh.

“Ngốc” – Ngôn Hoa mỉm cười, ngũ quan anh tuần khiến tim cô xao xuyến. An Di không kìm lòng được, ngón tay men theo chiếc cằm lúng lúng vài sợi râu non mới mọc của anh vẽ một đường lên đến bờ môi mỏng quyến rũ, rồi đến cánh mũi thanh thoát và sau cùng dừng lại trên đôi mi dài của anh, An Di thích nhất là đôi mi này, từng sợi mi dài thật dài đen nhánh vô cùng cuốn hút. Cô yêu anh, yêu ngay ngất con người này từ lần đầu tiên đôi mắt sâu thăm long lanh hút hồn ấy của anh và cô giao nhau, anh là người đàn ông duy nhất khiến trái tim non nớt của cô có cảm giác khác biệt hoàn toàn.

“Sao ai cũng thích bảo em ngốc thế? Ông cũng vậy, ba cũng vậy, anh Vinh Hy cũng vậy ... Cả anh cũng vậy nữa” – An Di khẽ nói.

“Vì em ngốc thật mà” – Ngôn Hoa bảo.

“Em không có mà, em ngốc ở chỗ nào anh nói xem?” – An Di khinh khỉnh nói.

“Ví dụ như bây giờ, đã bảo nằm yên lại không nghe” – anh đưa tay nắm lấy bàn tay không ngoan của cô trên mặt mình rồi mở mắt nhìn An Di chằm chằm.

“Thì sao?” – An Di vẫn không hiểu ý anh.

“Rất là ngốc” – Nói rồi Ngôn Hoa không để An Di kịp tránh đã liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của ai kia, nụ hôn dịu dàng dần chuyển sang dây dưa và mạnh mẽ, An Di bị anh hôn đến mê muội, cả người mềm oặt không có chút sức lực phản kháng, Ngôn Hoa dường như vẫn chưa thỏa mãn được sự khao khát trong lòng, ngọn lửa vừa bị yêu nghiệt này thấp lên nhất thời không thể kiềm chế, anh tham lam chiếm hữu cánh hoa anh đào của cô, môi lưỡi dây dưa một trận tình nồng khó dứt. An Di có cảm giác như dưỡng khí của mình dần bị anh rút cạn vậy, nhưng cảm giác hạnh phúc ngọt ngào thì lại không ngừng, không ngừng dâng cao. An Di thờ dốt, Ngôn Hoa lưu luyến rồi môi cô, dỗi trợn tuyền sang hóm cổ trắng muốt. Da thịt An Di vô cùng nhạy cảm, từng dấu hôn đỏ ửng lưu lại khắp cô, vai và xương quai xanh gọi cảm. An Di bị mấy sợi râu non của anh chọc cho ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng thì cô cũng tính ngó ra một chút rồi, con sói háo sắc này đang ngang nhiên làm bậy đây mà.

An Di ngượng ngùng đẩy Ngôn Hoa ra: “Anh ... đau em”

Ngôn Hoa lúc này đang triển miên bỗng khựng lại nhìn An Di: “Sao lại đau?” – Anh nhú mày.

“Râu ... râu của anh” – An Di hai má đỏ hồng vì ngượng quay mặt đi.

“Tiểu yêu tinh, tại em cá, dụ dỗ anh” – Ngôn Hoa thờ dãi, ánh mắt tối sẫm kìm nén khao khát của bản thân nhìn cô: “Phạt em” – Nói rồi anh cuối đầu cắn nhẹ trên xương quai xanh của An Di, để lại một dấu ấn ái muội rồi lật người nằm sang bên nhắm nghiền mắt lại.

An Di cũng rất ngoan ngoãn nằm im thin thít, cô bây giờ biết mình ngốc thật rồi, đúng là cừu dâng miệng sói mà.

Bảng đi một lúc An Di cảm thấy Ngôn Hoa bên cạnh dường như đã thiếp đi rồi, cô quay sang nhìn anh, dáng vẻ khi ngủ của anh đúng là rất buồn cười, tóc tai thì rối bù gương mặt lại như trẻ con vậy, nghĩ thâm đáng về này của anh chỉ mình cô được thấy thì trong lòng không khỏi hạnh phúc. Người đàn ông mà bao người với không tới này là của riêng cô thôi. Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì cô nguyện sẽ mãi mãi không dậy nữa, chỉ muốn thời gian ngưng đọng tại khoảnh khắc hạnh phúc này ...

Nhìn đồng hồ, đã hơn bảy rưỡi, An Di vốn là định cùng anh ăn sáng lại thành ra ... ngủ cùng anh. Thật tội cho cái bụng trống rỗng đang sôi sục rất đáng thương của cô, Ngôn Hoa đáng ghét, đã không được ăn ngược lại còn bị anh “ăn”.

An Di xoay người định rón rén xuống bếp nhà anh xem có gì lót bụng hay không, vừa bỏ một chân xuống giường tay đã nhanh chóng bị ai đó nắm lại, kéo ôm vào lòng.

Ngôn Hoa lên tiếng: “Biết đói rồi sao? Tường em ngắm anh đã no rồi chứ?”

“Xì, ai thèm. Mà ... sao anh biết em ngắm anh, anh không ngủ sao?” – An Di day day hai mắt nhắm tịt lười biếng của anh.

“Được rồi, đưa em đi ăn, đợi anh đừng có mà xuống bếp nghịch” – Ngôn Hoa cười, anh biết tông những gì cô nhóc này nghĩ, vừa nãy rõ ràng anh nghe được cái bụng cô đang biểu tình dữ dội, còn không chịu ăn sáng đã chạy sang đây, đúng là bị anh làm cho hư rồi.

Nhìn thấy Ngôn Hoa đứng dậy An Di thắc mắc hỏi: “Anh đi đâu?”

“Đi cùng không?” – Ngôn Hoa cười gian xảo.

“Đi đâu?” – An Di hớn hờ.

“Tắm” – Ngôn Hoa thần nhiên.

“Lưu manh” – An Di dí dí nắm đấm về phía anh.

An Di chán chường ngồi trong phòng anh phá phách, hết xem chỗ này lại nghĩa chỗ nọ.

Ngôn Hoa ở trong phòng tắm nói vọng ra: “Đừng có mà nghịch đồ trong ngăn tủ của anh đấy”

“Không thèm” – An Di đáp, trong đầu thoát nghĩ không biết có phải ăn gần camera giám sát hay không tại sao cô làm gì cũng không qua mắt được anh. Thế nhưng tò mò là vậy, thà anh đừng nói chứ bây giờ cô thật không đủ lí trí để không thắc mắc thứ trong hộp tủ của anh là gì, không kiểm lòng được cô định chỉ mở ra ghé mắt một chút thôi, sẽ không chạm vào, thế là lập tức chạy đến đó.

Trong tủ là một chiếc hộp nhỏ nhỏ, do để sát ở góc cho nên An Di không thể nhìn rõ, vừa định đưa tay kéo ra đã nghe tiếng mở cửa phòng tắm, An Di giật mình rút tay lại nhìn Ngôn Hoa mỉm cười ngượng ngùng.

“Không ngoan” – Ngôn Hoa tặc lưỡi.

“Không, em chỉ ...”

“Lấy ra đây” – Ngôn Hoa bảo.

“Hả?” – An Di ngạc nhiên.

“Lấy nó ra” – Ngôn Hoa chỉ tay về phía hộp tủ.

An Di nghe lời liền kéo tủ ra, lúc này mới nhìn rõ được thì ra đó là một hộp quà nhỏ. Ngôn Hoa bước tới lấy hộp quà rồi mở ra. Bên trong là một chiếc vòng tay đá mây màu xanh ngọc bích. An Di cảm thấy thứ này trông thật quen mắt chắc chắn đã thấy qua ở đâu rồi nhưng nhất thời lại không nhớ. Trong lúc cô còn đang ngẩn ngơ thì Ngôn Hoa đã đeo nó vào trong tay cô, dịu dàng ôm cô và thở thê: “Tặng em”

Mùi hoắc hương rất đời quen thuộc khiến trái tim An Di mê mẩn: “Ồ sao lại tặng em, hôm nay đâu có phải ngày đặc biệt gì?”

“Không cần thiết phải nhân dịp gì” – Ngôn Hoa nói thế nhưng trong lòng anh lại nghĩ khác, chiếc vòng tay này là lúc cô còn ở Anh, anh lúc ấy vẫn là lặng lẽ đi sau cô mỗi cuối tuần, đến một ngày cô dừng lại rất lâu trước một quầy đồ lưu niệm rồi buồn bã rời đi, sau đó anh đến hỏi người bán hàng mới biết thì ra cô định mua chiếc vòng tay này nhưng suy nghĩ mãi cuối cùng lại thôi. Khi ấy nhìn chuỗi đá mắt mèo trên tay mình trong lòng anh đau quặn thắt, anh biết rằng khi đó cô cũng nhớ anh, cô cũng buồn bã như anh, thế là không nghĩ nhiều anh liền mua nó, không nghĩ là có ngày sẽ tặng được cho cô, cất giữ mãi đến bây giờ vòng tay của anh dù đã hỏng mất rồi, nhưng lại có thể chính tay mình đeo chiếc vòng này vào cho cô, trong lòng cũng dễ chịu đôi chút.

“Rõ ràng là tặng em lại bảo em đừng nghịch vào, rõ ràng là anh muốn trêu em. Xấu thật!!! Aaa ... Quên mất, em cũng có thứ này tặng cho anh” – An Di cuống quýt chạy ra phòng khách lấy từ trong ba lô ra sâu chuỗi mắt mèo liền mang đến đeo vào tay Ngôn Hoa rồi vui vẻ bảo: “Quà sinh nhật cho anh, dù đã muộn hơn một tháng. Hi hi”

Ngôn Hoa hơi ngạc nhiên: “Em ... cái này?”

“Em làm trước đêm sinh nhật của anh, nhưng khi đó chẳng thể nào mà mang tặng cho anh ... Như trước đây” – An Di khẽ cười: “Không cần biết trước đây thế nào, vì sao mà anh không đeo. Bây giờ anh nhất định không được từ chối, phải đeo nó đây”

Ngôn Hoa nhún mày: “Trước giờ vẫn luôn đeo. Chỉ là vô tình ... làm hỏng rồi ...”

An Di ôm chặt lấy Ngôn Hoa, thì ra trước giờ anh không có vì chê quà cô tự tay làm mà không đeo, ngược lại còn luôn đeo, cô rất hạnh phúc, anh luôn trân trọng như vậy chứng tỏ anh cũng trân trọng tình cảm của cô. An Di thấp giọng: “Không sao, có nó rồi. Anh nhìn này” – An Di chỉ vào sâu chuỗi trên tay anh có dòng chữ khắc: “A love S. Giống hệt cái trước đây”

“Ngốc à em lại tự tay khắc sao? Nhớ lại bị thương ...?” – Ngôn Hoa vén mấy sợi tóc mai của An Di đặt lên trán cô một cái hôn ngọt ngào.

“Bị thương thì sao?” – An Di hỏi.

“Anh đau lòng” – Ngôn Hoa đáp, giọng nói đầy thâm tình, An Di ở trong vòng tay anh xoay xoay chuỗi hạt của anh rồi lại vịn vào chuỗi hạt của mình, gương mặt toát lên niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Người con gái bé nhỏ mỏng manh này khiến anh không có cách nào ngừng yêu cô, không muốn bất cứ thứ gì tổn hại đến cô, anh sẽ từ bỏ tất cả, quãng đường đời còn lại duy nhất chỉ muốn nắm tay cô bước qua, cùng cô nếm trải hương vị tình yêu ngọt ngào này. Anh yêu cô rất nhiều, yêu từng thứ nhỏ nhất nhất của cô, yêu đến không thể quay đầu lại.

An Di khẽ ngược nhìn ánh mắt thâm trầm của anh, trong lòng lại tò mò muốn hỏi những câu vớ vẩn mà bất cứ cô gái nào khi yêu cũng đều muốn hỏi: “Anh này, anh bắt đầu yêu em từ khi nào ý nhỉ? Nói cho em biết đi!!! Tại sao lại yêu em?”

Ngôn Hoa chau mày vờ như đang suy nghĩ: “Hừmmmm... Một ngày nào đó, tại một bệnh viện nào đó, có một anh chàng nào đó trong lúc mặt trời đã lên tận đỉnh đầu rồi lại từ trong điện thoại mà nhận được lời chúc ngủ ngon từ một cô ngốc nào đó, rồi cũng từ đó ngày nào cô ngốc ấy cũng làm phiền anh chàng họ, hỏi anh ta đã ăn chưa, đã khỏe chưa, bảo anh ta chú ý thời tiết lạnh, còn thường xuyên chúc anh ta ngủ ngon, rồi cũng chính cô ngốc đó vào một ngày không đẹp trời nào đó đã bỏ mặc không quan tâm anh chàng họ nữa khiến trái tim anh ta trống rỗng đi mất một khoảng lớn ... mãi đến khi thật sự đứng trước cô ngốc đó sau cách trở một vòng trái đất anh ta mới biết hoá ra cô ngốc ngày đó lại chính là một thiên thần, còn là thiên thần hộ mệnh của anh ta nữa, khoảng khắc ấy khoảng trống trong trái tim anh ta đã bị hình bóng cô lấp đầy mất rồi. Nhưng anh ta còn chưa kịp nói yêu cô thì đã phát hiện thì ra bên cạnh cô lại có nhiều vệ tinh như vậy, họ là những thân cận của cô, thậm chí còn là nửa kia đã định của cô, họ khiến cô không ngừng mỉm cười, khiến cô vui vẻ, khác hẳn anh ta, chỉ có thể khiến cô ghét, khiến cô không vui, thậm chí còn làm cô khóc nữa. Anh ta thực yêu cô rất nhiều nhưng vì anh sợ mình không thể làm được những điều tương tự cho cô, lại sợ cô vạch trần bóng tối quá khứ của anh nên đã tìm cách trốn tránh, tìm cách đẩy cô ra xa mình ... Anh ta không hay không biết rằng, chính vì vậy mà anh đã làm tổn thương cô ngốc thiên thần ấy, tổn thương luôn cả bản thân mình ...”

Vốn chỉ định làm nũng Ngôn Hoa thôi nhưng lại bị những lời chân thật từ tận đáy lòng của anh làm cho cảm động đến rung rung. An Di càng ôm chặt anh hơn, cô nghẹn ngào: “Anh mới thật là ngốc, yêu là yêu thôi, sao lại không thể nói ra, sao lại sợ?”

“An Di, tha lỗi cho anh, tha lỗi cho sự hèn nhát trước đây của anh, không phải anh không yêu em, không phải anh không thể nói, là do anh không biết, anh không biết phải nói ra thế nào, em chính là ngoại lệ đầu tiên, là người con gái đầu tiên khiến anh động lòng, khiến anh biết được thế nào là tình yêu, hơn nữa sự mất mát trong quá khứ là gánh nặng tinh thần của anh, anh không muốn mất em, em bây giờ là tất cả của anh. Anh bảo thủ, anh thô kệch, anh lạnh lùng, anh không giỏi thể hiện nhưng em phải biết một điều rằng: Anh yêu em, rất yêu em”

“Em biết rồi, em không cần gì cả, chỉ cần anh bên cạnh thôi”

“Ngoan, không được khóc” – Ngôn Hoa lấy tay ân cần nhẹ nhàng lau đi khoé mắt ướt đầm của An Di.

“Em không khóc nữa” – An Di gạt đầu.

“Ừm, dẫn em đi ăn sáng, đi nào” – Ngôn Hoa kéo An Di đang nũng nịu như con nít dính chặt vào anh cùng đi ra ngoài ...

4400 chữ, cho thoải lòng mọi người nha, Au buồn ngủ quá đi trời ơi. Chúc mọi người sáng ra đọc xong có một ngày vui vẻ nhé! Chắc đến cuối tuần mới có chương mới nên mong mọi người thông cảm !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nhà Hàng Của Trịnh Phong

“Không gian thoáng đãng, cách bày trí lại hài hoà, mang hơi hướng thiên nhiên gần gũi, hơn cả là món ăn ở đây rất ngon, có thể làm vừa lòng cái miệng khó chiều của anh, nhà hàng này tiếng tăm lừng lẫy cả nước, không những về món ăn mà còn về cả sự sang trọng và cách phục vụ tận tình của nhân viên, ngoài ra nơi đây còn rất kén khách nữa. Bởi thế muốn đặt bàn ở đây không phải chuyện dễ, không là giới quyền uy thì cũng là trâm anh thế phiệt”

~~~~~
“Muốn ăn gì?” – Ngôn Hoa hỏi, mắt vẫn hướng về phía trước chuyên tâm lái xe.

An Di lơ đãng trả lời: “Không biết”

“Hừm?” – Ngôn Hoa gắng giọng liếc mắt sang liền nhìn thấy An Di đang mơ màng tựa người vào ghế lạng lẽ ngắm nhìn chiếc vòng trên tay. Anh khẽ rướn người cốc nhẹ lên trán An Di, lời cô trở về thực tại.

“Ây” – An Di than thở: “Anh đánh em?”

“Đánh cho em tỉnh” – Ngôn Hoa đáp thân nhiên.

“Em rất tỉnh mà” – An Di nhăn nhó.

“Ngồi thừa ra đấy mà bảo đang tỉnh à? Anh hỏi em muốn ăn gì?” – Ngôn Hoa thờ dãi.

“Anh ăn gì em ăn nấy” – An Di hí hửng.

“Heo ngốc” – Ngôn Hoa khẽ nhếch mép, gương mặt ẩn hiện ý cười.

An Di ai oán: “Lại bảo em là heo, lại trêu em ngốc ... hừc”

Ngôn Hoa đưa An Di đến nhà hàng anh vẫn thường hay lui tới trước đây. Không gian thoáng đãng, cách bày trí lại hài hoà, mang hơi hướng thiên nhiên gần gũi, hơn cả là món ăn ở đây rất ngon, có thể làm vừa lòng cái miệng khó chiều của anh, nhà hàng này tiếng tăm lừng lẫy cả nước, không những về món ăn mà còn về cả sự sang trọng và cách phục vụ tận tình của nhân viên, ngoài ra nơi đây còn rất kén khách nữa. Bởi thế muốn đặt bàn ở đây không phải chuyện dễ, không là giới quyền uy thì cũng là trâm anh thế phiệt. Trước đây Ngôn Hoa vốn cũng chẳng thích ra ngoài ăn là mấy, muốn ăn uống gì anh tự khắc có thể phục vụ bản thân, huống hồ lại một thân một mình nên cũng quan trọng chuyện này.

Đến khi anh quen biết Trịnh Phong, tên này không những lăm lăm nhiều việc mà ngoài ra còn rất thích xen vào chuyện người khác nữa, tuy vậy nhưng không hiểu sao anh lại có thể chịu đựng nổi tính khí trái ngược của hắn mà xem hắn là bạn được nữa, thật kì lạ nhưng cũng thật trùng hợp, anh trước giờ chưa từng kết giao thân thiết với ai quá mức nói chi đến việc bạn bè gì, nhưng Trịnh Phong lại là người duy nhất luôn nghĩ đến anh, thật sự quan tâm anh, coi anh như bằng hữu, không tính toán, không lợi dụng, tất cả khiến anh cảm nhận được một sự thân thiết và khẩn khít mà anh chưa từng cảm nhận được trước đây ở bất kì ai, đó là tình bạn. Nghiễm nhiên tên Trịnh Phong điên điên khùng khùng ấy lại trở thành người bạn duy nhất của anh, chính anh cũng thấy thật kì lạ, thật buồn cười.

Nhà hàng này cũng là Trịnh Phong nằng nặc kéo anh đến bảo nhất định anh phải thử tay nghề ở đây, rõ ràng là nhà hàng của gia đình hắn, những tưởng hắn chỉ muốn khoe mẽ nhưng anh nhận ra Trịnh Phong này quả thật không phải chỉ biết choai choai làm việc không đầu, thực ra hắn ta lại nấu ăn rất ngon, có thể coi là ngang ngửa với những đầu bếp cao cấp trong những nhà hàng danh tiếng mà anh từng thử qua. Không ngờ gia đình Trịnh Phong lại có truyền

thống mấy đời làm đầu bếp, chính là họ Trịnh mà giới ẩm thực ai nấy đều ngưỡng mộ. Thật sự là giàu nghề.

Cũng từ đó mà Ngôn Hoa thường xuyên đến đây hơn, có khi thì một mình, khi lại đi cùng Trịnh Phong. Mỗi lần anh đến đây đều nhận được đãi ngộ rất lớn từ gia đình Trịnh Phong ... chưa kể đến việc mấy cô chị gái, em gái, em họ, bà con của cậu ta không ngừng hết lần này đến lần khác thường xuyên tận tình thiết đãi ...

“Em gọi món đi” – Ngôn Hoa thận trọng kéo ghế ra cho An Di ngồi xuống rồi anh cũng chậm rãi ngồi cạnh bên, vòng tay ra sau ghế vịn về mấy lọn tóc dài mượt mà của An Di. Buổi sáng nhà hàng không có nhiều thực khách cho lắm, lúc đặc chỉ vài ba bàn có người. Ngôn Hoa và An Di theo thói quen luôn chọn một góc riêng biệt. Cạnh đó là một cửa sổ nhìn ra sân vườn của nhà hàng, cây cỏ xung quanh tươi mới rùng rinh những hạt sương mai lấp lánh, con gió nhẹ nhẹ khẽ lay lắt tóc ai đó, mang mùi hương iris nồng nàn của cô quán lấy tâm trí Ngôn Hoa.

“Cái này, cái này, cả cái này nữa ...” – An Di liên tiếp chỉ chỉ vào quyển Menu, vừa chuyên tâm suy nghĩ gì đó vừa lăm lăm tính toán.

“Thêm một ly sữa tươi, cảm ơn” – Ngôn Hoa đợi An Di gọi xong rồi thì đưa lại Menu cho người bồi bàn, còn không quên gọi thêm sữa cho An Di.

“Hả?” – An Di hơi ngẩn ra.

“So với việc tính xem lượng calories hấp thụ được trong bữa ăn này thì tốt hơn em nên ăn thoải mái đi” – Ngôn Hoa véo má An Di đầy cung chiều.

“Anh biết em đang tính lượng calories?” – An Di nhìn Ngôn Hoa đầu đầu, không hiểu sao anh lại biết được, lại còn gọi sữa nữa sao? Có chút cảm giác lo sợ ập đến, An Di cô thật sự không muốn uống sữa mà.

“Ừ. Có béo thế nào anh cũng không chê em đâu, ngược lại nếu em mũm mĩm thêm một chút thì ...” – Ngôn Hoa cười cười.

“Thì sao?” – An Di giật lại lọn tóc bị anh xoắn tít lại sau lưng.

“Thì ôm mới thích” – Ngôn Hoa điềm đạm trả lời, vẻ mặt tươi tắn như cười lại như không.

“Lưu manh” – An Di dí nắm đấm trước mặt Ngôn Hoa: “Mơ đi”

Ngôn Hoa giờ tay bao trọn lấy nắm đấm của An Di kéo cô ngồi sát lại rồi vòng tay ôm chặt cô, anh thỏ thẻ: “Ngày càng to gan”

“Aaa ... buông em ra, người ta nhìn bây giờ” – An Di ngo ngoáy không ngừng.

“Không phải em rất muốn để người ta nhìn thấy sao?” – Ngôn Hoa đáp.

“Ý em không phải là như thế này, là thái độ của anh cơ” – An Di cố đẩy Ngôn Hoa ra, không ngừng đánh túi bụi vào lưng anh.

“Thái độ thì đã làm sao? Hành động không phải hơn à?” – Ngôn Hoa trả lời, vẫn không buông An Di mặc cho cô vùng vẫy trời chết.

...

“Hmm ... Hmm, thật là thất lễ mà, lẽ ra món ăn nên từ từ đem lên chứ?” – Trịnh Phong từ ngoài cửa bước vào đã nghe quản lý bảo tên ‘bạn thân đại nhân’ của anh hôm nay có hứng đại giá quan lâm đến đây, còn dẫn theo một cô nàng vô cùng xinh đẹp đến nữa. Anh chỉ định đến chào hỏi thôi, không ngờ lại đúng lúc người bồi bàn mang đồ ăn ra bị cảnh tượng mùi mẫn làm cho dờ người chỉ biết yên lặng đứng nhìn, thấy cậu chủ bước đến liền cầu cứu.

An Di bị làm cho giật bắn mình, vội đẩy mạnh Ngôn Hoa ra nhìn người bồi bàn rồi lại nhìn Trịnh Phong phất chốc hai má đã đỏ bừng bừng. Ngôn Hoa đáng ghét, hại cô ngượng chết đi được.

“Lốp trưởng?” – Trịnh Phong thốt lên đầy ngạc nhiên.

“Chào thầy!” – An Di cười hì hì.

“Rảnh rồi quá nhỉ?” – Ngôn Hoa lãnh đạm lên tiếng.

Trịnh Phong đón lấy xe đẩy thức ăn rồi ra hiệu cho người bồi bàn đi vào trong, anh tận tay bày món lên rồi vui vẻ cất tiếng: “Cũng may là hôm nay tôi quá rỗi cho nên mới hân hạnh biết được một số chuyện”

“Hừ” – Ngôn Hoa không có vẻ gì là đang quan tâm tới mấy lời của Trịnh Phong, lạnh lùng cầm đũa gấp thức ăn cho An Di.

An Di thì vô cùng ngượng, vừa rồi đùa giỡn bị thầy Trịnh Phong bắt gặp, chưa kể lần trước ở bệnh viện cũng là bị thầy nhìn thấy hai người cô và Ngôn Hoa ôm nhau ... Haizz, thật khó xử mà, An Di lên tiếng: “Lâu quá không gặp thầy ạ, thầy ngồi xuống dùng bữa chung chứ?” – An Di lễ phép.

“Ai cho em mời cái đồ lo chuyện bao đồng cậu ấy? Lắm chuyện” – Ngôn Hoa liếc nhìn An Di.

“Không đến lượt cậu đuổi, trò cung của tôi đã mời, lẽ nào tôi lại không khách khí?” – Trịnh Phong vui vẻ đáp.

“Trò cưng của tôi? Từ khi nào mà An Di trở thành trò cưng của cậu vậy?” – Ngón Hoa nhún mày, An Di lúc này khuôn mặt cứng đờ đang nhìn anh cau có.

“Ừ trò cưng của tôi nhưng không biết từ khi nào đã là hủ mật* của ai kia. Sự đồ luyến ái ... chắc chắn” – Trịnh Phong cười khẩy, An Di lại bắt đầu ngượng, cứ cuối đầu mãi.

*hủ mật = honey, người yêu.

“Em lo ăn đi, đừng để ý đến kẻ lắm lời này” – Ngón Hoa khẽ vuốt mặt An Di, kéo cô ngược lên.

Trịnh Phong lại lên tiếng tò mò: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi thực thắc mắc người lần một năm trước ở trên giường của cậu và người ở bệnh viện có phải là lớp trưởng đây không, cậu không quơ đũa cả nắm đấy chứ? Như vậy thật là không công bằng cho trò cưng của tôi” – Trịnh Phong chẳng hề ngượng, thẳng thắn mà hỏi.

“Một năm trước? Trên giường?” – An Di suy nghĩ nửa đã phun hết thức ăn ra ngoài, cũng may cố giữ lại được, nhưng lại bị nghẹn, ho không ngừng.

Ngón Hoa tức giận phang thẳng ánh mắt cay cú đến Trịnh Phong rồi lo lắng quay sang đưa ly nước và ân cần xoa lưng cho An Di. Anh dịu dàng: “Từ từ thôi”

“Anh ...” – An Di nhìn Ngón Hoa đầy nghi vấn, rốt cục cũng bị mấy lời thầy Trịnh Phong quấy nhiễu tâm can.

“Là em” – Ngón Hoa cất giọng ôn hoà, anh rõ ràng biết cô muốn hỏi gì.

“Hả?” – An Di lập tức nhớ ra Ngón Hoa đã từng nói với cô chuyện này, thầy Trịnh Phong này cũng thật là không biết tế nhị mà, chuyện như vậy cũng có thể đem ra hỏi, còn dùng những lời ái muội như vậy nữa chứ ... suy nghĩ thì hiểu lắm rồi.

“Lớp trưởng này, tôi còn tưởng cậu ta sẽ cô độc đến già ấy chứ, không ngờ lại bị em thu phục sớm như vậy, trai tân hai mươi mấy năm còn gì? Cuối cùng cũng chịu công khai rồi?” – Trịnh Phong không khách khí lên tiếng. Hoá ra tên bạn thân quái gở này đã sớm đồ gục rồi, hại anh trước giờ không biết sợ hãi vì quá tự mãn sẽ một mình cô đơn đến già còn liên tục giới thiệu hết thầy chị em trong nhà cho hắn, nghĩ lại thật buồn cười.

“Phụt” – An Di không nhịn được cười.

Ngón Hoa khó chịu lườm lườm An Di rồi nhìn Trịnh Phong cất giọng: “Nếu cậu cứ tiếp tục tôi tin một phút nữa thôi cậu sẽ bị tôi đá ra khỏi đây”

“Được được, yên lặng là xong chứ gì?” – Trịnh Phong ngồi yên một chút lại ngửa miệng, nhìn thật không quen mắt cái con người lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ mà anh biết lại đang ân cần chăm sóc bữa ăn cho cô trò nhỏ đáng yêu kia, còn không ngừng ngắm nhìn cô ăn bằng đôi mắt thâm tình khiến anh muốn dưng cả lồng tơ lên.

Trịnh Phong anh đây thật có ấn tượng với An Di, tính cách thân thiện dịu dàng lại rất chăm chỉ và trách nhiệm, còn là một tiểu mỹ nhân nữa, khiến ai cũng muốn cưng chiều, trước giờ anh chẳng mấy khi để ý đến học trò, An Di chính là ngoại lệ, dám chinh phục anh, dám đấu khẩu với anh nhưng lại rất ngoan ngoãn vâng lời anh thế nên anh mới ấn tượng sâu sắc như vậy, không ngờ cô nàng này lại chinh phục được trái tim sắt đá của tên quái gở kia, đúng là chuyện đời khó đoán nhưng nhìn hai người hạnh phúc như vậy người làm bạn như anh xem ra cũng thấy vui lây.

Bất chợt nhìn thấy gì đấy khiến Trịnh Phong mơ hồ hiểu ra được một chuyện, anh lơ đãng lên tiếng: “Lớp trưởng à, hôm qua em ngủ không ngon sao?”

“Dạ ...? Ồ sao thầy biết” – An Di ngăn ra.

“Chắc là muỗi đốt rất dữ nhỉ? Còn là con muỗi rất khôn ngoan nữa, đốt con người ta đến nổi trên cổ đầy ‘những bông hoa nhỏ’?” – Trịnh Phong cười nhìn Ngón Hoa, giọng điệu vô cùng mờ ám.

“Hả? Cổ?” – An Di vốn không thể nhìn thấy nơi cổ và xương quai xanh của mình sáng nay sớm đã bị Ngón Hoa *giày vò* lưu lại trên làn da trắng ngần vô số những vết ửng đỏ vô cùng lộ liễu, chiếc áo thun cổ tròn hôm nay cô mặc nào đâu có thể che dấu được sự tham lam của ai kia.

“Một ... hai, ...” – Ngón Hoa hắng giọng.

“Thôi thôi, được, không làm phiền hai người nữa, tôi còn có việc đi trước đây, không đi thì chút nữa lại bị đá ra ngoài thì khổ, hẹn gặp lại, lớp trưởng xinh đẹp” – Trịnh Phong buông một câu rồi bỏ mặt An Di đang ngồi thừ ra đó nhanh chóng rời đi.

Ngón Hoa im lặng nhìn An Di, cô đang suy nghĩ gì đó rất chăm chú, lại nhìn đến những dấu hôn anh lưu lại trên cổ cô rồi bất giác mỉm cười, rốt cục tôn nghiêm đàn ông là gì anh cũng hiểu rồi, người con gái này là của anh, dấu vết trên người cô cũng là của anh, rất thoải mái, rất phấn khích.

Nhìn thấy Ngón Hoa đột nhiên nhìn mình cười An Di cuối cùng cũng hiểu rồi, sáng nay anh ... Aaaa thật không muốn nghĩ nữa mà, thẹn chết cô rồi, người đàn ông này vốn đâu có hôn cô, rõ biến thái, thật không công bằng mà???

“Lưu manh, đồ con muỗi lưu manh nhà anh” – An Di sa sầm mặt.

“Ấu trĩ, gì mà con muỗi lưu manh? Vậy em nói cho anh biết em có yêu tên lưu manh này không?” – Ngón Hoa cười hỏi.

“Không . Không yêu chút nào” – An Di dối.

“Thật to gan” – Ngôn Hoa ghé sát lại gần An Di: “Có yêu không?” – Anh hỏi.

“Không ...”

“Hừm?”

“Không yêu mới lại”

“Ngoan” – Ngôn Hoa cung chiêu lấy khăn lau miệng cho An Di, chăm cô như con nít, anh đưa ly sữa cho cô rồi bảo: “Em uống đi”

“Một nửa thôi có được không?” – An Di nũng nịu.

“Không, phải uống hết” – Ngôn Hoa khẳng định.

“Em đâu phải là con nít nữa” – An Di nói.

“Ngoan đi, có thưởng” – Ngôn Hoa dỗ ngọt cô.

An Di hai mắt sáng rỡ: “Thật không?”

“Tất nhiên” – Ngôn Hoa đắc ý, nhóc con này rất dễ bị anh dụ dỗ nha.

“Vây được” – An Di đón lấy ly sữa nhăn nhó cổ uống hết một lần. Khó khăn lắm mới xong, An Di hí hửng quay sang Ngôn Hoa vùi vỉnh: “Thưởng cho em”

Ngôn Hoa không nói gì liền đặt lên đôi môi xinh xắn còn vương chút bọt sữa của An Di một nụ hôn, cô ngăn người trợ ra mặc cho Ngôn Hoa tham lam chiếm hữu.

Hương vị ngọt ngào của An Di cùng mùi sữa béo ngậy khiến Ngôn Hoa mê đắm không muốn rời.

Bỗng dưng điện thoại anh reo, An Di vội đẩy anh ra nhưng bị anh giữ lại, tiếp tục chiếm hữu trọn vẹn sự ngọt ngào.

Điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông, Ngôn Hoa lưu luyến rời khỏi cánh hoa mê người của An Di, bảo cô ngồi đợi, rồi anh cầm điện thoại đi ra một góc.

—

Nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình bỗng chốc Ngôn Hoa đành mặt khó chịu.

“Mr.X”

“Sam, tin tức của cậu đã bị rao bán từ sáng sớm hôm nay, có lẽ sớm đã lộ ra rồi, không cần biết cậu đang ở đâu hãy cẩn thận, Wenny đã cử người sang yểm trợ cậu, tốt hơn cậu mau chóng quay về tổ chức đi, đợi tôi giải quyết xong tên rao tin kia hẳn hay. Hẳn cũng thật giỏi, biết rằng truyền thông đã bị chúng ta kìm hãm kỉ lưỡng liền chuyển sang thế giới ngầm mà rao bán tin”

“X tôi đã bảo đừng tiếp tục nữa”

“Cậu biết hẳn? Hừ, dù sao cũng đã lần ra, không thể không giải quyết hẳn”

“X ...”

“Đừng can dự, hãy lo giữ cái mạng của cậu, lập tức bật định vị GPS, Wenny sẽ lo phần còn lại, cậu nên biết trong cái thế giới ngầm này thông tin mà đã lộ ra thì sẽ nhanh thôi, bọn chúng sẽ tìm đến cậu, hãy nhớ rõ thân phận của cậu ở Huyền Hoà, bất cứ ai cũng muốn cái mạng của cậu. Cẩn thận”

“...”

Tút, tut, tut

—

Ngôn Hoa thờ dãi nhìn đắm đắm về phía An Di đang ngồi đợi, anh định quay lại nhưng nghĩ gì đó rồi cuối cùng nhanh bước tiến vào gian bếp của nhà hàng tìm Trịnh Phong.

“Phong, cậu giúp tôi đưa An Di về, bảo rằng tôi có chuyện gấp phải đi trước dặn cô ấy đừng tìm tôi” -Ngôn Hoa gấp gáp.

“Có chuyện gì vậy?” – Trịnh Phong cảm nhận được sự khác thường từ trong đáy mắt sâu thẳm của Ngôn Hoa.

“Còn nữa, nếu có người tìm cậu tra hỏi cứ bảo là không quen tôi. Sau này có dịp tôi sẽ nói. Giúp tôi !” – Ngôn Hoa nhấn mạnh.

“Được” – Trịnh Phong biết ý, thấy Ngôn Hoa vội vã như vậy, ngữ khí lại có vẻ rất nghiêm trọng anh liền không suy nghĩ mà đồng ý, hai chữ ‘giúp tôi’ đã đủ chứng minh cậu ta xem anh thật sự là bạn bè, hết mực tin tưởng anh.

“Cảm ơn”

Nói rồi Ngôn Hoa nhanh chóng từ cửa sau của nhà hàng rời đi.

*3000 chữ nha, mấy cảnh ngược thôi thì cứ để sang chương sau, hôm nay tới đây thôi, mọi người đọc vui vẻ !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lí Trí Không Thể Điều Khiển Trái Tim

“Nghĩ thì như vậy nhưng lí trí An Di nào có thể điều khiển trái tim không ngoan ngoãn đang gào thét bảo cô tò mò chết đi được Ngôn Hoa đang làm gì lúc này, vì sao lại không đưa cô về còn dặn dò cô không được tìm anh”

“Thầy Phong?” – An Di ngơ ngác.

“Ngôn Hoa nhờ tôi đưa em về, cậu ấy có việc bận đi trước rồi, còn bảo em nhất định đừng tìm” – Trịnh Phong gấp gáp.

“Ồ có chuyện gì sao lại không kịp đưa em về đã đi rồi, vừa nãy vẫn ở đó nghe điện thoại mà?” – An Di ngây ngốc.

“Có lẽ là việc đột xuất, tôi cũng chẳng biết, nhanh lên tôi đưa em về”

“Em đi taxi cũng được không phiền thầy đâu”

“Không được, tôi đã nhận lời sao dám không đưa em về tận nhà chứ? Đừng làm khó thầy mà lớp trưởng!” – Trịnh Phong khẩn thiết.

“Ồ ...”

“Đi thôi”

An Di ngồi phía sau xe, hai mắt mơ hồ nhìn đi xa xăm, chỉ còn vài ngày nữa là phải bay sang Mỹ lo liệu cho kì thi Đại học, những định cùng anh vui vẻ thêm vài ngày, hôm nay sao tự dưng lại bỏ cô lại một mình chứ? Thật sự gấp lắm sao?

Trong đầu An Di vô số câu hỏi thắc mắc lần lượt quấy nhiễu, gần đây Ngôn Hoa đúng là bận thật, cả thái độ cũng trở nên là lạ nữa khiến An Di trong lòng lại vấy lên chút bất an khó tả.

An Di xuống xe rồi vào nhà đi loanh quanh trong vườn vẫn mang y nguyên bộ mặt thần thờ như vậy, bỗng cảm nhận thấy dưới chân mình nhồn nhột cô mới để ý Tiểu Bối đã đi theo mình từ tận ngoài cửa vào trong vườn, hình như nó cũng cảm nhận được sự kì lạ của An Di, không ngừng cựa cựa vào chân cô gây sự chú ý.

An Di ngồi thụp xuống vuốt ve Tiểu Bối, miệng lại không ngừng tự lẩm bẩm: “Tiểu Bối à, Ngôn Hoa anh ấy chắc chắn dạo này rất mệt đó, còn phải lo lắng cho mày nữa, mày phải biết thông cảm cho anh ấy, không được nghĩ lung tung nữa ... Tiểu Bối à, Tiểu Bối” – An Di cứ như vậy mất một lúc, chẳng biết cô đang nói Tiểu Bối hay đang tự nhắc nhở bản thân mình nữa ...

Tiết trời vào xuân, hoa cỏ trong vườn thi nhau khoe sắc rực rỡ, khung cảnh ngọt ngào tôn lên vẻ đẹp thiếu nữ thuần khiết của An Di, cô ngồi đấy bao lâu An tông đứng trên lầu ngắm cô bấy lâu. Ông lặng lẽ thờ dài, cuộc gọi vừa rồi đúng là khiến ông đau cả đầu, không biết nên buồn hay nên vui, nên tức giận hay nên an ủi nữa ...

“Con gái à, tại sao vậy? Lẽ nào lời ông con nói là thật? Đồ ngốc của ta, ta phải làm sao mới đúng đây?”

Vinh Hy từ trong nhà nhìn thấy An Di bước xuống từ một chiếc xe lạ liền chau mày khó chịu, là anh đã quản quá nhiều sao? An Di thực sự đã lớn rồi, không còn là cô bé ngày nào luôn cần sự bảo vệ của anh, luôn núp sau lưng anh ngoan ngoãn nữa rồi. Ngoài việc cô yêu Ngôn Hoa ra thì việc khác anh không nên quá khắt khe với cô, hướng hồ bây giờ chuyện cần làm cũng đã làm, nhanh thôi mọi người sẽ biết được bộ mặt thật của tên khốn đó, An Di cũng

sẽ không tiếp tục mê muội nữa, coi như không uống công anh hao tâm tổn sức không màng cả tính mạng dán thân vào hắc đạo bấy lâu ...

Ngắm nhìn An Di dịu dàng đùa giỡn cùng Tiểu Bối bao nhiêu kí ức ngọt ngào bỗng ùa đến trong anh, đã bao lần anh cũng cùng cô và Tiểu Bối vui vẻ như vậy? Tự bao giờ mà An Di càng xa cách anh hơn? Ngay cả gặp mặt anh cô cũng muốn tránh ... Là vì anh ngăn cản cô đến với người cô yêu sao?

An Di hãy tha thứ cho anh, dù có làm em tổn thương anh cũng phải mang em rời xa mối nguy hiểm bí ẩn đó. Tất cả là vì em, vì An gia.

“Anh Vinh Hy” – An Di nhìn thấy Vinh Hy cứ đứng đờ ra nhìn mình liền lên tiếng hỏi.

“Ừ” – Vinh Hy điềm đạm đáp một tiếng.

“Sao lại nhìn em mãi vậy? Em có gì lạ sao?” – An Di thắc mắc.

“Không có gì” – Vinh Hy chỉ vu vơ đáp lại nhưng khi nhìn đến chiếc cổ trắng nõn của cô lưu lại không ít những vết ửng đỏ mờ nhạt anh mơ hồ đã nhận ra điều gì đó, mặt sa sầm lại hỏi: “Mới sáng sớm em đi đâu thế? Ai vừa đưa em về?”

“Anh lại ... lại muốn quản em?” – An Di dùng dằng.

“Anh không có ý đó, em đừng bướng bỉnh như vậy nữa” – Vinh Hy thờ dãi.

“Đừng, là em bướng bỉnh, em cứ tiếp tục bướng bỉnh thì sao? Em đã giải thích với anh rất nhiều rồi, anh đừng vì chút hiểu lầm mà quy chụp cho người khác cái mác người xấu nữa được không? Người bướng bỉnh cổ chấp chính là anh đó” – An Di khẳng khái muốn ám chỉ đến việc Vinh Hy nghĩ gì về Ngôn Hoa.

“An Di à, tất cả không đơn giản như em nghĩ đâu ... Hắn ta ...” – Vinh Hy rất muốn một lần nói hết tất cả ra cho An Di biết những sự thật về Ngôn Hoa nhưng anh ngàn vạn lần không thể mở lời, điều anh lo sợ chính là những sự thật đó sẽ chắc chắn làm An Di đau lòng, khiến cô tổn thương. Lời nói ra đến cửa miệng lại không cách nào thốt nên lời. An Di không thể biết được nỗi khổ tâm của anh, cũng không thể cảm thông cho anh vì sao lại cổ chấp với cô như vậy. Gì cũng được, cô an toàn, cô vui vẻ là được, cô hiểu lầm anh cũng không sao ...

“Hắn ta, hắn ta ... anh đừng có nhìn người phiếm diện như vậy có được không?” – An Di học hăng.

“An Di” – Vinh Hy hắng giọng.

“Em không nghe, không nghe. Không muốn nói chuyện với anh nữa” – An Di bực dọc chạy một mạch vào phòng, cô không muốn tiếp tục đối co với anh Vinh Hy. Cô thật sự không phải vì bên vực Ngôn Hoa mới như vậy, chỉ vì sự cổ chấp của Vinh Hy khiến cô khó chịu, còn cả việc dạo gần đây anh luôn cố tình quản việc của cô, việc cô đi đâu, mấy giờ về, đi cùng ai ... rất kì lạ, trước giờ anh cũng rất quan tâm cô, nhưng chưa từng quá mức nghiêm ngặt như hiện nay, đến cả ba cô cũng không đến nỗi đó cơ mà?

Haiizz ... Mọi việc cứ dần rối bung rối bét cả lên ... An Di cô thật sự nhức đầu quá mức rồi, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa ...

Nhưng mà ... Ngôn Hoa đang làm gì nhỉ? Cô gọi anh lúc này có phiền anh không nhỉ? Thật sự mới vừa đây thôi vắng anh một chút đã thấy trống trải như vậy rồi, không được không được. Không nên làm phiền anh ...

Nghĩ thì như vậy nhưng lí trí An Di nào có thể điều khiển trái tim không ngoan ngoãn đang gào thét bảo cô tò mò chết đi được Ngôn Hoa đang làm gì lúc này, vì sao lại không đưa cô về còn dặn dò cô không được tìm anh ... Trong lúc An Di còn đang đấu tranh nội tâm thì từ khi nào tay đã cầm điện thoại nhấn nút gọi mất rồi. Không sao, chỉ nghe giọng anh một chút thôi cũng được, sẽ không phiền anh đâu mà ... Nhìn vào màn hình điện thoại trông chờ ...

Nhưng cô thất vọng rồi, đáp lại cô chỉ là thông báo khoá máy từ tổng đài thôi, anh vì sao lại không mở máy chứ?

An Di vẫn về chiếc điện thoại trong tay không ngừng nghĩ ngợi lung tung, đoán già đoán non ...

—

Không xong thật rồi, cả ngày cứ thừ ra nghĩ toàn những chuyện không đâu thôi, từ sáng đến tận chập tối An Di vẫn không có chút tâm trí ôn bài nào cả, chỉ cần giờ sách vở ra chấm chú được chưa bao lâu thì gương mặt anh tuấn của ai kia lại như ẩn như hiện quấy nhiễu tâm trí cô. Thật sự chỉ có thể tập trung khi ở cạnh anh thôi sao? Đúng hơn là khi có anh bên cạnh An Di sẽ chuyên tâm hơn, không nghĩ ngợi nhiều chuyện như vậy rồi.

Lại lo anh làm việc quá sức, lại có chút bất an trong lòng ... An Di cuối cùng vẫn là quyết định đi tìm anh thì hơn, gọi anh thì tắt máy, chẳng còn cách nào khác chính là lon ton chạy đến nhà anh, không biết hiện giờ anh có ở nhà không nữa, nhưng đi vẫn hơn không, tiếp tục như vậy cô sẽ không thể có tâm trí làm việc gì mất.

Đến nhà Ngôn Hoa, cửa vẫn như thường lệ không hề khoá, An Di lại lần mò trong bóng tối bật đèn lên rồi rón rén tìm anh khắp nơi trong nhà, trong phòng khách không có, trong bếp không có, phòng ngủ không có, cả phòng làm việc cũng không? Ở ... Ngôn Hoa này lại thân nhiên ra ngoài mà không khoá cửa sao? Anh đâu có tùy tiện như vậy chứ? Thật kì lạ, An Di lâm bảm tự hỏi anh đã đi đâu không biết nữa, điện thoại cũng không mang theo mà đặt trên bàn làm việc, thế thì anh đúng là đã về qua nhà rồi, nhưng giờ lại mất tích không dấu vết, không biết làm sao mà tìm nữa. An Di thần thờ ngồi phịch xuống sofa đưa tay lên trước mặt khẽ xoay xoay chiếc vòng trên tay ngắm nhìn. Màu xanh ngọc bích trong sáng phản chiếu ánh sáng từ chiếc đèn trên trần nhà trở nên long lanh sáng rực như màu trời buổi sáng ...

Bỗng dung có tiếng thắng xe, rồi tiếng bánh xe rít mạnh trên mặt đường khiến An Di giật nảy mình vội chạy lại cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bóng đêm lúc này

đã phủ xuống khu phố tĩnh mịch. Cái rét nhẹ của khí trời khiến An Di vô thức rung mình, cô nhướn mắt cố nhìn ra bên ngoài, dưới ánh đèn đường vàng nhạt là mấy chiếc ô tô đậu san sát nhau. Chiếc xe đầu tiên chắc chắn là xe của Ngôn Hoa, An Di có thể dễ dàng nhận ra, bóng dáng cao lớn vạm vỡ quen thuộc của anh từ trong xe bật chạy vào trong nhà, không bằng cửa lớn, nhấc mình nhẹ bỗng một cái Ngôn Hoa dễ dàng leo qua hàng rào rồi nhanh chóng vào nhà, khoá chặt cửa lại. An Di vô cùng hốt hoảng, phía sau những chiếc ô tô còn lại những người lạ mặt hung hăng băng ngang dãy hàng rào đuổi vào, trong tay còn hăm hăm cầm theo rất nhiều vũ khí, gậy, côn, ... súng ... là súng sao? An Di dụi dụi mắt không tin vào những gì vừa nhìn thấy.

“An Di?”

Ngôn Hoa vừa vào nhà đã bị ánh sáng chói mắt làm cho ngạc nhiên vô cùng, còn ngỡ đã bị mai phục nào ngờ nhìn quanh một lượt anh liền phát hiện An Di đang đứng co ro trong một góc á khẩu nhìn anh. Ngôn Hoa thất kinh, tại sao cô lại ở đây? Anh nhanh chóng tiến đến bên An Di, ra hiệu cho cô im lặng rồi kéo cô vào trong phòng làm việc của mình.

“Không phải đã bảo em đừng tìm anh sao? Đồ ngốc này em thật là ...” – Ngôn Hoa vô cùng giận dữ vì cô không nghe lời nhưng không biết phải trách cô như thế nào nữa, hiện giờ vô cùng nguy hiểm, trước hết phải bảo đảm an toàn cho An Di.

“Anh ... Ngôn Hoa ... bọn họ?” – An Di run rẩy, cất giọng yếu ớt, cô bị dọa đến cả người mềm nhũn ra rồi.

“Im lặng, nghe lời anh, ở yên đây, cho dù có bất cứ chuyện gì cũng không được ra ngoài, rõ chưa?” – Ngôn Hoa gấp gấp dặn dò.

“Ngôn Hoa ... có chuyện gì? Anh nói cho em biết rốt cuộc có chuyện gì?” – An Di vừa sợ hãi vừa lo lắng.

“Ngoan, nghe lời anh” – Nói rồi Ngôn Hoa đặt lên trán An Di một nụ hôn vội, sau đó anh lấy điện thoại trên bàn, lập tức đóng chặt cửa phòng đi ra ngoài.

An Di vẫn chưa hoàn hồn, bất động đứng tại chỗ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi anh bị cả đám người truy đuổi ... súng, họ có súng. An Di chợt run người, anh định làm gì? Bất chợt nghe được tiếng đồ đạc va đập mạnh bên ngoài, còn có tiếng thủy tinh vỡ vụn. An Di nom nớp trong lòng áp tai vào cửa phòng nghe ngóng, có tiếng đàn ông hung hăng bên ngoài vọng vào, là giọng Anh bản xứ, bọn họ đang chất vấn Ngôn Hoa về vấn đề gì đó, há cái gì mà Black Fire? Cái gì mà Boss? Hoàn toàn không nghe tiếng Ngôn Hoa trả lời, chỉ mỗi tiếng va chạm đồ vỡ là ngày một kịch liệt hơn, An Di trong lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên lo lắng cho an nguy của Ngôn Hoa.

‘Đoàng’

Tiếng súng rút hết chút thần trí cuối cùng của An Di, cô như phát điên chạy ra khỏi phòng, trước mặt là một cảnh tượng hỗn loạn vỡ nát đáng sợ, Ngôn Hoa đứng quay lưng về phía cô, trên bắp tay anh máu không ngừng túa ra liên tục ướt đầm cả một mảng lớn, An Di thất thần quỵ xuống, miệng chỉ có thể lắp bắp gọi anh: “Ngôn Hoa”

Đám người hung hãn bị An Di thu hút sự chú ý lập tức giương súng về phía cô, Ngôn Hoa hoảng hốt quay người lại kéo An Di vào lòng bao bọc cô bằng chính thân thể to lớn cường tráng của mình. An Di đã không còn chút ý thức vì sợ hãi mà ngất đi, trước khi chìm vào bóng tối cô chỉ còn mơ màng nghe được tiếng súng vang lên ‘Đoàng’ một tiếng nữa, theo đó cả người Ngôn Hoa giật mạnh một phát, anh vẫn ôm chặt cô trong lòng, hét lên đầy giận dữ, gương mặt cương nghị nổi lên những đường gân xanh đáng sợ, mắt anh hằn lên từng tia máu đỏ: “Để cô ấy an toàn ở lại đây các người sẽ có được thứ mình muốn, tôi đi cùng các người”

“Được”

An Di thiếp đi, tất cả chìm vào một bóng tối u ám, không thể nhìn thấy cũng chẳng thể nghe thấy ... Ngôn Hoa ... “Đừng rời đi, đừng bỏ em lại đây, anh ở đâu? Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ...”

—

Ở An gia lúc này An tổng bỗng gọi Vinh Hy vào hỏi chuyện.

“An Di và Du Thăng dạo này có chuyện gì sao?” – An tổng thờ dãi.

“Ý chú là .. ?” – Vinh Hy lờ mờ đoán ra sự bất thường từ trong lời nói của An tổng.

“Du Ngạn vừa gọi chú bảo rằng không hiểu sao thằng nhóc Du Thăng trở về Anh lại dùng một cái nói là muốn hủy hôn cùng An Di. Du Ngạn còn bảo chú khuyên bảo An Di sợ rằng bọn nó lại vì giận đối nhau chuyện nhỏ nhặt mà kinh động cả hai nhà” – An tổng đưa tay xoa xoa ấn đường, gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

“Chú An ... có chuyện này con nghĩ sớm muộn cũng không giấu được chứ” – Vinh Hy mập mờ.

“Chuyện gì?” – An tổng tập trung sự chú ý.

“Chú hẳn đã biết người tên Ngôn Hoa chứ?” – Vinh Hy hỏi.

“Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ... con trai, à không là tổng tài hiện hành trên danh nghĩa của Ngôn Thị? Còn có người không biết việc này sao? Nhưng hẳn sớm đã không còn điều hành Ngôn Thị rồi” – An tổng chợt nhớ ra, cũng thắc mắc tại sao Vinh Hy lại lôi người này vào.

“Hơn thế nữa, chẳng phải chú đã từng bảo John đi điều tra cậu ta sao?” – Vinh Hy thẳng thắn.

“... Là người từng liều mạng đâm vào xe của con? Là giáo viên dạy kèm cho An Di ở đây? Thế nào?” – An tổng ngờ ngờ ra điều gì.

“Chú vẫn tiếp tục cho đây là trùng hợp sao?” – Vinh Hy cau có.

“Chẳng phải lúc đó ta luôn bảo John để mắt đến hấn sao? Thật ra không có gì khác thường, là tự ta nghĩ nhiều thôi. Cũng không liên can gì đến việc của An Di và Du Thăng”

“Chú An, chú có thật sự có để tâm đến việc hấn là ai sao? Cả diện mạo hấn chú cũng không biết đúng không? Vậy việc An Di yêu hấn ta, lão gia thân thiết với hấn ta, rồi cả việc hấn hiển nhiên làm bác sĩ điều trị của lão gia chú cũng cho là không có gì khác thường, không liên can gì sao?” – Vinh Hy gắng giọng nhấn mạnh.

“Yêu ... ? Lẽ nào việc ông nội An Di nói rằng An Di hình như đã động lòng với người khác là thật sao?”

“Lão gia sớm đã biết tình cảm của An Di từ trước tại sao lại có thể thân thiết với hấn ta như thế?”

“Con ... làm sao mà con biết?” – An tổng hết sức ngạc nhiên.

“Không những vậy ... Chú chắc chắn không biết được hấn chính là ... chính là người của Huyền Hoà. Thông tin về hấn có thể tin được bao nhiêu?” – Vinh Hy thờ dãi, hấn không những là người của Huyền Hoà, còn là người lãnh đạo của Huyền Hoà nữa kia.

“Huyền Hoà?” – An tổng há hốc mồm, nhìn Vinh Hy trau tráo.

“Đúng vậy, hấn tiếp cận An Di và lão gia từ trước chắc chắn có mục đích mờ ám” – Vinh Hy khẳng định.

“Không đề ý đến việc hấn là tổng tài trên danh nghĩa của Ngôn Thị, không màng việc An Di yêu hấn, còn Huyền Hoà, Huyền Hoà là thế nào?” – Vừa nghe đến cái tên của Hắc bang đình đám ấy sống lưng của An tổng lạnh toát cả lên, ngay cả đứng cũng không vững.

“Chú An chú không sao chứ?” – Vinh Hy lo lắng đỡ lấy An tổng.

“Lập tức, ngay lập tức tìm An Di về cho ta, ngay lập tức!!!” – An tổng ra lệnh, gương mặt tái nhợt.

“Chú An”

“Lập tức đi cho ta”

—

*3100 chữ hôm nay, cuối tuần vui về nhé mọi người !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đại Boss

“Sam Ng – phó giáo sư trẻ tuổi nhất khoa Y trường đại học Harvard, tổng tài trẻ tuổi nhất của NG Corporation*? Hm ... hm đại boss của Black Fire*? Thất lễ quá, thất lễ quá”

~~~~~

An Di tỉnh lại, trước mắt đã là cảnh vật hết đời quen thuộc, căn phòng theo phong cách cổ điển phương đông với tông màu hồng phấn ngọt ngào cùng phong cách công chúa có chút trẻ con, không sai, đó chính là phòng của cô.

An Di cảm thấy hơi vẩn đầu, mọi thứ có gì đó không đúng? Cô lục lại trí nhớ đang hỗn độn của mình, sáng hôm nay Ngôn Hoa đưa cô đi ăn, họ gặp thầy Trịnh Phong rồi anh bạn nên nhờ thầy ấy đưa cô về, chấp tới cô đến nhà tìm anh, anh không có nhà ... rồi ... súng, hai phát súng một phát trong đó vốn hướng đến cô nhưng Ngôn Hoa đã nhanh chóng lấy thân mình che chở cho cô ... Vậy tại sao cô có thể về nhà? Ngôn Hoa đâu rồi, anh đang ở đâu, anh có sao không? Ngôn Hoa ... Ngôn Hoa ... chuyện gì đã xảy ra, tại sao mọi chuyện lại diễn ra hết như trong giấc mơ đáng sợ đó, không những thế mà còn hơn nữa.

Một nỗi kinh sợ nhanh chóng bao trùm lấy toàn thân An Di, cô rõ ràng rất tỉnh táo nhưng tại sao cả người lại mềm nhũn chẳng thể cử động như thế này? Cô phải đi tìm Ngôn Hoa, anh đang bị thương, là bị trúng đạn ... là anh đã đỡ đạn cho cô, còn cô hoàn toàn không làm được gì, chỉ có thể tro mắt nhìn anh đau đớn nhưng không thể làm bất cứ điều gì cho anh.

“Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ...” – An Di bật ngồi dậy đưa mắt tìm kiếm, miệng liên tục gọi tên anh. Chỉ mong đây là một giấc mơ, chỉ là một con ác mộng, chỉ cần cô tỉnh dậy, chỉ cần như vậy sẽ nhìn thấy anh cạnh bên mình, nhìn thấy anh bình an, thấy anh mỉm cười ôm cô vào lòng.

Nhưng tất cả dường như vô vọng, cho dù An Di có cố gắng gọi khàn cả cổ và giọng thì đáp lại cô vẫn là một sự tĩnh lặng đáng sợ, xung quanh vẫn vậy ... và anh không ở đây. Nước mắt của An Di chực trào như thác đổ, lật tung chăn gối lập tức chạy ra khỏi phòng.

An tổng cùng Vinh Hy nghe tiếng An Di gào khóc liền hốt hải chạy vào.

“An Di con có sao không? Mau vào phòng nghỉ ngơi đi” – An tổng lo lắng.

“Ba ... ba. Làm thế nào mà con về nhà được? Không phải con đang ... con đang ...” – An Di bỗng ngập ngừng.

“Con đang ở nhà Ngôn Hoa?” – An tổng nhú mày.

“Làm sao mà ba biết?” – An Di bất ngờ.

“Hm ... con mau vào phòng nghỉ ngơi. Ba sẽ nói chuyện với con sau” – An tổng mệt mỏi lắc đầu bước đi.

“Không, không nghỉ, con không muốn nghỉ ngơi, ba nói cho con biết con về nhà bằng cách nào, Ngôn ... Ngôn Hoa đâu rồi, anh ấy có sao không?” – An Di níu lấy vạt áo An tổng cất giọng cầu xin khẩn thiết.

“An Di. Nghe lời đi, là anh đưa em về” – Vinh Hy đứng yên lặng nãy giờ lúc này mới lên tiếng vì anh thấy rõ được sự khó xử trong mắt An tổng.

“Anh Vinh Hy, là anh đưa em về vậy Ngôn Hoa đâu? Anh ấy đâu rồi?” – An Di lúc này nước mắt đã lưng tròng, hai hàng lệ dài ướt đầm khoé mắt, giọng nói run rẩy ẩn chứa một nỗi lo lắng sợ hãi vô cùng.

“Con đừng tiếp tục sai nữa, là lỗi của ba, là ba không tốt, ba đã quá chủ quan nên suýt chút nữa đã gây tổn hại đến con” – An tổng đau lòng khẽ lau đi nước mắt của con gái.

“Ba đã làm gì sai? Con đã làm gì sai? Con không cần biết, con không sao cả, mọi người hãy cho con biết Ngôn Hoa bây giờ ra sao? Con xin hai người” – An Di cố chấp.

“Con còn không sai sao? Chuyện Du Thăng hủy hôn là thế nào? Chuyện con giấu cả nhà qua lại với cái tên Ngôn Hoa đó là thế nào? Con còn nói là bản thân không sao, nếu hôm nay Vinh Hy nó không đến kịp để đón con về thì con sẽ ra sao?” – An tổng lên giọng, có chút tức giận.

“Ba con xin lỗi, con vốn trước nay chỉ xem Du Thăng là bạn, người con yêu thật sự là Ngôn Hoa, con biết ba sẽ giận khi biết về thân thế của anh ấy, nhưng ba à anh ấy đối với con là thật lòng, anh ấy chưa từng lợi dụng con. Vì vậy ... xin ba hãy cho con biết chuyện gì đã xảy ra?” – An Di bất lực cầu xin.

“Con biết rõ hấn ta sao? Con biết mục đích thật sự của hấn sao? Con lấy cái gì để chứng minh hấn ta yêu con thật lòng?” – An tổng giận dữ hỏi.

“Là trái tim con” – An Di nức nở.

“Trái tim? Con gái à con đã quá ngây thơ rồi, ta không muốn đòi co với con, tốt hơn hết hãy tịnh dưỡng cho khoẻ đi đã, đừng mong có thể ra khỏi nhà đi tìm tên đó, từ giờ trở đi đừng bao giờ nhắc đến cái tên đó trước mặt ba” – An tổng lạnh lùng bước đi ra ngoài.

“Ba, anh Vinh Hy” – An Di cố gọi nhưng đổi lại là sự thờ ơ của hai người họ. Không thể biết được tình trạng của Ngôn Hoa, không biết anh đang ở đâu. Trong lòng An Di tựa như có một ngọn lửa cháy rực đang thiêu đốt, cô không muốn ở đây than khóc trong vô vọng như vậy. Gạt đi những giọt nước mắt, An Di nhanh chóng chạy ra khỏi phòng muốn ra khỏi nhà.

Vừa đến bậc cửa thì John và hai ba người vệ sĩ khác đã đứng sẵn ở đấy, nhìn thấy An Di họ lập tức ngăn cô lại: “Tiểu thư, xin lỗi cô không thể ra ngoài được”

“Buông ra, các người buông tôi ra, các người có quyền gì cấm cản tôi?” – An Di vùng vẫy kháng cự.

“An tổng có dặn dò, xin tiểu thư đừng làm chúng tôi khó xử” – John lên tiếng.

“Không quan tâm, bỏ tôi ra, cho tôi ra ngoài” – An Di vẫn ương ngạnh phản kháng.

“Để tiểu thư đi, buông cô ấy ra” – Vinh Hy từ phía sau cất giọng.

“Nhưng mà An tổng ...” – John ngập ngừng.

“Tôi nói thì cứ nghe theo là được rồi” – Vinh Hy bảo.

Họ buông tay, không ngăn cản nữa An Di liền xông thẳng ra ngoài. Vinh Hy không vội, anh chạy theo sau cô.

Vinh Hy đoán không sai, An Di lại chạy đến nhà tên Ngôn Hoa đó. Lúc anh đến đón cô đã bị cảnh tượng đồ nát hỗn độn bên trong dọa cho thất kinh hồn vía, vô cùng lo lắng cho cô, rõ ràng trước đó đã có trận ẩu đả rất kịch liệt, đồ đạc vương vãi, thủy tinh vỡ vụn, còn có cả vết máu loang lổ trên nền nhà, Vinh Hy đã điên cuồng tìm kiếm cũng may phát hiện ra An Di nằm ngất trong gian phòng ngủ. Có thể thấy được An Di an toàn như vậy lòng anh cũng trút

đi gánh nặng, xem ra tên Ngôn Hoa này lành ít dữ nhiều còn có thể chu toàn sự an nguy của An Di, không biết rốt cục hán ta thật sự muốn gì nhưng không suy nghĩ nhiều thêm anh liền đưa An Di về nhà.

An Di vừa vào nhà Ngôn Hoa cũng chính là bị cảnh tượng hoang tàn đó làm cho sợ hãi, cô rụt bước lại, rồi như vì sự lo lắng cho Ngôn Hoa lại thôi thúc cô, An Di gào khóc gọi tên anh, hoảng loạn tìm kiếm anh. Nhưng ở đây bây giờ ngoài cô và Vinh Hy ra chỉ còn một màu đen u tối lạnh lẽo cùng tiếng gió rít lạnh qua khe cửa ủa vào. An Di quy xuống ôm mặt khóc nức lên trong vô vọng: “Ngôn Hoa anh đâu rồi? Anh đã hứa không rời xa em mà ... Ngôn Hoa”

Nhìn thấy từng giọt nước mắt An Di không ngừng rơi xuống vì tên Ngôn Hoa kia trong lòng Vinh Hy đau nhói, anh lặng lẽ đến bên an ủi cô: “Về thôi, anh đưa em về”

“Vinh Hy, nói cho em biết Ngôn Hoa đâu rồi, anh ấy ở đâu rồi?” – An Di rung rung.

“Lúc anh đến đây chỉ còn lại mình em thôi ... Anh không biết” – Vinh Hy thờ dài.

An Di oà lên, không còn chút sức lực chỉ biết khóc trong vô vọng. Ngôn Hoa của cô đang ở đâu, đang ra sao cô hoàn toàn không biết, cô hoàn toàn bất lực chỉ có thể khóc, mượn tạm bờ vai Vinh Hy tựa nhờ vào đó An Di đem hết nỗi đau và lo lắng hoà cùng những giọt nước mắt.

Vinh Hy bế bồng An Di vào lòng mang cô rời khỏi đó. An Di mềm nhũn yếu ớt trong vòng tay anh, cô khóc, nước mắt thấm ướt áo anh, những giọt nước mắt nóng hổi chạm vào da thịt anh lại như ngàn vết cắt sắc bén khiến anh đau đớn vô cùng. Người con gái nhỏ bé run rẩy đang hoảng loạn và sợ hãi.

Vinh Hy vừa đi khỏi, hai chiếc xe thương vụ màu đen trở tới, hai người từ trong chiếc xe ở phía sau nhanh chóng tiến vào nhà, chưa đầy hai phút đã hét hải chạy ra thông báo: “Chị Wenny nguy to rồi, chúng ta đã đến trễ một bước.”

“Thông báo cho X tôi cần thêm người chi viện, các cậu đi theo tên đó, hán chính là người cần tìm, bắt người cần thận một chút” – Người phụ nữ nghiêm nghị ra lệnh. Sau đó hai chiếc xe tản ra, một chiếc đuổi theo Vinh Hy.

Bị tập kích đột ngột, hai tay vẫn đang bế An Di nên Vinh Hy không thể kháng cự, lập tức bị giáng một gậy vào sau gáy, bất tỉnh.

“Tĩnh lại, tĩnh lại mau. Nói. Phiên giao dịch lần này tiến hành ở đâu?” – Một tên bặm trợn mặt mũi hung tàn lay lay mặt Ngôn Hoa rồi chĩa súng vào đầu anh.

Một mối nhượng đôi mắt nặng trĩu lên Ngôn Hoa trước hết quan sát được xung quanh, vật dụng gì sét nằm ngổn ngang trên nền gạch trắng đã ngả vàng, bóng tối bao trùm tất cả, phía trên chỉ có một quảng sáng leo lét từ bóng đèn huỳnh quang cỡ nhỏ, có mùi hoá chất cũ xộc thẳng vào mũi Ngôn Hoa, là mùi tựa như quả hạnh có lẽ là từ Natri Xyanua, vậy đây hẳn có lẽ là một công xưởng chế tác trích xuất hoặc là một công xưởng xi mạ bỏ hoang. Từ phía đều là những tên nhai nhép nhìn có vẻ hung tợn nhưng thực chất lại chỉ là lũ chó theo đuôi hăm hỏ, trên bắp tay chúng đều có một hình xăm gì đó, cổ nhìn thật rõ anh phát hiện thì ra chính là hình xăm đại bàng lửa kí hiệu của tổ chức Eagles – đối thủ cạnh tranh ngang tầm của Huyền Hoả trong lĩnh vực buôn bán trao đổi kim cương ngăm và việc rửa tiền phi pháp, uy lực cũng không hề nhỏ nhưng so với quy mô và tiếng tăm của Huyền Hoả thì có lẽ còn lâu họ mới sánh bằng, vì thế đã vụt mắt không ít phi vụ làm ăn qua tay vì Huyền Hoả, chắc chắn thù hận luôn chồng chất, lần này thông tin không những bị lộ, thân phận của anh cũng không bảo toàn vì thế bọn chúng nhắm vào anh là điều đương nhiên ... vì anh chính là người lãnh đạo Huyền Hoả.

“Tĩnh rồi sao? Nói mau, phiên giao dịch lần này ở đâu?” – Người đàn ông hung hăng lên tiếng, tay vẫn lăm lăm khẩu súng về phía Ngôn Hoa.

“Biết rồi thì có đủ năng lực để hót tay trên à?” – Ngôn Hoa trừng mắt, cất giọng thờ ơ.

“Im miệng, Boss của bọn chúng nằm trong tay tao bọn chúng dám kháng cự sao? Đúng không Boss?” – Tên đầu xỏ bước đến xốc Ngôn Hoa đang bị trói đứng dậy, một tay túm lấy cằm của anh hồng hách hỏi: “Sam Ng – phó giáo sư trẻ tuổi nhất khoa Y trường đại học Harvard, tổng tài trẻ tuổi nhất của NG Corporation*? Hm ... hm đại boss của Black Fire*? Thất lễ quá, thất lễ quá”

*NG Corporation: Ngôn Thị.

*Black Fire: Huyền Hoả.

“Đại boss? Nực cười” – Ngôn Hoa hừ lạnh.

---

*2200 chữ. Còn hai chương nữa edit xong sẽ up ngay, vì tuần này vướng đột kiểm tra cho nên để mọi người đợi lâu rồi. Bù lại sẽ có tận ba chương nhe !!!
Thông cảm cho Au nhé mọi người, tuần sau có lẽ cũng vậy đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bắt Đầu Đếm Ngược Đi

“Vài phút? Ý mày là gì?”

“Bắt đầu đếm ngược đi”

Bên ngoài có tiếng động lớn truyền đến, sau đó là tiếng đọ súng liên tục vang lên. Mấy tên còn lại trong gian phòng lập tức cảnh giác rút súng đồng loạt giương về phía Ngôn Hoa, nhưng anh đã nhanh hơn bọn chúng một nhịp cướp lấy khẩu súng từ trên tay tên đầu xỏ đứng gần đó rồi dùng đòn khoá tay hắn lại, chìa nòng súng ngược lại trở vào động mạch cổ của hắn ung dung nói: “Ba phút mười bảy giây không ngờ nhanh đến như vậy ày nhỉ? Bây giờ một thì người chết là ông, hai là tất cả bỏ súng xuống”

“Đại boss? Nực cười” – Ngôn Hoa hừ lạnh.

“Đừng. Nực cười, đường đường là lãnh đạo của hắc bang khét tiếng lừng lẫy nhưng mạng sống lại đang thoi thóp trong tay tao, đúng là rất nực cười” – Hắn ta cười khẩy buông tay ra, Ngôn Hoa lao đảo ngã phịch xuống đất, hai tay bị trói chặt khiến anh không thể cử động, cơn đau từ vết thương trên lưng truyền đến nhói nhói khó chịu.

Ngôn Hoa nhếch mép, giọng nói đầy khinh bỉ: “Xem ra còn biết sợ nhỉ? Vết thương băng bó khá tốt”

“Đừng tự mãn, chỉ vì cái mạng của mày rất đáng giá, ngoan ngoãn phục tùng thì có thể sống thêm được vài ngày”

“Vài ngày? Tôi nghĩ chỉ vài phút nữa thôi các người tự khắc biết kết quả” – Ngôn Hoa lấp lửng, dựa vào tín hiệu rung từ điện thoại anh thừa biết Wenny và thuộc hạ sớm đã định vị được vị trí của anh rồi, nhà xưởng bỏ hoang này chắc chắn cách trung tâm thành phố D không xa, anh đã từng đi qua nơi này trước đây. Phía trước là đường lớn thông ra thành phố, nếu không giải quyết êm thấm có thể kinh động đến mọi người xung quanh. Cần phải chuẩn bị một chút.

Ngôn Hoa lúc ở trong quân ngũ đã được học qua khoá học tự còi trời. Mấy tên gốc xoàng xĩnh này sợ động đến vết thương của anh cho nên đương nhiên không dám trói quá chặt, ngược lại còn dùng nút thắt kép trùng đôn giản trói anh vào chiếc ghế tựa, chưa đầy ba mươi giây anh đã có thể tự còi trời. Ngôn Hoa hai mắt khép hờ nghỉ ngơi, chỉ chờ đợi đến thời cơ ‘nội ứng ngoại hợp’.

“Vài phút? Ý mày là gì?” – tên đầu xỏ tỏ ra vẻ khó hiểu dò hỏi.

“Bắt đầu đếm ngược đi” – Ngôn Hoa lạnh nhạt.

...

Bên ngoài có tiếng động lớn truyền đến, sau đó là tiếng đọ súng liên tục vang lên. Mấy tên còn lại trong gian phòng lập tức cảnh giác rút súng đồng loạt giương về phía Ngôn Hoa, nhưng anh đã nhanh hơn bọn chúng một nhịp cướp lấy khẩu súng từ trên tay tên đầu xỏ đứng gần đó rồi dùng đòn khoá tay hắn lại, chìa nòng súng ngược lại trở vào động mạch cổ của hắn ung dung nói: “Ba phút mười bảy giây không ngờ nhanh đến như vậy ày nhỉ? Bây giờ một thì người chết là ông, hai là tất cả bỏ súng xuống”

“Sam, anh không sao chứ?” – giọng phụ nữ từ bên ngoài truyền đến. Là Wenny, trợ lý thân cận của Mr.X, một người phụ nữ Anh gốc Pháp rất xinh đẹp và tài giỏi, thân thủ cũng không tồi, không những giỏi võ thuật còn có thể sử dụng thuần thục các loại vũ khí. Trên tay cô ấy lúc này là một khẩu súng lục, cô nhanh chóng chạy đến bên cạnh Ngôn Hoa phát hiện anh đang bị thương cô liền giúp anh giữ tên bặm trợn kia lại.

“Không sao, giải quyết gọn một chút, đừng quá mạnh động. Tôi còn có việc” – Nói rồi Ngôn Hoa ghì tên bặm trợn trong tay về phía Wenny.

“Không được Sam. Bây giờ anh còn chưa thật sự an toàn. X đã tới thành phố D rồi, ông ấy muốn gặp anh ... Còn nữa, đã tìm được người tra tin và rao bán, hắn ta đang ở chỗ X”

Ngôn Hoa chau mày suy nghĩ rồi gật đầu, không màng đến bọn họ sẽ làm gì tiếp theo anh chỉ đi thẳng một mạch ra ngoài ngồi vào chiếc xe thương vụ màu đen đậu ở góc đường. Chiếc xe lao đi vun vút trong bóng đêm, xuyên qua những dãy phố tĩnh mịch thừa thớt xe cộ cuối cùng dừng lại trước một khách sạn sang trọng ở trung tâm thành phố.

Để tránh bị dòm ngó anh đã dùng tạm áo vest của người lái xe, nhanh chóng đi thẳng vào thang máy. Wenny cũng tới ngay sau đó, cô vội vàng đi theo sau Ngôn Hoa.

Căn phòng cần tới nằm ở tầng ba mươi, đang suy nghĩ gì đó bỗng tiếng thang máy vang lên “Ting~” khiến Ngôn Hoa bừng tỉnh, không quen mặc đồ của người khác anh lập tức cởi chiếc áo vest ra đưa cho Wenny rồi nhanh chóng cất bước đi vào trong phòng.

Wenny rõ ràng nhìn thấy lúc Sam cởi áo vest có nhằn nhó một chút, có lẽ vết thương rất nặng, còn có chút máu rỉ ra thấm ướt lớp áo sơ mi xộc xệch của anh, đoán chừng là trúng đạn, trên tay cũng có băng bó, nhưng nhìn anh rất ổn, có lẽ đã kịp thời được cấp cứu, xem ra đám người Eagles đó cũng còn biết sợ. Vừa nãy cô còn định cho mỗi tên một viên đạn xuyên tim nhưng nghĩ đến tính cách của Sam, anh đã bảo cô giải quyết gọn gàng một chút tất nhiên cô hiểu ý anh muốn cô làm gì, tính mạng có thể bảo toàn nhưng sẽ là bảo toàn ở trong tù ...

Căn phòng Vip với góc nhìn thu toàn bộ cảnh đêm lộng lẫy xa hoa của thành phố D, những ngọn đèn neon từ đủ loại biển quảng cáo hoà cùng ánh đèn điện của những toà cao ốc không ngủ, tất cả rực sáng trong màn đêm đen kịt không có lấy một vì sao của đêm nay.

Người đàn ông trung niên với một bộ đồ tây trang trọng màu cà phê, trên tay cầm một cốc Martini lạnh, miệng thì đang rít điếu xì gà nhà khói nghi ngút quay sang nhìn Ngôn Hoa cười bảo: “Không sao là tốt rồi”

“Người đâu?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Vội gì? Tôi còn muốn xem hân ta cứng miệng được bao lâu, một tên nhãi nhép miệng còn hôi sữa mà dám động đến Huyền Hoà, thật chán sống rồi” – người đàn ông ngao ngễ nói.

“X tôi cần nói rõ một chuyện với ông” – Ngôn Hoa kiên quyết.

“Hm... khoan đã, nghỉ ngơi ở đây trước đi, tôi đã cho người dọn dẹp nhà cậu rồi, mai có thể về, tôi biết cậu muốn nói gì, chuyện này không vội, đợi tôi từ Mỹ trở về hẳn tính, phi vụ lần này xong đã” – Người đàn ông đặt cốc rượu lên bàn quay sang dặn dò Wenny: “Chăm sóc cho Sam một chút, còn tên đó ngày mai hãy đưa về Anh.” – Người đàn ông bỗng nhiên kẻ sát đến bên tai Wenny thì thầm: “Nếu hân còn không chịu khai ra thì dùng con nhỏ kia mà uy hiếp”

“X tôi nghĩ chúng ta không nên tiếp tục dây dưa như vậy” – Ngôn Hoa lên giọng, ngữ khí chắc nịch không e dè.

“Sam” – Wenny kéo anh, nhắc nhở anh không nên tiếp tục.

“Dây dưa?” – người đàn ông khựng lại nhìn Ngôn Hoa trừng trừng.

“Đúng vậy, là Ngôn Thị nợ ông, là cha tôi nợ ông, bao nhiêu năm nay tôi vì trả nợ ân tình này của ông mà huỷ bỏ cái nguyên tắc làm người để vấp vào Huyền Hoà. Viên đạn đầu tiên hai năm trước tôi không màng đỡ lấy thay ông đó là vì tôi trả nợ cho ông. Ông vì cảm thông cũng được, trả ơn cũng được bảo tôi thay ông ngồi vào vị trí này để làm bù nhìn, thay ông đứng mũi chịu sào, ông dùng danh nghĩa của tôi làm bao nhiêu việc nhưng thay vào đó ông sẽ buông tha cha tôi, buông tha Ngôn Thị, bảo toàn thông tin cho tôi, tôi vẫn có thể là chính tôi... Đó là những gì ông nghĩ thôi, thực chất từ lúc chấp nhận thoả thuận này tôi đã không còn là tôi nữa, tôi là một tên tôi, một tên xấu xa nhơ nhớp không hơn không kém, mặc dù tôi chưa từng nhúng tay vào bất cứ việc gì của Huyền Hoà nhưng việc của các người làm tôi còn không rõ sao? Thanh danh này sớm đã bị huỷ hoại cùng với các người rồi ông còn không chịu kết thúc sao? Hôm nay, hai viên đạn này... là ông nợ tôi, hãy nhớ tôi vì ông mà nhận lấy ba viên đạn rồi. Cuộc đời này những nghĩ sẽ chẳng còn gì liên quan đến ông. Cho nên... đừng dây dưa nữa”

“Hay cho cậu cả đời tài trí hơn người, cuối cùng cũng chính là bị cha mình lợi dụng. Cậu nghĩ hai năm trước có gì tôi lại tìm đến cậu – một tên thầy giáo xoàng xĩnh không màng thế sự suốt ngày chỉ biết vui đầu vào sách vở? Không có Ngôn Thị thì Huyền Hoà vẫn chẳng hề gì, nhưng ngược lại Ngôn Thị trong tình hình lúc đó muốn vực dậy thì không thể không nương nhờ vị thế của Huyền Hoà. Cậu tưởng trong lúc Ngôn Thị bị ICAC* sờ gáy vì mẹ kế của cậu trực lợi thì có thể dễ dàng qua mắt được đám chó săn sao? Cậu nghĩ cha và anh họ cậu nhọc công muốn đưa cậu ngồi lên ghế tổng tài Ngôn Thị là vì cái gì? Người trước giờ vẫn ngây thơ không biết gì chính là cậu, cậu làm việc quá cảm tính, cậu thực chất rất lo cho an nguy của cha cậu, của Ngôn Thị nên mới chịu chấp nhận thoả thuận với tôi, tất cả bọn họ chỉ muốn dùng cậu làm bia đỡ đỡ gánh vác sự tồn vong của gia sản Ngôn gia nhà cậu, trước đây tôi chỉ là giúp bọn họ một tay đổi lại việc tiếp tục hợp tác mà thôi. Ngày đó cậu đỡ cho tôi một viên đạn để rồi điều kiện của cậu chỉ là Huyền Hoà rút tay khỏi Ngôn Thị. Cậu nhìn đi, từ một tập đoàn đứng trên bờ vực sụp đổ vì tham nhũng, vì bắt tay hắc bang rửa tiền, làm ăn phi pháp,... chính tay cậu đã gây dựng lại Ngôn Thị, cậu làm lãnh đạo Huyền Hoà chẳng phải vịn cả đôi đường sao? Vị thế, tài năng cậu đều có cả, Ngôn Thị cũng không còn dính dáng đến thế giới ngầm, những thứ trước đây rồi cũng chìm dần vào quên lãng”

*ICAC: Cảnh sát chống tham nhũng.

“Đủ rồi. Tôi không cần gì cả, thứ tôi cần duy nhất lúc này chính là bản thân của chính tôi, cuộc sống của chính tôi” – Ngôn Hoa giậm dừ, trên gương mặt cương nghị của anh như phủ một lớp băng lạnh toát.

“Sam. Anh dừng lại đi” – Wenny nhìn thấy Mr.X thay đổi sắc mặt liền căng thẳng khuyên ngăn.

“Được. Tôi nợ cậu, tùy cậu” – Người đàn ông cất giọng nhàn nhạt, dụi tắt điếu xì gà trên tay rồi đi khỏi. Tất cả còn lại trong gian phòng rộng lớn là khung cảnh vắng lặng cùng sự trống trải đến khó chịu.

—

*2000 chữ nhe, “Bắt đầu đếm ngược đi” vẫn còn một chương, đang edit, post lên ngay đây, hôm nay Au rất rảnh rang đã ngồi cả ngày hoàn thành xong ba chương này đền bù cho mọi người, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tiếp tục ủng hộ Au nha !!! Có gì mọi người cứ comment một tiếng đề Au biết còn chỉnh sửa nha, đôi khi Au có type sai lỗi chính tả lúc edit vội quá đã lướt qua...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Ký Lai Nhi Tắc An Chi

“Mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được.”

~~~~~

Ngôn Hoa mệt mỏi tựa người xuống sofa nhắm nghiền mắt. Wenny từ ngoài mang vào một khay vật dụng cứu thương kê lay Ngôn Hoa rồi lên tiếng bảo: “Sam, tôi thay băng giúp anh”

“Không cần” – Ngôn Hoa uể oải đẩy Wenny ra rồi đứng dậy đi vào phòng. Nhìn thấy trên áo mình lấm lem bùn đất cùng những vết máu loang lổ Ngôn Hoa vội bỏ rồi dặn Wenny chuẩn bị quần áo cho mình, anh những định sẽ lập tức đi tìm An Di, ắt hẳn khi cô tỉnh dậy không nhìn thấy anh sẽ rất hoảng sợ, anh vô cùng lo lắng cho cô. Nhưng rồi khựng lại mất vài giây, anh đang nghĩ ... anh sẽ giải thích những việc vừa xảy ra với cô như thế nào? Anh không hề muốn lừa dối cô cũng không hề muốn cô biết đến những thứ nhor nhóp trong cuộc đời mình, không hề muốn. Lại nghĩ đến Vinh Hy, Ngôn Hoa biết anh ta đang ở đây, tính mạng ắt hẳn sẽ nguy hiểm vì những việc anh ta đã gây ra là nằm ngoài tầm kiểm soát của anh, anh không thể cầu toàn. Nhưng An Di nhất định rất xem trọng anh ta ...

“Anh ta ở đâu?” – Vinh Hy đi ra ngoài quan sát xung quanh một lúc, trong gian phòng này chỉ có hai phòng ngủ, một phòng dành cho anh, phòng còn lại cửa chỉ khép hờ, chắc chắn Vinh Hy đang ở trong đó.

“X đã dặn dò ngày mai mang anh ta về Anh, Sam anh không nên ...” – Wenny lúng túng ngăn Ngôn Hoa lại.

“Chị Wenny còn có gái đó?” – một tên thuộc hạ hét hải lên tiếng hỏi.

“Cô gái nào?” – Ngôn Hoa đánh mặt lại, anh không muốn suy nghĩ của mình là đúng, không phải chính là An Di chứ? Ngay lập tức hất cánh tay đang chặn trước cửa phòng của Wenny một cách lạnh lùng, Ngôn Hoa liền xông vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngôn Hoa không thể tưởng tượng nổi. Vinh Hy bị trói nằm trên nền nhà hôn mê, nhìn sơ qua cũng đủ biết vừa bị một trận đòn như tử, trên người đầy những vết thâm tím. Đào mất sang góc. An Di tay bị trói ngược ra sau, miệng bị nhét khăn, tóc tai rối bời, quần áo nhếch nhác, nhìn thấy anh nước mắt cô không ngừng tuôn, trái tim Ngôn Hoa trong một khắc nào đó như đã ngưng đập, lồng ngực đau nhói như đang có ngàn kim xuyên thấu. Anh lao tới nhưng Wenny đã chạy đến ngăn lại, tay cô vô tình chạm vào vết thương của anh khiến nó không ngừng rỉ máu.

“Buông ra” – Ngôn Hoa gầm lên, hai mắt như có ánh lửa.

“Anh còn có chấp vì con nhỏ này sao?” – Wenny vẫn cố chấp không buông, dùng sức giữ người anh lại, mấy tên thuộc hạ nghe ồn ào cũng chạy vào nhưng nhìn thấy Ngôn Hoa và Wenny xung đột lại nhất thời không biết can làm sao.

“Im miệng, bỏ tay ra” – Ngôn Hoa gầm giọng đầy giận dữ.

“Tôi biết anh yêu cô ấy nhưng anh không nhìn thấy những gì hắn ta gây ra cho anh sao? Trước đây cuối tuần nào anh cũng đến Anh chính là vì cô ta không phải sao? Cô ta đã làm gì được cho anh?” – Wenny bắt mồm hỏi.

“Cô theo dõi tôi?” – Ngôn Hoa trừng mắt, mạnh tay hất Wenny ra khiến cô ngã nhào xuống đất.

Vội vàng mở trói cho An Di rồi anh không nói không rằng bế cô vào phòng mình đóng sầm cửa lại. An Di vẫn khóc, cô lọt thỏm trong vòng tay rắn chắc quen thuộc của Ngôn Hoa, nhìn thấy anh bình an khiến cô nhẹ lòng, nhưng những việc vừa rồi khiến cô vô cùng hoảng sợ, tất cả những gì vừa diễn ra cô đều thấy rất rõ, nghe rất rõ.

Ngôn Hoa vì cô không nghĩ ngợi mà nhận lấy một phát súng. Vinh Hy bị đánh ngã ngay trước cửa nhà cô, hai người bị một toán người lạ mặt bắt đi đến đây, họ không ngừng tra hỏi đánh đập Vinh Hy, nhìn anh bị đánh đến lay lắt trên sàn nhà vẫn kiên quyết bảo vệ cô, kiên quyết không nói điều gì khiến cô đau lòng không thôi. Vinh Hy lại ngã đi lần nữa thì bọn họ nhốt hai người vào đây, một chút ánh sáng cũng không thấy, cô chỉ có thể bắt lực cảm nhận hơi thở yếu ớt của Vinh Hy, nước mắt lưng tròng.

Rồi từ bên ngoài vọng vào tiếng nói chuyện, là Ngôn Hoa, giây phút được nghe tiếng nói của anh, cảm nhận được sự tồn tại của anh khiến trái tim như đã lại tàn của An Di tràn đầy sinh khí đập bùng bùng. Nhưng rồi khi nghe được nội dung cuộc đối thoại của anh cùng người đàn ông hung hãn với biệt hiệu X đã tra khảo Vinh Hy kia thì An Di mới lờ mờ hiểu ra đôi chút. Thì ra anh Vinh Hy trước giờ vẫn luôn nghi ngờ Ngôn Hoa, luôn âm thầm điều tra Ngôn Hoa, không những vậy anh còn ... anh còn khiến Ngôn Hoa lâm vào nguy hiểm. Và cô cũng không hề biết người đàn ông cô yêu thương lại phải gánh vác trên vai nhiều việc khó khăn đến vậy, anh không những mang nhiều tổn thương từ gia đình trong quá khứ mà chính cả trong hiện tại, bên ngoài anh tỏ ra lạnh lùng không quan tâm nhưng thực chất lại luôn nghĩ cho người khác, anh dùng mọi cách che giấu không phải chỉ vì riêng bản thân anh, anh bất chấp làm bao nhiêu việc đều vì người khác, trước giờ cô luôn nghĩ anh tự cao tự đại, anh tài giỏi không ai sánh bằng nhưng thực chất anh lại luôn tự ti, luôn tự mình chán ghét bản thân mình như vậy. Rốt cục cô cũng hiểu trước đây vì sao anh chối bỏ tình yêu dành cho cô, vì sao anh né tránh cô, vì sao anh nói mình hèn nhát. Vì anh sợ cô biết được góc tối này của anh, sợ cô bị tổn thương ... anh còn vì cô nữa, vì anh yêu cô.

“Không có điều gì muốn hỏi anh sao?” – Ngôn Hoa thấp giọng, An Di như bừng tỉnh, cô đang nằm trên giường liền quay ngoắt người, nhìn thấy Ngôn Hoa đang ngồi cạnh dịu dàng ân cần thoa thuốc lên vết bầm do bị trói trên tay cô, lúc này mới cảm nhận được từ vết đỏ trên tay truyền đến một chút nhói, An Di liền nhăn nhó xuyt xoa. Ngôn Hoa nhận ra liền dừng động tác, ngược mặt nhìn cô.

Hai người im lặng một lúc lâu, không khí xung quanh như bị đốt nóng, khoé mắt An Di động lại vài giọt nước mắt, Ngôn Hoa vươn tay lau đi thì An Di bỗng ngán tay anh lại rồi đan năm ngón tay mình vào trong tay anh áp lên má khẽ thì thầm: “Em tin anh”

“Đồ ngốc, cảm ơn em” – Ngôn Hoa nhếch miệng cười, anh đặt lên trán An Di một nụ hôn phớt nhạt rồi lại cất tiếng: “Về thôi”

“Còn anh Vinh Hy?” – An Di xốt xắt.

“Anh sẽ nghĩ cách, chắc chắn sẽ bảo toàn mạng sống cho anh ta” – Ngôn Hoa thờ dài kéo An Di ngồi dậy.

“Nhưng ...” – An Di vẫn không thể an tâm

“Em về nhà trước đã, anh biết em lo cho anh ta nhưng em không suy nghĩ cho người nhà em sao?” – Ngôn Hoa chau mày.

“Em ...”

“Ngoan. Anh hứa” – Chỉ một từ của Ngôn Hoa đã khiến An Di an lòng hẳn. Cô ngoan ngoãn rúc người sau lưng anh đi ra ngoài, mặc cho ánh mắt căm phẫn không nói nên lời của Wenny.

Ngồi sau taxi An Di cuộn người như con mèo nhỏ nép vào trong vòm ngực rộng của Ngôn Hoa. Cô tựa vào khiến lưng anh dán sát sau ghế nên chạm vào vết thương làm anh có chút nhói. Ngôn Hoa vẫn cứ mặc, vòng tay, sang ôm An Di để cô an tâm chìm vào giấc ngủ. Đôi mi dài cong vút khẽ lay động theo từng nhịp thở, đôi môi anh đào mà anh luôn lưu luyến khẽ mấp máy. Ngôn Hoa đưa tay vuốt ve gò má nhọt nhạt của An Di, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Anh biết cô đã biết tất cả, đã nghe được tất cả, nhưng cô vẫn lựa chọn tin anh, Ngôn Hoa trong lòng không còn chút vương bận, bây giờ anh sẽ bắt chắp tất cả, cuộc đời anh kể từ giây phút An Di bước vào đã định sẵn rằng từ đó về sau anh phải dùng cả sinh mệnh này để bảo vệ, để yêu thương...

Trời đã hừng sáng, bây giờ vạn vật đã chìm vào giấc ngủ sâu nhất, đường phố vắng lặng thỉnh thoảng có vài chiếc xe vội vã vụt ngang qua, Ngôn Hoa khẽ tựa cằm trên đỉnh đầu An Di lặng lẽ nhìn ra ngoài, cách một tấm kính xe tất cả như chìm trong một tầng sương mờ mờ, nhòe đi qua ánh mắt mệt mỏi trĩu nặng của Ngôn Hoa. Chuẩn bị thiếp đi thì bên tai có tiếng thì thầm nhỏ khiến Ngôn Hoa lật lại lí trí nhưng khoé mắt mệt mỏi vẫn không thể mở ra.

“Vết thương của anh có sao không? Có đau không?” – An Di ní non bên tai Ngôn Hoa.

“Không”

“Em rất lo cho anh”

“Ừ”

“Em rất sợ”

“Ừ”

“Tất cả cứ diễn ra cứ như cơn ác mộng đó, em chỉ có thể vô dụng nhìn anh càng lúc càng xa rồi em, đến lúc anh khuất bóng, tất cả chỉ còn một màu đen lạnh lẽo ... mờ” – An Di nghĩ lại thôi vẫn còn thấy run sợ, càng vùi sâu vào ngực Ngôn Hoa, gấp gấp chiếm hữu mùi hoặc hương chỉ thuộc về riêng anh, mùi hương mạnh mẽ khiến An Di cảm thấy an toàn, cảm thấy ấm áp.

An Di nép sâu vào, Ngôn Hoa lại cảm nhận từ sau lưng truyền đến một chút đau đớn, anh bật mở mắt nhìn An Di rồi lẩm bẩm: “Heo ngốc, yên nào. Không sao rồi, qua cả rồi”

“Ngôn Hoa ... Ngôn Hoa ... Ngôn Hoa”

“Ừ. Gì?”

“Em chỉ muốn gọi anh thôi”

“Ừ”

...

Ở An gia lúc này ai nấy đều như ngồi trên đồng lửa. Từng tốp người ra ra vào vào mặt mày toát cả mồ hôi lạnh. An lão phu nhân khóc nức, ngất lên ngã xuống bên cạnh là An phu nhân sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy, trên mặt rung rung hai hàng lệ. An tổng là đáng ngại nhất, mặt mày đỏ gay đứng ngồi không yên không ngừng đi đi lại lại, không biết vì tức giận hay vì lo lắng nữa, An Di và Vinh Hy bị một nhóm người lạ mặt bắt đi ngay trước cửa nhà, điều này ngay cả đến nghĩ ông cũng chưa từng nghĩ đến nhưng ngày hôm nay lại xảy ra trước mắt ông. Đã hơn bốn tiếng rồi vẫn chưa có chút tin tức, người của An gia không biết đã lật tung thành phố lên hay chưa nữa?

Nhưng lúc này An lão gia chính là người an tĩnh nhất. Ông ngồi trong phòng khách chậm rãi thưởng thức tách cà phê nóng hổi, nhìn mọi người trên dưới An gia khiến ông không biết phải nói gì làm gì nữa, ông không phải không lo nhưng ông chính là luôn tin tưởng Ngôn Hoa, tin tưởng con người, tin tưởng nhân cách của Ngôn Hoa, tên nhóc đó vốn đã nói cho ông tất cả rồi, tất cả mọi chuyện ... Ông đều biết đều hiểu cả, ngay cả việc Ngôn Hoa yêu An Di nhà ông dù không nói ra nhưng tên nhóc đó cũng để ông nhìn ra được. Ông tin nhất định Ngôn Hoa sẽ bảo vệ được An Di của ông, nếu ngay cả tài trí và thân thủ bất phàm của tên nhóc đó còn không thể bảo vệ bảo vật An Di của ông thì ông làm sao có thể an tâm sau này giao An Di cho nó chứ.

Ông cũng đã nghe con trai nói về việc Vinh Hy làm, trong lòng có chút bất mãn nhưng vẫn nén lại, nếu ông biết sớm một chút có lẽ mọi việc sẽ không đi đến nước này, thôi thì vì An Di của ông, vì tên nhóc Ngôn Hoa bây giờ ông sẽ mở cho chúng một con đường. Ra sao cũng được, dù sao thì bọn nhóc cũng không thể quay đầu lại nữa rồi, mọi chuyện đến đâu sẽ đến – Ký lại nhĩ tắc an chi*

* Ký lại nhĩ tắc an chi = Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng : Ý câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được.

An lão gia hắng giọng một tiếng rồi nói lớn: “Ta có chuyện muốn nói với mọi người ... về An Di ... và Ngôn Hoa”

—

*2200 chữ cuối cùng của ngày hôm nay. Cảm ơn mọi người ! Đọc vui về nha !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đôi Mắt

An Di chưa nghĩ đến sẽ phải đối mặt với sự thật sớm như vậy, nếu có thể cô muốn mình và anh cứ như trước giờ

Cô bắt đầu thấy mình hèn nhát, cô sợ, sợ rằng mọi người sẽ không chấp nhận

~~~~

“Ta biết mọi người lo lắng nhưng cứ bi quan như vậy thì có ích gì? Chi bằng bình tĩnh nghe ta nói trước” – An lão gia điềm nhiên cất giọng.

“Ba à, con biết chuyện ba thân thiết với cậu ta nhưng mà cậu ta không hẳn là con người như ba nghĩ đâu, còn một số chuyện, một số sự thật mà không phải ai cũng có thể biết ...” – An tổng thấp thỏm, có vẻ xem những lời của cha mình như gió thoảng qua tai, trong lòng ông hiện giờ nóng như lửa đốt, một mực lo lắng cho con gái. An lão phu nhân và con dâu cũng nước mắt lưng tròng ...

“Con chê ta già lú lẫn rồi sao? Có thể con cho là ta nhìn nhầm cậu ta cũng được, con cứ đợi xem” – An lão gia nhàn nhã quay bước về phòng.

“Ba, con không có ý đó. Nhưng ...” – An tổng nhất thời bí bách, một bên là cha mình, một bên là sự an nguy của con gái và những sự thật đáng sợ ông ông biết được từ Vinh Hy, tất cả khiến đầu óc ông rối loạn cả lên.

“Là ta không tốt, ta những tưởng bọn trẻ rồi sẽ tự giải quyết mọi chuyện êm thấm, đáng ra ta nên nói cho mọi người trước một tiếng” – An lão gia thở dài.

“Ý ba là ... ?” – An tổng nghi hoặc hỏi.

“Ngôn Thị, Huyền Hoà ... ta đều đã biết. Cậu ấy trước giờ chưa từng giấu diếm thân thế với ta, con dù có điều tra thế nào cũng khó mà biết được những gì cậu ấy đã phải trải qua, những sự thật bên trong những sự thật ... ta ngoài rất thương cậu ấy ra thì còn rất ngưỡng mộ tài năng và những gì cậu ấy đã âm thầm hy sinh cho những người xung quanh, ta cũng biết An Di và cậu ấy có tình cảm với nhau từ lâu, có lẽ đã kéo dài hơn hai năm rồi, và lại nguyên nhân An Di buồn bã muốn một mình về Anh học cũng từ chuyện này mà ra. Ta đã sớm đoán biết được Ngôn Hoa cậu ấy vì lo sợ con bé biết được sự thật sẽ tổn thương thậm chí là ... gặp nguy hiểm cho nên đã tự mình rời xa An Di. Từ lâu cậu ấy đã muốn từ bỏ tất cả, chỉ vì thân bất do kỷ, có những chuyện không phải bản thân muốn là được, có lẽ vì vậy mà cậu ấy phải dấn đưa đến tận bây giờ. Con có thể không tin những gì ta nói, không tin con người cậu ấy nhưng con hãy tin trái tim của con gái con, tình cảm chân thật là không có đúng sai, chỉ cần con tin tưởng ...” – An lão gia nhoen miệng cười rồi đi thẳng lên tầng, để lại An lão phu nhân và con dâu ngơ ngơ ngắc ngắc, ù ù cạc cạc và An tổng mặt mày đắm chiêu suy nghĩ.

“Ý của ba là An Di sẽ không sao đúng không anh? Cậu ta sẽ bảo vệ con gái chứ?” – An phu nhân hỏi chồng.

“Em an tâm đi, nếu nó dám để con gái chúng ta gặp chuyện gì thì coi cái mạng này anh cũng không để nó được sống yên ổn” – An tổng an ủi vợ.

“Mẹ cũng tin cậu ấy ... nhưng có thật sự là do bọn người Huyền Hoà gì đó gây ra không? Nếu không phải thì An Di của mẹ phải làm sao đây?” – An lão phu nhân thấp thỏm

“Chắc chắn là bọn họ vì Vinh Hy ... mọi chuyện là do ...” – An tổng định nói gì đó nhưng tức thì nghĩ đến quân gia Vinh Bảo ông liền khựng lại, quân gia Vinh cũng vô thức cuối đầu. Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ cả An gia ai nấy đều đứng ngồi không yên, ông tuy là lo lắng nhưng vẫn giữ khư khư trong lòng vì con trai, gương mặt phúc hậu luôn luôn tươi cười hằng ngày bỗng trở nên nhợt nhạt một mõi.

An tổng như hiểu được tâm sự của người bạn lâu năm, ông dồn hết sự điềm tĩnh còn lại của mình quàng tay an ủi quân gia Vinh: “Sẽ không sao đâu!”

Quân gia Vinh gật đầu, ông thừa biết rõ người sẽ không sao chỉ có tiểu thư mà thôi, tiểu thư không làm gì sai còn có người đứng ra bảo vệ, nhưng con trai Vinh Hy của ông thì khác, mọi chuyện là do nó, phen này có lẽ là lạnh ít dữ nhiều ...

Màn đêm dần tan, những tia sáng yếu ớt đầu tiên của ngày mới bắt đầu lộ dạng, không khí buổi sớm âm ẩm lạnh lẽo, trời lại chuyển xấu với mấy đợt sấm báo hiệu cơn mưa.

Chiếc taxi dừng lại trước dinh thự xa hoa rộng lớn điện đèn sáng trưng, bây giờ đã hơn bốn giờ sáng, An Di vẫn đang ngủ say trong vòng tay Ngôn Hoa, anh khẽ gọi, tay vẫn vờ lén tóc mượt mà của cô: “Ngốc à, đến rồi”

An Di lờ mờ dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Hình như biết được động tĩnh, ba bốn vệ sĩ lực lưỡng nhanh chóng từ trong dinh thự đi ra vây quanh chiếc taxi, người tài xế hốt hoảng quay đầu lại nhìn Ngôn Hoa và An Di. Lúc này Ngôn Hoa mới bình thân lên tiếng: “Không có gì, đừng hoảng”

“Anh về nghỉ ngơi cẩn thận, em vào đây” – An Di tháo đai an toàn định mở cửa xe đi ra ngoài.

Ngôn Hoa vươn tay chặn lại rồi nắm lấy tay cô bảo: “Anh đi cùng em”

“Hả ... anh?” – An Di ngạc nhiên hỏi.

“Em nghĩ một mình em sẽ giải thích tất cả những chuyện vừa xảy ra với gia đình như thế nào?” – Ngôn Hoa uể oải dịch người mở cửa xe ra.

“Em ... em” – An Di ngập ngừng.

“Có anh ở đây rồi, mọi chuyện sẽ không sao” – Ngôn Hoa nắm chặt tay An Di cẩn thận kéo cô ra ngoài.

John vừa nhìn thấy An Di liền bước đến: “Tiểu thư cô không sao chứ?” – nói đoạn John quay sang nhìn Ngôn Hoa, nhận ra anh liền ngạc nhiên hỏi: “Anh ... anh là?”

“Bệnh viện ... thật ngại quá anh có thể giúp tôi thanh toán tiền taxi không?” – Ngôn Hoa nhàn nhả nói một câu không đầu không cuối rồi quay ngoắt dẫn An Di đi vào. Ý của câu nói là nhờ vả nhưng ngữ khí lại là bắt buộc người khác không thể không làm.

Bệnh viện? Đúng vậy lần đầu tiên John gặp Ngôn Hoa chính là sau cái hôm anh ta đâm vào xe của tiểu thư ... ở bệnh viện. John rút ví đưa tiền taxi rồi điềm tỉnh quay vào trong, lúc này mọi người An gia ngay cả người làm cũng đều như đã tập trung hết ra sảnh lớn, trên bậc tam cấp, An tổng khoanh tay đứng vô cùng nghiêm nghị.

An Di siết chặt tay Ngôn Hoa bước chậm từng bước, phía sau họ là John và vài vệ sĩ khác, từ xa nhìn thấy mọi người An Di bỗng chốc khựng lại. Ngôn Hoa cũng dừng bước, anh khẽ đưa tay nâng mặt An Di lên nhìn cô bảo: “Đừng lo”

“Anh ...” – An Di ngược lại rất lo, mọi chuyện đã đến nước này định sẵn là không thể quay đầu, nhưng An Di chưa nghĩ đến sẽ phải đối mặt với sự thật sớm như vậy, nếu có thể cô muốn mình và anh cứ như trước giờ, âm thầm bên nhau là được dù cho cô không thích cảm giác giấu diếm chút nào nhưng ít ra việc đó còn tốt hơn để mọi người biết được những sự thật khó chấp nhận này, cô chưa thật sự sẵn sàng cùng anh bước ra ánh sáng. Cô bắt đầu thấy mình hèn nhát, cô sợ, sợ rằng mọi người sẽ không chấp nhận anh, sẽ không tác thành cho cô và anh, hai người khó khăn lắm mới đến được với nhau, bên nhau chỉ mới vón vện mấy tuần, hạnh phúc này chưa kịp viên mãn cô sợ lại phải nhìn anh rời xa mình, khi ba cô hỏi cô đã mơ hồ nhận ra ông đã biết tất cả rồi, bây giờ cô cũng không thể tự quyết theo ý mình, không thể một lần nói ra tất cả những sự thật, những tâm tư tình cảm, thật quá khó để mọi người tiếp nhận ...

Ngôn Hoa cảm nhận được nỗi lo sợ của An Di, nhìn cô tự dằn vặt anh không thoải mái chút nào: “An Di, nhìn anh, tin anh có được không?”

“Dạ” – An Di gật đầu, trong đôi mắt long lanh ánh lên một tia uỷ khuất. Tin tưởng anh, tin anh sẽ có thể cùng cô vượt qua mọi trở ngại, cùng cô đối mặt với sự thật ...

“An Di”

“Mẹ, bà nội” – An Di chạy đến ôm chầm lấy hai người, Ngôn Hoa đứng lại trước thềm mắt đối mắt với An tổng một lúc lâu.

“Con không sao chứ? Họ có làm gì con không? Có đau ở đâu không?” – An lão phu nhân và An phu nhân thay phiên nhau hỏi dồn dập, còn không ngừng xoay người An Di kiểm tra hết thấy xem cô có bị thương không.

“Con không sao cả, mọi người đừng lo” – An Di lắc đầu nguây nguẩy.

“Đưa An Di đi nghỉ ngơi trước đi” – An tổng lúc này mới lạnh lùng lên tiếng, xung quanh trầm xuống im bật.

“Ba, con không sao, con không cần nghỉ ngơi” – Nói rồi An Di lập tức đi đến bên cạnh Ngôn Hoa, lấy hết can đảm nắm lấy tay anh trước sự ngạc nhiên của mọi người cô nói: “Con nghĩ cả nhà hẳn đã rõ mọi chuyện rồi, con chỉ muốn nói một điều rằng dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa, dù cho mọi người có phản đối thế nào đi nữa ... trong lòng con chỉ có anh ấy, con tin anh ấy, con yêu anh ấy, sai thì con đã sai rồi, giấu diếm mọi người, làm tổn thương Du Thăng, có lỗi với Du gia, có lỗi với cả nhà ... nhưng con đã quyết định từ lâu rồi, con muốn hủy hôn ước, con muốn đường đường chính chính đến với tình yêu của con. Con gái bất hiếu. Con xin lỗi” – An Di dù nước mắt đã chực trào nhưng ngữ điệu lại cô cùng kiên quyết, Ngôn Hoa vẫn im lặng nhưng An Di có thể cảm nhận được bàn tay mình tự bao giờ đã được bàn tay của anh bao lấy, bàn tay trước giờ lạnh lẽo như khối băng ấy lúc này ấm áp

như than hồng, dịu dàng truyền đến cho cô bao nhiêu là dũng khí, bao nhiêu là sức mạnh tinh thần.

“Cho dù đã tổn thương, cho dù đã đau khổ, cho dù đã nguy hiểm con vẫn còn tin?” – An tổng hạ giọng.

“Con chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của anh ấy dành cho con” – An Di kiên định trả lời.

“Được lắm. Con gái lớn rồi, người làm cha như ta không thể quản nổi nữa.” – An tổng buông vòn vẹn một câu rồi quay bước đi vào.

Ngôn Hoa cất giọng trầm tĩnh một mạch khiến An tổng dừng bước: “Sai là tôi sai, giấu là tôi giấu, làm tổn thương An Di là tôi làm, khiến An Di nguy hiểm là tôi khiến, muốn hủy hôn ước cũng vì tôi, tôi không thể cưỡng cầu mọi người nhìn nhận khách quan về thân thể của tôi, về quá khứ của tôi, tôi chỉ biết tôi yêu An Di, không tin tôi cũng được, khinh tôi cũng được nhưng đừng vì vậy mà khiến cô ấy khó xử. Cô ấy yêu tôi nhưng mọi người chính là gia đình của cô ấy, cô ấy kiên quyết đến vậy thì trái tim vẫn luôn mong manh như vậy, tôi không muốn vì tình yêu này mà khiến cô ấy tiếp tục tự dần vặt mình, tôi chấp nhận từ bỏ tất cả chỉ mong điều duy nhất chính là có thể dùng tất cả sinh mệnh còn lại để yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy, đem lại hạnh phúc cho cô ấy ... Xin ông” – Dứt lời anh không suy nghĩ liền khuy gối quý trên bậc thềm. Cả hai mươi mấy năm cuộc đời của anh đây là lần đầu tiên cầu xin người khác, anh vì An Di không màng sĩ diện, không màng tất cả, anh chỉ cần cô, chỉ cần được yêu thương bảo bọc cho cô, được ở bên cô, tất cả đều vô nghĩa, chỉ cần An Di của anh vui vẻ hạnh phúc là quá đủ rồi.

An tổng nhếch mép, không nói nửa lời lạnh lùng đi thẳng vào nhà.

“Ba ...” – An Di gọi với theo nhưng tuyệt nhiên ông không hề quay lại.

“An Di mau vào nhà đi con” – An lão phu nhân vì lời nói của An Di và Ngôn Hoa mà cảm động khôn xiết, trong lòng bà từ lâu đã không xem trọng hôn ước gì đó, bà chỉ luôn mong An Di của bà được vui vẻ hạnh phúc mà thôi, đây há chẳng phải điều cậu Ngôn Hoa kia có thể làm sao? Bà cũng không cần gì cả, tấm chân tình của Ngôn Hoa đã được bà chấp nhận rồi.

“Con xin lỗi, con không vào đến khi nào ba thật sự chấp nhận, thật sự cho phép, con quyết nhận lỗi cùng anh ấy” – An Di cất cao giọng rồi cũng quỳ xuống cạnh Ngôn Hoa.

Hai người phụ nữ trong nhà đều hiểu rõ tính tình của An tổng cho nên dù xót xa An Di đến mấy cũng không có cách nào khuyên giải, An phu nhân chỉ có thể đau lòng nhìn con gái quý ở đó mà không thể làm gì, đành dúi mẹ chồng trở vào nhà rồi tìm chồng nói chuyện.

Thứ mà An Thành ông đã quyết thì khó mà thay đổi, hôn sự mười mấy năm không phải muốn hủy là hủy nhưng ông đã không ngần ngại hủy vì con gái rồi, chỉ là chấp niệm của ông quá sâu không thể muốn buông mà buông xuống được. Trước đây ông hết lần này đến lần khác trì hoãn việc hôn ước chính là vì sớm đã nhận ra con gái mình không muốn, ông chỉ nghĩ rằng con gái còn nhỏ chưa thích hợp cũng chưa chính chắn chứ nào đâu ngờ đến An Di đã động lòng với người khác từ lâu rồi. Cũng vì hết mực yêu thương con gái mà khó lòng chấp nhận một người như Ngôn Hoa, tiếp xúc ít lâu ông cũng cơ hồ nhận ra được cậu ta tài năng xuất chúng là thật, nhân phẩm tốt là thật nhưng cái đáng lo ngại chính là thân thể ở đằng sau cậu ta, những gì cậu ta che giấu là quá sức tưởng tượng của ông, dù có tin tưởng lời ba mình nói nhưng ông cũng không có dũng khí để con gái ngàn vàng duy nhất của mình gặp bất cứ nguy hiểm nào. Chuyện ngày hôm nay như một giọt nước tràn ly khiến cho sự cố chấp của ông với Ngôn Hoa càng thêm sâu sắc.

“Anh định để hai đứa nó quỳ như vậy ở ngoài sao?” – An phu nhân hỏi chồng, bà biết ông miệng cứng lòng mềm, để An Di như vậy chắc chắn trong lòng ông cũng không dễ chịu gì.

“Nói cho anh biết anh nên làm gì đây? Con gái ngọc, yêu ai không yêu ...” – An tổng thờ dãi.

An phu nhân xoa xoa lưng chồng ân cần lên tiếng: “Không phải anh không nhìn thấy sự chân thành của cậu ấy đúng không? Cả tình cảm vững vàng của hai đứa nữa, hãy cho chúng nó ít thời gian, cũng là cho anh thời gian để chấp nhận. Tuy tiếp xúc chưa lâu nhưng em tin con người cậu ta, em càng tin tưởng trái tim của con gái em hơn. Có những chuyện không phải chỉ cần lí trí không là đủ, nhất là chuyện tình cảm”

“Em cũng tin?” – An tổng nhíu mày.

“Phụ nữ là động vật cảm tính mà, huống hồ một người đã không màng nguy hiểm, còn nguyện dùng tất cả sinh mệnh còn lại bảo vệ con gái của em thì em còn có thứ gì khác để cường cầu nữa?” – An phu nhân nở một nụ cười nhạt, An tổng cũng bất giác cười theo, An phu nhân lại cất giọng ôn hoà hỏi: “Sao anh không bảo chúng vào nhà? Không hiểu sao con bé tính tình ngang bướng, cố chấp y hệt ai đó vậy, nhất định phải nghe được câu đồng ý của ba mới thôi kia kìa. Nhấn tâm nhìn bảo bối của anh quý ngoài đó sao?”

“Được rồi, để chúng nó chịu khổ một chút thì mới biết thứ gì đáng trân trọng. Em nghỉ ngơi đi, anh đi nói chuyện với ba một chút” – An tổng cuối cùng chân mày cũng giãn ra được một chút, chỉ có vợ ông biết cách gỡ những nút thắt trong lòng của ông mà thôi.

—

“Ngốc à, ai bảo em quý cùng anh?” – Ngôn Hoa gõ nhẹ vào trán An Di.

“Sao anh có thể đắc ý như vậy chứ? Anh không sợ ba em sẽ không tán thành sao?” – An Di nhăn nhó.

“Nhất định không có chuyện đó?” – Ngôn Hoa bình thản đáp.

“Vì sao?” – An Di hỏi.

“Còn ai nữa? Cứu tinh duy nhất chính là giáo sư ... nhìn xem” – Ngôn Hoa trở tay về phía ánh đèn hắt ra từ một căn phòng trên tầng ba, chính là phòng

của An lão gia.

“Ồ ... là ông?” – An Di ngạc nhiên.

“Anh những tưởng ba em sẽ giận đến muốn giết anh mất, nhưng mà vừa rồi nhìn thái độ của ba em, và lại không thấy giáo sư đâu thì anh ít nhiều cũng đã hiểu rồi, là ông đã mở đường cho chúng ta”

“Ý anh là ông đã biết mọi chuyện từ lâu kể cả chuyện của anh sao?” – An Di hiểu kì.

“Ừ” – Ngôn Hoa đưa tay kéo An Di gần sát lại rồi thì thầm bên tai cô: “Đau không? Có lạnh không? Vào nhà đi”

“Không, đau chết cũng sẽ ở đây cùng anh, chỉ cần ba mềm lòng, nhất định sẽ chấp nhận” – An Di cười, nụ cười làm bừng sáng cả một khoảng trời u ám trước mặt.

Trời bắt đầu mưa rả rít rồi đổ xuống xối xả. Ngôn Hoa dang tay bao trọn An Di trong lòng mặc cho nước mưa cứ thế tạt vào bậc thềm ướt đầm tẩm lưng anh, thấm cả vào vết thương ê buốt nhói đau. “Mưa lớn rồi, em vào nhà đi, ba em chỉ giận anh thôi, em đâu có lỗi gì”

An Di toan đứng dậy định kéo anh vào nhà: “Vào cùng em, anh bị ướt rồi”

Ngôn Hoa cố chấp: “Không phải em muốn ba đồng ý chấp thuận sao? Anh sẽ khiến ông ấy đồng ý”

“Vây em cũng ở đây cùng anh” – An Di trở lại cạnh anh.

“Thật không ngoan, không nghe lời anh” – An Di không chịu vào nhà, Ngôn Hoa cũng không còn cách nào bèn tiếp tục dùng thân mình chắn mưa cho An Di.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút ... An phu nhân bắt đầu sốt ruột. Tuy là hai đứa đang ở trên bậc thềm nhưng mưa cứ ngày càng lớn như vậy thì chắc chắn không ướt cũng sẽ lạnh chết. Đi ra đến bậc cửa thì nhìn thấy chồng mình cũng đang đứng đó nhìn ra ngoài sảnh lớn. Rõ ràng là lo lắng, rõ ràng là đau lòng nhưng trong dạ lại cứng rắn, đối với con gái yêu chiều hết mực, quý như trân báu nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc. Lần này đúng là ông đã rất giận, mất ngủ cả đêm thắp thơm đứng ngồi không yên lo lắng cho An Di, dùng một cái ba chồng lại nói ra một loạt sự thật bất ngờ, rồi cả việc An Di cố chấp không nghe lời ... Đã quyết quay đầu không quan tâm nhưng lại không thể không quan tâm đành đứng đó trông ra, chắc chắn đã tha thứ rồi, cũng đã chấp thuận rồi, chỉ là khó mà nói ra thôi

...

“Vào nhà” – Cuối cùng An tổng cũng kìm lòng không đậu mà lên tiếng.

“Được rồi, được rồi hai đứa mau vào trong đi” – An phu nhân từ phía sau lên tiếng.

Ngôn Hoa đứng dậy bế bổng An Di vào trong nhà rồi đặt cô xuống. Không biết là do quý quá lâu hay vì thật sự đã nhiễm lạnh mà anh cảm thấy cơ thể bắt đầu không kiểm soát được, bước đi có hơi loạng choạng, đứng cũng không vững, trước mắt mọi thứ bỗng dần nhoè đi rồi chìm vào một màu đen âm đạm. Trước khi ngất anh chỉ còn mơ hồ nghe An Di hét lên một tiếng chói tai: “Aaaa ... Máu, Ngôn Hoa lưng của anh ...”

—

*3500 chữ nha, định bụng tuần sau mới có chap mới đó vì tuần này Au kẹt kiểm tra rồi. Sorry mọi người !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Con Người Không Thể Sống Mãi Trong Quá Khứ

“An Di hãy tha thứ cho anh, chỉ một lần nữa thôi hãy để anh tham lam lần cuối cùng ôm trọn em trong vòng tay này. Ngày mai đây không có anh nữa em phải sống cho thật tốt có biết không? Anh không nở, không yên lòng, càng không an tâm về em. Cô gái nhỏ ngốc nghếch trong sáng, mộng manh hiền dịu của anh, anh thực sự không thể tưởng tượng cuộc sống không có em anh sẽ như thế nào.”

Bởi thế người ta mới có câu nói rằng: Muốn nhìn thấy sự mềm yếu của một người đàn ông hãy nhìn người ấy ở cạnh người phụ nữ họ yêu thương nhất ... Có lẽ ông cũng vậy và Ngôn Hoa cậu ta cũng như vậy.

~~~~~

Sau tiếng hét của An Di thì Ngôn Hoa không còn chút ý thức nào nữa, ngã nhào trên đất. An tổng lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy mảng áo loang lổ vết

máu của Ngôn Hoa, ông liền lên tiếng hỏi An Di lúc này đang thất thần: “Cậu ta ... cậu ta bị làm sao? Vinh Bảo cậu mau đi gọi bác sĩ, nhanh lên!” – giọng điệu ông pha chút lo lắng lẫn chút ngạc nhiên và gấp gáp.

“Anh ấy ... hôm qua vì con mà trúng đạn. Anh ấy đỡ đạn cho con. Anh ấy, anh ấy vừa nãy còn bảo là không sao mà? Ngôn Hoa ... Ngôn Hoa, anh mau tỉnh lại ...” – An Di hai mắt ngấn nước, bỗng nhiên Ngôn Hoa lại quỵ xuống ngất đi trước mặt cô, vừa rồi anh còn lấy thân mình che mưa chắn gió cho cô, cô đúng là điên rồi mới quên mất việc lưng anh vì cô bị thương nặng như thế nào. Anh đừng có bị làm sao nhé ... Ngôn Hoa, em xin lỗi!

“Tại sao chứ? Tại sao không nói ra lại cố chấp để đến nông nỗi này? An Di con nín đi, bình tĩnh đừng lo lắng, để bác Vinh đưa cậu ta vào phòng thay quần áo ướt ra đi đã” – An tổng thờ dài nhìn con gái rơi nước mắt mà cõi lòng nhói đau.

“Chẳng phải người cố chấp là ba sao? Anh ấy đã thành khẩn đến như thế mà ... cho dù bà có không tin anh ấy đi chẳng nữa thì ngoài anh ấy ra con cũng không yêu ai khác được cả” – An Di nghẹn ngào trong uất ức, đôi mắt nhìn theo bác quân gia Vinh cùng mấy người làm điều anh vào phòng nghỉ của khách trên tầng.

“Ba làm tất cả chỉ vì con thôi con gái ngốc nghếch à! Con đi vào thay quần áo trước đi, ba đi xem cậu ta làm sao rồi” – An tổng mệt mỏi xoa xoa ấn đường, cả đêm rồi ông vì lo lắng cũng chẳng hề chợp mắt một chút nào, những tưởng bây giờ mờ lòng một chút thì sẽ có chút khả quan nhưng bây giờ tên kia lại vì con gái ông mà xảy ra chuyện còn ông lại không hay biết sự cố chấp của mình vô tình khiến cậu ta thành ra như vậy, khiến con gái càng giận mình hơn.

An Di một mực đi về phía cầu thang, không đáp lại An tổng lấy nửa lời. An tổng cũng đành bất lực nhìn theo đứa con gái bướng bỉnh của mình.

“Con vào thay đồ hẳn đi đã, không phải con muốn khi Ngôn Hoa cậu ta tỉnh lại thì đến lượt con nhiễm lạnh ngất đi đó chứ?” – An phu nhân từ trong phòng của mình đi ra cất giọng nhẹ nhàng với con gái.

“Mẹ ...” – An Di hai mắt rung rung.

“Nghe lời mẹ, không sao.” – An phu nhân đặt tay lên vai trấn an tinh thần đang lo lắng hoảng loạn của con gái mà bà có thể dễ dàng nhìn ra được từ trong đôi mắt long lánh nước của cô.

“... Dạ” – An Di gật đầu, ngoảnh nhìn lên tầng trên rồi chậm chậm rẽ bước vào phòng mình.

“Đúng là chỉ có em mới có thể giải quyết ổn thoả” – An tổng cất giọng nhàn nhạt.

“Anh đừng nói vậy, dù sao trước giờ cũng là do chúng ta không thật sự hiểu con bé, không biết trong lòng nó thật sự nghĩ gì, thật sự muốn gì. Đó là thất bại to lớn của người làm mẹ như em” – An phu nhân lắc đầu bước xuống bên cạnh chồng.

“Là con bé đã che giấu rất tốt. Là nó lo nghĩ cho chúng ta, sợ chúng ta sẽ buồn, sẽ thất vọng ... Có phải anh đã quá hà khắc trong chuyện tình cảm của con rồi không? Anh ngày trước chưa từng nghĩ qua cảm nhận của con mà tự mình định đoạt hôn ước, cũng chưa từng hỏi xem nó có thật sự muốn không, nó thật sự yêu ai ... An Di chắc chắn đã rất khó khăn một mình trải qua những chuyện này. Anh sai rồi, con gái giận anh là đúng” – An tổng nói, giọng chất chứa nỗi niềm đong đầy.

“Anh không sai, tất cả là định mệnh, không thể thay đổi, không thể cưỡng cầu. Không phải qua từng ấy chuyện chúng ta đã tìm được một người xứng đáng rồi sao? Em hoàn toàn có thể cảm nhận được sự chân thành và kiên định trong con người cậu ta. Em không nghi ngờ tình cảm của cậu ấy dành cho An Di” – An phu nhân mỉm cười bác ái nhìn chồng.

“Nhưng ...” – An tổng chau mày.

An phu nhân chìa tay đưa Ipad đang ở chế độ xem tin tức ra trước mặt chồng. Tựa đề nổi bật lên đập thẳng vào mắt ông: Tin thương nghiệp: Nhân tài thoái vị. Tập đoàn Ngôn Thị – một trong những con rồng của Châu Á có quy mô kinh tế nằm trong TOP đầu thế giới những năm gần đây, theo tin tức độc quyền từ bộ phận điều hành của Ngôn Thị, ba ngày trước cuộc họp cổ đông đã diễn ra và kết quả bất ngờ là vị tổng tài trẻ tuổi đầy tài năng của giới thương nghiệp – Ngôn Hoa đã tuyên bố từ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Người kế nhiệm tiếp theo vẫn chưa được công bố, tin tức này có thể nói là đã khiến cổ phiếu Ngôn Thị rớt mạnh trên sàn بورس từ lúc thừa kế tập đoàn Ngôn Thị thì cái tên Ngôn Hoa này là cái tên đảm bảo chất lượng và thương hiệu của cả tập đoàn, đây có thể coi là một sự thay đổi ngoạn mục đầy mạo hiểm của Ngôn Thị ...”

“Em biết anh lo lắng chuyện gì. Con người không thể sống mãi trong quá khứ anh à, cậu ta đã vì con gái làm bao nhiêu chuyện, suy cho cùng là từ bỏ tất cả để đổi lại là được bên cạnh An Di. Anh còn không nhận ra sự chân thành của cậu ta sao? Em không mong gì cả, chỉ cần con gái vui vẻ mà thôi” – An phu nhân xoa dịu tâm trạng vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ lại như vừa bị bảo tố căng đầy của chồng. Một cách rất dịu dàng, rất am hiểu mà gỡ bỏ những khúc mắc trong lòng ông.

An tổng vòng tay ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của vợ. Hơn bất cứ lúc nào chính vào lúc này người đứng trên cương vị chủ chốt lãnh đạo cả một gia tộc to lớn, một người đàn ông đứng đầu ngọn gió, luôn nhìn mọi việc và giải quyết mọi việc một cách kiên định và cương quyết như ông cuối cùng vẫn là chỉ có thể dưới thân phận một người chồng một người cha mà giải bày những tâm tư, những khía cạnh không ai khác có thể thấy được của mình trước người phụ nữ của cuộc đời mình. Bởi thế người ta mới có câu nói rằng: Muốn nhìn thấy sự mềm yếu của một người đàn ông hãy nhìn người ấy ở cạnh người phụ nữ họ yêu thương nhất ... Có lẽ ông cũng vậy và Ngôn Hoa cậu ta cũng như vậy.

Ngôn Hoa mơ màng tỉnh dậy trong một không gian xa lạ, cảm giác vàng đầu vẫn chưa thôi khiến anh không thể nhớ được vừa rồi đã xảy ra những gì. Tư thế nằm có hơi khó chịu, anh đang nằm sấp trên một chiếc giường lớn với màu ga trắng toát lạnh lẽo. Từ phía sau lưng truyền đến một cơn đau nhán nhát mơ hồ. Định trở mình dậy anh mới phát hiện tay mình bị ai đó nắm chặt lại rồi. Khẽ xoay đầu nhìn sang liền nhìn thấy An Di ngồi bệt trên đất gối đầu bên mép giường, hai bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn bao phủ lấy tay anh. Cô đã ngủ rồi, hai hàng lông mi cong dài theo nhịp thở run run nhẹ nhàng. Ngôn Hoa không cách nào cử động được, chỉ sợ làm cô thức giấc, bả vai lại vì tê nhức mà vô thức run rẩy.

Ngôn Hoa đành mặt, chịu đau mà giữ nguyên tư thế như vậy ngắm nhìn An Di đang say giấc. Nhưng rồi anh cũng vận sức trở mình một cái ngồi bật dậy, nhẹ nhàng dùng tay còn lại mở từng ngón tay thon dài đang siết chặt lấy tay kia của mình. Bước xuống giường cẩn thận cúi người bế An Di nằm lên trên giường, kéo chăn đắp lại cho cô rồi anh vô thức bật cười. Cô gái ngốc này cứ ngồi với cái tư thế vừa nãy mà ngủ thì sau khi thức dậy sẽ phải đi chỉnh khớp cổ lại mất, cứ như vậy mà ngủ được sao, còn ngủ rất say nữa. Lão đạo đi đến bên chiếc gương soi cỡ lớn đặt ở góc tường. Ngoài đầu nhìn vào lưng mình trong gương, vết thương đã được băng bó cẩn thận, bắp tay dù chỉ bị viên đạn sượt qua nhưng vết thương lại khá to, trên gương mặt một nỗi mệt mỏi lộ ra vài vết bầm đang ngày một đậm hơn ...

Ngôn Hoa thờ dãi ngao ngán quay lại nhìn An Di, đã làm được cho em điều em mong muốn rồi, gia đình em chắc chắn đã chấp thuận rồi nhưng bây giờ anh làm sao có thể tiếp tục ở lại bên cạnh em đây?

Anh hao tâm phí sức sắp xếp mọi chuyện, chỉ chờ đến ngày đường đường chính chính đứng trước mặt cô, trước mặt gia đình cô nói một câu anh yêu cô, anh sẽ dùng cuộc đời còn lại vì cô mà bảo vệ mà che chở ...

Ngày hôm nay anh cũng đã nói được rồi nhưng ... anh liệu có làm được không? Có cơ hội để làm không?

Anh nhất định sẽ làm được nếu như không có sự chen vào trong thời khắc quan trọng của Vinh Hy. Là cậu ta ngốc hay là chính bản thân anh quá nhu nhược?

Dù gì đi nữa anh cũng không thể nào tiếp tục ở bên An Di nữa rồi, vì sự an toàn của cô, vì an nguy của cô, của những người bên cạnh cô ... anh phải rời đi.

Thân phận bạc bẽo mà anh vốn trước giờ âm thầm gánh vác thay cho một người anh xem là ân nhân, những nghĩ rằng sau ngày hôm nay sẽ nhẹ nhàng trút bỏ, nhẹ nhàng chôn sâu nó cùng những kí ức mất mát đau thương. Trở thành một con người mà chính anh mong muốn, dùng quãng đời còn lại mang cho An Di hạnh phúc ... những nghĩ là như vậy nhưng vì sự vô tình hữu ý của Vinh Hy mà ngày hôm nay rốt cục lại chính là ngày quyết định anh không còn con đường nào khác ngoài tự mình rời xa An Di. Thân phận đã bại lộ, ngay cả tính mạng anh cũng chẳng thể giữ được bao lâu nữa rồi thì làm sao có thể liên lụy đến cô?

—

An Di hãy tha thứ cho anh, chỉ một lần nữa thôi hãy để anh tham lam lần cuối cùng ôm trọn em trong vòng tay này. Ngày mai đây không có anh nữa em phải sống cho thật tốt biết không? Anh không nỡ, không yên lòng, càng không an tâm về em. Cô gái nhỏ ngốc nghếch trong sáng, mạnh mẽ hiền dịu của anh, anh thực sự không thể tưởng tượng cuộc sống không có em anh sẽ như thế nào. Có thể là anh sẽ trở lại làm một Ngôn Hoa bất cần vô định của trước đây chăng? Không có người thân thiết, không bạn bè, không tình yêu, không có lí tưởng, không có mục đích sống ... tồn tại như một đám bọt biển chờ vỡ trong đại dương mênh mông ngoài kia.

Một cổ nhiệt nóng hổi truyền đến khắp người khiến An Di vô thức bừng tỉnh, mơ màng nhận ra mình đang vui trong lồng ngực rộng lớn của anh nên An Di cảm thấy lòng nhẹ hẫng đi. Anh đã tỉnh lại rồi, chắc chắn là anh đã bế cô lên đây mà ... nhưng sao người anh vẫn nóng như vậy chứ? Cảm giác rất quen thuộc, giống như một ngày nào đó hai năm trước đây ... cô cũng là vui mình trong vòm ngực nóng hầm hập của anh như vậy, ngày đó anh cũng bị bệnh, cả con người lạnh lùng bỗng chốc từ khối băng tưởng chừng không bao giờ tan chảy lại trở nên nóng bỏng như khối than hồng, mạnh mẽ bao bọc thân hình bé nhỏ của cô ...

—

An tổng khẽ hé mở cánh cửa từ bên ngoài nhìn vào, ông định xem Ngôn Hoa cậu ta làm sao rồi, nếu đã tỉnh lại ông cũng muốn nói chuyện về Vinh Hy với cậu ta, suy cho cùng ông cũng có một phần trách nhiệm trong đó, nếu ông sớm biết Vinh Hy sẽ đi làm cái việc nguy hiểm đó và sớm ngăn cản thì ít nhất cũng không đi đến nước này ... cũng từ những lời của cha mình, sau khi nói chuyện cùng ông một lúc lâu An tổng mới biết về Ngôn Hoa này nhiều hơn một chút, biết được lúc này cậu ta cũng lực bất tòng tâm, khó mà giúp cho Vinh Hy được. Nhưng biết làm sao, cũng chỉ còn cách cuối cùng là nhờ vào cậu ta mà thôi.

Vừa hé mở cánh cửa cảnh tượng gần gũi thân mật giữa An Di và Ngôn Hoa khiến cơ mặt của An tổng ông như đông cứng hết cả. Tên này đúng là không có một chút câu nệ gì mà. Ông còn chưa chính miệng chấp thuận cậu ta mà cậu ta lại cả gan ở trong nhà ông mà ôm con gái quốc bảo của ông ngủ say như vậy sao? Thật không có phép tắc gì nữa mà ...

Định vào vực tên không biết điều kia dậy thì từ trong gian phòng truyền đến tiếng chuông điện thoại, ông chợt khựng lại.

‘Tinh-tinh-tinh’ – hồi chuông thứ ba vừa điểm Ngôn Hoa đã với tay tắt âm đi ngay, sợ sẽ đánh thức An Di. Định rồi giường đi nghe điện thoại nhưng An Di tự lúc nào đã như con gấu koala nhỏ vòng tay quấn chặt lấy người anh. Nhìn đây số hiển thị trên màn hình Ngôn Hoa thờ dãi thườn thượt rồi nhìn An Di nằm cuộn tròn bên cạnh anh lại tự mình cười khổ.

An Di đã bị nhiệt độ nóng hổi từ người anh đánh thức từ lâu rồi, cô cũng vì tham lam mà không muốn rời khỏi vòng tay của anh nên cứ vờ nhắm mắt mà ôm chặt lấy người đàn ông mà cô yêu thương hết mực này, cảm nhận mùi hương quen thuộc khiến trái tim của cô cảm thấy an tĩnh, ấm áp.

‘Tôi đây’ – Ngôn Hoa thấp giọng, cố gắng điều chỉnh cổ họng để âm thanh của lời nói phát ra không đánh thức An Di, bàn tay anh không yên phận vờn về mấy lọn tóc đen mượt mềm mại của cô.

“Sam, quay lại đi!”

Không gian trong phòng tĩnh lặng đến mức An Di có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của anh, từ trong điện thoại vọng ra giọng điệu quen thuộc của một người phụ nữ, là người đáng sợ đã bắt cô và Vinh Hy, không thể nào nhầm được. An Di còn nhớ rất rõ người phụ nữ hung dữ lạnh lùng tra khảo Vinh Hy bằng những lần vun roi chan chất trên người anh, người đó nói tiếng Anh bản ngữ, thân hình có thể xếp vào hàng siêu gợi cảm với những đường nét cuốn hút cùng một gương mặt sắc sảo và mái tóc vàng óng buộc cao ... Nhưng khi Ngôn Hoa xuất hiện An Di liền nhìn thấy sự khác biệt rõ rệt trong cách cư xử mà người phụ nữ đó dành cho anh, có phần uy mị và quan tâm rất nhiều ... Không hiểu vì sao trong lòng An Di lại vùng lên một thứ cảm giác ganh tị khó tả, có chăng nhiều năm qua cô ta cũng như vậy đối với Ngôn Hoa ... rất dễ dàng nhận ra cô ta có tình cảm với anh mà lẽ nào anh không biết sao?

“Phí công vô ích” – Ngôn Hoa lãnh đạm đáp lại.

“Con nhỏ đó có gì tốt khiến anh mê muội như vậy? Vì nó mà anh từ bỏ tất cả sao?” – từ trong điện thoại ngữ điệu của người đó bắt đầu thể hiện sự mất bình tĩnh.

“Im miệng” – Ngôn Hoa quát.

“Được lắm, tôi sẽ giúp anh tỉnh lại, anh cần phải biết tính mạng của mình đang gặp nguy hiểm” – lời nói của người phụ nữ vừa dứt đầu An Di như có ai vác búa nện vào liên bồng tỉnh ra, không phải người gặp nguy hiểm lúc này chính là anh Vinh Hy sao? Tại sao lại là anh?

“Hừ, nếu cô dám động đến cô ấy một lần nữa thì tôi không dám chắc sẽ làm gì cô đâu” – Ngôn Hoa đánh giọng: “Wenny, giúp tôi chuyển lời tới Mr.X, một là giết cậu ta rồi giết cả tôi, tin tức của Huyền Hoà sẽ được bảo toàn, hai là thả cậu ta ra, thay bằng cái mạng của tôi là được rồi. Dù sao thì không bao lâu nữa thế giới ngầm sẽ treo một cái giá cho cái xác của tôi thôi”

An Di cắn răng, chỉ mong những gì mình vừa nghe là một ảo giác mà thôi ... Tại sao chứ?

“Sam à, anh vẫn còn lựa chọn là quay lại Huyền Hoà với cương vị của mình, mọi chuyện sẽ lại như chưa từng có biến cố gì xảy ra”

“Cô sai rồi, đó chưa từng là cương vị của tôi, nó là gánh nặng mà tôi phải mang để đổi lại cái gọi là nợ ân nghĩa” – Ngôn Hoa nhếch mép cười khẩy.

“Anh ...”

“Đừng nhiều lời, tám giờ sáng mai. Tôi mong cô bắt người ở đâu thì trả người đứng ở nơi ấy. Còn tôi sẽ tự mình rời khỏi đây, sau này sẽ không còn một người tên Sam Ng nữa, bảo X hãy an tâm” – Ngôn Hoa không để cho đầu dây bên kia có cơ hội phản hồi đã nhanh chóng dập máy.

Ngôn Hoa lại một mồi thờ dài, mở điện thoại từ khe sim lấy ra chiếc sim điện thoại rồi mạnh tay bẻ đôi, thuận tay vứt bừa trên nền nhà rồi nhắm mắt vui mặt vào làn tóc thơm tho của An Di.

An Di cả người tê cứng như tảng đá, từng câu từng chữ trong cuộc đối thoại vừa rồi cô đều nghe được rất rõ ràng, cuối cùng cô đã hiểu được mức độ nghiêm trọng của việc mà anh Vinh Hy đã gây ra. Nhưng mà Ngôn Hoa anh đang gặp nguy hiểm, anh sẽ đi đâu? Anh định bỏ cô lại một mình sao? Không được, chuyện gì xảy ra cũng không được ... An Di càng gia tăng lực tay ôm chặt lấy thân thể cường tráng của anh, bỗng dưng trong lòng nảy sinh một thứ dũng cảm vô hình, nước mắt chực tuôn đã bị cô nén chặt vào sâu thẳm trong tim mình.

Anh không được đi, không được rời xa cô. Tại sao phải dùng tính mạng của mình để bảo toàn tính mạng cho anh Vinh Hy chứ? Tại sao không có cách khác chứ? Cô sẽ không để một mình anh đương đầu nguy hiểm đâu, bất luận thế nào cũng không buông tay anh ra đâu ...

An tổng chết lặng trước cửa phòng, bàn tay nắm trên tay vịn bắt giác run run. Đóng cửa phòng lại ông lão đảo bước xuống thư phòng ... Ngồi phịch xuống ghế ông nhắm nghiền mắt, gác tay lên trán đầy tuyệt vọng.

*3500 chữ đây nhá, post đúng lịch T2 mà do khuya rồi nên mai mọi người dậy hẳn đọc ha. Hẹn thứ sáu nha.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Rất Nhiều “Một Chút”

... Một chút lãnh đạm, một chút xa lánh, một chút nghiêm khắc, một chút kì quặc, một chút quan tâm, một chút ân cần, một chút mơ hồ, một chút gần gũi, ... rất nhiều một chút ấy dần dần khiến cô càng chú ý anh hơn, dần ngưỡng mộ anh hơn, và cuối cùng là từ một chút đó biến thành yêu anh sâu sắc tự bao

giờ cũng không hề hay biết.

~~~~~

Anh đã ngủ rồi, có lẽ do đã quá mệt mỏi sau những chuyện vừa xảy ra cho nên anh đã ngủ rồi. An Di chắc như vậy là vì hơi thở của Ngôn Hoa lúc này cực kì đều đặn, đã không còn gấp gáp khó khăn nữa, cả người cũng thư giãn hẳn ra. Anh vòng tay ôm cô thật chặt, An Di cũng cuộn người nép trọn vào cơ thể nóng hổi của anh, cảm nhận anh đang che chở, bao bọc mình. Ngôn Hoa của cô, người đàn ông mạnh mẽ kiên cường của cô, những tưởng anh là một con người lạnh lùng cao ngạo, là một người chẳng bao giờ để mắt đến một ai. Nhưng nếu không trải qua những việc như hôm nay, không ở bên cạnh của anh như lúc này thì đến khi nào cô mới biết được những sự hy sinh âm thầm to lớn của anh dành cho mọi người xung quanh. Anh tha quên mình vì sự nghiệp của gia tộc mà bỏ cả danh dự và tính mạng, ngoài mặt thì tỏ vẻ thờ ơ nhưng thực chất trong thâm tâm lại vô cùng lo lắng cho an nguy của người cha, người thân duy nhất còn lại của anh, cũng như anh đối với cô vậy. Anh yêu cô nhưng lại vì muốn bảo vệ cô mà đẩy cô ra xa khiến cho cô hiểu lầm anh hết lần này đến lần khác để rồi khi thật sự buông bỏ tất cả để đến bên cô thì bao nhiêu việc lại xảy ra. Cô không giận, chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ giận anh, dường như giữa cô và anh có một sợi dây liên kết vô hình nào đó, dù cho có bao nhiêu sóng gió cách trở đi nữa hình bóng của anh, con người của anh, tình cảm của anh, ... tất cả những thứ tốt đẹp về anh luôn hiện hữu trong tâm trí cô, chưa hề thay đổi cũng chưa một chút phai nhòa.

Có lẽ vì cô được sinh ra trong một gia đình trâm anh quyền quý, từ bé đến lớn luôn được cưng nựng như bảo bối cho nên chưa từng có ai cho cô những cảm giác giống như anh đã cho cô ... Một chút lạnh nhạt, một chút xa lánh, một chút nghiêm khắc, một chút kì quặc, một chút quan tâm, một chút ân cần, một chút mơ hồ, một chút gần gũi, ... rất nhiều một chút ấy dần dần khiến cô càng chú ý anh hơn, dần ngưỡng mộ anh hơn, và cuối cùng là từ một chút đó biến thành yêu anh sâu sắc tự bao giờ cũng không hề hay biết. Tình yêu đầu đời non nớt ở cái tuổi mười bảy quả thật khiến cô khó đón nhận, nhưng anh từng bước khiến cho cô muốn bất chấp tất cả để được yêu anh, thậm chí chẳng mong có được sự hồi đáp từ anh. Vậy mà tình yêu đó trải qua bao nhiêu khó khăn thử thách, bao nhiêu nước mắt bao nhiêu tổn thương để đến được hôm nay, ngày mà tình yêu đó được thừa nhận, được ủng hộ ... Đến được lúc này rồi vậy tại sao anh còn muốn rời đi? Là tại sao?

Cô không cần tất cả, chỉ cần có anh, được bên anh. Cô không sợ hiểm nguy, cũng chẳng màng khó khăn gian khổ, chỉ cần anh đừng bao giờ buông cô ra ... Đừng một lần nữa rời bỏ cô lại một mình ...

Trầm luân trong vòng suy nghĩ rối rắm của mình An Di lại thiếp đi lúc nào không hay. Lúc này Ngôn Hoa cũng khó khăn thức dậy. Ngồi ở mép giường ngắm nhìn người con gái đang say ngủ bên cạnh, anh không có chút dừng khí bước khỏi đây. Anh làm sao có thể rời xa cô được đây? Dù biết rằng vì sự an toàn của cô anh đành phải chấp nhận, nhưng anh làm sao lại có thể khiến cô đau lòng một lần nữa, anh không hề muốn đôi mắt long lanh kia lại một lần đắm lệ vì anh. Không thể, anh thật không thể ...

Kéo chăn đắp kín cẩn thận cho cô. Đặt lên trán cô một nụ hôn tạm biệt đầy lưu luyến, đứng chết lặng nhìn cô một hồi lâu ... Cuối cùng anh vẫn chọn rời xa cô ... An Di! Xin lỗi!

—

Bây giờ ba mươi, nhìn chiếc đồng hồ quả lắc bằng gỗ trên tường rồi cất bước đi xuống cầu thang. Ngôn Hoa bỗng khựng lại khi từ phía trên lầu có tiếng vọng xuống.

“Cậu định đi đâu?”

Quay phắt lại liền nhìn thấy An tổng đã lù lù đứng ở đấy tự bao giờ, vẻ mặt mệt mỏi có thể nhìn thấy cả quầng thâm nhàn nhạt.

“Lẽ nào ông còn muốn thấy tôi ở đây?” – Ngôn Hoa nhếch mép.

“Không còn cách nào khác đành tin cậu một lần” – An tổng nhả nhận đáp, giọng điệu đã không còn khắc khe như trước đây.

“Đã khiến ông thất vọng rồi, từ đầu không nên tin tôi” – Ngôn Hoa cười khẩy.

“Cậu ... dám?”

“Chẳng có việc gì tôi không dám cả. Tốt hơn việc ông cần làm lúc này là gọi sẵn bác sĩ đi, đúng tám giờ người ông cần sẽ tự động được trả về cho ông ... Còn nữa, nhắc anh ta sau này giữ cái mạng mình cho tốt, đừng tùy tiện làm những việc như vậy nữa, cho dù có là ý tốt cũng phải xem ý tốt đó có thật sự mang lại điều tốt đẹp cho người nhận không” – Dứt lời Ngôn Hoa cũng quay đầu bước tiếp.

An tổng lên giọng quát: “Cậu đứng lại đó cho tôi, đừng nghĩ làm được một chút chuyện tốt thì có thể dễ dàng mà đi như vậy. An Di thì sao? Là ai hứa sẽ dùng cả sinh mệnh còn lại để bảo vệ con bé giờ lại rời đi?”

“Tôi chính là đang dùng cả tính mạng còn lại để bảo vệ cô ấy, ngày trước cô ấy và Vinh Hy cứu tôi, cái mạng này bây giờ dùng để đổi lấy sự an toàn của họ là vô cùng thoả đáng. Phần còn lại mong các người cả nhà đoàn tụ, mãi mãi hạnh phúc, sau này hãy yêu thương cô ấy thật nhiều ... thêm cả phần của tôi nữa” – Ngôn Hoa khó khăn cất lời, vẫn không ngoảnh mặt lại.

“Muốn yêu thương con bé thì cậu tự đi mà làm” – An tổng bảo.

“Không kịp nữa rồi” – Ngôn Hoa thở dài nhấc bước khỏi bậc thang cuối cùng.

....

“Tiểu Ngôn” – giọng nói trầm dịu rót xuống bên tai khiến Ngôn Hoa dừng bước. An lão gia lại lên tiếng: “Trời không tuyệt đường người, nhất là người có

tài, có đức”

“Giáo sư” – Ngôn Hoa quay đầu nhìn cung kính.

“Xem ra cậu vẫn chưa biết nhỉ? Xem thứ này rồi hẳn đưa ra quyết định có được không?” – Nói rồi An lão gia chỉ tay ra hiệu cho Ngôn Hoa cùng đi về phía thư phòng.

Không hiểu ý ông muốn nói gì nhưng Ngôn Hoa cũng không vội, bước theo sau An lão gia và An tổng.

Trong gian phòng rộng lớn với bốn bề là các tủ sách được bày trí theo lối cổ điển Châu Á, ở chính diện là một màn hình LCD tầm trung có lẽ thường dùng để họp trực tuyến hoặc trình chiếu tài liệu hay đơn giản là dùng như TV ... bản tin buổi sáng đang phát lại đoạn thông tin chính trị – xã hội. Là tin của hai giờ trước: “Hắc bang đình đám Huyền Hoà công khai đã kích dư luận bằng loạt thông tin hoạt động phi pháp của một số tập đoàn hàng đầu thế giới, với bằng chứng và nhân chứng rõ ràng: Công ty A rửa tiền đen, tập đoàn B buôn lậu vũ khí, chi nhánh C thụt két nhà nước ... Qua đó chúng ta có thể thấy được lượng thông tin mà hắc bang này thao túng quả thật nằm ngoài sức tưởng tượng của giới FBI Anh – Mỹ và toàn thể những tập đoàn doanh nghiệp tầm cỡ. Bởi lẽ mang danh “ông trùm của tội phạm ngầm” mà từ trước đến nay Huyền Hoà chưa từng một lần bị phanh phui trước pháp luật, ngược lại ngày hôm nay chính thế lực đen tối đó lại ra mặt chỉ điểm hành vi phạm tội của những thế lực khác, người đứng đầu tập đoàn Huyền Hoà – Cô Wenny Holmes vừa ra mặt xác định thị trường và lĩnh vực hoạt động mới của tập đoàn này, đây liệu có thật là một bước xúc tiến để thâm nhập vào thị trường mới của Huyền Hoà hay không? Đằng sau đó còn có âm mưu gì hay không? Hãy cùng dự xem những diễn biến tiếp theo ...”

Ngôn Hoa đứng đấy như trời trồng. Anh tự vấn rằng những thứ vừa nghe được có phải là sự thật hay không? Hai giờ trước? Là không lâu sau cuộc điện thoại đó? Bản tin là trên kênh CNN của Mỹ ... Lẽ nào là Mr.X ?

Tại sao bọn họ lại làm như vậy? Dùng cách mạnh động nhất để giải quyết việc này sao? Họ rõ ràng có thể để mặc anh tự sinh tự diệt và hoàn toàn không chịu một chút tổn hại nào nhưng họ lại chọn cách đánh rắn động cỏ như thế này, dùng thân phận giả của Wenny há chẳng phải bảo cô ta thay anh gánh mọi hậu quả về sau sao? Dùng bom thông tin cũng là vì muốn triệt tiêu những suy nghĩ muốn vạch trần tổ chức từ bên ngoài, khiến cho bọn họ kinh sợ liên lụy đến bản thân mà tránh xa ... Bọn họ vì sao lại chọn bảo vệ cho anh chứ?

Ngôn Hoa sống người mất một lúc trong khi An lão gia và An tổng đang chăm chú nhìn biểu hiện kì lạ trên gương mặt của anh. Hai người họ ở thời điểm hai giờ trước cũng lâm vào bế tắc trong suy nghĩ như anh lúc này vậy nhưng ánh sáng nhỏ bé nơi cuối đường đã không tước đi tia hy vọng cuối cùng của tất cả mọi người. Vinh Hy được đưa về, dù cả người chẳng vết thương nhưng may thay mạng sống vẫn được bảo toàn, không lâu sau đó cả thế giới liên rúng động bởi thông tin từ đài CNN của Mỹ, đến cả An lão gia và An tổng khi xem cũng phải há hốc mồm ngạc nhiên vì sự liều lĩnh dám thách thức xã hội, thách thức giới hành pháp của cái hắc bang khiến người ta nghe thấy tên thôi cũng thấy kinh sợ kia. Quả thật cách làm này vừa mang mục đích giải trừ mọi mối nguy hại đến Ngôn Hoa còn có nhiều tác dụng thương nghiệp khác, có chăng là kế hoạch này đã được triển khai từ lâu đến bây giờ mới dùng đến ... Dù gì đi nữa cái thân phận ác nghiệt kia từ hôm nay cũng không phải do bản thân cậu gánh vác nữa, Vinh Hy cũng được an toàn và ... An tổng cũng buông bỏ chấp niệm với anh ... Dù không toàn tâm toàn ý chấp nhận nhưng vì tình yêu của An Di, vì An Di ông đã suy nghĩ rất nhiều mới chấp nhận sự thật rằng người mà con gái cưng duy nhất của ông yêu là Ngôn Hoa, dù cậu ta là ai, mang thân phận là gì, là con người như thế nào, tốt xấu thế nào ... giờ đây cũng không còn quan trọng, là do An Di chọn, ông phải tin tưởng An Di.

....

“Điện thoại, tôi cần mượn điện thoại” – Ngôn Hoa như nghĩ ra được điều gì đó lập tức thuận miệng lên tiếng.

“Đây” – An lão gia cũng không suy nghĩ gì thuận tay cầm lấy chiếc di động trên bàn làm việc của con trai dúi vào tay Ngôn Hoa. An tổng vẫn chưa kịp ngăn lại thì anh đã một mạch đi thẳng ra ngoài.

An tổng cau có: “Ba à, ba đã quá dung túng cậu ta rồi”

“Hahaha, ồ cả rồi mà, lão già ta chẳng còn gì phải lo nữa cả” – An lão gia tươi cười thật hào sảng.

---

*2000 chữ của T6 đây mọi người, hôm qua hơi bận nên hôm nay post trễ kèm theo chương của hôm nay luôn nhé !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 55: Sai Hay Đúng Cũng Không Còn Quan Trọng

Tất cả thật sự qua rồi, ngày mai lại là một ngày khác. Hãy để quá khứ vĩnh viễn bị chôn vùi cùng ngày hôm qua, cùng những bi thương mất mát mà bản thân mỗi người phải trải qua. Chỉ cần có niềm tin vào đối phương, chỉ cần có tình yêu chân thành của chính bản thân đối với một nửa còn lại ... Mọi sóng gió đều có thể vượt qua.

“Tại sao cô lại chấp nhận vị trí đó? Tại sao các người lại muốn bảo vệ tôi?” – điện thoại vừa được kết nối Ngôn Hoa liền kích động dò xét.

“... Sam, anh là một nhân tài, là một người đàn ông tốt” – giọng của người phụ nữ trẻ truyền đến.

“Ý các người muốn là gì? Tôi đã nói sẽ không bao giờ trở lại tổ chức, dù có mất mạng đi chăng nữa” – Ngôn Hoa cương quyết.

“Không cần thiết, những gì hôm nay là cái giá mà tổ chức trả cho anh, cho những gì anh đã làm đã hy sinh vì tổ chức. Không quay lại là ý nguyện của anh, từ nay về sau mong anh sống vui vẻ ... và hạnh phúc bên cô ấy” – Wenny trả lời lạnh lùng, giọng nói như chất chứa nỗi niềm sâu thẳm nào đó.

“Còn cô thì sao? Vì sao cô lại chấp nhận vị trí đó?” – Ngôn Hoa thắc mắc.

“Từ cái ngày hai tháng trước lúc anh đề nghị muốn rút khỏi tổ chức thì Mr.X đã dự liệu mọi chuyện, đúng hơn rằng ông ấy đã dự liệu tất cả từ lâu, chỉ là luyến tiếc một nhân tài hiếm có như anh. Mọi thứ được chuẩn bị chu đáo là vì sự an toàn của anh, không ngờ ... đến cuối cùng lại có chút sơ sót. Ông ta thực chất trước giờ chỉ có nợ anh chứ anh chưa từng mắc nợ ông ấy, người mắc nợ là cha anh, chính anh muốn thay ông ấy trả nợ ... Còn tôi, vì sao lại nhận vị trí này ư? Đơn giản vì tôi khác anh, tôi toàn tâm toàn ý làm việc cho tổ chức, cũng luôn được sự bảo vệ của tổ chức ... Anh yên tâm, sẽ không có việc tương tự xảy ra” – từng câu từng chữ thốt lên khiến Ngôn Hoa không biết làm thế nào tin vào tai mình nữa. Là thế đấy, cái tổ chức vốn trước giờ xem mạng người nhẹ tựa phù du ngày hôm nay lại vì sự an nguy của anh mà chấp nhận thay đổi lớn, đôi khi có những thứ bản thân ta đã hy sinh cũng không hẳn là vô ích ... nó có thể là cứu tinh của ta một ngày nào đó. Nhìn lại quãng đường tâm tối từ khi anh gia nhập Huyền Hoả cho đến nay, nhìn lại những nhor nhóp mà bản thân phải gánh chịu, đổi lấy ngày hôm nay, đổi lấy sự an toàn cho tất cả ... Ngôn Thị đã tự lực tự cường không cần đến sự trợ lực của anh, người cha vô trách nhiệm ấy cũng không còn gì khiến anh vướng bận, Vinh Hy được bảo toàn mạng sống, anh cũng được tự do kể từ bây giờ có thể tiếp tục xây dựng lại cuộc đời của chính mình, theo như chính mình mong muốn ... Có thể đường đường chính chính nắm lấy tay An Di, cùng cô bước tiếp quãng đường dài còn lại. Dù cho trải qua bao nhiêu sóng gió, nghĩ đến ngày hôm nay anh không cầu nhiều hơn chỉ mong được yêu An Di, được ở bên cạnh bảo ban cô, che mưa chắn gió cho cô, khiến cô mỉm cười, làm cô hạnh phúc. Anh chấp nhận quên đi quá khứ tăm tối cùng những tổn thương, những mất mát mà mình đã trải qua, chấp nhận tất cả.

...

An Di tựa mình một chút chợt cảm thấy bên cạnh thật trống trải, mơ màng với tay sang cô liền bừng tỉnh bởi một chút hơi ấm của anh cũng chẳng còn vuron lại. Anh đâu rồi?

An Di giật mình ngồi bật dậy như cái lò xo bị nén. Ngôn Hoa này sao lại có thể trong lúc cô ngủ say mà bỏ đi cơ chứ? Vốn định cứ khur khur như vậy mà giữ chặt anh mà lại vì con buồn ngủ nên bị anh bỏ lại đây sao? Không được, không được, anh nhất định không được đi đâu quá xa em đó ... Không kịp suy nghĩ thêm An Di đã cuống cuống lật tung chăn gối, lạch bạch chạy trên nền nhà với đôi chân trần lạnh buốt lao thẳng ra ngoài. Vừa ra đến cửa liền nhìn thấy dáng người thân thuộc ấy với áo sơ mi trắng nhợt nhạt đang đứng quay lưng lại phía mình, trên tay anh còn đang cầm chiếc điện thoại di động.

An Di lao tới như thể chỉ cần cô chạm một chút nữa là anh lập tức sẽ tan biến, sẽ như vô số những giấc mơ trước đây rằng anh chỉ là một thứ ảo ảnh tự cô nghĩ ra để an ủi bản thân mình, đôi khi cô bừng tỉnh mộng thì anh cũng như làn khói mơ hồ bay đi mất.

Không phải như vậy, anh là anh, là Ngôn Hoa bằng xương bằng thịt, là người đàn ông yêu cô hơn bất cứ thứ gì, anh sẽ không rời xa cô đâu, sẽ không bỏ lại cô một mình đâu ...

Từ phía sau truyền đến một lực đẩy nhẹ rồi hai cánh tay trắng trẻo vòng ra trước ôm chặt lấy anh, một luồng hơi ấm dịu dàng áp vào sau lưng, khẽ vuốt ve từng tế bào lạnh giá của anh.

“Đừng đi, đừng rời xa em. Ngôn Hoa đừng rời xa em” – Giọng nói nghẹn ngào nức nở như sắp khóc khiến anh cảm thấy như ai đang thắt chặt trái tim mình.

Ngôn Hoa thờ dài buông một câu cuối cùng vào điện thoại: “Cảm ơn cô Wenny”

Anh nhẹ nhàng xoay người đem An Di ôm gọn vào lòng, bàn tay ở sau lưng ân cần xoa xoa dỗ dành: “Ngonan, anh không đi, anh sẽ không bao giờ rời bỏ em”

“Anh không được phép, em không cho phép anh rời xa em đâu, hôm qua em đã nghe hết toàn bộ mọi chuyện rồi. Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, có nguy hiểm đi chăng nữa em vẫn cứ ở bên anh như vậy. Anh đừng có không cần em, đừng có tự ý mình rời đi như vậy” – An Di giận dỗi vùi mặt vào trong khuôn ngực nóng ran của Ngôn Hoa.

“Đồ ngốc này, biết rồi thì đã sao?” – Ngôn Hoa khẽ gõ vào đầu An Di như trách lại như an ủi.

“Biết rồi thì sẽ không để anh đi, sẽ không buông tay ra đâu” – An Di siết chặt tay hơn.

“Vinh Hy không sao rồi ... anh cũng không sao. Sẽ không tùy tiện rời xa em đâu. Mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa cả rồi” – Ngôn Hoa tựa cằm lên đầu An Di, cảm nhận hơi ấm từ người con gái nhỏ bé của mình. Ấn đường dần giãn ra, cả người nhẹ nhõm trong phút chốc chỉ muốn thời gian ngừng lại tại thời điểm này. Để anh được mãi bao bọc An Di trong vòng tay này.

“Anh sẽ không bỏ em lại mà đi đúng không?”

“Không bao giờ”

Không biết qua bao lâu hai bóng người một cao một thấp ấy cứ dán vào nhau ở trước cửa thư phòng, tựa hồ như thời gian thật sự lắng đọng tại thời điểm này, mọi sự vật xung quanh cũng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập ôn hòa mà mãnh liệt của hai con người yêu thương nhau rất nhiều đó ...

Tất cả thật sự qua rồi, ngày mai lại là một ngày khác. Hãy để quá khứ vĩnh viễn bị chôn vùi cùng ngày hôm qua, cùng những bi thương mất mát mà bản thân mỗi người phải trải qua. Chỉ cần có niềm tin vào đối phương, chỉ cần có tình yêu chân thành của chính bản thân đối với một nửa còn lại ... Mọi sóng gió đều có thể vượt qua.

An lão gia ở trong thư phòng nhìn ra gương mặt lộ rõ ý cười tràn ngập trong khi An tổng thì chau mày nhăn nhó bảo: “Thật không còn chút phép tắc nào, cậu ta xem đây là nhà mình chắc?”

“Được rồi, như vậy không phải rất tốt sao? Con không nhìn thấy con gái mình hạnh phúc biết nhường nào à? Đừng ganh tỵ với con rể tương lai nữa, An Di đã lớn thật rồi!” – An lão gia cất giọng khoan thai nhàn hạ.

“Con rể? Còn có chuyện này sao?” – An tổng tròn mắt nhìn cha.

“Con còn không chịu thừa nhận? Con gái cưng của con đã sớm theo người ta mất rồi” – An lão gia trở tay về phía hai bóng hình đang dính chặt vào nhau bên ngoài.

“Hừ ...” – An tổng tức tối đến run người, ông khó chịu bước ra hắng giọng một cái khiến An Di giật nảy mình vội buông tay rồi lùi bước, cô cứ như tên ăn trộm bị bắt quả tang mà đứng cúi gằm mặt xuống nhìn đôi bàn chân trần đang ngoe nguẩy của mình khiến Ngôn Hoa nhìn thấy lại bật cười.

“Điện thoại, cảm ơn” – Ngôn Hoa trả lại điện thoại rồi ngồi thụp xuống bên cạnh An Di, từ trong kệ giày bên cạnh đặt đôi dép đi trong nhà trước chân An Di rồi dịu dàng nhắc chân cô lên mang vào cho cô, do ngượng ngùng cho nên An Di cũng vô cùng phối hợp, chỉ có điều chẳng dám ngước mặt lên nhìn bà mà thôi ...

An tổng cầm lấy điện thoại của mình rồi không nói không rằng bước thẳng lên cầu thang tỏ vẻ như chẳng thèm đếm xỉa đến hai người. An Di đưa mắt nhìn theo bà rồi tình nghịch dấm nhẹ vào ngực Ngôn Hoa trách móc: “Tại anh đó, bà giận rồi kìa”

“Tại anh?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Không phải anh thì ai vào đây?” – An Di nói.

“Thế ai là người vừa nãy giờ giọng hổng hách bảo anh không được phép rồi đi ... còn chủ động ôm anh là ai?” – Ngôn Hoa mỉm cười, gương mặt anh tuấn có phần hơi nhột nhột về một đường cong hoàn mỹ tựa như búp măng.

“Cái đó ... người ta ... anh” – An Di ngượng ngập không nói nên lời.

“Cái gì, không rõ, nói ra xem” – Ngôn Hoa cố tình đùa dai khiến An Di hai má đỏ bừng.

“Xấu xa” – An Di quay mặt lại Ngôn Hoa liền kéo cô quay trở lại nhìn thẳng vào mắt mình một hồi thật lâu rồi khẽ thì thầm: “Nhìn xem anh rất xấu xa phải không?”

An Di bất chợt nghĩ rằng anh vì lời nói vô tình của mình mà buồn liền lấp liếm tăng lờ đi: “Không có, anh không xấu xa chút nào”

Ngôn Hoa lại cười, là một nụ cười pha chút gian trá giễu cợt, trong khi An Di còn ngỡ ngác chưa hiểu gì thì cánh môi anh đảo đã bị làn môi nóng bỏng của anh phủ xuống. Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên như chuồn chuồn đập nước thoáng qua, trái tim An Di bỗng chốc vì sự ngọt ngào ấy mà muốn tan chảy, đến lúc hé mắt ra nhìn liền bị ánh mắt như thăm dò lại như đang xem trò vui của anh làm cho thẹn đến không biết phải trốn đi đường nào. Đến lúc này An Di mới biết đã bị anh lừa rồi, Ngôn Hoa xấu xa này đang là lúc nào mà anh lại có tâm trạng đùa cô như vậy chứ?

“Anh ... đáng ghét” – An Di ngượng ngùng quay đầu chạy vụt về phòng.

“An Di” – Ngôn Hoa gọi với theo cô rồi bảo: “Không muốn xem Vinh Hy thế nào rồi sao?”

“Anh Vinh Hy? Anh ấy được về rồi? Ở đâu? Anh ấy không sao chứ?” – An Di tự dưng cuống cả lên, chạy trở lại bên cạnh Ngôn Hoa hỏi liên hồi.

“Xem em kìa, cuống quýt lên làm gì, anh còn ở đây thì anh ta không chết được đâu” – Ngôn Hoa cười khở nhìn An Di.

“Không đùa nữa, đi xem anh Vinh Hy thế nào rồi đã” – Nói rồi An Di kéo tay Ngôn Hoa về phía phòng Vinh Hy.

Một thứ mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt xộc vào mũi An Di khi cô vừa đẩy cửa phòng Vinh Hy ra. Gương mặt trắng toát nhột nhột hằn đầy những vết thương, Vinh Hy nhắm nghiền mắt trên giường, hơi thở yếu ớt khó khăn. So với Ngôn Hoa thì Vinh Hy cũng không khả quan hơn là mấy, anh bị tra hỏi bằng roi vọt đến mức mắt cá ý thức mà ngất đi, trên người lưu lại không ít những vết thương vẫn đang rướm máu.

An Di đau lòng nhìn người đang bất động kia, hai mắt rung rung bùng đỏ. Người mà cô xem như một người anh trai ruột thịt bấy lâu nay lại vì cô mà ra nông nổi này ... Chỉ vì anh muốn bảo vệ cô, muốn cô tránh xa sự nguy hiểm mà chính anh tự mình dẫn thân vào nguy hiểm, chỉ muốn nói cho cô biết nơi đó – nơi bên cạnh người đàn ông cô yêu, con người đó – người đàn ông cô luôn cố chấp yêu ... Chính là sự nguy hiểm

Cô hiểu, bây giờ cô đã hiểu tất cả rồi. Mọi người đều là vì cô ... nhưng tất cả chẳng có cách nào quay lại được nữa rồi. Sai hay đúng cũng không còn quan trọng nữa khi mọi người lúc này đều đã được bình an ... Như vậy đã là quá đủ rồi.

---

*2300 chữ của T7 nha! Hẹn thứ hai tiếp tục, coi như mọi sóng gió qua rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ba Điều Kiện

Một thoáng kí ức ngọt ngào như con gió nhẹ lướt qua, khẽ êm đềm vuốt ve trái tim anh. Khung cảnh vẫn như vậy chưa hề thay đổi.

“Những ngày tháng đó đối với em cũng chính là ác mộng. Có lẽ trước giờ thế giới của em thật quá nhỏ bé, đến nỗi khi anh bước vào rồi anh liền trở thành duy nhất. Em không có cách nào mang anh ra khỏi tâm trí mình. Em làm gì, nghĩ gì cũng đều nhớ về anh ...”

~~~~~  
“Được rồi, để anh ta nghỉ ngơi đi. Anh có chuyện nghiêm túc muốn nói với em đây” – Ngón Hoa nhìn về mặt buồn rười rượi của An Di thì không nỡ, rồi anh kéo An Di ra khỏi phòng Vinh Hy.

“Hả?” – An Di ngơ ngác ngác không biết chuyện nghiêm túc anh muốn nói là gì.

“Hả cái gì? Đi theo anh” – Anh bảo.

An Di còn chưa kịp hiểu đã lại bị anh vồn vã kéo ra đến vườn. Trời đã sáng hẳn, ánh nắng ban mai dịu dịu xuyên qua kẽ lá soi bóng xuống sân vườn xanh mướt, mấy khóm hoa hồng bạch trắng muốt thoang thoang chút hương thơm nhẹ nhàng.

Trong khi An Di còn chưa tỉnh ngủ hẳn thì đã xảy ra bao nhiêu là chuyện. Vừa bước ra khỏi nhà liền bị ánh nắng làm cho riu cả mắt chẳng nhìn được gì, mặt mày nhăn nhó đi đứng cũng loạng choạng cả lên.

Nhìn An Di mắt nhắm mắt mở lấy tay dụi dụi trông như con mèo nhỏ còn đang say ngủ Ngón Hoa liền bật cười, bỗng dưng anh lại chợt nhớ về những buổi sáng của hai năm trước đây ... Một thoáng kí ức ngọt ngào như con gió nhẹ lướt qua, khẽ êm đềm vuốt ve trái tim anh. Khung cảnh vẫn như vậy chưa hề thay đổi.

Ngày ấy mỗi sáng trước khi đến trường anh luôn một mình ngồi trong quán cà phê ở đối diện kia, chọn một góc khuất ngồi thưởng thức cốc Espresso mà anh ưa thích vẫn còn nóng hổi vồn vơ bốc lên vài làn hơi trắng mờ nhạt, rồi nhàn nhả ngắm nhìn khung cảnh bình yên, trong lành bên ngoài phố ...

Hay cũng là để dõi về chiếc cổng lớn của dinh thự đối diện kia, cô gái nhỏ với gương mặt đẹp tựa thiên thần trong bộ đồng phục xanh xinh xắn ngày ngày đều vội vội vàng vọt về mặt lười biếng lê bước đến trường.

Từ lần đầu tiên thân hình bé nhỏ mềm mại ấy ngã trong vòng tay anh đến khi biết được cô chính là người con gái với cái tên An Di luôn hằn trong trí nhớ của mình thì trái tim anh đã bắt đầu trở nên khác lạ.

Là vì anh đang chờ cô bé ấy sao? Chính anh cũng không rõ nữa, chỉ là muốn bước theo sau nhìn ngắm người con gái trong tiềm thức ấy, hôm nào tỉnh táo một chút cô sẽ vừa đi vừa lầm nhảm ôn bài, hôm nào vẫn còn say ngủ thì trên đường cứ cúi gằm mặt mà bước, thi thoảng sẽ suýt va vào thứ này thứ kia, trông rất buồn cười.

Cô nàng này trông thì lười nhác như vậy đấy nhưng hễ đến trường thì lập tức sẽ trở thành một nàng lớp trưởng cực kì chỉnh chu đường hoàng ngay, tính khí lại rất mực ương ngạnh và đặc biệt thích chống đối anh ... khiến anh vô thức cứ muốn bắt nạt. Thế rồi từ lúc cái tên Du Thăng ngày ngày chờ cô đi học, ngày ngày như cái bóng đeo lấy cô không rời ... cũng đồng thời giành mất luôn niềm vui mỗi sáng của anh, khiến anh trong lòng cứ cảm thấy khó chịu bức bối, đó là lúc anh nhận ra tình cảm của anh dành cho cô gái nhỏ ấy đã trở nên đặc biệt ... cũng là lúc anh nhận ra mình nên dừng lại ... Đã qua mất bao lâu rồi nhưng từng kí ức vụn vặt thuộc về riêng anh và cô anh vẫn khắc ghi ở tận sâu đáy lòng, anh chưa hề quên dù chỉ một chút.

Búng nhẹ lên trán cô anh cười dịu dàng bảo: “Vừa nãy còn suýt khóc vậy mà vừa nhìn thấy mặt trời liền giờ thói lười biếng ngay”

“Anh chịu được sao? Chối mắt như vậy vẫn không có một chút phản ứng? Còn nữa, em mới ngủ được một chút thôi mà ...” – An Di dẫu môi cố cải lại anh.

“Vì anh đã tỉnh ngủ rồi. Heo lười biếng, còn muốn bịa chuyện à? Nói cho anh biết em chuẩn bị thi cử đến đâu rồi? Còn nhớ hai ngày nữa là đến kì thi không đấy?” – Ngôn Hoa vỗ vỗ lên hai má phúng phính.

“Ày, em nhớ mà. Còn định sẽ nói với anh ...” – bỗng dưng chợt nhớ gì đó, An Di liền im bật.

“Nói gì cơ?” – Ngôn Hoa cảm thấy An Di có chút kì lạ liền hỏi.

“Không ... không có gì” – An Di chối đây đẩy.

“Em còn muốn giấu anh đến khi nào?” – Ngôn Hoa chau mày nhìn An Di.

“Hả? Giấu anh cái gì? Em có giấu anh gì đâu mà ...” – An Di cố tăng lời đi.

“Vì sao muốn thi Harvard?” – Ngôn Hoa không cho phép cô lảng tránh, anh nghiêm mặt hỏi.

An Di bất ngờ, ngày trước cô còn đang phân vân không biết chọn thi trường nào thì Gia Ân đã một mạch ghi danh thi vào Harvard. Cô nàng còn bảo chẳng phải suy nghĩ nhiều, vì bạn trai cô cũng học Harvard thế là thi thi thôi không có gì phải nghĩ thêm.

An Di thì khác, cô một đằng muốn chứng tỏ năng lực của bản thân, không muốn chấp nhận sự sắp xếp của gia đình, đằng khác lại muốn được ở cạnh Gia Ân vì ngoài gia đình ra thì Gia Ân là người thân thiết duy nhất của cô, nếu chọn thi trường khác đồng nghĩa với việc chỉ có một thân một mình, nếu ba cô mà biết việc này thì không cần nghĩ đến việc chứng tỏ năng lực nữa, nhất định sẽ bị ba lôi về ngay ... Thế là ù ù cạc cạc trong lúc quần bách lại bị mấy lời rỉ rả bên tai của Gia Ân dụ hoặc thế là cô cũng ghi danh vào Harvard luôn.

Những ngày tháng đó cô quả thật rất phân vân, từ trong tiềm thức cô luôn muốn lẩn tránh những thứ liên quan đến anh, biết rõ anh xuất thân từ ngôi trường này, bây giờ cô tiếp xúc với nó khác nào lại tự khiến mình càng thêm nhớ anh, nhưng không còn lựa chọn khác, đối mặt thì đối mặt, thi thi thi ... Nhưng mà ... Lúc đó cô cũng không biết Ngôn Hoa từ khi cô rời đi anh cũng đã quay trở về làm giảng viên tại Harvard, còn nhận luôn vị trí phó giáo mà sư trước đây đã từ chối, anh một mặt là che mắt đám phóng viên sâu bọ để đến Mỹ tiếp cận thị trường mới cho Ngôn Thị, mặt khác cũng chính là vì sở thích của chính bản thân mình trở về đây dạy học, vốn những nghĩ đây là cách tốt nhất để trốn tránh An Di ...

Lúc này nghĩ lại thì có hơi đường đột, giờ thì đã biết duyên phận của anh và cô luôn gắn bó khăng khít với nhau như vậy rồi, dù cho có trải qua bao nhiêu chuyện cuối cùng vẫn chung quy lại cùng nhau. ... Nhưng mà, có khi nào bây giờ anh nghĩ cô vì anh nên mới thi vào Harvard không chứ? Ngần lần dừng có như vậy đó nha ...

“Hừm ... Vì sao?” – Thấy An Di lảng tránh Ngôn Hoa càng háng giọng.

“Em ... em” – Vẫn chưa nghĩ ra giải thích với anh như thế nào nữa mà ...

“Và a...” – Ngôn Hoa vừa định nói An Di đã chen ngang: “Tuyệt đối không phải vì anh, em ... lúc ra quyết định em vẫn chưa biết anh đã quay lại đó mà.”

“Thật?” – Ngôn Hoa nghi hoặc nhìn An Di.

“Nếu em vì anh mà chọn thi đến đó thì không cần ngượng cứ nói ra, anh sẽ không ngại khi em muốn gần gũi anh đâu” – anh cười trêu An Di.

“Anh ... ai thêm gần gũi anh cơ chứ?” – An Di cuối đầu ngượng, tay vịn vào ngạch mấy nhánh cây còn vương những giọt sương mai chưa kịp tan.

“Còn chối?” – Anh hỏi.

“Không có” – An Di lăm lăm tránh mặt anh.

“An Di ... Nhìn anh.” – Ngôn Hoa nâng cằm An Di lên rồi nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh sâu thẳm của cô.

“Hả?” – Cô ngạc nhiên, hai mắt sáng trong như ngọc nhìn anh.

“Em lại muốn sống một mình sao?” – Nghĩ đến lúc anh biết An Di ở Anh một thân một mình thì lòng anh lại thấy nhói nhói, là tại anh không tốt, lúc trước anh khiến cô đau lòng nên cô mới tự rời đi, còn một mình tự dẫn vật suốt hơn một năm trời ... Anh biết cô không phải vì anh mới thi vào Harvard, nhưng lần này lại muốn một mình sang Mỹ là vì sao?

“Đâu có, em ở cùng một người bạn, là bạn rất rất thân từ nhỏ của em đấy ... Ở mà làm sao anh biết trước đây em cũng từng sống một mình?” – An Di tròn xoe mắt.

“Ngốc, việc em làm anh đều biết cả?” – Anh cười, nụ cười còn tươi sáng hơn cả ánh mặt trời ngày đông.

“Ông? Là ông làm tay trong cho anh đúng không? Hai người đáng ghét thật !!!” – An Di vênh mặt tỏ vẻ không phục.

“Không cần phiền đến giáo sư. Em nghĩ mình có thể trốn khỏi anh sao?” – anh đưa tay véo cái mũi thẳng tắp của cô hỏi.

“Ngôn Hoa ... Trước đây em không có sống một mình, tuy không cùng gia đình nhưng ở Anh suy cho cùng vẫn là nơi quen thuộc với em hơn, em lớn lên ở đó, hơn nữa còn có bà thím nuôi em từ nhỏ mà, có cả gia đình Du Thắng và người bạn thân rất quan tâm em nữa, em sống rất tốt.” – An Di cụp mắt, mím đôi môi đỏ mọng.

“Anh biết, nhưng anh cũng biết em không thật sự vui” – một tia ửng mị thoáng qua trong mắt Ngôn Hoa, biết làm sao đây? Anh lại muốn ôm cô vào lòng nữa rồi, nhìn nét mặt thoáng buồn của cô anh thật không chịu nổi.

“Em vui hay không anh ở xa như vậy làm sao mà anh biết được?” – An Di thấp giọng thoáng chút buồn.

Ngôn Hoa thở dài, vòng tay ra sau lưng ôm hờ lấy eo của cô, anh nói: “Anh đều biết cả, nếu em vui thật sự thì cô gái hoạt bát hoà đồng của hai năm trước đây đã không bỗng dưng trở nên lầm lũi thờ ơ với cuộc sống như vậy, cứ đến cuối tuần là một mình tay mang tay vác bảng cọ đi khắp phố nọ đến phố kia rồi thẩn thờ vẽ tranh, đến cả người ta bắt chuyện cũng lảng tránh không đáp lại. Vì sao lại tự khép mình như vậy chứ?”

“Anh ... anh theo dõi em sao?” – Cô ngỡ ngơ ra gì đó, hôm qua có nghe được người phụ nữ ngoại quốc kia nói chuyện với anh, cô ta còn trách rằng anh cứ mỗi cuối tuần lại sang Anh, thì ra thật sự là vì cô ...

“Có thể coi là vậy” – Anh nhàn nhả đáp.

“Thảo nào em luôn có cảm giác như ai đó luôn dõi mắt về mình ... nhưng anh vì sao phải làm như vậy?” – Cô hỏi.

“Vì ... anh nhớ em” – Anh cúi đầu, áp trán mình vào trán cô, hơi thở ấm nóng đan cài vào hơi thở dịu dàng của cô.

“Ngôn Hoa” – Cô gọi anh.

“Ừ” – Anh đáp.

“Những ngày tháng đó đối với em cũng chính là ác mộng. Có lẽ trước giờ thế giới của em thật quá nhỏ bé, đến nỗi khi anh bước vào rồi anh liền trở thành duy nhất. Em không có cách nào mang anh ra khỏi tâm trí mình. Em làm gì, nghĩ gì cũng đều nhớ về anh ...”

“An Di ... Xin lỗi, xin lỗi em. Từ giờ anh sẽ không để em phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa”

“Anh đã hạ sốt rồi này, lưng anh có còn thấy đau không?” – An Di khẽ vuốt ve tấm lưng đầy cơ bắp của anh, cẩn thận tránh chỗ vết thương được băng bó.

“Không” – Ngôn Hoa vung lực, không ôm hờ nữa mà thuận thế cánh tay anh liền kéo An Di gần sát lại.

“Thật à?” – An Di không kháng cự, rúc mình vào lòng anh.

“Ừ”

“Cảm ơn anh”

“Vì cái gì?”

“Tất cả ... tất cả”

Tiếng chim bắt đầu rả rít từ những khóm cây trong góc vườn. Ánh nắng mờ màng bao phủ hai bóng dáng đan cài vào nhau. Sự ấm áp này, sự hạnh phúc này ... Khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

“Hmm ... Hmm. Ta không nhìn thấy gì đâu. Chỉ muốn nhắc An Di là đến lúc ăn sáng rồi thôi” – Giọng nói từ xa truyền đến. An Di vội đẩy Ngôn Hoa ra còn anh thì thì cười khắc khở, quả thật chịu không nổi mà, vì sao ở đây lại mất tự nhiên thế này ... anh chỉ muốn tham lam một chút nữa thôi mà.

“Ông nội” – An Di biết mình lại bị ông trêu, không thể hiểu nổi vì sao ông và Ngôn Hoa lại cứ thích trêu mình như vậy chứ?

“Con mau vào nhà rửa mặt thay đồ đi, chuẩn bị nhanh, kéo chút nữa có người vào bàn ăn rồi vẫn không thấy mặt con gái sẽ lại biến thành mặt đen giận lẫy nữa cho xem” – An lão gia hồi thúc.

“Được rồi, em mau vào đi. Anh về chuẩn bị, hai hôm nữa sẽ cùng em sang Mỹ” – Ngôn Hoa xua tay bảo An Di vào.

“Ai bảo cậu sang Mỹ cùng con gái tôi?” – An tổng đứng ở bậc cửa, trên người là bộ veston đen trắng thơm, sang trọng, đầu tóc chải lệch vuốt keo bóng loáng, cả người toát lên khí chất quý tộc khác hẳn với người vừa mới lúc này thôi còn lợm thợm với dáng vẻ mệt mỏi vì mất ngủ lo lắng. Tay ông cầm tờ báo buổi sáng, mắt cũng dán chặt vào đó, tuy là hỏi anh nhưng ông không thèm nhìn Ngôn Hoa lấy một cái.

“Ông còn muốn để cô ấy một mình nữa sao?” – Ngôn Hoa đanh mặt.

“Tôi tự có sắp xếp, không phải phiền đến cậu” – An tổng thẳng thừng đáp lại.

“Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy” – Ngôn Hoa cũng chẳng kém cạnh, anh thản nhiên nói.

“Hai người thôi đi mà, ba ... Ngôn Hoa. Con sẽ đi cùng Gia Ân, ngày mai cậu ấy sẽ sang đây đi cùng con, con cũng sẽ nghe lời ba ở chỗ ba đã sắp xếp cùng cậu ấy. Ngôn Hoa, anh về nghỉ ngơi đi, đừng lo cho em, sau khi đến Anh rồi thì anh cho em biết nhé” – An Di làm lúi kéo kéo vạt áo anh thì thầm: “Em sẽ đến tìm anh sớm thôi, không được đi lung tung đâu đấy, em mà không tìm thấy anh thì có lật tung thế giới này lên em cũng phải lời anh ra cho bằng được đấy”

“Tiểu quý. Nói được thì làm được, lo chuẩn bị cho tốt. Anh về đây, em vào đi” – Anh khẽ véo má cô sùng nịnh.

“Tạm biệt” – An Di vẫy tay với anh rồi chạy vụt vào nhà.

“Giáo sư, An tiên sinh ... xin phép” – Ngôn Hoa cúi chào rồi ngoảnh mặt bước đi.

“Khoan đã, tôi muốn nói với cậu một chuyện” – An tổng lúc này mới rời mắt khỏi tờ báo, nhàn nhả bước tới, ông bảo: “Tôi biết có ngăn cũng không ngăn được con bé, nhưng cậu thì khác, tôi muốn cậu hứa với tôi ba chuyện”

Ngôn Hoa nhú mày dăm chiêu.

“Cậu không có quyền từ chối đâu đừng hoài công đắn đo. Thứ nhất – nếu cậu đã thật lòng yêu con gái tôi thì tốt nhất phải dùng cái mạng của cậu để bảo vệ nó, yêu thương nó thật nhiều, để tôi biết cậu làm nó buồn thì có dùng cái mạng già này đổi lại tôi cũng sẽ giết cậu. Thứ hai – sang Anh rồi nó sẽ sống với con gái nuôi của tôi, sẽ học ở trường của cậu, tôi tự khắc có sắp xếp người chăm sóc chúng, cậu chỉ cần để mắt đến chúng một chút. Cuối cùng – đợi An Di tốt nghiệp, để con bé trưởng thành hơn chút nữa, suy nghĩ chín chắn hơn chút nữa ... đến khi đó mới tính tiếp, không được phép đi quá giới hạn ... cậu biết mình nên làm gì rồi chứ?” – An tổng thao thao bất tuyệt một tràng rồi quay đầu đi thẳng vào nhà chẳng thèm để ý xem thái độ đàn ra của Ngôn Hoa lúc này.

“À ... Hmmm, ý là muốn té nhị nói đến chuyện YYY* đấy sao?” – An lão gia hiểu ý con trai liền che miệng cười thầm.

*YYY = XXX chuyện 18+ ... (bla bla thôi tự hiểu đi ^^)

“Thật té nhị!” – Ngôn Hoa cười khò.

“Này Tiểu Ngôn” – An lão gia gọi.

“Vâng” – anh đáp kính cẩn.

“Chuyến bay tám giờ, Business Class*, ghế 02A” – An lão gia nháy nháy mắt với anh.

*Business Class: Khoảng hạng thương gia trên một chuyến bay.

“Cảm ơn giáo sư” – Ngôn Hoa gật đầu, liền hiểu ý ngay.

“Chăm sóc tốt cho cháu gái cưng của ta, nhớ là ... Ba nguyên tắc, quan trọng nhất: KHÔNG-ĐƯỢC-PHÉP-ĐI-QUÁ-GIỚI-HẠN” – Lão gia bật cười hào sảng rồi cũng đi vào nhà.

Ngôn Hoa lẩn thẩn bước ra về, đầu óc loạn cả lên rồi.

*3000 chữ cho chương của ngày đầu tuần. Hẹn mọi người T6.

À nhân tiện mình cũng muốn nói vài điều với các bạn. Mình đã treo thông báo lịch đăng bài rồi, nếu không có gì thay đổi thì vẫn là T2,T6 hàng tuần và T7 cách tuần.

Cái gì cũng có nguyên do của nó. Không phải mình lười biếng hay muốn ém chương gì cả. Mình đã nói từ đầu rằng mình bắt đầu truyện này từ hè, chính là ba tháng trước, mỗi tuần 4-5 chương viết đến tận bây giờ vẫn còn rất nhiều tình tiết tiếp diễn nên dù đã vào học rồi mình vẫn trích thời gian ra viết để truyện không bị drop, mạch cảm xúc không bị gián đoạn.

Mình thật sự xin lỗi vì bây giờ mỗi tuần chỉ viết được 2-3 chương nhưng đó là tất cả khả năng của mình rồi, mình đang học năm cuối, và cũng học trường chuyên, học lớp chuyên, áp lực học tập rất lớn. Mỗi ngày về đến nhà mình chỉ có vồn vẹn 5 tiếng thôi mà một chương khoảng 2000 chữ đã mất hơn hai tiếng rồi ... Riêng T2,T6,T7 là những ngày ấn định kiểm tra của trường cho nên sau những ngày đó mình có thể tranh thủ viết tiếp mà không sợ bị ảnh hưởng.

Vì thế mong các bạn đã theo truyện và thật sự yêu thích thì hãy hiểu cho mình, mình rất cảm kích các bạn. Đọc comment tích cực của các bạn mình cảm thấy vui và có động lực ghê gớm !!!

Những comment hỏi thúc hay trách móc mình cũng sẽ không rep nữa, mình không buồn, cũng không trách nếu các bạn giận mình nói thẳng, nếu có thể tiếp tục theo thì mình vô cùng cảm ơn, còn không thì các bạn cứ drop cho lành. Đừng cứ trách mình đăng ít hay ém chương gì đó ...

Đây là đứa con tinh thần của mình, là tâm huyết của mình, mình tôn trọng các bạn nên luôn cố gắng làm việc một cách chân thành và chăm chút nhất.

Cảm ơn, cảm ơn, rất rất rất cảm ơn mọi người !!!

Và cũng cảm ơn ai đã kiên nhẫn ngồi đọc hết cái lảm nhảm này. Hôm nay tâm trạng vô cùng không tốt ạ !!! Một ngày u ám, u ám, u ám ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nơi Có Em Là Nơi Tươi Đẹp Nhất

Ngôn Hoa ngồi trong xe trầm tư suy nghĩ, lại quay về đây rồi, trước đây với anh đây chính là nước Mỹ cô độc và tẻ nhạt, bây giờ ... có thêm một người, tất cả dường như đổi khác, không gian vẫn mãi như vậy nhưng lòng người lại muốn hình vạn trạng, lúc này lúc khác.

Bất luận là ở đâu, chỉ cần có em, nơi đó là nơi tươi đẹp nhất.

~~~~~

Bây giờ ba mươi sáng, sân bay quốc tế đông nghịt, người đi người đến hết lượt này đến lượt khác đông như mắc cửi. Tiếng cười nói hoà lẫn tiếng khóc, những cái ôm nồng nhiệt thoả nỗi nhớ nhung, những cái nắm tay bịn rịn chưa muốn rời đi ...

Ở khu vực chờ, An Di ngăn người ngồi đó, bên cạnh là ba mẹ, ông bà và An Hạo. Mọi người đều trầm mặc, không ai nói câu gì cũng chẳng ai nhìn thẳng vào mắt ai. An Di biết bây giờ bất cứ động thái nào cũng sẽ khiến nước mắt lưu luyến không ngừng rơi, nhưng cô không muốn mọi người lo lắng, không muốn mẹ sẽ giận càng thêm giận, không muốn bà buồn sẽ càng thêm buồn nên cứ âm thầm ngồi đó ...

Ở cách đó không xa, một người đàn ông ăn vận bảnh bao thu hút không ít ánh nhìn, quần Âu màu xám tro trông vô cùng bắt mắt kết hợp với chiếc sơ mi trắng thẳng tắp ôm lấy cơ thể cường tráng, đôi mắt nhận tình tường ẩn sau cặp kính râm màu cà phê, đôi chân dài vắt chéo vào nhau thoáng nhịp nhịp rất thư thả, anh toát lên một nét nam tính bức người. Chỉ nhìn thoáng qua những thứ đồ hiệu xa xỉ trên người anh thôi cũng đủ khiến người ta phát ngất.

Anh chậm rãi thưởng thức cốc cà phê nóng trên tay, hai mắt dõi về người con gái trong chiếc váy trắng thuần khiết phía xa kia, gương mặt cô đượm buồn nhìn đi xa xăm. Cô gái ngọc này ... chỉ đi du học vài năm thôi có cần phải trưng bộ mặt khiến anh nhói lòng ra như vậy không?

Từ xa, một cô gái về mặt hơn hờ đầy hành lý chạy đến, tay bắt mặt mừng rom rả trò chuyện cùng gia đình An Di ... Ngôn Hoa vẫn chăm chú quan sát về phía đó, mắt không rời đi giây nào.

“Con chào ông bà, chào ba mẹ nuôi ạ” – Gia Ân cúi đầu chào lễ phép rồi ngồi phịch xuống cạnh An Di và An Hạo, cô tình nghịch vòng tay kẹp cổ cậu nhóc An Hạo hỏi: “Đã lớn thế này rồi cơ đấy, nhớ em quá đi mất nhóc con à”, nói rồi cô bẹo lấy bẹo để gương mặt trẻ con trắng hồng của cậu nhóc đang nhăn nhó.

“Sao rồi, chuẩn bị xong cả rồi chứ đại tiểu thư?” – Gia Ân quay sang hỏi An Di.

“Ừm, còn cậu? Đi chơi vui chứ?” – An Di thấp giọng.

“Nếu Tony không bận việc phải về trước thì sẽ vui hơn rồi, hihi, đại tiểu thư à đừng có ủ rũ như vậy chứ?” – Gia Ân tíu tít nói chuyện với mọi người, bầu không khí vì cô nâng mà vui vẻ lên hẳn: “Ba nuôi, mẹ nuôi à hai người yên tâm con sẽ chăm sóc Di Di thật tốt, cả ông bà nữa, hai người đừng lo lắng nha, con không để ai bắt nạt đại tiểu thư của hai người đâu”

“Nha đầu này, không khác chút nào, vẫn lắm điều như vậy, nói thì phải giữ lời đấy” – An lão gia cười bảo.

“Tuân lệnh” – Gia Ân lưng thẳng tắp đưa tay ngang đầu làm động tác chào khiến cả nhà bật cười.

...

“Chuyến bay quốc tế số hiệu A707 đi Massachusetts Mỹ lúc tám giờ sắp cất cánh, xin quý khách chuẩn bị hành lý, giấy tờ và vé máy bay cần thiết ...”

Giọng người thông báo qua loa phát thanh của sân bay như hồi trống đánh vào tâm lý An Di, hai mắt cô đỏ bừng đứng dậy ôm tạm biệt mọi người, vẫn không nói không rằng lặng thinh một lúc lâu nhìn kĩ từng người từng người một trong nhà, lần này không phải là một năm mà chính là ba năm ... ba năm.

“Con bé ngọc này, nếu để mẹ biết con không tự chăm sóc tốt cho mình thì biết tay mẹ đấy” – An phu nhân bây giờ mới ân cần vén tóc con gái rồi lên tiếng.

An Di không kìm lòng ôm chặt lấy mẹ thút thít: “Con cảm ơn mẹ, con gái bất hiếu không nghe lời, mọi người phải thật khoẻ mạnh đấy” – Cảm ơn mẹ đã không giận, cảm ơn mẹ đã đồng ý để con gái tự mình quyết định tương lai, tự mình bước đi trên năng lực của mình. Xin lỗi mọi người vì đã giấu nhem chuyện du học, xin lỗi mọi người vì thời gian qua đã khiến mọi người nhọc lòng lo lắng ...

“Được rồi, đi đi, cẩn thận...” – An tổng nghiêm mặt dặn dò, tay vỗ đầu con gái, rõ ràng là ông rất lo lắng lại không cách nào bày tỏ ra.

“Đi thôi, có thể về bất cứ lúc nào mà, đừng có nhõng nhẽo như vậy chứ” – Gia Ân kéo An Di, vừa trêu vừa an ủi cô bạn ngốc nghếch của mình.

An Di nhất quyết bước thẳng đến cổng an ninh, không có dừng khí ngoảnh lại, chỉ sợ sẽ oà lên mất.

An lão gia ngo ngoắt đến khi xác định được người cần tìm ông mỉm cười đánh mắt ra hiệu rồi vẫy vẫy tay tạm biệt.

Ngôn Hoa cúi đầu chào rồi thông thả bước chậm phía sau, giữ một khoảng cách nhất định. An tổng vừa nhìn thấy đáng người cao lớn quen thuộc ấy liền thờ dãi nhìn An lão gia. Thật không nói nổi, thế là đem bảo bối giao cho cậu ta chăm sóc rồi...

—

Ổn định chỗ ngồi chưa được bao lâu Gia Ân vừa đi vệ sinh trở lại chỗ liền tíu tít trò chuyện cùng An Di, tâm trạng có buồn đến đâu chỉ cần có cô bạn này ở bên cạnh An Di cũng đều sẽ bị chọc đến phát cười.

Lúc này cô nàng vừa xuyt xoa vừa ca thán: “An Di à cậu không biết đầu vừa nãy tớ gặp một anh chàng vô cùng vô cùng đẹp trai luôn đấy, tớ không cẩn thận va vào anh ấy nhưng anh ấy lại lịch thiệp nói xin lỗi tớ nữa, tớ đi sau trở về chỗ ngồi thì phát hiện anh ta ngồi ngay sau chúng ta, người vừa đẹp trai vừa ga lăng như thế đúng là cực phẩm mà, ai tóm được thì đúng là hời lớn đấy”

An Di bật cười đánh yêu vào má cô bạn rồi bảo: “Mới không gặp hai tháng thôi mà cậu trở nên háo sắc như thế từ bao giờ vậy?”

Gia Ân hất tóc: “Xất, còn phải nói à? Là cực phẩm trong cực phẩm ấy chứ, nếu không thì còn lâu mới lọt vào mắt tớ. Nhìn cây đồ hiệu trên người anh ta thôi cũng đủ biết không phải dạng tầm thường rồi. Quần Âu Ralph Lauren, áo sơ mi Sean John, giày tây Clark, đồng hồ Rolex ... Trời ạ!”

An Di cười ngặt nghẽo: “Này này này, cậu là chuyên gia thẩm định hàng hiệu à, trước giờ đâu có thấy cậu như vậy chứ?”

“Cậu đúng là ... , còn không hiểu tớ sao, anh ta thật sự rất là đỉnh nha, vừa nãy tớ còn thấy mấy cô tiếp viên hàng không nhìn anh ta đến hàm cũng muốn chạm đến đất luôn đấy chứ” – Gia Ân huyền thuyên.

“Cẩn thận không khéo tớ mách Tony cho đấy” – An Di nói.

“Đại tiểu thư à cậu trở nên vô cảm với trai đẹp rồi, tớ chẳng thèm nói với cậu nữa” – Gia Ân vờ giận quay đi.

An Di dịch người sát Gia Ân rồi tựa vào vai cô nàng thì thầm: “Thật sự là vậy rồi, chẳng còn chút hứng thú”

“Xi, còn làm bộ làm tịch, để xem tớ không chia sẻ tạp chí Men’s có chữ kí của oppa Jong cho cậu, vừa hay lúc tớ và Tony cùng sang Hàn du lịch thì gặp oppa ấy ở sân bay này, đúng là vẫn rất đẹp đó nha” – Gia Ân khoe khoang.

An Di thờ ơ trả lời: “Tuỳ cậu”

“Trời ạ xem kia, ngay cả oppa Jong cũng bị cậu quăng sang bên. Nói thật đi có phải đã tìm được chân mệnh thiên tử rồi không? Đừng hòng qua mặt tớ đấy, xem cậu khác hẳn trước đây thì biết ngay, mặt mày rạng rỡ hẳn lên, chẳng còn ủ dột suốt” – Gia Ân cười.

“Rất khác sao?” – An Di sờ sờ mặt mình.

“Còn phải hỏi? Trên trán viết hẳn ba chữ ‘trúng sét rồi’ kia kia” – Gia Ân dí dí tay lên trán An Di trêu cô.

“Làm gì có” – An Di chối đây đẩy.

“Thôi không đùa nữa, nói cho cậu biết tin này. Nhìn xem...” – vừa nói Gia Ân vừa hươ hươ bàn tay trái lên, tay kia chỉ vào viên đá lấp lánh màu trắng đính trên chiếc nhẫn được trân trọng đeo ở ngón áp út. Gia Ân cười tí mắt bảo: “Tony hứa rằng sau khi anh ấy tốt nghiệp có được việc làm ổn định sẽ đợi tớ tốt nghiệp rồi sau đó liền tổ chức lễ cưới ngay”

“Hai người bọn cậu thật khiến tớ ngưỡng mộ, Tony thật tốt, vậy mà cậu xem cậu còn mặt dày khen người khác sau lưng anh ấy” – An Di nói.

Gia Ân cười hihi: “Anh ấy còn bảo chỗ anh ấy ở ngoại trú rất gần trường muốn tớ dọn sang ở cùng, nhưng mà cậu biết rồi đấy, tớ làm sao có thể để cậu một mình chứ”

“Hai cậu đã đến nước sống thử trước hôn nhân rồi sao? Ân Ân, cậu chỉ mới hơn mười chín thôi đấy” – An Di cười tùm tùm hỏi.

“Năm năm là một nền tảng không nhỏ đâu đại tiểu thư à, tớ thật sự tin tưởng Tony” – Gia Ân nhấn mạnh.

“Tớ biết tớ biết, trêu cậu một chút thôi mà” – An Di xoa xoa mũi cô bạn.

“Này, tâm trạng cậu dạo này trông tốt thật đấy, có phải đã buông bỏ gánh nặng được rồi không?” – Gia Ân chăm chú nhìn biểu hiện trong đáy mắt sâu thẳm của An Di, rõ ràng là đã thay đổi rất nhiều, trước đây Gia Ân rất ít khi nhắc đến chuyện tình cảm của mình trước mặt An Di, nếu có thì sau đó cũng nhanh chóng đổi chủ đề, chỉ vì mỗi khi như vậy liền nhận thấy An Di thờ thần buồn bã đờ người ra, hôm nay thật sự rất khác, cô nàng còn vui vẻ trêu cô nữa ...

“Hả? Buông bỏ cái gì?” – An Di ngờ ngác hỏi.

Gia Ân hai mắt sáng rực tràn đầy nhiệt huyết, xem ra đây chính là cơ hội chỉnh đốn lại tư tưởng, tâm lý, tình cảm của cô nàng ngốc nghếch này một chút rồi đây, Gia Ân nắm chặt tay An Di nói: “Thì ... cái tên thầy giáo vô tâm vô tình ngày trước của cậu đấy. Tớ nói này, trước đây tớ không nhắc tới không phải vì tớ không biết, chỉ vì tớ sợ cậu suy nghĩ nhiều rồi lại tiếp tục buồn nhiều thêm thôi. Tình đầu thì tình đầu, yêu đơn phương thì đã sao, không hồi đáp, bị từ chối thì đã sao? Cậu xinh đẹp như vậy, tài giỏi như vậy hà có phải vì một người đàn ông không đáng mà bỏ lỡ những thứ tốt đẹp hiện hữu xung quanh chứ. Tớ vẫn luôn muốn đánh một trận cho cậu tỉnh lại đây này, đại tiểu thư ời đại tiểu thư ...”

“Gia Ân, không như cậu nghĩ đâu” – An Di xua tay.

“Vẫn bênh ra mặt đấy, chẳng hề thay đổi, thật hết nói nổi cậu rồi. Để xem sang đây rồi tớ nhất định tìm một nam thần cho cậu, nhất định phải quên tên thầy giáo thối kia đi” – Gia Ân thẳng thừng nói.

An Di thờ dãi thườn thọt tựa người ra ghế: “Tớ mới thật không nói nổi cậu, thôi đi, ngủ trước đã, giữ sức đến nơi còn phải giải quyết biết bao nhiêu là chuyện”

“Được rồi được rồi không nói nữa” – Gia Ân đeo tai nghe vào tựa người sang An Di.

Ở phía sau người đàn ông từ nãy giờ nghe hết cả cuộc nói chuyện không đâu ra đâu của hai cô gái ... đỏ mặt tía tai.

—

Qua đi không biết bao lâu, An Di mơ màng thức dậy. Nhìn đồng hồ hiển thị trên màn hình đã hơn một giờ rồi, không nghĩ là mình đã ngủ lâu như vậy, còn không ngờ hơn là Gia Ân cũng đang ngủ say sưa tựa hẳn về phía bên kia, trông bộ dạng hết sức buồn cười.

Kéo Gia Ân ngồi ngay ngắn trở lại, lót gối cho cô cẩn thận rồi An Di dụi dụi mắt đứng dậy vươn vai đi rửa mặt.

Quay trở lại chỗ ngồi thì bỗng đâu chân ai đó từ trong đưa ra, ngáng mắt cả đường đi, An Di vừa định nghiêng đầu nhìn xem ai mà vô duyên vô cớ đưa chân ra kì quặc như thế này thì một cánh tay mạnh mẽ đã nhanh chóng vươn ra kéo cô ngã nhào về phía đó, An Di lao đảo ngồi hẳn lên chân người đó, còn chưa kịp định thần thì từ phía sau đã vòng tay ra ôm lấy eo cô siết chặt.

Nếu không phải mùi hoắc hương quyến rũ vẫn vút nơi đầu mũi rất quen thuộc này thì ắt hẳn An Di đã hét ngay lên mắt, xoay đầu nhìn người phía sau đang lười biếng tựa vào lưng mình An Di bỗng thấy rất buồn cười.

Ngôn Hoa này, chắc chắn đã theo cô lên chuyến bay này đây mà, thảo nào hai hôm nay chẳng hề liên lạc với cô, còn tưởng anh đã sang Mỹ trước rồi chứ, thì ra đã sắp xếp đi cùng một chuyến bay với cô, còn ngồi ngay sau nữa chứ ... Mà khoan đã, ngồi sau? Không phải người vừa nãy Gia Ân gặp là anh đấy chứ? Ôi trời, đưa mắt nhìn xung quanh đây làm gì có anh chàng nào như miêu tả của Gia Ân ngoài anh chứ?

Còn những chuyện vừa nãy hai người nói ... thôi tiêu rồi, khoang thương gia chỉ có vài người, lại yên tĩnh vô cùng, hai người đúng thật là nói chuyện vô cùng rõ ràng, anh ngồi ngay phía sau không phải đã nghe hết rồi chứ?

Băng đi một lúc An Di nãy giờ vẫn ngờ nghệch suy nghĩ mới chợt quây muốn vùng khỏi tay anh, Ngôn Hoa lúc này mới lên tiếng, giọng anh trầm thấp từ phía sau mang theo hơi thở ấm nóng phả vào gáy khiến An Di khẽ run, cô cảm thấy như có cả đàn kiến đang bò khắp người mình vậy.

“Ngồi yên nào, để cho anh ôm một lúc”

“Thôi mà, bạn em ở trên kia ...” – An Di nói.

“Anh biết, đã hai ngày rồi không gặp em” – Ngôn Hoa cất giọng nhàn nhạt, An Di rõ ràng cảm nhận được trong đó là sự nhớ nhung anh dành cho cô, bỗng trong tim dâng lên chút ngọt ngào, cô xoay lại, hôn chụt lên má anh một cái.

“Anh là thầy giáo thối sao?” – Ngôn Hoa thì thầm.

Thôi rồi, anh thật sự để tâm đến những lời Gia Ân nói ư? An Di bối rối chẳng biết trả lời như thế nào thì anh đã nói lỏng hai tay đang ôm cô ra rồi bảo: “Về chỗ nghỉ ngơi thêm một chút đi”

An Di cảm thấy anh có chút kì lạ bèn dịch người xuống khỏi chân anh rồi ngồi sang bên cạnh, nép người vào khuôn ngực ấm áp quen thuộc của anh, cô nói: “Không có mà, anh rất tốt, là bạn ấy không hiểu ... anh đừng để tâm”

“Ngốc” – Ngôn Hoa vuốt ve cái má phúng phính của cô hai mắt anh vẫn nhắm nghiền: ” Máy bay sắp hạ cánh rồi, em còn không trở về chỗ thì người để tâm không phải là anh đâu”

“Ừm, vậy em lên đó” – An Di hiểu anh muốn nói gì, vụt dậy trở về chỗ ngồi của mình, Gia Ân quả thật đã thức dậy ngó quanh ngó quắt hình như là đang tìm cô.

—

Sau khi xuống máy bay cứ nhìn thấy An Di trông ngược trở lại tìm kiếm gì đó Gia Ân vô cùng thắc mắc: “Này này, cậu tìm ai vậy?”

“Ừ, không”

“Không cái gì mà không, tớ hỏi cậu đang tìm ai vậy?”

“Không có”

“Haizzz . . . Lên xe mau đi này” – Gia Ân chau mày, cô nàng An Di này lại bật chế độ mơ mơ màng màng nữa rồi đây mà.

—

“Đi theo xe phía trước” – Người đàn ông ngồi sau cất giọng lãnh đạm. Tài xế gật đầu rồi nhấn ga, con Bentley phóng đi theo sau.

Nước Mỹ tháng hai, thời tiết vô cùng dễ chịu, những cơn gió xuân nhàn nhạt làm lay động những khóm hoa rực rỡ dọc đường đi bộ. Ánh nắng buổi chiều len lỏi qua những kẽ lá in đủ loại bóng xuống mặt đất.

Ngôn Hoa ngồi trong xe trầm tư suy nghĩ, lại quay về đây rồi, trước đây với anh đây chính là nước Mỹ cô độc và tẻ nhạt, bây giờ . . . có thêm một người, tất cả dường như đổi khác, không gian vẫn mãi như vậy nhưng lòng người lại muốn hình vạn trạng, lúc này lúc khác.

Bất luận là ở đâu, chỉ cần có em, nơi đó là nơi tươi đẹp nhất.

—

Chiếc Bentley dừng lại trước một căn biệt thự rộng lớn, cửa xe hạ xuống, anh đưa mắt dõi theo hình bóng dần khuất sau song cửa.

Cởi bỏ vài nút áo, xương đòn quyến rũ của người đàn ông thoát ần thoát hiện đầy mê hoặc, anh day day huyết thái dương, gương mặt tỏ rõ sự mệt mỏi sau chuyến bay dài, trong người cảm thấy khó chịu, con cảm cúm đeo đuổi suốt hai ngày qua cùng với cơn đau từ vết thương không ngừng giày vò anh.

“Cứ thêm vài người đến đây bảo vệ hai cô gái đó” – Ngôn Hoa cất giọng trầm trầm.

Người tài xế hiểu cả, gật đầu rồi nhấn xe lao đi vun vút.

—

*3100 chữ cho chương của thứ 6, đáng nhẽ thứ 7 tuần này không có nhưng hôm nay ngoại lệ, tăng thêm một chương, đang edit chiều sẽ đăng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nếu Như

Câu trả lời đó chẳng ai có thể biết được bởi tình cảm chân thành chính là sau khi trải qua giông tố khó khăn, anh nắm tay em hai ta cùng nhau bước tiếp quãng đường dài còn lại, không có nuối tiếc, không có nếu như . . . Chỉ có tương lai mới là điều đáng trân trọng.

—

Sau ngày đầu tiên vất vả vượt qua hai môn tự nhiên khó nhằn, về đến nhà An Di vui đầu cả ngày trong chăn ấm, đến tận ngày thi hôm sau, Gia Ân còn lười hơn, đến ăn uống cũng không màng, cứ như vậy hai người thi nhau ngủ. Ngay cả điện thoại réo rít bên tai An Di cũng không buồn nhận, sáng hôm sau thức dậy vừa mở điện thoại lên cô liền giật mình khi nhìn thấy hơn ba mươi cuộc gọi nhờ còn có lác đác vài tin nhắn từ cùng một người, chỉ có một cuộc gọi của ba còn lại đều là cuộc gọi và tin nhắn từ dãy số dài ngoằn lằng nào đó, An Di mắt nhắm mắt mở xem từng tin nhắn.

Mười giờ hai mươi phút sáng – “Nghe máy đi!”

Mười giờ hai mươi lăm phút – “Thi thế nào?”

Mười giờ ba mươi phút – “Có mệt không?”

Năm giờ chiều – “Chỗ ở mới có quen không?”

Năm giờ ba mươi – “Đã ăn uống gì chưa?”

Sáu giờ – “Vẫn đang ôn bài à?”

Bảy giờ – “Nghỉ ngơi đi”

Chín giờ tối – “Đừng ôn bài nữa mau ngủ đi đây”

Mười giờ – “Chúc ngủ ngon”

Không giờ mười lăm phút – “Nhớ em”

...

An Di chờ đợi như người mất hồn, tâm trí vất vưởng treo ngược cành cây mất rồi. Là anh, cả ngày hôm qua anh không liên lạc được với cô chắc là lo lắm. Nhưng biết làm thế nào, người ta thật sự rất mệt mỏi. Cầm điện thoại suy nghĩ một lúc An Di quyết định soạn tin nhắn trả lời.

“Xin lỗi em ngủ cả ngày, có phải rất lười không? Anh đừng lo, hôm nay em nhất định sẽ làm tốt. Nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh ... nhớ nhiều hơn cả anh nhớ em”

Ở nơi nào đấy, anh nhận được tin nhắn, nụ cười rạng rỡ như toả ánh nắng.

—

Quay sang nhìn Gia Ân ngủ say đến mất cả hình tượng An Di kéo chăn vớ lấy gối đánh túi bụi giục giã: “Dậy nào, dậy nào đồ lười nhà cậu, trễ giờ mất thôi”

“Một phút nữa, một phút nữa thôi” – Gia Ân lười biếng trả lời.

...

Sáng ngày thi môn xã hội, thí sinh tập trung đông ngùn ngụt trước khuôn viên chính trường đại học Harvard, những gương mặt hồ hởi, háo hức cùng lo lắng, căng thẳng hiện hữu khắp mọi nơi. Hai cô gái chọn một góc dưới bóng cây cổ thụ lâu năm ngồi nói chuyện.

Không lâu sau một anh chàng cao lớn với mái tóc xoăn hạt dẻ và gương mặt điển trai bước đến khoát tay Gia Ân rồi cất lời chào: “Hi, Alice lâu rồi mới gặp, vẫn xinh như vậy”

An Di cười vẫy tay chào lại: “Anh cũng vậy, bây giờ trông đỉnh đặc hẳn ấy”

Ấn tượng của An Di về Tony không nhiều, trước đây đã từng học chung một trường cấp hai, anh ta là một thanh niên gốc Ý sống tự lập từ nhỏ ở Anh, thân thể rắn rỏi cùng nước da trắng với đôi mắt xanh sâu thẳm, Gia Ân hay đùa rằng cậu ấy có thể ngắt vì nụ cười của Tony bất cứ lúc nào ... Thật vậy, người con trai này mang lại cho mọi người xung quanh cảm giác thân thiện và dễ gần bởi lúc nào trên môi cũng nở một nụ cười hiền lành phúc hậu.

An Di chưa bao giờ che giấu sự ngưỡng mộ đối với tình cảm của Gia Ân và Tony, năm mười bốn tuổi, vào một buổi chiều mùa thu, ngồi trong thư viện trường trung học nghiên cứu đồng bài tập hoá đang dở dang giầy vò mình, Gia Ân từ đâu chạy ù đến, trưng ra bộ mặt hí hửng rồi khua tay múa chân khoe khoang bức thư tình của anh chàng tóc nâu nào đó, gương mặt cô bạn tràn ngập ý cười.

Năm năm, đúng như lời Gia Ân nói, đó là một nền tảng vững chắc cho một tình yêu, dù cho Tony hai năm trước quyết định rời xa Gia Ân đến Mỹ học đại học thì tình cảm hai người vẫn luôn khấn khít như chưa từng có bất kì sự chia cắt nào, bây giờ thì tốt rồi, họ lại có thể ở bên nhau, An Di rất vui khi nhìn thấy Gia Ân vui vẻ, vì hơn ai hết Gia Ân không chỉ là bạn mà dường như đã trở thành một thành viên trong gia đình của An Di.

Nghĩ đến mình, An Di không khỏi tiếc nuối quãng thời gian mà cô và anh đã lãng phí mất, nếu như anh không phải mang họ Ngôn, mang trên mình trọng trách lớn lao của gia tộc, nếu anh không dấn thân vào thế giới u tối lạnh lẽo đó, nếu như, nếu như ... rất nhiều nếu như, nếu như giữa anh và cô chưa từng có bất kì sự ngăn cản vô hình hay bất cứ trắc trở nào ... Liệu hai người từ đầu có thể đến bên nhau, cùng nhau trở thành một đôi bền chặt dù trải qua năm tháng, trải qua cách trở như Gia Ân và Tony không?

Câu trả lời đó chẳng ai có thể biết được bởi tình cảm chân thành chính là sau khi trải qua giông tố khó khăn, anh nắm tay em hai ta cùng nhau bước tiếp quãng đường dài còn lại, không có nuối tiếc, không có nếu như ... Chỉ có tương lai mới là điều đáng trân trọng.

“An Di có phải cậu lại thả hồn lên mây rồi không? Chuẩn bị đi đây, tớ về phòng thi của mình đây, cô lên đại tiểu thư à đừng có vác bộ mặt ấy vào phòng thi không thi lại dọa cho giám thị sợ phát khiếp đây” – Gia Ân vỗ vai An Di rồi cất bước.

Tony cũng vỗ vỗ vai cô đồng viên rồi bước theo sau Gia Ân.

Điện thoại lại rung, là tin nhắn đến.

“Có lên”

An Di nhìn điện thoại, trên môi vẽ nên nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền xinh xắn làm cho trái tim ai đó từ đằng xa nhìn đến cũng bất giác đập nhanh.

—

Phần thi tiếng Anh cơ bản đã xong, bài đọc – viết An Di vô cùng tự tin với bài làm của mình, tiếp theo sẽ là phần thi vấn đáp. Đang đợi đến lượt mình, xung

quanh xì xầm bàn tán về những đề tài gọi ý, nào là môi trường, nào là trái đất nào là chính trị ... đều là những vấn đề mang tính vĩ mô, nghe thì có vẻ khó khăn nhưng nhìn một cách khái quát thì không đến nỗi khó như mọi người nghĩ, đều là những việc nằm trong khả năng của mình nên An Di không hề lo lắng.

Phần thi gắt gao qua sự kiểm định của ba vị giám khảo, người đầu tiên là một giáo viên nữ trung niên hiền lành, người thứ hai là một giáo viên nam đứng tuổi nghiêm nghị, hết thầy hai người đều hỏi những câu hóc búa lắt léo nhưng An Di lại dễ dàng vượt qua, bước đến bàn của vị giám khảo thứ ba, chưa kịp chào An Di đã mất chữ A mồm chữ O ngạc nhiên không thôi.

Người đàn ông tuấn lãng ngồi đó, khí chất cao ngạo lạnh lùng lan toả khắp cả gian phòng. Vẫn là quần Âu đen tuyền, áo sơ mi trắng đơn giản, hôm nay điểm thêm chiếc cà vạt màu be lịch lãm, gương mặt trắng trẻo với ngũ quan cân đối, nét đẹp thuần túy đậm chất đàn ông phương Đông. An Di ngẩn người đến mãi vẫn chưa ngồi vào vị trí.

Người đó chau mày lên tiếng: “Ngồi xuống đi”

An Di như bị ai tạt cho một gáo nước lạnh chợt bừng tỉnh nhìn vào ánh mắt người đối diện đang nhìn mình chăm chăm. Có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến anh chính là giám khảo của mình, một cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm len lỏi theo những kí ức chợt ủa về, những lúc đối thoại trong giờ Anh ngữ của lớp học nào đó, lớp trưởng cầu kinh vì tên thầy giáo hắc ám nào đó cứ luôn nhắm vào mình hỏi những câu hỏi khó nhằn trong tiết học văn đáp ... mọi thứ vẫn rõ mồn một như mới vừa xảy ra hôm qua thôi, rất đối thân thuộc ...

“Chào buổi sáng” – Thanh âm trầm thấp như rót mật bên tai.

An Di mấp máy môi trả lời: “Chào buổi sáng ... thưa thầy” – Nghĩ rằng tiếp theo sau đây sẽ toàn là những vấn đề hóc búa đây mà, cô còn lạ gì nữa, anh hoàn toàn nắm bắt được điểm yếu của cô ...

“Hôm nay thế nào?” – lời nói mang theo ý cười, đôi con ngươi đen láy của anh nhìn thẳng vào mắt cô.

“Rất ... rất tốt ạ” – An Di bắt đầu cảm thấy không khí dần trở nên khác lạ.

“Trước đó làm bài thế nào?” – Anh hỏi.

“Cũng rất tốt” – An Di đáp thăm nghĩ trời ạ anh còn không mau chóng đi vào vấn đề chính thì cô sẽ hỏi hộp chết mất.

“Đã ăn sáng rồi chứ?”

“Rồi ạ”

“Rất tốt” – Ngôn Hoa nhịp nhịp chiếc bút trên tay cười nhạt rồi bảo: “Pass”

“Hả?” – An Di ngơ ngơ ngác ngác cả người cứng đờ ra đó.

“Tôi nói em qua rồi ... về đi” – Anh thân nhiên đáp, bàn tay thon dài khẽ véo vào chiếc mũi xinh xắn của ai đó.

“Ồ ... chỉ thế thôi sao?” – An Di thắc mắc.

“Ừ”

...

Bước ra khỏi phòng thi liền đứng đắn ra mắt một lúc, ánh nắng dịu dàng chảy qua làn tóc buông xoã mượt mà.

“Đây chính là đang thiên vị sao?” – Con người công tư phân minh, hết mực đường hoàng đó vừa thiên vị dễ dàng cho cô qua chặn cuối sao?

“Cái gì mà thiên vị với không thiên vị. Này cậu ổn chứ?” – Gia Ân bước đến kéo An Di đi trong khi cô còn đang nghiền ngẫm với đồng suy nghĩ rối loạn của mình.

“Ừ, ổn cả” – An Di mơ hồ đáp.

“À ... có phải, có phải ngất ngây vì thầy giám khảo thứ ba rồi không? Nói cho cậu biết, vừa nãy tớ cũng suýt ngất đấy, cũng may mà tớ còn tỉnh táo vượt qua mấy câu hỏi tít tặn trên mây của thầy ta, cậu không biết thầy ấy là ai đâu, chính là cái người ngồi sau chúng ta trên chuyến bay hai hôm trước đó, đúng là trùng hợp đến kì lạ. Cả khối con gái đổ rạp vì thầy ấy rồi, vừa ra khỏi phòng thi đã rôm rả bàn tán, không thể ngờ được ‘cực phẩm’ ấy lại chính là giảng viên trường này, tớ phải đi tìm Tony điều tra một chút mới được, nào ... đi thôi đi thôi, về thôi” – Gia Ân xô ra một tràng dài, An Di càng nghe lại càng rối rắm, còn cảm thấy rất buồn cười nữa ...

...

Về đến nhà An Di cũng mệt rã rời ra đấy, nằm dài trên sô pha.

“Di Di điện thoại của cậu, Tiểu Ngón là nhóc con nào thế?” – Gia Ân cười khi ném phịch điện thoại lên sô pha rồi quay đi đắp mặt nạ.

“Ừ nhóc con của ông nội” – An Di nhoen miệng cười.

...

“Anh đưa em đi ăn nhé?” – giọng nói trầm ấm dịu dàng truyền đến.

“Thôi ạ, em đi cùng bạn, sao có thể bỏ mặc cậu ấy mà đi với anh chứ?” – An Di thấp giọng.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dài ...

“À này Di Di, Tony rủ chúng ta cùng đi ăn trưa, tiện thể thi xong rồi quây thả phanh một hôm đi nào” – Gia Ân từ sau phóng đến nằm bên cạnh An Di.

An Di nép điện thoại sang bên rồi cười bảo: “Cái cậu này, định làm đặc công à, đụng trúng tớ đau muốn chết, cậu đi đi, tớ không phá hoại không gian hai người của các cậu đâu, và lại tớ còn rất mệt đây này, đi chơi vui về ... nhớ mang đồ ăn về là được rồi”

“Xi, biết tổng là cậu không đi rồi, trước giờ cứ ru rú ở trong nhà, tớ sợ cậu thật sự buồn đến chết đấy, vậy đi, tớ bảo Tony mua đồ ăn mang tới” – Gia Ân đề nghị.

An Di ngồi bật dậy: “Đừng phiền anh ấy, chả phải cậu bảo anh ấy bận đến tối mệt hay sao, đã tranh thủ được thời gian thì phải đi chơi cùng anh ấy chứ. Không nói với cậu nữa, lúc đi nhớ khoá cửa cẩn thận vào, tớ đi ngủ đây”

“Thật hết thuốc chữa cậu rồi, vậy nghỉ ngơi đi đồ heo lười” – Gia Ân lắc đầu ngán ngẩm, chẳng biết phải nói sao với cái tính trạch nữ* của cô bạn mình.

*Trạch nữ: con gái suốt ngày ru rú trong nhà, ngại giao tiếp.

—

“Anh còn ở đây chứ?” – An Di hỏi.

“Ừ, thế nào, bây giờ thì ai bỏ ai hả? Cô ngốc này, chỉ biết nghĩ cho người ta em xem em đi” – Ngôn Hoa trách móc.

“Em thật sự rất mệt, có lẽ lại do bị lệch múi giờ rồi, có chút không quen, em phải ngủ đây. Tạm biệt anh.” – An Di uể oải, hai mắt nhắm tịt chẳng thể mở nổi.

“Ừ”

Bên kia đã dập máy rồi, Ngôn Hoa bần thần tháo bỏ chiếc cà vạt vướng víu rồi tựa mình lên cửa sổ nhìn xuống sân vườn.

Cô gái ngốc của anh, nhớ em đến phát điên lên rồi.

—

Sáu giờ tối, An Di lờ mờ ngủ dậy, tắm rửa xong rồi theo thói quen ở một mình trước đây, cô chỉ quần độc mỗi chiếc khăn bông, cầm máy sấy ra sô pha rồi bật TV lên vừa sấy tóc vừa xem phim hoạt hình.

Trong bếp đèn bật sáng trung còn có tiếng động, nghĩ là Gia Ân về rồi An Di mới cất giọng hỏi: “Về sớm thế, đi chơi có vui không?”

Không có tiếng trả lời, An Di không nghĩ nhiều, Gia Ân có cái tật hay đăng tai nên cô cũng quen rồi, nhiều lúc cứ tự nói chuyện một mình rồi đáp lại là về mặt ngọc ngác “Ừ,ừ, hả, hả” của Gia Ân vô cùng buồn cười.

“Ân Ân, mẹ bảo tớ dạo này trông ốm đi rồi cậu có thấy vậy không? Quần áo cũng rộng hăn ra ...” – An Di lầm bầm như nói với chính mình.

Mùi thức ăn thơm nức mũi truyền đến, An Di lại thờ ơ bảo: “Sao tớ lại chẳng có cảm giác đói thế này?”, An Di nói mãi chẳng thấy hồi âm cũng khó chịu bèn hắng giọng: “Này tớ nghĩ cậu nên đeo máy trợ thính đi là vừa ...”

...

Có tiếng bước chân đi tới ... Chiếc máy sấy tóc trên tay bỗng bị người phía sau giật lấy, rồi năm ngón tay người đó đan vào trong làn tóc còn ươn ướt của An Di, dịu dàng giúp cô. An Di nhắm mắt tựa người về sau.

“Xem như cậu còn biết điều, tha tội cho cậu bỏ tớ một mình” – An Di mỉm cười, để lộ hàm răng trắng tinh đều như hạt bắp.

Mái tóc mượt mà đen nhánh, mùi hương thanh mát nồng nàn của hoa Iris vẫn vút tâm trí anh, làn da non mềm trắng nõn của người con gái khiến anh mê đắm, từng đường nét quyến rũ ẩn hiện sau lớp khăn bông khiến từng tế bào trong người anh gào thét, không kềm lòng rướn người từ phía sau đặt lên đôi môi anh đào một nụ hôn sâu, cảm nhận sự ngọt ngào lan toả khắp tâm trí mình.

An Di bị ai đó làm cho giật phắt, suýt thì điên mất, còn tưởng là Gia Ân phát rồ lên rồi chứ. Hé mắt ra liền nhìn thấy chiếc cảm nhãn nhụy của anh, rồi cả mùi hoắc hương nhàn nhạt thân thuộc nữa.

“Anh” – An Di dịch người tránh đi.

“Ừ” – Anh đáp, gương mặt tỏ rõ sự hụt hẫng.

“Anh ... anh ... anh” – An Di lấp bắp.

“Anh thế nào?” – Anh hỏi.

“Anh làm sao mà vào đây được, còn nữa, em vẫn chưa nói là mình ở đâu mà?” – An Di thắc mắc.

“Còn có chuyện Ngôn Hoa này không thể biết sao?” – Anh thần nhiên đáp.

An Di: “...”

“Vào thay đồ rồi ra ăn uống, nhanh lên” – Anh gõ đầu cô rồi quay đi xuống bếp.

An Di lúc này mới ý thức được những việc vừa xảy ra. Còn cả bộ dạng chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm lúc này của mình ... Ôi thật là ... mất mặt chết đi được.

Trong bếp có tiếng anh vọng ra: “Thật sự thì ... anh cũng không ngại nếu em cứ mặc như vậy”

“Luuu mạnh” – Nói rồi cô vụt chạy trở về phòng, hai má đỏ bừng như gấc chín.

—

An Di ngồi xuống bàn ăn đã bày sẵn món mì Ý thơm phức mà cô thích, bên cạnh còn có một ly sữa tươi. An Di nhú mồm nhìn nó.

Anh kéo ghế ngồi ngay cạnh cô, anh hỏi: “Còn không ăn? Muốn anh bón cho à?”

“Ai cần chứ. Chỉ ăn thôi có được không? Em thật sự không đói lắm mà cho nên không cần phải uống sữa đâu” – An Di dẫu môi nài nỉ.

“Không được” – Anh véo má cô, nhất quyết không đồng ý.

“Anh à ... Ngôn Hoa ... Sam, đi mà” – An Di kéo tay anh thấp giọng xin.

“Một nửa” – Ngôn Hoa cau có nhìn cô, thật sự bị mấy lời mềm nhũn của cô làm cho mềm lòng.

“Anh ...”

“Không trả giá nữa, mau ăn đi” – Anh kéo đĩa mì đến trước mặt An Di.

“Anh này ...” – An Di gọi.

“Hửm?” – Ngôn Hoa nhếch mày.

“Vì sao lại dễ dàng cho em qua như vậy? Anh thiên vị em sao? Vì em là ...” – An Di dừng lại nghĩ ngợi.

“Ngốc. Anh cần thiết phải thiên vị à? Lễ nào khả năng của em anh còn không biết? Có cần phải mất thời gian kiểm định nữa không?” – Ngôn Hoa bình thản trả lời.

“Cũng đúng ... Ồ, nhưng mà không đúng ...” – An Di mâu thuẫn.

“Cái gì không đúng?” – Anh hỏi.

“Ồ ...” – Nếu người khác mà biết thì thế nào? Chẳng phải sẽ ảnh hưởng thanh danh của anh sao?

Lời đến miệng lại chẳng có cách nào nói ra ...

“Em bao nhiêu tuổi rồi?” – Anh ngất mũi cô.

“Mười chín ... Há, em làm sao?” – An Di đáp.

“Heo ngốc ... dính cả ra mặt rồi đây này” – Anh cầm khăn tay lau đi vết sớt cà chua trên khoé môi cô.

“Ây ... em không có ngốc mà, em đâu còn là con nít đâu chứ?” – An Di chu môi phản bác.

“Vẫn là con nít đấy thôi” – Anh cười, trỏ tay vào cốc sữa nháy mắt.

“Người ta không muốn uống mà” – An Di nũng nịu.

“Được. Lập tức mách ông” – Anh vờ đưa tay vào túi móc điện thoại ra.

An Di kéo tay anh lại, cầm cốc sữa mặt mày nhăn nhó nhấp từng ngụm nhỏ. Hè mắt nhìn xem, vừa cạ phân nửa liễn đẩy ra, nhìn Ngôn Hoa cười hihi: “Xong rồi”

“Ngoan”

“Em luôn ngoan mà”

“Em nghỉ ngơi đi, anh còn có việc phải đi đây” – Ngôn Hoa đứng dậy cời bỏ chiếc tạp dề trên người rồi bảo.

“Em muốn tìm anh thì phải làm thế nào?” – An Di trầm nghĩ mấy ngày ở nhà đợi kết quả chắc chắn sẽ buồn chết mất, chỉ muốn như trước đây mà quán lấy anh thôi.

“Ngày mai đưa em đến một nơi” – Anh mỉm cười bước đến cửa.

An Di như chiếc đuôi bám theo phía sau anh, nín lấy vạt áo của anh hỏi: “Đi đâu thế? Nói cho em biết đi!!!”

“Không được” – Ngôn Hoa ngồi thụp xuống mang giày vào.

An Di ngồi xuống bên cạnh anh, cọt cọt vào người anh như mèo con làm nũng: “Cho người ta biết đi mà”

“Vây trao đổi nhé” – Ngôn Hoa nhìn An Di đầy xảo quyết.

“Được thôi” – An Di hí hửng.

Ngôn Hoa nhắm tịt mắt lại, chu môi như trẻ con. Gương mặt cương nghị của người đàn ông hai mươi bảy tuổi bỗng chốc nghịch ngợm hếch như một cậu nhóc.

“Ấu trĩ” – An Di nhân cơ hội bẹo vào má trên anh. Ai bảo anh cứ thích giày vò đôi gò má cô chứ?

Ngôn Hoa cau mày, mở mắt nhìn chăm chăm An Di. Mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, hơi thở đan cài vào nhau. Không khí như được nung nóng lên, trái tim An Di bắt đầu nhảy nhót không ngừng.

Ai đó vừa định quay đi che giấu sự ngượng ngùng đã bị bàn tay của Ngôn Hoa giữ lại. Anh kề mặt gần sát đến, An Di nhắm nghiền mắt.

Cảm thấy cánh mũi nhồi nhối, khê hé mắt ra nhìn ... Còn tưởng anh muốn làm gì, lại cắn người ta.

“Thật không ngoan, đây là phạt em”

Anh đi rồi, An Di vẫn ngồi thừ ra đấy xoa xoa cánh mũi, hai má nóng ran.

“Đáng ghét”

—

*3600 chữ đến đây, có nguy cơ lớn là T2 này không có chương mới nhé. Coi như hôm nay tăng chương là bù trước. Mọi người đọc đi nhé, cuối tuần vui vẻ.

Còn tờ ngày mai phải nạp mạng rồi đây, tận ba bài kiểm tra ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lâu Đài Bay Của Pháp Sư Howl

Kết thúc viên mãn về cuộc sống tự do tự tại, tràn đầy hạnh phúc của Howl và Sophie cũng như mọi người trên lâu đài bay mang đến hy vọng tươi sáng giống như câu chuyện cổ tích tươi sáng vậy. Con người ai cũng xứng đáng có được hạnh phúc, nếu họ cố gắng và không ngừng hy vọng.

“Từ bây giờ, anh sẽ không trốn chạy nữa. Vì anh đã có thứ để bảo vệ, và đó là em.”

~~~~~

“Đi Di à cậu ở nhà mãi sẽ thành đồng bunn nhào đấy!” – Gia Ân vớ lấy cái gối quăng thẳng vào người An Di lúc này đang nằm dài trên sofa xem phim hoạt hình.

“Bunn nhào cũng được, tớ chẳng muốn ra ngoài chút nào” – An Di lười biếng trả lời.

“Đại tiểu thư à có phải cậu học hành đến hỏng não rồi không? Cậu xem đi, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Con gái thanh xuân ngồi ngồi như thế mà suốt ngày ở nhà nằm ườn ra đó” – Gia Ân ngồi xuống sofa, giật lấy điều khiển tivi rồi chuyển kênh.

An Di uể oải trở mình: “Chịu thôi, tớ chẳng có hứng” – Nghĩ thế thôi chứ trong lòng cô thật ra không phải không muốn đi chơi, chỉ là cô đang đợi ... đợi một người.

“Đi nào, đi ra ngoài cùng tớ này, hay là đi shopping đi, đừng lười nữa” – Gia Ân ra sức kéo An Di ngồi dậy.

“Không đi, không đi mà. Cậu đi cùng Tony đi” – An Di co lại, nằm rúc người như con mèo nhỏ trên sofa.

“Cậu đừng làm như tớ là người chỉ biết có tình yêu thôi mà bỏ rơi bạn bè vậy ... Hôm nay Tony bận rồi ...” – Gia Ân phì cười.

“Còn bảo không sao? Cậu thích đi đâu thì tự mình đi đi, tớ thật sự không muốn đi mà.” – An Di nói.

“Cậu ...” – Gia Ân hết không thể khuyên nổi cô bạn cứng đầu, tiu nghỉu quay đi.

An Di xoay người lại lần tìm điều khiển tivi rồi chuyển về kênh vừa nãy. Bộ phim hoạt hình chuyển thể từ tiểu thuyết mà cô rất thích – Howl’s Moving Castle* của nhà văn Diana Wynne Jones. An Di cũng chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu cô xem nó nữa, chỉ biết rằng từ tận trong sâu thẳm trái tim mình, cô luôn cảm nhận được sự đồng cảm và gần gũi với những nhân vật trong đó, đôi lúc lại ngỡ như mình cũng hoà vào đó vậy.

*Lâu đài bay của pháp sư Howl

Howl – một chàng pháp sư điển trai, quái đản và bí ẩn. Nam chính này không hoàn hảo, mà thậm chí còn đầy khuyết điểm: lãng nhăng, trẻ con, ưa chải chuốt, thích trêu ghẹo các cô gái. Nhưng sự thật Howl là một pháp sư giỏi, rất giỏi. Howl bí ẩn từ tính cách, vẻ bề ngoài cho đến thân phận và cuộc sống hằng ngày của anh. Mọi người không biết rõ anh là ai, mỗi một nơi, dấu chân anh lại được đánh dấu bằng những cái tên khác nhau. Mỗi một màu trên cánh cửa là một cuộc sống khác với những nỗi đau cũng khác biệt. Các chấm tròn trên cánh cửa như những gam màu trong cuộc sống. Từ u tối, đến rực rỡ, ồn ào, hạnh phúc. Howl rất ưa chạy trốn, anh trốn tránh thực tế và các cuộc đối đầu. Cuộc đời anh quanh quẩn chỉ có trốn chạy, Howl có vẻ thành thoi nhưng lại có cảm giác anh đang rơi vào bẫy. Bởi không ai muốn và cũng không ai có thể trốn chạy cả đời. Ẩn dưới vẻ bề ngoài hào nhoáng, anh khát khao tự do, khát khao tìm kiếm hạnh phúc. Hằng đêm, Howl gồng mình chịu đựng đau đớn để trở thành một loại quái vật hình chim, bay đi cứu đất nước khỏi chiến tranh phi nghĩa. Hành động đó làm cho người xem nhìn Howl một cách dễ chịu hơn, bỏ qua những thói xấu của anh. Mà chúng quy chẳng ai hoàn hảo cả, người ta luôn thấy anh cười, nhưng liệu anh có thật sự hạnh phúc hay không?

Hành trình dài này không chỉ có Howl mà còn là có cô bé Sophie trên con đường tìm kiếm hạnh phúc của mình và chinh phục giấc mơ của bản thân. Sophie gần gũi, nhiều cảm xúc. Dù trong hình dạng bà lão vì bị mù phù thủy già xứ Waster yếm bùa hay trong hình dạng cô gái đáng yêu, thì tâm hồn Sophie luôn cố gắng cảm thông với Howl, thậm chí là khi cô đã nhìn thấy cái bóng lớn đè nặng trong lòng Howl. Từ việc hoàn thành bản hợp đồng bị ép buộc, cô chuyển sang giúp Howl, giúp anh hoá giải thử bùa chú trên người anh. Sophie bất chấp nguy hiểm phá tan đi lâu đài di động để vứt bỏ gánh nặng cho Howl.

Trải qua bao sóng gió Sophie trở về, cô tìm thấy Howl và nhận ra được rằng anh đã chờ đợi mình quá lâu. Anh mang cô về với tất cả những người bạn: quý lữ Calcifer, Đầu Cù Cải ... và rồi anh ngã quy. Cô lấy trái tim của Howl từ mù phù thủy Hoang mạc và trả lại cho anh. Calcifer trở lại với hình dáng nguyên thủy của mình và bay đi. Những gì còn sót lại của tòa lâu đài đổ sập xuống các vách đá. Đầu cù cải đã dùng thân mình chặn lại và cứu mọi người, nhưng đã bị thương nặng. Khi Sophie cảm kích và hôn Đầu cù cải thì Đầu cù cải biến hình trở lại thành Thái tử Justin bị mất tích. Lúc này Sophie đã hoàn toàn trở lại với tuổi trẻ của mình nhưng tóc thì vẫn còn những phần màu xám. Thái tử Justin đã kết thúc cuộc chiến ngay sau đó.

Howl liệu mình biến thành quái vật để bảo vệ Sophie. Calcifer – quý lữ nông cuồng dồn hết sức chống đỡ tòa lâu đài bảo vệ mọi người. Mù phù thủy già xứ Waster, từ bỏ ước mơ cả đời là chiếm được trái tim Howl để trả lại cho anh sự sống. Đầu cù cải chấp nhận cái chết để cứu tất cả mọi người rồi lại được Sophie cứu sống ...

Sau này, Howl, Sophie và những người khác đều sống trên một tòa lâu đài mới, lâu đài biết bay và tất nhiên dưới sự điều khiển của Calcifer.

Kết thúc viên mãn về cuộc sống tự do tự tại, tràn đầy hạnh phúc của Howl và Sophie cũng như mọi người trên lâu đài bay mang đến hy vọng tươi sáng giống như câu chuyện cổ tích tươi sáng vậy. Con người ai cũng xứng đáng có được hạnh phúc, nếu họ cố gắng và không ngừng hy vọng.

Xuyên suốt bộ phim là hàng loạt những hành động đầy tình yêu thương, nhân ái mà những nhân vật dành cho nhau. Là sự hi sinh quên mình để người mình yêu thương được hạnh phúc. Bộ phim hoạt hình nhẹ nhàng như giấc mơ nhưng chân thật như chính cuộc sống này vậy.

Tất cả đọng lại trong suy nghĩ của An Di chính là câu nói của Howl dành cho Sophie, trước đây nó chính là mũi dao đâm tim cô đau nhói nhưng bây giờ nó chính là mật ngọt xoa dịu trái tim cô.

“Từ bây giờ, anh sẽ không trốn chạy nữa. Vì anh đã có thứ để bảo vệ, và đó là em.”

Khi còn bé cô đã từng mơ ước một ngày sẽ được gặp chàng pháp sư Howl của cuộc đời mình. Cô mơ ước có được một tình yêu đẹp như Howl và Sophie, sau bao nhiêu sóng gió, hy sinh và tuyệt vọng họ dành cho nhau, và cả những người xung quanh. Cuối cùng là một hạnh phúc trọn vẹn và viên mãn.

Đến khi cô nghĩ rằng mình đã tìm thấy anh rồi, Ngôn Hoa – anh chính là Howl của cuộc đời cô. Anh không phải là một pháp sư, đối với cô anh hoàn toàn không có một khuyết điểm nào, anh là một con người hoàn hảo ... Nhưng anh chính là người đàn ông bí ẩn, lạnh lùng và xa cách cũng như Howl vậy, anh trầm lặng hy sinh tất cả để bảo vệ mọi người xung quanh, để bảo vệ cô. Anh cũng yêu cô, như Howl yêu Sophie, tình cảm ấy trầm lặng mà to lớn ... Cô cũng yêu anh, cũng muốn mang đến cho thế giới tâm hồn của anh một ánh dương chói lọi, muốn cùng anh nắm tay đi qua tất cả mọi khó khăn, trắc trở ... Muốn cùng anh xây dựng hạnh phúc, một hạnh phúc trọn vẹn và vĩnh hằng.

Ngày cô dần lòng mình từ bỏ anh, từ bỏ tình yêu dành cho anh để một mình quay trở về Anh, cô lại xem bộ phim này, nhưng kì lạ thay, mỗi thước phim lại như một mũi tên nhọn không ngừng tấn công vào trái tim mềm yếu nhỏ bé của cô ... Mọi người nghĩ cô khóc vì bộ phim đó hay, nhưng nào có ai biết được cô đang khóc cho chính bộ phim của cuộc đời mình ? Cô đã từng nghĩ mình thật sự đã để vụt mất tình yêu của mình rồi, vụt mất cả cơ hội mang đến ánh sáng để sưởi ấm cho màn đêm băng lãnh của chàng Howl trong tâm trí cô và cô cũng nghĩ câu chuyện của chính cuộc đời mình kể từ đó đã đi lệch hướng rồi, không thể nào có được cái kết toàn vẹn như cô hằng ao ước nữa ...

Đến khi cô biết được tất cả mọi việc, biết được thì ra gánh nặng anh mang trên vai chính là bức màn ngăn cách tình yêu của cô và anh, biết được anh đã hy sinh bao nhiêu vì những người khác, biết được tình cảm chân thành anh dành cho cô.

Trong đêm mưa gió ấy, anh mang trên mình vết thương vì đã bảo vệ cho cô, cùng cô quỳ trước hiên nhà, được bao bọc trong vòng tay ấm áp của anh, trái tim hoà cùng một nhịp với anh ...

“Tôi chấp nhận từ bỏ tất cả chỉ mong điều duy nhất chính là có thể dùng tất cả sinh mệnh còn lại để yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy, đem lại hạnh phúc cho cô ấy ...”

Lời hứa của anh, lời khẳng định cho tình yêu, cho trách nhiệm của anh dành cho cô, tất cả tất cả đều vì cô, đối với cô đó chính là cái kết viên mãn nhất, hạnh phúc nhất.

—

“Di Di điện thoại của cậu, Di Di, Di Di, cái con heo lười này, mới đây lại ngủ nữa sao?” – Gia Ân lay mãi mới lay được An Di dậy. Cô cúi điện thoại vào tay An Di rồi bỗng chợt nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của An Di liền hoảng hốt hỏi: “Cậu lại mơ thấy ác mộng à? Sao lại khóc chứ đồ ngốc?”

“Hả?” – An Di vớ lấy điện thoại.

“Hả gì chứ? Tớ hỏi cậu làm sao lại khóc nữa rồi, có phải mơ thấy ác mộng nữa không?” – Gia Ân vợ lấy hộp khăn giấy trên bàn, lấy ra rồi lau đi khoé mắt ướt ướt của An Di.

“Không có, vì bộ phim rất cảm động ...” – An Di cười ngây ngốc.

“Cảm động cái đầu cậu, chưa thấy ai xem một bộ anime đến cả trăm lần rồi mà mỗi lần đều khóc như con ngốc nhà cậu!” – Gia Ân kéo gối đánh túi bụi vào An Di trên cô: “Này, nghe điện thoại đi, lại là thằng nhóc Tiểu Ngôn gì đó, thật không hiểu nổi từ khi nào cậu và ông kết thân với nhóc con này đây, con cái nhà ai thế?”

“Cậu nhiều chuyện thật” – An Di lồm cồm bò dậy đi vào phòng.

“Ừ, tôi nhiều chuyện thật đấy, thế mới biết đại tiểu thư nhà cậu dạo này có rất nhiều chuyện giấu tôi đấy nhá!” – Gia Ân nói với theo.

—

“Em đây” – An Di thò thè.

“Hôm nay anh bận việc rồi, không đưa em ra ngoài được ...” – bên kia truyền đến tiếng thờ dài.

Tâm trạng An Di hơi chùng xuống nhưng nghĩ vì anh bận công việc nên bèn lên tiếng: “Em không sao đâu, anh cứ lo việc của mình đi”

“Ừ, đừng đi lung tung, xong việc anh sẽ đón em”

“Anh đừng cố quá sức nhé, vết thương của anh vẫn chưa lành đâu đấy” – An Di nhắc nhở.

“Ừ ... Xin lỗi em” – Ngôn Hoa thấp giọng, tâm trạng nặng trĩu.

“Em không sao” – An Di sợ anh nghĩ mình sẽ giận.

“Ừ, tạm biệt”

“Tạm biệt anh”

—

An Di vác bộ mặt như vừa mất tiền đồ dẫn đi ra, Gia Ân trông thấy vẻ mặt thảm đến muốn chết của cô bạn liền vỗ tới hỏi: “Này, cậu thật sự ổn đấy chứ?”

“Không phải cậu muốn đi shopping sao? Vậy thì đi, tớ đi cùng cậu” – An Di bảo.

Bây giờ lại đến lượt Gia Ân đàn thối ra mặt, vừa nãy nài nỉ đến hết lời cô nàng này lại chẳng chịu đi, dùng một cái lại quay ra bảo đi cùng mình, thật hết cách, Gia Ân lên tiếng: “Tớ bó tay rồi, đại tiểu thư, cậu có cần đi bác sĩ không? Đạo này cứ là lạ làm sao ấy, khác hẳn khi trước, mặc dù khi trước cũng chẳng bình thường là mấy”

“Vậy bây giờ cậu có định đi không?” – An Di hỏi.

“Đi, tất nhiên là đi, hiếm khi đại tiểu thư đây chịu ra phố chơi, thân làm bạn như tôi đây tất nhiên phải đi cùng rồi” – Gia Ân tỉnh nghịch trả lời.

...

Gia Ân dẫn An Di đi hết phố nọ đến phố kia, hai cô nàng ăn uống ngắm cảnh rồi tung tăng mát cả ngày trời, xế chiều rồi mới chợt nhớ mục đích ra ngoài hôm nay là đi mua sắm, thế là Gia Ân lại kéo An Di vào khu thương mại gần đó.

An Di vốn chỉ nói qua loa vậy thôi, cô thực chất chỉ muốn ra ngoài thư giãn một chút sau mấy ngày thi căng thẳng, dù gì cũng lâu rồi không đi chơi cùng, hôm nay An Di bị Gia Ân kéo đi khắp nơi, ăn uống đến căng tức cả bụng, lại bị Gia Ân chọc cho cười suốt, đúng là bao nhiêu căng thẳng mệt mỏi cũng đều bay mất theo tiếng cười giòn giã của hai người.

Lúc này, trong khu thương mại sầm uất, điện đèn sáng choang, từng gian từng gian hàng được trưng bày bắt mắt, sang trọng. Trong khi Gia Ân liến tay liến mắt mua sắm không ít đồ thì An Di vẫn cứ lơ đãng lướt mắt đi xa xăm.

“Giờ này anh đang làm gì?” – Suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, lại nhớ anh rồi ... Từ khi nào mà cứ hay nghĩ vu vơ về anh như thế? Đứng trước hiệu Emporio Armani đang trưng bày những mẫu cà vạt mới, chiếc màu xanh thẫm ngoài bì trông cực đơn giản nhưng lại tôn lên phong cách lịch lãm, lại rất vừa mắt, chắc hẳn ai đó đeo vào sẽ rất hợp nha ...

“Này, cậu đứng ngăn người ra đó làm gì?” – Gia Ân vỗ vai An Di khiến cô bừng tỉnh.

“Hả?” – An Di ngơ ngác ngác rồi mới trả lời: “Ừ tớ chỉ là nghĩ xem có nên mua nó không?” – An Di trở tay vào chiếc cà vạt.

“Tớ nhớ là ba nuôi không có thích màu này mà? Không phải vậy sao?” – Gia Ân gãi đầu, rõ ràng trước đây cùng đi mua quà sinh nhật cho ba của An Di cô nàng còn nói là ông chẳng thích cái màu tẻ nhạt này ...

“Tớ ... mua tặng ông ..” – An Di lắp lửng.

“Ờ ... chăm được rồi thì mua thôi, việc gì cứ ngăn ra đó?” – Gia Ân vẫy tay với cô nhân viên rồi vui vẻ bảo cô ấy gói lại, thế rồi tiếp tục kéo An Di sang hiệu quần áo khác, cứ như vậy hai người lượn lờ trong khu mua sắm đến tối, hại anh tài xế phải đi theo làm phu quân vác, hai tay mang đầy túi những túi đến rụng rời.

—

Bệnh viện Johns Hopkins – tám giờ tối.

“Lần này lại phiền anh rồi Sam, anh vừa trở lại Mỹ đã gọi anh gấp, ca bệnh tim này quả thật rất khó, vừa hay trước đây anh đã từng xử lí qua rồi ... Chúng tôi thật sự cần sự trợ giúp của anh” – Viện trưởng giọng đầy cảm thán nói.

“Ông đừng khách sáo, đây là việc tôi nên giúp. Tạm thời tình trạng của bệnh nhân không được khả quan, hãy chuẩn bị phòng phẫu thuật, trong vòng hai tiếng nữa nhất định phải tiến hành cấy ghép” – Ngôn Hoa nghiêm nghị trả lời.

“Cậu nên nghỉ ngơi một chút đi đã, hai hôm nay thật sự đã làm khó cậu rồi” – Viện trưởng nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Ngôn Hoa có phần hơi lo lắng cho sức khỏe của anh.

Hai hôm trước bệnh viện tiếp nhận một ca suy tim biến chứng, vừa đúng lúc nghe tin tức bảo Ngôn Hoa đã về rồi ông liền tức tốc liên lạc nhờ sự giúp đỡ của anh ngay, dù sao trước đó anh cũng từng là trụ cột của khoa nội tim mạch, nếu anh không từ chối chức trưởng khoa thì ắt hẳn bây giờ sự nghiệp đã thăng tiến không ít. Nhưng mà chỉ nhìn vào tài năng của anh trong thương trường và vị thế phó giáo sư của đại học danh tiếng Harvard thì cũng không thể nào không kính nể con người tuổi trẻ đa tài này ...

Hôm nay trông sắc mặt trắng bệch của anh, trên trán lại không ngừng túa ra mồ hôi lạnh, rõ ràng là trong người có chỗ không khỏe, ấy mà hai hôm nay luôn túc trực theo bệnh án này, thật đáng quý. Nhưng trông tình trạng của anh hiện giờ thật sự cần nghỉ ngơi rồi ...

“Tôi không sao, tình trạng của bệnh nhân không cho phép bất cứ sự chậm trễ nào, hãy bảo Jimmy và May chuẩn bị một chút, tôi cần họp chuyên môn cùng họ trước cuộc phẫu thuật” – Ngôn Hoa thẳng thắn báo.

“Được, hai mươi phút nữa cuộc họp bắt đầu. Thật phiền cậu quá!” – Viện trưởng gật gù.

“Không có gì” – Ngôn Hoa xua tay.

—

Sau một ngày đi chơi rong ruổi, Gia Ân ngồi bệch trong phòng khách ngắm nghía thành quả mua sắm của mình, An Di lại bật chế độ lười biếng mà nằm ườn ra sofa cầm điều khiển từ xa chuyển kênh tivi liên tục.

“Di Di à, cậu có thể ngồi ở đâu thì điện thoại ở đó có được không? Điện thoại đang réo trong phòng kia kìa” – Gia Ân hét to lẫn át cả tiếng của người dẫn chương trình nấu ăn trên tivi.

An Di lê bước về phòng ... “Tiểu Ngôn đang gọi” – màn hình điện thoại nhấp nháy, dòng chữ quen thuộc cùng icon trái tim bay lên đáng yêu đang nhấp nháy.

“An Di” – anh gọi tên cô.

“Dạ” – An Di ngoan ngoãn đáp lại.

“Ăn tối chưa?” – anh hỏi.

“Em ăn rồi, còn anh?”

“Ừ, ăn rồi”

Không gian trầm xuống, chỉ nghe thấy tiếng anh thở, hơi thở đều đặn nhưng lại nghe có vẻ nặng nề khó khăn.

“Anh sao vậy? Vết thương lại đau à? Hay là anh đang mệt?” – An Di lo lắng hỏi anh.

“Không anh đang nhớ em” – Ngừng một chút anh lại bảo: “Em ngủ sớm đi, công việc hôm nay anh vẫn chưa xong, ngày mai anh đến đón em”

“Anh đừng cố sức nhé, em không muốn anh cứ lao đầu vào công việc là lại quên đi thời gian đâu đấy, anh không cần nghĩ cho em, em có Gia Ân mà, khi nào xong việc hẳn tính” – An Di dịu dàng nhắc nhở anh.

“Được rồi. Ngủ ngon” – Ngôn Hoa thì thầm.

“Ngôn Hoa” – An Di gọi.

“Ừ”

“Em cũng nhớ anh”

Ngôn Hoa khẽ cười, gương mặt nhợt nhạt ánh lên một tia rạng rỡ. Cử động người tựa vào ghế dựa, vết thương vẫn có chút nhói. Trên bàn là ly nước uống dở cùng mấy viên nhộng chưa động vào ... là thuốc cảm. Uống vào sẽ gây buồn ngủ, chút nữa còn có ca phẫu thuật.

Ngôn Hoa đưa tay xoa xoa ấn đường, cơn cảm cúm cả tuần vẫn chưa khỏi hẳn, Ngôn Hoa bật cười vì con người của chính mình ... là bác sĩ, chưa từng kiêng sợ căn bệnh nguy hiểm nào thế mà lại mắc cảm với căn bệnh còn con con này, anh không bệnh thì thôi, hể bệnh là chỉ mỗi bệnh cảm, và lại thời gian hồi phục cũng lâu hơn người khác ...

*3500 chữ nha bà con, hôm bữa đã thông báo là T2 không có, đáng lẽ T6 mới viết chương mới nhưng mà tự nhiên hôm nay bị bệnh, đâm ra cúp học ngồi nhà dưỡng thương thế là viết luôn !!! Mọi người đọc vui về! Hẹn T6 tiếp tục, tở đi ngủ đông đây ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Tên Phiền Phức

“Sân bay á? Ra sân bay làm gì?”

“Đến đón một tên phiền phức rồi mới đưa em đi chơi, được không?”

~~~~~

“Di Di ... Di Di cái đồ lười, dậy ngay cho tớ, nhìn xem gì đây này” – Gia Ân vừa lay vừa giục.

“Hừm, mới sáng ra cậu làm gì mà ầm ĩ thế?” – An Di dụi dụi mắt.

“Nhìn xem nhìn xem” – Gia Ân chìa hai phong bì có dấu ấn đỏ ra trước mặt An Di với vẻ mặt tươi như hoa.

“Là cái gì?” – An Di vẫn còn đang mơ màng, cô hỏi.

Gia Ân chịu hết nổi, gõ vào đầu An Di một cái rồ kêu: “Này này, giấy báo trúng tuyển gửi đến tận cửa đây này đại tiểu thư”

“Trúng tuyển cái gì? ...” – An Di xoa xoa đầu, lăm bắm rồi chợt bừng tỉnh, giật lấy bì thư trên tay Gia Ân rồi lập tức mở ra.

Gia Ân thì như đang xem kịch hay, chống cằm nhìn An Di hỏi: “Thế nào?”

“Thứ ba trong Top mười? Lớp Anh Ngữ Một của khoa Ngôn Ngữ sao? Wow ... Fantastic!” – An Di hai mắt sáng rực tươi cười.

“Cậu là nhất rồi đại tiểu thư à!” – Gia Ân nói với giọng đầy cảm thán.

“Tớ cũng không ngờ thật, cậu thế nào? Cho tớ xem nào” – An Di vớ lấy bì thư còn lại trong tay Gia Ân.

“Cậu cũng chẳng vừa nhì, thứ năm còn gì” – An Di nựng má cô bạn trêu đùa.

“Mãi vẫn chẳng bì được với cậu thôi” – Gia Ân cười.

“Được rồi được rồi, quên chuyện này đi. Chúng ta ăn sáng một bữa thịnh soạn để chúc mừng nào” – Gia Ân chồm người ngồi dậy.

“Đành để cậu thất vọng rồi, hôm nay tớ có hẹn với Tony, ngày mai nhé, không được giận tớ đâu đấy!” – Gia Ân vờ làm mặt rầu rĩ.

An Di ngẩn người, hình như cũng vừa nhớ ra được điều gì. Hình như ... hôm nay cô cũng có hẹn với ai đó rồi ... Thế là cô mỉm cười xua tay với Gia Ân: “Không sao, tớ chẳng thèm để bụng. Đi chơi vui về nhé”

—

Tám giờ sáng – Bệnh viện Johns Hopkins.

“Ca phẫu thuật vô cùng thành công, đều nhờ cả vào cậu Sam à. Chúng tôi thật sự cảm kích” – Viện trưởng gật gù vỗ vai Ngôn Hoa.

“Đừng khách sáo, viện trưởng hãy chào mọi người giúp tôi, tôi có việc phải đi trước đây” – Ngôn Hoa cúi chào rồi cất bước.

“Tôi đã chuẩn bị phòng rồi cậu hãy nghỉ ngơi đi đã, trông sắc mặt cậu có vẻ không được ổn” – Viện trưởng thành thật nói.

“Tôi không sao, cảm ơn ý tốt của ông. Xin phép” – Nói rồi anh thẳng thừng quay đi.

“Nhưng mà ... Haizzz” – Viện trưởng thở dài, bao nhiêu năm qua rồi tính tình vẫn ương ngạnh như vậy, sức lực quả là phi thường, rõ là sức khoẻ đang có vấn đề thế mà vẫn tinh táo từng khắc từng giây của ca phẫu thuật dài tận mười tiếng đồng hồ, đấu tranh với tử thần quyết cứu bằng được bệnh nhân kia, tài năng đó, nhân cách cao quý đó, bây giờ có được mấy ai ... ?

—

“Heo ngược à em đã dậy chưa?” – An Di đang thay quần áo bỗng nghe có tiếng anh gọi ngoài từ phòng khách vọng vào liền giật nảy mình.

“Em dậy rồi, anh ... đợi em một tẹo” – An Di nói vọng ra.

“Ừ” – Ngôn Hoa mặt mày thả mình xuống sofa đợi cô.

“Anh” – An Di gọi anh.

“Hả?” – Ngôn Hoa trả lời, hai mắt vẫn nhắm tịt.

“Làm sao anh lại vào được hết lần này đến lần khác thế?” – An Di đi đến bên cạnh khẽ lay Ngôn Hoa.

“Anh còn chưa mở em đây, không biết khoá cửa cẩn thận hay sao? Nếu lần trước và lần này người vào đây không phải anh thì thế nào?” – Anh hỏi.

“Em ... không có ...” – An Di chối bằng, rõ là cô nàng Gia Ân rồi, còn ta hậu đậu hơn cả mình, cô trầm nghĩ.

Ngôn Hoa nhưong mắt nhìn An Di.

Hôm nay cô mặc một bộ váy lụa màu lam nhạt, mái tóc đen óng mượt buông xoã ngang vai, tôn lên làn da trắng tuyết nõn nà. Đôi môi xinh xắn tươi cười rạng rỡ tựa ánh bình minh, khoe ra hai hàm răng trắng tinh và lúm đồng tiền đáng yêu, Ngôn Hoa vô thức ngẩn ngơ trong phút chốc ngắm nhìn thiên sứ của mình ...

“Rất xinh” – Ngôn Hoa cảm thán.

An Di thoáng đỏ mặt: “Sau này anh đừng tùy ý vào nữa đấy”.

An Di thầm nghĩ Gia Ân mà nhìn thấy Ngôn Hoa lúc xuất hiện thì không biết có ngất ùng ra đấy không nữa, còn chưa kể việc cô giấu nhem mọi chuyện với Gia Ân, để cậu ta thành linh biết được thì không biết phải giải thích như thế nào, không phải là cô muốn giấu nhưng thật sự vẫn không biết mở lời như thế nào mà thôi, tóm lại vẫn là phải đợi một thời gian nữa đã ...

Ngôn Hoa bật dậy, vòng tay ra sau eo An Di rồi tựa trán mình vào trán cô để hai người đối mặt với nhau. Anh hỏi: “Anh cứ tùy ý vào thì thế nào?”

“Không được ... em sống cùng Gia Ân cơ mà, và lại ...” – Và lại cậu ấy có thành kiến với anh rồi – An Di nghĩ bụng không dám nói tiếp.

“Và lại cái gì?” – Ngôn Hoa cọ mũi mình vào mũi An Di.

“Aaa ... Tóm lại là không được mà, anh bảo đưa em đi đến một nơi mà ... đi thôi” – An Di khẽ đẩy anh ra.

Ngôn Hoa thầm cười rồi nắm tay cô: “Đi thôi”

—

Ngồi trên xe An Di thì thoáng liếc mắt sang nhìn Ngôn Hoa, trông thần sắc của anh rất lạ, mặt mày nhợt nhạt hẳn, trên cằm còn lún phún mấy sợi râu non, hơn nữa bình thường anh cũng không bao giờ ra ngoài trong dáng vẻ như bây giờ, hôm nay anh còn lái xe chậm như vậy nữa ... An Di lo lắng hỏi: “Anh à ... Anh vẫn chưa khỏe đúng không?”

“Chỉ buồn ngủ một chút” – Ngôn Hoa trả lời thờ ơ, mắt vẫn hướng thẳng về phía trước chăm chú lái xe.

“Anh lại thức cả đêm à?” – An Di xịu mặt.

“Bệnh viện trước đây anh từng công tác có ca phẫu thuật cần anh giúp ... Chỉ đêm qua thôi” – Ngôn Hoa sợ cô lại nghĩ lung tung rồi lo lắng bèn nói rõ.

“Anh chỉ lo nghĩ cho người khác thôi, bản thân anh vẫn đang là bệnh nhân đấy, vết thương của anh đã khỏi đâu?” – An Di lườm anh.

“Em đã nhìn lại mình chưa? Lúc nào cũng nghĩ cho người khác là em mới đúng đấy” – Ngôn Hoa nhếch mép cười nhạt.

“Nhưng anh đã hứa với em bao nhiêu lần là sẽ không cố quá sức mà, anh không giữ lời hứa, anh trông anh bây giờ đi rõ ràng là rất mệt mà vẫn gượng đấy thôi không đúng sao?” – An Di giận dỗi quay đi.

“Anh không gượng, anh vẫn ổn” – Ngôn Hoa đáp, thế nhưng An Di vẫn không mấy may mắn đến lời của anh, Ngôn Hoa cười khổ đưa tay nắm lấy tay An Di rồi bảo: “Ngốc à, anh thật sự không sao. Tự đứng lại dỗi, thật không ngoan mà”

“Ai thèm dỗi chứ, rõ là có người chỉ hứa qua loa cho em vui, chẳng thèm giữ lấy lời” – An Di dẫu môi kháng nghị.

“Được được, anh sai rồi, tiểu thư An Di của anh, đừng giận nữa có được không, mặt mày nhăn nhó xấu chết đi được” – Ngôn Hoa xoa xoa nắn nắn bàn tay bé xíu xinh xắn mịn màng của An Di, ra sức dỗ dành cô nàng bướng bỉnh.

“Anh mới xấu đấy, xấu xa xấu xa” – An Di tinh nghịch lè lưỡi trêu anh.

“Được, anh xấu, vô cùng xấu xa, An Di là xinh nhất, ngoan nhất” – Ngôn Hoa cung chiêu trả lời.

“Thật không?”

“Thật”

An Di cười khi, vẻ mặt đắc ý. Ngôn Hoa xoay sang cười nhạt với cô rồi tiếp tục lái xe.

An Di ngoan ngoãn ngồi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài lướt qua khung cửa kính. Ai nấy đều vội vã, người xe tấp nập đan cài vào nhau như mắc cửi ... chợt thấy khung cảnh có phần quen thuộc An Di bèn lên tiếng hỏi: “Anh đưa em đi ... ơ đây là ... ???”

“Sân bay” – Ngôn Hoa thần nhiên đáp.

“Sân bay á? Ra sân bay làm gì?” – An Di ngần ra, thế rồi mặt mày lại tiu nghỉu. Anh bảo đưa đến một nơi còn tưởng được đưa đi chơi, ấy lại là sân bay sao? Đến đây làm gì cơ chứ ?

Ngôn Hoa nhìn thấy cô xụ mặt thì liền bật cười: “Ngốc này”

“Em không ngốc” – An Di nói.

“Còn bảo không ngốc? Thế sao mặt lại đần thối ra thế kia?” – Ngôn Hoa trêu cô.

“Anh ...” – An Di bĩu môi.

“Đến đón một tên phiền phức rồi mới đưa em đi chơi, được không?” – Ngôn Hoa giải thích.

An Di ngẩng mặt lên nhìn gương mặt đang cười cợt mình của Ngôn Hoa thì gương mặt không thể tả nổi, cô thấy mình đúng thật là ngốc mà, lúc nào cũng bị anh mang ra trêu mà lại không có đường cãi lại, thôi thì quyết định im lặng vậy, không thèm đếm xỉa anh nữa.

Ồ ... nhưng mà tên phiền phức mà nói là ai cơ?

Vừa định làm lơ anh đi thì đột nhiên lại tò mò ... An Di đánh mắt nhìn anh một cái. Ngôn Hoa lập tức hiểu ý ngay, anh nhếch mép cười khẩy rồi bảo: “Là Trịnh Phong”

An Di: “...”

An Di thắc mắc có phải anh thật ra có thể đọc được suy nghĩ của cô hay không, bất kể cô nghĩ gì hay làm gì cũng đều bị anh nắm thóp cả, có cảm giác như mình bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay vậy ...

—

Đến sân bay, Ngôn Hoa một tay cầm áo vest một tay nắm chặt tay An Di, đảo mắt một lượt liền nhìn thấy cái tên Trịnh Phong đang loay hoay ở khu kiểm hành lý.

Ngôn Hoa thở dài, dẫn An Di đến khu chờ của sân bay rồi xoa đầu cô bảo: “Ngoan, anh gọi pudding cho em nhé, đợi ở đây đừng đi lung tung đấy”

“Biết rồi, đã nói bao lần rồi là em đâu phải con nít nữa chứ?” – An Di cười xua tay.

“Tiểu quý, sao vừa nãy anh lại không cảm thấy chiếc váy này quá ngắn nhỉ?” – Ngôn Hoa véo chóp mũi An Di rồi cầm lấy áo vest trên tay mình cẩn thận đắp lên đôi chân trắng nõn của An Di sau đó bước thẳng đến cổng an ninh.

An Di nhìn xuống chân, mỉm cười ngọt ngào.

Trịnh Phong mặt mày hót hổi, ngó nghiêng mấy bận mới nhìn thấy Ngôn Hoa đang bước đến liền như người sắp chết đuối vớ được phao cứu sinh vậy. Tức tốc vồ tới Ngôn Hoa mà khẩn thiết: “Đại sư huynh à cậu tới thì tốt thật đấy, còn tưởng cậu thật sự bỏ rơi tiểu đệ tôi đây rồi chứ? Chứng minh thư của cậu đâu lập tức mang ra cứu tôi ngay, cái đất nước quỷ quái gì chứ, ngay cả hành lý cũng bị thất lạc, nếu không phải số điện thoại mới này của cậu để nhớ như vậy thì hôm nay tôi coi như toi rồi, trong túi chẳng còn một đồng, điện thoại, đồ đạc, tiền bạc, hộ chiếu, chứng minh thư ... tất cả đều nằm trong vali, khốn thật, chẳng hiểu hôm nay là ngày quái gì mà lại xui xẻo thế? Tôi thật sự muốn văng tục một câu ...”

Ngôn Hoa mặt mày xoa xoa huyết thái dương, thều thào lên tiếng: “Cậu cảm rằm đủ chưa vậy? Bao nhiêu tuổi rồi? Lần đầu đi máy bay sao? Lắm lời”

Trịnh Phong bị mắng rồi cứ đứng đực người ra đấy, Ngôn Hoa thở dài, thầm hỏi hận vì sao mình lại có tên bạn phiền như vậy chứ?

Đợi Trịnh Phong hoàn hồn lại thì đã thấy Ngôn Hoa đi đến quầy lễ tân sờ ra một tràng tiếng Anh nghe đến ù tai chóng mặt. Chưa đầy ba phút sau Ngôn Hoa lại lôi Trịnh Phong đi diễn vào một mớ thủ tục lằng nhằng này nọ. Đợi hoàn tất mọi chuyện rồi Ngôn Hoa lại lườm Trịnh Phong, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cái tên ngốc Trịnh Phong này vậy.

“Nói cho cậu biết, không phải là tôi không biết tiếng Anh, chỉ là tôi không thích học thôi” – Trịnh Phong lẻo đẻo đi sau Ngôn Hoa trở về khu chờ.

“Muốn gỡ gạc lại danh dự cũng nên tìm một lý do nào đó khả thi hơn” – Ngôn Hoa lạnh lùng bảo.

Trịnh Phong bất đắc dĩ ôm mặt tự thở dài, chỉ có tên ngông cuồng Ngôn Hoa này dám lên mặt với anh thôi, rõ mặt mặt mà.

Nhìn về hướng Ngôn Hoa đang đi tới, Trịnh Phong hơi bất ngờ nhưng liền hiểu ra ngay, anh cười tươi rồi vẫy tay với An Di: “Hi, lớp trưởng”

“Dạ, em chào thầy” – An Di vui vẻ gật đầu chào.

“Đi nào” – Ngôn Hoa chìa tay ra trước mặt An Di.

Đưa mắt liếc trộm Trịnh Phong một cái thấy thầy ta đang nhìn mình thì An Di có phần hơi ngượng nhưng Ngôn Hoa vẫn kiên nhẫn chìa tay ra đẩy đợi cô ... An Di bèn đặt tay lên tay anh, Ngôn Hoa cẩn thận kéo cô đứng dậy rồi không nói không rằng dắt tay cô trở ra xe.

Trịnh Phong vẫn như cái đuôi mà lẻo đẻo đi theo phía sau hai người.

—

*2200 chữ.

Chương 61: Đều Là Của Anh

“Cậu ... Ngồi phía sau” – Trịnh Phong vừa định mở cửa bước lên phía ghế lái phụ liền bị Ngôn Hoa chặn lại. Anh mở cửa, cẩn thận che tay phía trên thành cửa, An Di ngoan ngoãn cúi đầu ngồi ngay ngắn vào chỗ ghế lái phụ, len lén nhìn vào gương chiếu hậu liền nhìn thấy vẻ mặt hậm hực của thầy Trịnh Phong, An Di cố nhin cười.

Ra khỏi sân bay, chiếc Lincoln của anh hoà vào những con đường cao tốc với tám làn xe chạy vun vút.

“Thầy à, thầy đến Mỹ chơi ạ?” – An Di hỏi.

“Không hẳn, em biết cuộc thi The Top Chef chứ?” – Trịnh Phong hóm hờ.

An Di vui vẻ đáp: “Vâng biết ạ, cuộc thi uy tín nhất của hội đầu bếp Châu Âu, với hơn 180 đội và hơn 500 đầu bếp từ nhiều đất nước khác nhau tham gia, đây là cuộc thi nấu ăn của các đầu bếp chuyên nghiệp từ khắp các vùng miền nhằm góp phần tìm kiếm, phát hiện, giữ gìn, bảo tồn, phát huy nét tinh túy của ẩm thực thế giới. Hơn nữa giám khảo đều là những chuyên gia phê bình ẩm thực đình đám trong giới, thật sự rất đáng mong chờ ạ”

“Biết không ít nhỉ?” – Ngôn Hoa mỉm cười khen ngợi.

An Di: “Tất nhiên”

“Lớp trưởng đúng là có tìm hiểu về ẩm thực nha?” – Trịnh Phong bảo.

“Chỉ là hôm vừa rồi xem qua giới thiệu trên tivi ạ” – An Di thành thật trả lời.

“Thế à? Nếu đêm mai rảnh rồi lại mở tivi lên xem nhé” – Trịnh Phong nháy mắt.

“Ồ ... đúng rồi. Lẽ nào, thầy thi ạ?” – An Di chợt nhớ ra liền hỏi.

“Đúng vậy” – Trịnh Phong cười vói về mặt đắc ý.

“Wow, thật ngưỡng mộ thầy Trịnh quá ạ, chúc thầy may mắn nhé” – An Di cười hì hì.

“Ba hoa” – Ngôn Hoa lãnh đạm phán xét.

“Cậu nói tôi?” – Trịnh Phong trò tay vào mình tự vấn.

“Ở đây còn có người khác đang ba hoa hay sao?” – Ngôn Hoa nhếch mép cười.

“Cậu ... cậu ...cậu” – Trịnh Phong đờ người ra không thể nói gì hơn.

“Tôi thì làm sao? Tưởng rằng trong vòng một năm tay nghề phát lên thì sẽ dễ dàng có chút thành tựu trong cuộc thi tầm cỡ như thế này sao? Cho dù bây giờ có danh hiệu đầu bếp năm sao gì gì đấy và danh tiếng của gia tộc nhà cậu thì đã sao? Tôi chỉ nhớ hơn một năm trước đây khi tôi bệnh nằm đần ra đấy thì có một tên khốn bảo là bạn bè thân thiết gì gì đấy của tôi thể mà suốt ngày chất đống đồ hộp trong tủ lạnh nhà tôi, khi ấy đến nấu mì còn không xuê ... bây giờ còn ra vẻ ta đây” – Ngôn Hoa nói, giọng điệu pha chút giễu cợt mỉa mai.

“Hả? Một năm sao?” – An Di há hốc mồm kinh ngạc.

Trịnh Phong lúc này mặt đỏ gay, tưởng chừng có thể bốc khói lên vì tức mắt.

Nghe An Di hỏi Trịnh Phong mới lờ mờ Ngôn Hoa mà trả lời: “Đúng đấy, trước đây là tôi vô công rồi nghề, muốn trốn tránh trách nhiệm thừa kế cho nên từ nhỏ mới không thêm đi theo mong muốn của gia đình mà làm đầu bếp, sau này không biết định hướng cho mình thế nên mới choai choai đi làm giáo viên, thế đấy. Bây giờ có chạy trời cũng không khỏi nắng, con người tôi vốn thuộc về giới ẩm thực mà, với tài năng thiên bẩm này thì không có gì là khó cả, một hai năm kinh nghiệm thì đã sao? Cậu đừng có khinh người nhé !”

“Thầy Trịnh à thầy thật tài giỏi đấy, cơ mà thầy không nhận ra có người đang dùng kế khích tướng sao? Rõ là muốn động viên thầy nhưng dù EQ quá thấp vẫn cứ làm cao mà thành ra lời lẽ có chút kì quặc như vậy đấy. Thầy cố lên nhé!” – An Di che miệng tùm tùm.

“Vẫn là lớp trưởng biết điều, nói chuyện ngọt ngào khác hẳn ai kia ấy nhỉ?” – Trịnh Phong hếch mũi khoe khoang.

“Cô ấy không có tên cho cậu gọi sao?” – Ngôn Hoa nhiu mày khó chịu.

“Không sao mà, em thấy thầy ấy gọi như vậy quen thuộc hơn mà” – An Di lắc đầu.

“Em tên ‘lớp trưởng’ à?” – Ngôn Hoa quay sang hỏi.

“Em ... không ...” – An Di ngập ngừng.

“Thôi được thôi được, gọi bằng em gái đáng yêu dễ thương xinh xắn – Di Di là được chứ gì?” – Trịnh Phong chen ngang.

“Phụt” – An Di không nhịn được cười, bình thường An Hạo và Gia Ân cũng hay gọi cô là Di Di thế mà qua giọng điệu giễu cợt của thầy Trịnh Phong cô lại cảm thấy như muốn dựng hết cả tóc gáy lên.

Chiếc Lincoln đang chạy vun vút trên đường bỗng thắng kết lại, Ngôn Hoa quay sang lạnh lùng nói: “Đài truyền hình. Xuống xe”

“Đại sư huynh à, lần sau có thể phanh xe một cách dịu dàng hơn không? Suýt nữa thì tôi nôn hết bữa sáng ra rồi đây này” – Trịnh Phong vờ ôm bụng cười.

“Rối hơi” – Ngôn Hoa lườm.

Trịnh Phong gãi đầu suy nghĩ: “Bữa tối tôi mời ... Với điều kiện ... cậu có thể hào phóng cho tôi ngủ nhờ một đêm không?” – Im lặng nhìn Ngôn Hoa, nhận ra nếu bây giờ anh không lập tức tẩu thoát thì cậu ta sẽ một phát tổng cổ anh ra khỏi xe ngay, thế là anh tui nghiu bảo: “Được rồi, được rồi tạm biệt em ... Di Di” – Trốn tránh ánh mắt hình viên đạn của Ngôn Hoa đang lườm nguyệt mình, Trịnh Phong chào tạm biệt An Di rồi nhanh chóng phóng xuống khỏi xe, phút chốc đã lẫn vào dòng người tấp nập đi vào bên trong đài truyền hình.

“Thầy ấy thật sự không có người quen ở đây sao?” – An Di quay sang Ngôn Hoa thắc mắc hỏi.

“Hừ ! Thực chất cậu ta chỉ muốn làm phiền anh thôi?” – Ngôn Hoa cười nhạt, đánh vô lăng xoay đầu xe lại rồi chăm chú lái xe, cả quãng đường cũng chẳng nói nửa lời. An Di càng không muốn làm phiền anh, im lặng nghịch điện thoại.

“Làm gì thế?” – Ngôn Hoa lên tiếng.

“Xem tin tức ạ, gần đây có một bộ phim nội dung rất hay” – An Di hí hửng.

Ngôn Hoa nhíu mày: “Chỉ nội dung hay thôi sao?”

“Tất nhiên diễn viên cũng rất đỉnh nữa nha!” – An Di tíu tít đáp, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại nhìn ngắm hình ảnh oppa Lee Jong Suk của mình long lanh trên poster phim.

Thấy anh đột nhiên hỏi rồi lại im lặng An Di bèn đưa mắt nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt ai đó đánh lại, làm cho cô liên tưởng đến mấy nhân vật trong truyện tranh, khi nổi giận thì trên trán đều nổi đầy những vạch đen, y hệt anh bây giờ vậy.

Ngôn Hoa đáng ghét, lẽ nào anh vẫn cứ để bụng chuyện trước đây cô đem anh so sánh với thần tượng của mình sao? Rõ ràng là người ta chỉ buột miệng nói bừa một câu qua loa thôi mà, sao mãi đến bây giờ anh vẫn nhỏ mọn mà không quên thế?

An Di chu môi nũng nịu: “Thần tượng của em đương nhiên là đỉnh rồi, nhưng mà ... anh mới là nhất, đẹp trai nhất, phong độ nhất, tài giỏi nhất, đỉnh nhất luôn ấy”

“Còn nữa?” – Ngôn Hoa nhìn cô đầy xảo quyệt.

“Còn nữa à ? Ồ... ” – An Di gãi đầu nghĩ ngợi.

“Thân hình thế nào?” – Ngôn Hoa cư nhiên hỏi.

An Di thoáng đỏ mặt.

Anh lại lên tiếng: “Ý anh là cơ bụng”

“Ồ ... ơ” – An Di ngập ngừng, nghĩ đến dàn cơ bụng săn chắc đầy đặn của anh, làn da trắng trót át và mái tóc ẩm nước rũ rượi mà phong tình của anh sau khi tắm, thân hình cao lớn rắn rỏi vô cùng quyến rũ, nhất là hai đường nhân ngư thoát ẩn thoát hiện sau độc mỗi chiếc khăn tắm ... Theo như kiểu mà các fangirl vẫn thường hay nói thì anh thật sự là cực phẩm trong cực phẩm mà, tất cả khía cạnh của anh đều rút cạn máu của sắc nữ cô rồi ...

Nhìn thấy An Di nghĩ ngợi rồi dần mặt ra, đôi má phúng phính và hai tai đều đỏ bừng cả lên, Ngôn Hoa không nhịn được cuối cùng cũng bật cười, khẽ cốc vào trán An Di, anh bảo: “Này ngọc, em nghĩ lung tung tung đi đâu đấy? Hay là không nhớ rồi, có cần anh cho em xem lại một chút không?”

“Luuu mạnh” – An Di ngượng ngùng quay đi.

Không gian lại chìm vào tĩnh lặng.

Nhìn ra hai bên đường: cây xanh, thảm cỏ, bụi hoa ... đều là những loại hoang dại nhưng được chăm chút cẩn thận nên trông rất tự nhiên, xinh đẹp. Những con đường bê tông dài gần như đều song hành với màu xanh của cây cỏ. Lòng đường sạch sẽ, lề đường và những bức tường phủ kín hoa lá, cây xanh, cứ vài con đường lại thấy một công viên nhỏ hay vườn hoa, bãi cỏ, ngày hôm nay nắng ấm đầu đầu cũng thấy có những bà mẹ đẩy xe đưa con dạo chơi. Bộ

mặt đô thị mang lại cảm giác cuộc sống nơi đây quá đổi bình yên. Tự do phóng tầm mắt khắp nơi thấy bản thân to lớn hơn, tự do hơn, và tự chủ hơn.

Có lẽ An Di không thấy thích những ngôi nhà trong thành phố lắm, với vô vàn toà nhà kính nhiều màu cao chọc trời, thành phố cả ngày lẫn đêm rực rỡ ánh đèn và sắc màu ... Nhà nhà đều hệt nhau với phong cách chung là có vườn trồng hoa, vài cây cao, ghế xích đu hoặc cột chơi bóng rổ cho trẻ em. Không nhiều nhà có bề ngoài trông nổi bật hơn so với xung quanh, dù có thể nội thất sang trọng. Nhìn những ngôi nhà này sẽ thấy sự bình đẳng trong cộng đồng.

An Di lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật lướt qua mắt mình, tâm hồn thả đi tận nơi đâu xa xăm, sâu lắng.

—

Hai mươi phút sau, xe dừng lại trước một chiếc cổng lớn được chạm trổ hoa văn mang nét cổ kính của hoàng tộc Châu Âu, phía trên gác cổng là tượng đồng một chú đại bàng đang đứng mãnh vượn sải cái rộng. Bên cạnh là một chiếc cổng nhỏ đã mở sẵn ra, có thể thấy nơi đây thường xuyên có người đi bộ ra vào nhưng xe hơi thì dường như không có.

Chiếc Lincoln dừng lại vài phút, ở cổng hình như có tín hiệu gì đó, cánh cổng lớn từ từ được mở ra, nép cạnh bên là một người đàn ông trung niên với gương mặt phúc hậu đang tươi cười vẫy tay. Phía sau là một con đường phủ đá xanh trông có vẻ mộc mạc mà thật gần gũi, hai bên đường là hai hàng cây dương thẳng tắp xanh mướt, được trồng ngay ngắn từng hàng từng hàng.

Hàng cây trông rất lãng mạn vì đều nhau chần chẹn từ độ cao, kích thước tới màu lá. Khiến cho người ta cảm thán vì để có được khung cảnh đẹp như tranh thế này ắt hẳn phải mất rất nhiều công sức và thời gian chăm chút.

Xe chạy vụt một thoáng, qua khỏi con đường đá nhỏ giữa hai hàng dương thì trước mắt xuất hiện ba dãy nhà ghép thành hình chữ U sừng sững trước mặt, nét đẹp cổ kính mang hơi hướng trầm mặc, tĩnh lặng khiến An Di không thể nào rời mắt khỏi.

An Di vốn là tín đồ của hoàng tộc phương Tây, bởi thế nên cô rất thích tìm hiểu về đề tài này, bản thân lại đam mê nghệ thuật cho nên hiểu biết về lĩnh vực mỹ thuật bao gồm điêu khắc và hội họa Châu Âu qua các thời kì là vô cùng sâu rộng, có thể nói là xe vừa dừng lại An Di đã lập tức bị khung cảnh xung quanh thu hút ngay, tất cả mang một phong cách cổ kính pha lẫn hiện đại, vô cùng kích thích sự chiêm ngưỡng và khám phá của cô.

Ngôn Hoa nhìn thấy An Di hai mắt sáng rực mở to đến không chớp lấy một cái vẫn đang chăm chú ngắm nhìn xung quanh thì anh bèn giảm tốc độ lại, rất chậm, rất chậm, để cô từ từ thưởng ngoạn cảnh sắc xung quanh.

Dãy nhà bên trái, hai tầng với những bức tường đá được bao xung quanh bởi những dây thường xuân xanh ròn, nhìn thoáng qua có thể nhận biết ngay đó là một quán cà phê hay gì đó đại loại như vậy vì nơi đó bày ra những bộ bàn ghế màu trắng đơn điệu, trông dãy nhà rất hiện đại nhưng lại mang tông màu nâu đất đồng điệu với vẻ đẹp cổ xưa của khung cảnh xung quanh, cạnh bên đó là một cây cổ thụ to lớn với tán lá rộng um tùm rủ xuống che phủ cả một góc, từ chỗ An Di nhìn ra chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vài bóng người bên trong xuyên qua những ô cửa kính nhàn nhạt ấy.

Dãy nhà bên phải cũng với hai tầng đối xứng với bên trái. Phía trước có một tấm biển nhỏ đề mấy dòng chữ gì đấy An Di có nhú mắt nhìn nhưng chẳng rõ nữa, ngồi từ trong xe nhìn ra cô chỉ có thể thấy được sơ bộ đó là một dãy nhà mang phong cách có phần quái đản pha chút gì đó bí ẩn, tất cả khung cửa của dãy nhà ấy đều được đóng kín mít, xung quanh những bức tường đều sạch sẽ, tinh tươm có thể nhìn rõ từng đường vân gạch mới toanh, trái ngược hẳn với vẻ cũ kĩ và tự nhiên của dãy nhà bên trái.

Dãy nhà chính diện là đặc biệt nhất, khuôn viên nối liền với hai dãy nhà còn lại, khá là rộng lớn và thoáng đãng. An Di có chút cảm tưởng như mình đang tham quan một viện bảo tàng cổ xưa nào đó vậy. Dãy nhà này có thể được xem là tách biệt với hai dãy còn lại vì nó chỉ là độc nhất một toà nhà bốn tầng làm bằng đá sa thạch, được mô phỏng theo phong cách tân cổ điển, phủ lớp sơn màu trắng, tinh khiết, giản dị mà hài hoà. Chính vì thế nó đã tạo nên điểm nhấn đặc biệt cho tòa nhà này.

Ngôn Hoa lái chiếc Lincoln của mình thẳng đến gara của toà nhà chính diện đó.

Đến lúc này An Di lại một phen nữa không khỏi trầm trồ. Vừa bước xuống xe cô liền ngạc nhiên đến tròn xoe hai mắt.

Nếu không phải Du Thăng vì là người thừa kế tập đoàn xe đình đám của Du gia, hơn nữa cậu ta còn là tín đồ của siêu xe thì An Di ắt hẳn không thể ước lượng nổi con số mà những chiếc xe này có giá trị là bao nhiêu. Trước đây cậu ta cứ luôn rì rì bên tai cô suốt ngày từng loại từng loại siêu xe từ hạng trung cho đến tầm VIP, từ kết cấu cho đến mệnh giá, còn cả những vấn đề lung tung liên quan đến xe nữa, thế nên có thể xem là An Di có chút hiểu biết về lĩnh vực này.

Lúc này nhìn dàn siêu xe được sắp xếp ngay ngắn trông cứ như đây là một triển lãm xe hơi đình đám vậy. An Di động não một chút, không khó để nhớ ra ... Audi R8, Lamborghini Reventon, Bugatti Veyron, Bentley Continental GTC, BMW M6, Ferrari F430, Maserati GranCabrio, Porsche Cabriolet, Aston Martin DB9 ...

Trời ạ, chẳng thể nhớ nổi tên nữa rồi!

An Di ngây ngốc quay sang nhìn Ngôn Hoa lúc này với vẻ mặt đắc ý đang mỉm cười, cô hỏi: “Đây là đâu?”

“Nhà anh” – Ngôn Hoa hất cằm.

“Nhà anh? Thế đây ... đây đều là của của của ...” – An Di ngớ ngàng không biết nên nói lời gì nữa.

“Ừ, đều là của anh” – Ngôn Hoa ngoắt tay bảo: “Lại đây, đứng gần ra đó làm gì, em vẫn chưa ăn sáng đúng không?” – Đợi An Di hoàn hồn bước đến bên cạnh, Ngôn Hoa dẫn cô đi bộ ra ngoài.

Đứng ở giữa nhìn ra bốn phía còn lại An Di không khỏi ngỡ ngàng vì cảnh đẹp xung quanh, khuôn viên rộng lớn với những bồn hoa chuông xanh ngọc dịu dàng ánh lên trong nắng sớm.

Bây giờ mới có thể nhìn rõ được tầm biển của dãy nhà bên phải vừa rồi. An Di lại một phen đàn người ra đó. Thảo nào vừa nãy cô còn nhìn thấy có vài ba người trông như vận áo blouse trắng ra vào nơi đó ...

[PHÒNG THỰC NGHIỆM Y HỌC – Trục thuộc Viện đại học Harvard]

Nhà của anh? Phòng thực nghiệm trục thuộc đại học Harvard? Thế này là thế nào? Chả lẽ đây là ... là do anh quản lý?

“Em còn đứng đàn ra thì anh bỏ mặc em đấy?” – Ngôn Hoa kéo An Di đang mơ mơ màng màng trở lại. An Di ngoan ngoãn theo sau anh.

Anh dẫn cô đi về phía dãy nhà bên trái, trước mặt là biển hiệu Neon đơn điệu: Books Coffee – Sam’s

Cà phê sách? Của Sam ... Ở đừng nói chỗ này lại là của anh đó chứ? Ở đây còn có ai khác tên Sam sao?

‘Cạch’ một tiếng – Chiếc cửa kính màu rêu được Ngôn Hoa mở ra, tiếng chuông gió ở đó khẽ rung lên ‘leng keng’ một nhịp, âm thanh nghe êm dịu lại nhàn tản vô cùng.

An Di nép sau lưng anh đi vào, cả người rúc hẩn sau bờ vai rộng của anh, nhìn ngó khung cảnh lạ lẫm xung quanh một lượt.

Choáng ngợp trước bốn bức tường đều là sách những sách, chắc chắn là nhiều đến đếm không xuể, An Di nhìn đến hoa cả mắt lên, khẽ níu vạt áo Ngôn Hoa, cô lại định lên tiếng hỏi gì đó. Ngôn Hoa nhận ra được ngay cô lại muốn hỏi gì, anh phì cười véo vào cái má hồng hồng đáng yêu của cô rồi nói: “Sách ở đây đều thuộc quyền sở hữu của anh, nhưng anh không phải quai nhân mà có thể đọc hết từng ấy là sách đâu” – Nói rồi anh lại trò tay về từng hướng giải thích: “Đây là sách tham khảo y khoa, đây là sách văn học, đây là sách Anh ngữ ...”

Từng loại, từng loại được phân ra ngay ngắn và đầy tính logic, An Di gật gù nhìn đi tứ phía, không khỏi thốt lên một câu “Thật tuyệt vời!”

“Được rồi, đồ ngốc em không đói sao?” – Ngôn Hoa dẫn cô đến một góc, ân cần kéo ghế cho cô ngồi vào rồi anh cũng ngồi xuống phía đối diện.

An Di thật sự muốn nói cho anh biết rằng cô thật sự no rồi, ngẩng nhìn đến no căng mắt luôn rồi, bây giờ tất cả noron thần kinh đều đang hoạt động hết công suất để chiêm ngưỡng tất cả mọi thứ xung quanh đây ... Thật sự bị anh làm cho ngạc nhiên đến chóng mặt luôn rồi, chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ xem mình có đói hay không nữa.

Ngôn Hoa này ! Anh rốt cục là sở hữu bao nhiêu tài sản thế? Kể cả về mặt vật chất lẫn tinh thần ... An Di chợt nghĩ chắc chắn anh là người giàu có nhất rồi, thật không tin nổi vào mắt mình nữa ....

---

*3300 chữ, thế là hôm nay nỗ lực giúp anh Ngôn xong rồi, lại đi cày Văn ngày mai kiểm tra đây, thật sự viết xong chương này thì tất cả noron thần kinh cũng muốn xoắn lại luôn, thiết nghĩ ngày mai kiểm tra chắc chắn là chém gió rồi ... Mọi người đọc vui vẻ nhé! Xin lỗi vì tuần này toàn post chương muộn hơn lịch hẹn, vô cùng vô cùng xin lỗi, bù lại chương nào cũng dài hơn bình thường đó nhaaaa !!! Giờ là 11 giờ hơn, đọc xong đi ngủ sớm đi nhé! Cảm ơn mọi người vẫn luôn theo dõi và ủng hộ !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tiểu Bảo Bối

Anh vừa gọi cô là gì ấy nhỉ? “Tiểu bảo bối ... là tiểu bảo bối, tiểu bảo bối ...”

~~~~~

“Em muốn ăn gì?” – Ngôn Hoa vò đầu An Di hỏi.

“Em không đói nữa, không muốn ăn, anh ăn đi” – An Di vơ lấy tay của Ngôn Hoa đang đặt trên đầu mình, nhấn nhó bảo: “Em không phải là con nít mà, anh mà còn coi em là con nít em sẽ giận thật đấy”

“Được được, em không là con nít nữa, An Di của anh lớn rồi, lớn đến từng này này” – Ngôn Hoa bật cười, cầm lấy tờ thực đơn trên bàn, An Di để ý thấy logo của tiệm cà phê được in trên đó, bên cạnh cái tên Sam’s của Ngôn Hoa được cách điệu ở giữa thì cạnh bên là hình một chú chó Pug trông mặt rất buồn cười, An Di liếc mắt nhìn anh một cái, tùm tùm che miệng.

Ngôn Hoa nhíu mày trông vẻ mặt đang lén lúc giữu anh của An Di, anh hỏi: “Em cười gì thế?”

“Không có gì, logo của tiệm cà phê này đúng là ... rất đặc biệt” – An Di chỉ vào menu cổ nhìn không cười nữa.

Ngôn Hoa như hiểu ra được gì đó, đảo mắt xung quanh một lượt rồi cất tiếng gọi nhỏ:

“Chú Vương”

An Di nhìn theo hướng anh vừa gọi, người đàn ông trung niên vừa nẩy mở cổng cho hai người đang bước đến, lúc này cô mới để ý kĩ, ông ấy mặc quần tây đen cùng sơ mi trắng, tạp dề ngắn đeo trước hông, trên cổ còn trịnh trọng thắt nơ bướm màu đen trông rất đom đàng một ông chủ quán cà phê theo phong cách Châu Âu.

Ông ta nở nụ cười hiền hậu rồi gật đầu chào An Di, cô cũng lễ phép chào lại. Ông ta bước đến bên cạnh Ngôn Hoa rồi lên tiếng: “Thiếu gia có gì dặn dò?”

“Chú có thể thôi đặt chung tên tôi và tên nhóc Happy đáng ghét đó không? Thật sự không có chút thẩm mỹ nào, trông thật vô vị ...” – Ngôn Hoa hậm hực.

An Di chen vào: “Em nhìn thấy rất đáng yêu ... mà *tên nhóc Happy* là ...?”

Người đàn ông trung niên chỉ tay về phía bên ngoài, xuyên qua khung cửa kính, nhìn ra vườn hoa. An Di ngó nghiêng mắt một lúc mới biết thì ra cái tên nhóc Happy mà Ngôn Hoa nói lại chính là một chú chó Pug đang tung tăng chạy nhảy trong vườn, hình như còn đang mải mê đuổi theo thứ gì đó.

Bật cười thành tiếng, An Di cảm thán: “Đúng thật là rất đáng yêu”

“Có gì đáng để cười chứ?” – Ngôn Hoa phát tay, giật lấy thực đơn từ tay An Di nhìn lướt qua rồi đặt xuống chỗ cũ: “Hai phần ăn sáng như bình thường, tôi Espresso, cô ấy ... sữa tươi”

“Có ngay đây cậu chủ” – Người đàn ông đáp rồi cất bước trở lại quầy, trước khi đi ông còn nhìn An Di một lượt như đang dò xét.

“Anh”

“Hừm?”

“Bác ấy là ...?” – An Di thắc mắc.

“Quản gia, chủ quán, quản lí, người làm ... em muốn xem là gì cũng được” – Ngôn Hoa thờ ơ trả lời rồi một mồi tựa người vào ghế một cách nhẹ nhàng.

“Thế thì ...?” – An Di định hỏi tiếp.

“Suýt! Em không nhìn thấy mọi người ở đây đang chuyên tâm đọc sách sao? Ngoan, đừng làm ồn” – Ngôn Hoa nhắc nhở.

An Di nhìn đi xung quanh, đúng thật là mọi người đang đọc sách, nhưng nơi này lớn như vậy, hai người họ lại đang ngồi trong một góc tách biệt, cô có nói lớn hơn nữa cũng chẳng ai thèm để ý đến, chắc chắn anh lại chê cô phiền rồi, An Di tiu nghỉu nhìn anh.

Người quản gia lại mang đồ ăn sáng ra, đây là bữa sáng kiểu Âu điển hình, bánh mì cùng trứng và giăm bông, còn có sốt cà chua thơm nức mũi, An Di bỗng lại thấy đói bụng rồi, đúng là chỉ cần nhìn thấy thức ăn là cái bụng của cô sẽ lập tức tỉnh lại ngay, mặc dù cô ăn cũng không ăn nhiều, vừa nãy thậm chí còn không muốn ăn.

“Em ăn đi, nhìn mình xem, không phải năm lần bảy lượt bảo là không đói sao? Đồ heo ham ăn.” – Ngôn Hoa rút khăn giấy dúi vào tay An Di, đặt dao nĩa vào tay cô luôn thể.

“Hi hi, được thôi, em ham ăn nhưng không ăn hết từng này đâu” – An Di chuyển phần giăm bông của mình sang đĩa của Ngôn Hoa, nở một nụ cười tình nghịch: “Anh đã vất vả rồi, ăn cả phần của em đi”

“Em có bỏ cái thói quen đó ngay cho anh không? Đừng tưởng anh không biết em thường ngày ăn uống ít như thế nào, chẳng phải lại gầy đi rồi sao? Đã ăn thì lúc nào cũng phải ăn hết phần của mình” – Ngôn Hoa nghiêm mặt, nhất quyết chuyển lại phần giăm bông vào đĩa của cô, không những vậy còn bỏ cả phần trứng của mình sang, thẳng thừng bảo: “Em ăn hết phần cho anh, không thì anh sẽ mách ông”

An Di ù rũ, Ngôn Hoa đáng ghét, sao dạo gần đây anh cứ thích mang ông ra dọa người ta thế, chẳng phải anh nói phải ăn hết phần của mình còn gì, thế nào mà anh lại mang cả phần của anh cho cô? Coi như anh hay, nghe lời anh lần này nữa thôi, An Di ngoan ngoãn ăn bữa sáng, Ngôn Hoa lẳng lẳng ngồi đó nhìn cô, không may mắn đến phần ăn của mình: “Anh không đói sao?”

“Không”

“Chẳng phải anh làm việc cả đêm rồi sao? Thế nào lại không đói?” – An Di hỏi.

“Không đói” – Ngôn Hoa đáp, anh đưa mắt nhìn đến chiếc đồng hồ chim cúc cu bằng gỗ treo ở quầy pha cà phê.

“Anh ... lại có việc à?” – An Di biết tổng là những lúc anh chú ý đến thời gian thì nhất định lại có công việc rồi.

“Ừ, em ăn đi. Ăn xong rồi cứ thoải mái ở đây chơi. Nơi này ngoài phòng thực nghiệm bên đó thì toàn bộ đều là của em, muốn làm gì thì làm. Đợi anh, vài tiếng sẽ xong ngay thôi.” – Ngôn Hoa lấy điện thoại trong túi ra nhìn một lúc như đang đọc gì đấy rồi lại cất vào.

“Anh ...”

“Hửm?”

“Anh thật sự có nhiều việc vậy sao? Vết thương của anh vẫn chưa hồi phục hẳn, còn nữa ...” – An Di lo lắng ra mặt.

“Chỉ vài tiếng nữa thôi, tiểu bảo bối ... anh xin lỗi, đợi anh!!!” – Ngôn Hoa kéo ghế đứng dậy, khẽ sát lại hôn nhẹ lên trán An Di rồi quay bước, thoát cái đã đi khỏi quán cà phê, chỉ còn lại tiếng khua ‘leng keng’ của chiếc chuông gió treo ở cửa và An Di ngơ ngác nhìn theo.

Anh vừa gọi cô là gì ấy nhỉ? “Tiểu bảo bối ... là tiểu bảo bối, tiểu bảo bối ...”

An Di lập đi lập lại rồi tự cười thầm, trong tim dâng lên một cảm giác ngọt ngào, ngọt đến tim cô cũng đập loạn hết cả lên, ở gần anh cũng đã gần hai tháng rồi, thế mà cứ hết lần này đến lần khác bị anh dùng *mỹ nam kế* mê hoặc là thế nào ??? Không được, không được, không thể tiếp tục bị *tên hắc ám* này dụ dỗ dễ dàng như vậy được ...

An Di mãi nghĩ ngợi cho nên người quản gia bước đến bên cạnh lúc nào cô cũng không hay biết, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, quay phắt người lại liền nhìn thấy ông chú ấy đang nhìn cô chằm chằm, An Di hận mình chút nữa thì giật mình hét lên rồi.

Ông chú đó tươi cười, ngồi xuống đối diện chỗ Ngôn Hoa vừa nãy ngồi, nhip tay trên bàn, tiếp tục nhìn An Di một cách kì quặc.

‘Cộp, cộp, cộp’ – tiếng móng tay va chạm với mặt bàn chậm chậm, đều đều.

An Di bắt đầu cảm thấy khó xử vì bị nhìn chằm chằm như vậy, cô thầm nghĩ không biết có phải người của Ngôn gia này đều kì kì quái quái như Ngôn Hoa không, ngay đến cả quản gia cũng như vậy sao?

“Tiểu thư đây là ?” – Ông chú đó cất tiếng hỏi.

“Cháu ... cháu ... cháu tên An Di, chú có thể gọi cháu như vậy là được rồi” – An Di lắp bắp.

“Àh, An Di tiểu thư đừng căng thẳng. Tôi là quản gia ở đây, có thể coi là chủ quán hay quản lí, người làm hay nhân công gì cũng được, tôi họ Vương, tên Khái, cô có thể gọi tôi là chú Vương như thiếu gia.” – Ông chú lại tươi cười.

“Vâng ạ, chú cũng gọi cháu là An Di thôi ạ” – An Di gật đầu.

“Ừ, An Di à, cháu là ... bạn gái của Ngôn thiếu gia sao?” – chú Vương nghiêng ngẫm.

An Di ngượng ngùng: “Ồ ... vâng ạ”

Chú Vương gật gù: “Nghĩ cũng lạ thật, chú sống đến từng này tuổi, làm quản gia cho Ngôn gia cũng từng ấy năm, có thể nói là chú đã chăm sóc cho thiếu gia từ bé đến tận bây giờ thế mà ... ngoài chị họ của cậu ấy ra thì cháu chính là người con gái đầu tiên mà cậu ta gần gũi đến như vậy, nói thật thì trước giờ chú còn nghĩ ... thiếu gia ... không thích phụ nữ”

“Phụt” – An Di suýt chút đã phun ngụm sữa đang uống dở.

Chú Vương lại bồi thêm vài câu: “Là thật đấy, bình thường đến chị họ của cậu ấy cũng phải dè dặt trong giao tiếp với cậu, thế mà với cháu ... vừa nãy chú thật sự là lần đầu tiên mới thấy đó. Mà trông cháu còn trẻ thế này, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, cháu mười chín ạ” – An Di tròn xoe mắt.

“Mười chín?” – Chú Vương há hốc mồm, nghĩ thầm không lẽ thiếu gia lại có sở thích *đại thúc và tiểu Lolita* hay sao?

Tĩnh chú cháu

“Vâng” – An Di vẫn chưa hiểu ra chú Vương tại sao cứ nhìn mình bằng ánh mắt quái đản như thế.

“Cháu và thiếu gia quen biết bao lâu rồi?”

“Dạ chúng cháu quen biết nhau ấy hả? Chắc là khoảng hai năm.” – An Di thật thà trả lời.

“Thế ... hai đứa ... đến với nhau từ bao giờ?” – Ông chú lại ôn tồn dò hỏi.

“... Dạ hai tháng” – An Di cúi gầm mặt.

“Chú không có ý gì cả, chỉ là quan tâm đến thiếu gia thôi, cháu biết mà ... cậu ấy chỉ có một mình” – Chú Vương dịu dàng xoa tan không khí nặng nề của cuộc nói chuyện, giọng ông lúc này nghe có vẻ thẳng thắn và gần gũi hơn: “Chú đã ở bên cạnh chăm sóc Ngôn thiếu gia hai mươi mấy năm rồi, có thể nói

là hiểu được một chút tâm tư của cậu ấy, một khi cậu đã thật sự yêu thương ai đó thì nhất quyết không bao giờ thay đổi, cháu yên tâm đi. Mà này, cháu thật sự rất xinh đó, thảo nào thiếu gia đó gục vì cháu.”

“Cháu cảm ơn chứ” – An Di mỉm cười.

“Cháu ăn sáng xong rồi có thể tự do thoải mái đi dạo xung quanh, thiếu gia chắc là lại đang bận bịu vì mấy nghiên cứu sinh mới rồi, cậu ta bây giờ ngày càng trở thành một con sâu việc, suốt ngày chỉ biết vùi đầu vào công việc, cháu giúp chú quản cậu ấy một chút, từ hôm trở về cả người gầy gộc hẳn đi, người cũng bản thân không chút huyết sắc nào, chú thật sự lo lắng đây, thiếu gia mà có mệnh hệ gì thì chú không biết phải ăn nói thế nào với vong linh của phu nhân ... cháu cứ tự nhiên, chú đi sắp xếp đồng sách bên kia” – Ông chú cần mẫn ôm chồng sách đặt trên bàn cách đó không xa đi về phía kệ trong cùng sắp xếp lại, trông có vẻ hình như là của khách mượn chưa bỏ lại vị trí cũ, An Di thoáng thoáng nghe chú Vương lầm bầm: “Mấy cô cậu vừa này thật không có chút ý thức nào, đây đều toàn bộ là báu vật của thiếu gia, khó khăn lắm mới thuyết phục được cậu ấy, bây giờ mà để cậu biết chắc chắn sẽ quất tôi mất ...”

~~~~~  
\*2000 chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 63: Lại Một Tên Phiền Phức

“Tiểu thư An Di, hân hạnh được gặp cô”

~~~~~  
An Di ăn sáng xong lại chẳng biết làm gì, suy nghĩ vẫn vơ một lúc lại chạy đến chỗ chú Vương vui vẻ nói: “Cháu giúp bác nhé!”

“Sao có thể được chứ? Để thiếu gia biết thì không hay đâu, cháu cứ tự nhiên đi dạo đi, chuyện ở đây cũng không nhiều, sao có thể phiền đến cháu chứ?” – Ông chú xua tay.

“Không sao mà chú, dù sao cháu cũng chẳng biết làm gì, vừa giúp chú vừa xem sách luôn thế, chú đừng để ý” – An Di vui vẻ giúp chú Vương thu dọn những quyển sách của khách mượn.

Ông chú cười khò, đành phải để cô gái bướng bỉnh muốn làm gì thì làm.

An Di lảng xảng đi khắp các kệ sách, thoáng cái hai người cô và chú Vương đã thu dọn xong, An Di lại không biết làm gì tiếp nữa, thế là cô lại quần quanh trong quán cà phê, mở thử vài quyển sách xem, An Di vô cùng ngạc nhiên bởi bất kì cuốn sách nào cô xem đều có bút tích của Ngôn Hoa để lại, những dòng chữ chủ thích với nét chữ mảnh khảnh, nắn nót, mạch lạc và rõ ràng bộc lộ rõ tính cách của chủ nhân là con người luôn sống có qui tắc, phân minh, qui củ, ít biểu lộ cảm xúc, cứng rắn, thường sống trong khuôn phép. Tuy khó gần nhưng rất được nhiều người tôn trọng và ngưỡng mộ.

Không phải anh đều đã đọc qua tất cả cuốn sách ở đây đó chứ? Không phải một hai quyển mà ... chỗ này ít nhất cũng là cả nghìn quyển đấy, An Di thật không tin vào mắt mình, cô lật mở thêm một vài quyển ở khu khác, quả thực quyển nào cũng có nét chữ của anh. An Di vô đầu suy ngẫm, anh đúng là quái nhân rồi, có thể đọc hết từng này sách sao? Nếu để cô cả đời ở đây đọc sách cũng chắc chắn không đọc xong một nửa ở đây ... thế mà anh, anh mới hai mươi bảy tuổi thôi ... không thể tin được.

Chú Vương nhìn thấy bộ dạng ngờ ngàng của An Di liền bật cười, không chỉ cô bé mà dường như bất cứ vị khách nào đến đây cũng đều sẽ thắc mắc điều này ... lẽ đương nhiên mà.

“An Di à, cháu đã nghĩ là thiếu gia đọc hết từng ấy sách đúng không? Nói cho cháu biết, cậu ấy thật sự đều đã xem qua chúng, nhưng chỉ là chọn lọc phần tinh túy để tham khảo thôi, không đến nỗi đọc hết từng quyển đâu. Cháu không biết đó thôi, thiếu gia cậu ấy có thể không ăn không uống nhưng không đọc sách thì cậu ấy sẽ không sống nổi đâu cháu tin không? Con người cậu ấy ... kì quặc như thế đấy” – Ông chú ôn tồn giải thích, An Di ù ù cạc cạc gật đầu.

Thảo nào quyển sách nào cũng có bút tích của anh, cô còn nghĩ anh thật sự đọc hết toàn bộ ở đây.

Xem sách chán rồi An Di lúi thủi đi ra bên ngoài, trước khi bước ra khỏi cửa cô còn tình nghịch nhón chân vươn tay chạm vào chiếc chuông gió ở cửa, lắng nghe tiếng ‘leng keng’ vui tai rồi mỉm cười thích thú khiến chú Vương nhìn thấy cũng vô thức mỉm cười theo và thầm nghĩ cô bé này đúng thật là rất đáng yêu.

An Di rảo bước trong vườn ngắm nhìn những dây hoa chuông màu xanh ngọc rực rỡ dưới ánh nắng, xung quanh thật sự là mỹ cảnh, tiếc là ở đây không có dụng cụ vẽ tranh nếu không cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cảnh sắc cổ kính, phong trần pha chút bí ẩn huyền hoặc của nơi này. Khẽ đưa tay chạm vào giọt sương mai chưa kịp tan vẫn còn vương trên một cánh hoa chuông nhỏ, một cảm giác thanh thanh lạnh lạnh nơi đầu ngón tay, rất dịu dàng, rất dễ chịu. An Di

khẽ mỉm cười, gò má đỏ ửng cùng lúm đồng tiền xinh xắn hoà cùng ánh dương, trông cô chẳng khác nào một thiên sứ xinh đẹp đang đi ban phát sự sống cho vạn vật, một nét đẹp thanh khiết và trong trẻo của cô nàng thiếu nữ giữa muôn vàn hoa chuông xanh biếc, làm lay động trái tim của bất cứ ai nhìn thấy lúc này.

“Nhìn này, nhìn này Peter, chỗ kia, trong vườn hoa. Có nhìn thấy cô nàng đang nghịch hoa đó không? Hình như là người Châu Á. Wow, xinh thật đấy!” – Qua khung cửa kính, cậu nghiên cứu sinh kéo tay người bạn đang tay xách nách mang những bản nghiên cứu vừa được chỉnh sửa, cậu ta trở tay về phía vườn hoa, cảm thán thốt lên.

“Ồ, xinh thật!” – Cậu bạn kia cũng gật gù dán mắt về phía đó.

...

“Hmm” – Có tiếng hân giọng vang tới.

“Giáo sư” – Hai cậu thanh niên cuối đầu.

“Mười lăm phút, học thuộc bản nghiên cứu vừa rồi” – Ngôn Hoa lạnh lùng ra lệnh.

“Mười ... mười lăm phút?” – Cậu thanh niên có tên Peter lên tiếng.

“Đi thôi, đi thôi mười lăm phút là quá nhiều rồi” – Người còn lại kéo tay cậu ta quay đi, trốn tránh ánh mắt băng lãnh của vị giáo sư cao cao tại thượng.

Ngôn Hoa nói lòng cút tay áo, nhìn ra vườn hoa thờ dài. Tiểu quý, em đang ở đó quyến rũ ai thế, tại sao lại có thể xinh đến như vậy ?

An Di đang nghịch bông có cảm giác ngửa ngửa mũi, cô hắt hơi liên tục vài cái liền.

“Ấy da, ai vừa mới mắng mình hay sao ý nhỉ?” – An Di khó chịu xoa xoa cánh mũi.

Lúc này mới cảm thấy nhồn nhột ở chân, xoay người lại An Di liền nhìn thấy chú chó Pug đang cọ cọ mũi vào chân mình.

Cô cuối xuống nắm cái má phụng phịu của chú ta cứng nựng bảo: “Hi nhóc con, em tên là Happy đúng không? Chị là An Di ...”

Chú chó vẫn giương mắt nhìn An Di, không có chút phản ứng. An Di cảm thấy thật buồn cười, nhìn đồng thịt mỡ trên người cậu ta và vẻ mặt hình sự đặc trưng của loài chó Pug khiến An Di không khỏi thích thú véo véo vài cái. Bộ lông màu chocolate mềm mại, khi vuốt ve có cảm giác rất dễ chịu, cái đuôi xoắn tít, đôi mắt to tinh ranh nhìn cô chăm chú như đang dò xét, cái miệng trề ra còn cả cái mặt *nhăn nheo chảy xệ* trông rất ngộ nghĩnh nữa.

“Happy à, anh ấy đặt tên cho em là Happy để trêu em đấy, nhìn em đúng là ... thậm đến không thấy mùa xuân đâu” – An Di xoa đầu Happy bảo.

Happy lại cựa quậy, nhìn tay An Di sủa ‘gâu gâu’

An Di chỉ vào chiếc vòng trên tay, lắc đầu nói: “Em thích nó à? Xin lỗi, nó rất quan trọng với chị đấy, không cho em được đâu, là của Ngôn Hoa anh ấy tặng chị. Hi hi, sau này chị sẽ làm tặng em một chiếc nhé”

Lại có cảm giác ngửa ngửa mũi nữa, An Di không nhịn được lại hắt hơi. Chết rồi, cô đâu có bị bệnh, lẽ nào đã đắc tội với ai đang bị người ta mắng thật đó chứ?

Happy lại đứng ngậy ra nhìn An Di bằng ánh mắt vô tội.

“Happy, đi chỗ khác chơi” – Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên, An Di xoay người lại thấy Ngôn Hoa đang bước tới, anh kéo cô đứng dậy, cốc nhẹ vào đầu cô rồi anh bảo: “Em bị ngốc à, không biết hay không nhìn thấy nó đang trong thời kì thay lông hay sao? Khí quản em không tốt mà còn vẩy vào nó, muốn anh đánh em à”

“Anh đánh em rồi còn gì?” – An Di hếch mũi.

Ngôn Hoa dúi vào tay cô chiếc khoá cửa màu bạc rồi véo mũi cô: “Em vào nhà chơi đi, anh sắp xong rồi, em đừng nghịch phòng làm việc của anh là được, còn lại tùy em muốn làm gì thì làm. Ngoan !!!”

“Ồ ...” – An Di gãi đầu.

Ngôn Hoa chỉ tay về toà nhà chính diện: “Mở cửa ngoài bằng chìa khoá này, còn lại tất cả đều là cửa tự động”

“Nhưng mà một mình em không biết làm gì ...” – An Di tiu ngưu nhìn Happy.

“Tên nhóc này, mày có thôi giờ bộ mặt đáng thương đó ngay đi không? Còn không chịu mau thay lông xong thì hết tuần này cũng đừng hồng trở vào nhà” – Ngôn Hoa lườm Happy, nghiêm mặt bảo.

“Được rồi, em nghe lời anh mà, anh đừng mắng em ấy” – An Di níu tay Ngôn Hoa.

“Tên nhóc không biết phép tắc, không nhận ra ai đây à?” – Ngôn Hoa vẫn lườm nguyệt Happy.

Happy bị mắng, cái mặt vốn đã sẵn lúc nào cũng rầu rĩ lúc này trông càng đáng thương, quay đầu chạy ục ịch đi chỗ khác tỏ vẻ bướng bỉnh không thèm quan tâm lời anh nói.

“Ah ...” – An Di nghe anh nói bỗng ngộ ra gì đó liền thốt lên: “Có phải em ấy là ...?”

“Ừm, là nó, cái tên nhóc làm em ngã xe đấy” – Ngôn Hoa gật đầu.

“O, là em ấy thật sao? Bây giờ trông lớn hẳn ra, béo ụ, thảo nào em chẳng nhớ” – Đạo trước đến nhà anh không nhìn thấy cứ ngỡ cậu ta đã được chủ nhận về, không thì cũng đã được anh mang cho người khác nuôi rồi, cô thật không ngờ anh lại mang chú chó ấy sang tận đây chăm sóc, trông bộ dạng được nuông chiều đến bướng bỉnh của Happy cũng đủ biết anh rất thương cậu ta.

“Vào nhà đi, trong tủ lạnh có trái cây tươi, à còn có pudding, nhưng mà ăn ít thôi đấy, ừ ... còn nữa, có một tên rất phiền phức, em đừng để tâm đến, cứ thoải mái là được rồi.” – Anh vỗ đầu cưng chiều An Di.

“Há? Ngoài thầy Trịnh Phong ra lại có thêm một tên phiền phức nào ở trong nhà anh vậy? Còn chịu được bị anh nhốt trong đó sao?” – An Di tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Không sao, sẽ không dám phiền đến em đâu, chỉ là một tên rối hơi lảm chuyện thôi, em đi đi, anh phải vào trong rồi, sẽ nhanh thôi.” – Ngôn Hoa phẩy tay.

“Em đợi đấy, anh mau chóng hoàn thành công việc rồi về nghỉ ngơi nhá” – An Di vui vẻ quay bước.

Đến trước cửa ngắm nhìn một lượt rồi An Di mới cảm chìa khoá tra vào ổ. Thật thắc mắc tên phiền phức sống cùng anh là ai, chẳng phải anh sống một mình sao?

‘Cạch’ một tiếng, cánh cửa gỗ mở ra, bên trong tối om không có lấy một chút ánh sáng. Chần chừ mãi mới bước chân vào, vừa định lần tìm công tắc bật đèn thì loáng một cái, ánh đèn loé lên, dãy hành lang hiện ra mồn một trước mắt An Di.

À, ra là tự động, An Di đảo mắt xung quanh một lượt rồi đi dọc theo dãy hành lang đến căn phòng khách rộng bằng cả một giảng đường, căn biệt thự này hoàn toàn xứng tầm với đẳng cấp của hoàng gia và giới quý tộc, dù nó nằm cách xa vạn dặm so với những công viên hoàng gia và những ngôi làng biệt thự cổ kính nhưng so với dinh thự của hoàng gia Anh mà cô từng được đến chơi cùng với ba thuở bé thì đúng là không quá khác biệt, từ cách bày trí cho đến nội thất và trang trí đều mang đậm chất quý tộc Châu Âu.

Phòng khách với không gian cực rộng lớn, thiết kế theo phong cách cổ điển, điểm xuyết bởi một đài phun nước ngay trung tâm được nâng đỡ bởi pho tượng thần Cupid bằng đá. Bước qua sảnh vào rộng lớn, là đôi cầu thang uốn lượn dẫn lên tầng trên, An Di bước theo lối cầu thang bên phải đi lên, đó là sảnh tiệc sang trọng với sàn nhà ảm tượng được điêu khắc tinh vi trên gỗ, có khu nấu ăn rộng rãi và tiện nghi đầy đủ như một nhà hàng năm sao, còn có cả quầy bar và sân khiêu vũ, An Di ngỡ người mất một lúc mới hoàn hồn trở lại ... Trời ạ, một mình anh sống ở cái nơi rộng lớn xa hoa như thế này sao? Đang mãi mê dán mắt vào những hoạ tiết hoa văn trang trí trên tường nhà, bỗng dưng có tiếng gọi làm An Di giật nảy mình.

“Tiểu thư An Di, hân hạnh được gặp cô”

*2200 chữ, xin lỗi vì vẫn chưa thu xếp lịch được, hiện tại mình đang có một dự án làm sub phim nên rất bận, và lại vừa đổi lịch một và môn học cho nên vẫn còn đang trong giai đoạn rối ren, rảnh mình sẽ ra chương mới ngay, mọi người thông cảm nhé !

PR chút, nếu các bạn là fan của Hầy Nhắm Mắt Khi Anh Đến thì cũng biết phim đã chiếu rồi, mình đang làm trong Subteam của phim đó, các bạn có quan tâm hãy vào page FB: Hầy Nhắm Mắt Khi Anh Đến – 他来了 请闭眼 ủng hộ nhé. Mình là Admin #P.

À quên, còn một chương nữa, không biết tối nay có kịp edit không, ngày mai lại có bài kiểm tra môn mà mình yếu nhất nữa đó (môn Hoá) , đang túng quẫn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hoàng Tử

“Để tôi giới thiệu với cô một chút, tôi là vật phẩm được trao tặng vào dịp sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của cậu chủ Ngôn do đích thân hiệu trưởng trường đại học Harvard trao tặng, tôi là robot thông minh, tên tôi là Hoàng Tử, tôi là fan hâm mộ bất nhất của cậu chủ, là trợ lý hiệu dụng và trung thành nhất của cậu, còn là vật giải trí ủa cậu, là chỗ xả stress và chia sẻ tâm tư tình cảm cho cậu chủ, ngoài ra tôi còn phục vụ ăn uống, giặt ủi, thời gian biểu của cậu,”

~~~~~

“Tiểu thư An Di, hân hạnh được gặp cô” – Giọng nói cứng nhắc và kì quặc khiến An Di sồn cả gai ốc.

Xoay phắt người lại hiển nhiên không nhìn thấy một bóng người nào càng khiến An Di hoảng sợ hơn, thế rồi lại có tiếng nói vọng ra.

“Tôi ở đây” – vẫn không có ai ... một giây, hai giây, ba giây ...

Từ trong quầy bar có tiếng động, An Di đưa mắt nhìn, vẫn không có người, chỉ có một thứ trông như máy tự động đang nhấp nháy ánh đèn màu đỏ trong góc, cô khẽ bước tới ...

Ồ, hoá ra là một con robot hình người đang đứng khuất sau quầy bar à?

“Chào tiểu thư, tên tôi là Hoàng Tử, nhưng sự thật cậu chủ gọi tôi là Đồ Phiền Phức, Đồ Ôn Áo, Tên Đại Ngốc, Tên Đần Độn, Quý Hậu Đậu, Quý Xấu Xí, ... , tôi cũng không biết mình rốt cục tên là gì nữa, dù sao thì cô muốn gọi tôi là gì cũng được, rất vui được làm quen, à mà trước hết cô hãy giúp tôi kéo cái ghế xoay này ra trước đã, tôi đã mắc kẹt ở đây hai ngày rồi, sắp chết vì chán đây” – Giọng nói ồm ồm đứt quãng khiến An Di vừa nảy hoảng sợ thì ra được tên robot kì quặc này phát ra, thảo nào ... làm cô suýt thì bị dọa chết khiếp.

Bước đến kéo chiếc ghế xoay của quầy bar ra, tên robot lập tức phát ra tiếng ken két, cậu ta cử động đứng dậy chậm chạp rồi đưa cánh tay ra: “Cảm ơn cô tiểu thư, bắt tay cái nào”

An Di vui vẻ đưa tay ra bắt rồi thử hỏi: “Này thì ra cậu là tên phiền phức mà Ngôn Hoa đã nói sao? Trông cậu buồn cười thật đấy, làm sao mà cậu biết tên tôi?”

“Tất nhiên là biết rồi, người cậu chủ yêu thương tất nhiên Hoàng Tử tôi phải biết thôi” – Tên robot phát ra tiếng trả lời, ánh đèn trên đầu chớp chớp: “Đề tôi giới thiệu với cô một chút, tôi là vật phẩm được trao tặng vào dịp sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của cậu chủ Ngôn do đích thân hiệu trưởng trường đại học Harvard trao tặng, tôi là robot thông minh, tên tôi là Hoàng Tử, tôi là fan hâm mộ bậc nhất của cậu chủ, là trợ lí hiệu dụng và trung thành nhất của cậu, còn là vật giải trí ưa cậu, là chỗ xả stress và chia sẻ tâm tư tình cảm cho cậu chủ, ngoài ra tôi còn phục vụ ăn uống, giặt ủi, thời gian biểu của cậu, còn nữa tôi ....”

“Dừng dừng dừng” – An Di lên tiếng ngắt ngang: “Thảo nào anh ấy bảo cậu lảm chuyện, được rồi, rất vui được làm quen với cậu, cậu nom thú vị thật đấy, nhưng mà khoan đã, tôi đi tham quan nhà anh ấy trước, lúc sau hẳn trò chuyện cùng cậu.”

Nói rồi An Di không mấy may đến tên robot quái gỡ nữa, mấy thứ đồ chơi công nghệ cao này trước đây cô và Du Thăng đã chơi đến phát ngán rồi, cô bước lên cầu thang định đến tầng trên cùng. Tên robot lại mặt dày bước theo phía sau, An Di lờm cậu ta một cái: “Này cậu đi theo tôi làm gì?”

“Wow, vóc dáng cực chuẩn dù có hơi gầy một chút, chiều cao 169cm, số đo ba vòng 81-61-89. Ôi, nữ thần của sự gợi cảm, gương mặt baby trẻ con nhưng thân hình bốc lửa, chuẩn, vô cùng chuẩn” – tên robot thốt lên, ánh đèn liên tục nhấp nháy.

“Đồ dê xồm, cậu vừa nói gì thế?” – An Di dí nắm đấm về phía tên robot.

“Cậu chủ quả thật rất biết chọn bạn gái, ôi Angel, Alice Angel tôi ngã gục vì cô rồi” – tên robot vẫn huyền thuyên.

“Cậu còn nói nữa tôi sẽ cho cậu một giây thành đồng sắt vụn ngay đấy, đồ lưu manh” – An Di hậm hực.

“Xin lỗi, xin lỗi. Tiểu thư cứ tự nhiên” – tên robot lùi lại lễ bước xuống cầu thang.

Hừ, tên này thật là biến thái hết sức, làm sao anh có thể sống được cùng cậu ấy nhỉ? Thật hết biết!

Bước theo lối uốn lượn của cầu thang, khác với hai tầng vừa rồi đều có đèn tự động cả, cô đi đến đâu ánh điện sáng choang sẽ bật lên đến đó, từ những bóng đèn nhỏ dọc theo hành lang cho đến những chùm đèn pha lê long lanh, trông thật tráng lệ và lung linh. Thế nhưng tầng này khi cô bước đến thì vẫn giữ nguyên sự u tối của nó, một phong cách rất quen thuộc, giống như ngôi nhà ở thành phố D của anh, lạnh lẽo và tách biệt với thế giới tươi đẹp, sáng lạng bên ngoài.

Làm thế nào đây, rộng như thế cô làm sao biết được vị trí công tắc điện?

“Tiểu thư An Di, lên khỏi cầu thang rẽ trái ba bước có một vách tường lớn, công tắc đèn của dãy hành lang nằm ở ngang vị trí gọi cảm nhất của cô, cẩn thận, bình thường cậu chủ không thích quá sáng cho nên mới bố trí điện đóm kì lạ như vậy đấy, có thể nói là cậu thuộc tuýp người sống trong bóng tối, có thể hoạt động trong bóng tối một cách linh hoạt và quen thuộc, chỗ sinh hoạt cá nhân của mình thì tuyệt đối không thích dùng đèn đâu, rèm cửa cậu cũng chẳng buồn mở mà. Ngoài hai căn phòng cuối cùng là phòng ngủ và phòng thờ thì tất cả phòng còn lại đều có đèn tự động, bình thường lão Vương và người làm khi vào hai căn phòng đó dọn dẹp bật đèn lên cũng bị cậu chủ cản nhân đấy. Cho nên cô có vào đó thì xem nhanh lên rồi tắt đèn đi. Đèn của hai căn phòng kia vẫn là: mở cửa, rẽ trái, công tắc nằm ở ngang vị trí gọi cảm nhất của cô.” – tiếng ồm ồm của tên Robot dưới tầng vọng lên.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu” – An Di đáp, trong lòng thầm mắng tên robot không những phiền phức mà còn rất biến thái đó.

“Nhớ đấy, rẽ trái ba bước gặp vách tường lớn, công tắc đèn nằm ngang tầm với vị trí gọi cảm nhất của cô, cẩn thận, cẩn thận.” – tên robot lặp lại những lời vừa này.

“Tên biến thái” – An Di quát.

...

‘Tách’

Công tắc vừa bật thì ánh sáng cũng vụt đến, trước mắt là bức tường gỗ lớn của một dãy hành lang khác, đi dọc theo đó có phân ra nhiều cánh cửa khác nhau. Cánh cửa đầu tiên dẫn đến một căn phòng tập gym cỡ lớn với một khối máy móc và dụng cụ tập thể hình hiện đại tân tiến, nhiều đến choáng mắt.

Bước đến cánh cửa thứ hai, thì ra là phòng trưng bày mô hình ô tô, thật không nghĩ ra anh cũng có sở thích sưu tầm đấy, hàng loạt những chiếc ô tô cỡ nhỏ với đầy đủ các chủng loại được sắp xếp theo thương hiệu và lịch sử xuất hiện của chúng, anh thật sự là một tay sưu tầm rất khủng đấy, hầu như toàn bộ mô hình ở đây đều là phiên bản giới hạn hoặc duy nhất, có cả những chủng loại mà Du Thăng từng kể cho cô nghe rằng đã ngưng sản xuất rồi thế mà anh vẫn sở hữu được. Thật ngưỡng mộ quá đi mất !

Mãi ngắm ô tô từ kệ ngoài cho đến tận kệ trong cùng, đến góc tường là một gian kệ tách biệt được lồng kính cẩn thận ...

Ồ !!! Là mèo con, những chú mèo pha lê ngộ nghĩnh đáng yêu, đều là những phiên bản mà cô thích nhưng không mua được ... Làm sao mà anh có được chúng chứ ??? Ôi ! Mèo con mèo con, đáng yêu quá đi mất, cô lại nhớ bộ sưu tập mèo ở Anh của mình rồi ...

Khó khăn lắm mới dứt mắt ra khỏi căn phòng trưng bày đó được, An Di bước tiếp trên hành lang đến căn phòng thứ ba, đây là phòng ăn với khu bếp đơn giản mà tiện nghi, bàn ăn bằng thủy tinh đặt ở giữa phòng, bên trên là một chậu cá trang trí, hình như có một chú cá vàng nhỏ, bên cạnh có thức ăn cho cá, An Di tiện tay cầm nó vẩy vẩy vào chậu nước, chú cá hí hửng ngoi lên đón lấy thức ăn.

“Tội nghiệp cậu, bị anh ấy bỏ đói hai ngày rồi đúng không? Đến cả bản thân anh ấy còn không màng ăn uống cơ mà ...” – An Di nheo mắt than vãn.

“Đúng vậy, tôi bị bỏ đói hai ngày rồi” – giọng nói ồm ồm lại vang lên.

“Này, cậu theo tôi làm gì? Mà cậu cũng cần ăn à?” – An Di không thèm đếm xỉa đến tên robot phiên toái.

“Cần chứ, tôi cần phải sạc điện đó, nếu không phải do Hoàng Tử tôi thông minh, bị mắc kẹt vẫn ở gần ổ điện thì bây giờ tôi hẳn là đã tắt ngóm rồi” – cậu ta trả lời.

“Có tên robot nào mồm mép được như cậu không, cậu là nhất rồi, đệ nhất bựa chuyện” – An Di trề môi ngán ngấm.

“Áy, lại đặt tên mới cho tôi à? Cái tên này nghe cũng thú vị đấy “Đệ Nhất Bựa Chuyện” à? Có ngẫu bằng cái tên Hoàng Tử của tôi không tiểu thư?” – tên robot sắp lại gần An Di, bộ dạng có vẻ háo hức.

“Trời ạ!”

“Thường thì những lúc bế tắc người ta thường thốt lên ‘Trời ạ’, thế tiểu thư đây có chuyện gì nan giải cứ nói ra, tôi sẽ giúp cô giải quyết ngay”

“Cậu lập tức đi khỏi đây thì tôi sẽ không bế tắc nữa” – An Di lắc đầu hết nói nổi tên robot dai dẳng này.

“Được thôi đi” – Đáp rồi tên robot liền quay ra.

An Di thờ phào nhẹ nhõm, cất tiếp bước đến gian phòng thứ tư.

Là phòng làm việc của anh, An Di nghe lời anh dặn dò, chỉ lướt sơ qua một lượt không mà không vào, đại loại là kết hợp giữa phòng trình chiếu với phòng màn hình lớn, vài kệ sách nhỏ, bàn làm việc ....

Căn phòng đối diện phòng làm việc là phòng tắm được dát đá hoa cương sáng chói, nói đúng hơn đây thiên về phòng để quần áo của anh hơn, An Di không ngạc nhiên vì cô cũng sở hữu một gian phòng tương tự.

Điều làm cô ngạc nhiên chính là không ngờ âu phục của anh đa số đều là màu đen trắng đơn giản, cả một hàng dài chỉ toàn là sơ mi trắng và đen, có một số màu tối khác, màu duy nhất trông có vẻ sáng hơn hẳn chính là màu lam nhạt, ngoài cái sở thích *hắc ám* của mình thì có lẽ anh thích màu lam giống cô vậy, tiếp theo là một hàng dài quần Âu, đều là hàng hiệu được đặt may chuyên dụng và đắt đỏ, rồi là một hàng áo thun tay ngắn, tay lỡ, tay dài, quần short, quần jeans, đồ ngủ, đồ thể thao, cà vạt ... mỗi loại đều được chia ra từng hàng từng hàng thẳng tắp như ở trong khu thương mại.

Hơ ... cô vẫn chưa đến nỗi phởn trương như anh thế này, cô dù không phải là tín đồ mua sắm nhưng đối với các thương hiệu quần áo thì cũng xem như có một sự hiểu biết nhất định, vì là con gái mà ... nhưng của anh ở đây toàn bộ đều là hàng hiệu cao cấp nhất, anh cũng thật biết đầu tư về vấn đề trang phục, điểm này cũng giống cô nốt.

Còn ba căn phòng nữa, một là phòng ngủ của anh, một gian phòng rộng lớn vẫn là với màu đen-trắng chủ đạo, giường ngủ to đặt ở góc phòng, bên cạnh là bàn trà và tivi LCD siêu lớn, còn có thêm vài kệ sách và bàn cờ nhỏ. Rèm cửa màu đen được kéo kín mít không để bất cứ một tia sáng nào bên ngoài lọt vào ...

Phòng đối diện chính là phòng thờ, đây là nơi đặt di ảnh của mẹ anh, An Di theo phép tắc cuối đầu trước ảnh, người phụ nữ xinh đẹp nhã nhặn ấy như đang mỉm cười với cô bằng đôi mắt hiền hậu vô cùng dịu dàng và gần gũi, đôi mắt này đã di truyền sang cho anh, đôi mắt khiến cô mỗi lần đối mặt đều tìm đập chân run, đôi mắt khiến cô yêu đến không thể nào quay đầu lại được ...

Bên cạnh di ảnh đó có một cây đàn dương cầm nom đã cũ rồi nhưng được lau quét rất cẩn trọng, vẫn sáng bóng, nếu cô nhớ không nhầm thì hình như đó là

của một thương hiệu đã ngừng hoạt động, có lẽ nó được làm cách đây rất lâu rồi, cũng phải đến hai mươi năm ...

An Di hơi ngạc nhiên vì ở đây có đặt một chiếc giường đơn, trên đầu nằm còn có một quyển sách đọc dở gấp vội, trông như người ở đây đang đọc sách thì có chuyện cấp bách phải đi ngay.

Lẽ nào anh thường ngủ ở đây sao? Mùi hoặc hương rõ ràng đang vẩn vút nơi đầu mũi của cô, phòng ngủ rộng lớn thoải mái như vậy lại sang đây ngủ ở chiếc giường đơn bé xíu này sao ... Ủ, có lẽ nơi đây mang cho anh cảm giác yên bình.

...

Đây là căn phòng cuối cùng rồi, khi cánh cửa bật mở cũng là lúc ánh đèn tự động trong phòng đồng loạt sáng lên.

Ồ!

An Di khẽ thốt lên khi vừa bước vào, đây là phòng trưng bày tranh, lại thật là trùng hợp nhỉ? Cô cũng có phòng tranh riêng của mình ...

Ở đây đa số là tranh phong cảnh, ngoài ra còn một số bức tranh trừu tượng nữa, chạm đúng mạch rồi, người đam mê hội họa và mỹ thuật như An Di hoàn toàn bị thu hút vào những tác phẩm được treo cách điệu trên tường kia, đắm chìm trong không gian của nghệ thuật, chiêm ngưỡng những tác phẩm mang phong cách lạ lẫm khiến An Di hứng thú vô cùng, lại đến góc phòng, lúc này cô càng sùng sốt hơn bởi ở đó treo toàn là ảnh của cô, đa số đều là ảnh chụp từ xa, hoàn toàn không thấy được mặt, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ quen thuộc của chính bản thân mình mà thôi.

Ngày XX tháng YY năm ZZZZ, mùa thu, cô ấy và London Eye. Câu đề ảnh gợi cho cô nhớ đến mùa thu năm trước, một mình cô ôm bảng vẽ ngồi dưới Vòng quay Thiên niên kỷ (London Eye – Mắt Luân Đôn), bên bờ sông Thames êm dịu của nước Anh, cô chẳng nhớ rõ hôm ấy mình đã vẽ gì nữa, đại loại vẫn là khung cảnh xinh đẹp của buổi chiều thu ấy, cơ hồ vô thức vẽ lên bóng dáng quen thuộc của anh ...

Và ngày hôm đó, anh ở phía xa, chụp ảnh của cô.

Ngày XX tháng YY năm ZZZZ, chiều cuối đông, cô ấy và Tháp Luân Đôn – Trong bức ảnh là cô đang quán mình trong chiếc áo ấm to ụ, nhìn trông như một cuộn len tròn trĩnh béo ú. Vẫn là bên bờ Bắc sông Thames, cùng bảng vẽ, cô gái lơ đãng ngắm nhìn toà pháo đài rộng lớn ...

Và hôm đó, anh cũng ở phía xa, chụp ảnh của cô.

Ngày XX tháng YY năm ZZZZ, chiều xuân lộng gió, cô ấy và cầu tháp Tower Bridge – một công trình kết hợp hoàn hảo vắt qua dòng sông Thames thanh bình. Cô gái nhỏ trong bộ váy trắng tinh, mái tóc để xoả tuôn theo chiều gió thổi. Cô đang ngắm nhìn dòng người qua lại tấp nập, trong lòng nao nao nhớ về người đàn ông mình hằng thương nhớ ...

Và hôm đó, anh cũng ở phía xa, chụp ảnh của cô.

...

Khoé mắt bỗng cay cay, thoát cái đã ướt đầm. Hoá ra ... hoá ra anh vẫn luôn ở bên cạnh em, âm thầm phía sau em ... chỉ là em không biết, vì em quá vô tình.

Khẽ lau đi nước mắt. An Di bản thân đứng nhìn những khung ảnh một hồi lâu rồi bước ra ngoài, trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ.

.

.

.

“Không ổn rồi cậu chủ, không ổn rồi cậu chủ. Báo cáo, báo cáo, tiểu thư An Di vừa khóc, cô ấy khóc đó cả mất đây này” – Giọng nói đứt quãng khàn đặc của tên Robot truyền qua điện thoại khiến Ngón Hoa đang làm việc bỗng lơ đãng đánh rơi chiếc bút trên tay.

---

*3000 chữ, xem ra Hoàng Tử không hẳn là phiền phức đâu chứ nhỉ, rất biết quan tâm nữ chủ nhân, quan tâm một cách biến thái ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Anh Giận Lấy Rồi

Mọi người nói đúng rồi, chỉ vì anh chưa từng yêu đương, anh không có kinh nghiệm, nhưng bây giờ anh nghĩ rằng anh đã biết được tình yêu đại loại là thế nào rồi ... là rất mong muốn được gặp em, muốn ôm em thật chặt trong vòng tay, muốn chiếm hữu em, muốn em là của chính anh thôi, muốn dùng cả đời này bảo vệ cho em, chăm sóc cho em, muốn yêu em đến hơi thở cuối cùng.

~~~~~

“Tiểu thư, tiểu thư, có điện thoại trực tuyến của cậu chủ từ phòng thực nghiệm đến” – An Di đang thần thờ, dòng suy nghĩ bị tên robot ngắt ngang.

“Hả?” – An Di hỏi.

“Cậu chủ, cô ấy ở đây” – tên robot đột nhiên trờ tới trước mặt An Di, đứng như trời trồng rồi màn hình cảm ứng trước ngực cậu ta vang lên một tiếng ‘bíp’ kèm theo ánh đèn màu đỏ nhấp nháy.

“An Di” – Ngôn Hoa gọi, giọng nói anh dịu dàng ấm áp truyền đến.

“Dạ”

“Em đang làm gì? Một mình em ở đó có buồn không? Tên gốc kia có là phiền em không?” – Anh gắng hỏi.

“Báo cáo, Hoàng Tử không hề làm phiền đến tiểu thư, rất kính cẩn vâng lời thưa cậu chủ” – tên robot xen ngang vào.

“Không ... em đang ở phòng trưng bày tranh của anh” – An Di nói giọng mũi, bởi vì vừa khóc cho nên giọng cô khác hẳn đi.

“Ừ” – Ngôn Hoa chợt hiểu vì sao cô khóc rồi ...

“Anh” – cô gọi.

“Ừ”

“Anh ... khi nào thì xong?”

“Bốn mươi phút ... Hmm ... Không! Nửa tiếng thôi ... anh sẽ xong ngay thôi, nếu chán quá thì cứ vào phòng anh tìm sách đọc. Ngoan!” – Ngôn Hoa ân cần dặn dò.

“Vâng, anh làm việc đi, đừng lo cho em” – An Di ngoan ngoãn.

.....

“Hoàng Tử” – An Di đánh giọng lờ mờ tên robot.

“Có tôi đây, tiểu thư có gì dặn dò”

“Cậu vừa rồi đã nói gì với anh ấy? Cậu không biết anh rất bận sao? Lại còn làm phiền anh?” – An Di hậm hực bảo.

“Tha lỗi cho tôi đi tiểu thư ạ, ai bảo cô vừa nãy khi không tự dưng xem hình của mình rồi tự khóc thút thít, đành bó tay, tôi chỉ còn cách nói cho cậu chủ biết thôi”

“Cậu mà còn gây rối là tôi không tha đâu nhé” – An Di rặng.

“Tôi chưa rồi, tôi chưa rồi. Từ giờ sẽ nghe lời tiểu thư dạy dỗ”

“Thế còn nghe được. Bây giờ có một chuyện nhờ cậu” – An Di ngoắt tay.

“Được thưa tiểu thư”

“Cậu đừng lờn vờn xung quanh tôi trong bán kính hai mét. Lệnh đấy” – An Di nghiêm mặt.

“Tuân lệnh. Trong vòng bán kính hai mét không tiếp cận tiểu thư An Di” – tên robot lập tức nhảy cẫng lên một phách, rồi cục mịch quay bước.

“Haizzz” – An Di thờ dãi : “Còn tự bảo mình là robot thông minh, cái đồ đầu heo nhà cậu đấy”

—

An Di thật sự cũng chẳng biết làm gì cho nên vào phòng anh bật tivi định tìm thứ gì đó xem, thế rồi cô xem phim hoạt hình không được bao lâu thì lại buồn miệng, cô vừa vào phòng bếp định tìm thứ gì đó ăn uống qua quýt cũng được, nào ngờ trong bếp lúc này có người, còn có mùi thức ăn thơm nức mũi, An Di còn tưởng Ngôn Hoa đã về rồi nào ngờ đó là thầy Trịnh Phong – đáng người cao và cân đối nhưng so với Ngôn Hoa thì có thể nói là kém hơn vài phần, vừa nhìn An Di đã nhận ra ngay.

Thầy ấy đang loay hoay ở trong gian bếp, hai tay hoạt động linh hoạt thoăn thoắt. Mùi thức ăn kích thích vị giác của An Di, cô lần tới lên tiếng chào.

“Em chào thầy ạ! Thầy đến khi nào thế sao em không biết?”

“Thầy á? Cũng khá lâu rồi, nghe tên Hoàng Tử bảo em đang ở đây thầy cũng không định phiền em, Ngôn Hoa cậu ta lại vui đầu vào công việc à?” – Trịnh Phong đáp, tay mắt vẫn đắm đắm vào món ăn đang làm dở.

An Di nhón gót nhìn, hình như là thầy ấy đang làm món gì đó liên quan đến thịt bò thì phải, tuy cô không biết chút gì về nấu nướng nhưng từ nhỏ đã thân thiết với bác đầu bếp của An gia, kiến thức về thực phẩm học lỏm từ bác ấy cũng không ít đó chứ. Cô lên tiếng: “Có phải thịt bò Kobe không thầy?”

Trịnh Phong giơ ngón tay cái về phía An Di tỏ ý khen ngợi: “Exactly! Mắt nhìn tốt đấy cô bé. Thịt bò hoàn hảo từ giống bò đen Wagyu, ở Hyogo, Nhật Bản. Bò được nuôi hoàn toàn từ ngũ cốc và bia, thịt bò nổi tiếng mềm và béo ngậy, đây là món tôi sẽ dự thi Top Chef ngày mai đây nhóc: Lancashire – Bánh nhân thịt này có thành phần bao gồm một lượng phi lê bò, nấm matsutake Nhật có vị quế từ Trung Quốc, nấm cục đen và nấm chân xanh của Pháp. Ngoài ra, rượu nho hảo hạng Chateau Mouton Rothschild năm 1982, được dùng làm nước sốt thịt, xem như hôm nay đãi hai người một bữa vì đã giúp người xa cơ lỡ bước bị mất hành lí sáng nay”

“Thầy khách sáo quá rồi, ơ kia có phải là Dưa lưới Yubari King không thầy? Nếu em nhớ không lầm thì loại dưa này được trồng trong nhà kính ở Yubari, Hokkaido, Nhật Bản, được xếp vào một trong những loại trái cây đắt nhất thế giới. Dưa có ruột vàng cam, thân tròn đều, vỏ lưới khít, vị ngọt và hương thơm hấp dẫn. Thầy định dùng nó chế biến món tráng miệng ạ?” – An Di hí hửng chờ câu trả lời.

“Ồ! Đúng đấy, không ngờ được em đường đường là một đại tiểu thư mà kiến thức bếp núc cũng không tồi nhỉ?” – Trịnh Phong ngạc nhiên.

“O, em chỉ biết chút thôi ạ, về phần thực phẩm ấy, còn nấu nướng thì em chịu” – An Di lắc đầu xua tay.

“Em đừng lo, tên quái gỡ Ngôn Hoa ấy tay nghề nấu nướng thật sự cũng không tồi đâu” – Trịnh Phong cười.

An Di: ” ”

“À này, em đây việc thi cử thế nào rồi?” – Trịnh Phong thuận miệng hỏi.

“Đã có kết quả rồi ạ, em trúng tuyển” – An Di cười tít mắt.

“Ồ vậy coi như đây là bữa tiệc chúc mừng em luôn nhé” – Trịnh Phong trở bếp, mùi thịt bò hầm hấp bốc lên thơm phức.

“Em giúp thầy được không?” – An Di hỏi.

“No no no, em tốt nhất cứ vui vẻ đợi thưởng thức là được rồi”

“Vậy thôi ạ” – An Di xịu mặt lùi thủi đi ra ngoài.

—

An Di trở lại phòng Ngôn Hoa xem tiếp bộ phim hoạt hình vừa nãy. Không bao lâu sau thì cũng gật gù thiêm thiếp mất, lúc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì bỗng nghe giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng thân quen dịu dịu khẽ vào tai mình.

Ngôn Hoa vừa về phòng liền cởi áo vest vắt bừa trên sofa. Nhìn thấy An Di nằm cuộn người như con mèo nhỏ ở đó, tí vì thi đang chiếu bộ phim hoạt hình nào đó, hoạt cảnh đầy màu sắc thì nhau lướt qua, thế nhưng hai mắt đáng yêu của ai đó thì đang lơ đãng nhắm nghiền. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên, khẽ đặt sát gần cô rồi khẽ gọi: “Tiểu bảo bối cho anh ôm cái nào”

An Di mơ hồ dụi mắt: “Anh xong việc rồi?”

“Ừ, xong rồi” – Ngôn Hoa đáp, hai tay dùng thức một chút, anh kéo An Di lúc này đang lười biếng ngồi dậy rồi ôm vào lòng, cất tiếng treu ghẹo: “Xem này, em gầy đi thật rồi, anh ôm chẳng thích chút nào”

An Di đẩy anh ra, cô dẫu môi đáp: “Anh mới gầy đi đấy, em cũng chẳng thích ôm anh nữa”

“Em dám sao?” – Anh véo mũi cô.

“Sao không chứ? Người ta không thèm ôm anh đâu” – An Di vẫn đẩy anh nhẹ nhàng dù biết chút sức còn con của mình làm sao gây khó dễ cho anh được, huống hồ anh còn đang bị thương, cô không dám cử động mạnh sợ lại làm anh đau.

“Nhưng anh thì dù ôm chẳng thích anh cũng vẫn cứ ôm đây này, ai bảo em đáng yêu như thế, khiến anh làm việc chẳng tập trung được phải nhanh chóng chạy về ôm em một cái” – Ngôn Hoa khẽ cười, hai hàng mày thư giãn tãn ra.

“Anh nói dối, đồ tham công tiếc việc nhà anh, anh không mệt à?” – An Di khịt mũi tỏ vẻ vô cùng không tin những lời anh nói, chẳng biết từ khi nào anh học được dùng mật ngọt lừa cô thế này, con người lạnh lùng bình thường những lúc thế này trông mới ấu trĩ và trẻ con làm sao, cũng may cô đã quen nhìn thấy sự *hắc ám* của anh rồi cho nên mới không bị anh dụ dỗ.

“Có em ở đây rồi thì mệt mỏi có là gì?” – Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di.

Bị hơi thở của anh làm nhón nhột, An Di tránh đầu ra, xoay lại rồi nằm xuống đùi Ngôn Hoa, tránh nhột cũng là để tránh lúc cô vô ý lại làm đau anh, cô hỏi: “Em đã làm được gì cho anh đâu?”

“Bây giờ sẽ có này, ngoan, thơm anh một cái đi” – Ngôn Hoa lại cúi người kề má gần sát lại An Di.

An Di nghe lời như điều đồ, chu môi hôn chụt lên má Ngôn Hoa rồi cười hihi.

Ngôn Hoa được hôn cũng cười vô cùng đắc ý mà nhìn cô khiến An Di ngượng ngùng, anh khẽ vuốt mái tóc mềm mại đang rũ xuống chân mình, cất giọng ngọt ngào: “Tiểu bảo bối, rất ngoan. Ngồi đây nào, đi ăn trưa”

“Anh đi tắm rửa trước cho thoải mái đi nhé, em đợi” – An Di nói.

“Ừ, có phải chê người anh hôi không?” – Ngôn Hoa chau mày hỏi.

“Người anh hôi như cú ấy ...” – An Di lè lưỡi trêu anh.

“Được ... Hôi thì anh cũng cho em hôn chết luôn này” – Vừa dứt lời Ngôn Hoa lập tức cúi người, chiếm hữu cánh môi ngọt của An Di, cô không có phòng thủ, chưa gì đã liền bị anh dẫn dắt đến mất cả lí trí, hai người hôn nhau, một trận tình nồng, môi lưỡi dầy đưa triển miên không muốn dứt.

“Oops !!! Sorry. Có phải tôi không tiện đã quấy rầy rồi không? Cậu chủ, An tiểu thư, hai người mau đến ăn trưa, cậu Trịnh nhờ tôi thông báo thế đấy” – Nói rồi Hoàng Tử lập tức ba chân bốn cẳng co giò bỏ chạy, phải chăng cậu ta cũng cảm nhận được đôi mắt hình viên đạn của cậu chủ đang nhắm về phía mình.

“Tên này ... thật ...” – Ngôn Hoa thở dài, An Di vừa nghe cái giọng ồm ồm của tên robot liền đẩy anh ra, tựa như đây là thói quen rồi vậy, hể hai người thân mật một chút lại có người rồi hơi xen vào, bây giờ anh đã dần không quá bảo thủ nữa, hết mực yêu thương và cưng chiều An Di, cũng ngày càng mặt dày, chẳng ngại mà bày tỏ tình cảm và sự nồng nhiệt của mình với cô ở bất cứ đâu. Thế nhưng tại sao họ lại cứ không phải vô tình thì cũng có ý chen ngang như thế này.

Anh thật sự mệt mỏi sau hai ngày làm việc không ngơi nghỉ, nhưng lại không phải vì công việc, mà do sức khỏe của anh hiện không tốt. Anh bây giờ chỉ duy nhất muốn tóm cô lại rồi ôm vào lòng ngủ một giấc thật say, không có ác mộng cũng không vô cớ hụt hẫng giật mình tỉnh dậy trong sự trống vắng.

Mọi người nói đúng rồi, chỉ vì anh chưa từng yêu đương, anh không có kinh nghiệm, nhưng bây giờ anh nghĩ rằng anh đã biết được tình yêu đại loại là thế nào rồi ... là rất mong muốn được gặp em, muốn ôm em thật chặt trong vòng tay, muốn chiếm hữu em, muốn em là của chính anh thôi, muốn dùng cả đời này bảo vệ cho em, chăm sóc cho em, muốn yêu em đến hơi thở cuối cùng.

“An Di” – Anh gọi.

“Dạ?” – Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Dọn sang đây đi” – Anh nhắm mắt tựa người vào sofa, hơi thở đứt quãng không đồng đều, bây giờ cô mới cảm nhận ra sự mệt mỏi thật sự của anh khiến An Di xót xa vô cùng.

“Ồ ... Còn Gia Ân, cậu ấy ... ơ ... Ba em sẽ không đồng ý đâu ...” – An Di bất ngờ về lời đề nghị của anh, thế này chẳng phải gọi là *sống thử* sao? Cô làm sao có thể chứ, còn cả Gia Ân nữa, chưa kể nếu để ba cô mà biết ắt hẳn sẽ lại gây khó dễ cho anh, cô nhất định cũng sẽ bị quản chặt hơn, không được, không được

“Chuyện người khác anh mặc kệ, anh chỉ muốn em dọn đến đây, anh không phải ngày ngày nhớ em, càng không cần lúc nào cũng lo lắng cho em, ngốc à, em rất hậu đậu em có biết không? Chẳng phải lúc trên máy bay cô bạn kia đã nói là bạn trai cô muốn cô sống cùng à? Như vậy không phải đều tốt sao? Còn về gia đình em, em không phải lo ...” – Ngôn Hoa thờ hất ra, tay anh xoa xoa ấn đường.

“Nhưng ... em...” – An Di hơi đuối lý, không biết nên trả lời anh thế nào.

Hai người trầm mặc một lúc không ai nói với ai câu gì, không khí dần trở nên lạnh nhạt và yên ắng.

Ngôn Hoa bỗng cửa động, anh nhẹ nhàng gối đầu An Di lên sofa còn mình thì đứng dậy, anh lơ đãng buông một câu: ” Ăn trưa trước đi kéo dơi ”

An Di không nói gì, không trả lời cũng không nhìn anh, cô chỉ lẳng tai nghe.

Ngôn Hoa bước vào phòng tắm qua một lúc, tiếng nước chảy rào rào rồi cũng dừng hẳn. Anh bước ngang qua trước mặt cô, anh lúc này bận một bộ đồ thể thao màu xám tro, lần đầu đi đến chỗ công tác điện.

‘Tách’ – Căn phòng chìm trong bóng tối, An Di cơ hồ nghe thấy ‘phịch’ một tiếng, Ngôn Hoa đã lười biếng gieo mình xuống giường, không nói không rằng thiếp mất ngủ mất.

An Di biết anh giận cô thật rồi, nhưng anh đang mệt, cô cũng không muốn làm phiền anh, cô biết anh sống một mình rất cô độc, nhưng cô cũng không thể không nghe lời ba, không lo cho Gia Ân, khó khăn lắm mới được tự do tự chọn việc học tập một chút như vậy, ba cô lại canh cánh trong lòng về Ngôn Hoa ... cô thật rối trí rồi.

“Không đói cũng phải ăn một chút đi, anh ngủ một chút rồi sẽ đưa về” – Anh cất giọng khàn khàn đầy mệt mỏi.

“Dạ” – An Di lùi thui lẩn mò ra phòng bếp, ủ rũ ngồi xuống bàn ăn.

“Sao thế, tranh chấp nhau à? Cậu ta lại bỏ bữa hả? Cái tên quái này ... Thôi em ăn đi, chúng ta chưa một phần lại cho cậu ấy, cười lên cái nào, sao lại sầu não như thế, này này mau ăn rồi cho tôi một lời bình phẩm nào?” – Trịnh Phong cắn nhẩn.

“Em cảm ơn, chúc thầy ngon miệng ạ” – An Di nhất đũa, môi chẳng hé nở một nụ cười. Anh bây giờ đang giận lấy cô, làm sao đây? Cô phải làm sao đây ???

*2600 chữ ... Ôi này thì giận lấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thưởng Cho Ai?

“Em đậu rồi, thi đậu vào lớp đầu luôn đấy, anh thưởng cho em đi”

~~~~~
“Em gái à, em không ăn mà lo nghĩ gì vậy?” – Trịnh Phong hươ hươ đưa qua lại trước mặt An Di.

“Em ... không muốn ăn nữa, thầy ăn trước đi nhé, em xin lỗi” – Nói rồi An Di liền nghĩ ra gì đó, cô đứng bật dậy đi lại chỗ quầy bếp ngoắt tay gọi: “Hoàng Tử, tôi hỏi cậu này!”

Trịnh Phong gãi đầu không biết An Di định làm gì thì tên robot trở tới: “Có tôi đây”

“Cậu nói xem Espresso mà anh ấy thích pha như thế nào? Cậu mau chỉ tôi đi” – An Di thành khẩn cầu cứu.

“Này này em có thật sự biết dùng máy thứ máy móc pha chế đó không? Có cần tôi giúp không đấy?” – Trịnh Phong đắm chiêu nhìn An Di đang loay hoay trong bếp không thèm để ý đến câu hỏi của mình.

Tên robot huyền diệu giải thích: “Thưa tiểu thư tôi nghĩ một là cô nên nhờ lão Vương, hai là cô tốt nhất đừng làm thì hơn, thiếu gia không bao giờ uống những loại cà phê nửa vời của người không chuyên nghiệp pha chế ra, cậu ấy sẽ không khách sáo mang đồ đi hoặc là thậm chí chẳng thèm nhìn đến đâu. Ngay cả tôi đây này, làm chẳng sai một bước nào của một người chuyên nghiệp thì vẫn bị cậu ấy phớt lờ đi đấy”

“À, chuyện này thì tôi cũng công nhận. Tôi đã gặp qua không biết bao nhiêu thực khách khó tính rồi nhưng vẫn không ai qua được nỗi cậu ta, không hiểu vì sao suy cho cùng cũng là ăn vào bụng, uống vào bụng thế mà luôn đòi hỏi những thứ mình dùng phải là hoàn mỹ nhất” – Trịnh Phong gật gù.

“Cậu chủ gọi đó là thưởng thức cuộc sống” – Hoàng Tử nhanh nhẩu đáp.

“Người như cậu ta mà cũng biết thưởng thức cuộc sống sao? Ngoài làm việc ra chỉ biết ngủ ... Haizz ... nhiều lúc phát bệnh lên rồi lại phiền người khác chết đi được” – Trịnh Phong than thở, anh nhớ lại cảnh tượng hai năm trước, một mình anh như bà mẹ già suốt ngày chạy đi chạy lại chăm sóc cho Ngôn Hoa bị bệnh nằm như một tên ngốc ở nhà.

“Được rồi, tự em biết mình nên làm gì, hai người trật tự một chút có được không? Hoàng Tử à tóm lại cậu mau nói cho tôi cách làm đi” – An Di giục.

“Tuy cô vậy tiểu thư, chú ý rõ nhé: Dù có sự khác biệt trong phương pháp pha chế, nhưng các nguyên tắc chung nhất, căn bản nhất để có một tách cà phê ngon vẫn là: nước sôi, ngâm, thấm qua phin và thẩm thấu nhờ áp suất. Theo đó, dù cô chọn phương pháp nào thì vẫn cần phải có: nước ngon, không có chlorine trong nước, tinh khiết; nhiệt độ từ 90-95 độ C. Nếu nước không đủ nóng, các hương vị của cà phê sẽ không được chiết xuất hết, khiến cho thức uống có vị đắng. Ngoài ra các trang thiết bị dùng để pha chế cà phê cần phải sạch sẽ.”

“Dừng lại, dừng lại, cậu mau vào vấn đề chính cho tôi. Đừng vòng vo mãi như thế” – An Di cắn nhẩn, tay cầm bút chuẩn bị ghi chú cẩn thận.

“À thôi được.

1/ Lượng cà phê bột: 6,5 g – 8 g

2/ Tỷ lệ trộn cà phê Robusta/ Arabica: 90/10

3/ Thời gian chiết xuất: 25 giây – 30 giây

4/ Lượng cà phê chiết xuất: 25 ml – 30 ml

5/ Áp suất máy cà phê: 9 bar

6/ Nhiệt độ nước: 90 độ.

7/ Lực nén cà phê: 15 kg – 25 kg

...

Tiểu thư à nhìn cô trông không có vẻ nào là đang hiểu những chi tiết tôi nói thì phải?”

“Cậu im ngay cho tôi, việc của cậu xong rồi ... bán kính hai mét” – An Di lườm tên robot một cái cậu ta liền hiểu ý tránh đi.

“Có cần tôi giúp gì không em gái nhỏ?” – Trịnh Phong cười cười.

“Dạ thôi ạ” – An Di từ chối, một mình cô đang chăm chú nghiên cứu tờ giấy trên tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

...

Ngôn Hoa nằm trong phòng tối đen như mực, trờ mình liên tục vẫn không tài nào ngủ được dù bản thân thực sự thấy mệt rồi. Anh không vui không phải vì An Di không đồng ý dọn đến ở cùng anh, anh chỉ không an tâm về cô, dù sao thì ở đây khi anh bận thì vẫn có quản gia Vương. Còn cô ở đó, khi một thân một mình có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao, chưa kể đến mấy hôm rồi anh đều nghe về sĩ của mình báo lại là cô bạn kia rất hay ra ngoài chơi đến tận khuya mới về, An Di tay chân vụng về, lại có chút hậu đậu ... anh làm sao nở tâm để cô như vậy chứ?

“Cậu chủ à, cậu chủ, cậu chủ ...” – Tiếng gọi của Hoàng Từ cắt ngang mạch suy nghĩ của Ngôn Hoa.

“Lại có chuyện gì?” – Ngôn Hoa thờ dãi.

“Không có gì thưa cậu chủ ... nhưng mà tôi chỉ muốn thông báo với cậu là nếu chút nữa An Di tiểu thư có mang cả phê vào cho cậu thì cậu cũng đừng lạnh lùng chê bai, cô ấy đang vì cậu mà mày mò học làm Espresso trong bếp. An Di tiểu thư theo như tôi tạm thời tìm hiểu được thì có lẽ cô thuộc dạng con gái mềm yếu, rất dễ tổn thương cho nên nếu có gì sai sót cậu chủ hãy nhẹ lời một chút, đừng để cô ấy buồn, khi con gái buồn thì rất khó dỗ dành, hơn nữa An Di tiểu thư có tính cách rất ...” – Vẫn đang cố dông dài trình bày thì Hoàng Từ đã bị Ngôn Hoa đẩy sang bên, anh lập tức ngồi dậy đi ra ngoài.

Dùng tốc độ nhanh nhất có thể, Ngôn Hoa đi một mạch vào bếp. Vừa đến cửa thì đã nghe bên trong ‘choang’ một tiếng của kim loại rơi khiến Ngôn đành mặt lại.

“Áy áy, em đừng có bước tới, đợi tôi một chút, tôi đỡ em qua, em không bị bóng chứ?” – Trịnh Phong nhìn thấy sắc mặt tái mét của An Di thì hoảng vô cùng. Chiếc ấm pha nằm chơ chơ trên mặt đất, có lẽ vì nó hơi nặng so với lực tay yếu của An Di cho nên cô nàng mới cầm không vững mà làm rơi, theo đó thì nước trong ấm cũng bắn lên người của cô, chiếc váy bị ướt một mảng lớn.

“Em ... em không sao, nước không nóng lắm ạ”

“Cậu tránh sang bên một chút” – Trịnh Phong vừa chồm người định đỡ An Di thì giọng nói trầm trầm của Ngôn Hoa truyền tới, anh lách người qua Trịnh Phong bước tới bế bổng An Di lên, mang cô ra ghế đặt cô ngồi xuống, còn anh thì đứng nhìn cô chăm chăm, An Di cảm thấy tội lỗi cúi gầm mặt xuống không dám nhìn anh.

Ngôn Hoa kéo chỗ tay còn dính đầy nước của cô lại, với lấy khăn bông trên kệ nhẹ nhàng lau cho An Di, nhìn làn da trắng tuyết, nõn nà của cô vì nóng mà đỏ ran lên trong lòng anh khó chịu vô cùng.

An Di vẫn không dám ngược nhìn Ngôn Hoa, cô còn thầm mừng vì vừa nãy nước đã nguội bớt đi rồi nếu không cô bây giờ đã thành thịt luộc mất, cả người đều bị nước bắn ướt nhem.

Lau xong tay cho cô Ngôn Hoa, quỳ một chân ngồi xuống nhắc hai chân An Di lên lau, An Di lại ngượng ngừng rút chân lại. Ngôn Hoa nhìn cô, An Di liền đánh mắt sang Trịnh Phong.

“Cậu về ngay cho tôi” – Ngôn Hoa lạnh lùng lên tiếng.

“Hử? Cậu đuổi tôi à? Tôi đã làm gì sai chứ?” – Trịnh Phong tức muốn thổ huyết, cái tên ngang ngược này không thèm nghĩ đến việc để lại cho anh một chút thể diện, uống công anh vất vả chuẩn bị bữa cho hắn.

“Anh ... thầy ấy đến làm bữa trưa để cảm ơn anh” – An Di nói lí nhí.

Ngôn Hoa chau mày đứng dậy, anh vòng tay bế An Di lên lại rồi bảo: “Tên phiền phức, cậu đi gọi quản gia lên ăn trưa đi, sau đó đi lấy hộp cứu thương mang vào phòng cho tôi” – Dứt lời anh liền bế An Di về phòng mình, để lại Trịnh Phong ngơ ngác nhìn tên robot cười khò.

“Này ...” – Trịnh Phong nhìn Hoàng Từ gãi đầu: “Cậu ta bảo cậu hay bảo tôi thế?”

“Tít, tít, tít ... Bảo động giận dữ, cậu chủ đang giận dữ, cậu chủ đang giận dữ”

“Haizzz ...” – Trịnh Phong ôm đầu lấy hơi lên rồi thở dài thườn thượt.

...

Bé An Di về phòng, đặt cô xuống sô pha, anh bảo: “Mau thay quần áo”

“Em ... em không mang quần áo” – An Di đáp.

Ngôn Hoa quay đi, thoát cái trở lại trên tay anh cầm một bộ đồ thể thao màu trắng với áo phông và quần thun đưa cho cô.

“Thay nhanh lên, còn đợi anh thay cho em à?” – Thấy An Di cứ ngồi thừ người ra anh liền hối thúc.

“Em vào phòng tắm thay ngay đây” – An Di đáp.

Thay đồ xong rồi khi bước ra nhìn thấy Ngôn Hoa vẫn dăm dăm ngồi ở sô pha, An Di rón rén bước đến đằng sau rồi dịu dàng vòng tay qua cổ anh ôm lấy anh. Cô thì thâm vào tai anh: “Em xin lỗi, anh đừng giận em nữa, em sai rồi”

“Sai ở đâu?” – Anh hỏi.

“Em nghịch, em làm hỏng đồ của anh”

“Ai bảo em pha cà phê cho anh, không biết thì đừng nghịch vào. Em ngồi xuống đây” – Anh bảo.

An Di ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống cạnh anh. Ngôn Hoa lại cầm tay cô lên nhìn đi nhìn lại một lần nữa, vết đỏ vẫn còn đó, anh nhăn mặt: “Vì sao muốn pha cà phê cho anh?”

“Vì ... vì anh thích uống ...” – An Di ngập ngừng.

“Vì sao?” – Ngôn Hoa nhăn mặt.

“Vì em làm anh giận, vì anh đang giận em, em không muốn anh như vậy, em không thoải mái chút nào” – An Di cắn môi.

Tên robot mang một tuýp gel đó vào đưa cho Ngôn Hoa rồi nói: “Mức độ tổn thương không đáng kể, bôi gel làm mát này chút là ổn thôi thưa cậu chủ”

“Ra ngoài đi” – Ngôn Hoa cầm lấy tuýp gel rồi cẩn thận, nhẹ nhàng bôi lên tay cho An Di.

“Anh giận em khi nào?” – Ngôn Hoa thở dài.

“Việc em không đồng ý dọn đến ở cùng anh”

“Anh không giận”

“Thế tại sao ...?” – An Di định nói đã bị anh ngắt ngang: “Được rồi đừng nhắc nữa, anh rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này với em” – Nói rồi anh đứng dậy đi về giường thả người xuống nhẹ nhàng rồi nhắm tịt mắt.

An Di cũng đi theo, trèo lên giường rồi chui vào chăn của anh, dang tay ôm ngang eo anh, cô nũng nịu: “Thôi mà anh, em nghe lời là được chứ gì, anh đừng như vậy với em nữa.”

“An Di”

“Dạ”

“Để em ở đó anh không an tâm, anh muốn chăm sóc cho em” – Ngôn Hoa đưa tay vòng qua để cô gối đầu lên tay anh.

“Em ... thật ra em vẫn chưa nói cho Gia Ân biết về anh nhiều lắm, cậu ấy vẫn luôn nghĩ anh là người đàn ông xấu, cũng tại em trước đây không nói rõ ràng ... bây giờ không biết phải mở miệng như thế nào” – An Di vui đầu vào ngực Ngôn Hoa thỏ thẻ.

“Được rồi, không dọn qua đây cũng được, sau này mỗi ngày anh đến đón em đi học và đưa em về”

“Vậy ... anh cho em một ngày, trước hết em phải giải thích rõ ràng với Ân Ân đã” – An Di thầm nghĩ giấu mãi cũng chẳng được, nếu để Gia Ân đột nhiên mà bắt gặp thì chuyện càng rối hơn, thôi đành hôm nay về gặp Gia Ân sẽ nói cho cậu ta biết ngay luôn.

“Được rồi, bây giờ đừng đi nghịch nữa, cũng đừng nghĩ về chuyện này nữa. Nằm yên đây cho anh ôm ngủ một lúc, bằng không thì anh giận thật đấy” – Ngôn Hoa với tay tìm điều khiển từ xa chỉnh nhỏ điều hoà lại rồi luôn tiện tắt đèn, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

“Sao anh thích ngủ thế, anh còn chưa ăn gì cơ mà?” – An Di cựa người một chút, xoay lại đối diện với anh.

“Em còn ngộ nguây là anh sẽ ăn em đấy.”

” ... ”

An Di nằm yên được một lúc lại đâm ra chán. Cô khẽ đưa tay vuốt vuốt hàng mi dài của anh: “Tại sao đàn ông mà mi lại dài như thế chứ?”

“Em thích thì cho em đấy, chẳng có ích gì” – Anh trả lời, mắt vẫn không mở.

“Có ích chứ, anh rất đẹp trai mà” – An Di nói.

“Cuối cùng cũng chịu thừa nhận là bị anh quyến rũ rồi” – Anh cười, An Di ngượng, khẽ dấm vào ngực anh.

“Em không có”

“Còn nói dối sao? Anh thừa biết”

“Thế còn anh, anh có bị em quyến rũ không?” – An Di dẫu môi.

Ngôn Hoa mở mắt, nhìn An Di thật lâu rồi mới cất giọng khản đặc.

“Tất nhiên ... có. Ai bảo tiểu yêu tinh em lại xinh như vậy, hại anh từ lần đầu tiên gặp đã bị thu phục mất rồi”

“Ý anh ... ý anh là từ lần em bị ngã vào người anh sao? Aaaaa ... lúc đó trông em chắc là chẳng còn tí hình tượng nào rồi” – An Di chu mỏ.

Ngôn Hoa khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn, anh nói: “Dù có sao đi nữa anh vẫn yêu”

“Sao dạo này anh ngọt ngào thế? Có uống nhầm thuốc không đấy?” – An Di cười trêu anh.

“Uống nhầm thuốc rồi, uống nhầm rồi mới bị em dụ dỗ đến thay đổi như vậy” – Anh trả lời, trong đầu nghĩ đến cái đêm mấy hôm trước anh đã kiên nhẫn ngồi nghe một đồng lí luận xiên xẹo về cách làm cho bạn gái cảm thấy vui của Hoàng Tử.

“Anh này”

“Hửm?”

“Em đậu rồi, thi đậu vào lớp đầu luôn đấy, anh thưởng cho em đi” – An Di cười khúc khích.

“Thầy dạy em, em đậu rồi em không cảm ơn thầy mà ngược lại còn muốn thầy thưởng sao?” – Anh hỏi.

“Ồ ... Thì chẳng phải em là bạn gái anh sao? Giúp bạn gái là việc nên làm, bạn gái có một chút thành tựu thì phải động viên và khuyến khích. Thế nên ... anh mau thưởng cho em”

“Được thôi, thưởng cho em này” – Vừa dứt lời anh liền kề sát lại, đôi môi lạnh lạnh đã đặt lên cánh môi ngọt ngào của cô. An Di dần ra, mặc cho anh cứ làm càng, đến khi cô không thờ nổi nữa thì anh mới chịu thôi, sau đó còn đùa giỡn mà cắn môi cô một cái. “Thưởng như thế đã đủ chưa, nếu chưa đủ thì ...” – Ngôn Hoa lại kề mặt sát đến.

“Đủ ... đủ rồi, anh thưởng như thế khác nào anh đang tự thưởng cho mình đâu chứ?”

“Đúng thế, bạn trai của em giúp em cho nên em trước hết phải thưởng cho bạn trai đã”

“Thế còn em thì sao, như thế thì hơi cho anh quá đấy”

“Còn em à? Tặng em cả một người bạn trai vừa đẹp trai vừa tài giỏi như thế em còn chưa hài lòng sao? An tiểu thư, cô có cần thêm phục vụ đặc biệt nào không?”

“Anh thật tự cao”

“Thì sao?”

“Không sao cả. Chẳng phải anh nói ngủ à, sao lại nói nhiều thế?”

“Chẳng phải do em không ngủ được nên mới nói nhiều à?”

“Tại anh mà”

“Được, được, tại anh. Giờ thì yên lặng nhé, ai nói chuyện người đó sẽ là heo”

An Di nghĩ ngợi một lúc lại quay sang nhìn đồng hồ, vừa muốn về lại vừa muốn không phải làm phiền giấc ngủ của anh, khó khăn lắm anh mới chịu nghỉ ngơi, cô không thể bắt anh đang say ngủ phải dậy mà đưa cô về. Tài xế nhà cũng được, taxi cũng được, nhưng trước hết phải thoát ra được khỏi vòng tay tên ma vương hắc ám này trước.

An Di ngơ ngậy tay chân một lúc vẫn không biết tháo cái chần đang quấn vòng xung quanh mình ra như thế nào thì Ngôn Hoa lại cất giọng lười biếng.

“Yên nào”

An Di ngước mắt nhìn, anh hiển nhiên vẫn không mở mắt mà thều thào lên tiếng: “Một phút nữa”

Ý anh là cô đợi anh một phút nữa anh sẽ dậy sao? Cũng chẳng biết là anh đã dậy chưa hay đang nói mớ nữa đây ???

An Di khẽ gọi: “Anh ơi”

Anh không đáp cô lại thì thầm: “Thầy Ngôn ơi”

Anh vẫn không có động tĩnh gì, An Di bĩu môi hừ một tiếng, ây da cái tên hắc ám này tuyệt nhiên là nói mớ, vẫn ngủ say như thế này cơ mà, chán thật. An Di không nằm yên được nữa, đã vậy còn bị anh ghì lấy đến cả người tê rần.

An Di nhìn anh ngủ như đứa trẻ, mặc sức ôm cô chặt thít với vẻ mặt đầy đắc ý, cô liền tỉnh ranh đưa tay lên bẹo vào má anh rồi lại véo mũi của anh, sau còn vuốt vuốt hàng mi dài mà cô yêu thích kia nữa.

Đang vui vẻ chòng ghẹo anh, bỗng soạn một cái, bóng đen bên cạnh trở mình lại đè cô xuống dưới thân, An Di hoảng một phen nằm im thín thít như chú mèo con vừa phạm lỗi.

“Thế nào? Nghịch vui chứ?” – Giọng nói trầm khàn lười biếng lại cất lên.

“Em... em” – An Di ấp úng.

“Bảo em ngoan ngoãn nằm yên em lại không nghe, nói cho em biết. Anh... cái đó... có giới hạn thôi. Đừng bắt ép anh...” – Ngôn Hoa dụi dụi mặt vào hõm cổ thơm tho của An Di như trẻ con làm nũng mẹ.

An Di mồm mịch chẳng hiểu lời anh nói, cảm giác duy nhất bây giờ là hõm cổ bị anh cọ vào nhột đến phát ngứa, cô khịt mũi nũng nịu: “Anh đừng như vậy mà”

“Yên lặng, không thì em chết chắc” – Anh thì thào.

“Đừng cù em nữa, rất nhột đó” – An Di phản kháng.

“Hmmm, yêu nghiệt, tha cho em” – Ngôn Hoa ngừng lại không dụi nữa, nhắm đúng mục tiêu, xương quai xanh quyến rũ của ai đó cắn nhẹ một phát rồi ngồi bật dậy đi thẳng vào nhà tắm, trong đầu chỉ có thể lặp đi lặp lại một ý nghĩ, phải hạ hỏa, phải hạ hỏa, phải tắm nước lạnh, phải tắm nước lạnh.

An Di trở người, hét lên suýt xoa: “Em là đồ ăn của anh à? Sao cứ thích cắn em thế?”

Trong nhà tắm có tiếng anh nói vọng ra: “Thích là thích thế thôi” – Nói rồi Ngôn Hoa cũng tự cười giễu mình, nhóc con này thật biết cách khiến cho anh khổ sở mà, năng lực kiềm chế mà người đàn ông kiêu ngạo như anh vẫn luôn tự hào dần dà đã bị cô làm cho lung lay hết lần này đến lần khác.

....

“Tiểu thư, đồ mà cậu chủ dặn dò chuẩn bị đây ạ, cậu chủ bảo rằng tôi hãy tự nghĩ đi, chỉ cần hợp với cô là được rồi, mong cô thích” – Hoàng Tử lù lù đi vào, trên tay cầm một túi lớn bảo là quần áo.

An Di nhận lấy rồi mở ra xem, bộ váy ngắn hai dây mỏng tanh, khoét ngực chữ V thì vừa sâu vừa rộng, không những vậy còn là váy hở lưng sao? An Di nghiêng răng kèn kẹt trùng tên robot: “Hoàng Tử, cậu... cậu, cậu chọn quần áo kiểu gì thế?”

“Áy, cô không thích sao? Da cô trắng nõn hợp với màu đen tuyền quý phái, chiều cao trung bình hợp với kiểu váy ngắn xoè rộng, xương đòn của cô vô cùng quyến rũ thế nên kiểu tay dây là vô cùng phù hợp, còn nữa vòng một với số đo hoàn hảo là 81 thì kiểu khoét ngực chữ V sẽ tôn lên triệt để sự gợi cảm, còn nữa...”

“Cậu im ngay cho tôi” – An Di quát, hai mặt đỏ gay như quả cà chua chín.

“Tôi vô tội, là cô giúp việc quán cà phê của lão Vương phụ trách mua, tôi chỉ cung cấp thông tin mà thôi” – Hoàng Tử rồi rít giải thích.

“Đủ rồi, cậu ra ngoài đi” – Ngôn Hoa từ trong nhà tắm đi ra, nãy giờ vừa vặn anh đã nghe cả cuộc đối thoại của hai người lúc này bật cười thành tiếng. “Xem ra tiểu quý của anh không thể coi thường được”

“Ý anh là gì?” – An Di khó hiểu quay sang nhìn Ngôn Hoa mới phát hiện anh vẫn không kiêng dè, theo thói quen chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm ngang hông, cơ ngực cuộn cuộn phô bày trước mắt An Di khiến cô thoáng ngượng quay đi.

“Chẳng phải đã nhìn qua nhiều lần rồi sao? Còn ngược à? Hay là cho em nhìn thêm chút nữa, sẽ nhanh quen thôi, không cần phải ngược ... là của em tất” – Ngôn Hoa thân nhiên nói.

“Em ... em đi thay quần áo” – An Di đứng vụt dậy chạy vào nhà tắm đóng sầm cửa lại.

Ngôn Hoa nhìn chiếc váy nằm chõng chơ trên giường, anh nhú mồm với tay cầm lên mang lại trước cửa nhà tắm.

“Này nhóc, em định thay đồ kiểu gì? Là thay đồ của anh ra rồi không mặc gì sao?” – Anh hỏi.

“Ồ ... vậy. Cái váy đó ...” – An Di vò đầu bứt tóc, thôi chết, thẹn quá hoá giận luôn rồi.

“Váy của em bẩn rồi, cứ mặc tạm thứ mà tên gốc đó chuẩn bị đi, hôm khác anh bắt đền dẫn em đi mua nhé”

“Không ... Không phải, ý em là hình như em không thích hợp cho lắm, cái váy đó ...”

“Anh biết, thế nên thay ra rồi anh đưa em về thẳng nhà, để người khác mà nhìn thấy em ăn vận thế này thì anh thả bắt em ở đây luôn cho rồi”

“Nhưng mà ... nó ở trên giường, em không có mang vào đây”

“Mở cửa ra, đây này”

An Di vội mở cửa, ‘cách’ một tiếng khuôn ngực vạm vỡ của anh liền hiện ra mồn một trước mắt, Ngôn Hoa khẽ véo mũi An Di rồi mới đưa chiếc váy cho cô, nhìn chiếc váy trên tay mình An Di khóc không ra nước mắt ...

—

“Ồ” – Ngôn Hoa từ phòng thay đồ trở lại nhìn thấy An Di đang đứng trước gương chỉnh sửa váy, tấm lưng nõn nà đưa về phía anh, chiếc váy khá ngắn làm lộ ra đôi chân thon thả, mảnh khảnh, trắng hồng. Nhất là lúc này, An Di chột xoay người lại ... Phần khoét ngực chữ V và dây áo mỏng manh làm tôn lên đôi gò bồng đảo cân đối, thoát ẩn thoát hiện, trên xương đòn của cô vẫn còn vết ửng đỏ khi nãy anh cắn để lại, một nụ hoa anh đào be bé trên hồng cổ trắng tuyết ...

Ngôn Hoa bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc, yết hầu không ngừng di chuyển lên xuống.

“Anh ... anh đừng có nhìn em như vậy mà” – An Di bối rối.

Ngôn Hoa quay đi ngay lập tức, che giấu biểu hiện khác thường của mình, anh trở lại phòng thay đồ lấy một chiếc áo vest đến khoác vào cho cô, An Di mỉm cười bảo: “Thế này thì ổn hơn”

“Ừm” – Anh ho khẽ một cái. Nhóc con ngây thơ này luôn vô tình khiến anh phải nao núng, cô trở thành điểm yếu của anh rồi ...

“Về thôi, anh đưa em về” – Ngôn Hoa nắm tay cô dẫn xuống lầu.

Đi đến tầng trệt nhìn thấy ba lô của mình ở đó An Di mới chợt nhớ ra một điều, vội chạy tới lục tìm thứ gì đó, Ngôn Hoa đứng tựa vào cầu thang nhìn cô một cách khó hiểu.

“Đây rồi, cái này tặng cho anh” – An Di chìa chiếc hộp đen ra hí hửng nói.

“Cho anh?” – Anh nhú mồm.

“Vâng, anh mở ra xem đi” – An Di giục.

“Cà vạt?” – Ngôn Hoa mở gói quà, là một chiếc cà vạt hiệu Armani màu xanh thẫm.

“Em thất cho anh nhé” – Cô hỏi.

Ngôn Hoa gật đầu. An Di cầm lấy chiếc cà vạt thành thạo mở đúng cổ áo sơ mi của anh lên, chiều cao quá khổ của anh khiến An Di phải nhón gót lên mới có thể thuận tiện hơn.

“Em biết thất không?” – Ngôn Hoa vòng tay qua eo giữ thăng bằng giúp cho cô.

“Tất nhiên, em rất thường thất cho ông và ba đó, tay nghề không tồi đâu nhé” – An Di nháy mắt.

Khoảng cách rất gần, cô còn đang chòm người về phía anh, đôi môi anh đào chúm chím đang mấp máy, mùi hương quyến rũ quen thuộc vẩn vút nơi đầu mũi làm cho anh chìm đắm.

“Xong rồi ... Ồ ... anh” – Không để cô nói thêm gì, bờ môi lạnh lạnh của anh đã phủ xuống cánh môi ngọt ngào của cô.

“Anh vì em mà điên rồi. Cảm ơn em, bảo bối của anh” – Ngôn Hoa

An Di ngăn người ra ...

Ngôn Hoa lái xe đưa An Di về, trước khi cô xuống xe còn dặn dò cô chuẩn bị cẩn thận cho buổi nhập học ngày mai, cuối cùng anh còn bảo sẽ cho cô một bất ngờ lớn.

An Di vào nhà, ngó nghiêng không thấy người đâu, chắc chắn rằng cô bạn Gia Ân vẫn chưa về mới thở phào nhẹ nhõm, đầu tiên thay chiếc váy đáng hôn này ra trước đã, ngượng chết đi được.

Thay đồ trở ra cô liền nhìn thấy Gia Ân lù lù ngồi trên sofa, giặt cả mình.

“Cậu vừa về à?” – An Di hỏi.

“Ừ, vừa ăn tối với Tony về. Tớ có mua cho cậu đây, tớ bảo đầu bếp hôm nay không cần đến rồi” – Gia Ân nói.

“Cảm ơn cậu” – An Di cười xoà.

“Xất, nói thừa.” – Gia Ân ngoắt tay gọi: “Này, cậu lại đây, tớ tám chuyện cho nghe. Cậu không biết hôm nay tớ moi được bao nhiêu tin tức từ chỗ anh Tony đâu”

An Di ngồi lơ đãng nghe Gia Ân huyền thuyên mấy chuyện không đầu không cuối về ngôi trường đại học sắp tới cô sẽ gắn bó đến tận bốn năm. Cuối cùng thì cũng đến vấn đề khiến An Di phải căng thẳng rồi đây ...

“... Di Di, cô chủ nhiệm khoa của chúng ta là người châu Á đấy cậu biết không? Tớ nghe Tony bảo cô ấy là chị họ của thầy giáo siêu đẹp trai hôm nọ làm giám khảo môn văn đáp của chúng ta đây. Hình như hôm ấy đáng ra giám khảo là cô chủ nhiệm khoa cơ, nhưng vì bận việc cho nên mới nhờ em trai đấy, người gì đâu mà phong độ chết đi được, đã tài giỏi còn rất nhiệt tình giúp đỡ nhé. Cậu không biết đâu thầy ấy là phó giáo sư khoa y của Tony mới vừa được bổ nhiệm đấy, năm nay chỉ mới hai mươi bảy tuổi mà thành tựu không hề nhỏ nhé, danh tiếng ở Châu Âu cũng bắt phàm luôn, thì ra là con trai trưởng của tập đoàn lừng lẫy Ngôn Thị, thảo nào lúc trước tớ còn ngờ ngợ không biết đã nhìn thấy qua ở đâu rồi, ra là trên tạp chí. Gia thể hiện hách như vậy mà dùng một cái từ bỏ hết đề đi làm giảng viên đại học, không những vậy còn là một bác sĩ khoa nội tim mạch có tiếng trong giới. Bây giờ tớ nghĩ thầy ấy từ thần tượng của Tony đã trở thành thần tượng của cả tớ luôn rồi ... Ôi! Nam thần ...”

An Di ngồi thừ ra, thấy vậy Gia Ân liền huých vai cô hỏi: “Có phải ngất ngây rồi không? Hôm nay tớ nghe Tony kể mà mồm không thể không ngoác to đây ngay nhiên. Tony hiện đang là nghiên cứu sinh năm hai của thầy ấy, anh ấy bảo rằng thầy ta quản lý cả một phòng thực nghiệm trực thuộc đại học đấy, chỗ đó là tự thầy ta xây dựng rồi mới đăng kí kiểm duyệt, nghe nói nó nằm trong một khu nhà cổ rất đẹp, vì là học trò cưng của thầy, lại còn thi lên nghiên cứu sinh để tiếp tục theo học hỏi cho nên Tony được ưu ái tặng một phòng để nội trú siêu rộng và siêu đẹp ở trong đó luôn, khỏi phải nói đến sự hào phóng của người giàu có rồi chứ nhỉ? Tony hứa là ngày mai tan học sẽ đưa bọn mình đến đó chơi một lần cho biết, ở đó có một quán cà phê sách do người làm của thầy ấy quản lý, nghe nói thôi là biết được nơi đó rất oách rồi.”

An Di vẫn cứ ngẩn ra không có động tĩnh gì khiến Gia Ân nãy giờ huyền thuyên cũng mất cả hứng, cô ném thẳng chiếc gối ôm trong tay về phía An Di: “Này này này, tớ nói đến khăn cả giọng thế mà cậu thả hồn đi đâu đấy? Có nghe vừa rồi tớ kể gì không? Mặt cậu dần thối ra đấy là ý gì?”

“Ân Ân, tớ bảo này, tớ có chuyện muốn nói với cậu” – An Di dè dặt nói.

“Nói thì nói mau ra, việc gì cậu phải trưng bộ mặt bất bình ra như thế, ghét chết đi được” – Gia Ân lườm, ngồi sát lại nghe ngóng.

“Tớ ... có ... có ... có” – An Di ngập ngừng.

“Cậu có cái gì, nói ra đi chứ, làm tớ hồi hộp cậu vui à?” – Gia Ân nhấn nhó.

“Tớ có người ấy rồi”

“Người ấy? Là người gì, cái gì mà người ấy?” – Gia Ân khó hiểu.

“Ý tớ là bạn trai” – An Di thoáng đỏ mặt.

“Hờ? Cái gì? Bạn ... bạn trai? Là việc của khi nào? Là ai? Bao nhiêu tuổi? Ở đâu? Làm nghề gì? Quen nhau khi nào? Có đẹp trai không? Tớ có quen không? Cậu làm sao mà quen biết người ta? Cậu ...”

“Khoan đã ... Cậu hỏi như thế làm sao mà tớ trả lời đây?” – đầu óc An Di rối bưng rồi bết không biết trả lời từ đâu.

“Chuyện này, chuyện này, chuyện này không nhỏ à nha, cậu không ngoan ngoãn khai rõ ngọn ngành thì tớ không tha đâu đó. Nói mau” – Gia Ân hí hửng đón chờ câu trả lời.

“Cậu phải hứa với tớ là đừng cắt ngang đấy, nghe cho rõ đầu đuôi rồi mới nói tiếp được không?”

“Cần gì phải nghiêm trọng như thế chứ?”

“Ân Ân” – An Di hấn giọng.

“Được rồi được rồi, tớ hứa tớ hứa. Cậu mau kể đi.” – Gia Ân hỏi thúc.

“Cậu còn nhớ hai năm trước đây tớ từng bảo là tớ thích thầy giáo của tớ ở trường D không?”

Gia Ân chau mày, nét mặt thay đổi, thái độ nghiêm túc hỏi An Di: “Khoan đã. Cậu đừng nói lần này cậu về thành phố D đã gặp lại người đó? Không những vậy hai người còn ... Nay đại tiểu thư, không phải tên thầy giáo thối ấy đã có bạn gái rồi sao? Đã hai năm hơn rồi đấy, cậu đừng đùa với tớ chứ?”

“Ân Ân à, cậu nghe tớ nói xong đi đã. Lúc trước tớ cũng nghĩ như cậu cho nên mới rời thành phố D, một mình trở lại Anh chính là để quên đi tình cảm đầu đời đại kờ của mình. Nhưng chắc cậu cũng biết mà, tớ thật sự không quên được anh ấy, bao nhiêu hồi ức trong vồn vện một năm quen biết đã khiến hình bóng đó khắc sâu trong tâm trí tớ, tớ còn tưởng mình thật sự quên được anh ấy rồi cho đến khi tớ gặp lại anh ấy. Bao nhiêu sự thật dần được hé lộ càng chứng minh tình yêu này không chỉ là đơn phương. Anh ấy cũng yêu tớ, anh ấy chưa từng có bạn gái trước đây, điều duy nhất ngăn cản anh ấy thừa nhận tình yêu với tớ chính là thân phận đặc biệt của anh ... ngoài ra còn vì hôn ước giữa tớ và Du Thăng ... Nhưng trải qua nhiều chuyện, thậm chí là sự nguy hiểm, cuối cùng tớ và anh ấy cũng được tác hợp, chỉ là ba vẫn cố chấp vì cái chết của chị An Dao mà mang ác cảm với người nhà giáo, nếu không phải nhờ ông nội làm bao nhiêu việc vì tớ thì có lẽ chuyện tớ và anh ấy còn rất xa vời ... còn về thân phận đặc biệt của anh ấy ...”

Gia Ân ngồi im thin thít nghe An Di kể, cuối cùng cũng kim lòng không được mà rung rung xuýt xoa: “Thì ra vì vậy tên đó mới làm trái lòng mình mà đẩy cậu đi, làm tổn thương cậu nhưng ầu cũng vì tốt cho cậu ...”

“Ừ ...” – An Di khẽ đáp, hai mắt đã sớm đỏ hoe.

Thấy An Di như vậy Gia Ân cũng mũi lòng, không muốn cô tiếp tục nhắc đến chuyện buồn của hai người nữa liền đổi chủ đề: “Được rồi, tớ không tùy tiện nhắc tên xấu xa đó nữa, cậu cũng không được khóc nữa, tạm thời dẹp qua bên đi nhé, đi rửa mặt rồi vào ngủ sớm mai còn đến lớp. Đừng để ngày mai mang cặp mắt sưng húp này đi học, nhìn xấu kinh ấy.”

“Biết rồi. Nhưng mà tớ còn chưa nói chuyện này ...”

Gia Ân xua tay: “Không nói nữa, tớ cũng không nghe nữa, buồn ngủ rồi. Mau mau đi ngủ đã” – Nói rồi Gia Ân phóng dậy đi vào phòng ngủ, An Di thở dài lắc đầu: “Tớ còn chưa nói với cậu anh ấy là ai mà ...”

---

*3300 chữ nha, hôm qua đang edit thì ngủ quên mất, hôm nay cũng ngủ quên nốt nhưng nửa đêm giật mình bật dậy edit cho xong để mọi người hóng quá cũng sốt ruột làm cho xong nhanh. Huhu, mai kiểm tra, giờ dự là thức học bài tới sáng luôn rồi. Mọi người đọc vui vẻ !!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Yêu Xa

Yêu xa là sự lựa chọn không hề an toàn, là đánh cược với tất cả để giữ được trái tim nhau. Yêu xa là chấp nhận đợi chờ nhau vô điều kiện, chờ đợi một người cũng giống như cảm giác đi trên một con đường dài tít tắp, không nhìn thấy điểm dừng chân nhưng họ vẫn cứ đi. Yêu xa là chấp nhận cô đơn, một nỗi cô đơn êm ái nhưng ngọt ngào. Dẫu có niềm vui hay nỗi buồn cũng chỉ có thể chia sẻ bằng những icon khó khăn, bằng một đường truyền tin rồi rạc và để lại là tiếng tút tút không cảm xúc. Ôm nỗi cô đơn khi đông đến người ta đan tay vào nhau bước đi trên phố, khi tình cờ bắt gặp một chàng trai lông ngóng chờ một cô gái suốt mấy tiếng để chỉ nói lời xin lỗi, còn mình thì chỉ có thể nhìn nhau qua màn hình vô tri vô giác ... Những lúc bật khóc nức nở cũng len lén lau vội đi, gượng bước tiếp, những lúc hạnh phúc ngập tràn chẳng thể lao vội đến ôm chầm lấy ai đó ... Yêu xa là cô đơn, là tự vỗ về trái tim rằng có một người để đợi, để nhớ, để thương, rằng có một người cũng đang cô đơn ở nơi xa như mình vậy ...

~~~~~

Gia Ân bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại réo rắc bên tai, mắt nhắm mắt mở vớ lấy rồi chẳng buồn xem xem ai gọi đến đã tắt đi. Hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn chưa sáng hẳn ai lại không có chút lịch sự lại gọi vào lúc này vậy? ... Không quan tâm, phải ngủ thêm đã.

Tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên, Gia Ân khó chịu vò đầu bứt tóc rồi hậm hực cầm điện thoại lên ấn nút nghe, đang định lên tiếng mắng xem ai đang làm phiền giấc ngủ của mình thì bên kia đã nhanh chóng có tiếng người nói trước, là một giọng nam trầm thấp êm dịu ...

“Heo lười biếng mau dậy đi, hôm nay em phải đến trường đấy”

Gia Ân chợt bừng tỉnh dụi dụi mắt đến mấy bận mới nhìn rõ tên người gọi đến đang hiển thị mồn mồn trên màn hình điện thoại: Tiểu Ngón

Tiểu Ngón, Tiểu Ngón, Tiểu Ngón ... Ôi dào, hoá ra đây chính cái tên nhóc Tiểu Ngón mà suốt ngày gọi cho Di Di, vậy đây chính là ... là tên thầy giáo thối tha đã cướp mất trái tim cô nàng Di Di đây sao? Thảo nào cứ cảm thấy kì kì quái quái làm sao? Cái cô nhóc An Di này còn bảo đây là tên nhóc nào

đấy của ông nội, làm cô cứ tưởng thật nữa chứ, cậu mà dậy đi tớ sẽ cho cậu biết tay Di Di nhé ...

“Bảo bối, em dậy chưa đấy” – Giọng người kia lại truyền đến.

“Hmmm, xin lỗi tôi là Janice, là bạn của Di Di, cậu ấy vẫn còn ngủ, anh là ai? Có gì cần chuyển lời không?” – Gia Ân bán tín bán nghi về suy luận của mình, nấp mờ hỏi.

Ngôn Hoa ở đầu dây bên này im hơi lặng tiếng mất một lúc mới đáp lại: “Không có gì, nhờ cô dặn dò cô ấy nhớ ăn sáng đầy đủ ... Àh, trời hơi lạnh, bảo cô ấy mặc ấm một chút. Cảm ơn”

“Di Di à? Đạo gần đây cô ấy không ăn sáng. Mà ... anh là ai?” – Gia Ân vẫn khẳng khái muốn truy hỏi xem người kia có đúng là người cô đang nghĩ đến hay không.

“Cô sẽ sớm biết thôi. Tạm biệt”

Gia Ân vẫn còn đần mặt ra thì người ta đã cúp máy rồi, không hiểu là có ý gì nữa, còn bảo là sẽ sớm biết sao? Biết cái đầu nhà anh, An Di đã sớm khai báo cho tôi rồi còn cần anh phải chờ anh khai ra sao? Dờ hơi ... cơ mà cũng quan tâm Di Di phếch đấy.

Gia Ân trở mình nằm đối diện với An Di, cái đồ đầu heo này vẫn còn ngủ say như chết đây này, hay cho cậu giấu diếm lâu như vậy, cũng phải thôi, hai người đến với nhau đầu phải dễ dàng gì ... Nhưng mà hiện giờ nếu An Di ở đây thì chẳng phải hai người họ lại thành ra là ‘yêu xa’ hay sao? Đã là khó khăn mới đến được với nhau vậy mà lại chạy sang tận đây học đại học sao đồ ngốc?

Hơn ai hết Gia Ân hiểu được ‘yêu xa’ có cảm giác như thế nào, cô và Tony đã trải qua ba năm dài đằng đẳng yêu nhau trong xa cách ... Đó không phải là một điều dễ dàng vì yêu xa là sự lựa chọn không hề an toàn, là đánh cược với tất cả để giữ được trái tim nhau. Yêu xa là chấp nhận đợi chờ nhau vô điều kiện, chờ đợi một người cũng giống như cảm giác đi trên một con đường dài tít tắp, không nhìn thấy điểm dừng chân nhưng họ vẫn cứ đi. Yêu xa là chấp nhận cô đơn, một nỗi cô đơn êm ái nhưng ngọt ngào. Dẫu có niềm vui hay nỗi buồn cũng chỉ có thể chia sẻ bằng những icon khô khốc, bằng một đường truyền tin rồi rạc và để lại là tiếng tút tút không cảm xúc. Ôm nỗi cô đơn khi đông đến người ta đan tay vào nhau bước đi trên phố, khi tình cờ bắt gặp một chàng trai lóng ngóng chờ một cô gái suốt mấy tiếng để chỉ nói lời xin lỗi, còn mình thì chỉ có thể nhìn nhau qua màn hình vô tri vô giác ... Những lúc bật khóc nức nở cũng len lén lau vội đi, gượng bước tiếp, những lúc hạnh phúc ngập tràn chẳng thể lao vội ôm chầm lấy ai đó ... Yêu xa là cô đơn, là tự vỗ về trái tim rằng có một người để đợi, để nhớ, để thương, rằng có một người cũng đang cô đơn ở nơi xa như mình vậy ...

Gia Ân cảm thấy hối hận, thật lòng hối hận vì trước đó đã hết lần này đến lần khác mè nheo thuyết phục An Di cùng mình thi đến Harvard, cô thừa nhận, chuyện chứng minh thực lực với gia đình chỉ là một cái cớ, điều cô thật sự mong muốn đó chính là được ở gần Tony, được rút ngắn khoảng cách mặc định đã chia cắt hai người.

Sớm biết An Di và tên kia sẽ thành đôi thì từ đầu cô đã không rủ rê An Di rồi, bây giờ chẳng phải họ mỗi người một nơi sẽ lại lâm vào thế cục ‘yêu xa’ như cô trước đây sao? Thật khó nghĩ mà ...

“Này, đồ đầu heo, đồ lười biếng, dậy mau” – Gia Ân kéo chăn gọi An Di.

“Ày ... còn sớm mà, để tớ ngủ thêm một chút nữa thôi” – An Di giằng lấy chăn trở lại rồi kéo che kín luôn đầu.

“Còn không dậy thì muộn là tớ mặc kệ cậu đấy, Tony bảo hôm nay đưa tớ vào cậu đi học cho nên cậu mau ngoan ngoãn dậy sớm đi, anh ấy sắp đến rồi” – Gia Ân lại một lần nữa kéo chăn ra, lúc này cô nhanh tay quăng luôn tấm chăn sang bên để cô ngốc An Di này có muốn giăng lại cũng không giăng được.

“Cậu đừng gây rối nữa, cậu cứ đi với Tony đi, lát sau tớ bảo tài xế đưa đi cũng được” – An Di lật người nằm úp mặt xuống gối tránh né ánh sáng gay gắt của đèn phòng.

“Bao giờ cậu mới bỏ được tật xấu ngủ nướng này đi chứ đại tiểu thư, ki lục đi học trễ của cậu hiện giờ chắc không ai phá nổi rồi đấy” – Gia Ân thẳng tay phát vào mông An Di một cú rõ kêu.

“Ày, cái đồ xấu xa nhà cậu. Đau chết tớ rồi!” – An Di lười biếng ngồi chồm dậy dụi mắt.

“Có thể mới chịu dậy ... Mà xem ra hàng của cậu chất lượng thật đấy, phát sưng cả tay” – Nói xong Gia Ân liền cười ha hả đắc ý rồi chạy vụt ra khỏi phòng.

“Đồ biến thái” – An Di vớ đại lấy chiếc gối ném thẳng về phía cửa rồi lầm bầm: “Đạo này toàn gặp kẻ biến thái, ngay cả cậu cũng biến thái nốt à?”

—

“Cậu chủ à cà vạt cậu chọn hôm nay trông không hợp với cậu cho lắm” – Hoàng Tử tay cầm tập tài liệu chuẩn bị cho Ngôn Hoa đi làm leo đèo theo phía sau anh.

“Cậu bớt lảm chuyện lại đi thì hơn” – Ngôn Hoa quay người lại giật lấy tập tài liệu.

“Tôi biết mà vì đây là quà tiểu thư An Di tặng cậu, nhưng sự thật là nó không hợp với trang phục hôm nay của cậu”

“Cậu chắc chắn như vậy?” – Ngôn Hoa khựng lại vài giây.

Ánh đèn trên màn hình hiển thị của Hoàng Tử chớp chớp liên tục: “Ồ ... nhưng mà cũng không hẳn, đối với đa số đàn ông thì có lẽ vậy, còn cậu chủ thì hẳn là một ngoại lệ vì cậu mặc thứ gì thì mọi người xung quanh cũng đều tán dương, lão Vương bảo tôi không hiểu đâu vì tôi là robot”

“Cuối cùng cũng thấy cậu thông minh được một chút” – Ngôn Hoa nhếch mép cười.

“Thế thì cậu nói cho tôi biết vì sao đi?”

“Vì tôi đẹp trai. Trang phục chỉ là yếu tố phụ” – Ngôn Hoa thần nhiên đáp.

“À, vì cậu chủ đẹp trai. Ra là vậy, điều này tôi biết mà”

“Biết thì tốt. Lại đây bây giờ cần cậu động não một chút” – Ngôn Hoa ngoắt tay ra hiệu Hoàng Tử đến trước tủ kính treo đầy chìa khoá xe hơi.

“Lại chọn xe à cậu chủ?”

“Ừ, đưa bạn gái đi chơi thì nên dùng chiếc nào?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Không phải hôm nay cậu đi làm sao cậu chủ?”

“Lắm chuyện, bảo cậu chọn thì mau chọn đi” – Ngôn Hoa chau mày.

“Aston Martin one-77 – phiên bản giới hạn chỉ có 77 chiếc trên toàn thế giới, động cơ nạp khí tự nhiên mạnh mẽ nhất thế giới, động cơ 7,3 lít V12 có công suất 750 mã lực, mô-men xoắn cực đại 678 Nm, hộp số 6 cấp cho phép xe tăng tốc từ 0-100 km/h trong chưa đến 3,7 giây và có thể đạt tốc độ tối đa 352 km/h. Bộ vành 20 inch 7 chấu kép, lốp Pirelli P Zero Corsa 255/35 bánh trước và 335/30 bánh sau ... Đảm bảo mọi quý cô đều sẽ ngã gục. ”

“Được, vậy thì Aston Martin one-77” – Ngôn Hoa nhắm ngay chiếc chìa khoá ngoài nằm ở ngoài cùng rồi không ngần ngại cầm lấy đi thẳng ra ga-ra, chưa đầy một phút sau cả người và xe đã mất hút sau những hàng cây cây dương cao lớn thẳng tắp.

—

“An Di này, hôm nay lại không định ăn sáng à?” – Gia Ân hỏi.

“Không muốn ăn, vào lớp luôn đi” – An Di kéo Gia Ân đi vui vút trên dãy hành lang.

“Cậu vội gì chứ, chẳng phải lúc này còn lười đến nỗi không muốn dậy sao?” – Gia Ân kéo An Di đứng lại rồi ghé vào tai cô nàng: “Tớ quên chưa nói với cậu, sáng nay lúc mặt trời còn chưa lên thì đã có tên nhóc nào đó gọi đến phá giấc ngủ ngàn vàng của tớ đấy, cậu đoán xem là ai?”

“Tớ không rồi hơi đoán việc của cậu, tên nhóc gì chứ? Còn không chịu tìm ra lớp học thì cậu với tớ trẻ là cái chắc” – An Di vội vã kéo Gia Ân đi tiếp.

“Đã bảo là không vội mà, em họ của Tony cũng học chung khoa với bọn mình, anh ấy đã nhờ cậu ta chút nữa sẽ tới dẫn đường việc gì phải vội chứ, cậu mau đoán xem sáng nay là ai gọi?” – Gia Ân cười xảo quyết.

“Liên quan gì đến tớ?” – An Di khó hiểu.

“Gọi vào điện thoại của cậu thì có liên quan đến cậu không?”

“Hừm? Là chuyện của khi nào thế sao tớ không biết?” – An Di lục tìm điện thoại xem lại nhật kí cuộc gọi.

“Cậu ngủ say như chết ấy” – Gia Ân bẹo má An Di trêu cô. “Biết là ai rồi chứ gì? Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn ... ”

An Di vội lấy tay che miệng Gia Ân không cho cô trêu mình nữa: “Cậu ... cậu ... Anh ấy nói gì thế?”

Gia Ân gỡ tay An Di ra, nhả nhó bảo: “Cái đồ heo lười nhà cậu, hẳn ta bảo cậu ăn uống đàng hoàng, rồi ăn bận cho ảm một chút”

“Anh ấy còn nói gì nữa không?” – An Di thắc mắc hỏi.

“Cậu còn muốn nghe gì nữa? Anh yêu em, hôn em một nghìn cái, chụt chụt chụt ... Có phải như vậy không?” – Gia Ân ôm bụng cười ngặt nghẽo.

An Di liên tục véo vào má Gia Ân bảo: “Có cậu mới thích nghe mấy lời sồn gai ốc như thế đấy, trêu tớ, trêu tớ này, cho cậu chết”

Hai cô nàng đùa nhau mất một lúc thì từ xa có tiếng ai đó gọi Gia Ân: “Chị dâu, chị dâu, bên này”

An Di đưa mắt nhìn theo tiếng gọi, đó là một cậu thanh niên điển trai, da trắng tóc vàng trạc tuổi với cô, thoạt nhìn trông cậu ta cứ như bước ra từ một câu chuyện hoạt hình nào đó trông rất quen mắt, An Di cô lục tìm trong kí ức ... à chính là Usui Takumi. Takumi Usui – 17 tuổi, là nhân vật nam chính trong Maid Sama. Takumi đẹp trai, thông minh, yêu thể thao và là chàng trai nổi tiếng nhất trong Seika High. Cậu có mái tóc vàng thừa hưởng từ mẹ, vô cùng đẹp trai thậm chí một vài chàng trai tại Seika High say mê cậu chỉ vì lý do đó. Takumi cực kỳ tài năng trong nhiều lĩnh vực khác nhau, bao gồm nấu ăn, violon, cờ vua, và xã giao. Cậu luôn nhận được điểm số xuất sắc và là một vận động viên tài năng ...

Và cậu thanh niên đang đứng ở phía xa kia trông chẳng khác gì là mấy so với hình ảnh nhân vật Takumi trong bộ Anime Maid Sama mà cô yêu thích cả.

“Đó là em họ của Tony, học cùng khoa với bọn mình đấy” – Gia Ân huých vai An Di.

“Sao tớ trông cậu ta cứ như tên nhóc chưa dậy thì ấy nhỉ? Thật là trẻ con” – An Di lẩm bẩm.

Gia Ân cười: “Ừm, nhưng chỉ có cậu thấy vậy thôi, cậu ta bằng tuổi bọn mình đấy... À, mà tớ quên mất, đại tiểu thư An Di đây chỉ có hứng thú với *ông chú* Tiểu Ngôn nào đấy thôi, hơn tận tám tuổi cơ đấy, thế mà cũng có người đồ như cây si”

“Cậu ... cậu ...” – An Di cứng họng không biết phải đáp lại như thế nào.

“Chào buổi sáng chị dâu” – Một giọng nam cao và trong, cậu thanh niên mỉm cười vui vẻ bước đến chỗ An Di và Gia Ân.

“Chị dâu cái đầu cậu, gọi tôi là Janice là được rồi” – Gia Ân vùng nắm đấm hù dọa.

“OK” – cậu thanh niên nháy mắt với Gia Ân rồi quay sang An Di chìa tay làm quen: “Hi, tớ là William. Cậu có thể gọi tớ là Willi, hân hạnh được làm quen”

“Chào cậu, tớ là Alice.” – An Di niềm nở bắt tay cậu ta.

“Tớ là em họ của anh Tony, còn cậu ắt hẳn là bạn nữ xinh đẹp mà chị dâu hay nhắc tới đây nhỉ. Cậu thật sự ... rất xinh” – Willi tươi cười.

“Cảm ơn cậu, cậu cũng rất điển trai” – An Di khách sáo nói.

“Hai người có thời mề khen mề dài đuôi đi không, oắt con, lớp học ở đâu, mau dẫn bọn tôi đi” – Gia Ân cầu nhàu.

“Bên này, đi thôi”

—

*2600 chữ. Còn một chương đang edit nha, mà không biết khi nào xong cho nên không hứa trước, có lẽ tối nay. Cuối tuần vui vẻ nhé mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Anh Đói Rồi

“Đói bụng rồi, mau đi ăn thôi”

“Anh cuối cùng cũng biết đói rồi sao ... thừa giáo sư?”

“Đói rồi, đói đến mức có thể ăn cả em đây”

~~~~~

Gia Ân, An Di và Willi, ba người vừa đến cửa lớp đã phát rồ lên vì cả cái giảng đường to lớn hôm nay chật kín người.

“Này, còn thù người ra đó làm gì, còn không mau giành chỗ thì chút nữa hoá có mà đứng đấy” – Gia Ân bảo.

Willi gãi đầu, dò mắt đi tứ phía liền phát hiện ở cuối phòng còn một dãy bàn trống. Cậu vội kéo tay An Di lúc này còn đang ngơ ngác nhìn biển người đông nghịt chạy về phía đó, Gia Ân thấy vậy cũng đuổi theo. Ba người nhanh chóng giành được dãy ghế trống cuối cùng rồi ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng tại cậu lẩm lờ” – Gia Ân trách Willi.

“Xin lỗi, vừa rồi tớ vội quá, có làm tay cậu đau không?” – Willi quay sang hỏi An Di, lúc này cậu có vẻ hơi thất lễ vì chưa hỏi han gì đã nắm tay cô kéo đi.

“Ồ ... Không sao, tớ không để ý, không nhờ cậu nhanh nhẹn thì bị tông mất chỗ này rồi” – An Di xua tay cười.

“Phía trên còn có bạn cũ, tớ lên trên ngồi, hai người cứ thoải mái ‘hai người ba chỗ’ ngồi ở đây đi, vì ít ra dãy cuối cùng không ai xuống giành nữa đâu, trông hôm nay coi bộ ai cũng xốt xăng tranh học tiết này nhỉ? Dồn hết lên phía trên rồi” – Willi gãi đầu.

“Đi đi đi đi, đi mau đi oắt con” – Gia Ân lên tiếng xua đuổi rồi lại quay sang An Di bảo: “Lạ thật đấy, thế quái nào lại tranh nhau ngồi phía trên hết vậy nhỉ?”

“Không biết nữa, cũng may là không bị muộn, ngồi đâu mà chả được” – An Di cười hì hì.

—

“Chào các bạn, tôi là May – giảng viên phụ trách môn Anh Văn tự chọn của khoa Ngôn Ngữ, cũng là chủ nhiệm khoa này” – Cô giáo người Châu Á mà Gia Ân nói cô ấy là chị họ của Ngôn Hoa hôm nay vác một cái bụng bầu to tướng đang nghênh ngang đứng trước giảng đường chào lớp.

“Này, đây là chị họ của anh thầy siêu đẹp trai hôm nọ đấy” – Gia Ân thì thầm bên tai An Di.

“Ừ” – An Di mơ hồ trả lời.

...

“Các bạn chắc cũng đã biết rồi chứ, sáu tháng đầu của khoá học năm nay tôi sẽ tạm thời không phụ trách môn Anh Văn tự chọn lớp các bạn, mà thay vào đó sẽ có một giảng viên khác, là ai thì tôi không cần phải nói chứ? Còn về phần chủ nhiệm khoa tạm thời thì còn phải chờ thông báo từ nhà trường nhưng dù có là ai đi chăng nữa tôi cũng mong các bạn sẽ nghiêm túc hợp tác để quá trình dạy và học đạt hiệu quả cao nhất, cảm ơn các bạn, hẹn gặp các bạn trong học kì tới nhé! Khoảng mười phút nữa giảng viên nhận lớp sẽ tới. Tạm biệt!”

Đồng dạng một lúc cô ấy cũng từ từ rời khỏi giảng đường, không khí ở đây lúc này đang vô cùng nhộn nhạo và ồn ào, có vẻ ai nấy cũng háo hức đợi giảng viên thay thế đến ... Lê nào họ đều đã biết là ai sao?

An Di lúc này đang ù ù cạc cạc suy nghĩ thì bị Gia Ân huých vào vai: “Đoán xem là ai?”

“Là ai thì có gì quan trọng không?” – An Di đáp.

“Tất nhiên, đừng nói với tớ là cậu chưa nghĩ ra đấy” – Gia Ân hỏi.

“Nghĩ ra cái gì?”

“Đồ ngốc, hôm trước thầy giáo đẹp trai ấy cũng là thay cô May làm giám khảo môn văn đáp Anh Ngữ. Lần này cô ấy nghỉ dưỡng cho thai kì thì ắt hẳn cũng sẽ nhờ em trai mình tiếp quản lớp thay thôi. Đúng không?” – Gia Ân cười khoái chí.

“Không phải cậu nói người ta là phó giáo sư khoa Y sao? Thế nào mà lại sang đây dạy thế cho khoa Ngôn Ngữ cơ chứ?” – An Di vội vàng phủ định lại thế nhưng trong đầu cô đã không ngừng nghĩ đến khả năng việc này xảy ra là rất cao.

Gia Ân bắt đầu ba hoa: “Vây là cậu không biết rồi, thầy ấy không những dạy khoa Y mà trước đây khoa Ngôn Ngữ, khoa Kinh Tế, khoa Ngoại Giao ... đều đã dạy qua rồi, phải nói là trường Harvard này rất vinh dự có một sinh viên vừa tài giỏi vừa trẻ trung như thế, thầy ta vừa tốt nghiệp là được giữ lại làm giảng viên ngay, trường còn cho thầy ấy tự do thể hiện năng lực nữa chứ, tớ nghe Tony bảo thầy ta trước đây như một người không có chủ hướng, thích dạy khoa nào thì dạy khoa ấy, điều đó không những chứng tỏ thầy ta thông hiểu mọi lĩnh vực mà còn là một tay bất cần đời, có điều hình như hai năm gần đây thầy ta dường như thay đổi hẳn, nhất quyết chỉ phụ trách mỗi khoa Y mà thôi. Lần này không biết có vì chị của mình mà sang nhận khoa này không nhỉ?”

“Ừ tớ không biết” – ... còn lâu tớ mới không biết đó – An Di cười tự giễu.

“Cậu không biết thế cho nên cứ chống mắt lên xem tớ nghĩ có đúng không. Chỉ cần nhìn xem hôm nay sinh viên nữ bọn họ giành hết ngời phía trên thì cũng đã rõ mười mươi rồi” – Gia Ân đắc ý.

“Haizz” – An Di thở dài gãi mặt lên tay vờ ngủ.

“Này, cậu ngủ còn chưa đủ sao?” – Gia Ân hỏi.

“Vẫn chưa, thế nên đừng phiền tớ nữa, cứ tơ tưởng đến thầy giáo siêu đẹp trai đó đi” – An Di lầm bầm.

“Tớ mặc kệ cậu đấy” – Gia Ân không thèm đếm xỉa đến An Di nữa, móc điện thoại ra nhắn tin với Tony.

...

Đừng nha, ngàn lần đừng có là anh. Nếu không sáu tháng tiếp theo dự là sẽ bị anh giày vò cho đến chết, không phải cô chưa từng trải qua sự khắc khe và nghiêm nghị của anh, chỉ là bây giờ thân phận của họ không còn đơn thuần là thầy giáo và học sinh nữa rồi ... đôi mắt nhau trong giảng đường thế này thì phải xử sự làm sao ? Lê nào điều bất ngờ lớn mà anh nói hôm trước chính là việc anh sẽ phụ trách lớp cô sao? Thật là khó nghĩ mà, không phải vì cô không chịu dọn sang ở cùng anh cho nên anh mới dùng cách này để ngày ngày gặp cô đó chứ? Không đâu, anh sẽ không trẻ con như vậy mà ...

“Này, dậy mau, đến rồi, đến rồi, quả thực tớ đoán không sai mà” – Gia Ân réo lên bên tai An Di.

An Di ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt đau đáu của người trên bục giảng đang nhìn thẳng đến mình liền rút cổ khuất sau người ngồi trước.

“Thôi tiêu rồi” – An Di than thở.

“Tiêu cái gì? Đẹp trai phát ngất đi chứ? Nhìn xem đám con gái phía trước miệng ngoác tận mang tai cả rồi kia. Hai mươi bảy tuổi, đẹp trai, đa tài, gia thế hiển hách. Cao khoảng một mét tám mươi tám, da trắng hồng như con gái, tóc rẽ ngôi cao, ngũ quan cân đối, sừng mặt chuẩn nam thân, mày rậm, mí dài,

mắt nâu, sóng mũi cao ngất, môi mỏng phong tình. Thân hình vạm vỡ, chắc chắn tập gym rất đều độ. Áo sơ mi trắng đơn giản của Dior, quần Âu trang trọng của Prada, giày Tây lịch lãm của Jeffery-West, đồng hồ Breguet, còn cả vật ... Ồ trông rất quen mắt nhỉ, là Armani. Hoàn hảo, quá hoàn hảo”

“Cậu lại tiếp tục thăm định hàng hiệu à?” – An Di thở thê.

“Đâu riêng gì tớ, nhìn đi, xem đám con gái phía trên kia kia, cứ như nghìn năm mới được nhìn thấy một anh trai Châu Á đẹp như vậy”

“Haizzz” – An Di lại thở dài.

....

“Tôi là Sam Ng, sáu tháng đầu của khoá học sẽ phụ trách môn Anh Văn tự chọn của lớp này. Hãy nghiêm túc hợp tác. Tiết học hôm nay xem như giới thiệu chương trình, có thắc mắc gì có thể gặp trực tiếp tôi sau giờ học hoặc phòng làm việc ở khu Tây”

Giọng nói trầm thấp, băng lãnh. Phong thái đỉnh đặc lạnh lùng quen thuộc, vẫn là những câu nói ngắn gọn, kiệm lời. Luôn đi thẳng vào vấn đề chính, không dài dòng. Nghiêm túc, khuôn phép và nẫu mực, đôi lúc lại kì kì quái quái như một người lập dị, đôi lúc lại trông như một tên hắc ám hung dữ không hơn không kém, thầy Ngôn của hai năm trước đây và vị giảng viên cao ngạo trên bục giảng kia vẫn không hề thay đổi ... Thế nhưng cô trò nhỏ ngày nào đã thay đổi rất nhiều, bao gồm cả trái tim đã trăm mê, đã yêu say đắm người thầy ấy ...

“Này, này, không phải nhanh vậy đã ngã gục rồi đấy chứ? Nghĩ gì mà chuyên tâm thế?” – Gia Ân kéo tay An Di đang chống trước cằm khiến cô nàng suýt nữa đập luôn cả mặt xuống bàn.

“Đừng phiền tớ” – An Di cau mày.

“Xem kia, tớ phải mách thầy giáo Tiểu Ngôn của cậu mới được. Đại tiểu thư của chúng ta ngất ngây vì giảng viên mới rồi đây này” – Gia Ân trêu.

“Có cậu mới ngất đấy, phiền chết đi được, hôm nay tớ không có hứng học nữa, cậu lo mà chú ý đi” – An Di dỗi, lại gối mặt xuống bàn vờ ngủ.

“Được rồi không trêu cậu nữa, mà này cậu ngủ nhiều như vậy rồi vẫn còn muốn ngủ sao? Này .. này .. này” – Gọi mãi An Di cũng chẳng chịu để ý tới, vẫn cứ vùi mặt trên bàn, thế rồi Gia Ân cũng phớt lờ An Di và thầy giáo đẹp trai kia luôn thể, tranh thủ nhắn thêm vài tin với Tony.

Tiết học rất nhanh đã kết thúc. An Di vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ không chú ý thì phía trên đã có tiếng ai đó gọi tên mình khiến cô bừng tỉnh.

“Alice là ai có thể đứng lên để mọi người được biết không?” – Ngôn Hoa hần giọng hỏi.

“Di Di, gọi cậu kia” – Gia Ân đẩy đẩy tay gọi An Di.

“Cái gì mà gọi tớ” – An Di không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Thầy ta bảo cô May cần chọn một sinh viên nữ làm quản lí lớp, đại loại như là lớp trưởng ấy, giúp cô quản lí và trao đổi thông tin qua lại gì đó, chắc tiện thể làm tay sai vật ấy mà. Vừa nãy thầy ta chọn tùy ý một người trong danh sách lớp, nào ngờ lại là cậu chứ, thế thì có mà chạy đằng trời. Nhìn bọn con gái trên kia đang sống chết muốn biết Alice là ai kia kìa” – Gia Ân cười khúc khích.

“Cậu còn đùa được sao?” – An Di khóc không ra nước mắt nhìn cả lớp đang nháo nhào cả lên.

“Ai là Alice?” – Ngôn Hoa lại hỏi, cả lớp nhìn đảo đảo xung quanh.

“Là ... là em ạ” – An Di đứng dậy lắp bắp ngượng ngùng không dám nhìn thẳng. Có vài tiếng xuyết xoa vang lên đầu đó khen về sự xinh đẹp của cô

Ngôn Hoa nhếch mép cười nhạt một cái: “Được, hết giờ học hôm nay gặp tôi trao đổi một chút. Ngồi xuống đi”

An Di cảm thấy như tất cả ánh mắt đang dồn về phía mình, ngượng ngùng đáp vâng rồi ngồi xuống nép đi để trốn tránh sự hiếu kì của mọi người.

“May cho cậu đây là khoa Ngôn Ngữ đấy, chẳng có được mấy mống con trai, nếu không tớ dám chắc chút nữa cậu hoá may mới không bị bám theo làm quen. Bao nhiêu đây thôi cũng đủ phiền chết cậu rồi đại tiểu thư à, một cậu, hai cậu, ba cậu ... này này bọn họ cứ nhìn cậu suốt đấy.” – Gia Ân quan sát xung quanh rồi thì thầm.

“Tớ thấy cậu mới phiền đấy, phiền chết đi được.” – An Di cáu gắt.

Gia Ân ngăn người: “Ồ cái cậu này, lạ thật đấy, không thèm để ý đến cậu nữa”

...

Cuối giờ học An Di mặt mày ủ dột đi về phía khu Tây của trường để mặc Gia Ân theo Tony đi ăn trưa. Khó khăn lắm An Di mới từ chối khéo được mấy lời hẹn ăn trưa của mấy cậu trai choai choai trong lớp, cũng may nhờ có Willi đứng ra nói giúp không thì An Di theo lời của Gia Ân thế nào cũng sẽ bị phiền chết mất.

Trong lòng không ngừng mắng thầm Ngôn Hoa đáng ghét kia khiến cho cô bị mọi người chú ý, đáng ghét, đáng ghét, đã thế không thèm nói cho cô biết trước một chút, báo hại cô hôm nay phải lụng khụng trong lớp như con ngốc vậy.

Lần quần mãi mới tìm ra phòng làm việc của Ngôn Hoa. Tên đầu xỏ khiến cô lúng túng lúc này đang ung dung ngồi đọc sách trong phòng làm việc của mình.

An Di không thềm chào hỏi gì, vừa vào phòng đã ngồi phịch xuống ghế lấy tài liệu của lớp ra xem.

Bỗng đi mất một lúc thấy anh vẫn không màng đến sự hiện diện của mình, An Di lén đưa mắt nhìn anh, tuyệt nhiên vẫn say sưa đọc sách. Tức chết đi được, cô vừa định lên tiếng thì lại có tiếng gõ cửa. An Di tự ý thức được thân phận của mình liền ngoan ngoãn đi ra mở cửa.

“Em chào cô ạ” – An Di lễ phép cúi chào rồi theo quán tính nhìn thấy cô May vác cái bụng to kènh đi lại có vẻ khó khăn liền đến bên cạnh dìu cô ấy vào trong ngồi.

“Chào em, cảm ơn em. Em là ...?”

“Là sinh viên chị nhờ tôi chọn giúp, cô ấy tên An Di” – Ngôn Hoa lúc này mới bỏ quyển sách đang cầm trên tay xuống rồi cất giọng.

“À, em là người Châu Á đúng không, xinh thật đấy” – Cô May cười hỏi.

“Dạ, em cảm ơn cô. Thưa cô em cần làm gì ạ?”

“Không có gì nhiều, em sẽ phụ trách một số công việc như giúp chủ nhiệm khoa tạm thời và trực tiếp phụ trách các hoạt động phong trào, đời sống của lớp, thực hiện các công việc hành chính có liên quan của lớp như học phí, học bổng, xét trợ cấp thường xuyên và đột xuất... , đảm bảo mối liên hệ giữa các thành viên trong lớp, truyền đạt thông tin từ khoa và các cấp quản lý trong trường đến các thành viên trong lớp, đại diện cho tập thể lớp trong việc tham gia các cuộc họp do khoa và trường tổ chức, phản ánh các ý kiến và các vấn đề phát sinh trong lớp đến các bộ phận quản lý trong nhà trường, triệu tập và chủ trì các cuộc họp lớp theo quy định, thực hiện các nhiệm vụ khác do Ban chủ nhiệm khoa giao. Còn về chủ nhiệm khoa tạm thời thay thế cho cô thì phải đợi nhà trường tuyển chọn, cô nghĩ là em sẽ sớm biết thôi, mong em và mọi người hợp tác vui vẻ nhé. Nếu có vấn đề cần hỏi thêm thì em có thể tìm cô bất cứ lúc nào, đây là danh thiếp của cô.”

Cô May huyền thuyên mất một lúc rồi trông thấy An Di ngây người ra thì buồn cười hỏi: “Em đã từng làm lớp trưởng chưa nhỉ?”

“Ồ ... dạ rồi ạ” – An Di đáp.

“Thế thì tốt quá, chắc chắn là có kinh nghiệm rồi, nhưng làm lớp trưởng ở trường Đại học thì có vẻ khác đấy nhé”

“Em sẽ cố gắng ạ” – An Di gật gù.

“Ừ, vậy em có thể về rồi, cô còn có chút chuyện trao đổi với thầy Ngôn đây” – cô May bảo.

“Chưa đi được, tôi cũng còn việc cần trao đổi với em, chị có việc gì cứ nói luôn đi” – Ngôn Hoa im lặng đến giờ mới lên tiếng.

Cô May nhìn An Di một lượt rồi mới tế nhị nói với Ngôn Hoa: “Ba cậu muốn gặp cậu, bệnh tình ông đã chuyển biến tốt, ông muốn cậu tết này về đó một chuyến”

“Cảm ơn, chị có thể ra ngoài rồi” – Ngôn Hoa chẳng có chút câu nệ, thản nhiên đuổi người.

“Tạm biệt em” – cô May vẫy tay chào An Di rồi ra khỏi phòng.

‘Cạch’ – Cửa phòng vừa đóng lại thì An Di đã bị người phía sau kéo ngã, nép gọn trong vòng tay của anh.

“Xin lỗi, trông em không được vui” – Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di.

An Di cựa quậy đẩy anh ra, hậm hực đi đến ghế ngồi quay lưng lại giận dỗi.

“Anh đâu có lỗi gì, anh lúc nào cũng đúng hết” – An Di nói.

“Đừng dỗi mà, anh chỉ muốn được gặp em nhiều một chút” – Ngôn Hoa ngồi xuống bên cạnh An Di.

“Nhưng mà như vậy ...”

Ngôn Hoa cất ngang: “Anh biết như vậy em sẽ thấy khó xử, sẽ không tiện để lộ thân phận, nếu không mọi người sẽ không đánh giá khách quan mối quan hệ của chúng ta, cũng sẽ không nhìn nhận một cách công bằng năng lực của em ... Nhưng mà chỉ có như vậy anh mới có thể gần em thêm một chút, ngặt à.”

An Di ủ rũ nhìn anh: “Khoa Y của anh và phòng thực nghiệm còn chưa đủ bận sao? Như vậy anh sẽ thêm một phần công việc, sẽ lại bận thêm, em không muốn như vậy”

“Công việc là công việc, nhưng em mới quan trọng với anh, biết không? Anh tự biết cân bằng mọi việc, em không cần phải lo. Làm tốt chuyện của mình đi cô lớp trưởng à” – Ngôn Hoa bẹo bẹo vào má An Di: “Đừng ủ dột nữa, cười lên cho anh xem”

“Tạm thời không vui nổi, không cười.” – An Di tỉnh nghịch cắn vào tay Ngôn Hoa rồi nói: “Vừa nãy làm người ta ở trước lớp ngượng chết đi được”

“Anh xin lỗi rồi mà, thế còn chưa đủ sao?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Chưa đủ” – An Di bĩu môi.

“Thế thì ... Hôn một cái nhé” – An Di chưa kịp nghe hết câu đã bị anh hôn trộm lên má.

“Lúc nào anh cũng được hôn” – An Di khê đầm vào ngực anh.

“Vậy thì em muốn được hôn không? Hôn anh đi” – Ngôn Hoa kề má đến trước mặt An Di.

An Di không kiêng nề liền đẩy mặt anh ra: “Không thèm”

“Anh bị người ta từ chối, anh tổn thương rồi, bắt đền em đây” – Ngôn Hoa ôm mặt nhăn nhó.

“...”

An Di bị vè mặt giả vờ khóc lóc của anh chọc đến bật cười: “Anh trẻ con thật đấy”

“Cười rồi. Vậy là hết giận rồi nhé, đi nào, anh đưa em đi ăn trưa” – Ngôn Hoa cười vui vẻ.

Ồ ... thế nào mà lại hết giận rồi, đúng là lúc nào cũng bị tên hắc ám này làm cho mềm lòng mà. An Di dẫu môi nhìn anh: “Ai bảo đã hết giận anh đâu?”

Ngôn Hoa chau mày nghĩ ngợi: “Vậy ... hôn thêm cái nữa nhé?” – Ngôn Hoa kéo An Di lại gần mình định hôn thì cô đã lấy tay chắn miệng anh lại rồi riu rít: “Hết rồi, em hết giận rồi”

“Thế mới ngoan” – Ngôn Hoa cười đắc ý, anh nói: “Đói bụng rồi, mau đi ăn thôi”

“Anh cuối cùng cũng biết đói rồi sao ... thưa giáo sư?” – An Di cười hihi

“Đói rồi, đói đến mức có thể ăn cả em đây”

“Luuu mạnh”

—

*3300 chữ, xong! Đạo này hai người ngọt như hủ mật vậy ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Nông Trang Ánh Dương

Cuối cùng cũng đến rồi, trước mắt là cánh cổng lớn bằng gỗ được rào chắn bởi hàng rào đơn thuần là những cây táo sai trĩu quả, những quả táo đỏ mọng óng ánh khiến người ta thèm được thưởng thức ngay lập tức, muốn được cảm nhận ngay đằng sau lớp vỏ kia là mùi vị ngon ngọt đến dường nào. An Di ngược nhìn chiếc bảng lớn đề chữ khắc trên gỗ – SUNSHINE Farm.

Nông trang Ánh Dương?

~~~~~

Tiết trời trở lạnh, cơn mưa rả rít trút xuống dưới bầu trời trong xanh của nước Mỹ. Chiếc Aston Martin màu trắng đục lao đi vun vút trong màn mưa, An Di tựa đầu vào cửa kính đã mờ đi bởi làn nước bên ngoài, cảnh vật mờ nhạt lướt qua trong đây mắt long lanh sâu tựa hồ không thấy đáy.

“Anh thích tốc độ à? Lúc nào cũng chạy xe như bay ấy” – An Di lẩm bẩm tự nói với mình, cơ hồ cảm thấy sợ sệt những chiếc xe bị anh lướt qua nhẹ tênh ngoài kia.

“Hừm?” – Ngôn Hoa đang chú tâm lái xe không nghe rõ An Di đang thì thầm cái gì bèn hỏi lại.

“Ồ ... Hả?” – An Di ngơ ngác quay sang nhìn anh.

“Hà cái gì đồ ngốc? Anh hỏi em vừa nói gì?” – Ngôn Hoa vươn tay gõ đầu An Di.

“Em nói gì á? ... Hmm, cũng không có gì” – An Di cười hihi.

“Bị hăm à?” – Anh hỏi.

“Anh mới hăm đó” – An Di lè lưỡi trêu.

Ngôn Hoa thuận tay véo má An Di mấy cái liền, An Di rít rít: “Không có, anh không có, em hăm, em mới bị hăm. Đau chết đi được anh đừng có véo má em nữa”

Ngôn Hoa nhếch mép cười khê, An Di lườm anh, hai tay không ngừng xoa xoa bên má vừa bị anh xấu xa hành hạ cho ê ẩm.

“Tên xấu xa, tên hắc ám, gian thương, lưu manh ... ple ple” – An Di quay mặt đi lằm bằm mắng Ngôn Hoa.

“Anh nghe hết rồi đấy” – Ngôn Hoa nói, An Di liền im bất, một lúc sau anh lại hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Không biết nữa ...” – An Di không mấy quan tâm đến câu hỏi của anh.

Ngôn Hoa cau mày: “Đạo gần đây em thật biến ăn”

“Em đâu có” – An Di chối đây đẩy.

Ngôn Hoa đánh tay lái rẽ vào một con đường đất nhỏ, hai bên là cánh đồng lúa mì đang độ thu hoạch, vàng ươm cả một góc trời. Anh nói: “Không có sao? Em bỏ cả bữa ăn sáng, hai bữa kia cũng chẳng ăn được nhiều, cả người gầy đi rồi.”

“Em ... có lẽ ...” – An Di không tiếp tục biện minh được đành lảng đi sang chuyện khác: “Cảm giác ngồi trong giảng đường đại học và trong lớp học thời trung học thật là khác quá”

“Em đừng kiểm chuyện lảng đi, anh không muốn em cứ lười ăn như vậy đâu, có phải vì thường ăn một mình cho nên không có hứng thú với bữa ăn hay không? Cô bạn của em thích ăn ngoài còn em chỉ thích ăn thức ăn tại gia thôi ... đúng không?”

An Di nuốt nửa thì thốt lên ‘Đúng rồi, sao anh biết hay vậy?’ thế nhưng biết ý chỉ lấp lửng: “Em ...”

“Đồ ngốc” – Ngôn Hoa thở dài.

...

“Sao anh bảo ăn trưa xong sẽ đưa em đến dinh thự của giáo sư Sam mà lại rẽ vào đây rồi?” – Gia Ân thắc mắc hỏi Tony.

“Hôm nay có đến đó cũng chẳng có mấy ai đâu, chiều nay hẳn đến” – Tony cười đáp.

“Thế là thế nào? Chẳng phải ở đó có quán cà phê sách, còn có phòng thực nghiệm của bọn anh sao, lẽ nào lại không có người?” – Gia Ân càng thêm thắc mắc.

“Ngoài anh, hai nghiên cứu sinh lâu năm nữa và người làm của thầy ấy ra thì không ai khác được cho phép ở lại trong trang viên của dinh thự đó đâu mặc dù ở đó có cả khối phòng trống chẳng có một mống người ở. Các nghiên cứu sinh khác sau giờ học hay nghiên cứu đều phải ra về. Khách đến quán cà phê cũng rất thưa thớt vì chỉ có thành viên được duyệt đăng kí mới ra vào được. Hôm nay lại là ngày đặc biệt khác mọi ngày cho nên chẳng có mấy ai đâu” – Tony ôn tồn giải thích cho Gia Ân.

“À, ra là vậy. Ngày hôm nay là ngày gì?” – Gia Ân háo hức hỏi.

“Ngày thu hoạch” – Tony trả lời.

“Thu hoạch cái gì?” – Gia Ân gãi đầu.

“Đến sẽ biết” – Tony tỏ vẻ bí mật.

“Làm quái gì mà trông anh có vẻ vui thế, mà bình thường anh cũng gọi giáo sư là thầy như vậy sao?”

“Ừ, thầy ấy không thích nghe mình được gọi là giáo sư” – Tony máy môi.

“Cũng phải, bình thường chỉ cần nghe đến hai từ ‘giáo sư’ thôi cũng đủ khiến người ta liên tưởng tới mấy ông chú tai to mặt lớn già cằn cỗi, thầy ấy còn trẻ như vậy chắc chắn không thích được gọi là ‘giáo sư’ rồi”

“Có lẽ vậy” – Tony bật cười.

Xe chạy được một đoạn rồi rẽ vào đường nhỏ, Gia Ân đột nhiên reo lên: “Nhìn kia Tony, phía trước là Aston Martin – the last One 77. Chiếc Aston Martin cuối cùng được sản xuất năm 2012”

“Tốt, mắt rất tinh tường” – Tony gạt đầu tán dương rồi nhún ga bấm còi, nhảy đèn xin vượt.

...

Con mưa bụi thoáng qua như tấm mát cho đất trời, không khí trở nên trong lành hẳn ra, mặt trời từ đâu bỗng lại hé dạng, xuyên qua những đám mây trắng bông bông, mở ra những tia nắng trưa chói chang mà lung linh, chiếc siêu xe lướt qua mấy cánh đồng lúa mì, đi thêm một chặng đường đá gồ ghề rồi băng ngang đồng cỏ xanh bát ngát trong lành, Ngón Hoa giảm tốc độ đi chậm lại, phía sau hình như có xe đang định vượt qua, anh tế nhị đánh lái vào sát lề, chiếc SUV màu đen trông thật quen mắt phía sau vút qua còn nháy đèn sau như ra đang hiệu, Ngón Hoa cười mỉm rồi nhún ga cho xe chạy lên đồi.

Ngón đồi phủ một màu xanh của cỏ non, trên đỉnh đồi thấp thoáng mấy mái nhà xanh thăm nổi tiếp nhau, xa xa còn có mấy cây phong mùa xuân đủ mọi màu lá từ vàng nhạt, cam, đỏ cho đến xanh uôm. Có vẻ trên đỉnh đồi là một trang trại chăng?

Men theo lối đi duy nhất, hai chiếc ô tô lúc nhanh lúc chậm tiến lên đồi, không gian càng lúc càng mở ra vô tận, An Di háo hức dán mắt lên khung cửa kính ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp và bình yên bên ngoài, tâm trạng hồ hởi trông đợi, có chút cảm giác nao nức tựa như mùa thu nào đó lúc cô bốn tuổi, cô cùng chị An Dao được ba đưa đến chơi tại một trang trại ở New Zealand, đó là lần đầu tiên cô được đắm mình trong sự thanh khiết của đất trời và cảm nhận được sự hiền dịu của mẹ thiên nhiên, đã bao lâu rồi cô không còn có được cảm giác bình yên thư thái đó ... cô cũng quên mất rồi.

“Trông em lúc này rất ngoan” – Ngón Hoa nhìn An Di, đôi mắt long lanh mở to đầu đầu nhìn ra bên ngoài, bắt giác khoe môi anh cũng cong lên, tâm trạng cô vui trong lòng anh cũng thoải mái vô cùng.

“Mặc kệ em, anh tập trung lái xe đi, lái nhanh một chút” – An Di nói, tâm trạng trông chờ đã gạt phăng đi sự sợ sệt tốc độ của cô, bây giờ trong đầu cô chỉ mong nhanh chóng đến được đỉnh đồi mà thôi.

“Được” – Ngón Hoa thể như rất đắc ý, anh nhún ga đến tốc độ cực đại, chiếc Aston Martin vượt qua chiếc SUV phía trước, như tên bắn lao rất nhanh đi lên đỉnh đồi, xe đi đến đâu cây cỏ ven đường đều theo đà gió cuốn ngã rạp đến đó, xe lướt qua rồi trong không gian vẫn còn lại một lớp bụi mỏng bị cuốn lên, quả là siêu xe có khác!

An Di cười tí mắt như thể trẻ con được cho kẹo ngọt, Ngón Hoa lại vươn tay vuốt má cô rồi hỏi: “Thích không?”

“Thích, rất thích” – An Di đáp, mắt vẫn chăm chú hướng ra bên ngoài.

“Thích là được rồi”.

Qua một vườn nho non trái kéo dài từ giữa đồi lên tận trên đỉnh, ánh mặt trời vàng rực hoà vào cánh đồng hoa hướng dương bát ngát đang khoe sắc, mỗi bông hoa như là một mặt trời nhỏ, chói chang, nồng ấm ...

Cuối cùng cũng đến rồi, trước mắt là cánh cổng lớn bằng gỗ được rào chắn bởi hàng rào đơn thuần là những cây táo sai trĩu quả, những quả táo đỏ mọng óng ánh khiến người ta thèm được thưởng thức ngay lập tức, muốn được cảm nhận ngay đằng sau lớp vỏ kia là mùi vị ngon ngọt đến dường nào. An Di ngược nhìn chiếc bảng lớn đề chữ khắc trên gỗ – SUNSHINE Farm.

Nông trang Ánh Dương?

Hai chiếc xe lại giảm tốc, nối đuôi nhau đi vào cổng lớn của nông trang rồi đỗ trước một kho thóc màu đỏ gấm.

Ngón Hoa bước xuống trước đi sang bên kia mở cửa diu An Di xuống, cơn gió mang hương thơm của hoa cỏ mùa xuân dịu dàng rít qua, Ngón Hoa nhíu mắt nhìn cô gái nhỏ của mình khẽ run lên vì lạnh nhưng mặt mày của cô thì lại rạng rỡ như nắng ban mai. Mở cửa xe lục tìm thứ gì đó nhưng không tìm thấy, anh nghiêng mặt quay sang An Di hỏi:

“Đồ ngoan, sáng nay em đi học không mang áo ấm sao?”

“Không, sáng nay em đâu có thấy lạnh?” – An Di đáp.

Ngón Hoa thở dài, sáng nay anh cũng chẳng mặc áo vest lấy gì mà khoát cho cô ngoan này đây? ... Khựng mắt mấy nhịp, An Di phát hiện anh đang hậm hực liền nũng nịu: “Sáng nay em ngủ quên mất, vội đi học quá cho nên không để ý mấy ...”

Ngón Hoa đưa tay xoa xoa mi tâm, cái đồ ngoan này của anh lúc nào cũng khiến anh lo lắng mà. Anh tháo chiếc cà vạt trên cổ ra để lại vào xe, còi phăng luôn mấy cúc áo sơ mi đầu, để lộ xương quai xanh quyến rũ hiện ra mồn một.

Anh chẳng nói chẳng rằng chỉ dắt tay cô đi thẳng đến mái nhà màu xanh rêu cổ kính được bao quanh bởi hai hàng hoa mĩ lệ xanh, loài hoa đặc trưng của tiểu bang Texas. Hương hoa thơm ngát với màu xanh lam ngọt ngào thanh khiết, hoa nở thành từng chùm tạo thành một tổng thể bắt mắt hút hồn, ánh nắng phản chiếu lên những cánh hoa tạo thêm sức sống và tô thêm vẻ đẹp cho loài hoa mĩ lệ xanh này càng thêm rực rỡ và sống động.

“Hey, An Di” – Nghe giọng nói quen thuộc từ sau vọng đến An Di giật mình quay lại.

“Àn Àn? Tony?” – An Di có vẻ không tin vào mắt mình.

“Di Di, cậu ... cậu ... cậu” – Gia Ân càng kinh ngạc hơn khi từ trong xe bước ra liền nhìn thấy An Di tay trong tay với một người đàn ông mà người đàn ông đó không ai khác chính là anh thầy cao cao tại thượng mà cô vẫn luôn ngưỡng mộ ...

“Chào thầy. Ôi chúa ơi, Alice à có ma mới tin thì ra em chính là cô bạn gái của thầy Sam” – Tony cũng ngạc nhiên không kém, tuôn cả một tràng mấy câu khó hiểu: “Hôm nọ anh nghe mấy cậu nghiên cứu sinh mới vào kể lại có một cô gái xinh đẹp được thầy Sam đưa về trang viên, anh còn bán tín bán nghi thầy đây bấy lâu cuối cùng cũng chịu có bạn gái rồi không ngờ người đó chính là em, tiểu thiên thần à em thật biết cách khiến người ta bất ngờ mà”

“Em ... em ...” – An Di dần người.

“Di Di, chuyện này là thế nào? Hai người, Tiểu Ngôn ... giáo sư Sam ... Sam Ng ... Ngôn ... Ngôn Hoa? Giáo sư đây là ... là ... An Di cậu chết chắc rồi” – Gia Ân cứng đờ cả họng thành ra ăn nói lắp bắp không đầu không cuối, cô nhìn đau đầu vào bàn tay trắng nõn của An Di được hun đúc, bao bọc trong bàn tay to lớn rắn rỏi của vị giáo sư lạnh lùng. Phải mất một hồi phân tích, suy luận, tổn hết đồng chất xám nhân rỗi của mình không vô ích Gia Ân đã hiểu được đại loại chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

“Các người cứ tiếp tục ở đó cảm thán cùng nhau đi” – Ngôn Hoa buông một câu lạnh tanh rồi nắm tay kéo An Di đang ngơ ngác ngác đi vào trong nhà.

“Tony chuyện gì vừa xảy ra vậy? Anh đánh em xem em có phải đang mộng du không? Tiểu Di tại sao lại ở đây? Người vừa rồi có phải giáo sư Sam không? Còn nữa có phải vừa rồi họ đang nắm tay nhau không? Em có bị hoa mắt không anh?” – Gia Ân dần thối như con ngốc quay ra hỏi Tony.

Tony không buồn trả lời thẳng tay cốc vào trán Gia Ân một cú choáng váng.

“Aaaaaaa” – Gia Ân hét toáng lên.

Tony cười nói: “Không tồi, rất tỉnh táo” – Nói rồi anh bước vội theo sau Ngôn Hoa.

“Tony anh cũng chết chắc rồi” – Gia Ân nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo.

—

*2300 chữ. Sáng dậy đọc vui về nhà mọi người. Dự là sắp tới lịch đăng chương mới hơi bị rối loạn một chút, không có ấn định ngày nào với ngày nào đâu vì mình đang trong giai đoạn cao trào của mấy tuần kiểm tra cuối, toàn mấy môn khó nhằn và môn mình dở tệ cho nên phải đầu tư một chút không thì toi mạng. Cứ hể rảnh là có chương mới ngay còn nghe im im là biết bận bù đầu rồi đó, nói luôn là mình sẽ không drop truyện đâu nên mấy bạn đừng lo, ai pm cũng chỉ hỏi cùng một câu là mình có tiếp tục truyện không làm mình trả lời cũng phát ngán luôn rồi, mấy bạn cứ thử nghĩ coi tâm huyết của mình bỏ ra thì các bạn có nỡ bỏ không chứ? Dù cho có lỗi vì bắt các bạn phải chờ đợi nhưng mình cũng hết cách rồi, hồi hè mình cứ nghĩ mỗi ngày một chương đến vào học ắt sẽ xong nào ngờ càng ngày càng dài kéo đến tận bây giờ cũng còn ... rất là dài nữa, thật ra thì mấy bạn thích truyện thì cũng đâu có mong truyện hết đâu phải không? Mình thì cực kì không mong truyện hết nhưng đã về ra cái kết rồi thì cứ hướng đến nó mà tiếp tục thôi. Có ý kiến, đóng góp, tâm sự loài chim biển, hỏi thăm về nhân vật, chia sẻ cảm nghĩ, cảm tưởng ... bla bla ... hay bất cứ gì mọi người cứ thoải mái comment hay inbox, mình thì mình rất chỉ là nhiệt tình trả lời. Chỉ mong đừng hỏi truyện có bao nhiêu chương với khi nào thì truyện Full, cái đó tới mình còn không biết thì trả lời kiểu gì đây, vậy đó. Nhảm chuyện xong rồi thôi đi ngủ ạ !!! Ai đang ngủ thì ngủ ngon, ai chưa ngủ thì đi ngủ mau, còn ai không muốn ngủ thì đọc đi ạ. Em mong.

À quên, quanh lại PR xù, có ai đang coi Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến không ạ? Nhớ đừng quên ủng hộ page Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến – 他来了 请闭眼 của tui vs Subteam của tui nhe hôn, tại thấy cũng có quá trời page phim này nên nói luôn cái page của tui là hình như có khoảng hơn 17k likes đó, với lại thấy Admin kí tên #P là biết đó chính là bánh bèo tui đây nhen.

Xách dép chạy vì PR quá lố, tạm biệttttt.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Trẻ Con Bây Giờ Không Đùa Được

“Trẻ con bây giờ không đùa với chúng được đâu, đừng nghĩ chúng giả vờ không biết, nhìn tên ranh này mà xem, thông minh chết đi được ấy chứ”

.~.~.~.

Ngôn Hoa dắt tay An Di đi vào bên trong nhà, Tony và Gia Ân cũng lùi thui đi theo phía sau.

Ngôi nhà gỗ với mái nhà xanh nằm trên đỉnh đồi có tầm nhìn bao quát ra toàn bộ không gian xung quanh, cây cối sum xuê và những cánh đồng hoa màu sắc rực rỡ đan xen lẫn nhau đem lại cho chủ nhân nơi đây một không gian bình yên, thoáng đạt trong không khí của một vùng nông thôn. Gian phòng khách được bố trí khá đơn sơ không có nhiều vật dụng lắm chỉ với một bộ bàn trà thủy tinh và vài chiếc ghế bành bằng mây, trên tường gỗ được trang trí mấy bức vẽ của trẻ con, đường nét đơn điệu tinh nghịch mà vô cùng đáng yêu.

Ngôn Hoa ra hiệu bảo An Di ngồi đợi, còn anh thì đi thẳng vào bên trong nhà.

Từ cửa sổ nhìn ra chính là cánh đồng hoa hướng dương chạy dài ra xa tít tắp, chỉ còn mờ nhạt một vệt thẳng nhạt nhòa nơi cuối trời. Những bông hoa vàng rực khoe sắc dưới ánh nắng. Hoa hướng dương mang trong mình tình yêu cháy bỏng với mặt trời, luôn hướng về phía mặt trời, là biểu tượng của lòng trung thành, sự chung thủy sâu sắc. Thảm hoa vàng rực, vườn mình trong ánh nắng chói chang, hòa quện cùng lớp lá xanh tươi làm say đắm lòng người.

“Này, mau khai báo cho rõ ngọn ngành” – Gia Ân huých vai An Di.

“Đúng đấy, em mau nói đi anh trai cũng muốn biết” – Tony nói chen vào.

“Hả?” – An Di ngẩn ngơ.

Gia Ân tức tối cốc vào trán An Di: “Hà cái đầu cậu, chuyện này là thế nào? Cậu và giáo sư? À không ... cái tên Tiểu Ngôn gì gì đấy là thế nào?”

“Này em đừng gấp, từ từ ngồi xuống để em ấy nói nào” – Tony kéo Gia Ân và An Di ngồi xuống ghế bành rồi hào hứng nghe ngóng.

“Ồ ... chuyện là ...” – An Di ngập ngừng nhất thời cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

“Cậu mà còn ấp úng thì tớ phát ngay vào mông nhé, đừng hòng giấu diếm tớ đấy, một chút cũng không cho” – Gia Ân dứ dứ tay hù dọa.

“Bà cô à, em ngồi yên đi” – Tony kéo tay Gia Ân.

“Thầy Sam chính là Ngôn Hoa ...” – An Di mấp máy môi định nói tiếp thì bị vẻ mặt không thể tin nổi của Gia Ân làm cho đứng hình.

“Đương nhiên” – Tony gật gù.

“Tại ... tại sao thầy Sam lại ... lại là ... ?” – Gia Ân tròn xoe mắt.

“Thật ra hai năm trước thầy ấy không dạy ở Harvard nữa, sau đó thì đến thành phố D, sau đó thì phụ trách lớp của tớ, sau đó thì tớ liên tục gây chuyện, sau đó thì thầy ấy dạy kèm cho tớ, sau đó thì chính là tớ bị ... bị cướp mất tim. Chuyện về sau nữa thì cậu biết rồi đấy. Còn bây giờ thì chính là chuyện bây giờ đây.” – An Di lăm ba lăm bậm nói xong cũng xuyết xoa không hiểu nổi mình vừa nói gì.

“Cậu nói cái quái gì thế đại tiểu thư? Có cần phức tạp lên như vậy không?” – Gia Ân nhấn nhó.

Tony hai mắt sáng bừng như vừa được khai thông tư tưởng, anh nhanh nhẩu giải thích: “Ra là thế à? Vậy thì anh cũng biết được đôi chút rồi, thầy Sam sau khi tốt nghiệp thì ở lại Harvard làm giảng viên, hai năm trước được đề bạt nhậm chức phó giáo sư nhưng không biết vì sao lại từ chối để đến làm việc tại bệnh viện Johns Hopkins, không lâu sau đó thầy lại rời Mỹ, chắc chắn lúc đó là đến thành phố D, rồi gặp được An Di, nhưng vì sao một năm trước thầy ấy lại đột nhiên quay trở lại Harvard, còn không buồn nghĩ đã nhận luôn chức phó giáo sư, rồi bây giờ chính là giảng viên thay thế trong khoa của hai em, mọi chuyện cần được tiểu Di Di đây giải thích thêm một chút đây” – Tony đánh mắt sang An Di, Gia Ân cũng tò mò không kém.

“Nội tình bên trong thật sự không thể cho hai người biết, anh ấy sẽ không vui đâu ...” – An Di mím môi khó khăn từ chối, cô không muốn nhắc đến mẹ của anh, không muốn nhắc đến quá khứ tối tăm của tình yêu giữa cô và anh ...

“Các người tò mò đủ rồi thì đi chuẩn bị đi. May, tốt hơn lần sau chị đừng thông báo cho tên rồi hoi này làm gì” – Ngôn Hoa từ trong gian nhà sau đi ra liền háng giọng cắt đứt cuộc đối thoại không mấy thoải mái kia, tiếp theo là cô May với cái bụng to kénh cũng chống lưng đi phía sau.

“Áy áy thầy đừng nói vậy, em đến giúp một tay, tiện thể ... nạp thêm một chút lương thực đó mà” – Tony nói.

“Được rồi, được rồi, cô cậu ra ngoài trước đi, A Phong cậu ta và lão Vương tới trước từ sớm đã ra vườn cải rồi.” – Nói đoạn cô May nhìn sang An Di, thoáng ngạc nhiên rồi như nhận ra cô nàng thì liền cười hỏi: “À, đây là lớp trưởng sao? Em là bạn gái Tony đúng không?” – cô May nhìn Gia Ân từ trên xuống dưới một lượt lại cất giọng hỏi: “Còn bạn nữ đây là ...?”

Gia Ân và An Di cùng nhau không hẹn mà mắt chữ A mồm chữ O.

“Mẹ ơi, con nghĩ là mẹ nhầm rồi, chị gái tóc vàng kia thì đang đứng nép cạnh anh Tony, còn chị gái xinh đẹp này thì không phải đang đứng nép cạnh cậu sao? Hình như là người yêu của cậu chứ? Em chào hai chị, em là Tom” – Cậu bé bụ bẫm khoảng chừng ba bốn tuổi, trong tay cầm linh khinh các thứ nhí nha nhí nhảnh chạy ủa tới bên cạnh An Di và Gia Ân làm quen.

Cu cậu có làn da trắng sữa, dáng người cao cao, nhìn vào là biết ngay cậu là con lai bởi mái tóc xoăn màu hạt dẻ, giọng nói ngọt ngào lại ngọng nghịu rất đáng yêu, còn cả đôi mắt to tròn đặc trưng của người phương Tây nữa.

An Di ngưng ngừng gật đầu chào: “Em chào cô ạ”

“Gọi là chị” – Ngôn Hoa thân nhiên buông một câu rồi bảo: “Tom, lại đây”

Cậu bé hí hửng chạy đến xà vào lòng anh, Ngôn Hoa cúi thấp người bế bổng cậu bé lên bằng một tay, tay còn lại anh nắm lấy tay An Di đi thẳng ra bên ngoài để lại ba người Gia Ân, Tony và cô May nhìn nhau chỉ biết cười trừ.

“Hoá ra là bạn gái, thì ra chọn lớp trưởng cũng đã có chủ đích” – May cười xoa xoa cái bụng bầu to tướng của mình. Cậu em họ khiến cô lo lắng bấy lâu cuối cùng cũng đã chịu tìm bạn gái rồi, bác gái cũng có thể yên lòng nhắm mắt rồi.

“Thì ra chọn lớp trưởng cũng đã có chủ đích” – Gia Ân ranh ma lập lại rồi tinh ý nhìn Tony, lúc sau mới sực nhớ mà quay sang chào cô May một tiếng.

“Cái con bé ngốc Di Di này, hôm nay về nhà chắc chắn mình sẽ cho cậu biết tay” – Gia Ân lẩm bẩm.

—

“Cậu ơi dừng lại một chút” – Tom nắm tay Ngón Hoa thỏ thẻ: “Con phải đội mũ cho chị, còn áo len nữa này cậu”

Ngón Hoa đứng lại, xoay người cho cậu bé đối diện với An Di, An Di tươi cười nựng má cậu: “Chào em, chị là An Di.”

“Chị cuối đầu thấp một chút ạ” – Cậu bé giơ tay đội chiếc mũ rom lên cho An Di rồi đưa luôn chiếc áo khoác lên trong tay mình cho cô vui vẻ nói: “Cậu nói là phải chăm chị tốt một chút”

“Cảm ơn em” – An Di đưa tay véo mũi cậu bé rồi đáp.

“Chị thật là xinh, cậu ơi khi Tom lớn nhất định phải cưới chị làm vợ” – Cậu bé quay sang Ngón Hoa nũng nịu.

“Không được, chị là của cậu. Tom lớn sẽ tìm được bạn gái xinh đẹp như chị thôi, không được giành chị với cậu” – Ngón Hoa chau mày.

“Tom không muốn, chị là xinh đẹp nhất rồi, bạn của Tom không ai xinh bằng chị cả” – Cậu bé vùng vẫy.

“Thế thì cậu không thương Tom nữa” – Ngón Hoa xa xầm mặt, đặt cậu bé xuống đất rồi kéo tay An Di đi về phía vườn dâu.

An Di ngoái đầu lại cười khỏ.

“Cậu, cậu chờ Tom với, Tom không giành chị với cậu là được chứ gì, cậu đừng có không thương Tom mà” – Cậu bé lon ton chạy theo sau nắm lấy gấu quần Ngón Hoa.

Ngón Hoa quay phắt lại lờm cậu một cái thật sắc rồi lại bế bổng cậu lên, cu cậu được cung chiều lập tức biết ý liền làm nũng hôn chụt vào má Ngón Hoa: “Tom thương cậu nhất”

“Hai người thật là trẻ con” – An Di bật cười.

“Chị ơi, cùng đi hái dâu nào” – Tom với tay nắm lấy tay An Di, bàn tay trắng trẻo bụ bẫm mềm mại của cậu bé kéo An Di cùng đi về phía trước.

...

Không gian vườn dâu thoáng mát, sạch sẽ. Những hàng dâu tươi thắm tấp, hoa dâu màu trắng cùng màu xanh của những khóm lá xen lẫn là những trái chín đỏ mọng phớt phơ trong tiết trời se se lạnh. Vào khoảng đầu mùa xuân là mùa chín rộ của dâu tây, đi đến đâu cũng thấy dâu tây đỏ ngập cả một khoảng đất trông vô cùng rực rỡ.

An Di một tay cầm chiếc giỏ mây, một tay mân mê nghịch mấy quả dâu, cô nàng ngẩn ngơ đắm mình vào không gian bình yên của thiên nhiên nơi đây. Ngón Hoa đi phía sau, một tay bế Tom, tay còn lại giúp cậu bé giữ chiếc giỏ để cậu hái dâu xong tiện tay đặt vào.

Nhìn thấy An Di vui vẻ, gương mặt trắng trẻo xinh xắn thấp thoáng ý cười, Ngón Hoa cảm thấy trong lòng vấy lên một sự rung động nhẹ nhàng tựa như có một dòng suối êm ả đang chảy ngang qua tim anh, anh bước tới bên cạnh, ngồi xổm xuống trước mặt An Di, trong lúc cô còn đang mải mê bị thu hút bởi việc hái dâu thì anh khẽ khàng đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng.

“Aaaaa, cậu mới vừa *chụt chụt* chị” – Cậu nhóc Tom reo lên.

“Ngón Hoa ... anh” – An Di đỏ mặt, đôi mắt long lanh ẩn sau vành mũ rom nhìn Ngón Hoa đắm đắm, cô nói: “Tom đang ở đây anh đừng giờ trò được không?”

“Chị ơi, vừa rồi cậu thưởng cho chị mà, chỉ có ai ngoan mới được cậu *chụt chụt* thôi” – Tom nhanh nhẩu giải thích.

“Ng Sloan” – Ngón Hoa véo mũi cậu bé tán dương, An Di còn đang lúng túng thì Ngón Hoa lại kéo tay cô đi sang vườn cà chua bi.

“Cậu ơi sao mặt chị đỏ thế?” – Tom hỏi.

“Ngượng” – Ngón Hoa thần nhiên đáp.

“Vì sao chị ngượng hờ cậu?” – Tom lại hỏi.

“Chị không thích cậu *chụt chụt* chị trước mặt Tom” – Ngón Hoa vui vẻ trả lời nốt.

“Thế vì sao chị lại không thích được cậu *chụt chụt* trước mặt Tom?” – Tom lại tiếp tục hỏi.

“Chị chỉ thích được *chụt chụt* mà không ai nhìn thấy” – Ngón Hoa vẫn cứ đáp như không.

“Ồ vậy thì . . .” – Cậu nhóc gãi đầu định hỏi gì đấy nữa, An Di nhanh chóng xen vào.

“Hai người có thôi đi ngay không?” – mặt An Di càng lúc càng đỏ bừng bừng, cô lờm ngợm Ngôn Hoa, thề với trời rằng cô lập tức muốn bịt miệng cái tên đầu xỏ của vấn đề *chặt chặt* này ngay lập tức.

Ngôn Hoa bỗng khựng lại.

“Tom này, đến vườn rau bina cùng anh Tony và chú Trịnh đi nhé, cậu trông chị một lát sẽ sang đó” – Ngôn Hoa đặt cậu bé xuống đất, đưa chiếc giỏ mây trong tay cho cậu rồi vỗ vỗ đầu cậu dặn dò.

“Chị lớn thế này mà còn cần cậu phải trông sao? Thế là Tom còn giỏi hơn cả chị” – Cậu bé nghịch ngợm chạy thoăn thoắt về phía trước.

Nhìn thấy cậu bé Trịnh Phong liền vẫy tay gọi hỏi: “Cậu Sam của cháu và chị xinh đẹp đâu rồi?”

Cậu bé tinh nghịch đáp: “Ồ vườn cà chua ạ, rõ ràng là hai người vừa *chặt chặt* xong bây giờ lại còn cần không gian riêng tư đấy, cậu đuổi cháu sang đây với chú và anh Tony.”

“Ranh con, lại đây” – Trịnh Phong lắc đầu quay sang Tony kể khổ: “Trẻ con bây giờ không đùa với chúng được đâu, đừng nghĩ chúng giả vờ không biết, nhìn tên ranh này mà xem, thông minh chết đi được ấy chứ”

“Chú nói đúng ạ, vừa nãy chị bị cháu trêu đồ cả mặt ấy” – Tom cười đắc ý.

“Oắt con, đi thôi, sang đây giúp chứ” – Trịnh Phong xoa đầu cu cậu bảo.

—

*2200 chữ, chuyện là hai hôm nay nhập viện mới về, vậy đó, đọc vui về nha mọi người !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Luôn Bên Anh

” . . . Bản thân anh không có lỗi, anh cũng không phạm bất cứ sai lầm nào, bây giờ gánh nặng đó đã được trút bỏ, xung quanh anh có bao nhiêu người yêu thương anh, anh còn có cả em, em yêu anh, em sẽ luôn bên anh, không để anh một mình trong thế giới đơn độc đó nữa.”

—

Đội cu cậu Tom nguầy nguậy chạy đi tí xa An Di mới quay sang nhìn Ngôn Hoa thắc mắc: “Anh lại muốn gì?”

“Đi theo anh” – Ngôn Hoa dắt tay An Di đi xuyên qua vườn cà chua bị lũng lảng những quả đỏ đỏ, cam cam vừa chín tới.

“Đi đâu thế ?” – An Di không biết anh đang dẫn mình đi đâu lại tiếp tục hỏi, lúc này anh và cô rẽ sang một lối đi bằng cỏ nhỏ men theo vườn nho tiến về phía một căn nhà gỗ nằm ở vách đồi, bên cạnh có một cây phong lá xanh xum xuê đang khẽ đưa mình theo làn gió.

Ngôn Hoa đưa tay đỡ chiếc mũ rom trên đầu An Di vất lên song cửa. Cánh cửa gỗ phát ra tiếng ‘kéo kẹt’ từ từ được anh đẩy ra, một mùi hương cay nồng thoang thoảng vẫn vút nơi đầu mũi khiến An Di có chút cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Ngôn Hoa dắt tay An Di đi sâu vào bên trong, ánh đèn leo lét từ những ngọn đèn pha lê trang trí tạo nên một cảm giác kì bí mà thu hút.

Đi thêm vài bước liền nhìn thấy từng hàng, từng hàng những thùng gỗ trông thật quen mắt trải dài đến tận sâu bên trong.

“Là hầm chứa rượu?” – An Di hỏi.

“Ừm”

Hai người dừng lại trước một gian phòng bốn bề đều là những kệ rượu bằng gỗ, hàng trăm chai rượu và nhiều thùng ủ rượu lớn được sắp xếp theo thứ tự năm sản xuất. An Di ít nhiều cũng có một chút hiểu biết về rượu vang dù cho cô không hề ưa cái thứ chất lỏng ngon ngọt cay cay oái ăm này chút nào, đơn giản vì ba và ông của cô rất thích, thế nên cô thường hay cùng đầu bếp trong nhà chọn rượu cho những bữa tiệc tại gia.

“Chateau, ông rất thích. Domaine de la Romanee Conti, ba rất thích” – An Di cười tí mắt.

Ngôn Hoa nheo mắt nhìn cô rồi bảo: “Thế còn anh?”

“Ồ ...” – An Di mỉm môi nghĩ ngợi, trước giờ cô chưa từng thấy anh uống rượu bao giờ nên đành đoán mò thôi. “Ồ ... có lẽ”

“Chateau” – Ngôn Hoa cười nhạt.

“Giống với ông sao? Hai người thật đúng là ‘bạn thâm niên’ đấy, ngay cả sở thích cũng giống nhau như thế” – An Di tủm tỉm cười.

“Ý em là ... anh già?” – Ngôn Hoa phì cười hỏi.

“Không ... không có, em không ...”

Lời chưa dứt môi đã bị chiếm hữu, bờ môi anh lạnh lạnh lướt qua nhẹ nhàng rồi dần dần hun hăng chiếm trọn cánh môi ngọt ngào của cô.

“Em có để ý không?” – Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di.

An Di vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt, không còn tỉnh táo đâu mà trả lời câu hỏi của anh, dưới ánh đèn vàng nhạt mờ ảo kia, trước mắt cô lúc này chỉ có bờ môi mọng đầy phong tình của anh, gương mặt anh tuấn ấy đang cận kề bên cô, giọng nói trầm ấm dịu dàng ấy đang vờn về tâm trí cô. Người đàn ông tuấn lãng trước mặt này luôn khiến cô không có cách nào thoát khỏi trầm mê, chỉ cần một biểu hiện nhỏ của anh thôi cũng khiến trái tim cô ngứa ngáy không tài nào chịu nổi, lúc này ai đó còn ranh mãnh cắn khế vào bờ môi của cô, hơi thở nồng ấm quấn quýt, hai cánh tay rắn rỏi tự khi nào đã vòng ra phía sau ôm lấy cô rồi nhẹ nhàng nhấc bổng lên, đặt cô ngồi trên một thùng rượu lớn.

Ngôn Hoa lưu luyến rời khỏi làn môi ngọt của An Di, để cô ngồi vững rồi anh mới lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

Anh nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô, ân cần đặt lên đó một nụ hôn, một nụ hôn ẩn chứa ý nghĩa đơn thuần nhất của nó rằng anh tôn trọng cô, tôn trọng người con gái mà anh yêu thương.

Ngôn Hoa mở chiếc hộp nhỏ ra, chiếc đồng hồ Patek Philippe kiểu nữ đơn giản nhưng mang đậm chất truyền thống.

“Tặng em” – Anh cẩn thận đeo vào tay An Di rồi mỉm cười hỏi: “Thích không?”

“Hả?” – An Di ngẩn ngơ.

Ngôn Hoa thờ một hơi dài: “Em có thể trong những lúc lãng mạn như thế này chú ý để tâm đến anh một chút không? Đồ ngốc!”

An Di lúc này mới từ trên mây đáp xuống, cắn môi nhỏ giọng: “Em xin lỗi, em thích mà, rất rất thích. Cảm ơn anh”

“Thích là được rồi, chỉ vì một tiếng thích của em thôi” – Ngôn Hoa đưa tay nghịch tóc An Di.

“Những thứ em thích anh đều biết rõ, mọi việc, mọi suy nghĩ của em ông đều nắm trong lòng bàn tay, ông lại cứ thích bán đứng em cho anh, còn em thì những thứ anh thích em chẳng biết được tí xiu nào cả” – An Di ủ rũ nói.

Ngôn Hoa xoa xoa đầu cô cười bảo: “Dần dần sẽ biết ... em có thể hỏi chú Vương, có thể hỏi đồ hậu đậu Hoàng Tử. Thật ra thì sở thích của anh chẳng có gì đặc sắc đâu, bây giờ thì chỉ cần em thích anh đều thích cả, được chưa?”

“Được” – An Di cười híp mắt tựa đầu vào khuôn ngực ấm áp của anh.

Ngôn Hoa lại đặt lên trán cô một nụ hôn, dang tay ôm trọn cô gái nhỏ của mình vào lòng, anh thủ thỉ: “Em chọn rượu biếu cho ông và ba đi, vài hôm nữa anh đưa em về nhà đón tết. Ngoan”

“Anh không về Anh thăm ba anh sao?” – An Di dè dặt hỏi, hôm trước cô đã loáng thoáng nghe cô May nhắc về ba của anh.

Ngôn Hoa trầm mặc một hồi lâu mới cất lời: “Không cần thiết, ông ấy còn có con trai nhỏ, còn có họ hàng và bạn bè. Anh không cần thiết phải về. Và lại ... anh không muốn” – Anh không muốn đối diện với con người phụ bạc đó.

“Thế nhưng trở lại thành phố D rồi anh chỉ có một mình thôi” – An Di tiu nghỉu.

“Không. Nơi đó có mẹ” – Ngôn Hoa cười, khoe môi vẽ nên một đường cong tuấn tú, đôi mắt đen láy sâu hun hút nhìn đi xa xăm. Thành phố D là quê hương của bà, cũng là nơi bà được chôn cất, trở về đó, chính là trở về bên cạnh bà ...

“Anh đến nhà em cùng đón giao thừa đi nhé” – An Di dụi dụi vào ngực anh.

“Ba em sẽ không vui, không nhất thiết phải vì anh mà làm cho không khí đêm giao thừa của gia đình em trở nên nặng nề đâu. Anh quen rồi ... Trước đây mẹ anh còn sống, mỗi năm đến tết âm lịch bà sẽ cùng anh, cùng chú Vương và đám nghiên cứu sinh của anh đến đây đón tết cùng gia đình chị May, mẹ anh mất rồi hai năm nay với anh một thân một mình thì chẳng còn dịp gì quan trọng cả, anh mang thân phận của một kẻ đầy tội ác, anh cứ nghĩ sống như vậy, ít nhất cũng không gây tổn hại đến ai. Cho đến khi anh gặp em, đến khi anh phát hiện ra khát vọng được có em mãnh liệt đến nhường nào, em là người con gái duy nhất khiến trái tim anh cảm thấy bình yên. Anh muốn được ở bên em ...” – Ngôn Hoa vùi mặt vào làn tóc thơm tho của An Di, hương hoa Iris quen thuộc, lòng anh êm dịu vô cùng.

An Di mỉm cười: “Em không muốn anh cứ nhốt mình trong quá khứ u ám đó, anh đã vì ba anh mà đảm nhận gánh nặng kia, điều đó chứng minh rằng anh vẫn rất quan tâm đến ông, bản thân anh không có lỗi, anh cũng không phạm bất cứ sai lầm nào, bây giờ gánh nặng đó đã được trút bỏ, xung quanh anh có bao nhiêu người yêu thương anh, anh còn có cả em, em yêu anh, em sẽ luôn bên anh, không để anh một mình trong thế giới đơn độc đó nữa.”

Ngôn Hoa nói: “Không, anh cũng đã phạm sai lầm”

“Sai lầm gì cơ?” – An Di hỏi.

Ngôn Hoa cúi xuống nhìn cô, đưa tay xoa gò má phụng phịu của cô, anh đáp: “Anh đã để lỡ mất hai năm, An Di của anh tốt như vậy, lẽ ra từ đầu anh phải mang bao tải đến bắt em mang về rồi mới phải, không để mấy tên khác có cơ hội dòm ngó lâu như vậy”

“Anh thật là ... lưu manh” – An Di cười khúc khích khẽ đâm vào vai anh, lúc này cô mới sực nhớ ra gì đó vội đẩy anh ra, cô hỏi: “Vết thương của anh đã khỏi hẳn chưa?”

“Rồi” – Ngôn Hoa thờ ơ đáp.

“Thật không vậy? Anh đừng trả lời qua loa để em không lo đấy, như vậy em sẽ càng lo lắng hơn” – An Di nghi hoặc nhìn anh.

“Hay là em tự kiểm tra một chút đi” – Ngôn Hoa cười tà mị.

An Di vẫn chưa phát hiện ra ý đồ của anh liền gật đầu răm rắp: “Nhanh lên, cho em xem”

Ngôn Hoa nhếch mép cười gian manh, anh từ từ xốc áo ra khỏi quần ... vốn dĩ từ đầu anh đã cởi hẳn một cúc áo rồi bây giờ lại tiếp tục ... cởi ...

Một cúc ... xương quai xanh nam tính quyến rũ hiện ra môn một.

Hai cúc ... cơ ngực rần rờ cùng làn da trắng dần dần lộ ra.

Ba cúc ... hmmm, hai nụ hoa nhỏ cũng xuất hiện.

Bốn cúc ... tiếp theo là cơ bụng tám múi săn chắc đầy đặn.

Cúc cuối cùng ...

An Di bỗng dưng cảm thấy bầu không khí có chút kì quặc, lại nhìn sang gương mặt cười đắc ý của Ngôn Hoa ... Ồ, trùng kẻo rồi !!!

An Di đưa tay giữ cánh tay xấu xa của anh lại, hắng giọng một cái rồi quay mặt đi: “Thôi thôi, không xem nữa, em tin anh, khỏi rồi thì khỏi rồi. Em đi chọn rượu.” – Nói rồi một mạch nhảy xuống khỏi thùng rượu lớn chạy tới chỗ mấy kệ rượu, giả vờ nhìn đông ngó tây.

Ngôn Hoa chưng hửng cài lại cúc áo, quét mắt nhìn An Di lộng cọng như gà mắc thóc, bộ dạng trông rất ư là ngốc, anh cười đứng tựa đầu vào kệ rượu bên này ngăm nhìn An Di, đầu mày dãn ra thư thái.

“Em chọn được chưa?” – Anh hỏi.

“Vẫn chưa” – An Di đáp.

Ngôn Hoa tiến lại đằng sau cô, cánh tay rộng lớn bao bọc thân hình bé nhỏ của cô trong vòng tay mình, tựa cằm trên đỉnh đầu cô, anh nói: “Sau này không được chê anh nhiều tuổi hơn em nữa, anh không vui”

An Di cựa quậy, xoay người lại ôm chặt lấy anh: “Em không có ý đó mà”

“Ừm” – Ngôn Hoa đưa tay lên đỉnh kê lấy xuống vài chai rượu vang rồi ngăm ngía suy nghĩ.

“Ngôn Hoa” – An Di khẽ gọi.

“Hửm?”

“Dù thế nào thì em vẫn yêu anh”

“Ừm” – Ngôn Hoa cúi xuống hôn lên tóc An Di, anh hỏi: “Em còn lựa chọn khác sao?”

“Hả?”

“Đồ ngốc, em rất ngốc. Ý anh là ngoài anh ra anh không cho em được phép yêu ai khác đâu” – Anh dịu dàng nói.

“Bá đạo” – An Di liếc anh.

Anh cười: “Ừm, chỉ với em thôi”

*2000 chữ nha, còn một chương dài nhưng chưa edit xong, chắc hẹn mọi người ngày mai nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: “Cậu” Và “Chị”

“Người xinh đẹp kia là ai?”

“Chị là người yêu của cậu ạ”

“Con gọi cậu là gì?”

“Là cậu ạ”

“Thế con gọi người xinh đẹp là gì?”

“Là chị ạ?”

“Phải gọi là cô”

Lúc này mọi người trong nông trang đã thu hoạch được khá khá, họ đang quây quần trò chuyện và thưởng thức những quả tươi chín mọng là thành quả của một buổi thu hoạch vui vẻ, họ cùng nhau ngồi trong một chòi gỗ được dựng cạnh bên một dòng suối nhỏ cạnh nằm ở phía đông, nước suối trong vắt có thể nhìn thấy đáy, thi thoảng lại có vài chú cá nhỏ nhỏ lặn lên bơi qua, tiếng suối róc rách hoà cùng tiếng gió vi vu, mặt trời cũng sắp ngã bóng xế, An Di tươi cười đi trước Ngôn Hoa tới tụ họp cùng mọi người.

Khung cảnh hai bên bờ suối vô cùng lãng mạn với những vườn rau quả xanh mướt và những ngọn đồi xanh nhấp nhô gọn sóng trải dài tới tận chân trời.

“Mọi người đã xong cả rồi ạ?” – An Di hí hửng.

“Không tồi” – Ngôn Hoa cười nhạt.

“Mọi người cứ tự nhiên lấy phần của mình đi nhé” – May từ trong nhà khệ nệ mang nước trái cây ra cho mọi người, cô nói: “Cậu Trịnh à hôm rồi xem cậu thi nấu ăn chị đúng là thật mãn nhãn đấy nhé”

“Chị quá khen rồi, một phần là nhờ nông phẩm tươi ngon của gia đình chị mà” – Trịnh Phong xua tay.

“Không cần phải khiêm tốn, giải nhất cơ đấy, chị thật phục cậu” – May tấm tắc khen ngợi.

“Cậu ta thì có gì mà giỏi chứ?” – Ngôn Hoa ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế gỗ, anh rót nước trái cây đưa đến cho An Di.

“Đại nhân à, cậu đừng có khinh người nữa, cậu là nhất rồi. Năm nay cậu có về thành phố D cùng tiểu Di Di không, tiện đường thì cùng đi đi, cuối tuần này tôi cũng về?” – Trịnh Phong hỏi

“Ai cùng đường với cậu, thích về khi nào thì về, không tiện” – Ngôn Hoa hất cằm lạnh lùng đáp.

“Quá chán” – Gia Ân nhép miệng thầm mắng thái độ không coi ai ra gì của Ngôn Hoa, mới sáng nay anh ta còn là vị giáo sư cao cao tại thượng, thậm chí cô còn thầm ngưỡng mộ anh ta nhưng vừa biết được thì ra anh ta chính là cái tên thầy giáo thói đã làm cho tiểu Di Di bé bỏng mong manh của cô buồn bã suốt cả một năm ròng thì sự căm phẫn trong lòng cô đã lấn át tất cả, đầu cho biết được chuyện của hai người họ chỉ là bắt đắ dĩ nhưng không hiểu sao càng lúc cô càng không thấy ưa nổi cái thái độ ngông nghênh của anh ta.

“Cậu phải để cậu ấy và An Di có một chút không gian riêng tư thân mật chứ, người ta là một đôi mới mà, sao phải cùng đi với cậu chứ?” – Cô May tình ý nói.

“Cũng phải” – Trịnh Phong cười cười gật đầu.

“Di Di à khi nào thì cậu về thế? Đi bao lâu? Khoảng thời gian đó tớ sang ở cùng Tony nhé” – Gia Ân quay sang An Di hỏi han, bởi cô cùng Tony đều là

người phương Tây, tất nhiên không ăn tết âm lịch rồi, nhân dịp này cô phải sang chỗ ở của Tony tìm hiểu một chút để xem cái dinh thự cổ đất giá nhất nhì nước Mỹ của cái tên giáo sư kia có gì mà Tony cứ luôn miệng xuýt xoa.

“Cậu thật là ...” – An Di lắc đầu, hết nói nổi cái cô nàng Gia Ân này, cô vẫn còn chưa đi mà nàng ta đã muốn vì sắc quên bạn rồi, dạo này cứ dính lấy Tony như sam luôn ấy.

Cậu nhóc Tom được chú quản gia Vương bỗng từ trong nhà ra, nhìn thấy Ngôn Hoa thì cậu liền tuột xuống khỏi tay chú Vương, chạy ủa tới nhảy lên ngồi trên đùi Ngôn Hoa ríu rít: “Cậu ơi vừa này cậu dẫn chị đi đâu thế?”

Chú Vương hai mắt giật giật, quay ra nhìn cậu nhóc, có vẻ như đang ra ám hiệu gì đó.

“Chuyện của đàn ông lớn, con nít không nên biết” – Ngôn Hoa lấp lửng. An Di quay sang lườm anh một cái. Anh cứ thử nói ra mà xem ??

“Tom biết rồi, chuyện mà đàn ông lớn làm chính là dẫn chị xinh đẹp vào kho rượu rồi cời quần áo ạ?” – Cậu bé chau mày tò mò hỏi.

“Tom” – mẹ cậu và chú Vương đồng thanh gọi cậu.

Cậu nhóc làm ra vẻ mặt khó hiểu nhìn mọi người xung quanh lúc này đang tròn mắt ngạc nhiên. Ánh mắt Ngôn Hoa bỗng chốc u ám, An Di thì khỏi phải nói, mặt đỏ như gấc chín, điều duy nhất mà cô nghĩ đến lúc này chính là tìm ngay một cái lỗ nào đó để lập tức độn thổ khỏi đây ngay, cứ nhìn ánh mắt dò xét của mọi người mà cả người cô trở ra như trời trồng.

“Chuyện là lúc này chú vào kho rượu định chọn vài chai rượu, cậu nhóc đòi đi theo. Nhưng mà thiếu gia đừng lo, lúc đó tôi đã lập tức dẫn cậu ấy ra ngoài rồi, chắc chắn không nhìn thấy gì đâu” – Chú Vương vội vàng giải thích lại còn ra hiệu cho Tom im miệng không được tiếp tục hỏi.

“Ồ ... không, không phải ...” – An Di lọng ngọng.

Mọi người từ tròn mắt ai nấy đều chuyển sang ậm ừ như hiểu ra được vấn đề, nhưng mà ... chuyện mà họ nghĩ hình như cũng không đúng sự thật những gì diễn ra thì phải, chú Vương này, tại sao chú giải thích lại thành ra làm cho mọi người đã nhầm lại càng nhầm thêm vậy, bây giờ An Di cô có một trăm cái miệng cũng không biết phải giải thích như thế nào, rõ ràng là cô bị dụ hoặc mà ... Cái tên đầu xỏ của chuyện này hiện giờ đang ngồi thư thả uống nước trái cây kia kìa, cô thật muốn cho anh một trận ngay, lúc này còn không thèm giải thích lấy một câu là thế nào?

“Tom à, có ai từng nói với con rằng nếu chưa xem xét kỹ lưỡng một sự việc thì không nên tùy tiện đưa ra nhận định không?” – Ngôn Hoa nhàn nhã buông một câu. Mọi người đều đành bó tay trước sự ranh ma của cậu bé, duy chỉ có Ngôn Hoa là kiên quyết muốn dùng lý luận của mình giải thích vấn đề với cậu.

“Nghĩa là lúc này việc cậu cời quần áo Tom vẫn chưa xem xét kỹ lưỡng ạ?” – Cậu nhóc gãi đầu.

“Con phải nhìn nhận sự việc một cách trọn vẹn rồi mới được kết luận, vừa rồi cậu chỉ mở cúc áo” – Ngôn Hoa thờ dãi.

Cậu nhóc reo lên: “Vậy cậu lúc ấy không định cời quần áo sao?”

“Ừ” – Ngôn Hoa nhấp một ngụm nước trái cây thơm thả đáp.

“Vậy cậu là muốn cho chị xem cơ bắp ạ? Bố cũng thường hỏi Tom có muốn xem cơ bắp của bố không như vậy đấy cậu.”- cậu nhóc Tom quay sang nhìn An Di, ánh mắt thoáng lên một tia khó hiểu.

“Tom à” – May háng giọng.

“Cơ bắp của cậu chị đã xem nhiều rồi” – Ngôn Hoa không ngần ngại trả lời cậu nhóc.

“Vậy chị muốn xem gì hờ cậu? Tí của cậu còn bé hơn của chị cơ mà có gì để xem?” – Cậu bé cười ranh mãnh.

An Di như bị điểm trúng huyệt, chỉ biết đứng ngây ngốc. Mọi người thì được dịp cười tít tưởi, Trịnh Phong ôm bụng cười đến gập cả người.

Trên đầu Ngôn Hoa như có tầng tầng lớp lớp mây đen bao phủ: “Chị ấy muốn xem ...”

“Ngôn Hoa, đủ rồi. Anh đừng có nói nữa” – An Di chặn đứng lời của anh, không để hai con người vừa ấu trĩ vừa trẻ con này tiếp tục đối thoại về vấn đề này.

“Chị lại ngượng ạ?” – Cậu nhóc dò hỏi An Di.

“...” – An Di làm mặt dối không thèm quan tâm lời cậu.

“Con gái thật là khó chiều, em chỉ hỏi thế thôi mà cũng dối. Cậu ơi cậu đi dỗ chị đi” – Tom vở vai Ngôn Hoa, cái ông cụ non này còn ra vẻ động viên chiến hữu được nữa cơ đấy.

“Tom” – Ngôn Hoa nắm cổ áo cậu nhóc đang có ý định chuẩn đi, anh hỏi: “Người xinh đẹp kia là ai?”

“Chị là người yêu của cậu ạ” – Tom ngoan ngoãn đáp.

“Con gọi cậu là gì?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Là cậu ạ” – Tom đáp.

“Thế con gọi người xinh đẹp là gì?” – Ngôn Hoa lại hỏi.

“Là chị ạ?” – Cậu nhóc vẫn chưa hiểu được ý của Ngôn Hoa liền đánh mắt sang An Di cầu cứu rồi đau lòng vì bị cô lơ đi.

Không khí bỗng ngưng đọng, không ai bảo ai câu nào, cuối cùng Trịnh Phong cũng sáng suốt hiểu ra ý của Ngôn Hoa.

“Phải gọi là cô” – Trịnh Phong nhin cười đáp thay rồi đứng dậy bế cậu bé đi, trong tình huống này thì phải cứu nguy cho tên tiểu tinh nghịch nếu không thì đoán chừng bạn thân đại nhân của anh sẽ lại đem lí luận của kẻ IQ 190 ra để giải thích vấn đề này với cậu cháu ba tuổi của mình mất.

“Ăn trưa thôi nào mọi người, nhà bếp đã chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi” – chú Vương gọi mọi người.

Gia Ân và Tony hí hửng chạy ngay vào nhà, Trịnh Phong đỡ May và bé Tom đi phía sau, lúc này trong chòi gỗ chỉ còn lại An Di và Ngôn Hoa, thấy cô vẫn còn hăm hực Ngôn Hoa bèn ngồi sát lại kéo cô dựa vào mình.

An Di đẩy anh ra, cô hỏi: “Anh vừa rồi là giả vờ không biết Tom đang nghịch ngợm sao?”

“Anh biết”

“Thế mà anh còn trả lời” – An Di chu môi giận lẫy.

“Chẳng lẽ em muốn trẻ con hiểu lầm sao?” – Anh nắm tay cô vờ về chiếc vòng đá mây mắn.

“Nhưng ...”

Ngôn Hoa vuốt má An Di dỗ dành: “Được rồi, được rồi anh sai rồi, vừa rồi là anh sai, sau này anh không trả lời nữa, mà em cũng đừng dễ đỏ mặt như vậy chứ, người ta không biết sẽ nghĩ là anh bắt nạt em thật đấy”

“Anh bắt nạt em còn đi, rõ ràng là anh dụ dỗ em” – An Di dẫu môi.

“Thế mà cũng có người tình nguyện bị anh dụ dỗ đấy thôi, không phải em được hỏi rồi còn gì, để em không được nhìn rõ thì em lại chê anh không bằng cái tên oắt con diễn viên Hàn Quốc nào đó” – Ngôn Hoa cười, hàng răng trắng muốt thẳng tắp đẹp mê người hiện ra.

“Ngôn Hoa ... anh ... anh. Đã là chuyện của khi nào rồi anh lại còn nhớ dai như thế, anh thật là nhỏ mọn.” – An Di cười thầm, cô cũng cầm tay anh xoay đi xoay lại chuỗi hạt đá mắt mèo.

“Đúng, anh nhỏ mọn đấy. Chỉ muốn em chú ý một mình anh thôi” – Ngôn Hoa véo mũi An Di.

“Ngôn Hoa” – Tựa đầu vào vai anh cô khẽ gọi.

“Hửm?”

“Càng lúc em càng thấy anh thật là ...”

“Anh thì sao?” – Anh hỏi.

“Trẻ con” – An Di cười khúc khích.

“Trêu anh?” – Ngôn Hoa kéo An Di lại gần, anh thì thầm: “Vậy thì bây giờ trẻ con này muốn trở thành người lớn đây, thế nên phải làm một việc của người lớn ...”

An Di lờm anh: “Anh muốn làm gì?”

“Chụt chụt”

“Aaaaaa Lưu manh, lợi dụng” – tên xấu xa này, nói anh lớn tuổi anh sẽ giận, nói anh trẻ con anh bảo trêu anh ... Ấy da thật là khó chiều lòng mà.

An Di đẩy Ngôn Hoa ra lại bị anh khoá chặt hai tay lại, lúc môi anh chuẩn bị chạm vào môi cô thì từ sau vọng đến giọng hét oai oái ngọng nghịu của tên tiểu tử nào đó.

“Mẹ ơi cậu ăn hiếp chị!!!”

huống hồ là văn chương bột bèo của em đây ...

Hãy thông cảm, hãy thông cảm, hãy thông cảm. Chuyện quan trọng nói ba lần !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chân Ái Tựa Huyết

“Chân ái tựa huyết lưu quá thanh xuân đích luân hồi

Chân ái tựa huyết lưu thăng đối nhĩ đích thương bĩ”

“Chân” trong “chân thực”

“Ái” trong “ái tình”

“Tình yêu chân thành như máu chảy qua tuổi thanh xuân rồi sẽ luân hồi

Tình yêu chân thành như máu chảy xuôi theo những bi thương của anh”

—
“Mẹ ơi cậu ăn hiếp chị!!!”

Ngôn Hoa quay lại lờm Tom, cậu chàng lập tức cười xòa: “Mẹ hỏi sao đợi mãi mà cậu và chị vẫn chưa thấy vào nên Tom ra xem sao ạ. Tại sao vừa rồi chị bảo cậu là lưu manh thế? Tom đã cố đứng xem xét kĩ càng một rồi vẫn chưa thể đưa ra nhận định được cậu đang muốn làm gì, Tom chỉ thấy cậu tranh luận cùng chị mãi cuối cùng thì giữ tay chị lại không cho chị cử động, cậu còn vỗ tới chị, cậu đang định ăn hiếp chị thật sao? Tom mà không hét lên có phải cậu sẽ thật sự làm vậy không?” – cậu chàng lí sự một tràng, đôi mắt tròn xoe long lanh chất đầy nghi vấn.

“Con có biết cậu giận thì sẽ thế nào không?” – Ngôn Hoa nghiêm mặt hỏi.

“Chị ơi cứu cứu, chị ơi cậu muốn tét mông Tom” – cậu nhóc nhanh nhẩu chạy ra phía sau An Di nấp, chỉ chừa lại cái đầu tóc nâu xoắn tí tọp thò ra nhìn lên Ngôn Hoa.

“Tom” – Ngôn Hoa háng giọng gọi.

“Dạ cậu” – Cậu bé lí nhí.

“Ra đây” – Ngôn Hoa ngoắt tay.

“Cậu không được tét mông Tom đấy, không thì Tom cứ ôm lấy chị như vậy” – Tom ghì chặt lấy chân An Di.

Ngôn Hoa hết nói nổi, thờ dài xoa xoa mi tâm, Tom thấy cậu không có phản ứng thì lại thò đầu ra nhìn, Ngôn Hoa phản ứng nhanh nhạy liền thừa cơ nhanh tay bắt lấy cậu nhóc, một tay bế hân cậu lên.

“Ranh con, để xem con còn nghịch được không?” – Ngôn Hoa thẳng tay tét mấy cái vào mông Tom, biết cậu Sam rất thương mình sẽ không nỡ mạnh tay thế nên Tom giả vờ nhăn nhó rồi rúc mình vào người Ngôn Hoa, hôn lấy hôn để và rồi rít xin lỗi như chú cún con rất đáng yêu. An Di phì cười nhìn hai cậu cháu đùa nhau ...

Ai bảo anh lạnh lùng xa cách cơ chứ? Ngôn Hoa của cô lúc này rất gần gũi và ấm áp đó thôi. Cứ nhìn về quãng thời gian trôi qua của anh và cô mà xem, thật sự chỉ có thể dùng trái tim chân thành và tình yêu tha thiết của mình dành cho anh thì cô mới dần cảm nhận được hết người đàn ông này.

Người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt đã dùng nhan sắc anh tuấn của mình quyến rũ cô, khiến cô nổi máu sắc nữ.

Khi đã trở thành giáo viên của cô rồi thì suốt ngày mặt dày sai bảo cô làm việc vặt, bởi tên thầy giáo hắc ám này nắm trong tay không ít ‘thối hư tật xấu’ của cô nên cô đành can rằng nhún nhường nghe lời anh ta, lúc đầu cô còn căm ghét vô cùng, chỉ muốn đến vin một đám vào gương mặt đang giả vờ thanh cao của anh, suốt ngày lạnh lùng ít nói và cổ quái như một ánh sao lấp lánh lạ thường trên bầu trời đêm tĩnh mịch, khó lòng chạm đến cũng khó lòng thấu hiểu được.

Khi cô dần dà phát hiện ra anh càng cố tỏ ra xa cách, càng băng lãnh nhường thì nội tâm anh càng cô độc, càng u uất nhường ấy, cô còn phát hiện ra anh không những là một thầy giáo cao cao tại thượng, tài giỏi hơn người mà còn là một bác sĩ rất tốt, thế là tự khi nào cô đã chuyển từ căm ghét sang ngưỡng

mộ và thấu hiểu cho anh hơn, càng lúc cô càng chú ý đến anh hơn.

Khi anh biểu hiện sự quan tâm dành cho cô, khi cô bị thương anh lo lắng cho cô, khi cô gặp khó khăn anh giúp đỡ cô, khi anh mơ màng ôm cô trong con sốt triền miên... cô biết trái tim mình đã bắt đầu đi lệch quỹ đạo rồi, dẫu rằng khi ấy hiểu lắm rằng anh đã có bạn gái nhưng vẫn cố chấp mù quáng trao trọn tình cảm đầu đời cho anh.

Đề rồi sau đó nhận về mình một lời khước từ nho nhã, một sự thờ ơ lạnh nhạt, một quãng thời gian u ám, cô chạy trốn trái tim mình, cô trở nên hèn nhát vô cùng. cô chỉ biết thu mình trong cái vỏ ốc nhỏ nhả nguy tạo, cô như bọt biển nhạt nhòa giữa muôn trùng con sóng ngoài khơi xa, mỏng manh, yếu ớt, chỉ chực vỡ vụn, tan ra hoà vào dòng nước lạnh lẽo giữa đại dương.

Một năm sau, ngày gặp lại anh, cô một lần nữa hèn mọn chạy trốn, nhưng lần này cô chính là chạy trốn hiện thực rằng cô vẫn tin anh, tin anh không có ý tiếp cận cô vì mục đích xấu như lời Vinh Hy nói, và cũng chính vì cô vẫn yêu anh, cô chẳng giây phút nào ngừng nhớ đến anh.

Cũng trong cái đêm đó, một lần nữa đứng giữa lần ranh sinh tử, lúc cái chết đã chực đến với cô rồi thì chính anh đã vươn tay ra che chở cho cô, bảo bọc cho cô, anh dùng cả thân mình để bảo vệ cô, cô biết mình thua rồi, cô thua chính trái tim của mình. Cô thật sự rất yêu anh.

Đêm ấy anh đã bày tỏ lòng mình với cô, có lẽ chính cái lúc mang cô khỏi lười hái từ thân anh đã quyết định phải đối mặt với tình yêu của hai người, anh cũng yêu cô, điều này mang cô từ vực sâu thăm thẳm một bước lên thiên đường, cô chỉ kịp tự vấn mình xem rốt cục mình có phải là đang mơ hay không, cô vỡ oà trong hạnh phúc.

Thời gian đầu cô và anh bên nhau, anh vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng xa cách với cô, cô có cảm giác cứ như mình đang cùng một ông lão khó tính, cổ hủ và lập dị yêu đương vậy, anh không hiểu suy nghĩ của cô, anh ngượng ngập ánh mắt dè pha xung quanh, anh thận trọng trong việc giữ khoảng cách, vừa hay còn phải che giấu gia đình của cô, hai người chẳng khác gì đang yêu vụng trộm cả. Cô khó chịu, cô không cam tâm, không cam tâm, không cam tâm.

Rồi cô dần cũng hiểu ra nguồn cơn mọi việc... cô là tình đầu của anh, là người con gái đầu tiên mà anh yêu, thế nên anh chính là đang ngượng, anh đang bối rối trong việc xác lập quan hệ và thể hiện tình cảm với cô, điều này không thể trách anh, thế nên cô giúp anh, anh không hiểu cô thì cô sẽ tự giải thích chính mình cho anh, anh không thể hiện cô sẽ thể hiện, anh chần chừ thì cô chủ động, anh cự tuyệt thì cô nhất quyết nũng nịu lấn nước, đôi lúc thật có cảm giác mình là một nữ cường...

Chuyện gì đến nhất định đến, thân thể bí ẩn mà anh che giấu, quá khứ đen tối mà anh không muốn chạm đến, bí mật hải hùng về gánh nặng anh mang trên vai,... tất cả dần hé mở ra trước mắt cô. Phát súng đó là anh thay cô nhận, cuộc đời còn lại cô đã nguyện dùng nó để yêu thương anh, cô sẽ là ánh dương, là mặt trời ấm áp soi sáng cho thế giới u ám của anh, dùng tình yêu của mình sưởi ấm trái tim băng giá đang âm ỉ rỉ máu của anh.

Khoảnh khắc cùng nhau quỳ trước bậc tam cấp, anh dùng thân mình đang mang trọng thương bao bọc che chắn màn mưa lạnh giá cho cô rồi đột nhiên ngã quỵ trước mặt cô, chiếc áo sơ mi trắng bết máu anh nhuộm đỏ, trái tim nhỏ bé của cô như bị ai giầy vò quặn thắt, cô đau lòng, cô hoảng sợ, sợ anh gặp bất trắc gì, sợ anh rời bỏ cô...

Tiếp đến là gì? Chính là quãng thời gian hạnh phúc này đây, anh hiểu được lòng mình, anh hiểu trái tim cô, anh không ngại dùng mật ngọt để dỗ dành cô, anh không ngại thể hiện tình cảm với, anh hết lòng hết dạ yêu thương chăm sóc cho cô, cô nhìn người đàn ông mà cô cũng dùng hết trái tim mình để yêu thương đang trước mặt kia, cô chỉ có thể nguyện lòng rằng đoạn đường còn lại dẫu là trải hoa hồng hay lát đá xanh cô cũng sẽ nắm chặt tay anh, sẽ cùng anh vượt qua, sẽ cùng anh khóc, sẽ cùng anh cười, sẽ cùng anh hạnh phúc, sẽ cùng anh đau khổ, sẽ cùng anh già đi, và sẽ cùng anh vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ cuối cùng, bức tranh của tình yêu chân thành nhất – Chân Ái.

Xem đi, chỉ mỗi việc yêu anh thôi mà cô đã trải qua được tất cả mọi cung bậc cảm xúc rồi.

....

“An Di, An Di, đồ ngốc, con heo ngốc của anh” – Ngôn Hoa lay mãi An Di vẫn đứng ngây ngốc ra đó, nơi khoé mắt còn lông lánh dâng lên một chút thương cảm kì lạ nhìn đi xa xăm, anh bèn véo vào má cô một cái.

“Aaaaa, đau em” – An Di xuýt xoa.

“Đang nghĩ gì mà chuyên tâm thế cô ngốc?” – Anh cười hỏi.

“Không có gì, chỉ là hồi tưởng về một số chuyện mà thôi” – An Di cười hìhì.

“Ngốc, đi nào, vào ăn trưa” – Ngôn Hoa bảo.

An Di lăm bắm thấy mình đúng là thật ngốc, nghĩ một hồi lại nghĩ đi xa đến như vậy...

Ngôn Hoa giờ tay ra nắm tay An Di đi vào nhà. Cô rất thích, rất thích cảm giác này, mười ngón tay đan chặt vào nhau, bàn tay anh lạnh nhưng trái tim cô thì ấm nóng vô cùng, hơn bất kì lời nói đường mật nào, chỉ cần một cái nắm tay tượng trưng cho lời hứa, hứa rằng anh sẽ che chở bảo vệ cho cô, sẽ yêu thương cô trên suốt quãng đường phía trước.

Mọi người sum họp quây quần bên bàn ăn, sự đông vui và cảm giác thân thuộc như một gia đình đầm ấm khiến cho ai nấy đều hào hứng với bữa ăn, Trịnh Phong trở tài bếp núc của mình chiêu lòng gia đình May, nguyên liệu tươi ngon bổ dưỡng của chính nông trang bình yên nơi đây, Gia Ân và An Di lần đầu được đến đây cho nên tâm trạng vui vẻ và hào hứng nhất.

Ăn uống xong cô nàng Gia Ân lại hí hửng dắt tay An Di cùng đi ra đồng hoa chụp ảnh, Ngôn Hoa rất hiểu ý An Di nên anh đã chuẩn bị sẵn đầy đủ dụng cụ

vẽ tranh cho cô, thế là cậu nhóc Tom vốn thích vẽ tranh cũng nung nấu đòi đi theo cho bằng được, ban đầu Ngôn Hoa không định sẽ dắt cu cậu nghịch ngợm này theo nhưng mà An Di lại bị ánh mắt nài nỉ đáng thương của cậu làm cho mềm lòng nên cũng hùa theo nói giúp cho cậu. Ngôn Hoa thử dài một tay bế Tom một tay tết móng cậu nhóc đoạ đẫm, cuối cùng anh cũng chấp nhận miễn cưỡng đi theo cậu chàng ta theo luôn.

Ánh nắng chiều soi bóng cô thiếu nữ xinh đẹp trải dài trên thảm cỏ xanh, dưới ánh nắng làn da trắng của cô tựa như được tôn lên một tầng ánh sáng lấp lánh, vừa quyến rũ lại vừa e ấp thẹn thùng, đôi con ngươi long lanh dưới chiếc mũ rom đang phóng tầm nhìn ra xa nắm bắt khung cảnh, đất trời hoà quyện, bình yên vô cùng, những nét cọ thoăn thoắt trên tấm bảng vẽ, mọi cảnh vật như được thu vào trong tranh của cô, chân thực ... gần gũi, như chính tâm hồn của cô vậy, mỏng manh, thuần khiết ... dịu dàng và đáng yêu.

“Cậu ơi, cậu đừng nhìn chị nữa, cậu dạy Tom cách vẽ chị đi, Tom vẽ mãi sao chẳng thấy người trong tranh giống chị thế này?” – Cậu nhóc nín tay Ngôn Hoa nói.

“Con chắc đây là vẽ người chứ không phải vượn cổ chứ? Cô nàng xinh đẹp kia sao lại bị vẽ thành ra thế này?” – Ngôn Hoa thẳng thừng phê bình không chút để tâm đến gương mặt méo xệch của Tom.

“Đây là Tom vẽ chị xinh đẹp mà” – Cu cậu một mực khẳng định.

Nhìn thấy Tony và cô bạn gái của mình đang thư thả cùng nhau dạo chơi rồi lại nhìn sang tên ranh con đang ngồi lì trên chân mình Ngôn Hoa bắt lực thờ dài: “Bóng đèn công suất lớn à, con có thể yên lặng một chút không?”

“Bóng đèn công suất lớn là gì ạ? Sao cậu gọi Tom là bóng đèn?” – Cậu nhóc thắc mắc.

“Kì đà càn mủi” – Ngôn Hoa gõ đầu Tom

“Hai người lại càn không gian riêng tư chứ gì? Tom không thèm cậu nữa, Tom sang chơi cùng anh Tony” – Tom lè lưỡi tinh nghịch rồi gom giấy bút ngoáy móng chạy đi.

Ngôn Hoa nhếch mép cười đắc ý. Cái đồ ranh con này không uổng anh cưng chiều mà, phải chỉ lúc nào cũng biết điều một chút thế này thì tốt rồi.

—

Kết thúc một ngày vui vẻ ở nông trang, chấp tối Ngôn Hoa và Tony đưa An Di và Gia Ân về nhà, buổi tối trước lúc đi ngủ Gia Ân cần nhằn gặng hỏi An Di suốt, muốn moi tin về Ngôn Hoa cho bằng được, theo như cô nàng thì cô ít ra cũng phải biết rốt cục mình có giao ‘con cừu non béo bở’ của mình cho con sói thoitha mang mắc phở giáo sư ngoạ mạn kia không. An Di bị gọi mãi thành ‘cừu non béo bở của Gia Ân’ cuối cùng cũng chịu thua sự dai dẳng và mặt dày của cô nàng này đành kể hết tường tận mọi chuyện của cô và Ngôn Hoa cho Gia Ân nghe.

Thế mà rồi tự khi nào cô nàng Gia Ân đã ngủ say chổng chơ, còn thư thả coi An Di như là gối ôm mà tùy ý giày vò, An Di hận không thể vịn một đám cho lão đại nương Ân Ân này, cô nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn, cầm điện thoại đi ra ban công gọi điện.

“Tút ...” – Hôì chuông đầu tiên chưa dứt anh đã bắt máy rồi.

“Anh đây, sao giờ này em còn chưa ngủ?” – giọng nói trầm khàn gất ngủ của Ngôn Hoa truyền đến.

“Ngủ ngon anh nhé” – An Di cười thầm, bỗng dưng chỉ muốn chúc anh ngủ ngon mà thôi.

Ngôn Hoa lặng thinh một lúc mới đáp lại: “Ngốc, ngoan ngoãn đi ngủ mau, hôm sau đừng dậy muộn nữa, nhớ phải ăn sáng và mặc ấm một chút”

“Vâng” – An Di ậm ừ.

“Khoan đã” – Anh gọi.

“Dạ?”

“Ngủ ngoan”

“Hihi, vâng”

*2500 chữ, chương thứ hai của khuya nay đó, ngủ ngon !!! Đừng hỏi chừng nào có tiếp nha, không rep đâu, thế luôn !!! Hihhi

P/s: Tên chương và câu đề chính là tên và trích lời của bài hát “Chân ái tựa huyết”, hay lắm đấy nghe đi nha !!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nice Guy

“Trông anh rất ngầu, rất đẹp trai, khí chất ngời ngời không ai sánh bằng – Anh còn rất tự luyện, mắc chứng yêu bản thân quá mức, tự cao tự đại và không biết nhường nhịn.”

An Di thức dậy lúc trời vừa tờ mờ sáng, trở mình liên tục cố ngủ tiếp nhưng vẫn không tài nào nhắm mắt được, có lẽ đã quá giấc rồi chẳng? Quờ quạng lung tung lục tìm điện thoại, ánh đèn hắt ra đột ngột làm cho cô có chút không quen, dụi mắt vài cái rồi chợt bừng tỉnh ...

Hơn bốn giờ sáng, hôm nay sao tự đứng lại dậy sớm thế không biết? Đẳng nào cũng không ngủ được nữa thôi thì cứ dậy đi đã, An Di lồm cồm đứng dậy khỏi giường, cô cố gắng không làm động đến Ân Ân đang ngủ say như chết cạnh bên, lảo đảo đi đến phòng tắm.

...

Ngôn Hoa ở đây cũng vừa thức giấc, ngoại trừ những hôm làm việc thâu đêm thì anh sẽ làm sâu ngủ mà thôi chứ bình thường anh vẫn có thói quen dậy sớm như vậy, lão Vinh thức dậy sớm hơn đã làm xong bữa sáng mang lên cho anh, Ngôn Hoa từ trong phòng thay đồ bước ra liền đụng phải Hoàng Tử đang cặm cụi thu xếp đồng giấy tờ rơi vãi lung tung trên hành lang.

“Giờ đây?” – Ngôn Hoa chau mày.

Hoàng Tử thành khẩn: “Tài liệu của cậu chủ đi làm hôm nay, xin lỗi tôi bất cẩn làm rơi ra, nhưng mà thật ra vốn không phải tôi thật sự bất cẩn, là bởi vì Happy cậu ta ... tôi tưởng cậu ta vẫn chưa được vào nhà, kết quả là sáng nay lão Vương đã cho cậu ta vào rồi, nhưng mà cậu ta nghịch quá, bỗng dưng lù lù xuất hiện làm tôi giật bản mình, tài liệu trên tay vãi ra khắp nơi cả đây này, thật sự mà nói tôi không hoàn toàn có lỗi, phân tích rõ có thể thấy Happy có một phần lỗi ...”

“Dừng lại, đủ rồi. Cậu bớt lời thôi lại đi” – Ngôn Hoa day trán bất lực, không thể chịu nổi cái tật ngốc xít của tên này nữa rồi.

Hoàng Tử gật gù: “Tuân lệnh, cậu chủ hôm nay thật bảnh, bộ quần áo cùng một tông đen vô cùng lịch lãm, rất hợp với cậu”

Phớt lờ Hoàng Tử, Ngôn Hoa bước nhanh về phòng ngủ kiểm tra đi động một lượt, có vài cuộc gọi nhờ từ cùng một dãy số quen thuộc, anh lần lượt xóa đi lịch sử cuộc gọi, vừa định bỏ điện thoại vào túi thì lại có tin nhắn đến, là của An Di.

Ngôn Hoa cười mỉm, cô nàng nghịch ngợm này hôm nay sao tự đứng lại gửi tin nhắn cho anh vào lúc này? Cô thức dậy sớm vậy sao?

“Em đợi anh ở trước nhà”

Ngôn Hoa nén cười ần gọi lại cho An Di, chưa hết hồi chuông đầu bên kia đã nhấc máy.

“Em đây” – Giọng nói ngọt ngào của ai đấy truyền đến.

“Dậy sớm thế?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Không phải anh nói muốn đưa đón em đi học sao? Em chuẩn bị xong rồi đang đợi anh đây” – An Di hí hửng đáp. Chuyện của cô và anh Ân Ân cũng đã biết rồi, không cần thiết phải giấu diếm cô bạn ấy nữa, như vậy cô và anh đều được thoải mái hơn, chắc vì vậy mà hôm nay tâm trạng cô vui vẻ hẳn lên.

“Vào nhà đợi, đừng xuống dưới trời rất lạnh. Anh đến sẽ gọi em” – Ngôn Hoa dịu dàng bảo.

“Dạ”

“Ừm”

....

Điện thoại đã ngắt lâu rồi ý cười trên môi Ngôn Hoa vẫn chưa dứt, chuyện anh mong mỏi bấy lâu bấy giờ anh hoàn toàn có thể làm được, hằng ngày được gặp An Di, được ở gần bên An Di, được nhìn thấy nụ cười toả nắng cùng giọng nói ngọt ngào nồng ấm ấy ... anh rất vui.

Cầm lấy tài liệu đã được Hoàng Tử sắp xếp gọn gàng trên bàn, anh đứng tựa người vào kệ sách nhàn nhã mở ra kiểm tra lại một lượt, dưới chân bỗng nhiên cảm thấy nhồn nhột, biết ngay là tên nhóc nào đó đang muốn làm nũng đây mà, Ngôn Hoa ngồi xộp xuống, Happy ngoe nguẩy cái đuôi xoắn tít cựa mình vào chân anh rồi giương đôi mắt tròn xoe nhìn anh chăm chăm.

“Cậu cũng biết làm nũng à?” – Ngôn Hoa véo véo cái mặt phụng phịu của Happy, chợt nhận ra cậu ta đang ngậm thứ gì đó anh liền đưa tay đến lấy ra, đó là một chiếc cặp tóc màu hồng, trông có vẻ là của An Di đánh rơi thì phải. Ngôn Hoa đặt nó trên bàn rồi quay lại xoa đầu Happy ta một cái, anh bảo: “Được rồi, cậu cũng có lòng như vậy có phải rất thích cô ấy không? Tôi cũng thích, nhưng mà cô ấy không muốn đến đây sống cùng thì biết thế nào được? Đành để cậu thất vọng rồi, tôi đi gặp cô ấy đây”

Nói rồi Ngón Hoa cười ngạo nghễ đứng dậy đi thẳng xuống gara, hôm nay anh dùng con Lamborghini Veneno màu đen mới tậu về tuần trước từ Ý, điều khiến anh thích ở con xe này chính là nó có thể tăng tốc từ 0-100 km/h chỉ trong 2,8 giây, tốc độ tối đa đạt trên 355 km/h, ngoài ra màu đen tuyền quý phái của nó đã thu hút sự chú ý của anh ngay từ đầu.

Đến trước nhà An Di, Ngón Hoa đậu xe bên vỉa hè rồi nhấn tin báo An Di đi xuống còn mình thì đứng tựa người vào cửa xe đợi cô.

Ánh nắng đầu tiên của buổi sáng vẽ nên một vầng hào quang cho người đàn ông lịch lãm trong bộ Âu phục màu đen đứng cạnh bên con siêu xe cực bất mắt, khí chất lạnh lùng cao ngạo của Ngón Hoa thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh, có hai cụ già người Mỹ trông có vẻ là một cặp vợ chồng đang thả bộ buổi sáng đi ngang qua trước mặt anh đúng lúc An Di cũng vừa xuống tới, ông cụ giờ ngón cái với Ngón Hoa rồi cất tiếng khen con xe Veneno của anh.

“Nice car !!!” – Ông cụ ôn tồn nhận xét, bà cụ đi cùng cũng tươi cười nhìn Ngón Hoa nói bồi thêm một câu: “Nice guy !!! Very handsome !!!”

Ngón Hoa thân thiện gật đầu đáp lại. Đợi hai ông bà cụ đi qua rồi An Di mới bước đến trước mặt Ngón Hoa cười tủm tỉm. Cô hỏi: “Anh đẹp trai à hôm nay anh định làm xã hội đen sao? Quần đen, áo đen, giày đen, kính đen ... xe cũng đen nốt”

Ngón Hoa kéo kính xuống một chút, anh nhử mày nhìn An Di: “Em không thấy như vậy trông anh rất ngẫu nhiên sao?”

“Đúng rồi, anh rất ngẫu nhiên đến dọa người ta chạy mất” – An Di đáp.

Mặt Ngón Hoa đỏ ra, cô nhóc này lại ngang nhiên trêu anh đây mà: “An tiểu thư à tôi kiến nghị cô nên có cái nhìn trực diện khách quan đối với người đàn ông trước mặt cô đây”

An Di nhanh nhẩu: “Em nói thật mà, trông anh rất ngẫu nhiên, rất đẹp trai, khí chất ngời ngời không ai sánh bằng” – Anh còn rất tự luyến, mắc chứng yêu bản thân quá mức, tự cao tự đại và không biết ngượng nữa. An Di tự động lược bỏ câu nói phía sau rồi cười thầm.

Ngón Hoa đắc ý, đẩy kính lên ra vẻ ta đây rồi bảo: “Hình như em quên làm một chuyện rồi”

“Chuyện gì?” – An Di thắc mắc.

“Hôn chào buổi sáng” – Ngón Hoa thân nhiên đáp rồi kẻ má đến trước mặt An Di.

Không thể hiểu nổi người đàn ông này từ khi nào trở nên mặt dày và trẻ con như thế, An Di đưa tay véo má anh một cái rồi mở cửa xe chui tọt vào trong ngồi. Ngón Hoa tỏ vẻ không hài lòng, vào xe rồi anh không vội đi ngay lại ngồi ngẩn ra nhìn đi xa xăm.

An Di ngồi ở ghế lái phụ cũng nhìn anh đăm đăm nhưng anh đang mang kính đen nên cô không tài nào biết được anh đang nhìn gì và nghĩ gì, bỗng đi một lúc anh vẫn không mấy may có chút động tĩnh, An Di lấy làm lạ liền lên tiếng hỏi: “Anh không định đi à?”

“Vẫn chưa thỏa mãn mong muốn, không có tâm trạng” – Ngón Hoa lẩm bẩm.

An Di thật hết nói nổi rồi, cô nhóc người đến bên cạnh, Ngón Hoa quay sang nhìn cô, An Di tình nghịch mở kính của anh ra, anh cau mày đầy nghi hoặc hỏi: “Gi?”

An Di thấy anh tự dừng lại dỗi thì đành xuống nước dịu dàng xoa xoa mi tâm của anh, cô nói: “Được rồi, anh đừng suốt ngày cau có như vậy, sẽ rất mau già đấy, đến lúc đó không còn đẹp trai nữa thì không khéo em sẽ không thèm ngó ngang đến anh nữa, không thương anh nữa sẽ bỏ rơi anh đấy”

“Em dám?” – Ngón Hoa ghì lấy bàn tay nhỏ nhắn của An Di, gương mặt anh trở nên cứng đờ.

“Biết đâu được nhỉ, không phải anh nói em chỉ thích người đẹp trai thôi sao. Nhìn anh này, cau có mặt trở nên xấu xí già nua chết đi được” – An Di cười khúc khích.

Ngón Hoa trên đầu giăng đầy mây đen, anh mấp máy môi định nói gì đó lại thôi, buông tay An Di ra anh thờ ơ khởi động xe, về mặt anh bây giờ giống hệt như đứa trẻ vừa bị cướp mất món đồ chơi mình yêu thích nhất, hậm hực và lạnh lùng.

An Di nhìn thấy vậy thì cũng không định đùa nữa, cô thu tay về rồi ngồi ngay ngắn trở lại, bầu không khí trở nên vô cùng kì quái, An Di cũng không biết nói gì thêm đành ngồi im thin thít, kì lạ là Ngón Hoa vẫn không nhả ga, cứ ngồi thừ ra như tượng mà nhìn về phía trước. An Di đưa mắt sang liếc trộm anh, anh lại lạnh nhạt buông một câu: “Tôi giận thật rồi! Mang đai an toàn vào”

An Di ngăn người một lúc mới vội vàng thắt đai an toàn vào, tuyệt nhiên cô vẫn im lặng. Ngón Hoa cũng không buồn nói thêm gì, nhả ga một mạch chiếc Veneno lao như tên bắn trên đường phố tấp nập.

An Di có thể dễ dàng nhận ra sự hụt hẫng trên gương mặt anh, chắc chắn là anh đã rất háo hức nhưng lại bị cô làm cho mất hứng nên mới thành ra như vậy, nhưng cô cũng không cố ý mà, chỉ muốn đùa với anh một chút không ngờ anh lại giận lẫy thế này.

Suốt dọc đường đi hai người không nói với nhau câu nào, Ngón Hoa cuối cùng cũng lên tiếng nhưng anh lại điềm đạm hỏi một câu rỗng tuếch: “Muốn ăn gì?”

An Di cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu, không phải là anh vẫn giận đấy chứ? Cô đã làm gì đâu mà anh lại cứ như thế này?

“Ăn gì?” – Ngôn Hoa háng giọng.

“Không muốn ăn, không có tâm trạng” – An Di thờ dãi.

Ngôn Hoa không hỏi nữa, hai người lại chìm vào trầm luân, xe anh dừng lại trước một nhà hàng món Nhật nhỏ tên là SAPPORO nằm trên đường Massachusetts ở gần trường Harvard.

Ngôn Hoa lại đeo kính râm vào, trung ra bộ mặt băng lãnh dọa người rồi bước xuống xe trước, sau đó anh sang bên kia mở cửa cho An Di, chần chờ mãi một lúc cô mới bước xuống, Ngôn Hoa vẫn như thường lệ, anh đưa tay chặn trên thành cửa sợ cô lại bất cẩn lại va đầu vào, An Di bước xuống rồi anh đóng sầm cửa lại, một mạch đi thẳng vào trong, An Di cũng lúi thủi đi theo phía sau.

Ngôn Hoa chọn một bàn trong góc gần với máy sưởi, anh không xem menu mà gọi luôn hai bát Miso Ramen, chắc chắn anh rất thường ăn ở đây vì vừa nãy An Di để ý thấy chủ tiệm vẫy tay với anh, vẻ mặt hớn hờ như gặp lại khách quen, anh chu đáo dặn dò bồi bàn làm một phần không quá cay, An Di biết anh tuy giận nhưng vẫn rất dễ tâm đến cô, vừa nãy anh còn kéo ghế cho cô, bây giờ lại từ tốn lau sẵn thìa và đũa rồi đặt chúng trước mặt cô, nhưng mà thái độ lạnh nhạt này của anh lại khiến cô thấy thật sự không thoải mái.

Hai người ăn xong Ngôn Hoa lái xe đưa An Di đến trước cổng Tây trường đại học còn mình thì chạy ngược trở lại nhà xe giáo viên nằm ở phía Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thanh Mai Trúc Mã

Một câu trả lời mang tính khẳng định sâu sắc, thì ra là thanh mai trúc mã.

Hai người ăn xong Ngôn Hoa lái xe đưa An Di đến trước cổng Tây trường đại học còn mình thì chạy ngược trở lại nhà xe giáo viên nằm ở phía Bắc.

An Di lơ đãng đi lòng vòng một lúc trong sân trường, tự kiểm điểm lại xem mình vừa nãy có nói gì quá đáng hay không ... Mãi đến khi Willi từ phía sau sân tới vỗ vai mình An Di mới hoàn hồn trở lại.

“Cậu làm gì vậy? Giờ này vẫn còn ở đây? Trễ học hơn mười phút rồi đấy” – Willi thờ hồng hộc, có vẻ như cậu ta vừa chạy vội đến đây.

“Há? O tó quên mất” – An Di chợt bừng tỉnh đưa tay lên xem đồng hồ, là chiếc đồng hồ Patek Philippe mà hôm trước Ngôn Hoa tặng cô, thôi chết rồi, giờ ngôn ngữ Anh của Ngôn Hoa, vừa làm anh giận, bây giờ cô lại cả gan dám vào lớp muộn, thật chỉ muốn biến quách về nhà, không còn mặt mũi nào đâu mà nhìn anh.

“Cậu còn ngần ra đó làm gì, đi thôi” – An Di chưa kịp tiếp thu hết câu nói đã bị Willi nắm lấy cổ tay kéo đi.

Hai người vừa đến trước góc ngoặt hành lang thì An Di và uỳnh người vào ai đó suýt nữa thì ngã, cũng may người đó kịp đưa tay ra đỡ lấy cô.

Không đúng, mùi hương này thật sự rất quen thuộc, không thể lầm lẫn vào đâu được. Hoắc hương. Ngôn ... Ngôn Hoa?

Ngôn Hoa liếc mắt nhìn vào bàn tay của cậu thanh niên kia đang nắm lấy tay An Di, hai mắt ánh lên một tia lãnh khốc.

“Xin lỗi giáo sư, bọn em bất cẩn quá, cũng may vẫn chưa trễ ạ, cảm ơn giáo sư đã đỡ giúp bạn ấy, bọn em xin phép vào lớp trước” – An Di vẫn chưa định thần xong thì lại bị Willi vực dậy khỏi vòng tay rắn rỏi thân thuộc kéo đi xồng xộc.

Phận đi trễ đã định trước là phải ngồi ở dãy cuối giảng đường. Gia Ân đến sớm hơn vừa nhìn thấy An Di và Willi liền ngoắt tay gọi, đợi đến lúc An Di thu lại đủ ba hồn chính vía thì Ngôn Hoa đã ôn nhu điềm đạm đứng trên bục giảng. Xung quanh thì thoảng lại có tiếng xì xào bàn tán của mấy cô gái không biết từ khoa nào chạy đến, rõ ràng lớp Ngôn Ngữ I của cô không đông đến mức như thế này mà, đúng là ...

“Háo sắc, quá háo sắc, đám con gái này loạn hết rồi” – Gia Ân gật gù phán xét. “Hôm nay anh thầy đẹp trai của cậu quá là bánh, đàn ông mà thu hút ong bướm như thế này cậu ráng mà giữ đấy, không khéo lại bị phỏng tay trên, mắt người lúc nào không hay!”

“Cái gì? Cái gì mà phỏng tay trên, cái gì mắt người?” – Willi không hiểu Gia Ân nói gì bèn hỏi.

“Cậu im lặng một chút thì chết à? Chuyện này mà lộ ra ngoài thì tở giết cậu diệt khẩu trước đấy, không phải hôm qua đã dặn dò cậu không được bép xép rồi mà?” – An Di véo tay Gia Ân nhắc nhở thì thâm bên tai cô ấy.

“Được rồi đại tiểu thư, lo việc của cậu đi, gọi cậu kia” – Gia Ân chỉ tay về phía bàn giáo viên, An Di đưa mắt lên nhìn thì thấy Ngôn Hoa đang giờ danh sách lớp lên, cô biết ý chạy lên nhận lấy rồi bắt đầu điểm danh lớp dưới ánh mắt dò kị lẫn ngưỡng mộ của đa số nữ sinh trong lớp.

Xong nhiệm vụ An Di cẩn thận đặt danh sách lớp trở lại bàn giáo viên, đầu vẫn cúi gằm, mắt không dám nhìn thẳng vào Ngôn Hoa, cô quay trở lại chỗ ngồi.

Một thân hắc y, khí chất ngời ngời, áo sơ mi đen phẳng phiu không có lấy một nếp nhăn với phần cổ tay được xắn lên đến khuỷu, để lộ ra cơ tay rắn chắc với những đường gân nổi lên đầy nam tính và làn da trắng nổi bật, chiếc đồng hồ Rolex bắt mắt ở cổ tay trái và một sâu chuỗi nhỏ ở cổ tay phải, quần Âu đen lịch lãm ôm lấy thân hình cân đối, đôi giày phi bóng sáng loáng, gương mặt cương nghị chính trực, ngũ quan cân đối, sườn mặt hoàn hảo, mái tóc đen bồng bềnh lãng tử. Giọng nói trầm ấm nghiêm nghị và đầy sức hút đang chú tâm vào bài giảng lưu loát bằng Anh ngữ. Ánh mắt sắc bén sâu hun hút có thể hóp hồn bất cứ ai nhìn thẳng vào với đôi mi rất dài mang nét gì đó có chút dịu dàng mà lại vô vàng xa cách, hai hàng mày đậm, sống mũi cao phong độ, bờ môi mỏng hồ hững, phong tình.

Nhìn người đàn ông hoàn mỹ đến mức khó mà tìm ra khuyết điểm nơi bực giảng kia An Di bất giác thờ dài, nếu như bây giờ là ở bất kì đâu khác chỉ cần không phải là lớp học có lẽ cô đã kim lòng không đầu mà ghé môi hôn lấy hôn để con người kia rồi, anh là người cô yêu, anh là bạn trai của cô ... Nhưng lúc này đây, anh là giáo sư, một vị giáo sư cao cao tại thượng không phải muốn với là với tới được. Haizz ... Tâm trạng buổi sáng hôm nay vô cùng tồi tệ.

Buổi học này sẽ không thành vấn đề nếu như từ sáng đến giờ không có chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện gì đến cũng đã đến rồi, An Di ưỡ oài nằm ườn ra bàn trốn sau bóng lưng cao gầy của Willi mà nghịch điện thoại. Một lúc sau nghĩ ra gì đấy An Di lại hí hửng mở tin nhắn ra soạn. Một tin lại một tin ...

“Em sai rồi”

“Giáo sư à tha lỗi cho em đi”

“Là em không đúng, em không nên cợt anh già rồi không thương anh nữa”

“Em không nên vào trễ, em bất cẩn là em không đúng, anh muốn phạt em thế nào cũng được”

“Anh đừng lạnh lùng với em nữa em rất khó chịu”

“Ngôn Hoa à, từ nay mỗi ngày em sẽ hôn chào buổi sáng với anh”

“Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh mà”

“Đừng giận em nữa. Em chịu thua rồi”

...

Ngôn Hoa đang tập trung giảng bài thì điện thoại bắt đầu rung liên hồi. Không cần đoán anh cũng biết thủ phạm là ai, không nhìn thấy gương mặt thanh tú nào đó ở cuối lớp mà đôi lại là tên oắt con vừa nãy khư khư nắm chặt lấy tay An Di khiến Ngôn Hoa trong lòng khó chịu vô cùng.

Gần cuối giờ, Ngôn Hoa cố tình giao bài tập luận văn cho cả lớp. Còn giả vờ cầm danh sách lớp chỉ định tên người nộp: William, Jenny, Bob, Anne, Kell, ... Alice ...

Gian thương, hắc ám !!!

Rõ ràng là lấy việc công trả thù riêng đây mà? Uống công cô thành tâm nhận lỗi ... An Di nghiến răng đầy bất mãn.

“Lớp trưởng Alice, cuối giờ đến phòng họp khoa gặp giáo viên chủ nhiệm khoa mới” – Anh chàng lớp trưởng lớp Ngôn ngữ II sang nhắc nhở An Di.

...

Sau giờ học An Di lủi thủi đi về phía phòng họp khoa, vừa vào đến đã nhìn thấy cậu bạn lớp trưởng kia đang ngồi đợi ở gần cửa ra vào, hai mắt cậu ta đang chăm chú hướng về một phía, An Di cũng đưa mắt nhìn theo hướng đó.

Thì ra là các thầy cô của khoa Ngôn ngữ đang có cuộc họp, qua cánh cửa thủy tinh An Di có thể thấy rõ mọi người ở trong đó, các thầy cô của khoa An Di đều đã được gặp và giao tiếp qua rồi duy chỉ có một giáo viên nữ cô chưa gặp bao giờ, đoán chắc là chủ nhiệm khoa được bổ nhiệm tạm thời thay cho cô May đây mà?

Ồ ấn tượng không tệ, là một phụ nữ phương Tây còn rất trẻ, đoán chừng chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi thôi, cô ấy rất cao, làn da trắng với mái tóc vàng xoăn nhẹ được tết gọn ra phía sau. Trên người cô ấy là bộ váy màu đen công sở trông rất thủy mị và quý phái, còn trẻ như vậy đã được tin nhiệm giao cho chức chủ nhiệm khoa thật sự không tồi nha, ắt hẳn rất tài giỏi rồi.

Cuộc họp khoa kết thúc, một vài giáo viên còn ở lại thảo luận trong đó có Ngôn Hoa. Cô giáo xinh đẹp vừa nãy thì ra ngoài tiến đến chỗ của An Di và cậu bạn kia, tươi cười chào hỏi: “Chào hai em, cô là Liz, sẽ đảm nhận vị trí chủ nhiệm khoa tạm thời của khoa Ngôn ngữ, rất hân hạnh làm quen với hai em”

“Chào cô em là Mark, lớp trưởng lớp Ngôn ngữ II” – Cậu bạn kia nhanh nhẩu lên tiếng, xem chừng đã bị vẻ đẹp của cô giáo quyến rũ rồi đây mà.

“Em là Alice, lớp Ngôn ngữ I ạ” – An Di hoà nhã từ tốn giới thiệu.

Cô Liz thân thiện ngồi xuống cùng dãy ghế với An Di, trực tiếp thảo luận một số vấn đề. Trông cô tràn đầy nhiệt huyết và có trách nhiệm với vị trí của mình, nghe cô huyền thuyên được một lúc An Di lên đảo mắt sang phòng họp liền bắt gặp ngay ánh mắt ai đó đang hướng về phía mình, miệng anh thì vẫn đang nói chuyện với hai ba vị giáo viên kia nhưng tuyệt nhiên ánh mắt lại chỉ đắm đắm nhìn về phía của cô. An Di ngượng ngùng quay lưng lại.

Sau khi trao đổi với cô Liz xong cũng đúng lúc mấy vị giáo viên còn lại từ trong phòng họp bước ra, tất nhiên là có cả Ngôn Hoa, An Di khéo léo vờ như không quen biết lảng sang một bên tránh đường. Lúc Ngôn Hoa đến gần, đột nhiên cô Liz lại lên tiếng gọi: “Sam à, trưa nay cậu có rảnh không? Chúng ta cùng dùng bữa trưa nhé?”

An Di ngẩn ra mắt mấy giây mới bắt đầu cảm thấy kì quặc, vì sao nhiều người như vậy mà cô Liz lại chỉ mời một mình Ngôn Hoa, còn có thể ướm ờ gọi một tiếng “Sam à” đầy thân mật như vậy chứ?

Dường như cô Liz cũng nhận ra không khí khác lạ liền xua tay giải thích với mấy vị giáo viên còn lại: “Thật thất lễ quá, Sam và tôi là bạn học cũ, gia đình anh ấy rất thân với gia đình tôi, chúng tôi đã học chung từ trung học”

Ngôn Hoa cười hờ hững gật đầu.

Một câu trả lời mang tính khẳng định sâu sắc, thì ra là thanh mai trúc mã. Mấy vị giáo viên kia cũng ngầm hiểu, âm ờ rồi lần lượt rời khỏi, xung quanh bắt đầu có những lời bàn tán xôn xao, cậu bạn kia cũng tiếc ra mặt mà rời đi, An Di thì giữ sắc thái trung lập, cô lễ phép chào hỏi rồi bình thản quay bước.

Lúc này chỉ còn lại Ngôn Hoa và Liz, Liz thì háo hức mong đợi câu trả lời từ Ngôn Hoa còn anh thì dửng dưng buông lời: “Xin lỗi, hoá ra là cô, suýt thì không nhận ra, để cô thất vọng rồi, tôi đã có hẹn”

Nói rồi Ngôn Hoa thành thoi dứt tay vào túi quần ngoảnh đầu đi không chút để tâm.

...

An Di thất thần bước đi trong sân trường, tâm trạng thật sự có chút không ổn định, nói cô không để tâm chuyện vừa nãy thì hẳn là nói dối rồi, nhưng cô làm quái gì mà phải tự vấn mình chứ, cô tin Ngôn Hoa mà, không nên để nghĩ nhiều về việc vừa rồi thì hơn. Cô vì sao lại phải tự làm mình buồn chứ, thật không đáng mà!

Trời càng lúc càng lạnh, gió rít qua những kẽ lá nghe rõ mồn một tiếng cọ xát xì xào, An Di vô thức tự ôm lấy vai mình, bỗng dưng từ đằng sau có hơi ấm truyền đến, chiếc khăn choàng cổ màu nâu được ai đó khẽ choàng lên cổ An Di, xoay người lại liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đã rất lâu không gặp, hai mắt An Di cay xè, thoát chốc ánh nhìn đã bị một tầng nước làm cho nhoè đi. Có lẽ là do xúc động, cũng có lẽ là do trong lòng đang bí bách đột nhiên muốn giải toả ra, thế là An Di thút thít như một cô ngốc.

Người đó dang tay ôm An Di vào lòng, dịu dàng xoa xoa tấm lưng mảnh khảnh giúp cô xua đi cái lạnh.

“Đồ ngốc. Đã lâu không gặp vẫn cứ ngốc như vậy sao?”

“Du Thăng. Cảm ơn cậu. Tớ rất nhớ cậu”

“Ừ, tớ ... cũng nhớ cậu” – Buông An Di ra, Du Thăng nhẹ nhàng xoa hai gò má ửng đỏ vì lạnh của An Di, lau đi hai hàng nước mắt khiến tim cậu đau nhói kia nữa, đừng khóc, An Di đừng khóc, cứ mỗi lần thấy cậu khóc như vậy tớ lại không có dũng khí rời đi nữa.

Du Thăng lúng túng: “Đi, tớ dẫn cậu đi ăn trưa. Món Hàn mà cậu thích nhất, gần đây có một nhà hàng rất ngon”

“Cậu tại sao lại ở đây?” – An Di nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, trường tớ có đợt ngoại khoá, sang đây sẵn tiện thăm cậu và Ân Ân, vừa rồi tớ đã gặp Ân Ân, cậu ấy đi với anh Tony rồi, cậu ấy bảo rằng cậu đang ở đây nên tớ đến tìm”

“Cậu khoẻ chứ?” – An Di quan tâm hỏi.

“Rất khoẻ, hỏi thăm sau đã, tớ đói rồi, đi ăn nhé?” – Du Thăng hỏi.

“Ừm. Đi” – An Di tươi cười gật đầu.

... Ở phía xa kia, một bóng hình đơn độc lặng lẽ đóng sầm cửa xe lại, con Veneno lại bắt chấp tốc độ lao đi trên con đường quốc lộ đông ngùn ngụt.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thanh Mai Của Ai, Trúc Mã Của Ai?

Con người là thế đấy, luôn phải phạm một chút sai lầm rồi thì mới tự nhận thức ra được rằng từ đầu chính bản thân mình đã hành xử quá cảm tính, quá vội vàng như thế nào. Tình cảm vốn không có đúng sai, chỉ có sự quan tâm thấu hiểu và lòng bao dung mới là yếu tố quan trọng. Hơn hết, đó chính là tình cảm chân thành mà nửa còn lại dành cho bạn, chỉ cần người ấy thật lòng thật dạ yêu thương bạn, dù cho bạn có phạm bất cứ lỗi lầm gì người ấy rồi cũng sẽ tìm ra được một lí do để tha thứ cho bạn. Rất đơn giản, vì người ấy yêu bạn, người ấy sẵn sàng bỏ qua mọi khuyết điểm của bạn.

Du Thăng cùng An Di đi đến cổng Nam trường đại học, Du Thăng chỉ tay vào chiếc mô tô màu đỏ dựng ở góc đường. Cậu nói: “Ducati 1199 Superleggera – một mẫu superbike vốn là niềm mơ ước của bao biker trên thế giới.”

An Di trở mắt nhìn Du Thăng: “Cậu chuyển sang thích mô tô từ khi nào thế?”

“Chỉ là tìm hiểu thêm một lĩnh vực mới thôi. Đi nào tớ đưa cậu đi ăn trưa nhé!” – Du Thăng cầm lấy chiếc nón bảo hiểm đã được chuẩn bị sẵn đưa cho An Di.

Trước giờ An Di chỉ mới ngồi sau mô tô của mỗi mình Vinh Hy mà thôi, bây giờ trông cô có chút dè dặt. Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của An Di khiến Du Thăng không khỏi buồn cười: “Không tin tớ sao?”

“Không phải ... tớ chỉ là ...” – An Di ngập ngừng.

“Tin tớ đi, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho cậu. Mời, An tiểu thư” – Du Thăng nháy mắt.

Quả thật Du Thăng vì nghĩ cho An Di, biết cô rất nhát xe cho nên cậu chạy với tốc độ thật chậm. Xe dừng trước một nhà hàng đồ Hàn nằm trên một con phố nhỏ phía sau trường đại học.

An Di chọn cho mình vài món ưa thích rồi ăn lấy ăn để, không phải vì cô thật sự đói, chỉ vì hình như cô không biết nói gì với Du Thăng bây giờ cả, kể từ lần cậu ấy thất lễ với cô ở thành phố D và bị Ngôn Hoa đánh cho một trận ra trò, sau đó thì cậu ấy về Anh, bác Du lại gọi đến nói rằng cậu đã tự ý muốn hủy hôn ước, tất cả đều vì cô mà ra, nói cho cùng cô đã làm tổn thương cậu ấy quá nhiều, nhưng hôm nay gặp lại trông cậu chẳng có một chút vẻ gì là còn để tâm đến những chuyện đó, như vậy thì tốt rồi, chỉ là cô không biết nên đối mặt với cậu như thế nào, vừa này là do cô quá kích động, trong lòng đang không được thoải mái, gặp lại cậu khiến cô có cảm giác như gặp lại một tín đồ thân thiết từ trước đến nay luôn luôn bên cạnh chia sẻ những buồn vui cùng cô, giây phút đó cô lại tham lam muốn dựa dẫm vào cậu, nhưng cô nhanh chóng nhận ra rằng mình không nên gây thêm một chút hiểu lầm nào nữa cho cậu, thật sự, thật sự rất khó xử ...

“Cậu ăn chậm thôi, đói lắm à?” – Du Thăng ngo ngác nhìn An Di ăn như vũ bão, chẳng hiểu cô đang có chuyện gì nữa, bình thường chưa bao giờ thấy An Di ăn uống như thế này.

An Di buông đũa, chậm rãi lên tiếng: “Tớ no rồi. Hihi hôm nay cảm ơn cậu”

“Không có gì.”

Du Thăng trầm ngâm một lúc lại lên tiếng: “Cậu sống tốt chứ? Người đó có quan tâm cậu nhiều hay không?”

“Ừ, tớ ổn ... Anh ấy rất tốt với tớ” – An Di gượng gạo.

“Như vậy thì tớ yên tâm rồi” – Du Thăng mỉm cười, thỉnh thoảng cậu cất tiếng gọi: “An Di”

“Hà?”

“Tớ vẫn chưa nói với cậu một lời xin lỗi. Tớ xin lỗi, thật sự xin lỗi cậu. Mong cậu hạnh phúc” – Du Thăng dịu giọng.

“Tớ đã sớm quên tất cả rồi, cậu không có lỗi gì cả. Hihi” – An Di xua tay.

“Chúng ta vẫn là bạn tốt chứ? Cứ xem như là người bạn này có tình cảm sâu đậm với cậu đi, tạm thời cậu vẫn giữ một vị trí quan trọng trong trái tim tớ, có bất cứ chuyện gì cũng đừng tự mình giữ lấy trong lòng, bờ vai này luôn sẵn sàng để cho cậu dựa dẫm. Thật đấy, phải sống tốt, phải hạnh phúc. Như thế mới khiến tớ thấy sự từ bỏ của mình là có giá trị. Hứa với tớ được không?” – Du Thăng thành tâm nói ra những lời từ tận đáy lòng, giá mà An Di biết được cậu đã phải đấu tranh tâm lí như thế nào mới thốt ra được những lời như thế này trước mặt cô ...

“Ừ, tớ hứa. Cậu cũng phải hạnh phúc, rồi sẽ có người biết trân trọng tình cảm của cậu ... tớ xin lỗi vì trước giờ chưa từng nghĩ đến cảm giác của cậu.” – An Di nói.

“Ừm, sẽ có ... Nhưng ít nhất không phải là lúc này” – Du Thăng cười gượng.

...

Hai người trò chuyện thăm hỏi nhau vài ba câu nữa thì cũng không biết nói gì thêm, không gian lại rơi vào sự tĩnh lặng đến khó chịu, An Di lấy điện thoại ra nghịch thì phát hiện có hai tin nhắn của Ngôn Hoa gửi tới, nhìn vào thời gian hiển thị trên tin nhắn thì có lẽ một tin được gửi vào lúc tan học, một tin mới vừa được gửi đây.

“Muốn ăn gì? Hay là về nhà, anh nấu. Nếu như đã tự nghiệm ra được mình sai việc gì rồi thì mau chóng thành khẩn nhận lỗi, tốt nhất là bù đắp lại gấp đôi.”

“Cẩn thận lạnh, ngày mai tôi đi Anh, cứ nhờ cậu ta đưa đón đi học, hôm sau tôi trở lại đưa em về thành phố D đón tết cùng gia đình, tôi đã xin phép nhà trường rồi em không phải lo. Chú ý ăn uống đầy đủ vào.”

...

Giọng điệu và cách xưng hô của anh thay đổi thật thất thường, vừa sáng giận đã bày ra xưng “tôi” lạnh lùng với cô rồi, bây giờ lại xưng “tôi” nữa này, lẽ nào cô lại đắc tội gì với anh rồi sao?

Ồ, anh bảo cô nhờ cậu ấy đưa đón đi học, “cậu ấy” trong lời của anh lẽ nào chính là Du Thăng? Anh đã nhìn thấy cậu đón cô lúc ở trường sao? Rõ rồi, cô còn chưa biết có nên giận vì việc anh không nói về người phụ nữ kia với cô hay không mà anh đã giận cô rồi sao, thật là không có chút lí lẽ nào, cô thật hết nói nổi người đàn ông rắc rối này của cô mà ...

“An Di, này, này cậu có chuyện gì à? Hay là cậu thấy không khoẻ ở đâu?” – Du Thăng nhìn thấy An Di nhăn nhó thì lo lắng hỏi.

“Ồ ... Không có gì, tớ không sao, phiền cậu có thể đưa tớ đến một nơi không?” – An Di gãi đầu.

“Được, tất nhiên là được rồi. Cậu muốn đi đâu?” – Du Thăng hỏi.

“Phòng thực nghiệm Y học trực thuộc đại học Harvard” – An Di nhanh nhẩu đáp.

Du Thăng thừa biết nơi đó là đâu, cười nhạt, cậu nói: “Được. Đi thôi”

—

Tạm biệt Du Thăng trước cánh cổng lớn của khu dinh thự. Một mình An Di lúi thủi bước đi trên con đường lát đá xanh dài ngoằng dẫn vào bên trong, mỗi bước chân tạo nên những tiếng xoi đá rôm rộp thật lạ tai, hai hàng cây dương trắng tấp bị gió thổi xô vào nhau, những tiếng xào xạc của những khóm cây, tiếng gió rít mạnh vì vu ... An Di bất giác đan hai cánh tay lại tự vỗ về mình, bây giờ cô thấy rất lạnh ...

Không đi nữa, cô không muốn đi một mình nữa, chỉ một con đường vào nhà anh thôi cũng khiến người ta khổ sở như vậy, không hiểu mấy vị khách của tiệm cà phê kia sao lại có thể kiên nhẫn đi bộ vào tận bên trong ... Cũng đúng thôi, đường có dài đến mấy có người đồng hành cũng hiền nhiên ngăn lại, đường có ngắn đến mấy đi một mình cũng thành ra vạn dặm xa xôi, trời đang lạnh như vậy, An Di vừa đi vừa tủi thân lắm lắm một mình. Rốt cục thì ai nên giận ai, là ai có lỗi với ai chứ? Tại sao cô lại tự mình làm khổ mình thế này?

Ngồi xõm xuống một bóng râm bên đường, An Di lấy điện thoại ra, ấn số của Ngôn Hoa và gọi đi.

Tuyệt nhiên chỉ có những tiếng tút dài lạnh nhạt đáp lại với cô, điện thoại đổ chuông, nhưng anh lại không bắt máy, anh thật sự quên cô luôn rồi sao?

Bỗng dung thấy rất ức, An Di vừa mệt vừa buồn, bây giờ cô còn bị anh lơ đi, thế là tất cả bí bách dồn nén không biết giải toả vào đâu, nước mắt lại bắt đầu rơi lã chã, từng giọt lại từng giọt bị gió lạnh hong khô trong tích tắc, chỉ còn đôi mắt sưng mọng và hai gò má đỏ ửng lên vì lạnh của An Di mà thôi.

Mãi đến khi đôi chân không còn một chút lực nào An Di mới lao đảo bước đến trước cửa nhà Ngôn Hoa, phía tiệm cà phê cũng không có mở cửa, phòng thực nghiệm thì lác đác nghiên cứu sinh ra vào.

An Di lần tìm chìa khoá lần trước anh đưa rồi mở cửa đi vào nhà. Đánh một vòng lớn khắp các tầng cuối cùng cũng không tìm thấy anh, ngay cả Hoàng Tử và chú Vương quân gia cũng không thấy đâu, muốn hỏi xem anh đang làm gì ở đâu cũng thật khó khăn như vậy sao? Lẽ nào đi ăn trưa cùng ai đó vẫn chưa về thật sao?

An Di không còn một chút kiên nhẫn nào, balô trên lưng giờ đang bị cô kéo đi xềnh xệch như vali, đầu tóc thì bị gió thổi cho rối tung rối bù, cả người lạnh đến run cầm cập. An Di bản thân đi xuống tầng trệt, một mình ngồi trong phòng khách xa hoa lộng lẫy, nhìn đài phun nước với bức tượng thần Cupid đơn độc một mình, nhìn đến những chùm đèn pha lê lung linh, rồi đến những hoa văn thủ công tinh tế được chạm khắc trên tường nhà, bỗng dung An Di cảm thấy đầu óc mụ mị như mờ ra cả một tiểu vũ trụ bên trong, rồi lại cảm thấy văng đầu, tự sờ lên trán khiến cô cũng giật mình mà rút tay lại, rất nóng, có lẽ cô sốt rồi, nhưng bây giờ phải làm thế nào? An Di thờ dốt, loay hoay tìm điện thoại, cô không biết mình đã gọi cho Ngôn Hoa bao nhiêu lần mãi đến khi ngắt đi trên sô pha lúc nào cũng không hay.

—

Bốn giờ chiều, Ngôn Hoa từ trong phòng thực nghiệm uể oải bước ra, hàng cúc áo đã bị anh mở hơn nửa, vòm ngực rần rỗi với những đường nét nam tính ẩn hiện vô cùng quyến rũ, cuốn hút người nhìn, thế nhưng gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh lại khiến cho người ta cảm thấy e dè sợ sệt.

Anh vốn định thu xếp công việc của phòng thực nghiệm cho ổn thoả trong ngày hôm nay để ngày mai bay sang Anh thăm gia đình anh họ rồi tiện thể ghé nhà nhìn mặt người đàn ông đã sinh ra mình một lần rồi mới đón An Di về thành phố D.

Bấy lâu nay người đàn ông phụ bạc kia đã hết lần này đến lần khác gọi điện cho anh muốn anh quay về nhà một lần, xem như lần này là vì sức khoẻ của

ông, cũng xem như đây là di nguyện của mẹ anh đi vậy ...

Thế nhưng hôm nay lại xảy ra một số việc khiến cho tâm trạng anh không ổn một chút nào.

Không phải vì anh nhỏ nhen giận hờn, chỉ vì cô gái ngốc của anh thật sự rất buồn bực, lại cứ đem việc rời xa anh ra đùa giỡn, lại còn chê anh già, lại nói sẽ không thương anh, anh thật sự cảm thấy rất khó chịu trong lòng, lẽ nào cô thật sự để ý đến cách biệt tuổi tác giữa hai người sao?

Rồi cả tên oắt con trong lớp, rồi lại tên tiểu tử Du Thắng từ đâu xuất hiện kia nữa, tại sao An Di lại khóc trước mặt cậu ta? Tại sao những chuyện khiến anh không vui lại cùng lúc xảy ra thế này?

Vào đến nhà Ngôn Hoa không thèm mảy may bật đèn mà định đi thẳng lên tầng, bước được vài bậc thang lại nghe tiếng Happy sửa đinh tai ở phòng khách, Ngôn Hoa hậm hực bước xuống bật đèn định tìm cậu ta.

Còn chưa nhìn thấy Happy thì đã thấy balô, tập vở của An Di rơi vãi trên sàn nhà, một cảm giác bất an trỗi dậy, Ngôn Hoa vụt chạy như tên bắn đến sofa liền nhìn thấy An Di cuộn người nằm co ro ở đó, hai mắt sưng húp đang nhắm nghiền, gương mặt thì tái nhợt đi, trắng bệch như không còn một giọt máu. Mồ hôi túa ra ướt đầm cả chiếc váy liền thân đang mặc trên người.

Hoàn toàn không kiểm chế được suy nghĩ, lí trí cùng sự bình tĩnh thường ngày bỗng chốc biến đi đâu mất. Ngôn Hoa hốt hoảng quỳ xuống cạnh sofa, vừa chạm tay vào má An Di anh liền có cảm giác như mình vừa chạm vào ột chiếc ấm đun nước đang sôi vậy.

Mặt Ngôn Hoa lập tức biến sắc, anh nhanh chóng bế An Di lên phòng mình, dùng vận tốc nhanh nhất làm sơ cứu cho cô. Cặp nhiệt độ cho cô xong Ngôn Hoa liền như vừa trải qua một cú sốc tâm lý, hơn ba mươi tám độ, anh là bác sĩ nhưng chưa từng cuốn quýt như thế này, tay chân lóng khọng, thấp thòm lo đứng lo ngời, thay quần áo cho An Di, chườm nóng cho cô, cách một lúc lại cặp nhiệt độ kiểm tra cho cô, mãi đến hơn hai tiếng đồng hồ sau thì An Di mới dần hạ sốt, giấc ngủ cũng trở nên sâu hơn, không còn mê man nữa. Ngôn Hoa thở phào nhẹ nhõm ngã lưng xuống nằm cạnh bên thật nhẹ nhàng sợ làm An Di thức giấc.

Khoảng thời gian vừa rồi tìm anh như không còn nằm trong lồng ngực nữa, suýt thì không còn cảm nhận được nhịp thở của chính mình, anh chưa bao giờ cảm thấy lo lắng đến như vậy. An Di – cô gái ngốc của anh, vì sao em lại ra nông nổi này ?

An Di trở mình khó nhọc, ú ớ gọi tên anh. Ngôn Hoa dịu dàng xoa xoa lưng vỗ về cô, bỗng dưng cô nắm chặt cánh tay anh lại rồi lẩm bẩm mơ màng.

“Em xin lỗi, em sai rồi, anh đừng có lạnh nhạt với em nữa ... Cô ấy là thanh mai trúc mã của anh sao? Hai người rất thân với nhau à? Anh cùng cô ấy ăn trưa vui chứ?”

Ngôn Hoa nhũn mày khó chịu, hoá ra em vì chuyện này nên lúc ở trường mới khóc sao? Đồ ngốc này ... em thật sự rất ngốc, làm cho anh tức chết rồi.

Cẩn thận đặt tay An Di lại vào trong chăn, cuối đầu hôn nhẹ lên vàng trán còn hâm hấp hơi nóng của cô rồi tìm remote điều hoà chỉnh lại nhiệt độ phòng một chút, Ngôn Hoa khẽ vén một góc màn nơi cánh cửa thủy tinh nhìn ra ngoài ban công, chiếc Jeep chuyên dụng của anh mới vừa được lái vào gara, quần gia Vương cùng Hoàng Tử và hai cô giúp việc hai tay đều đang ôm đầy những thứ đồ linh khinh bước vội từ gara về tiệm cà phê.

Thở dài một hơi rồi móc điện thoại từ trong túi ra xem, Ngôn Hoa một mõi day day thái dương, hơn hai mươi cuộc gọi nhớ, đều là của An Di. Là tại anh quá vô tâm cho nên mới để cô một mình đi giữa rừng dương trong gió lạnh vào tận đây, anh thật sự quá đáng lắm, khiến cho bảo bối của mình suýt nữa thì gặp chuyện rồi ...

—

An Di trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh thức dậy, cảm giác đầu tiên chính là đầu óc cứ ong ong đau nhức, cả người mềm nhũn như sợi bún, không biết cô đã ngủ qua bao lâu, hai mắt cũng nặng trĩu cả xuống.

Đưa tay dụi mắt, nhìn xung quanh một lượt, cô đang nằm trong phòng ngủ của Ngôn Hoa ... Có lẽ vừa rồi cô mệt quá đã ngất đi luôn thì phải, bây giờ cô nằm đây, trên người lại đang mặc bộ pijama màu xám của anh, chắc chắn rằng anh đã về rồi, có lẽ anh cũng biết cô bị ngất vì sốt rồi ... Ừ anh về rồi thì đã sao, anh biết cô bị như vậy thì đã sao?

Bây giờ cô thật sự rất mệt, không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến những chuyện này, đã nhờ làm càng rồi thôi thì cứ tiếp tục làm càng vậy, tuy anh muốn xử sự với cô như thế nào, mặc cho chuyện sáng nay là thế nào, cứ nghỉ ngơi đi đã, mệt rồi, cô rất mệt. Chỉ một lúc này thôi, hãy để cô lười biếng thêm chút nữa.

An Di lại rơi vào trạng thái mơ màng, hai mắt cũng nhắm nghiền, hai đầu mày sâu róm khê nhũn lại khó chịu, đôi môi nhợt nhạt thì mím chặt, gương mặt cũng chưa chuyển sắc tốt lên, vẫn tái đi sau cơn sốt vừa rồi.

Nhìn An Di lúc này mới nhỏ bé và yếu ớt như thế nào, càng khiến trái tim ai đó không khỏi xót xa, tự trách mình quá vô tâm hời hợt. Vừa tắm xong, cả người ứa oải vẫn chưa thôi mệt mỏi, tự bao giờ một Ngôn Hoa chai lì không biết mệt mỏi là gì lại dễ dàng đầu hàng bản thân mình như vậy?

Bao năm qua anh đã lao lực rồi, giờ phút này đây anh thật sự hiểu rõ rằng bản thân vốn chỉ muốn một cuộc sống an nhiên tự tại một chút, ở cạnh người mình yêu thương, chăm sóc chu toàn cho cô ấy, anh đã quá câu nệ đến lòng tự trọng và cái tôi cá nhân cổ chấp, tự cao tự đại của mình mà không nghĩ đến cảm nhận của An Di, anh không nên thứ gì cũng giữ khư khư trong lòng không nói ra, cũng không biểu lộ cảm xúc, anh không nên kiêu lời với cô, không nên lạnh nhạt và nghiêm khắc với cô ... Càng không nên quá nhạy cảm trước những trò tình nghịch của cô, An Di không còn chỉ là học trò của anh đơn thuần nữa, cô là bạn gái anh, là người con gái anh yêu thương hết mực bằng cả trái tim mình.

Được rồi, là anh sai, anh chỉ biết nghĩ cho mình mà không nhìn thấy An Di cũng đang tự mình điều chỉnh bản thân cô vì anh, có một người con gái chân

thành như vậy, trong sáng và thuần khiết như vậy chấp nhận vì anh mà gò ép bản thân, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất rồi ... Anh cũng đang dần thay đổi, nhưng chỉ vì bản tính vốn khô khốc và cứng nhắc, đôi khi lại cố chấp và tự mãn cho nên anh vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng được bên cạnh có một người cần được anh yêu chiều và quan tâm thật nhiều chính là An Di.

“An Di, anh xin lỗi, bảo bối à, anh xin lỗi ...”

Mãi đến khi chỗ lún bên kia giường trở về nguyên dạng An Di mới lén mở mắt tìm kiếm xung quanh. Cánh cửa ban công hé mở, Ngón Hoa đang đứng ngoài đấy, trên người là quần lửng với áo thun, cục thịt mỡ Happy thì ngoan ngoãn ngồi cạnh chân anh, mái tóc còn ướt sau khi tắm của anh bị gió thổi bay bông bông, anh vừa tắm xong trên người phảng phất mùi hoắc hương nồng nàn quen thuộc, mùi hương ấy vẫn vút nơi đầu mũi rồi nhanh chóng len lỏi đánh thức từng tế bào đang mơ màng của An Di, đứng thế, cô đã dậy rồi, dậy từ lúc anh ngồi xuống bên cạnh, bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cô, bàn tay lạnh như băng tuyết ấy rất dịu dàng, An Di cảm nhận được một chút run rẩy và ngập ngừng nơi anh, cô dễ dàng nhận ra anh vừa nãy hẳn là đang đấu tranh nội tâm rất nhiều, anh nói anh xin lỗi cô nhưng cô đến một chút oán trách anh bây giờ cũng chẳng còn, anh thật sự không có lỗi mà, người bướng bỉnh là cô, tự mình chạy đến đây cũng là cô, tự cô khiến mình bị nhiễm lạnh, tự cô suy diễn lung tung rồi tự dày vò bản thân mình, anh vốn bận rộn như vậy, cô lại còn không chút suy nghĩ mà làm phiền anh, người sai đáng ra là cô, người nên xin lỗi là cô mới đúng chứ?

Dường như sau khi trải qua cơn sốt này khiến cho tinh thần An Di tỉnh táo hẳn, cô biết mình sai ở đâu rồi, cũng biết ngày hôm nay cô mắc đến độ nào rồi, đáng ra cô phải nghe lời anh một chút, phải biết suy nghĩ kĩ trước khi làm mọi việc ... đến lúc chuộc lỗi rồi.

Con người là thế đấy, luôn phải phạm một chút sai lầm rồi thì mới tự nhận thức ra được rằng từ đầu chính bản thân mình đã hành xử quá cảm tính, quá vội vàng như thế nào. Tình cảm vốn không có đúng sai, chỉ có sự quan tâm thấu hiểu và lòng bao dung mới là yếu tố quan trọng. Hơn hết, đó chính là tình cảm chân thành mà nửa còn lại dành cho bạn, chỉ cần người ấy thật lòng thật dạ yêu thương bạn, dù cho bạn có phạm bất cứ lỗi lầm gì người ấy rồi cũng sẽ tìm ra được một lí do để tha thứ cho bạn. Rất đơn giản, vì người ấy yêu bạn, người ấy sẵn sàng bỏ qua mọi khuyết điểm của bạn.

Nhưng cũng đừng vì vậy mà quá ý lại vào sự bao dung ấy mà chính bản thân bạn cũng phải tự kiểm điểm lại chính mình. Hôm nay bạn sai, anh ấy/cô ấy mỉm cười tha thứ cho bạn không có nghĩa là lần tiếp theo, tiếp theo nữa bạn mắc sai lầm họ lại sẽ mỉm cười mà cho qua, điều quan trọng chính là sau khi họ mở rộng lòng mình tha thứ thì bạn có sẵn lòng vì sự bao dung của họ mà tự kiểm điểm bản thân, tự mình điều chỉnh lại chính bản thân mình hay không ...

Rón rén bước xuống khỏi giường rồi khẽ khàng đi ra ngoài ban công, thấy động tĩnh Happy liền cảnh giác quay lại, hai mắt to tròn xoe nhìn An Di chớp chớp, An Di đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho cậu im lặng, Happy liền tinh ý lơ đi không nhìn An Di nữa.

An Di cười hải lòng, bước một bước lớn ra sau lưng Ngón Hoa, có lẽ do anh đang bận suy nghĩ nên mất tập trung, không biết đến sự xuất hiện của An Di, cô vòng tay ra trước thỉnh thoảng ôm chặt lấy anh khiến Ngón Hoa cũng vô thức giật mình, anh không vội quay lại mà dịu dàng đưa tay ra sau lưng, anh cũng siết chặt An Di lại.

Ánh tịch dương dần khép lại một ngày dài đầy những mệt mỏi, hai bóng dáng khoan khoái một cao một thấp cứ như vậy ôm lấy nhau một lúc lâu, hơi ấm từ An Di đan vào cái lạnh của Ngón Hoa, không ai nói với ai câu gì chỉ có tiếng trái tim nhịp nhàng hoà quyện vào nhau, thỉnh thoảng thỉnh thoảng ...

Happy ngồi nhìn hai vị chủ nhân mùi mẫn cũng khịt mũi lười biếng nằm ườn ra sàn nhà nghe ngửi đuôi.

An Di dụi dụi mặt trên lưng Ngón Hoa, anh xoay người lại, một mạch bế bổng cô vào trong nhà sợ cô vừa hạ sốt không chịu được lạnh. An Di ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực anh, vòng tay ôm lấy cổ anh rồi mặc cho anh muốn đưa cô đi đâu thì đưa.

Ngón Hoa bế An Di vào phòng tắm trong phòng ngủ của mình rồi cẩn thận đặt cô đứng xuống trước gương, anh chỉ vào chiếc khăn bông cạnh bên có một bộ váy hoa và cả ... nội y. Tất cả đều được anh chuẩn bị sao? An Di mỉm cười nhìn Ngón Hoa.

An Di cười nhạt rồi bảo: “Nếu không thích thì anh mang bộ khác đến”

“Anh mua khi nào thế?” – An Di thắc mắc, nhìn bộ pijama trên người mình An Di lúc này không khỏi ngượng ngùng, hai má bắt đầu nóng ran.

“Vừa nãy ra ngoài mua thuốc cho em, sẵn tiện mua một ít để khi em đến có mà dùng” – Ngón Hoa nói.

An Di không thể hình dung ra nỗi cảnh tượng một người đàn ông cao ngạo như anh mà lại có thể đứng trước khu váy áo chọn đồ, chưa nói đến cả nội y anh cũng mua nốt, người đàn ông này đúng là không bao giờ để ý đến con mắt người đời, luôn bất chấp làm việc mình muốn. Lần này anh là vì cô ...

“Không thích sao?” – Ngón Hoa nheo nheo mắt.

“Không, thích, rất thích ...” – An Di ngập ngừng, trong đầu thắc mắc rằng anh mua thế nào được chứ?

Ngón Hoa nhìn biết ngay An Di đang nghĩ gì, anh nhướn miệng phì cười: “Mang ảnh chụp của con heo xinh đẹp góc góc nghếch nào đó ra rồi nói với nhân viên số đo ba vòng, chiều cao, cân nặng của con heo đó, thế là người ta chọn ra một loạt váy áo, anh mua về cả, chắc Hoàng Tử đang bận sắp xếp chúng trong phòng thay đồ rồi”

“Anh ... anh đừng để cậu ta động vào, em là con gái mà, sao lại có thể ...” – An Di đầu môi kháng nghị.

“Ừ, được rồi, xong thì vào bếp, anh đi chuẩn bị đồ ăn cho em” – Nói rồi anh một mạch bước ra khỏi phòng tắm và đập cửa lại.

An Di nhìn mình trong gương lại thoáng đỏ mặt, đồ trên người là anh thay cho cô, anh đã nhìn thấy gì rồi? Aaaaaa ... Đây cũng không phải là lần đầu tiên

anh thay đồ cho cô ... Ôi trời cái đêm mưa gió nào đấy ở thành phố D ... Ngượng chết mất, cô đã bị anh ăn đậu hũ triệt để rồi !!!

...

Một chốc sau An Di bước vào gian bếp, mùi sốt cà chua của món spaghetti thơm đến nức mũi khiến cho cái bụng đói meo của An Di sôi lên ừng ực lên.

Ngôn Hoa đang bận chăm nồi cháo trên bếp, An Di nhìn thấy đĩa mì xào thịt bò vàng rộm nóng hổi cùng màu sốt đỏ tươi thì vị giác lập tức bị kích thích mãnh liệt, cô vừa ngồi xuống bàn, còn chưa kịp động đũa thì Ngôn Hoa đã quay lại, ngồi xuống đối diện với An Di, anh kéo đĩa mì về phía mình rồi đặt bát cháo hành xuống trước mặt cô.

An Di tiu ngưu bấm mũi nhìn vào bát cháo trước mặt mình rồi lại nhìn vào đĩa mì trước mặt Ngôn Hoa.

“Em muốn ăn cái đó” – An Di nũng nịu.

Ngôn Hoa cau mày: “Không được, em phải ăn cháo”

An Di xụ mặt chán chường cầm thìa lên, đảo qua đảo lại vài vòng rồi nếm thử, cũng không tệ nhưng cơ bản bây giờ cô chỉ muốn ăn mì mà thôi.

Ngôn Hoa cuộn nĩa, những sợi mì theo đó xoắn thành một viên tròn, anh từ tốn cho vào miệng mình, chậm rãi thưởng thức. Cả quá trình An Di đều không rời mắt khỏi bàn tay của anh mà nuốt nước bọt ừng ực, anh bị vẻ mặt giả vờ đáng thương của An Di chọc cho không nhịn được cười bẽn vờn tay búng nhẹ lên chóp mũi của cô.

“Tiểu quý, chịu thua em rồi” – Ngôn Hoa đẩy đĩa mì của mình sang cho An Di rồi kéo bát cháo của cô về phía mình.

“Cảm ơn anh” – An Di cười tí mắt, nhanh chóng chén sạch đĩa mì spaghetti của anh một cách ngon lành.

Hai người vừa ăn xong, Hoàng Tử lù lù từ đầu xuất hiện mang thuốc đã được Ngôn Hoa chuẩn bị đến cho An Di, cậu ta liền bị anh bắt phải dọn dẹp bát đĩa và cho Happy ăn tối thế là đành ỉu xiu tuân theo mệnh lệnh.

An Di uống thuốc xong thì Ngôn Hoa bắt cô phải vào phòng ngủ thêm một chút, anh bảo rằng chút nữa mình làm việc xong sẽ đưa cô về rồi thoát cái đã biến đi đâu mất. An Di nằm trong chăn trờ mình mãi chẳng cách nào ngủ được nữa, cơ bản thì cô cũng không còn thấy mệt mỏi nữa, bù lại thì đang rất chán, cô vẫn còn cả một núi chuyện chưa nói với anh mà ...

An Di tí ta tí tòn chạy sang phòng làm việc của Ngôn Hoa tìm anh, hé cửa lén nhìn vào, cả căn phòng tối om chỉ có duy nhất một chút ánh sáng nhàn nhạt từ màn hình laptop đang hắt vào gương mặt nhìn nghiêng hết sức thanh tú của anh.

An Di rón rén mò mẫm dò đường bước đến đằng sau Ngôn Hoa, vòng tay ra trước ôm lấy cổ anh rồi cô nũng nịu áp gò má mình vào má của anh khẽ khàng cọ xát.

“Ngôn Hoa, Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ...” – An Di thì thầm gọi tên anh.

“Ừm” – Anh dịu dàng đáp lại.

“Em xin lỗi ...” – An Di ngọng ngịu nói.

“Đừng nói gì cả” – Ngôn Hoa ngăn lời An Di, anh dời tay cô ra rồi từ từ xoay ghế lại, kéo cô ngồi lên chân mình, ôm cô vào lòng, anh điềm đạm cất giọng.

“Hôm nay coi như chưa xảy ra việc gì, sau này đừng tùy tiện đem việc rời xa anh ra đùa giỡn, anh sẽ không vui, đi cùng người khác thì báo cho anh một tiếng, không được tự làm khổ mình như thế nữa, muốn đến đây lúc anh không đón được thì bảo tài xế lái cả xe vào trong, người khác không được, nhưng em là bạn gái của anh, còn nữa, em phải nhớ một điều, người con gái duy nhất của Ngôn Hoa này là An Di em, trước em chưa từng có ai, sau khi gặp em, em là duy nhất. Đừng tự suy diễn, ai là thanh mai của ai, ai là trúc mã của ai? Chẳng phải em đã đi ăn trưa cùng với cậu thanh mai trúc mã của em sao? Anh đến bữa trưa còn chưa ăn đã bị em dọa cho suy tim rồi đây này. Sau này đừng ngốc như vậy nữa, em có mệnh hệ gì thì anh có đáng làm đàn ông nữa không, đến tư cách làm một người bạn trai chăm sóc tốt cho em cũng không xứng đáng.”

An Di khịt mũi, cọ cọ mặt vào ngực Ngôn Hoa lí nhí nói: “Vậy thì xem như huê nhau nhé, hai người chúng ta ai cũng có lỗi, không ai được giận ai nữa, sau này em sẽ nghe lời anh”

Ngôn Hoa mỉm cười xoa đầu An Di: “Ừ, ngốc”

“Anh” – Cô gọi.

“Chuyện gì?”

“Ngày mai em muốn đi Anh cùng anh rồi mới cùng về thành phố D” – An Di vờ vĩnh.

“Sẽ có một số người em không nên gặp thì hơn, anh đi sẽ về sớm thôi, đừng theo anh” – Ngôn Hoa trầm ngâm.

“Có phải anh về thăm người đó hay không ... ý em là ba anh?” – An Di thận trọng hỏi.

“Ừ, xem sức khoẻ ông thế nào”

“Đưa em cùng đi nhé, em muốn ở cạnh anh, và lại ... và lại em cũng muốn về nhà một chút, có một vài thứ quan trọng em vẫn để ở đấy, bây giờ em muốn lấy chúng” – An Di ra sức thuyết phục Ngôn Hoa.

“Thứ gì?” – Anh hỏi.

“Em đưa anh đi xem nhé, điều kiện là anh phải đưa em đi cùng đấy” – An Di tỉnh nghịch.

Ngôn Hoa im lặng một lúc, An Di lại ngo ngoáy lên tiếng nài nỉ: “Đi nhé, đi nhé, đưa em đi cùng nhé?”

“Ngồi yên nào” – Ngôn Hoa ghi chặt An Di lại, anh thở dài: “Em đừng làm nũng với anh, em biết anh không thể kiềm lòng mà. Tiểu quý”

“VẬY là anh đồng ý rồi nhé?” – An Di hí hửng.

Ngôn Hoa không đáp lại, An Di ngẩn người một lúc chợt nghe một tiếng bộp, laptop bị anh gấp lại bất thành linh, ánh sáng duy nhất cũng vụt tắt.

An Di hơi hoảng, vòng tay bám chặt vào cổ Ngôn Hoa, anh nhanh chóng đứng dậy, thành thạo bế An Di ra khỏi phòng làm việc tối om.

Mãi đến khi được anh đặt xuống chiếc giường mềm mại An Di mới từ từ hé mắt ra, Ngôn Hoa đặt cô xuống rồi nằm sang bên cạnh kéo cô ôm gọn vào lòng.

“Muốn ngày mai anh đưa em theo cũng được, tối nay ngủ lại đây” – Ngôn Hoa thản nhiên nói.

An Di hơi đẩy anh ra, cô nói: “Nhưng mà Ân Ân ...”

“Nếu em muốn gặp thì bây giờ ra ngoài kia, tầng trên tiệm cà phê, phòng cuối cùng, cô ấy ở đó” – Ngôn Hoa cười đầy ẩn ý.

“Hả?” – An Di vẫn chưa hiểu Ngôn Hoa đang nói gì.

Ngôn Hoa vói tay lên bàn sách ở đầu giường tìm điện thoại của An Di, bật đèn mục tin nhắn đã xem.

“Hôm nay là sinh nhật Tony, chắc tớ không về nhà đâu, cậu ngủ sớm nhé, yêu cậu, hôn cậu một nghìn cái” – Ngôn Hoa đọc xong cũng bật cười khanh khách. Anh nói: “Bây giờ người được yêu, được hôn hẳn là cậu nghiên cứu sinh tâm đắc nhất của tôi đây đại tiểu thư ngọc ngà”

An Di như chợt hiểu ra điều gì, cô giật điện thoại trong tay Ngôn Hoa nhìn qua một lượt, đúng thật là tin nhắn của Ân Ân, cái đồ đáng ghét trọng sắc khinh bạn này thật là ... hết nói nổi.

Ngôn Hoa giăng lại điện thoại từ tay An Di, để lên đầu giường rồi tiện tay tắt phụt đèn ngủ.

“Nằm yên nhé, để anh ôm một lúc.” – Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di. Anh thực sự thích cảm giác được ôm cô đi ngủ.

An Di ngủ nhiều đến nước chẳng thể nào chợp mắt thêm được nữa, cô hết cựa mình lại ngo ngoáy chọc phá Ngôn Hoa, có lẽ anh mệt cho nên rất an nhiên mà nhắm nghiền mắt mặc cho An Di hết bẹo má, vuốt mi lại kéo mi, vật tai mình ...

“Nghịch đủ chưa?” – Ngôn Hoa khàn khàn giọng hỏi.

“Hả?”

“Nghịch đủ rồi thì chịu phạt đi” – Ngôn Hoa thở một hơi dài, tiểu quý này cư nhiên dám chằm lừa dục vọng của anh, đang nằm trong lòng anh lại dám nghịch ngợm đùa cợt cơ thể trần cảm của anh, vừa dứt lời anh liền trở người đè An Di xuống, mạnh bạo mà hôn lấy hôn để cánh môi mềm mại của cô, vẫn chưa thoả mãn, anh từ từ cạy mở hàm răng của cô, lưỡi anh thành thạo càn quét khoang miệng của An Di, thưởng thức thứ mật ngọt khiến anh điên đảo cả tâm trí. Hai bàn tay không tự chủ mà sờ soạng vùng mềm mại căng tròn trước ngực cô, môi lưỡi quấn quýt, chìm trong khao khát mãnh liệt.

Qua bao lâu không rõ, hơi thở của An Di dần yếu đi, Ngôn Hoa từ từ rời môi cô, dòi trợn tuyền sang hõm cổ thơm tho mịn màng, xương quai xanh quyến rũ của cô không ngừng câu dẫn lí trí anh, Ngôn Hoa khẽ cắn một cái, con cừu nhỏ dưới thân sớm đã bị nộ hôn mãnh liệt của anh làm cho mụ mị, lúc này mới cảm thấy đau mà hét lên một tiếng, Ngôn Hoa cũng vì vậy mà giật mình, anh lật người nằm sang bên kia, có cảm giác như vừa bị ai đó tạt cho một gáo nước lạnh vào mặt vậy.

Từ lần đầu tiên gặp nhau anh bị nét đẹp trong sáng, lại ngây ngô của cô gây sự chú ý, lâu dần anh lại vì nét đẹp chớm nở của thiếu nữ thanh xuân này làm xuất hiện những phản ứng sinh lí bất thường, đến lúc cảm giác đó từ khao khát được chiếm hữu, được trân trọng và bảo vệ tự bao giờ đã biến thành dục vọng chinh đoạt, khiến anh hết lần này đến lần khác mất đi tự chủ, khiến cho lí trí của anh bị dục vọng chi phối ... Anh là đàn ông, anh tất nhiên muốn giữ gìn cho người con gái anh yêu thương, An Di vẫn chưa thực sự sẵn sàng, anh muốn dành cho cô sự vẹn tròn hoàn hảo nhất ... ít nhất là không phải lúc này. Anh cần phải điều chỉnh bản thân một chút, dạo gần đây hình như anh bị An Di chiều cho hư rồi, càng lúc càng không chịu được cảm dỗ của tiểu quý này ...

Suy nghĩ khó nhọc mất một lúc, nhìn sang bên cạnh thấy An Di đang ngượng ngùng kéo chăn trùm kín mít, chỉ hé ra cặp mắt đen láy trong veo nhìn anh thao thao không chớp lấy một cái. Ngôn Hoa ngồi dậy, mở đèn lên.

“Đồ ngủ của em để cạnh của anh, tù bên trái. Em muốn dùng phòng tắm ở đây hay trong phòng thay đồ?”

An Di tròn xoe mắt, ngay cả đồ ngủ anh cũng chuẩn bị luôn rồi sao?

Thấy An Di không đáp lại, Ngôn Hoa nhíu mày : “Em cứ dùng phòng tắm trong này, anh đi lấy đồ cho em, thay đồ rồi ngủ sớm đi, ngày mai đi chuyến bay tám giờ.”

“Aaaa ... khoan khoan đã, để em dùng phòng kia, để em tự lấy đồ.” – An Di ngồi bật dậy, vọt chạy ra ngoài.

Ngôn Hoa cười khở bước vào phòng tắm trong phòng của mình. Nước ào ào xối thẳng vào mặt, cái nóng từ trong thân thể hoà cùng cái lạnh của dòng nước dần làm cho đục vọng tan biến, anh cần điều chỉnh, cần điều chỉnh, không được quá kích động ... không được quá kích động.

Tiểu quý, em thành công giầy vò anh rồi !

...

An Di thay đồ xong trở lại phòng thì Ngôn Hoa cũng vừa thành công dập đi ngọn lửa bị cô chăm ngòi, cả người anh ướt rượt chỉ quần mỗi chiếc khăn bông hồ hững ngang hông, từ mái tóc rũ rượi còn nhỏ nước cho đến từng đường nét nam tính quyến rũ đều khiến cho An Di ngượng đến không chịu nổi, cái gì mà nhìn nhiều sẽ quen, cái gì nhìn mãi phát chán chứ, thứ này thật sự không đùa được, mỗi lần nhìn là mỗi lần đốt mắt ấy ... An Di nghĩ thầm.

“Anh sẽ ngủ ở phòng đối diện” – Nói rồi Ngôn Hoa liền rời khỏi, trong phòng vẫn còn phảng phất mùi hoắc hương rất đậm của anh.

An Di chợt nhớ căn phòng đối diện đó là phòng thờ mẹ anh, trong đấy có một chiếc giường đơn có vẽ anh vẫn thường xuyên qua đêm ở đó ... Dinh thự rộng lớn như thế này, một mình anh quanh quẩn cô độc chỉ có thể tìm đến một chút hơi ấm, một chút bình yên nơi người mẹ quá cố mà thôi, nghĩ đến đây cõi lòng An Di bất chợt chùng xuống.

Trần trờ mãi cả tiếng đồng hồ vẫn chưa ngủ được, cô lại như vậy rồi, cứ như vậy sẽ không ngủ được mất. Cuối cùng cũng không kiềm lòng được mà mò sang đối diện, nương theo ánh nến từ bàn thờ đi đến cạnh giường Ngôn Hoa, anh đã ngủ say, đôi hàng mi dài khẽ run run theo nhịp thở, An Di nằm xuống bên cạnh anh, khẽ nép người vào Ngôn Hoa trên chiếc giường đơn chật hẹp. Cả người anh lạnh toát, An Di kéo chăn cuộn vào người rồi ôm chặt lấy anh.

Ngôn Hoa thường ngủ rất sâu, rất say, thế nhưng đêm nay lại bị thức giấc giữa đêm, cả người nặng trĩu không cử động được, thoát đầu anh còn nghĩ là do gần đây làm việc quá nhiều, tinh thần không được tỉnh táo mới gây ra triệu chứng Sleep paralysis (Bóng đè) – là do vùng vỏ não bị kích thích mạnh dẫn tới việc thức dậy nhưng mối liên hệ thần kinh giữa não với các bộ phận cơ thể chưa được khai thông, toàn thân cảm thấy tê liệt không thể vận động được.

Ngôn Hoa cất công phân tích tình trạng của mình nhằm kiểm chứng và kích thích thần kinh trung ương tỉnh táo hơn, mãi một lúc sau, đến khi tay anh có cảm giác, biết mình sờ đến con heo ngốc đang cuộn tròn trong chăn như đòn bánh tét đang nằm đè trên người mình Ngôn Hoa mới vỗ về, anh cũng chịu thua rồi, chiếc giường King Size trong phòng anh thoải mái như vậy, em không chịu ngủ ở đấy lại chạy sang đây dùng người anh làm đệm, anh sắp bị em làm cho tức chết rồi, thật sự tức chết anh rồi ...

Thế là nửa đêm nửa hôm Ngôn Hoa còn đang gắt ngủ lại phải bế con heo ngốc của mình trở lại phòng, xong rồi anh cũng lười biếng không muốn dậy, ôm luôn cả chăn lẫn người tiếp tục ngủ đến sáng ...

Hôm sau lúc An Di thức dậy thì Ngôn Hoa đã quần áo sơ mi lịch lãm đầu vào đấy ngồi đợi cô trong bếp rồi cùng dùng bữa sáng.

Lúc quần gia Vương lái xe đưa hai người ra sân bay nhìn thấy sắc mặt của Ngôn Hoa không tốt ông liền quan tâm mà hỏi: “Thiếu gia tối qua ngủ không được ngon giấc sao?”

Ngôn Hoa lấy kính râm ra đeo vào rồi vênh mặt thêu tạo: “Bị bóng đè, cái bóng nặng bốn mươi lăm cân, là một heo ngốc nghếch”

Quần gia Vương ù ù cạc cạc không hiểu chỉ ậm ừ còn An Di thì ngượng ngừng véo mạnh vào tay Ngôn Hoa.

*7100 chữ, một chương siêu dài, đóng cửa ôn thi đây bà con cô bác, hẹn mọi người sau 22/12 gặp lại !! Yêu yêu yêu !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Hoa Iris – Mượn Em Thêm Một Ngày

“Hoa Iris – Biểu tượng cao quý của hoàng gia, chính thức là biểu trưng cho nước Pháp từ thế kỉ 13. Tượng trưng cho Đức mẹ đồng trinh Mary nên nó được coi là biểu tượng của thần linh. Dưới thời vua Louis IX, ba cánh của hoa Iris được xem là tượng trưng của sự trung thành, uyên bác và niềm hi vọng”

– Trong lòng anh, em chính là một đóa hoa Iris đẹp đẽ và cao quý như vậy ...

Sân bay quốc tế Logan – tám giờ sáng.

Sân bay quốc tế Logan nằm trong quận Đông Boston, thị trấn của Winthrop, Massachusetts, chuyến bay tám giờ, An Di đi qua vật vả mới ngủ được cho nên sáng hôm nay khi vẫn còn ngáy ngủ đã bị Ngón Hoa gọi dậy cho nên cả người cứ lơ đãng, vừa lên máy bay là tranh thủ nhắm mắt ngay.

Ngón Hoa ngồi cạnh bên, tay phải dang rộng để An Di thoải mái dựa dẫm, tay còn lại thỉnh thoảng lật trang báo đặt trên đùi thư thả xem tin tức.

Ngón Hoa đọc báo mãi đến chán mà con heo nào đấy vẫn ngủ say như chết, đôi môi đỏ mọng thì thoảng khẽ mấp máy, xích lại gần An Di thêm một chút, anh thì thầm bên tai cô.

“Bảo bối, anh yêu em”

Siết nhẹ cánh tay, Ngón Hoa bao trọn An Di trong lòng, chìm đắm trong hương thơm quen thuộc, sau trận sốt hôm qua đến giờ cả người cô vẫn còn hâm hấp nóng. Anh đưa tay gạt đi mấy sợi tóc rũ trên trán An Di, đặt lên đó một nụ hôn dịu dàng, chỉ mong thời khắc bình yên hạnh phúc này là mãi mãi, anh là điểm tựa vững chắc cho cô, đang vòng tay rộng bảo bọc cô khỏi thế giới ồn ào phức tạp ngoài kia.

Nhưng làm thế nào để được vẹn toàn, chưa bao giờ anh mong muốn chối bỏ thân phận của mình như lúc này, anh thì mình chẳng là mình, chẳng phải là Ngón Hoa, chẳng phải là đại thiếu gia của Ngón Thị, càng không phải là đại giáo sư, đại bác sĩ gì gì đấy...

Bây giờ rốt cục anh cũng đã hiểu rõ cái giá mình phải trả cho sự cầu tiến của chính bản thân mình, Ngón Hoa của bây giờ đã thay đổi rồi, vẫn niềm đam mê đem tri thức của mình chia sẻ cho những thế hệ sau, vẫn tâm nguyện của mẹ là mặc trên người chiếc áo blouse trắng, dùng y đức của mình giúp đỡ những con người kém may mắn hơn... Nhưng mà anh hiện chỉ muốn bản thân mình là một người bình thường như bao người đàn ông khác, bên cạnh sự nghiệp, chính là một người con gái dễ yêu thương, dễ bảo vệ, là một chốn bình yên để quay về, để bản thân cũng được vỗ về, an dưỡng.

Nhưng từ lúc tiếp quản và gây dựng Ngón Thị thì đối với báo giới và truyền thông, anh từ một đại thiếu gia chỉ biết chơi bời lêu lổng đã dần trở thành một đại doanh nhân trẻ tuổi tài năng, bọn người đó đối anh, anh chỉ xem họ là đám ruồi nhặng rồi hơi, luôn muốn đào bới chuyện của người khác, bọn họ bỏ qua quá trình nỗ lực của anh và chỉ chú ý đến đoạn quá khứ nhơ nhớp rồi dùng ngòi bút của mình biến anh thành một đấng anh tài chỉ trong phút chốc, đôi lúc anh tự cảm thấy nực cười cho cuộc đời của chính mình, những gì mà người ngoài biết được thực chất chỉ là lớp vỏ bọc hoàn mỹ cho một chuỗi câu chuyện đầy bi thương.

Đúng vậy, với thế lực vốn có của Ngón Thị, trước đây còn có cả sự bảo hộ của Huyền Hoà, chẳng ai có thể chạm đến được một chút sự thật của Ngón gia, tất cả những gì họ biết được chính là một gia đình vô cùng hào hảo. Người chồng tài hoa, thế lực kinh tế vững mạnh, hai người vợ hoà thuận yên vui, hai cậu con trai quý tử được nuông chiều yêu thương hết mực ...

“Nực cười” – Ngón Hoa buông một nụ cười hờ hững rồi xoá tan ngay cái suy nghĩ gớm ghiếc của mình.

.....

An Di thức dậy thì chuyến bay cũng sắp sửa hạ cánh, những đám mây trắng xốp nhẹ nhàng lướt qua khung cửa sổ máy bay, ánh sáng dịu của khoang hạng thương gia từ từ khiến cho An Di từ trạng thái mơ màng dần dần tỉnh táo, phát hiện cặp mắt đen lay lay của Ngón Hoa nhìn cô không rời, An Di khẽ vươn cánh tay lướt qua hàng lông mi dài đáng ghen tỵ của anh rồi cười khúc khích.

“Vẫn còn muốn nghịch sao?” – Ngón Hoa cất giọng trầm trầm

“Em đâu có nghịch, người ta chỉ đang ngưỡng mộ thứ này thôi, thích thật” – An Di lặp lại động tác vuốt mi Ngón Hoa.

“Em không có à? Tại sao phải ngưỡng mộ?” – Ngón Hoa nheo mắt khó hiểu.

“Em đã nói đến lần thứ N cộng một rồi đấy! Đàn ông gì mà lông mi dài thế kia? Khiến người ta vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tỵ chết đi được” – An Di tíu tít đáp lại.

“Có gì đáng để ngưỡng mộ hửm, Ngón Hoa này vốn đã là một cá thể hoàn hảo sẵn rồi, cần gì phải nhờ đến mấy sợi lông mi này mới khiến người khác phải ngưỡng mộ chứ?” – Ngón Hoa nhếch mép cười nhạt.

An Di bĩu môi: “Tự luyện, hết sức ầu ẩu”

“Vậy anh có điểm gì không vừa mắt em, đại tiểu thư đây có thể nói cho anh biết không để anh còn tự kiểm điểm bản thân?” – Ngón Hoa vênh mặt tự đắc.

An Di bị anh lừa vào tròng lúc nào không hay, lúc này cô đang vô đầu bứt tóc suy xét tỉ mỉ tìm ra khuyết điểm về ngoại hình của Ngón Hoa nhưng có lẽ chuyện này là bất khả thi rồi, thân hình cân đối, chiều cao vượt trội, ngũ quan tuyệt mỹ không cần phải bàn cãi, tuyệt nhiên anh hoàn toàn có quyền tự mãn ... An Di cắn môi, Ngón Hoa cười tươi đầy đắc ý, anh biết rõ An Di đã cứng miệng rồi lúc này mới buông lời trêu cô.

“Thế nào? Có phải rất muốn nói rằng em không tìm ra khuyết điểm đúng không? Cứ thế mà nói thôi đó là điều hiển nhiên mà”

“Anh khiêm tốn một chút thì không sống nổi à?” – An Di hét lời, bèn thở dài quay đi.

Ngôn Hoa lấy ra một chiếc kính đen Chopard kiểu nữ đưa cho An Di rồi cũng đeo kính của mình vào, anh còn tỏ ra vẻ mặt kiêu ngạo, nhịp nhịp tay trên cửa kính máy bay, thấy An Di nhìn mình có vẻ khó hiểu anh mới thở dài một hơi rồi bảo: “Ngoài lúc đến trường thì thời gian còn lại anh đều ở nhà, lúc ra ngoài thì luôn tránh đến nơi đông người, em có biết là vì sao hay không?”

“Hả? Em...” – An Di âm ừ suy nghĩ.

“Thôi bỏ đi, đeo kính vào, em chỉ toàn ru rú trong nhà, không ôn bài thì đều bận xem tin tức, xem phim ảnh của thần tượng, chẳng thèm để tâm đến anh đâu mà? Đã vậy thì không nói cho em biết, để tự em trải nghiệm một chút. Lát nữa xuống máy bay ngoan ngoãn theo sau anh, em mà nghịch ngợm hay không nghe lời thì anh lập tức mang em bỏ vào bao tải vác đi” – Ngôn Hoa cốc nhẹ vào trán hăm dọa An Di.

“Có ma mới đi tin anh” – An Di chu môi nhại lại Ngôn Hoa.

“Để rồi xem” – Ngôn Hoa cau mày nghĩ ngợi... chỉ sợ chút nữa em bị dọa cho hoảng lên thôi, anh còn không rõ cái tính sợ người lạ của em sao? Chút nữa em sẽ còn phải đối mặt với “rất nhiều người lạ” nữa kia đồ ngốc của anh. Ở Mỹ thì khác, anh chỉ là một giáo sư trẻ được một số bộ phận người biết đến. Nhưng đây là Anh, là nơi đã khởi nguồn và kết thúc danh tiếng huyền hoặc của anh, hôm qua người đàn bà ấy đã được chính thức mãn hạn tù cho tội ngộ sát của mình, hôm nay anh lại về nước, bọn ruồi nhặng ngoài kia sẽ nghĩ là trùng hợp hay sao?

“Này! Anh đang nghĩ gì mà chuyên tâm vậy?” – An Di hươu hươu tay trước mặt Ngôn Hoa.

“Không có gì” – Ngôn Hoa quay sang kéo chiếc kính đen được An Di cài lên tóc xuống đeo vào cho cô.

“Như vậy trông không đẹp sao?” – An Di kháng nghị, đem kính cài lại lên tóc như cũ.

“Vấn đề không phải là đẹp hay không đẹp, em mà còn không nghe lời thì anh sẽ...”

An Di cướp lời: “Anh sẽ thế nào?”

Ngôn Hoa lập tức thị uy, ghé môi cắn vào chóp mũi An Di một phát.

“Aaaaaaaa...” – An Di giật mình đẩy Ngôn Hoa ra, cô mếu máo: “Hai má thì suốt ngày bị anh véo đến biến thành bánh bao rồi, anh còn muốn tiếp tục hủy hoại nhan sắc của bốn tiểu thư nữa sao?”

“Được, khẩu khí được lắm” – Ngôn Hoa áp mặt lại gần cô thêm lần nữa.

An Di gặp nguy đến nơi, bỗng nhìn thấy từ xa có một anh chàng tiếp viên hàng không đang đi tới bèn vẫy tay gọi: “Anh đẹp trai, ở đây, ở đây.”

“Anh... đẹp... trai?” – Ngôn Hoa gắng từng chữ một, anh trừng mắt nhìn cậu thanh niên đang tiến đến gần.

Anh chàng tiếp viên kính cẩn cúi chào: “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho hai vị?”

“Tôi...” – An Di còn chưa kịp nói thì môi đã bị chặn lại, Ngôn Hoa mạnh bạo trừng phạt cánh môi mềm mại của An Di, anh chàng tiếp viên ngẩn người, nhìn thấy Ngôn Hoa xua tay liền nhanh chóng rời đi.

“Mắt thẩm mỹ của em thực quá tệ, người mà đến một ngón tay của anh cũng không sánh bằng em cũng xem là đẹp trai cho được, em bị hỏng não à?” – Ngôn Hoa hất tóc quay đi.

An Di khóc không thành tiếng đành ngậm ngùi ngồi xoa đôi môi vừa mới bị hôn ngẫu nhiên đến đồ mọng của mình... mặt dày vô sỉ, trước đây còn tỏ vẻ chính nhân quân tử, đến nắm tay nơi đông người cũng ngại thế mà vừa rồi trước mặt người khác còn... còn... Aaaaaaaa, ngượng chết mất thôi.

Ngôn Hoa thâm cười, cuối cùng con heo ngọc này cũng chịu ngồi im.

.....

Sân bay Manchester – Sân bay nằm ở biên giới giữa Cheshire và Manchester.

Máy bay vừa hạ cánh An Di đã bắt đầu thấy không khí xung quanh có gì đó khác lạ, bất giác chỉ biết như chú mèo nhỏ nép sau tấm lưng rộng lớn của Ngôn Hoa từ từ đi đến khu hành lý hành khách. Một thân nam nhân Âu phục lịch lãm, kính đen đầy ngạo mạn, kẻ kè phía sau lại là một cô nàng váy hoa xinh đẹp, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh sâu tựa đáy hồ ẩn sau cặp kính đang cản trở phóng tầm mắt đi xung quanh trông ngóng.

Từ xa có vài tốp người đang hướng về phía cô và anh mà chờ đợi. An Di ngó nghiêng mắt một lúc mới nhìn ra được thì ra đám người đó là phóng viên... nhưng mà quái lạ thật, phóng viên thì liên quan gì đến hai người bọn cô đâu nhỉ? Tại sao cô lại có cảm giác không ổn chút nào?

Ngôn Hoa trông bộ dạng bối rối suy nghĩ của An Di thì vô cùng buồn cười, mắt thì hướng về phía đám phóng viên, đến đường đi cũng không thèm nhìn mà cứ nín vào ống tay áo của anh vô thức bước đi. Anh nghĩ gì đấy rồi chợt khựng lại thế là An Di theo quán tính, vừa bước thêm bước nữa xoay người lại mặt đã đập thẳng vào lưng Ngôn Hoa.

An Di tức tưởi, vừa xoa cánh mũi vừa vùng vằng: “Đau chết em rồi, anh thật sự muốn một tay hủy hoại dung nhan của em thật sao? Ồi cái mũi tội nghiệp của tôi...”

“Thế ai vừa nãy còn lớn tiếng ra về ta đây không sợ, bây giờ lại như tên trộm ấy, ngốc chết đi được” – Ngôn Hoa nhìn cười lấy điện thoại trong túi ra gọi cho quản gia.

“Xe ở đâu?” – Ngôn Hoa đảo mắt một lượt.

“Bên này cậu chủ, cửa sổ hai” – Một người đàn ông trung niên đứng trước chiếc Lincoln màu đen tuyền bóng loáng vẫy vẫy tay về phía Ngôn Hoa.

“Sẵn sàng chưa?” – Ngôn Hoa lên tiếng hỏi.

An Di ngờ ngác: “Rồi... à, hả? Sẵn sàng gì chứ?”

Ngôn Hoa không đáp lại, về mặt cương nghị nắm chặt lấy tay An Di bước qua cổng an ninh. Hai ba tốp người nhanh chóng nắm bắt thời cơ lũ lượt ủa đến, chẳng mấy chốc Ngôn Hoa và An Di đã bị vây trong vòng người, tiếng ‘tách tách’ của máy ảnh và ánh đèn flash không ngừng bủa vây, hàng loạt câu hỏi bắt đầu được đặt ra, An Di hoảng đến nước chỉ còn nghe thấy xung quanh những tiếng ù ù, cả người cô được bọc lại trong vòng tay của Ngôn Hoa, vững chắc và an toàn.

“Ngôn thiếu gia không phải cậu đang là phó giáo sư của đại học Harvard danh giả hay sao? Lần này đột nhiên về nước có phải còn có chủ đích khác?”; “Cô gái này là ai? Có phải bạn gái của anh không?”; “Có phải Ngôn Tổng quyết định trao lại quyền hành cho anh hay không?”; “Tại sao trước đây anh rũ bỏ mọi thành tựu của mình trong lúc sự nghiệp đang trên đà phát triển?”; “Cô à! Xin hỏi cô là ai?”; “Sam – tên tuổi của anh trên thương trường chưa hề sút giảm, có phải anh vẫn luôn đứng sau đầu tư nắm quyền hành của Ngôn Thị?”; “Theo chúng tôi được biết thì ngày mai mẹ kế của anh được mãn hạn tù, có phải trước đây tình cảm giữa hai người vợ của Ngôn Tổng vốn không như báo giới vẫn nghĩ?”; “Tin tức anh về nước đã khiến cho cổ phiếu Ngôn Thị tăng không ngừng trong ngày hôm nay, anh có suy nghĩ gì?”; “Xin cho biết danh tính cô gái này”...

Phóng viên vẫn huyền thuyên hỏi, gương mặt Ngôn Hoa vẫn không chút biểu cảm, anh cẩn thận bảo vệ An Di đi giữa vòng người đến trước cửa xe, người quản gia kính cẩn mở cửa, Ngôn Hoa chần tay trên thành trên cửa rồi dìu An Di bước lên trước, anh cũng không quên nhắc nhở khi nhìn thấy An Di lúc này cả người đỏ ra như khúc gỗ: “Cúi đầu xuống, từ từ thôi cẩn thận một chút.”

Phía sau vẫn chen chúc nhốn nháo, Ngôn Hoa vừa định bước lên xe bỗng nhiên có một cậu phóng viên lớn tiếng đặt câu hỏi: “Có phải cô đây chính là thiếu phu nhân tương lai của Ngôn gia không?”

Ngôn Hoa nhếch mép cười nhạt, tháo chiếc kính đen gấp vào cổ áo rồi lạnh lùng buông một câu: “Đúng là thiếu phu nhân, nhưng là thiếu phu nhân của Ngôn Hoa không phải của Ngôn gia” – Một câu nói thẳng thừng vạch rõ ranh giới trong mối quan hệ gia đình của anh, anh gián tiếp dùng khí thế bức người của mình khẳng định giờ đây anh và nhà họ Ngôn không liên quan gì đến nhau. Cánh cửa xe hơi bị đóng sầm lại, chiếc Lincoln từ từ rời khỏi sân bay bỏ lại phía sau những lời bàn tán xôn xao của cánh nhà báo.

Đi được một quãng xa rồi An Di vẫn chưa hết bàng hoàng, lần đầu tiên trong đời bị một đám người lạ chen chúc vây hỏi, không kịp có phản ứng gì chỉ có thể co lại như một cục bông, gợn gợn trong nếp lòng Ngôn Hoa, An Di thắc mắc đây là thứ anh muốn cô trải nghiệm hay sao? Thật là bức người quá đáng mà, rõ ràng biết cô rất nhát thế mà anh cũng không chịu nói trước với cô một tiếng.

“Quá đáng quá đáng quá đáng !!!”

“Em nói gì? Ai quá đáng?” – Ngôn Hoa liếc mắt sang An Di.

“Ồ... Em nói phóng viên họ thật là quá đáng” – An Di chối bay suy nghĩ của mình.

“Em nên tập làm quen đi là vừa” – Ngôn Hoa cất giọng trầm thấp: “Ít nhất thiếu phu nhân của Ngôn Hoa này cũng phải có chút khí thế, đừng cứ như mình phạm tội gì mà trốn đi như vậy”

“Ai là phu nhân của anh chứ?” – An Di bĩu môi kháng nghị.

“Bây giờ không phải nhưng sẽ nhanh thôi” – Ngôn Hoa nói, nơi khoé mắt ẩn hiện ý cười.

An Di cứng miệng không nói tiếp lời nào...

“Đại thiếu gia cậu vẫn khỏe chứ?” – Người quản gia ngồi ở ghế lái phụ phía trước này giờ vẫn luôn chăm chú nghe cuộc đối thoại của Ngôn Hoa và An Di lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Sau này đừng gọi tôi là đại thiếu gia nữa, gọi Ngôn Hoa là được rồi.” – Giọng của Ngôn Hoa lạnh hắt.

An Di cảm nhận được thái độ của Ngôn Hoa có phần hơi khó chịu, hình như anh không muốn nói chuyện với người quản gia này cho lắm, khác hẳn thái độ của anh với chú Vương mọi khi. Nghĩ rằng anh không có tâm trạng nói chuyện thế nên An Di cũng ngồi im thin thít, không nói câu nào.

....

Sau nửa tiếng đồng hồ trầm mặc thì cuối cùng chiếc xe cũng đỗ lại trước cổng một khu dinh thự xa xỉ rộng lớn, Ngôn Hoa định dặn dò người quản gia mang hai chai rượu vang mà lần trước anh lấy ở nông trang của May mang vào nhà, còn anh thì thật ra có ý định không vào nhưng suy cho cùng đã đến tận đây rồi thì chỉ ít cũng vào trong một chút, thôi thì anh mang vào vậy.

“Anh đưa em về nhà trước, chút nữa anh quay lại đón em” – Ngôn Hoa quay sang bảo An Di.

“Em muốn anh đi cùng em, cho anh cùng xem thế nên bây giờ em cũng muốn đi cùng anh trước” – An Di nắm chặt ngón tay út của Ngôn Hoa, vẻ mặt nũng nịu nài nỉ.

“Hừm ... Được rồi được rồi” – Ngôn Hoa thờ dãi day day ấn đường ... đã bảo em đừng có giờ về mặt này ra rồi mà, anh thật sự sẽ mềm lòng.

Ngôn Hoa dẫn An Di đi trên con đường lát đá giữa một vườn hoa rộng lớn đi vào trong dinh thự. An Di hí hửng vừa ngắm hoa vừa huyền thuyên.

“Cây Ké – một loài cây thuộc họ Cúc, hoa màu tím lá có gai. Loài hoa này bắt đầu được coi là biểu tượng của Scotland từ thế kỷ XV. Cây thủy tiên hoa vàng, loài hoa truyền thống trong ngày của Thánh David, được coi là biểu tượng của xứ Wales. Hoa nguyệt quế núi Connecticut. Hoa lan chuông của Phần Lan ...”

Ngôn Hoa nhìn An Di, ánh mắt có chút ngạc nhiên: “Không tồi”

“Có phải anh muốn khen em rất giỏi, tìm hiểu rất nhiều thứ hay không? Đây toàn là những loại hoa mà ông thích, từ lúc em còn nhỏ đến giờ ông đều thích chia sẻ sở thích với em ... tiếc là em luôn phải sống xa ông” – Nói đoạn An Di ngập ngừng, sắp được về nhà mà bỗng nhiên lại thấy nhớ mọi người rồi.

Ngôn Hoa tình ý phát hiện sự khác thường trong ánh mắt An Di, anh chỉ tay về phía giữa khu vườn, một khóm hoa màu xanh tím được ưu ái trồng riêng trong một khu đất cao hơn, xung quanh bao bọc bởi một lớp hàng rào màu bạc óng ánh.

Ngôn Hoa cầm lấy bàn tay của An Di, đặt lên đó một nụ hôn, nụ hôn thể hiện sự tôn trọng và ngưỡng mộ, anh từ tốn nói: “Hoa Iris – Biểu tượng cao quý của hoàng gia, chính thức là biểu trưng cho nước Pháp từ thế kỉ 13. Tượng trưng cho Đức mẹ đồng trinh Mary nên nó được coi là biểu tượng của thần linh. Dưới thời vua Louis IX, ba cánh của hoa Iris được xem là tượng trưng của sự trung thành, uyên bác và niềm hi vọng.” – Trong lòng anh, em chính là một đóa hoa Iris đẹp đẽ và cao quý như vậy ...

Những lời phía sau Ngôn Hoa giữ lại trong tim mình, dịu dàng xoa đầu An Di bảo: “Vào thôi, ở đây lạnh lắm”

An Di mỉm cười, đáp: “Vâng ạ”

“Ngoan”

.....

Vào đến bên trong, người làm kính cẩn đứng trước cửa cúi đầu chào hai người. Ngôn Hoa vẫn giữ thái độ lạnh nhạt không hề đáp lại, trong phòng khách rộng lớn xa hoa, một người đàn ông trung niên ăn mặc thoải mái đang thư thả ngồi đọc báo trên chiếc sofa dài, trước mặt là một chiếc bàn thủy tinh trên đó đặt một chén trà còn đang toả khói trắng. Bên cạnh ông là một cậu nhóc mười mấy tuổi đang cầm trên tay chiếc Ipad chăm chú chơi game.

Nhìn thấy Ngôn Hoa bước vào, người đàn ông vội bỏ tờ báo trên tay xuống, vẻ mặt hớn hờ: “Con chịu về rồi, cuối cùng cũng nhớ tới ta sao?”

Cậu nhóc nhìn thấy Ngôn Hoa thì lập tức cầm Ipad chạy biến lên tầng.

Ngôn Hoa hừ lạnh: “Xem ra sức khoẻ vẫn ổn.” – Đặt hai chai rượu vang lên chiếc bàn thủy tinh, anh nói: “Chúc mừng năm mới, giữ sức khoẻ” – Nói rồi anh quay người đi thẳng ra ngoài.

“Chào bác ạ” – An Di ngăn ra một lúc mới vội cúi đầu chào rồi định đi theo Ngôn Hoa ra ngoài.

“Cháu là ... ?” – Người đàn ông cất tiếng hỏi.

“Thưa bác, cháu ...” – An Di lời còn chưa nói thì Ngôn Hoa đã quay trở lại

“Là ai thì liên quan gì đến ông?” – Ngôn Hoa nắm tay An Di: “Em còn đứng đây làm gì? Không phải có thứ muốn cho anh xem sao? Đi thôi”

“Khoan đi đã, có thể cùng ba ăn một bữa cơm không?” – Người đàn ông thành khẩn, giọng run run hỏi.

Ngôn Hoa khựng lại vài giây, cuối cùng cũng lên tiếng đáp lại: “Không” rồi quay bước, thế nhưng An Di lại đứng yên như trời trồng, anh nhìn sang lại thấy cô với biểu cảm phức tạp, Ngôn Hoa cau mày.

An Di cất giọng lí nhí: “Em đói rồi ... hay là chúng ta ở lại ăn với bác bữa cơm nhé?”

“Em ... được lắm” – Ngôn Hoa cuối cùng cũng chịu thua vẻ mặt nũng nịu của An Di, đồ đạc này lại còn muốn giúp người kia sao?

Ngôn Hoa quay sang nhìn người đàn ông thân thuộc mà xa lạ sau lưng: “Chiều theo cô ấy”

Nét cười trên mặt người đàn ông ngày càng rõ, ông vội ra lệnh cho nhà bếp chuẩn bị bữa rồi cũng đi luôn vào trong bếp, có vẻ như ông rất vui.

An Di lấy làm lạ khi Ngôn Hoa cứ đứng mãi trước dãy cầu thang mà bất động, ánh mắt phức tạp suy nghĩ xa xăm. Cô bước đến bên cạnh, lay lay cánh tay anh: “Em muốn đi xem phòng của anh”

“Không đi” – Ngôn Hoa thẳng thừng từ chối.

“Em ... thôi vậy” – An Di ỉu xiu, nhất thời không biết Ngôn Hoa đang nghĩ gì mà thờ người ra như vậy, cô lại hỏi: “Sao anh cứ đứng ở đây mãi thế?”

“Không. Chỉ là vì ... Mẹ anh ... ngã ở đây” – Ngôn Hoa trầm ngâm.

An Di nhất thời hiểu ra vì sao thái độ của anh lại như vậy, thảo nào anh lại muốn nhanh chóng rời khỏi đây, ở đây chứa đựng biết bao hồi ức đau thương của anh như vậy ... An Di lúc này mới thấy sự đường đột của mình thật là trẻ con, cô vừa nãy không hề nghĩ đến cảm nhận của anh, An Di tình ý chuyển chủ đề ngay: “Em muốn ngắm hoa, đi, anh đi ra vườn với em” – An Di kéo Ngôn Hoa.

“Không phải em muốn xem phòng anh sao? Bây giờ lại muốn đi ngắm hoa?” – Ngôn Hoa cuối cùng cũng thở một hơi dài, anh dẫn An Di đi lên cầu thang.

An Di có thể cảm nhận được bước chân ngập ngừng của Ngôn Hoa, lên hết cầu thang anh rẽ trái đi vào trong một căn phòng lớn, khác với tưởng tượng của An Di, căn phòng từ thuở nhỏ của anh có lẽ sẽ mang một chút phong cách trẻ con, đồ chơi, mô hình và truyện tranh chắc chắn sẽ chất đầy cứ như phòng của An Hạo vậy.

Nhưng sự thực lại không phải vậy, vẫn là tông màu trắng đen quen thuộc, chiếc giường ngủ lớn đặt ở giữa phòng, bên cạnh có một tủ sách lớn và một tủ kính trưng bày đủ loại bằng khen, huy chương, cả một căn phòng rộng lớn ngoài mấy thứ đó ra thì không có lấy một thứ đồ chơi giải trí nào, An Di hoài nghi con người này liệu có phải đã bỏ qua thời kì phát triển thiếu niên rồi không, cứ như kiểu sinh ra đã vô vị và cứng nhắc như vậy rồi?

“Đang nghĩ gì thế?” – Ngôn Hoa búng nhẹ chóp mũi An Di.

“Không có, em chỉ nghĩ xem anh từ hành tinh nào tới thôi” – An Di tình nghịch.

“Humm?” – Ngôn Hoa nhún mày.

“Lúc còn nhỏ khi rảnh rồi anh thường làm gì?” – An Di tò mò.

“Đọc sách”

“Không làm gì khác à?”

“Ừ”

“Vô vị thật đấy, thế còn đồ mô hình xe hơi ở nhà anh thì sao?” – An Di dò hỏi.

“Mấy năm gần đây tiện tay mua thôi, căn bản là không có hứng thú” – Ngôn Hoa trả lời qua loa.

“Vậy mèo thì sao? Tranh thì sao? Anh cũng tùy tiện mua chúng thôi sao?” – An Di ỉu ỉu.

“Vì em thích, mua cho em” – Ngôn Hoa mỉm cười, dù gì thì sau này cũng là nhà của em thôi, không phải vì em thì vì cái gì nữa chứ đồ ngốc này?

“Làm sao mà anh biết được em thích chúng?”

“Việc này còn cần phải hỏi à?”

“Ồ ... thì ... vậy thì anh thực sự thích gì?”

“Thích em” – Ngôn Hoa thản nhiên đáp.

“Cái đó ... ý em hỏi sở thích của anh. Anh đừng có nói là anh thích làm việc đấy nhá”

“Không biết”

“Anh nói dối” – An Di quyết không tin.

“Đại thiếu ... cậu Ngôn, ba cậu mời cậu và cô ra dùng bữa” – Người quản gia đứng ngoài cửa lên tiếng.

“Ba?” – Ngôn Hoa lặp lại từ đó rồi bật cười.

.....

Trên bàn ăn, An Di ngồi cạnh Ngôn Hoa, cậu nhóc lúc nãy trốn đi đâu mất bây giờ lại xuất hiện, dè dặt ngồi ở phía đối diện. Bữa ăn tương đối yên tĩnh, An Di để ý thấy người đàn ông kia luôn nhìn về phía Ngôn Hoa và cô như muốn nói điều gì.

“Ta nghe nói con bé Liz đang công tác ở trường của con, con đã gặp nó chưa?” – Người đàn ông cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Ngôn Hoa vẫn điềm nhiên như không nghe thấy, anh gấp thức ăn bỏ vào trong bát của An Di.

Ông vẫn kiên nhẫn hỏi: “Thế cháu gái đây là ...?”

An Di vừa định trả lời lại một lần nữa bị Ngôn Hoa lạnh lùng chen ngang: “Tôi đã nói không liên quan đến ông”

“Được rồi, chuyện của con ta cũng không quan nữa, chỉ là ba mẹ của con bé Liz rất muốn con và nó thành đôi ... ta cũng muốn” – Người đàn ông lia mắt sang nhìn An Di, ý muốn nói cho cô biết rằng ông không thừa nhận cô.

“Đó là chuyện của các người. Để ông phải bận tâm rồi. Tạm biệt.” – Ngôn Hoa lãnh đạm buông đĩa, không nói không rằng giăng lấy bát com trong tay An Di đặt xuống rồi kéo cô một mạch rời khỏi bàn ăn, đi thẳng ra cổng.

.....

An Di có cảm giác như những chuyện vừa xảy ra chỉ trong một nháy mắt, bây giờ hai người cô và anh đang đi bộ trên đường, buổi chiều đầu xuân, thời tiết se se lạnh. Birmingham – thành phố lớn thứ hai của nước Anh chỉ sau Luân Đôn – cũng thú vị, vì đây là một trung tâm về thương mại kinh tế, Birmingham là nơi hội tụ của nhiều quảng trường đẹp, các khu phố mua sắm có mái vòm hiện đại, những quán giải khát đủ mọi loại hình, câu lạc bộ, nhà hàng và bảo tàng mỹ thuật. Đặc biệt khu phố Tàu có rất nhiều nhà hàng và siêu thị chuyên bán các mặt hàng châu Á.

An Di vô cùng hiểu biết về nơi đây, cô đã lớn lên ở đây mà, chỉ hai con đường nữa là đến nhà của cô rồi, thế nhưng trống bụng của An Di lại không tha cho cô, vừa nãy cô chỉ mới động đĩa thôi vẫn chưa ăn được gì mà ??? Lén đưa mắt sang nhìn Ngôn Hoa, anh vẫn trầm mặc đi bên cạnh cô.

An Di dừng chân, Ngôn Hoa đi được vài bước thì ngoảnh đầu lại nhìn cô, An Di một tay chỉ về hướng cửa hiệu đồ ăn nhanh, tay còn lại xoa xoa bụng về mặt đáng thương. Ngôn Hoa bật cười, anh gạt đầu rồi đi vào trong, mười phút sau quay lại trên tay đã khệ nệ một túi to.

An Di thắc mắc: “Anh mua gì mà nhiều thế?”

“Thế mới đủ cho con heo nhà anh ăn?” – Ngôn Hoa đáp.

“Heo nhà anh? Ai là con heo nhà anh chứ?” – An Di đánh dỗi vào cánh tay Ngôn Hoa, trong ánh nắng chiều hai cái bóng nhỏ đan vào nhau trên con đường ngoai ô Burford.

Về đến nhà cô, Ngôn Hoa đứng tựa vai ở cửa nhìn An Di An Di hí hửng nhảy chân sáo vào trong, đầu tiên là lễ phép chào hỏi chú quản gia người Anh thân thiết của mình, sau đó là chạy đi tìm bà thím đã nuôi cô từ tấm bé, tay bắt mặt mừng. Cuối cùng mới từ tốn giới thiệu anh với họ, xong rồi lập tức nhớ đến việc thỏa mãn cái bụng đói của mình, An Di cười xoà nhận lấy túi đồ ăn trên tay Ngôn Hoa.

“Mời họ ăn đi” – Ngôn Hoa chỉ vào mấy phần ăn anh cố ý mua dư ra, lúc này An Di mới hiểu vì sao anh lại mua nhiều như vậy.

“Cảm ơn anh” – An Di vui vẻ đáp.

Ăn uống xong rồi An Di mới sực nhớ một chuyện, cô kéo tay Ngôn Hoa dẫn anh đến trước một căn phòng lớn bên dãy hành lang.

“Anh nhắm mắt lại đi” – An Di tỏ vẻ bí ẩn.

“Em muốn làm gì?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Anh nhanh nhắm mắt lại đi” – An Di hối thúc.

Ngôn Hoa chiều theo An Di, anh nhắm mắt lại mặc cho An Di kéo đi, được một quãng lại nghe thấy tiếng bật đèn ‘tanh tách’.

“Được rồi anh hãy mở mắt ra” – An Di lên tiếng.

Ngôn Hoa mở dần mắt ra, trước mặt anh là một phòng tranh rộng lớn, những bộ đèn chùm trang nhã được thiết kế tỉ mỉ tạo nên không gian ấm áp với luồng ánh sáng dịu nhẹ, lan tỏa, tất cả hiệu ứng làm tôn lên hàng loạt những bức tranh được treo một cách nghệ thuật trên bốn bức tường, nhìn qua chẳng khác nào đang ở trong một triển lãm tranh nghệ thuật, những bức vẽ của An Di không hề thua kém những họa sĩ chuyên nghiệp, những nét vẽ thuần thực, dịu dàng, những nét chấm phá riêng biệt mang đậm phong cách của chính An Di, còn có cả những tâm tư tình cảm được cô đặt vào trong từng bức vẽ, và hơn thế nữa, ở góc phòng có một khu nhỏ được chiếu sáng độc lập bằng những bóng đèn tụ màu lam nhạt, Ngôn Hoa bước đến đó, khựng lại không biết bao lâu, trái tim anh đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy như đang bị hàng nghìn chiếc lông vũ có ý cọ xát vào, đây toàn bộ là tranh vẽ anh sao? Chân dung, toàn cảnh, bóng lưng, nửa mặt, bàn tay, đôi mắt ...

“Anh ... biểu hiện của anh như vậy là có ý gì?” – An Di dè dặt hỏi, nhìn thấy phản ứng kì lạ của Ngôn Hoa khiến cô vô cùng tò mò về cảm nhận của anh.

Đột nhiên Ngôn Hoa quay phắt lại, giọng anh khàn khàn cất tiếng gọi cô: “An Di”

“Dạ”

Anh lại gọi: “An Di”

Lần này cô đáp lại anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Em thật sự yêu anh đến vậy sao?” – Sóng mắt Ngôn Hoa khẽ lay động, không đợi An Di trả lời nữa, anh kéo cô vào lòng dịu dàng đặt lên tóc cô một nụ

hôn, anh thì thầm: “Cảm ơn em”

“Thật ra ... em không nghĩ là anh sẽ cảm động như vậy” – An Di cọ mặt vào lồng ngực Ngôn Hoa nói lí nhí.

Ngôn Hoa vừa cười vừa đánh trống lảng: “Ừ, thật ra anh cũng không nghĩ em lại *cuồng* anh đến như vậy”

“Anh ... đáng ghét, người ta là vì lúc nào cũng nghĩ đến anh cho nên khi muốn vẽ cứ vô thức mà vẽ ra thôi” – An Di biện bạch.

Ngôn Hoa khẽ miết vào cánh tay An Di, có thể cảm nhận được tâm tình của anh lúc này đang rất tốt, anh nói: “Ừ, là từ trong tiềm thức đã yêu anh nhiều như vậy đúng không? Đồ ngốc !”

“Không nói cho anh biết” – An Di không trả lời, coi như mặc nhận.

Hai người cứ như vậy mà ôm nhau một lúc lâu. Ngôn Hoa chợt lên tiếng: “Đưa em đi chơi nhé?”

“Nhưng em đã nói với cả nhà là hôm nay cùng anh về rồi” – An Di đáp.

Ngôn Hoa không nói nữa, một tay anh vẫn ôm An Di, tay còn lại lấy di động trong túi ra ấn số gọi đi, điện thoại được kết nối, An Di không nghe thấy được đầu bên kia nói gì, càng không biết anh gọi cho ai nhưng sau câu thứ hai thì cô liền biết ngay.

“Phiền giáo sư nhắn lại với mọi người rằng cháu mượn cháu gái của ông thêm một ngày nữa” – Vừa xong Ngôn Hoa lại ấn gọi đến một số khác, lần này dù có nghĩ thế nào chẳng nữa thì An Di cũng không đoán ra được đầu dây bên kia là ai rồi.

Ngôn Hoa vui vẻ đối đáp lưu loát bằng tiếng Pháp với người kia, An Di thật không biết anh đang nói gì, chỉ nhìn thấy ý cười trên môi của anh ngày càng rõ.

“Anh muốn đưa em đi đâu vậy?” – An Di hỏi.

“Không phải em rất muốn biết lúc anh rồi sẽ làm gì sao?” – Ngôn Hoa nháy mắt.

“Chẳng phải anh chỉ đọc sách thôi sao?” – An Di đáp.

“Vừa nãy em hỏi lúc còn nhỏ khi rồi anh thích làm gì, tất nhiên là đọc sách, nhưng thời thiếu niên của anh thì hình như còn thích làm một việc khác”

“Ồ ... thế anh thích làm gì?”

“Bây giờ lập tức đưa em đi trải nghiệm một chút”

An Di còn chưa kịp hiểu chuyện thì đã bị Ngôn Hoa kéo ra khỏi nhà. Hai người đứng ở trước cổng nhà cô, mười phút sau có một chiếc Ferrari màu vàng xé gió chạy đến, thắng kít lại đằng trước, cửa kính được hạ xuống, Ngôn Hoa cười rất tươi chào hỏi với người ngồi trong đó, anh bảo An Di lên xe rồi lên theo sau, bây giờ cô mới biết thì ra vừa rồi anh chính là nói chuyện điện thoại với người này – Một người đàn ông Pháp trạc tuổi Ngôn Hoa, mái tóc xoăn màu vàng, chiếc áo jacket màu vàng, kính mát gọng vàng, đồ trang trí trên xe ... cũng toàn màu vàng.

Anh ta nhã nhặn vẫy tay chào An Di, An Di lại thầm nghĩ: Một tín đồ cuồng nhiệt của màu vàng đây rồi!

*6200 chữ nha, thi xong rồi, về trả nợ đây, dành cả ngày viết một chương dài đền bù cho mọi người, hẹn ngày mai nha tiếp nha, tuần này sẽ dành cả cho thầy Ngôn vs nàng Di, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và chờ đợi, bữa nay facebook và wattpad của chủ thớt bị đòi nợ ngập mặt luôn, rất vui vì vẫn có người nhớ đến mình !!! Rất cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ma Lực Của Tình Yêu

“Tiểu thái dương, mặt trời nhỏ với ước mơ nhỏ, dùng ánh sáng của mình soi rọi và sưởi ấm cho vạn vật.”

Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi trên xe, Ngôn Hoa và người đàn ông “nghiện màu vàng” kia cứ trò chuyện xuyên suốt, An Di dễ dàng nhận ra hai người họ rất thân nhau, có vẻ là cô bị bỏ quên giữa cuộc tương phùng của họ rồi, thật tình cô chỉ muốn làm việc gì đó gây một chút sự chú ý cho bọn họ, thế nào mà lại huyền thuyên với nhau toàn là tiếng Pháp khiến cô nghe đến ù cả tai rồi vẫn không hiểu gì. An Di chán chường tựa người vào cửa kính nhìn ra cảnh vật bên

ngoài, cố gắng phớt lờ cuộc hội thoại của hai người đàn ông bên cạnh.

Xuyên qua thành phố tập nập sôi động để đến với vùng ngoại ô có thắng cảnh thiên nhiên hùng vĩ, chiếc ô tô lướt nhanh qua một dãy đồi nằm thoải thoải trên một vùng quê yên bình đến những ngọn núi cao chót vót, hoang dã của vùng Glen Coe, nhiều khung cảnh quen thuộc đã từng xem trong những bộ phim Braveheart, Rob Roy và cả phim Harry Potter đẹp đến ngỡ ngàng, mặc dù đã đi qua đây nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên An Di đi đến tận sâu bên trong vùng núi này. Giữa không gian bao la rộng lớn là những đỉnh núi cheo leo và những cơn gió thổi lồng lộng.

An Di đắm chìm trong khung cảnh ấy, cô rất muốn lưu giữ lại khoảnh khắc được chiêm ngưỡng vùng núi non hiểm trở kì bí đầy thu hút này, lục tìm di động An Di mới chợt nhớ là nó nằm cùng với hành lí ... nhưng mà hành lí không phải vẫn ở nhà của Ngôn Hoa sao? Ở thế thì đồ đạc của hai người phải làm thế nào?

An Di vô cùng rối bời, rõ ràng lúc đi khỏi nhà thái độ của Ngôn Hoa rất không tốt, cũng chẳng màng tới hành lí, bây giờ đã đi xa như vậy, bảo anh quay lại thì đương nhiên là chuyện không tưởng rồi.

An Di khẽ lay cánh tay đang vòng qua vai mình của Ngôn Hoa, có lẽ là anh nghĩ cô nghịch nên vẫn cứ như vậy mà trò chuyện với người bạn kia. Cuối cùng cũng không chịu ngồi yên phàn nữa An Di bực dọc thúi liền mấy cái vào hông Ngôn Hoa, anh cau mày, nhìn cô một cách khó hiểu: “Em làm gì vậy? Sao lại đánh anh?”

“Em là bù nhìn à? Anh không thèm ngó ngang đến em đã đành, lay anh anh cũng không thèm để tâm đến nên em mới đành phải đánh anh” – An Di dẫu môi.

“Thế thì đại tiểu thư em có chuyện gì muốn nói?” – Ngôn Hoa cúi đầu nhìn An Di.

“Hành lí của chúng ta ...” – An Di ngập ngừng.

“Em lo gì chứ, chút nữa anh bảo quản gia mang ra sân bay, ngày mai mới về mà?” – Ngôn Hoa cười khở.

“Vậy cho em mượn điện thoại của anh” – An Di phụng phịu chìa tay ra trước mặt Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa gạt đầu lấy điện thoại trong túi ra đưa cho An Di rồi lại tiếp tục vấn đề đang dang dở.

An Di nhận lấy điện thoại mặt mày hớn hở mở máy ảnh ra chụp lại phong cảnh bên đường, vừa hay xe đang chạy rất nhanh, thế là mấy bức ảnh được chụp ra cứ như được dùng hiệu ứng ‘dòng chảy thời gian’ vậy, trông rất nghệ thuật.

“Hai người nói nhiều như vậy không chán sao?” – An Di huých nhẹ vào cánh tay Ngôn Hoa, anh đã phớt lờ cô lâu vậy rồi rốt cục hai người còn muốn nói đến bao giờ? Không biết là nói về chuyện gì nữa, đây là lần đầu tiên cô thấy con người lạnh lùng của anh ‘lắm chuyện’ như vậy.

Nhìn bộ dạng trầm ngâm của An Di thì Ngôn Hoa biết ngay cô đang thắc mắc điều gì, anh ghé đầu bên tai An Di nói khẽ: “Tên Jack, bạn cùng trung học của anh, bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ, cuồng màu vàng và là tín đồ của superbike. Anh hỏi thăm cậu ta về một người quen cũ, nhân tiện chút nữa sẽ giới thiệu cho em. Cậu ta chỉ biết một chút tiếng Anh nên ngại không trò chuyện với em, như vậy cũng tốt, để cái tên háo sắc đó không gạ gẫm em được”

Ngôn Hoa dứt lời, Jack nhìn từ kính chiếu hậu vui vẻ nháy mắt với An Di một cái bị anh bắt gặp anh liền gơ tay cuộn thành nắm đấm dí về phía cậu ta mà thị uy.

Không hiểu sao trông anh lúc này đánh đả cứ như một cậu nhóc đang tị nạnh vậy, An Di cảm thấy anh như vậy rất trẻ con nhưng lại rất ... đáng yêu.

Ngôn Hoa lúc này không còn trò chuyện nữa, anh ngã người ra ghế, nhắm mắt dưỡng thần. An Di không muốn làm phiền anh thế nên cứ giữ điện thoại của anh mà nghịch, đầu tiên là tra xem số điện thoại của mình trong danh bạ của anh, Alice, An Di, Tiểu Bảo Bối, Tiểu Quý, đại tiểu thư ... những cái tên và biệt danh anh thường dùng để gọi cô đều không có ... Hay là ... Hihihhi, An Di cười thầm, lẽ nào còn có cái tên nào đó ngọt ngào hơn hay sao?

‘Heo ngốc’ ...

Đọc đến cái tên này An Di liền hựt hẫng như vừa bị hất cho một gáo nước lạnh, mới đây cô còn tưởng bỏ nữa cơ chứ, đúng là ngốc thật. Cô bực dọc lập tức đổi ngay tên mình trong danh bạ của anh trở thành ‘Bạn gái thông minh, đáng yêu, xinh đẹp, ngoan ngoãn, nhất hệ mặt trời – Di Di’, cái tên trẻ con đến cô cũng không nhận được mà phụng cười.

Rồi sau đó An Di lại mở album ảnh ra xem mấy tấm hình mình vừa chụp, nào ngờ lại phát hiện ra đồ xấu xa Ngôn Hoa này anh ta giấu rất nhiều ảnh chụp lên cô, đều là những khoảnh khắc cô không tài nào nhớ nổi cũng không hề phát hiện ra mình bị chụp lên, nhưng người này hình như chỉ thích chụp bóng lưng của cô mà thôi, à còn có rất nhiều ảnh trừu tượng nữa, không ngờ anh lại có để tâm đến loại nghệ thuật này.

Mãi mê nghịch điện thoại của Ngôn Hoa, chiến lợi phẩm của An Di chính là biết được anh có một tài khoản blog với cái tên vồn vẹn một chữ Mặc (默 - Trầm lặng), người kín tiếng như anh mà lại dùng blog sao? An Di vô cùng thắc mắc chẳng biết trên đó anh chia sẻ những gì, tiếc là cô lên thử mãi nhưng chẳng thể nào đứng mật khẩu truy cập, tên anh, ngày sinh của anh, ngay cả tên và ngày sinh của cô cũng đã thử qua cả rồi nhưng vẫn không được, bỗng dưng An Di lại có chút cảm giác gì đó thật bí hiểm ở đây khiến cô không khỏi tò mò, thế là đành mặt dày quay sang hỏi Ngôn Hoa.

“Ngôn Hoa” – Cô gọi.

“Ừ” – Anh đáp, mắt vẫn nhắm hờ.

“Anh dùng blog à?” – An Di thăm dò.

“Ừ”

“Thế sao trước giờ em không biết nhỉ?” – An Di giả vờ hỏi như vậy nhưng thực chất cô chính là muốn biết vì sao anh dùng blog lại không theo dõi cô.

“Blog của em là Tiểu thái dương (小太阳)” – Tiểu thái dương, mặt trời nhỏ với ước mơ nhỏ, dùng ánh sáng của mình soi rọi và sưởi ấm cho vạn vật.

“Anh biết” – Ngôn Hoa thờ ơ trả lời.

An Di cau có, anh biết, biết mà trước giờ chưa từng nói với cô, cũng chẳng buồn theo dõi cô, đã hỏi đến thế mà anh vẫn chưa hiểu ý của cô sao? Đáng ghét thật ...

“Anh ... Em chỉ theo dõi người nhà và bạn bè thôi, cũng chẳng mấy khi đăng bài” – An Di lại tiếp tục vòng vo.

“Ừ”

An Di hậm hực: “Còn anh?”

“Không theo dõi ai cả, mỗi ngày đăng một bài” – Ngôn Hoa hé mắt nhìn An Di, vẻ mặt như vừa muốn cười vừa như đang kiềm nén.

“Cũng phải thôi, anh thì hẳn chẳng thể có bạn bè nhiều hướng hồ gì lại là bạn ảo” – An Di âm ừ, hoá ra chức năng theo dõi này đối với anh cũng là dư thừa rồi, ngạo mạn như anh thì cần gì phải quan tâm đến người khác cơ chứ.

An Di mất hứng, vùi chiếc điện thoại vào tay Ngôn Hoa trả lại anh rồi quay mặt đi.

Ngôn Hoa nhìn bộ dạng âm ức của An Di cuối cùng cũng bật cười thành tiếng: “Này, dối à?”

“Ai thêm dối cơ?”

“Thế thì quay sang đây” – Ngôn Hoa kéo tay An Di.

“Không muốn” – An Di vùng ra.

“Này” – Ngôn Hoa vẫn không buông. Sau khi kéo An Di tựa vào người mình anh đưa điện thoại đến trước mặt cô.

“Muốn biết mặt khẩu đúng không?” – Ngôn Hoa nháy mắt.

“Không thèm” – Đợi em lấy được điện thoại của mình thì không cần biết anh đăng lên những thứ gì trên blog, em đều sẽ vào quậy phá cho xem, thực muốn biết cảm giác của một anti-fan, đáng ghét đáng ghét.

“Blog của em là Mặt trời nhỏ?” – Ngôn Hoa mỉm cười đầy ẩn ý.

An Di gật đầu.

Ngôn Hoa cúi thấp đầu: “Ừ. Mặt trời nhỏ”

Mặt trời nhỏ cái gì mà mặt trời nhỏ chứ? Anh chỉ giỏi lảng đi chuyện khác ...

“Ồ ...” – An Di bỗng ngờ ngợ ra được điều gì, cô hí hửng: “Là Mặt trời nhỏ?”

Đến lượt Ngôn Hoa gật đầu.

Thì ra là vậy, ai lại đi lấy tên tài khoản người khác làm mặt khẩu của mình chứ, đúng là chỉ có Ngôn Hoa anh thôi.

“Thế bây giờ có muốn mượn lại điện thoại không?” – Ngôn Hoa ác ý cố tình hươ hươ điện thoại trước mặt An Di.

“Muốn, mau cho em mượn lại” – An Di với tay bắt lấy.

Ngôn Hoa đưa điện thoại xong liền véo má An Di mắng yêu: “Tiểu quỷ”

An Di mừng thầm nhận lấy điện thoại, thế nhưng chưa kịp vui lâu thì chấn rung của điện thoại lại làm cho cô từ trạng thái đang phản kích chuyển sang giật cả mình, người gọi tới là ... là ba của cô.

“An tiên sinh ... đã lâu” – Ngôn Hoa cất giọng trầm trầm, bàn tay đan vào trong làn tóc An Di khẽ xoa xoa vuốt vuốt.

“Thật ngại quá, đành mượn bảo bối của ông đến ngày mai vậy, đưa cô ấy đi hóng gió một chút ... Ông đừng lo, đại tiểu thư ngốc nghếch của ông ấy à ... ?”

An Di ngước mặt, suýt thì cộng trùng vào cằm Ngôn Hoa.

Anh lại nói: “Ngốc như thế này nếu tôi muốn lừa đi thì đã lừa đi từ lâu rồi còn đợi ông phải đích thân gọi đến tìm hay sao? Tóm lại không có việc gì thì tạm biệt.”

“Ồ ... Khoan đã” – An Di vội chen vào.

“Ngất máy rồi, hình như anh không có nói sai điều gì chứ ?” – Ngôn Hoa mím môi.

“Đúng vậy, anh thì nói sai cái gì được ?” – Uống phí IQ thiên tài của anh, một chút EQ bù lại để cân xứng anh cũng chẳng có. Đã biết rõ là ba em không hài lòng về mình thế mà vẫn ương ngạnh đối kháng. “Anh lấy lòng ba em một chút thì chết à?”

“Vì sao anh phải lấy lòng? Vốn dĩ việc đó không cần thiết” – Ngôn Hoa ngạo nghễ.

An Di rầu rĩ: “Anh có nghĩ đến cảm nhận của em không? Một bên là người thân của em, một bên là người em yêu, anh muốn em phải làm sao đây?”

Ngôn Hoa yên lặng một lúc, không khí trong xe chùng xuống, anh bạn người Pháp thấy lạ bèn nương theo kính chiếu hậu quan sát phía sau.

Ngôn Hoa hắng giọng, nắm lấy tay An Di: “Ngốc, không cần phải lấy lòng, con người anh sẽ chứng minh tất cả. Không được nghĩ nhiều nữa, hôm nay đưa em đi chơi, không cho phép em đổi ... Em nhìn xem, bây giờ anh đang lấy lòng em đây, được chưa?”

An Di dẫu môi làm ngơ nhưng trái tim thì đang chìm trong hủ mật ngọt ngào.

Ở phía trước Jack lại lên tiếng, lần này anh ta nói một câu tiếng Anh rất rành rọt và rõ ràng: “Ai đó hãy nói là tôi không nằm mơ đi, đây là Sam mà tôi từng biết hay sao? Thay đổi rồi, cả người thay đổi rồi. Nói nhiều, cười nhiều, mặt cũng dày thêm mấy phần rồi. Đúng là ma lực của tình yêu.”

An Di nghe xong mặt đỏ bừng còn Ngôn Hoa thì thẳng tay ném chiếc gối tựa lưng về phía trước.

An Di chợt nghĩ hình như câu nói này nghe có hơi quen tai thì phải, hình như ... hình như lúc cô bắt đầu cảm nhận được mình đã yêu Ngôn Hoa thì Gia Ân cũng đã từng nói với cô câu này. “Thay đổi rồi, cả người thay đổi rồi” – Đúng vậy, khi yêu, con người ta sẽ thay đổi.

...

“Đến rồi, đến nơi rồi” – Jack reo lên vui vẻ.

*2300 chữ, bà con cô bác bớt nóng, hôm rảnh nhà em bị hư mạng nên Post bài không có được, hôm nay ráng đánh xong một chương nữa trả nợ mọi người nha, lịch đăng bài từ tuần sau sẽ là T5,T7, mấy ngày khác thì tùy có rảnh hay không. Khi nào có lịch kiểm tra HKII thì thông báo tiếp. Từ giờ đến đại kết cục của truyện chắc cũng không xa (đó là nghĩ thôi chứ thực sự thì đánh chữ ra nó nhiều lắm).

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Thủy Quái Hồ Loch Ness

Hai người dừng lại ngắm hoàng hôn cạnh hồ Loch Ness, An Di ngây ngô hỏi Ngôn Hoa rằng anh có tin lời đồn đại về con thủy quái Nessie hay không anh chỉ cười trừ bảo rằng cô rất ngốc, ánh tịch dương đỏ thắm phủ xuống mọi cảnh vật. Trời dần vào đêm, xung quanh trở nên lạnh hơn, An Di rúc mình trong vòng tay Ngôn Hoa.

Nằm ở giữa thung lũng Glen Coe vắng vẻ, nơi đã từng xảy ra vụ thảm sát của gia tộc MacDonald dưới bàn tay độc ác của Campbells nổi tiếng vào năm 1692 nhưng đây là một trong số những nơi có phong cảnh đẹp đến mức ám ảnh nhất ở Vương Quốc Anh.

Trước mặt An Di là một nhà nghỉ bằng gỗ cỡ nhỏ cũ kĩ nằm chơ vơ ôm lấy vách núi, quan cảnh hoang dã mang nhiều nét hư ảo với những ngọn núi cao chót vót dài hàng dặm. Nơi đây thật sự gây ấn tượng rất mạnh mẽ với An Di, cô như đang được chứng kiến những gì hoang dã nhất, sơ khai nhất trên thế giới ở đây. Căn nhà nghỉ hiện ra trong làn sương chiều huyền ảo mà kì bí, ánh đèn vàng hắt ra từ ô cửa sổ dường như đang sưởi ấm cho cảnh vật lạnh lẽo hoang vu.

Jack đi trước vào trong, Ngôn Hoa thấy An Di vẫn ngần người đứng nhìn ngang ngó dọc thì nắm tay cô, anh hỏi: “Sao thế?”

“Ồ đây cũng có nhà nghỉ sao? Nơi hoang vu này ...” – An Di lấp bắp.

Ngôn Hoa cười đáp: “Ừ, nó đã ở đây từ rất lâu rồi, thỉnh thoảng sẽ có khách vân cảnh ghé lại, đa số chỉ có những người thích phượt mô tô biết đến nơi này thôi.”

“Thế làm sao mà anh biết?” – An Di thắc mắc.

“Em đoán xem?”

“Lẽ nào anh cũng thích sao?” – An Di nhìn Ngôn Hoa, tò vè khó tin.

“Không thích, chỉ là trong một khoảng thời gian sốc nổi của tuổi trẻ thôi.” – Ngôn Hoa kéo tay An Di: “Còn đứng đây làm gì? Định không vào ư?”

An Di lắc đầu, đi theo Ngôn Hoa vào trong.

Một mùi gỗ âm ẩm cổ kính sộc vào mũi, không gian trở nên ẩm ẩm hơn bởi chiếc lò sưởi đang cháy rùng rục lửa đỏ, nhất thời chưa quen với không khí này, An Di chậm rãi điều hoà nhịp thở, Ngôn Hoa cười xoa xoa đầu cô rồi chậm rãi đi đến quầy lễ tân trống rỗng. An Di đảo mắt một lượt không tìm thấy một bóng người nào cả ngoài cô và anh, anh chàng Jack cũng biến đi đâu mất, chợt có chút cảm giác sợ sệt, An Di phóng đến sau lưng Ngôn Hoa, níu lấy cánh tay anh.

Ngôn Hoa khựng lại, hình như anh vừa nhìn thấy gì đó, đằng sau chiếc bàn ở quầy rượu một cô nhóc năm sáu tuổi cười khi khi phóng ra ôm chầm lấy anh như đã nấp sẵn ở đó để đợi anh vậy.

“Sam~~~~” – Cô bé nũng nịu gọi.

Một cô bé tóc nâu xoã dài, gương mặt mũm mĩm đáng yêu, chiếc váy công chúa in hình kẹo lollipop nhí nhánh rất dễ thương.

Ngôn Hoa đang tay bế cô bé lên, anh tươi cười véo lấy véo để vào đôi má phụng phịu ấy và hỏi: “Nina của chú đã lớn ngần này rồi sao? Càng lúc càng xinh nhì? Cho chú thơm cái nào” – Nói rồi anh đặt lên trán cô bé một nụ hôn đầy cưng chiều, và lại hỏi: “Bà đâu rồi?”

Cô bé kháu khỉnh trả lời: “Bà biết chú đến nên đang bận trong bếp làm thức ăn đãi chú. Sam à, Nina nhớ chú quá đi mất”

“Ừ, chú cũng nhớ Nina” – Ngôn Hoa lại cười.

“Trước giờ chỉ thấy cậu ta dịu dàng được với mỗi cô bé, à không, bây giờ còn có em nữa, cô nàng xinh đẹp” – Giọng nói của Jack từ sau truyền đến, anh ta bỗng dưng lù lù xuất hiện khiến cho An Di giật nảy mình. Rõ là nói tiếng Anh rất chuẩn thể mà bảo anh ta chỉ biết một chút tiếng Anh thôi sao?

“Em bao nhiêu tuổi nhì?” – Jack hỏi.

An Di định trả lời liền nhìn thấy Ngôn Hoa đang trừng mắt với Jack nên lại thôi. Anh bỏ cô bé xuống, kéo An Di đi xuyên qua quầy rượu nhỏ vào trong gian bếp, ánh đèn mờ heo hắt, mùi thức ăn thơm phức quyện cùng mùi phô mai tươi mới, một bà lão đáng người nhỏ nhắn phúc hậu đang luôn tay trở thức ăn trên bếp.

Ngôn Hoa khẽ bước đến gần định tiện tay giúp xem nồi soup trên bếp liền bị bà lão phát hiện ra ngay, bà quay lại xúc động ôm lấy Ngôn Hoa và luôn miệng gọi tên anh. “Sam, Sam, Sam... hơn hai năm rồi rốt cục cũng nhớ đến bà già này, cậu quay lại rồi”

“Quay lại rồi, đã thấy nhớ đồ ăn bà làm rồi” – Ngôn Hoa đáp.

Bà lão nhìn thấy An Di, ghé bên tai Ngôn Hoa thì thầm: “Rất xinh đẹp”

Ngôn Hoa cong khoé môi, ánh mắt ngập tràn ý cười: “Đúng vậy, rất xinh đẹp, bà có ưng không? Làm cháu dâu của bà được rồi chứ?”

“Được được, ta rất thích” – Bà lão gật gù.

An Di thoáng chốc đã đỏ mặt, tự dưng lại liên tưởng đến tình huống bây giờ giống như... đi gặp trưởng bối. Hai người yêu nhau, anh dẫn cô về ra mắt, gia đình anh ưng thuận rồi hai người sẽ kết hôn, thế là họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, một kết thúc viên mãn.

“Này, nghĩ gì thế?” – Ngôn Hoa bẹo má An Di khiến cô bừng tỉnh mộng. “Lại đây” – anh ngoắc tay gọi.

“Chào bà, cháu tên là Alice ạ!” – An Di lễ phép gật đầu.

“Ừ, cháu thật là ngoan, hai đứa ra ngoài đợi nhé, bà làm bữa tối cũng sắp xong rồi”

“Vậy cháu đưa cô ấy đi *trải nghiệm* một lúc” – Ngôn Hoa nháy mắt với bà lão.

“Trời sắp tối rồi đừng đi xa quá đấy, cẩn thận nhé. À, bảo bối của cháu thằng nhóc Jack vẫn giữ gìn rất kĩ lưỡng lắm” – Bà lão nháy mắt đáp lại Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa lại dẫn cô đi ra phía sau căn nhà nghỉ, chỗ gara để xe có một căn phòng nhỏ, cánh cửa cũ kĩ được mở ra vang tiếng kêu kẹt. Đèn vừa được bật sáng đập vào mắt An Di là một chiếc mô tô thể thao màu đen bóng loáng. Ngôn Hoa cẩn thận bước đến mở tấm nhựa trong suốt phủ lên chiếc xe ra, nhìn ngắm từ đầu đến cuối một lượt rồi cất giọng gọi Jack.

Jack nhanh chóng trở tới mang chìa khoá đưa cho Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa chau mày: “Hai vết xước này ...?”

“Thật ngại quá, tháng trước đem đi bảo trì giúp cậu, sẵn tiện làm một chuyến, không cẩn thận làm xước một chút” – Jack ái ngại gãi đầu.

“Cậu được lắm” – Ngôn Hoa giật lấy chìa khoá trong tay Jack, leo lên xe, đội chiếc mũ bảo hiểm to đùng vào và khởi động máy.

Vẫn sơ mi trắng, vẫn phong độ ngời ngời nhưng giờ phút này trông anh lại thêm mấy phần bụi bặm mang chất của một tay chơi thứ thiệt. Jack đưa cho An Di một chiếc mũ bảo hiểm rồi ra hiệu bảo cô leo lên xe.

An Di có chút ngập ngừng, mặt trời đã sắp xuống núi rồi anh còn muốn đi sao, ở đây hoàn toàn không có đèn đường, địa hình lại hiểm trở ...

Ngôn Hoa rồ ga ý muốn hối thúc. An Di bấm bụng nén sợ leo lên xe, Jack giờ ngón tay cái về phía cô, tươi cười bảo: “Một đôi hoàn hảo”

...

Chiếc mô tô tăng tốc chạy vùn vụt trên con đèo vắng, gió lạnh buốt bay thổi làn tóc An Di, bóng dáng những ngọn núi thấp thoáng ẩn hiện, đến những khu đồi nằm bên nhau cuộn cuộn ôm lấy vách núi, mang một vẻ đẹp hoang sơ của vùng đồng hoang gồ ghề hoang dã và những cánh đồng hoang đầy những cây bụi kẻ bên những tường đá sừng sững, cảnh vật cứ thế như cuốn phim chiếu nhanh lướt qua trước mắt An Di. Một cảm giác rất thỏa mãn, rất vui vẻ, được hoà mình vào trong cuộn gió, sự yếu đuối sợ sệt và những nỗi niềm phiền muộn cũng theo đó mà vụt biến.

Thì ra đây chính là cảm giác mà tốc độ khiến cho con người ta mù quáng, phút chốc có thể quên đi bản thân, quên đi cuộc sống. Bây giờ thì An Di cô đã biết rồi, biết vì sao anh lại thích tốc độ như thế.

Một chút bốc đồng, một chút đơn độc, nhưng có như thế thì người khác mới không đuổi kịp mình, không nhìn thấy mình, không biết mình là ai. Bản thân có thể tự do tự tại thể hiện nội tâm chân thật nhất, khát vọng nguyên thủy nhất.

Ngôn Hoa càng tăng tốc, hai cánh tay nhỏ từ phía sau càng siết chặt lấy anh hơn, trái tim chìm đắm trong hạnh phúc lớn lao mà đơn giản trong khoảnh khắc này.

Hai người dừng lại ngấm hoàng hôn cạnh hồ Loch Ness, An Di ngây ngô hỏi Ngôn Hoa rằng anh có tin lời đồn đại về con thủy quái Nessie hay không anh chỉ cười trừ bảo rằng cô rất ngốc, ánh tịch dương đỏ thắm phủ xuống mọi cảnh vật. Trời dần vào đêm, xung quanh trở nên lạnh hơn, An Di rúc mình trong vòng tay Ngôn Hoa.

An Di được Ngôn Hoa ôm trong lòng, ngược mặt lên liền nhìn thấy ngũ quan anh tuần hoàn mỹ tựa như tượng khắc mà Thượng đế đã ban tặng cho người đàn ông của cô, chiếc cằm thon gọn nhẵn nhụi hình như có thêm vài sợi râu lún phún mới mọc, đôi môi mỏng đầy quyến rũ kia ma mị thu hút cô, An Di động lòng, nhón gót định hôn anh nhưng chiều cao của cô so với anh thì còn thiếu một chút, thế là hôn hụt một phát lên yết hầu của Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa cũng vô thức giật mình, cúi nhìn An Di, khoé môi giật giật không nói nên lời.

An Di xấu hổ chỉ biết cười hì hì.

Ngôn Hoa nao nao, trái tim đột nhiên len lỏi một cảm xúc khó tả, anh nói giọng khàn khàn: “Này đồ ngốc, em có biết hôn yết hầu của đàn ông là hành động khiêu khích dục vọng của họ không?”

An Di trở mặt, biểu cảm vô tội vạ: “Em ... em muốn hôn môi cơ. Ai bảo anh cao thế làm gì?”

Ngôn Hoa nhếch mép cười, xấu xa nhìn vào cánh môi anh đào của An Di, thấp giọng: “Bất kể là em hôn ở đâu ... cũng đều khiêu khích dục vọng của anh cả, biết không?”

“Em ... không ...”

An Di chưa kịp trả lời, làn môi lạnh giá của Ngôn Hoa đã đáp xuống, chìm đắm trong hơi thở ấm áp của cô.

...

Lúc Ngôn Hoa và An Di quay trở lại nhà nghỉ trời đã tối hẳn, cả một vùng hoang vắng chỉ tồn tại ánh đèn duy nhất từ trong ô cửa nhỏ hắt ra, trong nhà xe rộng tუეტч бонг đầu xuất hiện năm sáu chiếc ô tô mới cóng, hình như là lúc hai người đi đã có thêm một tốp khách đi phượt mới đến. Bên trong ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Vào trong, An Di để ý thấy nhóm khách có khoảng mười người, họ đều đang ngồi quây quần ở quầy rượu, đa số là những thanh niên trẻ ăn bận rất thời thượng, quần da, áo jacket đều dể dàng nhìn ra là hàng hiệu, hai cô gái ngồi ở góc trong cùng, thân hình có thể được coi là vô cùng “bốc lửa”, trang phục trên người lại có phần khiêu gợi, anh chàng Jack thì rất nhiệt tình chiêu đãi họ.

Vừa nãy khi Ngôn Hoa vừa bước vào An Di nhìn thấy một trong hai cô gái đó, cụ thể là cô gái với mái tóc nhuộm màu đỏ rượu, cô ấy di chuyển ánh mắt lướt qua An Di một lượt rồi ... nháy mắt với Ngôn Hoa, cô có thể xem đây là hành động “gạ gẫm” người đàn ông của cô hay không?

Nếu xét về ngoại hình thì ... An Di thờ dãi nhìn xuống ngực mình rồi nhìn người phụ nữ kia, miệng lẩm bẩm: “Chắc chắn không bị được”

“Cái gì mà không bị được?” – Ngôn Hoa cất giọng hỏi.

“Hả? Ồ ... không có gì” – An Di xấu hổ lẩn tránh ánh mắt của Ngôn Hoa.

Jack nương theo ánh mắt người phụ nữ đối diện, bây giờ mới trông thấy hai người đã về, anh ta nâng ly rượu trên tay về phía Ngôn Hoa nhưng lại bị anh làm lơ. Anh dắt cô trở lại gian bếp khi này, cô bé Nina đáng yêu đang bận giúp bà trang trí đĩa thức ăn trên bàn, bởi vì chiếc bàn hơi cao cho nên cô bé phải kiễng chân, bàn tay nhỏ đang tỉ mỉ xếp cả chua bi thành hình trái tim vòng xung quanh một lát thịt bò lò trông vô cùng ngon mắt.

Ngôn Hoa bước đến bế bổng cô bé lên: “Để chú giúp cháu”

An Di cũng vui vẻ đi đến bên cạnh bà cụ giúp bà bày bát đĩa ra, nhân tiện thì thầm nói nhỏ với bà cụ: “Anh ấy trông rất thích trẻ con bà nhỉ?” – Cô bỗng nhớ đến cậu nhóc Tom kháu khỉnh, anh cũng rất cưng chiều cậu chàng nghịch ngợm ấy còn gì.

Bà cụ cười hiền từ đáp lại: “Ừ, trông cậu ấy lạnh lùng cao ngạo như thế nhưng thực chất lại là một người đàn ông rất dịu dàng và ngọt ngào, là kiểu người *ngoài lạnh trong nóng*, là một nam nhân tốt, bé con, cháu hãy trân trọng tình cảm của cậu ấy, bà thấy được sự chân thành mà cậu ấy dành cho cháu”

“Vâng ạ” – An Di cup mắt, sao cô lại không biết điều này cơ chứ, sự lạnh lùng của anh, sự dịu dàng của anh, cả tình cảm sâu đậm mà anh dành cho cô.

“Thôi được rồi, hai đứa đi tắm rửa trước đi rồi ra dùng bữa ... à bà quên nói nữa, hôm nay lại có khách rồi, chỉ còn một phòng đơn mà trước đây Sam hay dùng thôi, hai đứa dùng tạm nhé?”

Ngôn Hoa xua tay: “Không sao đâu, có là được rồi”

*2500 chữ, còn một chương, edit sắp xong !!! Đèn bù thiệt hại !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mặc

“Sâu thẳm trong trái tim không thể nào lấp đầy một mối duyên .

Chính là em”

Đi hết dãy hành lang nhỏ hẹp không có lấy một ánh đèn, đến căn phòng cuối cùng nằm tách biệt khỏi những căn phòng khác, Ngôn Hoa tra chìa khoá vào ổ, cánh cửa cũ kĩ lại phát ra âm thanh kêu kẹt quen thuộc, hình như bất kì cánh cửa nào ở đây cũng đều phát ra âm thanh này, có thể hình dung ra nơi này đã tồn tại từ rất lâu rồi, thế nhưng nhờ được chăm chút vào bảo dưỡng kĩ lưỡng cho nên mọi thứ đều trông rất ngăn nắp, sạch sẽ.

An Di nghe thấy tiếng mở công tắc đèn, nhưng mãi một lúc ánh sáng nhàn nhạt mới vụt lên.

“Ở đây xa khu dân cư, không được cung cấp điện độc lập cho nên điện thế rất yếu, thỉnh thoảng còn bị mất điện cục bộ” – Ngôn Hoa nhìn quanh một lượt.

An Di có vẻ mệt mỏi, nhìn thấy chiếc giường nhỏ trong góc tường liền nhào tới, nghịch ngợm nhảy lên đó, cô còn vui vẻ nhún nhún vài cái, Ngôn Hoa chậm rãi bước đến cửa sổ, vén cái màn bằng vải thô màu trắng lên, anh thản nhiên nói: “Đồ đạc ở đây đa số đều đã rất cũ, nếu như em không sợ chút nữa chân giường bị gãy thì có thể tiếp tục chơi như vậy”

An Di khựng lại, ánh mắt cứng đờ, chỉ sợ mình vừa cử động thêm cái nữa liền nghe một tiếng *rầm*: “Sao anh không nói sớm một chút?”

Ngôn Hoa nhin cười: “Làm sao anh biết em lại thích cái trò trẻ con đó? Mau đi tắm rồi ra ăn tối nữa”

Miền Bắc nước Anh, vào tháng một của mùa Đông này đây, ban đêm nhiệt độ sẽ xuống rất thấp, đôi khi sẽ có tuyết rơi bất chợt, lúc này có thể nhìn thấy vài bông hoa tuyết nhỏ, nương theo ánh sáng leo loét từ khung cửa sổ, chậm chậm rơi xuống. Ngôn Hoa trầm mặc ngắm nhìn khung cảnh tối đen như mực bên ngoài, trong phòng bỗng chốc chẳng còn một chút động tĩnh, anh ngoái đầu lại, An Di ngồi trên giường ngo ngoe ngác ngác nhìn anh đắm đắm.

“Sao còn chưa đi tắm?” – Anh hỏi.

An Di mấp máy môi: “Không ... không có quần áo, hành lí đều ở nhà anh cả”

Ngôn Hoa nhủu mày, giọng nói ôn hoà: “Thế định không tắm luôn à?”

An Di cau có: “Người em bản chết đi được ... không tắm sẽ không thể ngủ” – An Di thầm nghĩ. À .. thật ra thì em mắc bệnh cuồng sạch sẽ, chẳng phải anh cũng vậy thôi sao?

“Vậy thì mau đi tắm đi” – Ngôn Hoa hất cằm.

“Quần áo thì sao? Anh định đi hỏi mượn à? Của Nina và bà cụ thì chắc chắn không được rồi, lẽ nào ... là Jack à?” – An Di liếc nhìn Ngôn Hoa.

“Anh không có ý định dùng đồ của người khác càng không bao giờ để người con gái của mình mặc đồ của tên đàn ông khác” – Ngôn Hoa đáp chắc nịch, trong ánh mắt ẩn chứa một sự ngạo mạn lạnh lùng.

“Thế làm sao ...?”

“Khi trước anh từng ở đây một thời gian, vẫn còn một ít quần áo, em vào tắm đi, anh đi lấy”

An Di thờ ơ ra, đồ đáng ghét này không chịu nói sớm cho cô biết, cô còn sợ là hôm nay phải như vậy mà đi ngủ, thật sự chưa từng nghĩ đến hướng chỉ là làm.

An Di bước vào phòng tắm, cánh cửa gỗ khó khăn lắm mới đóng lại được, trước hết là búi tóc lên, sau đó ngắm nghía hệ thống làm ấm nước cũ kĩ, trong đầu chỉ thầm mong nó đừng có bị hỏng nếu không thì phải tắm nước lạnh trong thời tiết này, cô sẽ chết vì lạnh mất.

Ngôn Hoa trở lại phòng, nghĩ rằng An Di cũng sắp tắm xong cho nên anh cầm lấy chiếc khăn bông cùng bộ quần áo mang đến để trên chiếc bàn cạnh phòng tắm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của An Di, cửa phòng tắm bật mở, cô cuống cuống xông thẳng ra, nhìn thấy Ngôn Hoa liến rúc vào trong người anh, tay chân quắp chặt lấy anh không buông, luôn miệng hét: “Nhện, rất nhiều nhện”

Ngôn Hoa ngăn người, nếu không phải phía sau có chiếc bàn nhỏ chắn lại thì anh cũng mất thăng bằng mà ngã ra rồi, không phải vì anh không trụ vững, mà ... chính vì thân hình nõn nà không chút che đậy của An Di khiến cho anh không trụ vững.

Toàn thân An Di mềm nhũn, nếu như không phải có bàn tay to lớn của Ngôn Hoa đỡ lấy thì An Di đã sớm ngã ra đấy rồi, cô sợ nhất là côn trùng, vừa rồi không chỉ nhìn thấy một con nhện, mà là cả một ổ lút nhút đầy những nhện lớn, nhện nhỏ ở trên trần nhà. Chỉ kịp hét lên một tiếng rồi bỏ chạy ra đấy thôi.

Ngôn Hoa cảm thấy cổ họng khô khốc, toàn thân bị An Di làm cho ướt sũng, anh có thể cảm nhận được giữa họ chỉ cách nhau một lớp vải áo sơ mi mỏng manh như cánh ve, lúc này nó còn bị ướt khiến cho khuôn ngực trần trụi của anh áp sát vào nơi đây đã mềm mại của An Di.

Ngôn Hoa khó khăn thở dốc, yết hầu không ngừng di chuyển lên xuống, trong thời khắc này đầu óc anh mù mịt chẳng thể suy nghĩ được gì cả, nghe tiếng An Di thút thít anh mới vội vã, vội tay ra sau tìm chiếc khăn bông, quăn lấy người An Di lại, anh nén giọng, bởi vì vừa trải qua một trận thử thách kim nén lí trí cho nên giọng nói dần trở nên khàn khàn, bàn tay ân cần lau đi giọt nước mắt vương trên gò má ửng hồng của An Di.

“Đừng khóc, em đừng khóc mà, không sao cả, có anh đây” – Ngôn Hoa nhấc tay bé An Di đến ngồi trên giường, anh lo lắng hỏi: “Sao vậy, sao lại sợ đến như vậy?”

An Di được an ủi càng thêm uỷ mị, cô lắc đầu, nước mắt lăn dài nhớ về khi bé cùng đi cắm trại với gia đình bị côn trùng đốt, kết quả là vừa sốt vừa nôn mửa đến mấy ngày mấy đêm, nghĩ lại còn thấy rùng mình hoảng sợ.

“Được rồi, được rồi, mặc quần áo vào kéo lạnh. Đừng khóc nữa để anh đi xem thế nào” – Ngôn Hoa vuốt ve gò má An Di trấn an cô.

An Di nức nhen: “Anh ... hic ... đừng ... hic ... đi ... trông ghê lắm ... hic”

Ngôn Hoa không có cách nào nhẫn tâm quay đi, nhìn thấy An Di khóc thút thít như cô gái nhỏ khiến trái tim anh co thắt không ngừng.

Anh quay lại, ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm An Di vào lòng, bàn tay dịu dàng xoa xoa tấm lưng trần mịn màng của cô: “Ngoan, đừng khóc nữa có được không, nhìn em thế này anh trong lòng không dễ chịu chút nào, ngoan”

Qua một lúc, An Di dần bình tĩnh trở lại, cũng đã thôi sợ rồi, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, bởi vì ... chưa mặc quần áo, mỗi chiếc khăn bông quăn quanh người làm sao mà ngăn hết được cái lạnh của thời tiết bây giờ. Nhưng nhớ lại cảnh tượng vừa nãy không thể tránh khỏi ngượng ngùng. Đành mặt dày khề đây Ngôn Hoa một chút, cất giọng lí nhí: “Em lạnh ... Muốn mặc quần áo”

Ngôn Hoa nhún vai sau đó lặng lẽ đi đến chiếc bàn nhỏ mang quần áo đến cho An Di rồi âm thầm đi vào trong phòng tắm, vừa là để xem thứ quái gì quý vừa khiến cho An Di hoảng loạn đến thế vừa là để tránh mặt cho cô mặc quần áo.

Một ổ nhện to nằm trên trần nhà phía sát góc tường, Ngôn Hoa nhìn quanh, tìm thấy một mảnh vải nhỏ vắt trên ống nước bèn cầm lấy nó, cuộn tròn lại rồi rướn người một cái, thân hình cao lớn dễ dàng chạm đến được trần nhà, anh nhét mảnh vải vào miệng của cái ổ nhện. Tạm thời không cho chúng mày ra ngoài, coi như trừng phạt vừa rồi dám làm cho tiểu bảo bối của tao khóc.

Xong rồi nhìn lại quần áo ướt mềm của mình Ngôn Hoa cười tự giễu, nhớ lại cảm giác kích thích tốt cùng khi cơ thể thiếu nữ khiêu gợi của An Di không chút che đậy dán vào cơ thể anh, không thể trách anh đột nhiên lại nổi thú tính với cô, chính anh cũng không cách nào điều khiển được tiểu ác ma trong lòng mình, đây chỉ là phản ứng sinh lí bình thường của đàn ông thôi, Ngôn Hoa tự điều chỉnh suy nghĩ của mình nhưng không tài nào xoá được hình ảnh cơ thể

quyển rũ của An Di.

Bên cạnh trước giờ không thiếu gì phụ nữ theo đuổi anh, chưa kể trong khoảng thời gian chơi bời lêu lổng của anh, họ không tiết thể diện tự mình dâng hiến, thể nhưng anh chưa từng động lòng, chưa từng để mắt đến họ, cũng chưa từng có ý niệm muốn chiếm hữu hay chinh đoạt, đối với họ cũng chưa từng nảy sinh một chút dục vọng nào.

Nhưng đối với An Di thì hoàn toàn khác, cô là người con gái anh dùng cả trái tim và con người chân thật nhất để yêu thương, anh đối với cô vạn lần chỉ muốn dành sự tốt đẹp nhất, chỉ muốn trân trọng cô như bảo vật mà cất giữ, bảo vệ. Chưa đến thời điểm thích hợp anh nhất định sẽ không làm xằng làm bậy. Nhưng anh cũng đã phải đấu tranh tâm lý rất nhiều, mỗi lần nhìn thấy An Di dịu dàng như nước ở bên cạnh mình, anh đều như con thú hoang đói khát muốn đem cô một mạch nuốt chửng vào bụng, muốn chiếm hữu cô, dục vọng nguyên thủy nhất vì cô mà thấp lên ngọn lửa hừng hực hết lần này đến lần khác.

Ngôn Hoa cởi phăng chiếc áo sơ mi ướt sũng trên người ra, cảm giác căng tức nơi bụng dưới khiến anh bất lực nhăn nhó, chỉ nghĩ về An Di thôi cũng đã khiến anh trở nên thế này rồi sao? Lúc này tắm nước lạnh chính là phương pháp dập lửa tốt nhất, Ngôn Hoa thở dài nặng nề ...

An Di mặc quần áo xong một lúc lâu vẫn chưa thấy Ngôn Hoa trở ra, có chút lo lắng bất an, cô từ từ đi đến trước phòng tắm, không biết anh giải quyết lũ nhện kia sao mà lại lâu thế, khẽ đẩy cánh cửa ra ghé mắt nhìn.

Một giây ... hai giây ... ba giây, An Di đứng ngây ra như trời trồng. Thân thể cao to với cơ bắp cuộn cuộn, từng đường nét rắn rỏi vô cùng quyến rũ của người đàn ông bị thu hết vào tầm mắt An Di, suýt nữa thì cô buột miệng thốt lên mắt rồi, vô cùng hoàn mỹ, vô cùng cuốn hút, làn da bóng loáng mịn mịn lại còn trắng hồng, trên người anh chỉ còn duy nhất một chiếc quần boxer bó hiệu Armani trễ xuống quá hông, chỗ được che chắn cuối cùng ngạo nghễ hiên ngang đập vào mắt An Di khiến cô ngượng đến chín mặt, hai má đỏ bừng bừng chỉ biết vội vội vàng vàng quay đi, đóng kít cánh cửa gỗ lại, chạy một mạch lên giường, vùi mặt vào gối khóc không thành tiếng.

“Chết rồi, chỗ không thể nhìn cũng đã nhìn rồi. Chết chắc rồi, chết chắc rồi.” – An Di bị nơi cấm địa kiêu ngạo của người đàn ông kia dọa cho thất thần rồi.

Ở trong phòng tắm Ngôn Hoa ôm đầu thở dài, anh không biết mình bị gì nữa, vừa rồi chỉ còn một khắc nữa anh đã cởi phăng mảnh vải cuối cùng trên người rồi, An Di đột nhiên xuất hiện khiến anh như đứa trẻ nhỏ làm việc gì sai trái, cả người nóng bừng, tim đập loạn xạ, nhất thời chỉ có thể đứng đờ ra đó mặc cho cô nhìn đến ngượng mà chạy khỏi.

Ngôn Hoa à Ngôn Hoa, mày thực sự điên rồi !!!

Ngôn Hoa tắm xong rồi mới chợt nhớ rằng quần áo của vẫn còn ở trên giường, cuối cùng cũng phải gọi An Di mang đến cho mình.

An Di thất thần mang đồ đưa cho Ngôn Hoa xong lại tiếp tục vui mình trên giường vì vẫn chưa thôi ngượng.

Ngôn Hoa bực dọc vì chiếc sơ mi chẳng thể nào cài hết cúc lại được, hai năm nay lẽ nào anh đã phát tướng lên thêm hay sao? Đánh bậm môi cài hai ba cúc cuối, phần còn lại cứ để phong phanh như thế.

Bước ra ngoài nhìn thấy An Di quần mình trong chăn anh cũng không lấy làm lạ, đồ ngốc này của anh hể ngượng thì lại như vậy. Anh thấp giọng gọi: “Ngượng đủ chưa? Ra ăn tối”

An Di lùi thui kéo chăn thò đầu ra nhìn Ngôn Hoa, mắt dừng lại trước khuôn ngực vạm vỡ với màu da sáng được tôn lên sau chiếc sơ mi màu đen của anh, trong đầu cô lại xuất hiện những hình ảnh phong tình vừa nãy, thật muốn chết quách đi cho xong. An Di lại kéo chăn phủ qua đầu trốn tránh.

Ngôn Hoa cười cười, đi đến kéo chăn ra vớt sang bên. Đầu mày anh bắt chợt nhú lại.

“Sao không ... không mặc quần vào?” – Ngôn Hoa chỉ tay vào chiếc quần Âu còn rất mới đang nằm chỏng chơ trên giường.

An Di lắc đầu: “Không mặc vừa, không có thắt lưng, và lại áo sơ mi của anh cũng đủ dài mà”

“Không mặc vào thì em đừng hồng ra ngoài” – Ngôn Hoa nghiêm khắc báo.

An Di im lặng cúi đầu: “Vậy ... em không ra ăn tối nữa là được chứ gì?” – Gương mặt An Di buồn buồn, cô với tay lấy lại chiếc chăn, ịu xịu nói: “Em muốn ngủ”

Ngôn Hoa có chút giận, anh day trán bỏ ra ngoài, đồ ngốc này mặc áo sơ mi của anh, đôi chân dài trắng nõn lộ ra, chỗ cần che tất nhiên được che, nhưng lại không che giấu được sự gợi cảm bên trong thoát ẩn thoát hiện đó, dáng vẻ này của cô, bình thường anh còn không chịu được cám dỗ, bên ngoài kia có bao nhiêu là người, nghĩ đến thôi cũng đừng nghĩ anh sẽ để cô như vậy mà đi ra ngoài.

Ngôn Hoa đi rồi, An Di mở chăn nhìn lên trần nhà, cái bụng rỗng tuếch đang sôi sục kháng nghị, tự giác biết mình đã chọc giận anh rồi, An Di nảo nề bầm bụng nhắm mắt, đành ngủ đối vậy đi.

Ở đằng này bà cụ đang mài miết lục tìm trong tủ quần áo dùng để cất giữ những vật dụng của Ngôn Hoa trước đây, anh nói là còn nhớ từng để lại đây một bộ đồ thể thao Adidas, nhờ bà hãy chóng tìm giúp anh.

Lúc Ngôn Hoa quay lại An Di đang bận nằm trong chăn đếm cừ. Không gian tĩnh lặng do căn phòng nằm tách biệt khiến anh có thể nghe rõ mồn một tiếng đếm nho nhỏ của An Di ... và tiếng trống bụng của cô.

Con giận vừa nãy biến đi đâu mất, anh nén cười, tỏ ra vẻ lãnh đạm mà gạt chân ra, ném bộ quần áo lên giường, cất giọng: “Xong thì ra ăn tối, không muốn thì cứ tiếp tục ở đây đến khi nào có thể ngủ cũng được” – Nói xong anh liền quay người bỏ ra ngoài, nhìn An Di ngơ ngác suốt nửa thì anh cũng phụt cười.

Bên ngoài, đám khách trọ vẫn chưa thôi nhộn nhịp, Ngôn Hoa không chút để tâm, anh đi đến chiếc bàn nhỏ được bày biện thức ăn sẵn, cô bé Nina thấy anh đến liền vui vẻ chạy lại ngồi kế bên anh, bà cụ hỏi anh và An Di làm gì mãi bây giờ vẫn chưa ra, làm bà còn tưởng anh và cô bạn *tắm uyên ương* rồi.

Ngôn Hoa nghĩ lại chuyện vừa rồi tự thấy buồn cười, anh đáp lại: “Cũng gần giống như vậy”

Từ phía sau, người phụ nữ ăn mặc gợi cảm không chút ngần ngại, ung dung bước đến ngồi xuống bàn ăn.

An Di thay đồ xong ra ngoài nhìn thấy Ngôn Hoa ngồi ở trong góc, bên cạnh là Nina ... và người phụ nữ tóc đỏ lúc nãy đá mắt với anh, lẽ nào nhanh vậy đã muốn tiếp cận mục tiêu rồi sao? Không phải vừa rồi cô chọc giận anh nên bây giờ anh muốn *giải khuây* đó chứ?

An Di lùi thui đến ngồi bên cạnh bà cụ, Ngôn Hoa vẫn giữ thái độ lạnh lùng thường gặp, nhìn thấy An Di anh liếc mắt đến cô một cái rồi lại chăm chú cắt nhỏ miếng thịt bò trong đĩa của Nina giúp cô bé. Người phụ nữ bên cạnh phớt lờ sự xuất hiện của An Di, liên tục ưỡm ờ thỏ thẻ bên tai Ngôn Hoa.

Bà cụ cười cười nói nhỏ với An Di: “Cháu có muốn biết đáng về cự tuyệt phụ nữ của thằng nhóc này không? Thật sự rất ngạo mạn”

An Di lắc đầu cậm cụi ăn, tỏ vẻ không quan tâm, cô vừa mới chọc giận anh, coi như bây giờ bị anh trừng phạt chọc giận lại đi vậy, cô nhin, cô nhin ... Ngôn Hoa nhìn thấy sự hờ hững của An Di thì rất không hài lòng, lẽ nào một chút ghen cũng không có sao? Còn này dám phớt lờ anh à? Hàng lông mày của anh co lại lộ ra nét không vui.

Người phụ nữ nỉ non bên tai Ngôn Hoa, ánh mắt bị khuôn ngực vạm vỡ của anh thu hút: “Anh chàng đẹp trai này, anh có vẻ không hài lòng về cô bạn đi cùng nhì? Có muốn làm vài ly không?” – Giọng nói của cô ấy không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ để An Di nghe thấy, có thể nhìn ra là cô ta đang cố tình làm như vậy.

Cô bé Nina gạt phắt bàn tay của người phụ nữ vừa mới đặt lên bàn tay của Ngôn Hoa ra, lớn tiếng nói: “Cô à Uncle Sam không thích phụ nữ đâu ạ”

Đầu mày của người phụ nữ giật giật, vẻ mặt như không dám tin vào mắt mình: “Anh là ... là gay?”

An Di phụt cười, lẽ nào cự tuyệt phụ nữ bằng cách ... nhận mình là gay sao? Cách này cũng được xem là ngạo mạn à?

Ngôn Hoa bị vẻ mặt đang xem kịch vui của An Di chọc cho phát tức, anh quay sang người phụ nữ bên cạnh, giọng lạnh băng: “Là gay hay không thì cô có muốn tự mình kiểm chứng một chút hay không?”

An Di cá kinh, bàn tay cầm nĩa chợt run lên một nhịp. Người phụ nữ nhìn thấy sự cao ngạo đầy nam tính của Ngôn Hoa thì không nghi ngờ gì nữa, cô ta nhìn Nina cất giọng đắc ý: “Cô bé à, thật ra thì cháu còn rất nhỏ để có thể nhận thức được điều này” – Bàn tay của cô ta như rắn, uốn éo tiến đến mép áo Ngôn Hoa, cố tình để cho móng tay dài của mình lướt qua khuôn ngực của anh: “Hay là tối nay để tôi kiểm tra một chút ...”

Ngôn Hoa tức giận ngăn bàn tay cô ta lại, cặp mắt đen láy như đang bị bão táp che lấp, anh trầm giọng, lạnh lùng bức cho người ta hoảng sợ: “Trước mặt cô là người già, bên cạnh cô là trẻ con, tôi sẽ không để ý việc cô diễn trò nhưng cô phải xem đây có phải là nơi thích hợp hay không đã. Còn việc cô muốn kiểm tra thì trước tiên đến hỏi xem người con gái của tôi cô ấy có đồng ý hay không”

An Di không một chút khách khí trả lời ngay: “Hihi, ngại quá, cô không phải kiểm tra đâu, tôi đã kiểm tra rồi, là *thẳng* một nghìn phần trăm, chuẩn không cần chỉnh” – cô còn phụ họa thêm, giơ cao hai ngón tay cái của mình lên.

Bà cụ không nhin được chỉ có thể che miệng cười thầm, người phụ nữ được phen vừa ngỡ ngàng vừa tức, nói không nên lời, Jack từ đằng xa biết chuyện liền chạy đến, mời cô ta đi sang nhóm của mình uống rượu tiếp.

Cô ta đi rồi Ngôn Hoa mới trầm giọng nhìn An Di nói: “Em được lắm”. Lại quay sang Nina, vuốt tóc cô bé bảo: “Không phải chú không thích phụ nữ, mà bởi vì cô ấy không phải là kiểu phụ nữ chú thích”

“Thế chú thích người như chị kia à?” – Nina trở tay về phía An Di.

Ngôn Hoa nheo mắt, tại sao mấy đứa nhóc này lại không biết điều đến thế, hết tên siêu quậy Tom rồi đến cả Nina cũng thế, gọi anh là “cậu”, là “chú” nhưng lại gọi An Di là “chị”, trông anh thực sự già đến vậy hay sao?

“Là cô ấy thích chú đấy thôi” – Ngôn Hoa nói.

An Di kháng nghị: “Em đừng tin, là Uncle Sam của em thích chị trước đấy”

“Em vừa gọi anh là gì?” – Ngôn Hoa đánh giọng.

“Em ... ” – An Di đứng hình, nhìn thấy vẻ mặt anh rõ ràng là phật ý rồi.

“Mau ăn đi không đồ ăn lại nguội hết cả” – Bà cụ nhanh trí giải vây. An Di lập tức cậm cụi chăm chú ăn.

...

Bữa tối sắp kết thúc, lúc mọi người đang vui vẻ nhâm nhi bánh phở mai và uống trà sữa thì bỗng nhiên mất điện, cả căn nhà ngụp trong bóng tối, chỉ có ánh sáng từ chiếc lò sưởi nhỏ lập lòe toả ra xung quanh. Bởi vì tình trạng điện ở đây không tốt cho nên đều đã được chuẩn bị sẵn rất nhiều nến, Jack nhanh chóng mang đến bàn ăn vài cây nến, nhóm người bên kia cũng lao nhao thắp nến lên.

Bên đó có người còn mang theo guitar, bọn họ thay nhau đàn hát vui vẻ bên ánh lửa đỏ hồng của chiếc lò sưởi, Nina vốn rất thích náo nhiệt, lại thấy bọn họ còn hát hò rất thú vị liền bám theo Jack chạy sang bên đó, Ngôn Hoa hỏi chuyện bà cụ một lúc rồi bảo An Di phải ngồi yên ở đây cùng bà, còn anh thì cầm đèn pin được bà cụ đưa rồi đi ra bên ngoài, bà cụ bảo anh đi sửa điện, anh rất thạo làm việc này, khi trước anh ở đây có khi một tuần phải giúp bà sửa đến mấy lần, mãi nên cũng quen.

An Di rất thích thú nghe chuyện bà kể, càng tò mò hơn về chuyện lúc ở đây của anh, theo bà nói thì hai người biết nhau được cũng xấp xỉ mười năm rồi, khi đấy anh chỉ mới là cậu trai trẻ mười mấy tuổi đầu, có chút ngông cuồng lại vô cùng tự mãn, bởi vì ba của anh ngày càng xa lánh gia đình, bỏ bê mẹ con anh, anh lại tự phụ, cao ngạo cho nên vì muốn thu hút sự chú ý của ba mình mà từ một cậu bé ngoan ngoãn, chăm lo học hành liền trở thành một cậu nhóc hư hỏng quậy phá, anh không hẳn là kết giao với bạn xấu, cũng chưa từng làm việc gì sai trái nhưng lại suốt ngày rong ruổi cùng bọn họ đi khắp nơi, đứng ngoài cuộc xem bọn họ làm hết việc sai này đến việc sai khác, lúc nào cũng tỏ thái độ lạnh lùng không màng đến sự đời, mọi việc anh làm đơn thuần chỉ vì anh muốn để ba mình biết được con trai ông hiện giờ đang tung hoành làm việc xấu mà thôi, có lần anh quen được Jack ở hội một đua mô tô ngầm trong thành phố mới phát hiện thì ra cậu ấy học cùng lớp với mình, anh trước giờ đi học đến nhìn mặt bạn bè cũng không có hứng thú nhìn, càng không hề quan tâm đến họ, nhưng khi biết được Jack cũng học chung một lớp chuyên cao với mình, thực lực vốn không hề kém nhưng lại dính dáng đến đám người xấu này anh liền thấy rất chướng mắt, anh còn không tiếc thương mà đánh Jack một trận bảo Jack nhanh chóng rời khỏi đó, khi ấy anh lần đầu tiên biết Jack có một người chị, chồng chị ấy không có khả năng kinh tế cao, chị ấy lại bị bệnh nan y, rất cần tiền để chữa trị cho nên anh mới liều mình đi đua xe, với khả năng của mình khi ấy Ngôn Hoa dư sức có thể giúp đỡ Jack nhưng gia đình Jack lại một mực cự tuyệt, thế là anh với Jack phải đóng giả một màn kịch ‘tình bạn thắm thiết’, anh đứng ra ‘bảo kê’ Jack khỏi nhóm người trong đoàn đua mô tô, anh thường xuyên đến nhà Jack chơi, nói với gia đình bà rằng bọn họ là bạn thân trong hội phượt xe, lâu dần mọi người cũng tin tưởng anh thật lòng muốn giúp đỡ nên đã nhận tiền từ anh, sau này biết anh chỉ giả vờ thân thiết với gia đình mình, lại biết thêm thân thể hiền hách của anh khiến họ rất ái ngại nhưng đến lúc đó thì anh cũng trở nên thật sự thân thiết với gia đình này từ khi nào cũng không hay. Nhất là bà, bà là bà của Jack, bà rất thương anh, anh cũng không ngại trải lòng với bà chuyện gia đình mình và xem bà như bà của mình, mỗi lần anh đến chơi họ đều rất nhiệt tình tiếp đãi, sau này chị của Jack sinh con gái, anh lại được ưu ái đặt tên cho cô bé, chính là Nina của hôm nay. Rồi dần dần anh vì mẹ mình, quyết định thay đổi, anh bận học hành, rồi lại bận công việc của mình nên rất ít khi quay lại đây.

Đám người bên kia chợt im lìm hẳn đi, một giọng hát líu lo, ngộ nghĩnh của trẻ con vang lên ... là Nina, cô bé đang cất cao chất giọng trong trẻo của mình mà hát lên.

[1]

Khi anh nản lòng, tâm hồn thật yếu ớt

Khi khó khăn đến và trái tim anh thật nặng trĩu

Khi đó, anh bất động và chờ đợi nơi đây trong thinh lặng

Cho tới khi em đến và ở bên cạnh cùng anh một lúc

Em nâng anh dậy, vì vậy anh có thể đứng trên những đỉnh núi

Em nâng anh dậy, để anh có thể bước đi trên biển giữa cơn giông bão

Anh mạnh mẽ khi anh được dựa vào đôi bờ vai em

Em nâng đỡ anh, hơn cả chính anh có thể làm

...

Bà cụ mỉm cười, đôi mắt dâng lên một tầng nước mắt.

“Con bé thật tội nghiệp, mẹ nó khó khăn lắm mới chạy chữa được bệnh tật, những tưởng nó sẽ được sống hạnh phúc. Nào ngờ ... nào ngờ mấy năm trước, một đám người buôn bán kim cương ngầm và bọn xã hội đen đã xảy ra một trận đấu súng kinh hồn ở đây, ba mẹ con bé không may mất trong đám hỗn loạn đó, lúc ấy Sam cũng ở đây, khi con bé bị kẹt giữa đám người, vì muốn bảo vệ nó Sam đã không nghĩ đến thân mình, trong làn đạn mang nó ra ngoài, đúng lúc một người đàn ông khác cũng nhờ đó muốn trốn ra, viên đạn lao thẳng tới, cậu ấy một thân cứu lấy hai mạng người, bà những nghĩ nếu là người khác có lẽ đã mất mạng rồi nhưng thằng nhóc Sam này rất kiên cường, không những không chết mà còn hồi phục rất nhanh. Nhưng từ sau lần đó cậu ấy cũng không trở lại đây nữa, mọi người chỉ còn có thể nhìn thấy cậu qua tin tức trên TV, biết được cậu dần dần thành công trên con đường thương trường khắc nghiệt, ai cũng đều mừng cho cậu, thậm chí ủng hộ cậu. Hai năm trước mẹ cậu ấy mất, cậu ấy từng trở lại đây, nhưng rất nhanh đã rời đi, bà nhìn thấy những tia tuyệt vọng trong ánh mắt Sam, suy cho cùng bà với cậu ấy cũng không thân không thích, muốn giúp cũng chẳng biết giúp cậu ấy bằng cách nào, thật may, bây giờ đã có cháu bên cạnh cậu ấy rồi, bà rất yên tâm”

An Di cảm thấy sống mũi cay cay, người đàn ông ấy có lẽ chính là tên Mr.X nào đó, và phát súng lãnh thay đó của Ngôn Hoa hẳn cũng là lí do đưa anh đến với tổ chức kia ... Anh đã từng cô độc, từng tự tách mình khỏi tất cả, từng đẩy cô ra khỏi cuộc đời mình. Cô cũng đã từng từ bỏ, đã từng muốn quên đi anh, quên đi đoạn tình cảm đầu đời ngây ngô dại khờ đó, nhưng định mệnh đã an bài để cuối cùng cô lại có thể trở về bên cạnh anh, làm mặt trời nhỏ của anh, sưởi ấm cho trái tim lạnh giá của anh.

“Cô nàng xinh đẹp bên kia ơi, cô em có muốn hát một bài không?” – Giọng của Jack vang tới, đánh thức tâm hồn đang nghĩ ngợi xa xăm của An Di.

Cô chợt nhớ ra một điều gì đó, chạy đến chỗ lò sưởi cùng đám người kia, dưới ánh nhìn đăm đăm của người phụ nữ tóc đỏ ban nãy, An Di hỏi người đàn ông cầm guitar: “Anh có thể cho tôi mượn nó không, vì tôi nghĩ bài hát tôi sắp hát đây anh sẽ không biết đàn đâu”

Người đàn ông tươi cười gật đầu trao guitar cho An Di, cô chỉnh lại capo cho hợp với tông giọng của mình, thử đàn một đoạn rồi lấy giọng thật.

Đám đàn ông ngồi xung quanh có vẻ hứng thú vô cùng với người đẹp này, một cô nàng vô cùng xinh xắn, không những chơi đàn rất điêu luyện, chất giọng lại còn hết sức ngọt ngào.

Khúc nhạc dạo đầu kết thúc, đúng lúc có điện trở lại, Ngôn Hoa từ bên ngoài trở vào, trên đầu toàn là những bông tuyết trắng, cả người đứng trong cơn lạnh khác nghiệt xuyên thấu cả da thịt của buổi đêm miền Bắc, đến cả cơ bắp cũng muốn đóng băng cả rồi.

Lúc này nhìn thấy An Di đang ngồi giữa một đám đàn ông, Ngôn Hoa hơi nhú mồm, thân hình nhỏ nhắn cầm trên tay chiếc guitar Acoustic, dịu dàng gảy từng nốt nhạc trầm bổng mà đối với anh vô cùng quen thuộc, giọng hát tuyệt đẹp cất lên như rót mật vào tai, dịu dàng truyền tải được nỗi buồn trầm lắng sâu bên trong bài hát. Chất giọng rất trầm ấm, mang lại một cảm giác thoải mái, thanh thản tựa như lời thì thầm của một thiên thần khiến cho mấy người xung quanh dù không hiểu được lời bài hát nhưng vẫn thấy trái tim rung động mãnh liệt.

Một cảm giác xưa cũ bỗng quay trở về, anh đã từng đắm chìm trong đôi mắt buồn ấy, đắm chìm trong giọng hát buồn ấy. Ngôn Hoa cảm thấy cơn lạnh mới đây bỗng chốc tan biến, trong lòng len lỏi một cỗ nhiệt nóng bỏng, thiêu đốt từng tế bào đến nơi mềm yếu nhất trong anh, như có bàn tay An Di nhẹ nhàng xoa dịu từng vết thương nơi sâu thẳm trái tim anh, ánh mắt anh ôn nhu dịu dàng đặt lên đôi môi đỏ mọng của An Di, cô đang say mê trong bài hát, còn anh thì say mê cô.

Vì sao em biết được anh thích bài hát này? Là vì nó sao ... ?

[2]

Không thể không hoá thân thành chú cá nhỏ cổ chấp

Một mình bơi ngược dòng đến giây phút cuối cùng

Lời nguyện thề thành kính của những năm tháng tuổi trẻ

Đã trầm mặc chìm sâu nơi đáy biển sâu thẳm

Hồi tưởng lại bao nhiêu lần

Kết cục vẫn là

Mất đi người.

Anh bị tình yêu phán xử cô độc suốt đời

Không thể kháng cự cũng chẳng thể buông tay

Chăm ngời bút vẽ một vòng tròn bất tận

Sâu thẳm trong trái tim không thể nào lấp đầy một mối duyên ...

Chính là em.

Vì sao tình yêu phán xử chúng sinh phải cô quạnh suốt đời

Tránh không thoát, chạy cũng chẳng được

Như đôi mây mãi chẳng tài nào hiểu rõ được mối duyên này

Mệnh trời đã định người có thể tháo gỡ khúc mắc đó

Chính là em.

...

Bài hát kết thúc, một giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống nơi gò má ửng hồng vì lạnh của An Di, Ngôn Hoa cảm thấy lồng ngực quặn thắt, cảm giác giống như một đêm nào đó trong quá khứ, ở Frank's Café, An Di cũng đã từng hát, nhưng giọng hát của cô lúc ấy lại như ngàn vạn mũi dao nhọn, đâm vào tim anh đau nhói, đêm ấy cô cũng khóc, giọt nước mắt của cô lúc ấy thức tỉnh sự tuyệt vọng muốn từ bỏ của anh, anh cũng đã từng rất muốn dùng đôi tay mình lau đi nó, anh lại không thể làm được, khi ấy anh không có dũng khí bước đến bên cạnh cô ... Nhưng bây giờ anh hoàn toàn có thể, có thể dùng chính đôi tay này, dùng trái tim này ... trân trọng cô.

Một bàn tay xa lạ vươn ra vừa định giúp An Di lau nước mắt liền bị Ngôn Hoa mạnh bạo gạt đi, anh bước đến trước mặt cô, lấy guitar trong tay cô lạnh

lùng đặt xuống đất rồi trong ánh mắt ngơ ngác của đám người kia, anh cúi xuống bế An Di lên, một mạch đi thẳng vào trong dãy hành lang tối.

...

An Di bị Ngôn Hoa ném lên chiếc giường nhỏ, bị anh đè dưới thân, hơi thở mạnh mẽ chứa đựng chút gì đó giận dữ bao phủ lấy cô, dưới ánh đèn mập mờ trong phòng, đôi mắt đen sáng ngời như sao xa của anh nhìn An Di khiến hai tai cô đỏ ửng.

Ngôn Hoa cất giọng trầm trầm bên tai, bờ môi xẹt qua vành tai An Di, giọng nói đầy mê hoặc: “Sau này không cho phép em hát cho người khác nghe. Càng không cho phép em khóc trước mặt người khác”

An Di bị khí thế của Ngôn Hoa làm cho hơi hoảng, cô gật đầu: “Dạ”

Đôi môi lạnh lạnh của Ngôn Hoa nhẹ nhàng đáp xuống bờ môi run rẩy của An Di, nụ hôn của anh dịu dàng như thể anh đang trân trọng tận hưởng vật báu mong manh dễ vỡ vậy, nhưng rồi anh cũng không thể kiềm chế bản thân, nụ hôn dần trở nên ngang ngược bá đạo, hung hãn chiếm đoạt sự ngọt ngào mềm mại của An Di, đến khi cánh hoa anh đào đỏ thắm của cô nhiễm đầy hơi thở của anh.

Anh rốt cục cũng lưu luyến rời khỏi môi cô, ngón tay thon dài bá đạo mang theo cái lạnh chậm rãi di chuyển từ chiếc cằm xuống xương quai xanh gợi cảm của cô, chiếc cổ nõn nà bị mấy sợi râu của anh xước qua nhói nhói.

“A ...” – An Di đột ngột kêu lên.

Động tác của Ngôn Hoa khựng lại: “Anh làm em đau” – An Di chỉ tay vào cằm Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa sờ cằm mình rồi cười nhạt, cuối cùng anh cũng nhấc người khỏi người An Di, cô lại bắt đầu ngượng, nấp mình trong chăn.

Trải qua được một lúc không thấy động tĩnh gì, An Di hé đôi mắt nhìn ra ngoài, Ngôn Hoa đang cúi người bên chân giường, anh trải tấm thảm nhỏ ra đất, sau đó đứng dậy chồm người qua An Di lấy một chiếc gối đặt xuống chỗ thảm đó, cuối cùng là đi đến chỗ công tắc đèn.

‘Tách’

Căn phòng chìm vào bóng tối tĩnh mịch, An Di nghe thấy tiếng bước chân Ngôn Hoa quay trở lại, lại nghe tiếng xột xoạt khó hiểu. Cô không biết Ngôn Hoa vừa cởi phăng chiếc áo của mình ra, anh thực không quen phải mặc đồ không vừa vặn với mình.

An Di vẫn chưa ngủ được, cô lí nhí hỏi Ngôn Hoa: “Sao ... anh không ngủ trên giường?”

“Em muốn anh chen chúc với em trên đó à?” – Ngôn Hoa đáp lại bằng giọng mũi, An Di nghĩ có lẽ do anh đã buồn ngủ rồi.

“Anh sẽ bị lạnh đó” – Cô nói.

“Không lạnh”

An Di quả thật không nỡ lòng để anh ngủ như vậy, cô nằm sát ra mép giường, với tay tìm anh. Bàn tay cô chọt chạm đến tấm lưng trần lạnh đến rung người của Ngôn Hoa liền hốt hoảng giật lại. Lạnh như vậy vì sao anh không mặc áo chứ?

Ngôn Hoa lại cất giọng, lần này có thể cảm nhận được anh đã nén giọng xuống rất rất thấp: “Sao vậy?”

An Di run run: “Người anh lạnh quá”

“Ừ, anh đứng bên ngoài mất nửa tiếng bận sửa điện, sơ suất một chút để cô gái của mình đi cướp tim người khác” – Giọng Ngôn Hoa chứa đựng ý cười.

An Di suy nghĩ gì đó rồi hà hơi vào hai bàn tay nhỏ sau đó lại thò tay xuống tìm Ngôn Hoa, chạm đến sự lạnh lẽo khiến trái tim cô ngứa ngáy khó chịu, cô từ từ xoa xoa tấm lưng của anh, muốn đem một chút ấm áp của mình truyền đến cho anh. Bàn tay nhỏ bỗng nhiên phát hiện ra được một lần lại một lần, hai vết chai nhỏ trên lưng Ngôn Hoa, chính là vết chai do hai viên đạn để lại, trên vai là do anh cứu người khác, trên lưng ... là vì cô.

Ngôn Hoa bởi vì bản thân đang phải đè nén một cảm xúc bất thường do sự đụng chạm của An Di, giọng nói của anh ngày càng trầm xuống: “Em mau ngủ đi, ngày mai còn phải về trình diện gia đình nữa, nếu không thì anh không chắc An tiên sinh kia sẽ làm gì anh đâu.”

An Di mỉm lòng, cố gắng nằm sát mép giường hết mức có thể, kéo nửa tấm chăn của mình xuống đất đắp cho Ngôn Hoa, anh cũng không nói gì, chỉ biết im lặng chấp thuận, anh biết chỉ có như vậy thì An Di mới chịu an tâm mà ngủ.

Màn đêm càng chìm sâu xuống, cái lạnh cũng càng lúc càng gắt gao bao phủ vạn vật, ai nấy cũng đều đã an phận ngủ say, giữa đêm khuya tĩnh lặng, chiếc giường nhỏ cũ kĩ phát ra một tiếng ‘kẹt’, thân hình mảnh khảnh của An Di lăn lộn xuống nằm đè trên người Ngôn Hoa làm cho anh giật mình thức giấc.

Cuối cùng cũng chịu không nổi con heo nọc ghê tởm này rồi. Ngôn Hoa ngáy ngủ, mắt vẫn không tài nào mở nổi, vận sức nhấc An Di lên, anh leo lên giường, đặt An Di nằm yên vị trên người mình, nhẹ nhàng để cô gối đầu trên vòm ngực mình, hai tay anh vòng ra trước, ngáp dài một cái rồi ôm chặt lấy cô.

Cuối cùng lại vẫn phải chen chúc với em trên một chiếc giường nhỏ, đồ nọc à, em luôn thành công giày vò anh.

[1] You Raise Me Up – Westlife

*6700 chữ, cuối cùng anh Ngôn vs chị Di cũng thành công gầy vò em, đêm nay em không ngủ !!! Viết chương này xong mắt không ít máu, nghĩ đến một đêm nào đó trong tương lai có lẽ sẽ rất vất vả đây !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tư Cách Gì ?

“Cậu ấy có tư cách gì đến đây?”

“Tư cách là người đàn ông mà con gái anh yêu như thế đã đủ chưa? ”

Bình minh ló dạng, tuyết cũng dần tan, những tia nắng đầu tiên của ngày mới len lỏi qua ô cửa sổ nhỏ khẽ toả lên mái tóc đen lác của An Di một tầng ánh sáng nhẹ, Ngôn Hoa đưa tay mình luồn vào làn tóc mềm mại ấy, nhẹ nhàng vuốt ve.

Con heo ngốc nào đẩy ngủ say như chết, cả đêm qua cứ như vậy mà nằm trên người anh ngủ đến tận bây giờ, thỉnh thoảng lại trở mình chực lăn xuống khiến Ngôn Hoa giữa đêm phải thức giấc tận mấy lần ghì tay lại giữ chặt cục thịt bông trên người.

An Di lẩm bẩm, cái miệng nhỏ mấp máy, hình như là sắp tỉnh ngủ rồi. Ngôn Hoa thấy vậy thì mắt liền nhắm hờ lại.

An Di mơ màng dụi tay, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Ngôn Hoa phóng đại ngay trên đỉnh đầu, cười ngốc một cái rồi đưa tay vuốt cằm của anh, nghịch mấy sợi râu non trông rất ngứa mắt kia. Vô tình nhìn đến yết hầu đang động đậy của anh, chợt nhớ đến những lời hôm qua anh nói, trong lòng cảm thấy rất ngượng, nhưng rồi lại thấy rất kì quái, tại sao hôn yết hầu lại có thể kích thích dục vọng của người đàn ông?

An Di cười tỉnh nghịch, khẽ rướn người lên một chút, bàn tay nhỏ quậy phá bắt đầu ngoe nguẩy chạm vào cổ Ngôn Hoa, anh chau mày gằn một tiếng nhỏ, An Di giật mình rút tay lại nhắm mắt vờ ngủ.

“Phải nói em bao nhiêu lần nữa đây cái đồ ngốc này?” – Ngôn Hoa cất giọng trầm ấm buổi sáng sớm.

An Di vẫn im thin thít, hai hàng lông mi run run như đang nén cười.

“An Di. Em tưởng anh không biết là em dậy rồi sao?” – Ngôn Hoa véo má An Di.

“Aaaa ... Không cho anh véo má em” – An Di trở người đẩy bàn tay lạnh lạnh của Ngôn Hoa ra, cả người cô tuột đến mép giường, cũng may anh nhanh tay kéo lại, không thì suýt nữa lại rơi xuống đất.

“Đêm qua em làm sao leo lên được đây có biết không?” – Ngôn Hoa hỏi.

An Di lồm cồm bò dậy, ngồi hằn trên bụng Ngôn Hoa, cô cười hi hi: “Em nằm dịch ra ngoài chẳng phải vì muốn anh cùng đắp chăn hay sao? Chẳng may tóit qua sợ ý lẩn đi một chút mới ngã thôi” – Không những vậy cô còn phụ hoạ thêm, xoa xoa khắp người: “Ôi cái cổ của tôi, ôi cái eo của tôi, ôi cái mông của tôi, ê ăm quá”

“Còn giả ngốc? Đêm qua em ngã lên người của anh, anh còn chưa than thở, em thì đau chỗ nào được?” – Ngôn Hoa bóc mẽ An Di, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn bị mái tóc rối bù che mắt thì vươn tay vuốt gọn lại cho cô, xong rồi tiện tay kéo một cái, cả người cô liền đổ ụp xuống, anh ôm cả người cả chân lại, thỏ thẻ: “Cơ thể người đàn ông sáng sớm rất nhạy cảm, đây là lần cuối cùng anh nhắc nhở em. Em cứ thử sờ soạng lung tung một lần nữa xem, nếu anh thực sự không kiềm chế được thì sẽ ... ”

An Di giọng yếu ớt: “Hà ... sẽ thế nào?”

“Ăn em” – Ngôn Hoa cười tà mị. Anh bật người một cái, ôm cục thịt bông còn cuộn mình trong chăn đi thẳng vào trong phòng tắm.

An Di cựa quậy bảo Ngôn Hoa thả mình xuống nhưng vô ích bởi sức lực chênh lệch quá nhiều, cuối cùng đành ngoan ngoãn để anh bế mình thả xuống chiếc bàn gỗ nhỏ trong phòng tắm, một tiếng ‘cột kẹt’ vang lên, An Di liền đưa tay ra ngoài ghì lấy cổ Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa nhếch mép: “Béo lên rồi, nhưng không sao, sẽ không gãy được đâu”

An Di nhấn mặt, cắn lên bả vai của Ngôn Hoa kháng cự: “Anh mới béo đấy”

Ngôn Hoa bỏ An Di ra, dịch người một chút rồi cúi xuống nhìn vào cơ bụng hết sức hoàn mỹ của mình: “Không thể nào”

An Di hát cảm: “Em cũng đâu có béo lên?”

Ngôn Hoa nhìn An Di từ trên xuống dưới một lượt rồi ra vẻ nghiêng ngẫm. An Di bị anh nhìn đến phát ngượng liền gườm anh: “Không được nhìn, không cho nhìn”

“Đã nhìn hết rồi, làm sao bây giờ?” – Ngôn Hoa cười cợt.

“Đáng ghét, không công bằng, không công bằng. Bị anh nhìn trộm cả rồi...” – An Di mếu máo.

“Anh đâu có nhìn trộm, là tự em...” – Nói đoạn Ngôn Hoa lại nghĩ ra gì đấy, anh tiến lại gần, thì thầm bên tai An Di: “Hay là ... bây giờ anh cho em nhìn một lượt, thế thì huê”

“Aaaaa ... đi ra ngoài, đồ lưu manh anh nhanh đi ra ngoài kia” – An Di hét lên.

Ngôn Hoa nhìn hai má ửng đỏ tức giận trông rất đáng yêu của An Di lại vô thức không kềm lòng được, mặc cho cô vùng vẫy đẩy mình ra anh vẫn nhào người tới hôn lên cho bằng được rồi mới đặc ý đi ra ngoài.

Buổi sáng cuối năm ồn ào của hai con người có ‘tâm hồn’ trẻ con này bắt đầu như thế ...

.....

Bảy tiếng đồng hồ dài đằng đẵng cuối cùng cũng trôi qua, sân bay thành phố D, người đi người về tấp nập hết lượt này đến lượt khác, những cuộc chia ly, những phiên hội ngộ chưa bao giờ dứt.

Cả nhà họ An già trẻ lớn bé đều đang ngóng chờ đứa con gái cưng duy nhất, hơn hai mươi phút trôi qua, chuyến bay từ Anh cuối cùng cũng đáp xuống.

An Di uể oải ngáp dài một cái, cả người nằm trọn trong vòng ôm của Ngôn Hoa ngủ một giấc ngon lành từ lúc máy bay cất cánh, vừa xuống khỏi máy bay cả người cô liền tỉnh táo hẳn, được về nhà khiến tinh thần cô vui vẻ vô cùng, trong lúc Ngôn Hoa hoàn tất các thủ tục còn lại thì đôi chân nhỏ bên cạnh không ngừng ngo ngoáy chẳng chịu đứng yên, anh cười cóc nhẹ vào đầu An Di.

“Em ra ngoài trước đi”

“Hihi, anh cũng phải nhanh lên đó” – Vừa dứt lời An Di đã phi thẳng ra khu đợi.

Nhìn thấy cả nhà liền không kìm được nhớ nhung chạy ào tới ôm lấy bà và mẹ, An lão gia đưa mắt tìm kiếm, dừng lại ở một góc Ngôn Hoa đang đẩy hai xe hành lý ra, tài xế của An gia cũng nhanh chóng tiến về hướng đó nhận lấy hành lý của An Di, Ngôn Hoa gật đầu chào lão gia rồi trong ánh mắt dò xét từ phía An tổng, anh không tiến đến mà rẽ sang hướng khác đi ra thẳng bên ngoài.

Xe của Trịnh Phong đã đợi sẵn, hôm nay anh đã phải vất vả lắm mới trốn khỏi bạn gái để đi đón Ngôn Hoa, cũng vì không muốn để Ngôn Hoa một thân một mình lẻ loi qua ngày hôm nay cho nên nhân tiện sẽ cùng đón giao thừa với cậu ấy.

“Sao nào, bây giờ muốn đi đâu?” – Trịnh Phong liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn thấy gương mặt lạnh như băng chẳng có chút thay đổi.

“Nhà” – Ngôn Hoa không hề dãi dòng.

“Khoan hãy về, đi làm một ly đã, OK ?” – Trịnh Phong đề nghị.

“Ừ” – Ngôn Hoa day trán.

...

Ở sân bay, An Di sau một hồi tay bắt mặt mừng mới thắc mắc Ngôn Hoa làm gì mà lâu như vậy, mãi vẫn chưa thấy ra, cô ngoái đầu nhìn đi nhìn lại mấy lần liền ở chỗ làm thủ tục vừa nãy đều không thấy Ngôn Hoa đâu, vẻ mặt bắt đầu tỏ ra lo lắng.

An lão gia cười gồ đầu cô cháu ngọc, ông bảo: “Người đi rồi, về nhà trước đã”

An Di buồn ra mặt, tiu ngưu lên xe về cùng mọi người, An tổng nãy giờ vẫn không lên tiếng nhưng ông nắm bắt được toàn bộ mọi chuyện đang xảy ra, bao gồm sự hụt hẫng của cô con gái cưng khi không nhìn thấy người kia, mặc dù mọi chuyện cũng đã qua cả rồi, mọi người trong nhà ai cũng âm thầm chấp nhận cậu ta, thế nhưng ông vẫn không thể buông xuống gánh nặng trong lòng mình.

Về đến An gia, mọi người trên dưới đều đang tất bật chuẩn bị đón năm mới, sự náo nhiệt đó không làm vui đi nổi trống vắng trong lòng An Di. An phu nhân nhìn thấy con gái như vậy thì không đành lòng, cuối cùng vẫn phải đi tìm chồng thảo luận một chuyện.

“Gọi cậu ta cùng đến đi, dù gì cậu ấy ở đây cũng không thân không thích, chuyện cũ cũng đã qua rồi” – giọng nói dịu dàng của phu nhân như rót mật vào

tai.

An tổng vẫn kiên quyết: “Ở đây là An gia, cậu ấy có tư cách gì đến đây, và lại hôm nay lại là một ngày vui”

“Tư cách là người đàn ông mà con gái anh yêu như thế đã đủ chưa? Anh còn biết hôm nay là một ngày vui mà có thể nở lòng nhìn gương mặt ỉu xiu của con bé được sao?”

“Nhưng ...”

“Hai đứa nó cũng bên nhau bao lâu nay rồi, ngày như vậy mà không có người kia thì sẽ vui được sao? Anh coi như vì An Di mà một lần chấp nhận cậu ta đi”

An tổng day trán thờ dãi: “Tuỳ em”

...

“Này, cậu uống mãi cả tiếng đồng hồ mà một ly rượu kia thôi vẫn chưa hết sao?” – Trịnh Phong bá vai Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa không đáp lại, lặng lẽ đảo mấy viên đá trong ly rượu Cognac chỉ mới uống được quá nửa.

“Không cùng đón giao thừa với cô giáo xinh đẹp của cậu sao?” – Ngôn Hoa cười nhạt.

“Ồ bên cô ấy thì lúc nào chả được, còn với cậu thì quý hoá lắm mới ngồi cùng uống rượu được một lần, làm sao có thể để cậu một mình trong ngày hôm nay chứ?” – Trịnh Phong cười gượng gạo.

“Không cần khách khí, tôi về đây, không phiền cậu bận nong với ai kia” – Ngôn Hoa buông ly rượu trong tay, quay người rời đi.

Trịnh Phong cười khỏ, dù có muốn thì cũng không ngăn được sự ương ngạnh của Ngôn Hoa.

...

Trời dần tối, chẳng bao lâu nữa thì bữa tiệc tất niên vô cùng hoành tráng của An gia cũng sắp bắt đầu, không khí đầm ấm sum vầy đã lâu mới có được nhưng trong lòng An Di vẫn cảm thấy trống đi một khoảng, không biết bây giờ Ngôn Hoa anh đang làm gì, đang cùng ai hay chỉ có một mình với bóng đêm lạnh lẽo ấy, ở đây anh không có người thân, bạn bè cũng ít ỏi, anh sẽ lại một mình đón giao thừa và năm mới sao? Như vậy thì ngày hôm nay còn có ý nghĩa gì nữa? Thà rằng anh ở lại Mỹ thì còn có thể đón năm mới với gia đình cô May, đằng này anh muốn về thành phố D rồi lại một thân một mình trong ngôi nhà tẻ nhạt đó sao ... ?

Vinh Hy từ lúc An Di trở về anh đều lặng lẽ dõi theo cô, nhìn ra được sự lo lắng không yên trong đôi mắt tĩnh lặng trong veo như mặt hồ không có chút gợn sóng ấy, mọi người ai cũng đều hỏi về cuộc sống và việc học tập của cô ở Mỹ, còn anh chỉ trầm mặc nghe cô trả lời, từ đầu đến cuối đều có thể dễ dàng nhận ra được sự không vui từ trên gương mặt cô.

“Sao em không gọi cậu ta đến?” – Vinh Hy hỏi nhỏ.

An Di lắc đầu: “Ba sẽ không vui đâu ...”

“Em đừng nghịch nữa, em đang giúp hay đang phá thế, đi đi, đi gọi cậu ấy đến, anh sẽ nói một tiếng với chú An” – Vinh Hy đưa tay gạt lấy đồng giấy đỏ dùng để dán câu đối bị An Di vò vụn từ bao giờ.

“Hihi, có thể không?” – An Di hí hửng.

“Ừ”

“Cảm ơn anh Vinh Hy”

An Di nhìn quanh ngó quát một lượt rồi nháy mắt với Vinh Hy, xong thì chạy biến ra khỏi nhà. Vinh Hy nhìn theo bóng dáng thoăn thoắt của An Di, gượng cười quay vào trong.

*2100 chữ, tạm thời trả nợ nhiều đây trước, chương sau dài quá edit chưa xong, thôi thì ăn Tết xong hôm nay đi khuya mai thức dậy sẽ có một chương dài đọc cho thoả !!! Năm mới vui vẻ ạ !!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hãy Để Cho Quá Khứ Dừng Lại Ở Ngày Hôm Qua

Chuyện đã qua, hãy xem nó là quá khứ, hãy gác nó lại, tạm mỉm cười với những gì của hiện tại. Bởi quá khứ, luôn là thứ không bao giờ có thể với đến hay thay đổi. Quá khứ vẫn mãi chỉ là quá khứ, và con người ta, mỗi lần nhắc đến quá khứ, thường lại tiếc nuối nhiều hơn là thờ phào nhẹ nhõm. Nếu còn mãi vương vấn quá khứ, con tim sẽ không thể nào chịu đón nhận một tương lai khác để thay thế, lấp đầy khoảng trống hiện tại, tôi đã từng đọc được ở đâu đó một câu như thế này

“Sống như là đọc một cuốn sách, cần phải biết lật sang một trang mới khi cần thiết...”

Vì thế trang sách của chúng ta, nếu đã đọc xong rồi đừng ngần ngại hãy lật sang trang mới, dù cho nó có hay đến mức phải khiến bạn buồn ngủ quỵn luyến thì dù thế nào bạn cũng vẫn phải đọc tiếp, trang phía sau vẫn còn biết bao cái hay, cái đẹp đang chờ bạn ... Chỉ cần nhớ như vậy đã đủ rồi.

Bóng đêm quen thuộc, âm thanh du dương của bài hát ấy, một chai Chateau đã vơi đi không ít, dư vị cay nồng mạnh mẽ pha lẫn một chút ngọt ngào nơi đầu lưỡi vẫn chưa tan, Ngôn Hoa nhấp môi, ly rượu trong tay thoáng cái đã cạn.

Không vì lí do gì, chỉ là dường như theo thói quen thôi, những ngày như thế này, người ta sẽ tắt bật vui vẻ ở bên gia đình chờ đón những khoảnh khắc đáng nhớ, còn anh, luôn muốn trốn chạy, nhốt mình trong bóng đêm, lẳng lặng để mặc cho sự cô độc gặm nhấm tâm tư của mình, đã lâu rồi anh không còn có cảm giác này, kể từ khi ở bên An Di, cuộc đời anh đã từ một màu đen tẻ nhạt u ám, vén bức màn để cho nụ cười toả nắng của cô xoa dịu mọi bi thương mất mát của chính mình.

Trong khoảnh khắc nào đó lúc còn ở trên máy bay, Ngôn Hoa thậm chí đã có ý nghĩ níu giữ An Di, thật lòng không muốn để cô rời bước khỏi tầm mắt của mình, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt háo hức nóng lòng được quay về đoàn tụ cùng gia đình của cô anh lại hoàn toàn đầu hàng, cô có anh, nhưng cô còn có gia đình nữa, anh không thể tham lam mà chiếm hữu cô như vậy, bất giác lại trở về khởi điểm ban đầu của mình, vẫn là không thể không đối mặt với bốn bức tường vô tri vô giác, một mình trải qua thời gian này, chỉ là vài ngày xa cô mà thôi, dù sao cũng còn hơn phải đối mặt với sự chán ghét từ gia đình cô, khiến cô phải khó xử khi bị kẹp giữa tình thân và tình yêu, hơn nữa ... cả đời này An Di rồi sẽ ở cạnh anh mà thôi.

Điện thoại nhấp nháy đèn, Ngôn Hoa liếc mắt nhìn qua rồi phớt lờ luôn tin nhắn vừa tới, cánh tay vươn ra với lấy chai rượu trên bàn rót vào cái ly rỗng rồi chậm chậm thưởng thức, chỉ có thể là con sâu rượu để cho đêm nay qua nhanh một chút vậy.

Chán rung của điện thoại đặt trên bàn tạo ra âm thanh ‘brm brm’ khó chịu, cắt ngang giai điệu trầm lắng của bài hát đang phát khiến cho Ngôn Hoa cảm thấy chán ghét không có hứng thú muốn nghe, cuối cùng vẫn là phải tắt đi, người gọi đến hình như vẫn kiên trì, hết đợt run này đến đợt run khác làm cho tâm trạng uống rượu của Ngôn Hoa vốn đã chẳng ra làm sao càng trở nên tệ hơn.

“Người có tâm gọi đến vào giờ này ắt cũng muốn chúc mừng năm mới một câu thôi. Tôi nhận, cảm ơn” – Ngôn Hoa bực dọc nghe máy, không đợi đầu dây bên kia phản hồi đã nhanh chóng dập máy trước.

Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới ... có nhất thiết phải làm như thế không, thật vô vị.

“Vô vị?” – Ngôn Hoa lặp lại từ này, vô thức nhớ tới lời trách yêu của An Di. Anh thật sự là một người rất vô vị sao? Nhất định phải làm những việc dài dòng, lằng nhằng thì mới được lòng phụ nữ con gái hay sao? Nghĩ đến đây Ngôn Hoa bất giác bật cười, cảm điện thoại lên, ấn gọi một dãy số từ lâu đã trở thành quen thuộc.

Trên màn hình hiện ra một dòng chữ, cái tên từ khi nào đã bị ai đó tình nghịch đổi đi: Bạn gái thông minh đáng yêu xinh đẹp ngoan ngoãn nhất hệ mặt trời – Di Di ...

Ngôn Hoa nheo mắt, khoé môi vẽ nên một đường cong hoàn mỹ: “Vẫn là cô bé ngốc của anh”

Điện thoại được kết nối, giọng nói trong trẻo ấy lại nhỏ nhẹ vang lên: “Em nghe đây”

“Di Di” – Ngôn Hoa gọi.

An Di nghe đến cái tên thân mật mà mọi người vẫn thường hay gọi mình giờ đây lần đầu tiên phát ra từ miệng người đàn ông mà mình yêu thương trong lòng không khỏi có chút khuấy động.

“Dạ” – An Di khẽ đáp lại.

“Di Di”

“Dạ”

“Di Di”

Lần này An Di thật tình bị gọi đến tìm đập chân run, cảm thấy có gì đó không ổn chút nào, cô do dự đáp “Dạ” một lần nữa.

“Bé con ngoan ngoãn” – Ngôn Hoa cười, giọng cười mang một chút ý đùa.

“Anh lại học ai cách gọi này vậy? Ai là bé con chứ? Anh có ý gì thế hả?” – An Di dừng bước trước cửa nhà Ngôn Hoa, vẫn là định nghe xong điện thoại mới vào.

“Bé con, chúc em năm mới vui vẻ” – Ngôn Hoa trầm giọng.

An Di hơi ngần ngừ, không ngờ đến Ngôn Hoa lại gọi đến chỉ để chúc năm mới, người đàn ông này dạo gần đây thay đổi nhiều đến khiến cho cô chóng cả mặt.

“Hả ... À cảm ơn anh, em cũng chúc anh năm mới vui vẻ. Không có gì thì em cúp máy trước đây.” – An Di dịu dàng đáp lại, vội gì chứ, bây giờ em vào tìm anh.

“Chỉ vậy thôi sao?” – Ngôn Hoa bỗng chốc cảm thấy trong lòng có chút trông đợi, cô bé ngốc này lại tuyệt nhiên muốn như vậy đã ngất mấy sao?

“Thế anh còn muốn gì nữa?” – An Di khó hiểu hỏi lại.

Ngôn Hoa trầm mặc vài giây, không thể cứ như vậy mà tự giãi vò mình được: “Em ... có thể ra ngoài một chút không?”

“Hả? Anh lại muốn đi đâu à?”

“Không, anh chỉ muốn ôm em một lúc, một lúc thôi ...” – Giọng nói nhu tình của Ngôn Hoa khiến An Di sửng người. Chính anh cũng không ngờ tới mình lại nói như vậy, lẽ nào anh say rồi, say rồi lập tức nói ra những lời từ tận đáy lòng. Phải, anh thật sự muốn ôm em.

“Anh ... anh vẫn ở nhà chứ?”

“Sao vậy?”

“Mau nhắm mắt lại và đếm đến ba đi” – An Di cười nghịch ngợm ngắt điện thoại.

“Ừ” – Ngôn Hoa không hiểu ý của An Di nhưng vẫn ậm ừ.

Cửa nhà Ngôn Hoa từ ngoài vào trong vẫn không có khoá, An Di bật mở, mùi hoắc hương thoang thoảng thuộc về anh duy nhất vẫn luôn ngập tràn nơi này, bài hát mà anh thích, bóng tối bao trùm, tất cả đều quá đối quen thuộc, An Di mò mẫm từng bước đi theo ánh đèn mờ nhạt phát ra từ chiếc điện thoại đặt trên bàn.

Ngôn Hoa bật cười, thì ra đã tự động đến đây rồi sao? Anh còn định đến tìm ... xem ra cô bé ngốc này cũng bắt đầu bám anh rồi đây.

An Di đến cạnh sô pha từ phía sau đã nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Ngôn Hoa, thật khê bước đến bên cạnh anh, ánh sáng nhỏ nhoi hắt lên gương mặt cương nghị hoàn mỹ ấy, phác hoạ từng đường nét đẹp như tượng tạc, đôi mắt nhắm hờ, cả người tựa ra phía sau cơ hồ như đã ngủ say lại như chỉ nhắm mắt dưỡng thần, trong không khí vương một chút mùi rượu vang thoang thoảng, lại nhìn đến chai rượu để trên bàn, An Di nhíu mày khó chịu, sao anh lại uống rượu rồi?

Ngôn Hoa cất giọng trầm ổn phá vỡ thế im lặng giữa hai người, mắt vẫn lười biếng nhắm nghiền: “Đến rồi?”

“Đến từ lâu rồi cơ” – An Di đáp lại, đưa tay gạt lấy ly rượu uống dở đang trên tay Ngôn Hoa đặt lại lên bàn, giọng nói có chút hằn học: “Tại sao anh một mình uống rượu?”

Ngôn Hoa mở mắt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng long lanh của ai kia, bất thành linh anh đưa tay kéo lấy cánh tay An Di, mắt thẳng bằng cả người cô ngã nhào vào lòng Ngôn Hoa, mùi rượu càng lúc càng rõ, theo từng hơi thở nặng nề của Ngôn Hoa, chòng chọc khó chịu tán ra ngay trên đỉnh đầu An Di, khiến cô ngơ ngậy không ngừng muốn ngồi dậy.

“Ng Sloan, nằm yên, để anh ôm một lúc” – thanh âm trầm trầm kề sát vành tai nhỏ của An Di.

An Di có cảm giác mỗi lần anh dỗ dành mình như vậy anh lại xem mình là trẻ con đang làm nũng vậy: “Người ta lớn rồi, anh đừng có xem như trẻ con mãi có được không?”

Ngôn Hoa im lặng một chút, trong đầu tự dung lại nhớ đến thân hình trắng nõn không chút che đậy của An Di, máu trong người đột nhiên cũng như đang chảy nhanh hơn, tim cũng vì vậy mà đập loạn đi mất mấy nhịp.

“Ừ ... lớn thật rồi. Không bao lâu đã là thiếu nữ hai mươi tuổi rồi ...”

“Vậy nên đừng có xem em là trẻ con rồi tự coi mình là ông già có được không?” – An Di nói, về mặt chân thật.

“Ừ” – Ngôn Hoa cảm thấy có chút tức cười, thì ra trước nay toàn là anh tự mình nghĩ như vậy hay sao? Cô nhóc này lại trách anh, anh gọi như vậy chính bởi anh chỉ muốn một mực cưng chiều em mà thôi, đồ ngốc à ...

“Anh say rồi sao?” – An Di ngược mặt nhìn lên gò má có chút đỏ đỏ của Ngôn Hoa.

“Di Di” – Ngôn Hoa gọi cô, giọng anh có chút khản trương.

An Di lúc này rất ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Ngôn Hoa, khe khẽ đáp lại.

“Nếu đã lớn rồi tại sao vẫn không biết ... không được nghe lời đàn ông say rượu?” – Ngôn Hoa thì thầm bên tai An Di.

“Đã nhờ nghe rồi thì phải làm thế nào đây?” – An Di bắt lực nhìn thẳng vào con người sáng như sao xa của Ngôn Hoa cũng đang nhìn mình, cô biết rằng anh đâu có say, ánh mắt của người say đâu thể nào rõ ràng và tỉnh táo như thế này được.

Ngôn Hoa cười tà mị, bờ môi chậm rãi hạ xuống: “Sẽ rất nguy hiểm”

Không để An Di kịp phản ứng, bờ môi lạnh lạnh của anh đã đáp xuống, rất dịu dàng đặt lên cánh hoa anh đào căng mọng của cô một nụ hôn, chỉ là lướt qua, hai má An Di đã thoáng ửng đỏ, dường như cô có thể cảm nhận được một chút vị cherry của rượu còn vương vấn trên bờ môi của anh.

An Di bất giác mấp máy môi, cái lưỡi nhỏ lại không chút kiêng dè khẽ liếm cánh môi vừa mới bị hôn của mình, cảm nhận rõ ràng mồn một vị rượu.

Ngôn Hoa vốn chỉ định đùa một chút với An Di, nhưng lại không tài nào liệu được sự mê người của cô, trước mặt anh lại có thể vô tư làm ra điệu bộ có thể giết người ấy, khiến toàn thân anh sôi sục một cổ nhiệt nóng bỏng, có trời mới biết bây giờ anh muốn điên cuồng giằng vò cánh môi quyến rũ ấy như thế nào. Nghĩ là làm, anh không thể nào cưỡng chế được mình trước An Di, môi lại lần nữa đáp xuống.

An Di lúc này rất nhanh chóng xoay mặt tránh né, bàn tay đặt nơi lồng ngực rắn rỏi của Ngôn Hoa khẽ đánh anh mấy cái: “Tên đại sắc lang, tên cuồng hôn này, chẳng phải nói chỉ ôm thôi sao?”

“Cuồng hôn?” – Ngôn Hoa chau mày.

“Chẳng phải thế còn là gì? Suốt ngày cưỡng hôn em” – An Di vừa nói vừa không ngừng động tay động chân.

Ngôn Hoa giữ tay An Di, xoay mặt cô lại đối diện với mình, không chút nhượng bộ, anh hỏi: “Em không thích sao?”

An Di kháng cự: “Không thích, không thích chút nào”

Ngôn Hoa lại bá đạo ngang ngược giữ chặt gương mặt nhỏ nhắn không ngừng cự quấy của An Di: “Đừng nói dối, nhìn thẳng vào anh này, có thích được anh hôn không?”

Đúng là bức người quá đáng mà, nhưng mà sự ngang ngược này, khí thế ương ngạnh này, chính là một loại độc dược, uống vào sẽ nghiện, nghiện đến không có lối thoát, suốt đời suốt kiếp chỉ có thể đắm chìm cùng nó.

“Trả lời anh” – Ngôn Hoa giục.

An Di chớp chớp mắt, ngượng ngùng đáp lí nhí: “Thích”

Ngôn Hoa cười, nụ cười kiêu ngạo trên gương mặt đắc ý của anh khiến An Di ngượng càng thêm ngượng, quay mặt vào ngực anh trốn tránh.

“Đó là điều hiển nhiên, không cần ngượng” – Ngôn Hoa trêu chọc.

An Di cắn vào khuôn ngực cứng như đồng của anh cơ hồ chỉ muốn xả giận. Ngôn Hoa không phản đối, để mặc cho An Di muốn cắn thế nào thì cắn, thân nhiệt ôm chặt thân hình nhỏ nhắn trong lòng lại, nhào người lấy ly rượu uống dở đang trên bàn tiếp tục nhấp nháp.

An Di biết dù có thế nào cũng không làm đau tên mình đồng da sắt này được đành bỏ cuộc, cuộn người nằm gọn trong lòng anh, cảm giác yên bình ngọt ngào chẳng muốn rời xa chút nào.

“Anh đừng uống nữa” – An Di thấp giọng, bàn tay nhỏ của cô ngang ngang ngăn cánh tay to lớn của Ngôn Hoa đang định đưa ly rượu lên miệng.

“Nằm yên, anh vẫn chưa ôm đủ đâu” – Mấy ngày tới em đều sẽ phải ở cùng gia đình, vì vậy hãy để anh tham lam thêm một chút, anh thật sự đã chìm đắm rồi, xa em mới bao nhiêu ấy sao lại có cảm giác nghìn trùng như vậy rồi ... ?

“Anh uống nữa thì bồn tiểu thư giận thật đấy” – An Di lo lắng nếu anh mà trong bộ dạng say mềm đến nhà cô ắt hẳn phải lại gây thêm ác cảm cho ba hay sao?

“Sao? Sợ anh say rồi thật sự làm bậy sao ... Bé con?” – Ngôn Hoa nén cười hỏi.

An Di có chút ngập ngừng: “Anh ... đến ăn cơm tất niên cùng gia đình em nhé?”

“Có thể sao?” – Ngôn Hoa gượng gạo hỏi.

“Hmmm ... Nói cho anh một bí mật”

“Hửm?” – Ngôn Hoa nheo mắt nhìn cô ngốc trong lòng.

“Ba em thực sự ... là một người đàn ông ... hmm ... nhỏ mọn. Ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng trong lòng luôn vì không thể buông bỏ một số chuyện cho nên sẽ rất khó tiếp nhận anh. Trước đây chị em vì yêu phải người đàn ông không tốt, đến khi phát hiện ra và muốn từ bỏ anh ta thì lại bị anh ta trong một lần say rượu mà nổi điên lái xe điên cuồng đến trả thù, khi đó em cũng có mặt ở đó, em may mắn chỉ bị thương nhẹ nhưng chị em vì bảo vệ em mà ... mà mất” – An Di khựng lại, đôi mắt đã thấm ướt tự bao giờ.

Ngôn Hoa nhẹ nhàng xoa đầu An Di, nhất thời không biết phải an ủi như thế nào chỉ yên lặng nghe cô từ từ hồi tưởng lại quá khứ đau buồn.

“Người đàn ông ấy ... trùng hợp lại là một giáo viên. Có lẽ là ai cũng sẽ khó tiếp nhận loại chuyện như vậy, lúc đó chị em cũng vừa tìm được một người bạn trai rất tốt, chỉ là hai người họ không có duyên cùng nhau đi đến trọn đời. Chị em là một người con gái vô cùng vô cùng xinh đẹp và tài giỏi, em chỉ còn nhớ, chị luôn rất yêu thương cưng chiều em, ai nấy cũng đều thương chị, việc chị ra đi khiến mọi người khổ mà quên được, nhất là ba, anh sẽ không tưởng tượng ra nổi cảnh tượng khi ba biết được ngôn ngành mọi việc, giận đến mức đồ đạc trong nhà đều một tay đập vỡ, dọa em sợ chết khiếp, không thể trách ba đến giờ vẫn không yên tâm về em ... về anh”

Ngôn Hoa thở dài, ánh mắt bị thương của An Di khiến trong lòng anh khó chịu vô cùng: “Được rồi, anh hiểu rồi, không cần nghĩ nhiều, về nhà cùng mọi người đi, muộn rồi. Anh đã quen thế này rồi”

“Cùng mọi người tất nhiên sẽ vui, nhưng mà không có anh ... em ...” – Trái tim cũng sẽ trống đi một khoảng.

“Đừng vì anh mà khiến ngày Tết của gia đình lại vì chuyện cũ mà trở nên nặng nề” – Ngôn Hoa rút cục cũng buông tay, đỡ An Di ngồi dậy.

An Di vốn cũng chỉ vì trái tim không yên cho nên mới chạy đến đây, trong lòng vẫn biết sẽ không thể khiến ba hay Ngôn Hoa hồi tâm chuyển ý, cả hai người đàn ông này đều cố chấp như nhau vậy.

“Vậy ... anh đừng uống rượu nữa có được không?” – An Di mỉm lòng dặn dò anh.

“Ừ. Em mau về đi” – Ngôn Hoa đứng dậy đi theo An Di ra cửa, vòng tay ôm cô thêm một lúc rồi mới quyến luyến rời ra, hương hoa Iris vẫn vương vấn nơi đầu mũi: “Mấy ngày tới cùng mọi người đi chơi vui vẻ một chút, sau đó sẽ phải học đến mệt chết đấy bé con của anh”

An Di xụ mặt: “Không cho anh gọi ‘bé con’ nữa”

“Được rồi, bạn gái thông minh đáng yêu xinh đẹp ngoan ngoãn nhất hệ mặt trời. Mau về đi” – Ngôn Hoa xoa đầu An Di.

An Di khẽ cười: “Cũng không được xem em như con nít mà xoa đầu nữa”

“Được được, chiều theo em cả. Không xoa đầu nữa, vậy ... hôn được chứ?” – Ngôn Hoa tiến lại gần.

An Di tình ý vụt một cái đã chạy ra đến vườn hoa, quay đầu lại ranh ma cười khúc khích: “Tên cuồng hôn nhà anh, tự đi mà hôn mình trong gương ấy”

An Di vui vẻ chưa được lâu, nụ cười trên môi đã tắt ngấm, trước cổng nhà Ngôn Hoa, bóng dáng thanh mảnh quen thuộc đang đứng đấy, có vẻ như đã đợi lâu rồi, cũng có lẽ đã nhìn thấy màn đùa nghịch của Ngôn Hoa và cô rồi.

An Di cúi đầu khó khăn nặn ra một chữ: “Mẹ”

Đèn đường lặng lẽ hắt lên gương mặt không chút phản ứng của An phu nhân, An Di biết rằng tuy mẹ không hề có ý phản đối và cũng luôn thầm ủng hộ cô nhưng sâu tận trong lòng mẹ vẫn luôn không an tâm về cô, về mối tình này của cô.

“Thu về mặt như gặp phải ma của con lại đi. Mẹ chỉ muốn đến tìm anh chàng của con nói chuyện một chút thôi” – An phu nhân nửa thật nửa đùa cốc đầu con gái.

“Mẹ ... anh Vinh Hy đã nói gì với mẹ à?” – anh Vinh Hy này không phải vì không thể thương thuyết với ba mà chuyển sang nói với mẹ đấy chứ?

“Lại định làm gì sao đại tiểu thư? Mẹ là tự mình đến đây tìm người, không ngờ ... không ngờ đại tiểu thư đây cũng có nhã hứng đến tìm người, còn đi trước mẹ một bước” – An phu nhân cao hứng trêu con gái.

“Mẹ ...” – An Di như mắc phải ghen, không biết nói gì đáp lại.

“Con định không mời mẹ vào trong sao?”

“Mẹ ... hay là về nhà đi, ba sẽ giận đấy”

“Con sợ mẹ làm khó gì cậu ấy sao? Oắt con, chưa gì hết đã bao che như vậy rồi sao?”

“Con ...” – An Di thật phục tài ẩn nói của mẹ, không hổ danh người phụ nữ có thể khiến An tổng lừng lẫy của cô phải cứng miệng mềm lòng. An tổng ơi An tổng, con thật cảm thấy thấu hiểu cho ba mỗi lúc bị mẹ nói đến không thể phản kháng lại thế này.

“Thế nào?” – An phu nhân nhìn thấy sự ngập ngừng nơi ánh mắt con gái thì không ngừng công kích, xem ra thực sự đã lớn rồi, còn biết nghĩ cho cảm nhận của người khác như vậy.

“Anh ấy ở trong ấy, con ... con đi gọi anh ấy, mẹ từ từ hãy vào” – An Di xoay người quay trở lại vào trong.

“Đừng có mà bàn đối sách lâu quá đấy, bồn cung không đợi được quá lâu đâu” – An phu nhân cười.

“Xong rồi, thật sự xong rồi, chuồn sớm một chút thì sẽ không phải bị kẹt ở giữa rồi. Lần này anh nhất định là xong đời rồi tên cuồng hôn kia, tại anh cả” – An Di lẩm bẩm.

Ngôn Hoa vừa ngồi xuống sô pha định uống nốt chút rượu còn, nghĩ đến gương mặt nũng nịu phản đối của An Di thì khựng lại, coi như em thắng rồi, cứ giờ bộ dạng ấy ra liền khiến anh nghe lời răm rắp thế này ... Anh đứng dậy, mang chỗ rượu còn lại vào bếp.

Quay trở ra đã thấy đèn đóm được bật sáng trưng, An Di về mặt thấp thỏm quay lại từ lúc nào, vừa nhìn thấy anh đã chạy nhào tới.

“Vừa nãy em vừa ra ngoài ... mẹ đã ở ngoài đấy đợi lâu rồi, muốn nói chuyện với anh” – An Di hỏi hả.

“Còn không mau mời mẹ em vào?” – Ngôn Hoa chau mày định đi ra cửa.

An Di dang tay chặn anh lại: “Khoan đã” – Cùng với lời nói, An Di nhìn trân trân cả người anh từ trên xuống dưới một lượt.

Không tệ, không hề giống như người đang say rượu, nhưng mà đầu tóc có hơi lộn xộn một chút, quần áo cũng có phần hơi xộc xệch bởi vì áo sơ mi trên người hình như đã thấm ướt một mảng vì nước mắt uý khuất của cô cũng vì lúc nãy đùa giỡn mà hơi nhăn nhúm, còn có mùi rượu. An Di nhanh chóng kéo tay anh chạy vào phòng ngủ, rất thành thực chọn một chiếc sơ mi khác, còn biết cả chỗ anh để nước hoa nữa cơ, bởi vì lần trước tình nghịch đã khám phá một lượt trong phòng của anh rồi nên cô mới rõ ràng như vậy.

Ngôn Hoa không vội, nhìn theo điệu bộ khấn trương của An Di mà không thể không cười.

“Có định giúp anh thay đồ luôn không?” – Anh hỏi.

“Nếu như anh biết mẹ em là người thế nào thì anh sẽ không còn cười được như vậy đâu, nhanh lên nhanh lên, anh mau thay ra cho em” – Nói đến mẹ An Di lại thấy đầu óc tê rần, người phụ nữ dịu dàng nhất nhất nhưng cũng cương nghị nhất, thấu hiểu nhất nhưng cũng khó hiểu nhất, nếu như là ba thì cô còn có thể nũng nịu vài phần nhưng với mẹ thì chiều này không dùng được rồi, chưa nói đến mẹ lại rất coi trọng hình thức, nếu xuất hiện hơi hột trước mặt mẹ thì chỉ có thể thêm điểm trừ mà thôi.

Ngôn Hoa cứ đứng chòng chòng nhìn An Di thấp thỏm lo âu, nụ cười trên môi càng lúc càng đậm. Anh thản nhiên cởi áo trước mặt An Di, còn cô cũng vì lo lắng mà không nghĩ được nhiều như vậy, nhìn anh cứ chậm rãi nhàn nhả như không có chuyện gì thì bức dọc chạy tới không ngăn ngại, lột luôn sơ mi trên người anh xuống, với lấy chiếc sơ mi mới từ trên tay anh nhanh chóng thay anh mặc vào, thành thạo cài từng nút, Ngôn Hoa cũng không ngờ tới hành động này của cô mà đứng như trời trồng. Không những thế, An Di còn thay anh tìm lược chải lại mái tóc bông bênh lẳng tử của anh, nhón chân bẻ lại cổ áo cho anh, xịt nước hoa lên đó, đưa mũi người người đến khi chắc chắn không còn nhận ra mùi rượu mới hít sâu một cái lấy tinh thần, đẩy anh ra phòng khách.

An phu nhân bước vào nhà trước hết bị bộ dạng thất thần của con gái chọc cười, sau đó nhìn thấy người đàn ông điển trai đã quen mặt kia ... đầu tóc chải thẳng tắp, áo sơ mi cài cao đến tận cổ, trong không khí còn tản nhẹ mùi nước hoa đàn ông chưa tan, vẻ mặt còn có chút khổ sở, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là vừa bị con gái cưng của bà đẩy đi làm búp bê mà ‘tân trang’ đây mà.

“Chào phu nhân, đã lâu” – Ngôn Hoa gật đầu chào, người phụ nữ trước mặt không có vẻ gì của một người đã lập gia đình và có một cô con gái lớn gần đây, hình như thời gian đã bỏ quên bà ấy, vẫn giữ gìn nhan sắc vẹn toàn, đến nếp nhăn cũng khó mà tìm thấy trên gương mặt nghiêm nghị ấy. Ngôn Hoa trong lòng bỗng cuộn trào, nếu mẹ anh còn sống, bà cũng sẽ không hề kém cạnh vị phu nhân trước mặt đây.

“Không phải khách sáo, tôi chỉ muốn nói vài câu với cậu” – An phu nhân thông dong đáp lại sự kính cẩn của Ngôn Hoa.

“Mời phu nhân ngồi”

“Đừng mở miệng ra một tiếng là phu nhân, hai tiếng cũng phu nhân, cậu cũng là dòng dõi cao quý, không cần thiết phải như vậy, con gái cũng bị cậu mang đi rồi còn ngại ngần gì nữa?” – An Di đứng bên cạnh sô pha không khỏi thờ dãi nghe ‘đạo phủ phu nhân’ của mình chặn miệng Ngôn Hoa, xem anh còn cao ngạo được trước mặt mẹ em không, không hề ôn nhu đơn thuần như ông nội đối với anh cũng không phải kiêu lạnh lùng khiến anh muốn so gan của ba, mà chính là ... chặt chém không thương tiếc.

“Dám hỏi tôi có thể gọi phu nhân đây là gì?” – Ngôn Hoa vẫn giữ thái độ ôn hoà.

“Nhìn cậu đây đâu có kém cạnh tôi là bao nhiêu, nếu như thông thường thì tôi sẽ không ngại nếu cậu gọi tôi là chị, nhưng như vậy thì không ổn lắm, cho nên cứ tạm gọi là bác đi đã” – Một câu nói của An phu nhân đã khiến cho đầu mày của Ngôn Hoa vô thức nhíu lại, ẩn ý trong lời của bà là muốn nói anh và bà xem xét nhau hay sao? Là cùng lớn tuổi hay là cùng có ngoại hình ‘trẻ mãi không già’? Nhưng mà cho dù hiểu như thế nào đi chăng nữa xem ra anh cũng khó mà chấp nhận.

“Vậy bác có chuyện tìm tôi ...?” – Ngôn Hoa vừa cất lời đã bị An Di đánh bốp vào bên hông nhắc khẽ: “Phải là ‘con’, thế nào mà lại xưng ‘tôi’, EQ của anh có vấn đề chứ IQ không lẽ cũng tụt đi rồi sao?”

Ngôn Hoa đưa tay chụp lấy bàn tay nhỏ của An Di giấu ra sau lưng, âm thầm vuốt ve.

“Bà cô này không phải là không khí đâu nhé. Đại tiểu thư của tôi, cô sang đây” – An phu nhân hắng giọng, thật sự ngửa mặt với hai đứa này, nhìn cái đã biết là dính nhau không rời ra được.

An Di vội rút tay lại lon ton chạy ra sau lưng mẹ, im thin thít làm tượng, ánh mắt không rời Ngôn Hoa.

“Cậu có nhá ý cùng đón năm mới với gia đình tôi chứ?” – An phu nhân rất thẳng tính, không phải vòng vo, trực tiếp nói ra nguyên nhân mình đến đây: “Không cần phải cảm thấy khó xử, phía chồng tôi không có vấn đề gì. Tất cả đều là vì cái mặt khó coi từ lúc ở sân bay về của đại tiểu thư đây, thật khiến người làm mẹ như tôi cảm thấy nhọc lòng”

“Mẹ ... con đâu có” – An Di chối bay.

“Yên đó, chưa đến lượt con biện hộ”

“Thật ngại quá, không nên để ngày vui như hôm nay phải thêm nặng nề vì sự xuất hiện của ... con. Bao nhiêu năm nay, thế này đã quen rồi.” – Ngôn Hoa thật tình cũng chẳng muốn đẩy họ vào thế khó xử.

“E là cậu sẽ không cứng rắn nổi khi thấy bộ dạng thất thế của Di Di.” – An phu nhân đưa mắt nhìn.

An Di đang bận trung bộ mặt nùng nịu với Ngôn Hoa, nào hay đang bị mẹ lấy ra làm có.

Ngôn Hoa thở dài, không cách nào cưỡng lại thói hư này của An Di, bao nhiêu tôn nghiêm đàn ông của anh giờ phút này đây đều bị hai mẹ con cô ném sạch vào xô nào rồi, ma xui quỷ khiến lại rầm rập gặt đầu. Giờ thì hay rồi, đến nhà cô nhất định lại phải ra về một người điếm đăm chính trực, nhưng mà ... dường như cứ ở cạnh An Di thì anh lại giờ thối giờ trò, đến anh cũng không cách nào hiểu nổi mình, lẽ nào anh thực chất không phải một người chính trực gì cho cam, chẳng may cuối cùng bị An Di lột trần từng lớp, từng lớp vỏ bọc bên ngoài, cuối cùng chỉ còn là một người đàn ông đơn thuần như vậy trước An Di, đến cả điểm trí mạng của mình cũng bị cô bắt bài luôn rồi, chỉ cần nùng nịu nài nỉ một chút thôi cũng đủ khiến anh trái tim mềm nhũn ra rồi. Cuối cùng vẫn là tiểu yêu tinh em dụ dỗ anh ...

.....

Thời khắc giao thừa không còn xa, con đường nhỏ hẳng ngày yên ắng hôm nay lại dậy lên nhộn nhịp, nhà nhà đều điện đóm, đèn pháo sáng om, thi thoảng vài tốp người vui vẻ cùng nhau đi lại trên đường, phía xa kia, hai mẹ con An Di khoác tay nhau vừa đi vừa cười, Ngôn Hoa lẳng lặng đi phía sau, ba người cộng lại, nhan sắc trung bình cũng đủ để ai nấy xuýt xoa ngưỡng mộ, Ngôn Hoa một tay cầm hai chai rượu vang Domaine de la Romanee Conti và Chateau 1997, tay còn lại ôm một túi cà phê Luwak hảo hạng của In – đô, trông anh chẳng khác nào ‘người làm’ cùng hai vị nữ chủ nhân vậy, à ... ít nhất cũng là một người làm đẹp trai phong độ ngồi ngồi, Ngôn Hoa tự mình nghĩ như vậy. Vốn dĩ anh đã rất ưu tú rồi, dù cho có là gì thì cũng phải hơn người.

Vẫn là Ngôn Hoa mặt da mặt mỏng cảm thấy phải có chút quà mọn xem như ‘lấy lòng’, anh đã hiểu rõ được quả thật để lấy được vợ không thể ngại gian nan, danh dự, tôn nghiêm gì đây cứ vứt đi, bảo bối của An gia anh nhất quyết phải cuồn về cho bằng được, vì em, tất cả đều là vì em.

An gia – cách giao thừa hai giờ.

Người làm còn lại không nhiều, vẫn như mọi năm, ai có nhu cầu đoàn tụ gia đình đều được chấp thuận nghỉ phép dài qua Tết, nhà bếp vẫn còn đang chuẩn bị cho bữa tiệc tất niên hoành tráng, dinh thự rộng lớn, khuôn viên sáng rực, vườn hoa được bố trí thêm nhiều cây, hoa trang trí Tết, không khí gia đình đầm ấm sung túc khiến ai cũng ao ước có được. An lão gia và An tổng nhân nhả đánh cờ trong sân vườn, ở một góc khác trong khuôn viên, thiếu gia An Hạo lại đang cùng Vinh Hy vui vẻ nghiên cứu xem xử lí đồng pháo hoa như thế nào, An lão phu nhân thì tâm tình rất tốt, cả tối cứ nhất quyết ở trong bếp phụ giúp một tay, người già là vậy, chỉ muốn tự tay chăm chút cho ngày Tết cổ truyền.

An Di về đến trước cổng nhà đã chuyển từ vui vẻ sang khản trương, bước đi cũng dần chậm lại, đến khi Ngôn Hoa bước đến bên cạnh mới thì thầm vào tai anh: “Chúc anh may mắn, em thật sự không có cách nào cứu anh đâu, tự dung ‘bỏ công chúa’ lại thấy sợ ‘phụ hoàng’ rồi.” – Nói rồi cô nhanh chóng chạy biến vào nhà cùng mẹ. Ngôn Hoa lắc đầu cười khổ, xem ra cái gia đình này đã xem phim cổ trang đến loạn ngôn rồi.

Trên thương trường loại người gì cũng đã gặp qua, chỉ là chưa từng nghĩ đến đối mặt với ‘nhạc phụ đại nhân’ tương lai lại khiến anh có chút khản trương, ý chí lần trước hoàn toàn là do anh quyết một trận một thắng hai thua cùng An Di, sau đó mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhất thời trở lại nơi này một lần nữa, đối mặt một lần nữa khiến Ngôn Hoa không khỏi thờ dài, lấy vợ chứ nào phải lấy cả gia đình vợ, thế nhưng làm to rồi, đâu dễ như vậy ... xem ra chỉ còn cách tận lực bỏ rút nhân lực hỗ trợ mà thôi.

An Di nói là vào nhà, thực chất lại là trốn ra một góc nghe ngóng tình hình, phải lúc An Hạo đang thử pháo cạnh đó, cô bị dọa một phát giật cả mình, hai chị em lâu ngày gặp mặt lại giờ thối trẻ con, đuổi nhau đùa giỡn khắp vườn, An Di nhất thời quên mất việc mình vừa định làm. Vinh Hy nhìn theo cất tiếng cười nhàn nhạt, hai tay anh còn đang bận gỡ đồng dây pháo bị An Hạo thất lùn cùn lại, Tiểu Bối ngoan ngoãn nằm dưới chân anh kêu ư ử.

Ngôn Hoa không vội, vào trong khuôn viên rất chậm rãi coi như đi tản bộ, đến chỗ hai người đàn ông quyền lực của nhà họ An anh vẫn giữ thái độ điếm đăm cúi chào. An lão gia thì không cần nói tất nhiên rất đỗi ngạc nhiên, còn nhiệt tình mời anh ngồi xuống, nhưng anh vẫn ý thức được vị còn lại thật chẳng nề tình, đến một cái nhếch môi cũng không đếm xỉa đến anh. Ngôn Hoa từ tốn khước từ, nói rằng anh còn muốn chào hỏi lão phu nhân, thế là An lão gia lập tức bỏ dở vấn đề, tận tình đưa anh vào trong nhà.

Lấy vợ cũng phải dụng binh, những lúc thế này ‘tay trong’ luôn là sự lựa chọn hoàn hảo, Ngôn Hoa thực cảm thán thái độ hợp tác của giáo sư.

Ngôn Hoa đi rồi, An tổng vô lực tựa người vào thành ghế thờ dài, cố gắng không để bản thân nghĩ đến những việc trước kia. An phu nhân từ phía sau đi tới, bàn tay dịu dàng đặt lên huyệt thái dương của chồng nhẹ nhàng xoa nắn.

“Đừng bắt bản thân phải nghĩ nhiều, An Di vui vẻ là được rồi” – giọng nói ôn nhu chứa đựng tình cảm yêu thương hết mực.

“Ừ, không nghĩ nữa, quả thực mệt rồi” – An tổng đem bàn tay trên trán cầm lấy, kéo vợ ra đứng trước để bà ngồi xuống cạnh mình, lại vòng tay choàng qua

eo bà, cả hai cùng trầm mặc nhìn ngắm những vì tinh tú trên cao kia.

“An Dao ... con bé chắc cũng đang rất hạnh phúc” – An tổng cất tiếng.

“Ừm, hãy để cho quá khứ dừng lại ở ngày hôm qua”

Chuyện đã qua, hãy xem nó là quá khứ, hãy gác nó lại, tạm mỉm cười với những gì của hiện tại. Bởi quá khứ, luôn là thứ không bao giờ có thể với đến hay thay đổi. Quá khứ vẫn mãi chỉ là quá khứ, và con người ta, mỗi lần nhắc đến quá khứ, thường lại tiếc nuối nhiều hơn là thờ phào nhẹ nhõm. Nếu còn mãi vương vấn quá khứ, con tim sẽ không thể nào chịu đón nhận một tương lai khác để thay thế, lấp đầy khoảng trống hiện tại, tôi đã từng đọc được ở đâu đó một câu như thế này “Sống như là đọc một cuốn sách, cần phải biết lật sang một trang mới khi cần thiết...”

Vì thế trang sách của chúng ta, nếu đã đọc xong rồi đừng ngần ngại hãy lật sang trang mới, dù cho nó có hay đến mức phải khiến bạn buồn ngủ quỵn luyến thì dù thế nào bạn cũng vẫn phải đọc tiếp, trang phía sau vẫn còn biết bao cái hay, cái đẹp đang chờ bạn ... Chỉ cần nhớ như vậy đã đủ rồi.

.....

Trong gian bếp tràn ngập ánh sáng, mùi thức ăn thoang thoảng thơm đến mức mũi khiến cho người ta vô thức cảm thấy đói bụng muốn chén ngay, Ngôn Hoa đã dự tính trước, chỉ bằng dùng một chút tài mọn bếp núc của mình vào kế hoạch mua chuộc quân địch, dù sao thì đi bằng con đường dạ dày cũng dễ hơn nhiều.

Nghĩ là làm ngay không hề do dự, Ngôn Hoa tự động xắn tay áo xin lão phu nhân cho được giúp, bà cười hiền từ, thân mật xưng bà gọi cháu khiến cho tâm tình của Ngôn Hoa vô cùng tốt, xem ra cũng không phải quá khó khăn, lần trước còn chưa kịp chào hỏi, lần này lại bà bà cháu cháu trò chuyện cả một buổi ở trong bếp, Ngôn Hoa cũng biết mình không nhất định phải là một người đàn ông tuyệt vời, thì ra chỉ cần xu nịnh một chút thì mọi chuyện không đến nỗi như anh nghĩ, trận này anh thắng chắc rồi.

An Di cùng An Hạo đùa một rồi thì lui thủ đi vào nhà, lúc này An Di chợt nhớ gì đó, liếc mắt đến bàn cờ trong vườn chỉ thấy ba mẹ mùi mẫn ngồi trò chuyện, Ngôn Hoa của cô đã biến đi đâu mất rồi nhỉ?

An Hạo cậu nhóc mười bốn mười lăm tuổi đầu rất tinh ý phát hiện ra có chút bất thường, rất ít khi cậu nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của ba, giả hoặc lại là chuyện của đồ ngọc An Di, hoặc lại là chuyện xưa cũ không hay nào đó ...

“Trăng đêm nay đẹp thật, vợ chồng họ An thật có nhã ý thưởng nguyệt mua vui” – An Hạo mò tới đứng sau lưng ba mẹ, ranh ma chòng ghẹo hai người.

“Là tên tiểu tử nhãi nhép nào dám phá đám vợ chồng bốn cung?” – An phu nhân cũng cao hứng đùa lại đưa con tinh quái của mình.

“Tiểu nhân nào có gan dám mạo phạm hoàng hậu nương nương và hoàng thượng chứ? Thắt lễ thắt lễ quá” – An Hạo tiếp tục đùa.

“Tiểu tử nhà ngươi còn không mau trình diện, muốn bốn cung xử phạt thế nào đây?”

“Nương nương quá lời rồi, tại hạ chỉ là người qua đường thấy việc bất bình ra tay trợ nghĩa mà thôi. Dám hỏi nương nương tên nô tài nào đã khiến cho long nhan của hoàng thượng méo xệch như vậy?”

“Xem như ngươi biết điều, có giỏi thì mau đi dẹp đồng lõa xôn của ngươi trước đi, bốn cung sẽ xem xét ban thưởng sau”

An tổng day trán, không kim được lại thở một hơi dài, cả ngày hôm nay ông nghĩ nhiều đến mức thở cũng không ra hơi rồi: “Mẹ con hai người ... ở đây mà đóng phim tiếp đi” – Nói rồi một mạch đi thẳng vào nhà.

An Hạo nhanh chóng lộ mặt ra, chạy đến ngồi cùng mẹ, tiếp tục dò hỏi: “Thế nào, đại huynh cũng đi rồi, bây giờ đại tỷ có thể nói cho đệ biết ai đã to gan làm cho đại huynh cao cao tại thượng của đệ thành ra thế này chưa?”

“Oắt con lảm chuyện, còn ai dám làm nhọc lòng ông ấy được ngoài chị con?”

“Hờ hờ” – An Hạo cười ngốc: “Chuyện này thì tại hạ giúp không được rồi, muội ấy là thân tín của tại hạ, thứ lỗi tại hạ đánh cáo từ”

“Cái thằng nhóc này, còn dám gọi chị con như vậy bốn cung sẽ trừng con đấy” – An Hạo chạy biến, An phu nhân tươi cười đuổi theo vào nhà.

Bên ngoài trời bắt đầu trở lạnh, Vinh Hy cùng Tiểu Bối một người một chó, về mặt có chút cô độc dạo bước trong vườn, nơi này còn có chỗ dành cho anh sao?

.....

An Di nhìn thấy Ngôn Hoa vui vẻ cười cười nói nói với bà ở trong bếp thì mới an tâm lên phòng thay một bộ đồ khác, dù sao thì chốc nữa cũng không nên ăn mặc tùy tiện áo phông quần jeans như thế này, hẳn là mẫu thân đại nhân sẽ không hài lòng đâu.

An Hạo định theo hỏi chuyện An Di nhưng khi nhìn thấy Ngôn Hoa cậu lại có suy tính khác, ông anh này trông cũng được, bộ dạng một mực bảo vệ cho đồ ngọc An Di trước đây của anh ta cũng khiến cho An Hạo bội phục mấy phần, chưa kể đến thân thủ bất phàm được đồn thổi của anh ta, quả nhiên người có gan chọc tức ‘hoàng thượng’ chỉ có thể là anh ta thôi.

Thời khắc giao thừa cũng sắp đến, trên sân thượng bàn ăn thịnh soạn đã được bày biện vô cùng hoành tráng. An Di và An Hạo xuất hiện sau cùng, một

người bộ dạng như đi ăn trộm nhìn trước ngó sau, một người lại ra vẻ hách dịch của thiếu gia, ánh mắt chăm chăm hướng về phía tình thế khó nhằn trước mặt, hoàng thượng mặt lạnh và ông anh mặt lạnh đang đứng cạnh một chậu hoa phong lan được treo trên lan can, cùng nhau ... ặc, không làm thì đang cùng nhau nói chuyện.

An Hạo vừa định sấn tới rình mò nghe trộm đã bị ông bà mỗi người một tay kéo lại, bắt ngồi vào bàn ăn, An Di thì từ lâu đã ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng mà đầu thì cứ ngoái lại nhìn phía sau. An phu nhân cũng không nén nổi buồn cười với vẻ mặt sợ có chiến tranh xảy ra của con gái, bà vừa định lên tiếng thì An Hạo đã háng giọng cướp lời.

“Nha đầu ngọc, xem ra huynh đệ kia sắp sửa thao túng giang sơn của bốn thái tử rồi”

“An ... Hạo” – An Di gằng từng chữ đe dọa.

“Lại muốn phát vào móng sao? Bốn thái tử lập tức trăm người không thương tiếc” – An Hạo không chút nề tình, tiếp tục đùa.

“Thằng nhóc này, im miệng ăn đồ của con đi, chốc nữa chộc phải hoàng thượng của con thì lão tướng đây cũng không giúp được” – An lão gia gõ đầu An Hạo.

“Loạn rồi, loạn thật rồi” – An Di khở sở, cái nhà này cùng nhau xuyên không từ khi nào vậy trời?

“Loạn? Cái gì loạn?” – Vinh Hy bước đến bên cạnh An Di định ngồi cạnh cô, khó hiểu hỏi.

Từ phía sau lại có giọng đàn ông hách dịch truyền đến.

“Xin lỗi tôi có thể ngồi đây không? Lần đầu tiên dùng bữa cùng gia đình, thiết nghĩ cần phải ...” – Ngôn Hoa còn chưa nói xong, chiếc ghế trong tay đã bị giật trở lại. Vinh Hy không chút khách khí ngồi xuống vị trí quen thuộc ở giữa An Di và An Hạo, lạnh lùng đáp lại: “Lần đầu thiết nghĩ cần phải tôn trọng quy tắc cũ”

Ngôn Hoa không hậm hực, nở một nụ cười nhàn nhạt rồi ngồi xuống bên cạnh An Di, cũng là ... bên cạnh An tổng. Sự cao ngạo của anh đến ngày hôm nay đã bị ép đến chẳng còn một chút vì người đàn ông này, lần đầu tiên là quỳ trước mặt nhận tội, ngày hôm nay lại cúi đầu trình lại tình trạng học tập của An Di, chỉ mỗi chuyện đó khiến ông ấy để tâm đến thôi sao? Nếu ông ấy mà biết bảo bối mà mình trân quý bị anh chiếm tiện nghi hết lần này đến lần khác thì hẳn sẽ tặng một phát súng vào đầu anh, An Di ơi là An Di, em bức anh đến đường cùng rồi, bắt anh khuất phục một người như ba em ... như vậy rồi mà còn không chịu chấp thuận thì anh nhất quyết một mực bắt em bỏ vào bao tải rồi cuốc đi. Không cần thiết phải lảng tránh như thế này.

“Món này là do Tiểu Ngôn chính tay làm, có tên là Lasagna, đây có thể coi là đỉnh cao của nghệ thuật mỹ Ý. Món này được làm từ loại mỹ ống phẳng, xếp chồng xen kẽ với phô mai, thịt bò hoặc rau quả, bà phát hiện cậu ấy rất sành món Ý, hết thấy món mà An Di thích đều biết làm cả, thật là có lòng” – An lão phu nhân gật gù khen ngợi.

An Hạo nhanh nhẩu lấy một phần, vị béo ngậy của phô mai, vị chua ngọt của các loại sốt và sự dẻo dai của tấm mỹ khiến cậu cũng xuyết xoa giờ ngón cái biểu thị sự đồng ý với bà.

“Chỉ một chút tài mọn nấu nướng đã dễ dàng lấy lòng mọi người” – An tổng nói bóng gió, Ngôn Hoa nhất quyết làm ngơ, lặng lẽ bồi thức ăn cho An Di, mà An Di lại càng yên ắng hơn, từ lúc nhập tiệc đã không nói không rằng ngồi im thín thít.

An Hạo thấy chị không thoải mái liền tinh ý pha trò: “Này nha đầu ngọc, em vừa mới đạt một trong những giải nhất cuộc thi Olympic Hoá học quốc tế, hạng thiếu niên, sao nào? Có phải phực sát đất rồi không?”

Ngôn Hoa cười, thẳng thắn nói: “Lúc bằng tuổi em anh đã được đại học Harvard và MIT duyệt học bổng toàn phần cho học sinh thi vượt cấp rồi ... chỉ là ...” – Chỉ là anh lúc đó vẫn còn mê muội bốc đồng thôi.

An Hạo lập tức ngây người, cả bàn ăn cũng trở nên kỳ quặc, mắt nhìn nhau không ai nói lời nào, An Di cuối cùng vẫn phải thò tay sang bên vẻo hông Ngôn Hoa một cái, lúc này còn có thể vênh mặt tự đắc như vậy chỉ có mình tên đầu đất nhà anh.

An tổng thật chịu hết nổi cái không khí kiểu này, rõ ràng là ngày hôm nay phải vui mới đúng chứ. Xem như ông chịu thua cái nhà này rồi, ngẫm nghĩ một chút, ông cân nhắc mở lời.

“Hôm nay còn có chuyện gì thì cũng hãy bỏ lại hết, chốc nữa sang năm mới, ai giám trung về mặt đó trong nhà này nữa thì ...” – Cả bàn ăn vô thức im bật dời sự chú ý đến lời nói của An tổng, ông lại cất giọng nghiêm túc: “Không có tiền mừng tuổi”

Lần này thì một trận cười sáng khoái nhanh chóng khuấy đảo cục diện trên bàn tiệc, cả nhà bị lời nói và vẻ mặt như nắc phải bóng của An tổng chọc cho không nhìn được, An Di cũng vì vậy mà cảm thấy nhẹ người, ít ra ba cũng không lạnh lùng nữa, đôi lại là một nét mặt tươi tắn, đây gọi là làm gương cho mọi người noi theo sao? Hìhì, sao cũng được, tắt cả ỏn rồi.

“Hoàng thượng đã ban chỉ rồi, chúng khanh phải ngoan ngoãn tuân mệnh” – An Hạo bồi thêm một câu, bị ánh mắt điện xẹt của ba liếc tới liền lảng đi.

Bàn tay lạnh lạnh của Ngôn Hoa rất tự nhiên vòng ra sau ôm lấy chiếc eo thon của An Di, lại phát hiện chiếc váy mà cô vừa thay ra là váy hở lưng, làn da mịn màng, nõn nà vì váy mà bị bàn tay không an phận của anh chiếm tiện nghi.

An Hạo loay hoay phía dưới bàn tìm Tiểu Bối, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng đối với cậu là hết sức rùng mình của đôi ngọc kia liền tìm cơ chọc phá cho bỏ tức.

Trên bàn ăn vừa hay có món Ý nào đấy nghe lạ hoắc do Ngôn Hoa làm, An Hạo lấy một phần chia đến cho Ngôn Hoa, đùa bỡn: “Ăn gì bỏ này, vị huynh đài này lần sau trác tán đừng quá lộ liễu, tiểu đệ đây vẫn chưa động sắc giới, vẫn còn ngây ngô lắm”

Mọi người đương nhiên chỉ có An Di và Ngôn Hoa hiểu được ẩn ý bên trong lời nói của An Hạo. An Di cũng lấy một phần đưa đến cho An Hạo: “Đây gọi là cánh gà Ý, rất đơn thuần như vậy thôi. Trộn 3/4 cốc vụn bánh mì Ý với 3/4 cốc pho mát Parmesan bào nhỏ và 1/4 cốc rau mùi Tây. Rắc bột mì lên cánh gà, nhúng chúng vào 3 quả trứng đã đánh kỹ, và tẩm chúng trong hỗn hợp vụn bánh mì. Chiên cánh gà ngập trong dầu ở nhiệt độ 177 độ C tới khi cánh gà vàng giòn, mất khoảng 12 phút. Rưới nước sốt marinara, pho mát mozzarella và Parmesan lên cánh gà và nướng cho tới khi pho mát chảy ra trong vòng một phút. Đừng nhọc công mĩa mai món ăn của người ta bỏ công làm ra”

“Hai đứa này trước đây chị em em vô cùng hoà thuận, bây giờ thì hề chút lại như vỡ chợ, thật là ... lớn rồi đều thay đổi cả, mau ăn đi ăn đi” – An lão gia lắc đầu.

Bữa tiệc kết thúc trong không khí vui vẻ đầm ấm, Ngôn Hoa cuối cùng cũng tìm lại được một chút dư vị của hạnh phúc, của gia đình, hoá ra nó gần đến như vậy, chỉ cần anh chịu đưa tay ra bắt lấy, chỉ cần anh đừng ngoái đầu nhìn lại, mọi điều tốt đẹp luôn ở phía trước.

Thời khắc chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, từ trên sân thượng dinh thự của An gia có thể ngắm trọn một vùng pháo hoa rực rỡ màu sắc trên nền trời bao la kia, khắp nơi tung bùng tiếng hò reo, tiếng mở champagne, tiếng hô hào cạn ly, cạn chén, còn có cả tiếng trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực mỗi người. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, thể như muốn cuốn hết đi những ưu tư muộn phiền của năm cũ, cuốn hết cả những bi thương của quá khứ, ngày mai đến, chính là một khởi đầu mới, một trang sách mới với biết bao điều đang chờ đón.

Cảm ơn em cô bé ngốc đã không ngại mất cày, không ngại roi lệ mà lột trần củ hành tây cứng đầu là anh đây. Nếu không đến bây giờ anh vẫn chỉ là một người đứng ngoài hạnh phúc của em, mãi chẳng thể có được em ...

[1] Hành tây

Nếu như ánh mắt em có thể hướng về anh trong giây lát

Nếu như em có thể nghe thấy tiếng trái tim anh vỡ vụn

Lặng lẽ bảo vệ em

Lặng lẽ chờ đợi kỳ tích

Lặng lẽ khiến cho chính mình

Giống như không khí

Mọi người vừa ăn vừa chuyện trò vừa cười, đêm nay thật vui vẻ

Anh ngồi nơi góc khuất nhất, cười thật hòa đồng

Hành tây dưới đáy đĩa giống như anh

Vĩnh viễn chỉ là gia vị

Lặng lẽ ngắm nhìn em

Âm thầm che giấu chính bản thân mình

Nếu em nguyện ý từng lớp, từng lớp, từng lớp

Tách từng vỏ bọc trái tim anh ra

Em sẽ phát hiện, em sẽ ngạc nhiên

Em chính là bí mật thầm lặng nhất được giấu chặt nơi sâu kín nhất trong trái tim anh

Nếu em nguyện ý từng lớp, từng lớp, từng lớp

Tách từng vỏ bọc trái tim anh ra

Mùi em sẽ cay, em sẽ roi lệ

Chỉ cần em có thể nghe thấy, nhìn thấy thành ý của anh

Nghe em nói về sự thân mật cùng những chàng trai bên cạnh

Anh và sự tuyệt vọng của mình giả vờ tỏ vẻ thật hài hước

Anh thì giống như một củ hành tây

Vĩnh viễn chỉ là vai diễn phụ

Hy vọng biết bao có thể cùng em

Chỉ mong một giây diễn nên kịch bản của riêng mình

.....

An Hạo ngồi thong dong trên ghế bành ôm Tiểu Bối vuốt ve, cảm giác của cậu bây giờ chính là ... ganh tỵ. Ông bà tay trong tay ngắm pháo hoa, ba mẹ tay trong tay cũng ngắm pháo hoa, còn nhà đầu gối An Di ... mới một ngụm rượu đã không còn biết trời trăng gì, vô lực tựa luôn vào người ai kia, còn không biết ngượng trước mặt mọi người đòi hôn hít anh ta, thật là mất mặt thay mà, nhìn đến phát bực, thôi vậy, thiếu gia đây rồi cũng sẽ đến lúc tìm cho mình một em xinh tươi thôi, không phải ganh ghét người lớn các người ở đó tình chàng ý thiếp, nhắc đến chuyện tìm người mới nhớ, tốt nhất phải tìm một người thông minh một chút, giống như đồ gối kia thì nhất định bị người ta ức hiếp. Haizzz ...

....

An Di đầu nhúc nhúc như búa bổ mớ màng tình dậy, đầu tiên là nhớ đến tối hôm qua mình đã uống một ít rượu, tiếp theo thì ... có trời mới biết mình đã làm gì. Nhưng mà ... Ngón Hoa đâu rồi? An Di vội bật dậy lao đảo vào phòng tắm.

Lúc sau bước xuống phòng khách thì đã thấy Ngón Hoa chính chu ngồi thưởng thức cà phê sáng cùng ba và ông nội, cảm giác đầu tiên của An Di là hình như mình đã bỏ mất một đoạn kí ức nào đó thì phải, bây giờ lại trở thành liên minh cả rồi sao? Trò chuyện không thể ăn ý hơn ...

An Hạo cũng vừa dậy, ăn mặc bảnh bao, chen chân xuống cầu thang với An Di. Cô không để ý lắm, nắm vạt áo cậu em lại hỏi: “Vội như vậy làm gì?”

“Nhà đầu gối, chị cứ ở đó tiếp tục gối đi” – An Hạo giật lại vạt áo, chạy vụt xuống phòng khách. Nhìn cậu em trịnh trọng kính cẩn chúc tết hai vị tổng tài trong nhà An Di mới chợt nhớ thì ra là cậu muốn nhận lì xì.

“Hồi, đại tiểu thư sẽ cho em thấy lợi hại” – An Di nhanh chóng bước xuống nhà.

An Hạo lúc này đang vùi vùi sang Ngón Hoa, không biết là khề thì thầm gì với anh mà anh lại hào phóng đưa một phong bao lớn cho cậu. An Di không vội đến, trước hết là thăm dò An Hạo đã. Cậu cũng không buồn để ý đến An Di, mở lì xì của mình ra xem, trước tiên là của ông và ba, chỉ một chút tiền nhỏ mà lúm đồng tiền trên má đã lún sâu vào trong lỗ về thoải mái vô cùng. An Hạo trước giờ đều không vùi vùi tiền bạc của gia đình, mỗi ngày đều mang cơm hộp của nhà bếp đi học, cũng không tiêu tiền hoang phí bao giờ, hết thầy truyện tranh mô hình đều dùng tiền dành dụm của mình mua, hoặc giả sẽ do cô mua tặng, đó là lí do vì sao cậu luôn được cả nhà kì vọng hết mực, khiến người làm chị như cô cũng thấy tự hào thay. Đến khi mở phần của Ngón Hoa thì An Hạo lại trở mặt kinh ngạc khiến An Di không khỏi tò mò ... Là vé máy bay trao đổi du học sinh tham quan học hỏi của đại học MIT và Harvard?

Tên đầu đất Ngón Hoa này không lẽ anh thật sự không biết định nghĩa của hai từ ‘lì xì’ đó chứ?

An Di bĩu môi trêu An Hạo rồi chạy đến mừng tuổi ông và ba, rất rõ ràng từ bé đã được thiên vị hơn An Hạo cho nên dễ dàng nhận được gấp đôi lì xì, chỉ có điều cô không thêm bất chúc An Hạo vội tiền mừng tuổi với Ngón Hoa, trước hết anh sẽ tự cho là bản thân mình ‘già’ đến nơi rồi, sau đó An Di sẽ lặp lại về mặt thất thểu vừa nãy khi mở lì xì như An Hạo, thả không thêm còn hơn. An Di loay hoay một lúc không tìm thấy Vĩnh Hy bèn chạy đi tìm, Ngón Hoa lẳng lặng theo sau cô đi ra vườn hoa, chốc sau thân hình bé nhỏ đã nằm gọn trong vòng ôm của Ngón Hoa.

Giọng nói trầm ấm vang lên: “Thà đi tìm anh ta cũng không thêm ngó ngang đến anh sao?”

“Có ma mới thêm” – An Di không kháng cự, ở trong lòng anh thì thầm.

“Lòng tự trọng của anh vừa mới bị em tổn thương, lập tức đền bù ngay”

“Không thì sao?”

“Đành tự mình trục lợi chứ sao?” – Dứt lời Ngón Hoa cúi đầu thom lên vàng trán của An Di.

“Tên cuồng hôn nhà anh” – An Di mặc sức đâm túi bụi vào ngực Ngón Hoa.

“Ai là tên cuồng hôn thì tối qua hẳn đã rõ rồi chứ, cứ ôm lấy anh khư khư mà đòi hôn thế thì gọi là gì?” – Ngón Hoa giữ tay An Di lại. Cô xấu hổ vùi cái mặt nhỏ xinh vào trong lồng ngực anh trốn tránh.

“Mau chúc tết anh đi, lập tức lì xì cho em” – Ngón Hoa khề nâng gương mặt hồng hào lên để An Di nhìn thẳng vào mình.

“Không thêm” – An Di chu mỏ như trẻ con, ánh mắt lảng tránh.

“Không chúc lập tức cưỡng hôn em” – Ngón Hoa cười tà mị, giọng nói pha chút giễu cợt lại mang chút gì đó như uy hiếp.

“Có ai ngang ngược như anh không?” – An Di kháng nghị.

“Cho em ba giây suy nghĩ” – Ngôn Hoa thân nhiên nói.

“Anh ... lru mạnh”

“Còn hai giây”

“Buông em ra, mọi người nhìn thấy bây giờ”

“Một giây” – Gương mặt tuấn mỹ của Ngôn Hoa dần dần phóng đại trong tầm mắt An Di.

“Chúc anh năm mới ... năm mới ...” – An Di ngập ngừng luống cuống.

“Năm mới thế nào?” – Ngôn Hoa nhú mày.

“Năm mới ... tiền tài danh vọng ngày càng thăng tiến” – An Di qua loa đại khái nói bừa một câu chúc mang tính phổ thông, cũng may vừa rồi cô không chúc anh một năm mới mới hơn năm cũ, nếu không nhất định bị anh bắt bẻ rồi.

“Chỉ vậy thôi?” – Ngôn Hoa hỏi lại.

“Vâng”

“Lập tức li xi cho em”

Ngôn Hoa không cho An Di kịp trở tay, bờ môi lạnh lạnh nhan nhản một chút mùi nước cạo râu hương bạc hà cúi xuống tìm kiếm cánh môi mềm mại của An Di, nhiệt tình chiếm lấy hương vị ngọt ngào của cô. An Di càng lúc càng nói lỏng phòng ngự, cả người mềm nhũn tựa hồ muốn tan theo nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt của Ngôn Hoa, còn anh lại mãnh liệt như dã thú xông chuồng, một mực muốn đem làn môi căng mọng của cô giầy vò thật lâu, không những thế, lưỡi anh bắt đầu không an phận cạy mở hăm răng của An Di, tham lam quán lấy chiếc lưỡi dính hương của cô, cùng cô dây dưa ...

Ánh nắng đầu tiên của ngày mới soi bóng đôi tình nhân mặn nồng trong sân vườn toả ngát hương hoa. Cảnh tượng nhu tình này thật khiến người ta ngưỡng mộ bội phần.

An tổng đang có nhã hứng định đi tản bộ, vừa bước ra vườn đã bị màn hôn cuồng nhiệt của đôi trẻ khiến cho sững người, cuối cùng quay đầu âm thầm trở vào nhà, ông lắc đầu, dung túng đến thế là cùng rồi.

“Thờ. Em bị ngốc à? Muốn chết cũng đừng vì lí do bị anh hôn đến chết chứ?” – Giọng nói khản trương của Ngôn Hoa khiến An Di bừng tỉnh, lúc này mới chợt nhớ là còn phải hồ hấp, hai gò má phúng phính đỏ ửng vì ngượng.

“Đồ lừa đảo, huhu buông em ra” – An Di cựa quậy.

“Nhìn xem trong tay là thứ gì?”

An Di nhìn xuống tay mình, quả thực cái bao li xi đã được anh nhét vào tay cô từ khi nào không biết. An Di cup mắt, đẩy Ngôn Hoa ra chạy vào nhà.

Ngôn Hoa lớn tiếng nói vọng theo: “So với tiền tài và danh vọng thì anh muốn em hơn, thà chúc anh mau chóng có được em thì còn tốt hơn. Đừng quên em còn nợ một bài luận văn, sau kì nghỉ Tết lập tức nộp bài. Anh về đây !”

“Biết ngay là anh không có ý tốt lành gì mà” – Tên đáng ghét Ngôn Hoa, tên xấu xa Ngôn Hoa. An Di khóc thét trong lòng, anh không nhắc thì cô cũng quên bên bài luận văn bị anh đích thân gọi tên lệnh phải làm trước mặt cả lớp.

An Di về phòng mở bao li xi của Ngôn Hoa ra, hé mắt nhìn vào liền thấy tiền, hai mắt sáng rực rút nó khỏi phong bao, thì ra anh cũng biết phải li xi thế nào sao? Ánh mắt An Di dừng lại trên dòng chữ nhỏ được viết tay bằng mực đen trên tờ tiền mệnh giá ... một đô la Mỹ.

‘Lớn nhanh một chút bé con của anh. Anh yêu em’

“Có ai chúc năm mới như anh không chứ?” – An Di mỉm cười, vô thức đưa tay xoa xoa dòng chữ thanh mảnh gọn gàng quen thuộc của anh, nét chữ cũng hết như tính cách của anh, dứt khoát, rành mạch. Em cũng yêu anh, rất yêu anh.

*10300 chữ, dài nhất từ trước tới giờ luôn !!! Nghỉ Tết vui chứ bà con?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Sự Trùng Phạt Ngọt Ngào

Vĩnh viễn là một lời thề vô cùng đắt giá

Em giữ không được, cũng nhìn không thấy

Cuối cùng đều sẽ theo sóng biển tan biến vô hình

Đừng nói với em vĩnh viễn, vĩnh viễn và vĩnh viễn

Vĩnh viễn không phải là tương lai mà em muốn

Chỉ cần anh đã từng yêu em thì cũng đủ rồi

Cho dù cuối cùng tình yêu có tan vỡ

Chỉ xin anh giữ lại hình bóng của em trong lòng

Tết năm nay dường như có một điều gì đó rất khác, một luồng sinh khí mới len lõi khắp các ngõ ngách nhộn nhịp, sự khác biệt đó đến từ trong tâm mỗi người, khi con người ta vui, mọi thứ diễn ra dường như cũng đều sẽ có một khởi điểm vui vẻ giống như vậy. Đi giữa không gian ngập tràn sắc đỏ của phố phường ngày đầu năm, bắt gặp đâu đâu người ta cũng sơn nhà một màu đỏ rực, dán những câu đối đỏ, treo lồng đèn đỏ. Bởi người dân tin rằng màu đỏ sẽ xua đuổi ma quỷ và đem lại nhiều điều may mắn, người ta tổ chức hoạt động cúng tổ tể thần, để cầu mong một năm mới mưa thuận gió hòa, an khang thịnh vượng.

Tay trong tay trên con phố nhỏ giữa thành phố D rực rỡ về đẹp nửa hiện đại, nửa cổ kính, hòa quyện trong từng không gian kiến trúc, phố phường tấp nập hàng quán, họ không nghỉ ngơi mà dường như còn bày bán nhiều món hàng hơn để lấy lộc đầu năm. Thành phố D vốn đã đẹp thì vào ngày Tết càng trông như bức tranh thiên nhiên đặc sắc của tạo hóa. Những giọt nắng xuân lạng lẽ rót xuống vạn vật, phản chiếu lấp lánh. Cảnh đẹp thanh lịch, tao nhã ở đây đã làm rung động không ít tao nhân mặc khách, rực rỡ như những dải lụa đủ sắc màu bởi những vườn hoa bùng lên khoe sắc thắm.

An Di khẽ nghiêng đầu tựa vào vai Ngôn Hoa, dường như anh cũng đang bận đắm chìm trong không khí hạnh phúc này, bàn tay đan vào tay An Di càng siết chặt hơn.

“Xin lỗi anh, mấy hôm rồi bạn cùng cả nhà tiếp đãi họ hàng ... không màng đến anh” – An Di nói lí nhí bên tai Ngôn Hoa.

“Suýt ... như lúc này chẳng phải rất tốt sao? Ba em hình như đã ngầm thừa nhận anh rồi, không cần phải vội ... Anh sẽ khiến ông ấy toàn tâm toàn ý giao em cho anh” – Ngôn Hoa xoa đầu An Di, giọng trầm ấm khẳng định chắc nịch.

“Ai nói sẽ theo anh đâu chứ?” – An Di dẫu mới kháng nghị.

Ngôn Hoa mỉm cười véo mũi An Di: “Em chỉ có thể theo anh và cũng chỉ có anh có đủ tư cách mang em đi, em vĩnh viễn là của anh, vĩnh viễn, vĩnh viễn, của một mình anh, biết không?”

“Ngang ngược, bá đạo” – An Di cười tít mắt, lời nói thì kháng cự nhưng trái tim thì từ lâu đã bị cướp đi mất rồi, muốn không theo cũng không được ... và lại, người cũng theo luôn rồi chẳng phải sao?

Từ trong nhà nào đó vọng ra âm thanh của một bài hát tựa như đã được nghe qua ở đâu đó rồi, giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng, lưu lại trong tâm trí người nghe một chút gì đó trầm mặc, một chút gì đó cảm thông ...

...

[1] Vĩnh viễn vĩnh viễn

Em vẫn cho rằng bản thân có thể rất kiên cường

Nhưng hóa ra em cũng biết cô đơn và sợ hãi giống như anh

Mỗi đêm không có anh bên cạnh

Những vì sao cũng giống như em, hờ hững treo cao trên trời

Thoáng sáng bùng qua rồi vụt tắt

Ngoài cửa sổ, bầu trời không biết từ khi nào thì sáng tỏ

Hóa ra thời gian em thao thức đã càng lúc càng dài

Không có anh bên cạnh, theo bước chân em lưu lạc nơi đất khách quê người chỉ còn cơn gió lạnh

Em sợ sự tưởng niệm của mình không thể vượt qua đại dương sâu thẳm

Đừng nói với em vĩnh viễn, vĩnh viễn và vĩnh viễn

Vĩnh viễn là một lời thề vô cùng đắt giá

Em giữ không được, cũng nhìn không thấy

Cuối cùng đều sẽ theo sóng biển tan biến vô hình

Đừng nói với em vĩnh viễn, vĩnh viễn và vĩnh viễn

Vĩnh viễn không phải là tương lai mà em muốn

Chỉ cần anh đã từng yêu em thì cũng đủ rồi

Cho dù cuối cùng tình yêu có tan vỡ

Chỉ xin anh giữ lại hình bóng của em trong lòng

...

Ngôn Hoa dừng lại bên một hàng đồ lưu niệm trên phố, chiếc bàn gỗ bày biện đủ loại hàng hoá nhỏ nhỏ xinh xinh, một đôi nhẫn bằng đá trông rất bắt mắt lập tức thu hút sự chú ý của anh. Ngôn Hoa không nói gì kéo tay An Di dẫn đến trước gian hàng, trên môi anh nở ra một nụ cười mê hồn khiến cho người phụ nữ bán hàng suốt nửa thì say ngất, bàn tay không chân chừ, nhắm trúng đôi nhẫn ấy đưa lên nhìn đi nhìn lại rồi lên tiếng đưa ra cho người bán hàng một câu hỏi với giọng điệu hơn chín phần là khẳng định.

“Thạch anh pha lê?”

“Vị tiền sinh đây thật có mắt nhìn, đây đúng là thạch anh pha lê, cũng là món đồ lưu niệm có giá trị nhất trong số ở đây” – Người phụ nữ hai mắt sáng rỡ khi thấy hai vị khách toàn thân toát ra một nét sang trọng, nam thanh nữ tú, phải nói đây là lần đầu tiên chị ta nhìn thấy một đôi mà ngay cả khi thể lẫn nhan sắc đều có thể xem là cực phẩm của cái đẹp.

“Tôi mua chúng” – Ngôn Hoa rút ví lấy một tờ tiền mệnh giá lớn hơn giá trị của đôi nhẫn rất nhiều đặt trên bàn rồi quay sang nhìn An Di, vẻ mặt thâm tình chất chứa sự yêu thương vô vàng, anh nâng bàn tay trắng mịn nhỏ của cô lên, đặt lên đó một nụ hôn đầy sự sùng ái và cung chiều: “Bảo bối, em là của anh. Ở bên anh nhé?”

Chiếc nhẫn bằng đá thạch anh lạnh lạnh được đeo vào ngón giữa thanh mảnh trên bàn tay trái của An Di, cảnh tượng bày tỏ hết sức điễm tình được người qua đường vô cùng ngưỡng mộ vô thức ngoái đầu nhìn thôi cũng đủ thấy ganh tỵ, tại sao lại có người đàn ông đẹp trai phong độ như vậy lại như tình địch dằng như vậy? Tại sao có người con gái vừa xinh đẹp lại vừa trong sáng như thế? Hai người họ có phải là thiên sứ do Chúa trời tạo nên hay không?

Có lẽ ai nấy đều không khỏi tự thầm hỏi lòng mình vô vàn câu hỏi sau khi nhìn thấy màn thể hiện tình cảm của Ngôn Hoa. An Di ngăn người mất mấy giây, xung quanh trở nên náo nhiệt khiến trái tim đang trôi bồng bềnh giữa đại dương của An Di bị kéo về hiện thực. Nhìn thấy chiếc nhẫn thạch anh đã nằm trên ngón tay mình từ lúc nào, tựa như pha lê, trong suốt, tinh khiết, chế tác không quá cầu kì chỉ là một chiếc nhẫn bo tròn dạng cổ điển, một vầng sáng nhẹ toả ra do phản xạ với ánh mặt trời, An Di ngẩng mặt lên nhìn Ngôn Hoa, đôi hàng mi dài mẽ người khẽ run run theo từng nhịp thở, đôi môi mông ẩn hiện một nét cười lan toả, đôi mắt đen láy sâu hun hút nhìn cô đầy yêu thương lại như có chút trông chờ.

“Đây không được tính là cầu hôn đó chứ?” – An Di nghi hoặc hỏi.

Ngôn Hoa đáp thân nhiên: “Tất nhiên không phải rồi ... nhưng nếu em muốn nghĩ như vậy thì anh cũng không ngại” – Thật ra cầu hôn đại tiểu thư em sao lại có thể sơ sài như thế này được? Người con gái anh yêu tất nhiên phải là người hạnh phúc nhất khi được cầu hôn mới được, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc thôi đồ ngốc à ... chỉ muốn tặng nhẫn thôi mà em đã cảm động thế sao?

Một cảm giác ấm áp len lỏi từ trong đáy tim, hai gò má phúng phính bắt đầu ửng đỏ như cà chua chín, làn môi anh đào cuối cùng cũng e thẹn mím lại là lộ ra lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, lời đáp còn ở khoé môi, chưa kịp cất lên xung quanh đã có tiếng mọi người thúc giục.

“Đồng ý đi”, “Mau gặt đầu đi”, “Anh ấy rất thật tâm mà”, “Mau đi cô gái” ...

An Di thoảng ngược, Ngôn Hoa nhận ra được ánh mắt trốn tránh của cô liền dang tay kéo cô ôm vào lòng trong tiếng hoan hô vỗ tay chúc mừng của người qua đường mỗi lúc một đông. Anh cất giọng trầm trầm dễ nghe của mình, mang theo một chút ngang ngược bá đạo mà nói rằng: “Thạch anh pha lê tượng trưng cho tình yêu sâu đậm và vĩnh cửu mà anh dành cho em, tượng trưng cho sắc đẹp, sự trong trắng và ngây thơ của em. An Di, cho dù em có trả lời đồng ý hay không thì cả đời này anh cũng vĩnh viễn không bao giờ buông em ra, không cho em có cơ hội rời khỏi anh. Nhẫn của anh cũng đã nhận rồi, người cũng phải theo anh về thôi.”

Niềm hạnh phúc to lớn ngập tràn trên gương mặt cô gái nhỏ vui trong khuôn ngực Ngôn Hoa, giọng nói lí nhí khẽ vang lên như một viên kẹo ngọt khiến cho người đàn ông phút chốc muốn biến mình thành trẻ con, mặc sức chiêm hữu lấy sự ngọt ngào ấy.

“Em sẽ luôn ở bên cạnh anh. Ngôn Hoa, em yêu anh ... Nhưng đây không tính là cầu hôn đâu nhé, bốn tiểu thư còn chưa đồng ý gả cho anh đâu.”

“Ừm, đây là vật làm tin. Nhắc cho em nhớ, dù sao em cũng không thoát khỏi anh đâu bé con à”

Bóng dáng người thanh niên mảnh khảnh khuất dần sau mái ngói đỏ phía cuối đường, khẽ nhún vai một cái cười nhạt rồi quay người bước đi. Chỉ cần cậu có thể hạnh phúc, tố nguyện làm cái bóng của cậu, vẫn sẽ không hề thay đổi, vẫn sẽ thấy vui khi đôi môi cậu cất tiếng cười, thấy đau lòng khi hai hàng lệ nhỏ thấm ướt khoé mi kia, bờ vai này mãi mãi vẫn sẽ là chỗ dựa cho cậu ... dù biết rằng cậu sẽ chẳng bao giờ cần đến nó nữa.

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn, chỉ có việc học hành là luôn tiếp diễn như vậy, sân bay thành phố D...

An Di bịn rịn ôm chào tạm biệt từng người trong nhà, Vinh Hy từ bên ngoài mang va li hành lí khệ nệ bước đến, An Di mỉm cười chủ động dang tay ôm lấy anh khiến cho anh cũng sững người, còn ai đó thì mặt mày sa sầm đứng ở một góc, đôi mắt cơ hồ dâng lên một chút phẫn nộ lẫn không cam lòng.

“Anh Vinh Hy, anh mãi anh trai tốt của em. Thay em quan tâm mọi người trong nhà một chút, nhất là vị tổng tài mặt lạnh kia. Cảm ơn anh” – An Di vui vẻ đùa.

“Ranh con, giữ gìn sức khoẻ cho tốt, đừng suốt ngày chỉ biết có học hành thôi ... em gái ngoan” – Vinh Hy khó khăn nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Nhớ canh chừng đại sư huynh phong lưu kia cho tốt, đàn ông quá đẹp, quá tài giỏi chẳng khác nào của nợ, chỉ suốt ngày kêu ổng gọi bướm” – An Hạo vuốt cằm nhìn hai ông anh ở đằng xa bất giác lắc đầu: “Thật ra gốc một chút như anh Du Thăng thì phận làm em đây cũng chẳng phải hao tâm tổn sức lo nghĩ cho đồ đầu heo chị, giữ sức khoẻ đây”

“Thằng nhãi này, chị đánh chết em” – An Di vung tay đuổi đánh An Hạo.

“Được rồi, mau đi đi, kéo muộn chuyến bay” – An tổng háng giọng nhắc nhở.

“Tạm biệt cả nhà, cháu chỉ có thể đến thăm mọi người được một hôm thôi, cháu phải về trường có chút việc.” – Du Thăng cuối đầu đáp lễ rồi bước đi.

An Di vẫy vẫy tay chào cả nhà rồi cũng tiếp bước theo sau, Ngôn Hoa hậm hực, gương mặt xám xịt nhận lấy hành lí của An Di từ trong tay Vinh Hy.

Du Thăng khựng lại một chút, cậu quay sang nhìn An Di, khoé mắt ẩn chứa một nỗi niềm thầm kín khó tả, An Di thấy thấy cậu nhìn mình chằm chằm thì cũng đứng lại một lúc, Du Thăng lên tiếng: “Có thể hôn tạm biệt lần cuối không...?”

Thấy An Di do dự, khoé môi Du Thăng mấp máy định nói gì đó rồi lại thôi, cậu chỉ cười nhạt mà nói: “Được rồi, vậy ôm một cái thôi nhé? Không phải đến tư cách một người bạn tốt cũng không có sao?”

An tổng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Du Thăng, chân mày co lại có chút phiền lòng, ông thờ dãi một hơi: “Nếu không có ... thì hẳn chúng nó đã thành đôi rồi, việc này là chúng ta nợ Du gia” – Thật ra ông hoàn toàn muốn nói là nếu không có tên khốn nào đó chen chân vào thì hẳn An Di và Du Thăng mới là một đôi hoàn hảo trong mắt ông, không hiểu mấy ngày gần đây ông đã ăn phải bùa gì rồi, cứ hết lần này đến lần khác vô thức mờ lòng với hán ...

Ngôn Hoa đương nhiên nghe hiểu lời nói mập mờ của An tổng, sắc mặt của anh càng lúc càng trở nên khó coi, kéo đồng hành lí về phía chỗ An Di đang dang tay ra chuẩn bị ôm Du Thăng ... anh nhào tới, chen vào giữa rồi dang tay ôm lấy cậu ta, còn An Di thì ... tất nhiên là ôm lấy anh từ đằng sau rồi.

“Thật ngại quá, An Di bây giờ đã là người có bạn trai rồi, là bạn trai của cô ấy đương nhiên tôi không đồng tình nhìn người đàn ông khác động chạm vào cô ấy rồi, dù sao cũng là người của tôi, tôi thay cô ấy ôm cậu vậy. Cũng chẳng khác gì nhau là mấy. Vậy đi, cậu đi Anh, chúng tôi đi Mỹ, có duyên sẽ lại gặp ... Nhưng mà chắc sẽ không đâu” – Nói rồi Ngôn Hoa còn mặt dày vỗ vỗ mấy cái vào lưng cậu ta rồi kéo An Di đang lăm lăm mặt giận đi thẳng vào trong để mặc Du Thăng đứng ngẩn ra đó.

Mấy người nhà họ An chứng kiến ba người làm trò giữa sân bay thì cười đến đau cả bụng, An tổng thật không thể nhìn nổi nữa liền quay bước rồi đi, ông không ngừng đưa tay bóp trán tự trấn an mình, hán ta là một tên điên, mặt dày vô sỉ, thật sự không còn chút thể diện nào.

...

“Anh làm gì vậy? Em chỉ là chào tạm biệt cậu ấy thôi mà?” – An Di véo mạnh vào hông Ngôn Hoa đang bận đứng làm thủ tục xuất cảnh.

“Thì anh đã thay em làm việc đó rồi” – Ngôn Hoa cất giọng bình thản như đó là điều hiển nhiên.

“Anh thật là trẻ con” – An Di tăng lực véo mạnh hơn nữa.

Ngôn Hoa quay sang lườm nguyệt cô một cái: “Cậu ta có tư tâm, anh là đàn ông tất nhiên nhìn ra ngay. Anh không muốn người đàn ông khác động vào em”

“Người đàn ông khác mà anh nói cậu ta là bạn thân mười mấy năm của em, cậu ta cũng từng là học trò của anh” – An Di nhăn mặt.

Ngôn Hoa nhận lại giấy tờ từ cô nhân viên xong liền quay lại nhìn An Di chằm chằm, dường như tâm trạng của anh vì lời nói bóng gió của An tổng lại thêm lời trách móc của An Di làm cho trở nên vô cùng xấu: “Cậu ta còn là thanh mai trúc mã của em, suýt nữa thì trở thành chồng em, còn tôi, theo lời ba em thì tôi chỉ là một tên thầy giáo vô lại chen chân vào hạnh phúc đã được định sẵn của em, mãi mãi chỉ là người ngoài cuộc, là người ngoài cuộc trong hạnh phúc

của em. Việc em ôm cậu ta hay không chẳng liên quan gì đến tôi, tôi không có quyền ghen cũng chẳng có quyền ngăn cản, vừa rồi là tôi sai. Bây giờ em có thể lập tức quay lại, có thể ôm, có thể kể khổ, kể khổ với cậu ấy rằng ở bên tôi em không vui đến nhường nào, cũng có thể không đi Mỹ nữa, trực tiếp theo cậu ấy về Anh. Được chứ, bây giờ thì đúng với ý của em rồi chứ?”

An Di ơi An Di, đến khi nào thì em mới nhận ra anh mọi chuyện đều là vì em mà làm đây? Nếu trước đây cậu ta chưa từng bạo gan dám động đến em, nếu lúc nãy trong lòng cậu ấy đừng có dụng ý khác ... anh sẽ rộng lòng một chút xem như không có gì. Nhưng sự thật không phải là vậy, rõ ràng đến người ngốc cũng có thể nhận ra, còn em lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm mất giận với anh, người lẽ ra nên giận là anh mới đúng chứ? Anh là đàn ông, đương nhiên anh biết ghen rồi, em là đồ ngốc, ngốc chết đi được !

An Di cụp mắt, im lặng đứng ngây người không đáp lại cũng không có ý định dời đi. Hai người cứ đứng chết trân ở đó một lúc lâu, không gian xung quanh dường như cũng chút lắng đọng. Ngón Hoa tức giận đủ rồi lại nhận thấy vừa rồi mình có hơi nặng lời, vô tình lại nhắc đến chuyện không vui trước kia, biết làm sao được, anh là người đàn ông cao ngạo như vậy làm sao có thể cúi đầu chịu thua một người hai lần, An tổng – An Thành, thái độ bằng mặt không bằng lòng của ông ấy khiến cho Ngón Hoa cảm thấy lòng kiêu hãnh của mình thấm hại vô cùng, anh yêu An Di, cô cũng yêu anh, vậy tại sao ông ta cứ nhất quyết phải xem anh là cái gai trong mắt như vậy ... anh thật không hiểu nổi nữa, lẽ nào những việc anh làm còn chưa đủ chân thành hay sao?

Nhìn thấy bờ vai nhỏ của An Di run lên nhè nhẹ Ngón Hoa vô thức giạt mình hoảng sợ, anh sợ những lời vừa rồi của mình khiến cô đau lòng, cô sẽ không khóc đó chứ, anh chỉ nhất thời nóng giận mà thôi ...

Ngón Hoa thận trọng nâng khuôn mặt An Di lên, chỉ sợ nhìn thấy đôi mắt long lanh xinh đẹp ấy sẽ chực rơi lệ, như thế anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

“An ...”

“Du Thăng là thanh mai trúc mã của em, cậu ấy cũng suýt nữa đã trở thành chồng em, ba em chính xác là vẫn chưa gỡ bỏ nút thắt trong lòng hoàn toàn cho nên vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận anh, vừa rồi em thật sự định ôm tạm biệt Du Thăng, em cũng hoàn toàn có thể quay lại trực tiếp cùng cậu ta sang Anh, những điều anh nói đều hoàn toàn không có sai. Em có thể ...” – giọng nói và ánh mắt An Di lúc này cực kì kiên định khiến cho Ngón Hoa thoáng sững người, An Di dường như quay trở lại là một cô nàng lớp trưởng danh giá, mạnh mẽ lúc nào cũng ương ngạnh thậm chí chống đối lại anh, tâm tư của Ngón Hoa lại như trở về thời điểm mình vừa mới gặp cô vào hai năm trước, bỗng chốc trong lòng anh thoáng qua một chút hoảng sợ, hình ảnh cô nàng ngổ ngược bị anh giận dữ mắng vì không tập trung trong giờ học, sau khi anh đi thi ury khuất khóc nức lên bờ vai của Du Thăng, mãi sau anh mới biết được thì ra đêm ấy cô bận thức làm vòng tay mắt mèo làm quà sinh nhật cho anh, còn vì vậy mà khiến cho tay mình bị thương ... là anh đã trách lầm cô, là anh làm cho cô khóc, là anh trực tiếp đẩy cô vào vòng tay kẻ khác ...

Ngón Hoa bắt đầu thấy hoảng loạn, anh lập tức ôm lấy An Di kéo vào lòng rồi nhất quyết ôm chặt cô lại, giọng nói của anh cũng bắt đầu bị tâm lí áp chế làm cho trở nên lạnh lùng khiến người ta hoảng sợ: “An Di ... em ... An ...” – Tất cả những gì muốn nói đột nhiên nghẹn ứ ở cổ họng khiến anh không tài nào thốt nên thành lời.

An Di rất kiên định, nhất quyết vùng ra, Ngón Hoa không muốn cưỡng bách cô liền buông tay để cô đẩy mình ra.

An Di gơ bàn tay nhỏ lên trước mặt Ngón Hoa, chiếc nhẫn thạch anh lấp lánh nổi bật trên ngón giữa thanh mảnh của cô đập vào mắt anh.

“Những việc anh vừa nói em có thể làm, hoàn toàn có thể nhưng anh nhìn thứ này đi, chẳng phải em đã nhận lời sẽ luôn luôn ở bên anh sao? Em đã từng là thanh mai trúc mã của người khác nhưng hiện tại em là bạn gái của anh, em đã suýt nữa lấy người khác làm chồng nhưng em hoàn toàn không có làm như vậy, ba em không chấp nhận anh nhưng em mới là người anh yêu, em chấp nhận anh, em đã định ôm tạm biệt Du Thăng rồi sau đó sẽ làm nũng để xoa dịu anh, vừa rồi em cũng có thể vì giận anh mà chạy theo Du Thăng ... Nhưng em không có làm như vậy, vì em biết anh sẽ giận, anh sẽ không được vui, mà anh lại rất lạnh lùng, anh trừng mắt lớn tiếng trách em. Vì sao chứ?” – Đáy mắt An Di loé lên một tia ury khuất nhưng cô tuyệt nhiên không có khóc, rất kiên định chất vắt Ngón Hoa.

“Vì anh ghen, An Di em là của anh, bất cứ người đàn ông nào khác cũng đều không được phép có tư tâm với em. Xin lỗi em, anh không cố ý lớn tiếng với em, anh thừa nhận vừa rồi tâm lí của anh vì việc khác mà tức giận, anh sai rồi em có thể tùy ý mắng anh như thế này, thậm chí đánh anh cũng được, anh thật sự sợ nhìn thấy em khóc, thà rằng em đánh anh mắng anh, chỉ cần đừng tùy tiện rời đi cũng đừng khóc. Anh xin lỗi” – Dứt lời, Ngón Hoa đem An Di kéo vào trong lòng, khuôn mặt anh vui trong làn tóc thơm tho của cô, hít lấy hít để mùi hương mê hoặc chỉ thuộc về riêng cô mà thôi. Có trời mới biết vừa rồi An Di đột nhiên trở nên lạ như vậy đã khiến anh sợ như thế nào. Từ khi ở bên anh, ngoài lúc ở trên giảng đường tỏ ra xa lạ lạnh nhạt thì An Di đều dịu dàng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, khiến anh cũng vô thức quên mất An Di mà anh biết thật ra cũng là một cô gái mạnh mẽ, ương ngạnh. Những lần anh cô ý gọi đến tên cô trong giờ giảng cô đều dùng giọng điệu này đối đáp với anh như thể dễ dàng nhận ra dụng ý anh gọi đến mình. Lẽ ra anh không được quên mới phải, từ khi nào anh trở thành tên ngốc đãng trí rồi?

...

Máy bay đã cất cánh, trong lòng Ngón Hoa vẫn còn ngổn ngang suy nghĩ, cái đầu không an phận của An Di tự lúc nào đã ngã vào lòng Ngón Hoa ngủ rất say sưa, Ngón Hoa cười khổ, chính lại tư thế của cô một chút rồi thở dài thì thầm “Bé con, anh thật không thể coi thường em, làm anh sợ muốn rã cả tim”

An Di mơ màng mấp máy môi: “Anh là tên ngốc, tên đầu đất, tên tự mãn, bá đạo, EQ thấp, phải mắng cho anh chết”

Ngón Hoa nhúu mũi, bàn tay lạnh ngắt đưa lên véo cái má hồng mẫm mẫm của An Di: “Con heo ngốc này, thì ra em có ý mắng anh, em thật quá đáng, dậy ngay cho anh”

“Aaaa ... aaa ... aaa ... Đau” – An Di vẫn chưa ngủ sâu bị Ngón Hoa làm cho đau đến bưng tỉnh.

Hai tay xoa má mình An Di bất mãn hét to: “Tên côn đồ này, dám véo má bọn tiểu thư?”

Xung quanh được phen náo động, ánh mắt hành khách khoang thương gia đều lập tức đổ dồn về phía này, Ngôn Hoa biết tông cô nhóc tinh nghịch này có ý gì, anh nhìn quanh quất một lượt rồi xua tay: “Xin lỗi thật ngại quá bạn gái tôi gặp ác mộng. Tôi lập tức đỡ cô ấy, làm phiền rồi”

Đội ánh mắt mọi người dần tản đi cả, Ngôn Hoa mới nhả nhó gỡ cánh tay mình vừa bị An Di cắn đến nham đầy máu răng ra, khẽ chau mày một cái rồi cúi xuống, hai bàn tay Anh Di tựa quây liền bị anh một tay cố định ngay trên đỉnh đầu, Ngôn Hoa nhìn bộ dạng giấy trời chết của An Di như đang xem trò vui, còn An Di lúc này cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm trong đôi mắt trông như thú hoang của Ngôn Hoa.

An Di biết người đàn ông này rõ là muốn làm càn mà, nhưng không thể phản kháng thì cánh môi đã bị Ngôn Hoa thô lỗ chiếm hữu, mặc sức tấn công đến hàng phòng ngự cuối cùng của cô, chiếc lưỡi của anh thuần thục trên đầu toàn bộ khoang miệng An Di, cuồng dã nuốt lấy sự ngọt ngào đầy mê người của cô.

Đầu óc An Di lúc này đã hoàn toàn mờ mịt, toàn thân vô lực mặc cho tên càn rỡ Ngôn Hoa tham lam chiếm tiện nghi. Sau một hồi thỏa mãn rồi cục anh cũng chịu buông tha cho cô, trước khi rời khỏi còn ranh mãnh cắn nhẹ lên cánh môi đã bị giày vò đến đỏ mọng của cô, anh còn không chút ngượng ngùng nở một nụ cười tà mị cất giọng: “Phạt xong rồi, bây giờ em có thể ngủ” – Nói rồi anh kéo chân lên đắp cho An Di, nghiêng người vòng tay ra sau để đầu cô trượt sang vai mình, hai mắt anh cũng từ từ khép lại, ý cười trên môi vẫn chưa tan ... An Di hận nỗi không thể ngay lập tức tặng cho tên ngang ngược này một cước bay khỏi đây ... Đồ gian thương !

*4600 chữ ! Chuyện là có một số nhân vật không chỉ khur khur mà xuất hiện như vậy, cái gì cũng có dự tính của nó, trước khi kết thúc sẽ có ngược, còn nặng hay nhẹ là tùy thuộc vào tâm trạng tác giả lúc đó, vẫn còn đang phân vân bởi thương hai người còn không hết sao nữ ngược nặng đây ... Nói chung là cũng sắp hết rồi !!! Vậy đó, báo trước chuẩn bị tinh thần nha huhuhu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

“Vì em anh không ngại phá vỡ bất cứ nguyên tắc nào của mình”

THÀNH PHỐ BOSTON – TIỂU BANG MASSACHUSETTS

Thành phố đang ở trong tháng lạnh nhất của năm, vừa bước xuống khỏi taxi từ sân bay về An Di không khỏi suýt xoa vì lạnh, Ngôn Hoa còn đang bận luôn tay chuyển hành lý của cô vào trong thì cô đã vụt chạy đến thang máy rồi.

“Em vội gì chứ?” – Ngôn Hoa cau mày nhìn vào chỗ phòng bảo an của khu nhà.

“Không nói cho anh biết được, anh vào nhanh lên” – An Di giục giã.

Trông bộ dạng vội vội vàng vàng của An Di từ sân bay về Ngôn Hoa đã biết ngay nguyên do, cô ngốc này chắc chắn là chơi vui đến quên mất mình còn nợ một bài luận văn rồi, anh không hỏi gì thêm chỉ lẳng lặng giúp cô mang hành lý lên nhà. Anh vốn định về ngay vì còn bận việc ở phòng thực nghiệm nhưng xem ra hôm nay mọi chuyện đều phải hoãn lại rồi ... vì cô ngốc này.

Thang máy ‘ting’ một tiếng An Di đã chạy vội vào trong nhà, giọng nói trong trẻo từ trong phòng ngủ nói lớn vọng ra: “Anh cứ để hành lý ở tạm đâu đó, em sẽ sắp xếp lại sau. Hẹn gặp anh ngày mai, giáo sư!”

Ngôn Hoa cười khổ đem chỗ hành lý mang vào phòng cho An Di mới biết cô vừa về đã chạy đi tắm rồi, anh rảo một vòng quanh nhà thấy đồ đạc có chút lộn xộn, trên bàn trà còn có vỏ bánh kẹo đang ăn dở và vài quyển tạp chí, máy sấy tóc nằm lẫn lóc trên sofa, kệ sách nhỏ chỉ chít những quyển truyện manga để lẫn với sách tham khảo chuyên ngành, trên bảng ghi chú có dính một tờ giấy xem chừng được viết cách đây không lâu, căn bếp lạnh lẽo chứng minh rõ một điều là chủ nhân của nó rất ít khi dùng đến chỗ này, tủ lạnh chỉ vồn vện vài chai nước và một hộp sữa tươi ... Ngôn Hoa lắc đầu thở một hơi dài, một người bị mắc chứng ưa sạch sẽ và yêu cầu chất lượng sống cao như anh nhìn đến cảnh hỗn loạn này thì đương nhiên không tránh khỏi khó chịu, xem ra anh phải cải thiện lại cách sinh hoạt của hai cô tiểu thư nhà này rồi.

An Di tắm xong trở ra thì Ngôn Hoa đã dọn dẹp xong một lượt, nhưng cô cũng không để ý mấy vì từ lúc vào nhà cũng không màng nhìn đến một lần xem có gì lạ không, tờ ghi chú của Gia Ân bảo rằng trong khoảng thời gian vừa rồi cậu ấy cũng ít khi về đây cho nên đã cho người làm và đầu bếp nghỉ phép, cả mấy anh vệ sĩ cũng được cho nghỉ nốt, ngày mai cậu ấy sẽ dọn từ chỗ Tony về lại.

An Di bê laptop vào luôn trong bếp định tìm chút gì đó vừa ăn vừa làm luận văn, mở tủ lạnh ra chỉ thấy mỗi một hộp sữa thì cũng bầm bụng đành chịu, dù gì bây giờ cũng không còn sớm, nếu ra ngoài ăn nữa thì chắc chắn không làm luận văn kịp sáng mai nộp...

Ngôn Hoa đi bộ đến tận cuối phố để tìm một cửa hàng tiện lợi, chỉ có thể mua vài nguyên liệu đơn giản để làm một hai món ăn nhẹ, lúc anh trở lại thì An Di đang cuộn tròn trong chăn cặm cũi bên màn hình laptop, cơ bản là không hề để ý đến sự hiện diện của anh, vào bếp thì thấy chiếc ly rỗng đặt trên bàn ăn, bên cạnh là hộp sữa tươi vừa nãy. Lẽ nào cô ngốc này định bữa tối chỉ uống bao nhiêu đây sữa thôi hay sao? Thật khiến cho anh phải lo lắng mà ...

Bụng đang đói cồn cào, An Di không tài nào tập trung vào làm bài được, không những vậy hình như còn bị ảo giác nữa thì phải, tại sao tự dưng lại nghe được mùi bơ rất thơm vậy? Tập trung tập trung, nếu không ngày mai sẽ bị tên giáo sư hắc ám kia đòi nợ cho xem, Ngôn Hoa đáng ghét không chút nề tình, rốt cuộc anh công tư phân minh ở chỗ nào chứ? Rõ ràng là ‘công trả tư tư thù’ mà ... Ôi đói chết bảo bối rồi !!!

Cuối cùng thì mùi thơm của đồ ăn cũng thành công đánh bại An Di, cô vốn nghĩ là ý chí của mình rất mực kiên định cho đến khi không chịu được nữa mà vữa ra như đồng bần nhào mới lồm cồm bò dậy đi vào bếp.

Nhìn đến bàn ăn được bày ra món mì trộn và tôm cuộn bơ tinh tươm nóng hổi, An Di đầu tiên là trấn an tinh thần nghĩ rằng mình thật sự đói đến hoa mắt luôn rồi, như vậy cũng có thể tưởng tượng ra được, hình ảnh, mùi hương rất còn chân thực nữa.

“Biết đói rồi sao?” – Ngôn Hoa đột ngột cất giọng rồi lù lù xuất hiện khiến cho An Di giật mình suýt thì hét lên.

“Anh ... anh chưa về sao?” – An Di lắp ba lắp bắp, hai mắt dán chặt vào đồ ăn trên bàn.

Ngôn Hoa bước đến bên cạnh, anh khẽ gõ vào đầu An Di trách móc: “Nếu anh về rồi thì có phải em sẽ như vậy qua đêm không?”

An Di bây giờ đâu còn nghĩ được gì nữa, bị Ngôn Hoa làm cho cảm động đến thế rồi mà, cô dang tay ôm chặt lấy anh, khuôn mặt nhỏ vui trong lòng anh khẽ thì thầm làm nũng: “Có cách nào khiến em ngừng yêu anh không? Anh là nhất. Cảm ơn anh”

“Được rồi, mau ăn đi” – Ngôn Hoa xoa đầu An Di, anh cũng không nghĩ là cô sẽ cảm động đến vậy, cô ngốc này rất dễ bị lấy lòng mà, nhất là bằng con đường dạ dày.

“Gần đây đâu có cửa hàng nào? Anh đi đến tận cuối phố à?” – An Di vừa ăn vừa suýt xoa khen ngon.

“Ừ, bình thường em gọi đồ đến ăn hay ra ngoài ăn?” – Ngôn Hoa chau mày nghiêm túc hỏi.

“Hmmm ... Thực ra thì lúc trước ba em có thuê sẵn đầu bếp, nhưng mà em toàn đi ăn cùng anh hoặc Gia Ân sẽ mua đồ ăn bên ngoài về cho nên bọn em chỉ dùng bữa tối của đầu bếp ở nhà một vài hôm thôi”

“Em luôn ăn uống không khoa học như vậy sao đại tiểu thư?”

“Trước đây thì không có, nhưng bây giờ thì ... Nếu bài tập ít đi một chút thì tốt rồi” – An Di ranh ma đá xéo Ngôn Hoa.

“Nguy biện” – Ngôn Hoa thẳng thừng phản bác. Anh dẫn chuyện gì đó, một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: “Dọn đến chỗ anh đi?”

An Di không nghĩ là Ngôn Hoa sẽ nhắc lại chuyện này, dù gì thì trông ra cũng bất khả thi rồi, không nghĩ đến Gia Ân, việc tai mất của ba đâu đâu cũng có khiến cô nghĩ cũng không dám to gan nghĩ là sẽ dọn đến sống cùng Ngôn Hoa.

An Di ngáp ngừng mãi cũng chẳng nói được lời nào đành kiếm chuyện đánh trống lảng đi: “Anh không bận gì sao? Ngày mai anh không phải đi dạy à?”

“Đừng tránh, trả lời anh đi. Không phải đã hứa sẽ ở bên cạnh anh sao?” – Ngôn Hoa trở tay vào chiếc nhẫn thạch anh trên tay An Di.

“Ồ bên cạnh anh không có nghĩa là dọn đến chỗ anh, anh biết là ba em sẽ không đồng ý mà, dù gì thì gia đình em cũng rất quý cù, ba em lại có chút tư tưởng phong kiến ... anh biết mà”

“Anh sẽ nấu ăn cho em hằng ngày” – Ngôn Hoa trầm giọng.

“Em cũng có đầu bếp riêng vậy?” – An Di đáp.

“Anh sẽ giúp em làm bài tập. Làm gia sư miễn phí cho em”

“Em có thể tự mình giải quyết chúng, anh đâu phải không biết năng lực của em?”

Ngôn Hoa vẫn mặt dày không bỏ cuộc, ngược lại còn cười rất tà mị: “Anh sẽ cho em ôm đi ngủ, sẽ hôn em mỗi ngày, sẽ cưng chiều em như công chúa, sẽ bảo vệ cho em ... nếu em thấy buồn anh còn có thể bán thân mua vui cho em, em không phải cũng có hứng thú với body của anh đó sao? Chắc chắn hơn hẳn mấy tên oắt con thần tượng của em mà”

An Di suýt thì nghẹn: “Anh ... Toàn là tự trục lợi cho mình, em có thể ôm Gia Ân đi ngủ, cũng không cần được hôn mỗi ngày, càng không muốn được cưng chiều như công chúa, em còn có vệ sĩ bảo vệ không cần anh phải lo lắng, còn cái kia thì ... em thà ngắm thần tượng thì hơn”

“Anh thật sự bị em làm cho không còn một chút tự tôn. Tuy em, em không dọn đến chỗ anh vậy thì anh cũng không ép. Anh đến đây là được.” – Ngôn Hoa nói xong thì từ trong va li hành lý của mình lấy ra một bộ đồ thể thao, nhắm đến phòng ngủ của cô mà đi.

An Di há hốc mồm hết với theo: “Anh định làm gì?”

Ngôn Hoa rất thản nhiên đáp lại: “Đi tắm”

“Anh ... anh có biết gương không vậy, trong nhà có hai người con gái ...” – An Di vụt chạy đến đứng dang tay chắn trước phòng ngủ.

“Gương? Từ lúc yêu em anh đã không còn biết gương là gì rồi.” – Ngôn Hoa thờ dãi nhìn An Di như con nhím nhỏ gồng mình cảnh giác, anh thờ dãi: “Ngày mai cô bạn kia của em mới về, vừa rồi nhà em rất bừa bộn, bên dưới hôm nay không có vệ sĩ, đầu bếp cũng không tới. Em nói đi nếu anh không phát hiện ra thì một mình em sẽ làm sao?”

“Em ...”

“Nếu em ít nghĩ cho người khác một chút và biết tự yêu thương bản thân mình một chút thì anh cũng an tâm phần nào. Đằng này ... em rất là ngốc.” – Ngôn Hoa đưa tay kéo An Di vào lòng, dịu dàng vuốt ve làn tóc mượt mà của cô: “Anh không an tâm, cho nên chỉ đêm nay thôi, anh sẽ ở lại đây”

An Di không kháng cự nữa, cả người thả lỏng, trên mặt phẳng phất một chút một mồi mặc cho Ngôn Hoa nhẹ nhàng ôm lấy mình: “Thật ra em cũng rất sợ, em cũng là một người nhát gan, em không hề dùng cảm như em vẫn thường thể hiện ra. Tất cả đều do em cố gắng hết sức mình muốn chứng minh cho ba biết em không phải là tiểu thư yếu ớt nhu nhược như ba vẫn nghĩ. Từ lúc yêu anh, anh luôn có cách phá bỏ vỏ bọc đánh đá của em, chỉ khi ở bên anh em mới có thể là chính mình, em mới nhớ rằng thì ra em cũng là một đứa con gái đơn thuần như vậy, muốn được mẹ nheo làm nũng anh, muốn được anh cưng chiều ...”

Bộ dạng này của An Di khiến Ngôn Hoa có chút đau lòng, anh cúi xuống véo nhẹ cái mũi xinh đẹp của cô, ôn nhu cất giọng: “Đồ ngốc à em đừng tự hạ thấp bản thân mình như vậy, em thật sự rất giỏi. Chỉ là không cần lúc nào cũng chú tâm đến việc học mà quên đi bản thân mình, cũng không cần ngốc nghếch lúc nào cũng nghĩ cho cảm nhận của người khác, ba em hay ai khác cũng vậy, em không phải sống cho ai khác mà là sống cho chính bản thân mình. Em muốn đánh đá cứ đánh đá, muốn mẹ nheo cứ mẹ nheo. Nghe lời anh ... dù tốt dù xấu anh đều trân quý tất cả những gì thuộc về em”

Giọng An Di lí nhí rồi nhỏ dần, tự dưng cô có cảm giác bụng mình co thắt dữ dội, đau đến mức chỉ biết bấu chặt vào bả vai Ngôn Hoa. Anh nhìn thấy biểu hiện của An Di thì mặt đánh lại, cô không kịp nói gì đã nồn thốc nồn tháo đến mặt mũi trắng bệch ra, trước lúc ngất đi thì cô cơ hồ chỉ còn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng cuồng cuồng của anh, nghe thấy giọng anh gấp gáp gọi mình.

...

An Di tỉnh lại thì đã là giữa đêm, ánh đèn phòng bệnh sáng choang khiến cho mắt cô có chút không thích ứng kịp, có tiếng nói chuyện nho nhỏ ở phía cửa vọng vào, Ngôn Hoa đứng quay lưng về phía cô đang thảo luận gì đó với một vị bác sĩ, anh bất giác xoay lại liền phát hiện An Di đã tỉnh rồi, cuộc nói chuyện dường như cũng dừng lại, Ngôn Hoa nhanh chóng bước đến bên cạnh cô, bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt của An Di, hai gò má phúng phính lúc nào cũng hồng hồng giờ đây không một chút huyết sắc khiến Ngôn Hoa không khỏi đau lòng.

“Em bị làm sao vậy?” – An Di thều thào lên tiếng .

“Cũng do anh quá bất cẩn không phát hiện ra hộp sữa em uống đã quá hạn, anh xin lỗi, bảo bồi anh xin lỗi” – cổ họng Ngôn Hoa như nghẹn lại, vừa rồi anh đã rất lo lắng cho cô, bàn tay vuốt ve mà cô có chút run rẩy khó nói thành lời.

“Em không sao rồi, anh đừng lo, là tự em không biết sữa bị hỏng thôi làm sao có thể trách anh được. Chắc là do lúc đó em đói quá chẳng còn cảm nhận được mùi vị gì cho nên mới không biết.” – An Di vươn tay nắm lấy tay Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa hít một hơi sâu như sắp chuẩn bị nói ra một điều gì đó rất quan trọng, đôi mắt ánh lên một sự kiên định: “Anh quyết định rồi, em dọn sang chỗ anh. Em không được từ chối nữa, anh không cho phép em từ chối, đồ của em đã chuyển qua xong rồi, bây giờ anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.”

An Di tròn mắt ngạc nhiên, cô không biết khoảng thời gian vừa rồi mình đã bỏ lỡ chuyện gì, chỉ có thể thấy được sự nghiêm túc và khí thế bức người của Ngôn Hoa làm cho mình cứng miệng không biết nên nói gì.

“Em không cần thắc mắc, cô bạn thân của em vừa mới bị anh đuổi về rồi, bây giờ em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời anh, nhắm mắt lại ngủ đi, anh bế em ra xe” – Ngôn Hoa cúi xuống hôn nhẹ lên mí mắt An Di, giọng điệu rõ ràng là đang ra lệnh.

“Nhưng mà Gia Ân ...”

Ngôn Hoa rất nhẹ nhàng bế bổng An Di lên, tay anh kéo cô vùi vào trong lòng mình, An Di chợt cảm thấy ấm áp, chiếc áo khoác của anh đã yên vị đắp trên người cô: “Đồ ngốc, đã bảo ít lo cho người khác rồi em không nghe lời anh sao? Cô bạn ấy của em hiện giờ đang sống cùng cậu nghiên cứu sinh của anh, còn cần em phải lo à?”

Thân hình đàn ông cao lớn ôm chặt lấy thân hình người con gái mảnh khảnh lúc này còn có chút yếu ớt trong ngực. An Di mơ màng thiếp đi rồi tỉnh lại, rồi lại thiếp đi, cả quá trình chỉ ý thức được có một vòng tay ấm áp luôn bao bọc lấy cô, dịu dàng mà tràn đầy yêu thương.

An Di tỉnh dậy lần nữa thì đã quá trưa rồi, cuối cùng cô còn nghĩ tất cả những việc vừa xảy ra chỉ như một giấc mơ nhưng khung cảnh quen thuộc trước mắt đã chứng minh cô hoàn toàn không mơ, cô thật sự chuyển sang sống cùng Ngôn Hoa sao? Chuyện này nói ra quả thật có chút gương ngui, dù sao hai người cũng đã thân mật hơn mức bình thường rồi, sống chung đương nhiên không có vấn đề gì, thái độ kiên định của Ngôn Hoa hôm qua cũng khiến cho An Di không muốn thoái thác nữa, dù sao thì anh đã quyết như vậy rồi thì cứ để anh giải thích với ‘hai vị trưởng bối nhà họ An’, cô thật sự rất mệt, không muốn suy nghĩ thêm một chút nào.

Rèm cửa bị con gió khẽ lay động, ánh nắng gay gắt chẳng thể nào vào được bên trong thế giới tối tăm này của Ngôn Hoa, chỉ một vài tia sáng yếu ớt thu hút sự chú ý của An Di, đồng hồ bên giường hiện đã hơn mười một giờ, An Di không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, chỉ biết bây giờ cô cũng vẫn chỉ muốn vùi mình trên chiếc giường nhưng mềm mại này của Ngôn Hoa mà thôi, mùi hoắc hương mạnh mẽ vuran vẩn trên đầu mũi, mê hoặc từng tế bào nhạy cảm của An Di.

Ngôn Hoa từ trường đại học trở về lại bận chuyện của phòng thực nghiệm, cả tuần anh vắng mặt công việc đã chất cao như núi, ai nấy những tưởng anh sẽ lại vùi đầu vào làm việc nhưng sự khác lạ của anh khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, tiết dạy của anh không những được rút ngắn lại hơn phân nửa mà khoảng thời gian anh đến phòng thực nghiệm rồi đi cũng chưa đầy ba phút, chỉ kịp thấy anh chuyển tài liệu về nhà riêng rồi cả ngày hôm đó cũng không trông thấy anh ra ngoài nữa.

...

Mười hai giờ, Ngôn Hoa từ phòng thực nghiệm về đến đã tức tốc đi thẳng lên phòng mình, An Di vẫn đang cuộn tròn trong chăn, chắc là do không thích cảm giác u tối lạnh lẽo cho nên đã tự mình bật đèn ngủ bên cạnh lên, nương theo ánh sáng nhỏ bé ấy, gương mặt đang say ngủ của An Di tựa như một thiên sứ nhỏ, gò má đã hồng hào trở lại không còn vẻ nhợt nhạt thiếu sức sống như đêm qua. Ngôn Hoa còn chưa thay quần áo đã đến nằm xuống bên cạnh, đem thiên sứ nhỏ của mình ôm thật chặt trong lòng. Tất cả sự sùng ái cùng tình yêu nồng thắm anh đều dành hết cho cô.

An Di bị vòng ôm mạnh mẽ của Ngôn Hoa đánh thức, ngũ quan cương nghị đầy tình tế của anh hiện rõ trước mặt cô, đợi anh hưởng thụ cảm giác được ôm cô trong lòng thoải mái rồi lúc mở mắt liền nhìn thấy cô cũng đang nhìn anh trân trân. An Di cong môi cười ngọt ngào: “Lợi dụng người ta ngủ say như thế này là không tốt đâu, xem anh vội đến cả vật cũng không cời ra đây này”

“Còn đùa được xem ra đã hết đau rồi?” – Ngôn Hoa luồn tay vào làn tóc An Di cảm nhận sự mượt mà êm dịu.

“Hôm nay em lại vắng rồi giáo sư nhỉ? Bài luận văn phải làm sao đây?” – An Di nghiêng đầu nép vào lồng ngực Ngôn Hoa hỏi nhỏ.

“Bởi vì lớp trưởng đáng yêu của anh bị ốm rồi, cho nên anh gia hạn nộp bài cho em” – Ngôn Hoa mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại.

“Thật là không công tư phân minh mà” – An Di cười khúc khích.

“Vì em anh không ngại phá vỡ bất cứ nguyên tắc nào của mình” – Ngôn Hoa cúi đầu thơm lên mái tóc thoang thoảng hương hoa của An Di, bây giờ anh vịn lần hiểu rõ câu ‘Anh hùng khó qua ải mỹ nhân’ rồi, lúc này anh thật chỉ muốn chôn chân ở đây ôm ấp An Di mà thôi, công việc chẳng còn ý nghĩa gì nếu như anh có cô bên cạnh.

“Em đói chưa? Chủ Vương đã chuẩn bị bữa rồi, dậy ăn một chút rồi uống thuốc” – Ngôn Hoa kéo An Di ngồi dậy rồi thuận tay véo lấy véo để vào hai gò má phúng phính của cô.

“Aaaa ... đã bảo anh đừng véo má em nữa mà, sau này nhỡ mặt em mà giống như Happy thì sao?” – An Di nhăn nhó xoa xoa mặt mình.

“Không sao, anh vốn thích Happy như vậy cho nên nếu mặt em cũng như vậy thì anh nghĩ anh cũng có thể chấp nhận được” – Happy ở bên ngoài dường như nghe hiểu được có người đang nhắc đến mình liền ngoe nguẩy cái đuôi chạy vào xem vui, Ngôn Hoa thấy cậu ta ục ịch dưới chân thì bế cậu ta lên, nhìn mặt cậu ấy, anh nói: “Cũng không đến nổi tệ, mặt cháy xệ cũng đáng yêu mà”

An Di bị Ngôn Hoa trêu đến giận đỏ mặt, vơ lấy gối ném tứ tung về phía của anh mà hét: “Anh mới mặt cháy xệ đó, đáng ghét đáng ghét”

....

Buổi tối, sau khi dùng bữa thì Ngôn Hoa bắt đầu giam mình trong phòng làm việc, vốn định giải quyết cho xong đồng công việc ứ đọng hai tuần nay nhưng năi một lúc mà anh vẫn chưa xử lí xong một tài liệu nhỏ, dường như tâm trí anh lúc này đều hướng về một nơi khác, trong phòng ngủ của Ngôn Hoa, trên sofa An Di cặm cụi hoàn thành luận văn bị trễ hạn của mình, chiếc bàn nhỏ bày đầy những sách tham khảo cô vừa mới trộm được trong phòng anh, xem ra chỗ của anh đúng là một kho tài liệu vô cùng hữu dụng, biết vậy cô đã dọn đến đây sớm một chút rồi, mỗi khi tìm tư liệu sẽ không phải mất thời gian như trước đây nữa.

An Di đang chăm chú thì bên vai chợt có cảm giác nặng nặng, Ngôn Hoa từ bao giờ đã ngồi xuống bên cạnh cô tựa đầu lên vai cô, anh thì thầm: “Học hành phải có nơi có chỗ, em vào bàn làm việc của anh ngồi đi, đừng ngồi sofa như thế này” – Ngôn Hoa tỏ vẻ đường hoàng nhắc nhở An Di nhưng có trời mới biết anh thực ra chỉ muốn cô xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của mình mà thôi.

An Di đột nhiên ngơ ra gì đó, cô đẩy Ngôn Hoa dậy rồi nghiêm túc thảo luận với anh: “Nhà anh nhiều phòng nhiều tầng như thế sao anh chỉ dùng mỗi tầng này vậy?”

“Những căn phòng xa xỉ kia anh không có hứng dùng đến”

“Anh nói cứ như tầng này của anh là không xa xỉ vậy, tầng dưới nhiều phòng trống như vậy nhưng mà một mình em chọn tùy ý một phòng cũng vẫn thấy sợ, chẳng có một mống người”

“Ai bảo em chọn phòng ở tầng dưới?” – Ngôn Hoa hỏi.

“Hoàng Tử, cậu ấy nói tầng này của anh là bất khả xâm phạm, cô May mỗi khi đến chơi nghỉ lại cũng đều dùng phòng ở tầng dưới mà?”

Ngôn Hoa nhủ mảy nhìn An Di: “Em là gì của anh? Em lại đi nghe lời tên đại đại ngốc ấy sao? Em ở đây, phòng này là của em, quần áo đều đã được sắp xếp trong phòng thay đồ rồi, phòng làm việc của anh cũng chuẩn bị bàn học và kệ sách cho em. Cái gì của anh cũng là của em ... ngay cả bản thân anh cũng là của em, để cho em tùy ý sử dụng.”

“Chúng ta ngủ chung sao?” – An Di trố mắt.

“Cũng đã quen rồi em còn ngại sao?” – Ngôn Hoa trong mắt tràn ngập ý cười nhìn An Di: “Chẳng lẽ em nỡ nhìn anh ngủ ở chiếc giường nhỏ phòng đối diện sao?”

“Em ... không. Nhưng mà ...”

“Được rồi, nam tử hán nói một không nói hai. Em ngủ ở đây, anh sẽ không ‘thịt’ em đâu tiểu quý, ít nhất là không phải lúc này” – Ngôn Hoa cười đầy ẩn ý.

An Di ngốc mảy cũng nghe ra được ý tứ của anh, không khỏi ngượng mặt quay đi: “Đồ xấu xa, đen tối, tên đại sắc lang, tên gian thương ...”

“Đều là vì em mới thành ra như vậy. Bây giờ đừng gầy nữa, vào phòng học đăng hoàng cho anh, ngày mai còn không nộp luận văn anh sẽ không nương tay đâu” – Ngôn Hoa cường chế bẻ cho bằng được An Di vào trong phòng làm việc.

“Sách nữa, không mang sách thi tư liệu đâu em làm bài?” – An Di vùng vằng.

“Có anh rồi cần gì sách nữa? Cứ trực tiếp hỏi anh đi” – Ngôn Hoa rất nhanh chóng đặt An Di ngồi xuống chiếc bàn đối diện mình, xem ra bây giờ anh có thể chuyên tâm làm việc được rồi. Đây có phải thứ gọi là ‘Có giang sơn, có cả mỹ nhân’ hay không?

*4100 chữ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Giấu Em Vào Sâu Thẳm Nơi Trái Tim Anh

...Anh ngấm nhìn khuôn mặt em

Từng ngón tay lướt nhẹ trên những dây đàn

Mỗi tình đầu là tất cả dòng viết tay ngày xưa ấy

Anh vẫn còn nhớ ngày thu năm đó khi nói lời từ biệt

Nhưng những tình cảm lưu luyến ấy đã mãi mãi xa rồi

Anh giấu em vào sâu thẳm nơi trái tim anh. . .

An Di vật vả mãi cả buổi tối mới có thể làm xong luận văn, tất nhiên tân sinh viên như cô thì dù có tài giỏi đến mấy thì đối với việc làm những bài luận văn chuyên ngành khó nhằn thế này vẫn sẽ gặp phải khó khăn, nhưng mà may mắn chính là bên cạnh cô có một quyền bách khoa toàn thư sống, chỉ cần là vấn đề mà cô không biết thì Ngôn Hoa nhất định chỉ bảo cho cô tận tình, thậm chí cô có cảm giác như anh không hoàn toàn tập trung vào công việc của mình mà chỉ chăm chăm nhìn xem cô có lười biếng hay ngủ gật không. An Di trước giờ đều không quen có người nhìn mình với ánh mắt phức tạp khó đoán như vậy lúc học bài cho nên phải mất một lúc lâu cô mới quen được với kiểu quan tâm thái quá của tên đại giáo sư kia.

Uể oải gấp laptop lại rồi chuẩn thẳng về phòng ngủ, An Di cẩn thận dùng chăn gối ngăn chiếc giường Kingsize của Ngôn Hoa thành hai phần, chung đụng với Ngôn Hoa lâu như vậy rồi nên tất nhiên cô đã quen được anh ôm ngủ nhưng mà cũng vì vậy mà cô càng hiểu rõ sự nguy hiểm của con sói hoang này, tốt nhất là để tránh bị xoi tái thì phải phòng bị một chút rồi.

Ngôn Hoa hoàn thành nốt đồng tài liệu nghiên cứu của thực tập sinh xong thì đã ngập ngừng mười giờ, nghĩ chắc An Di cũng đã ngủ rồi nên anh định lái xe đến siêu thị gần nhà mua một chút nguyên liệu để hôm sau nấu ăn cho cô, tiểu bảo bối này của anh trông mạnh mẽ như thế nhưng thực ra lại rất là yếu ớt, khí quản và dạ dày đều rất nhạy cảm, điều này anh nhất định phải chú ý nhiều hơn.

An Di vẫn đang ngâm mình trong bồn tắm ở phòng tắm lớn của Ngôn Hoa, cả người cảm thấy vô cùng thoải mái và nhẹ nhõm, có vẻ như bụng cô cũng không còn đau nữa rồi, bởi vì cô có thói quen mỗi tuần sẽ có một ngày tự thưởng cho mình một buổi tự chăm sóc bản thân, lúc này trên mặt cô vẫn đang đắp chiếc mặt nạ bùn khoáng và thư thái nhắm mắt hưởng thụ sự thoải mái này.

An Di dù sống trong sung sướng quen rồi nhưng gia đình cô vốn rất khiêm tốn, cùng với sự giáo dục và ảnh hưởng từ gia đình cho nên An Di thuộc vào dạng người không thích quá phô trương ... nhưng mà lúc này, nơi phòng tắm siêu rộng, cô đang nằm trong bồn tắm lớn bằng cẩm thạch đen bất mắt, viền cửa, bồn rửa, sàn nhà, lối vào bồn tắm và các vật dụng khác cũng đều làm từ đá cẩm thạch, Tường phòng được trang trí hoa văn tỉ mỉ mang phong cách hoàng gia, khung rèm cửa bằng nhung màu đen huyền tạo cảm giác dễ chịu, phía trên là bộ đèn chùm lông lầy vô cùng đắt tiền. Chưa kể đến phía ngoài kia là một phòng thay đồ với từng tủ quần áo có kích thước như một căn phòng đồ sộ bên trong chứa vô số quần áo, phụ kiện mà đôi khi khó có cửa hàng nào sánh kịp, bao phủ toàn bộ phòng thay đồ là một màu sơn đen bóng, cùng với bộ đèn pha lê đẳng cấp. An Di lần đầu tiên đến đây đã thở dài một hơi thán phục sự xa xỉ của Ngôn Hoa nhưng hiện giờ thì cô lại có một chút cảm giác ... rất hưởng thụ, chắc chắn là cô đã ‘gần mực thì đen’ rồi, cảm giác rất nhân hạ.

Ngôn Hoa vươn vai, chọn bừa một chiếc áo khoác len mặc vào, định ra ngoài thì nghe có tiếng ngân nga từ phòng tắm vọng lại, là giọng hát trong trẻo ngọt ngào đáng yêu của An Di.

...

Anh ấy là tay sai của quý dữ

Anh ấy là kẻ giết người chỉ để đùa vui

Người đàn ông ấy là kẻ gian xảo và khó đoán

Anh ấy là kẻ máu lạnh, anh ấy không có lương tâm

Con biết chứ, đáng lẽ con nên tự giải thoát bản thân mình, nhưng không

Bởi vì anh ấy là kẻ tồi tệ với trái tim như nhóp

Và con vẫn luôn biết rằng điều này thật ngu ngốc

Nhưng mẹ ơi con đã yêu một kẻ tội đồ

Và đây không phải là tình yêu lí trí, chỉ có thể xác mà thôi

Xin mẹ đừng rơi nước mắt, con rồi sẽ ổn

Bởi hơn hết tất cả mọi lý do, con không thể phủ nhận, con yêu chàng trai này

....

Ngôn Hoa bật cười tự lảm bảm rồi rời đi: “Không có lí trí, chỉ có thể xác? Vẫn chưa đến lúc đâu bé con à!”

An Di nằm trên giường nấu cháo điện thoại với Gia Ân, mặc dù bây giờ hai người chỉ cần vài bước là có thể gặp nhau rồi nhưng ngại cô bạn của mình đang ở cùng Tony cho nên An Di đành thôi, nghĩ đến việc những lúc Ngôn Hoa bận công việc như hôm nay thì có phải mình sẽ chán đến chết hay không, An Di lại thấy buồn tiếc cuộc sống cùng với Gia Ân bấy lâu nay, dù sao thì con gái vẫn hiểu nhau hơn mà ...

“Di Di, hai người tiến triển nhanh thật đấy, hôm nay định thế nào?”

“Hả? Thế nào là thế nào?”

“Thì hai người có chia phòng không? Hay là ... ngủ cùng nhau?”

“À ... ừm ... thì”

“Còn ngại gì chứ? Chắc chắn là ngủ cùng nhau”

“Cậu đừng có nghĩ vậy bạ”

“Nghĩ vậy bạ? Tớ đã nghĩ gì đâu, tự cậu nghĩ rồi nói ra đấy thôi ... Không lẽ hai người đã ...?”

“Đã ... cái đầu đen tối của cậu đấy”

“Vậy là vẫn chưa à? Giáo sư của cậu định làm chính nhân quân từ đến khi nào đấy?”

“Cậu thôi ngay đi, tớ không muốn nói về chuyện vợ vẫn này nữa đâu”

“Ồi dào, ngưng rồi đấy sao?”

“Còn lâu mới ngưng”

“Tiểu Di à tớ nói cậu này, mấy hôm cậu nghỉ học một mình tớ đến lớp chán đến phát điên rồi đây. Cái cô Liz đồng đánh kia hôm qua có đến lớp tìm cậu, lớp trưởng à cậu dưỡng bệnh xong rồi thì ngày mai phải giải quyết hết núi công việc của cậu đi, đăng kí vào câu lạc bộ ngoài giờ thì tớ đã làm giúp cậu rồi”

“Câu lạc bộ ngoài giờ? Là chuyện từ khi nào thế?”

“Đồ ngốc nhà cậu, tất nhiên là lúc cậu đang nhàn rồi nghỉ ngơi ở tí xa đâu đấy với ai kia kia. À còn nữa, chuyện này tớ cũng mới phát hiện ra đây, giáo sư nhà cậu có dùng blog cậu biết không?”

“À chuyện đó tớ cũng mới biết đây? Ồ mà anh ấy chẳng theo dõi ai cả, thế sao cậu lại biết?”

“Cậu đúng là ngốc không chữa được mà, cậu đã nhìn xem lượt theo dõi của anh ta chưa, lúc tớ biết thì giật cả mình, hoá ra trường đại học của chúng ta có hẳn một fclub trả hình của giáo sư Sam Ng. Không những vậy trong những năm trước đây tần suất anh ta xuất hiện trên top trend và báo kinh tế còn dày đặc hơn cả mình tình. Không không không, nên gọi anh ta là mình tình của nền kinh tế thì đúng hơn. Hai năm trở lại đây không vì thói ản mà giảm đi độ Hot, tiêu biểu là hình chụp và bài báo nói về hai người lúc ở sân bay Manchester và câu phát biểu đầy ẩn ý của anh ta đã rầm rộ cả tuần nay rồi đấy. Tớ thì là nữ sinh hâm mộ anh ta ở trường đang tìm mọi cách truy lùng ra danh tính của cậu. Nhờ vậy mà tớ mới sáng mắt ra ... Tiểu Di, cậu toi đời rồi”

“Aaaa ... Không nói chuyện với cậu nữa, tớ có việc gấp cần làm ngay đây”

Cuộc gọi vừa ngắt An Di liền dùng tốc độ nhanh nhất của mình đăng nhập vào blog của Ngôn Hoa. Điều đầu tiên đập vào mắt cô chính là lượt theo dõi siêu khủng của anh, sau đó chính là bị nội dung ở đó làm cho choáng ngợp...

Ngày X, tháng Y, năm Z

“Lại say rượu rồi, trông thật ngốc. Pháo hoa đêm nay rất đẹp!”

[Comments]

– ‘Giáo sư à dù thầy có say bét nhè đi nữa cũng vẫn rất soái mà, đêm nay là giao thừa năm mới cổ truyền của thầy đúng không, chúc năm mới vui vẻ.’

– ‘Giáo sư đang ngắm pháo hoa sao? Thầy ngán lần đẹp hơn nó mà. Năm mới vui vẻ.’

– ‘Một câu nói của giáo sư đã làm tổn thương trái tim biết bao nhiêu fan nữ rồi, thầy làm sao mà ngốc được’

– ‘Đại doanh nhân à khi nào anh quay lại thương trường đây, có phải đang vui vẻ cùng mỹ nhân nên quên mất đại sự rồi không?’

– ‘Người phía trên đừng nói bừa, giáo sư đang chuyên tâm cho công việc giảng dạy ở trường chúng tôi, làm gì có thời gian rảnh chứ?’

– ‘Cả thân phận thiếu phu nhân cũng đã được anh ta xác nhận rồi, giờ chỉ còn ngóng danh tính cô gái ấy’

– ‘Giáo sư à anh thật sự đã có đôi tượng sao?’

– ‘Bọn em sống tiếp làm sao đây?’

– ‘Người qua đường hóng tin về Ngôn thiếu phu nhân’

.....

Ngày X, tháng Y, năm Z

“Ngốc đến nỗi uống sữa quá hạn cũng không biết”

[Comments]

– ‘Giáo sư thầy uống nhầm sữa quá hạn ư? Thầy ổn chứ?’

– ‘Chúa ơi theo anh, mong anh không sao’

– ‘Dù thầy có uống nhầm sữa quá hạn thì cũng vẫn rất soái mà’

– ‘Người phía trên có thể đừng mỗi lần đều dùng một câu cũ rích đó không, giáo sư soái như thế là điều hiển nhiên mà’

– ‘Anh có thể tiết lộ về người con gái đó không?’

– ‘Tốt nhất là đừng công bố danh tính nếu không chúng em sẽ lật tung thế giới để tìm ra người con gái nào kiếp trước đã cứu cả thế giới nên kiếp này mới

có được trái tim anh’

.....

An Di nhìn những dòng chữ chi chít kia đến hoa mắt chóng mặt, đám người hâm mộ này mà biết những dòng trạng thái trên của anh là cùng nói về một người mà người đó còn là cô thì xác định là cô sẽ bị dư luận chìm cho chết mất. Tại sao việc như vậy mà bấy lâu nay cô lại chẳng hay biết một chút nào thế nhỉ? Từ nay tốt nhất là tránh xa tên đại minh tinh hắc ám này ra mới được, nếu không cô nhất định sẽ tự chuốc hoạ vào thân, trời ơi An Di cô đây chỉ muốn làm một sinh viên bình lặng thôi mà ...

Bên kia giường lún xuống tự bao giờ An Di không hề hay biết, mãi đến khi trên hông mình có cảm giác nặng nặng, cánh tay đầy cơ bắp của ai kia đang đặt trên đó, một giây sau cả người liền bị Ngôn Hoa kéo về sau ôm chặt lấy.

“Có gì thú vị không? Đừng nghịch nữa mau ngủ đi” – giọng nói trầm ấm mang theo làn hơi nóng bỏng thì thào vào tai An Di.

“Thú vị? Anh còn cảm thấy thú vị được sao? Hôm ở sân bay anh không nói trước để em chuẩn bị kĩ một chút, kết quả là hình ảnh lộ liễu thế này, người ta mà biết được danh tính của em thì không xong rồi. Sớm biết anh ‘tai tiếng’ như vậy em sẽ tránh xa anh một chút.” – An Di hậm hực ngồi chồm dậy.

“Tai tiếng? Em đang nói về đám người ăn không ngồi rồi suốt ngày soi mói chuyện người khác đó à?” – Ngôn Hoa nhiu mày.

“Họ là người hâm mộ anh, cuồng nhiệt anh. Trời ạ !!!” – An Di thở dài.

“Thưa thôi, em nên nhớ nếu anh muốn giữ bí mật thì không ai có thể biết. Đây đều là chủ ý của anh muốn để cho họ nhìn thấy.” – Ngôn Hoa nhếch mép, anh vươn tay kéo An Di lại: “Em làm gì mà bây giờ vẫn còn thức?”

“Buông ra, anh mà dám lấn sang đường phân cách này thì em sẽ cho anh biết tay đấy. Em không quan tâm, em chỉ biết là em không muốn gặp rắc rối thôi.” – An Di chỉ tay vào đồng gối được chất ngang ở giữa giường.

Ngôn Hoa cười nhạt: “Vậy nói cho anh biết em muốn cho anh biết tay bằng cách nào?”

Nhìn thấy Ngôn Hoa vẫn bất chấp lời cảnh báo mà sấn tới An Di liền bật dậy: “Thế thì anh đi mà ngủ một mình, em ngủ ở sô pha”

“Được rồi được rồi, em mau quay lại đây, anh không động vào em là được chứ gì?” – Lại bày ra giận dỗi rồi, cô nhóc này thật biết cách chế ngự anh mà.

An Di lườm nguyệt Ngôn Hoa rồi leo trở lại lên giường, kéo chăn trùm kín mít rồi hét to: “Đồ xấu xa”

“Anh xấu xa? Được, em nói xem anh xấu xa như thế nào?”

“Rõ ràng là ức hiếp em, sau này em tốt hơn sẽ tránh xa anh một chút”

.....

Đội An Di ngủ say chẳng biết trời trăng gì nữa, Ngôn Hoa cẩn thận chỉnh lại tư thế ngủ của cô rồi rất thân thiện đập tung đồng gối cản trở ở giữa xuống dưới chân rồi đem mỳ nhân bên cạnh ôm vào trong lòng, sau một ngày mệt mỏi thì cảm giác thoải mái dễ chịu khi được ôm cục thịt mềm mại đáng yêu này khiến cho Ngôn Hoa không cách nào cưỡng lại được. Chiếc váy ngủ mỏng tanh màu champagne e ấp ôm lấy thân đáng quyến rũ của An Di, bờ vai mịn màng khiến anh không thể kiềm lòng mà đặt lên đó một nụ hôn, càng lúc càng khó chế ngự sự tham lam của mình, bàn tay của anh bắt đầu không an phận, theo nụ hôn triền miên lần vào bên trong vuốt ve tấm lưng nuột nà của An Di. Ngôn Hoa dường như khó khăn mới sóc lại tinh thần, anh bước xuống giường rồi chỉnh lại nhiệt độ trong phòng một chút, dường như trong người anh lúc này có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, cuối cùng anh quyết định trở lại phòng làm việc ... xem luận văn của An Di.

—

An Di thức dậy thì bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, Ngôn Hoa trầm mặc ngồi bất chéo chân nhâm nhi tách cà phê, mắt thì chăm chú vào tờ báo cầm trên tay, thấy An Di bước vào phòng anh chỉ liếc nhìn cô rồi lại tiếp tục dán mắt vào tờ báo đó như thể cô chỉ là một hạt bụi thoảng qua trước mắt anh. An Di cũng không nói gì, cô ngồi xuống ăn bữa sáng chuẩn mực đầy đủ dinh dưỡng mà anh đã tự tay làm cho mình.

Ngồi trên xe Ngôn Hoa đến trường An Di cũng rất ngoan ngoãn yên lặng, trong đầu nghĩ đến vô vàn những việc cần phải giải quyết thì cảm thấy rất bất mãn mà thở dài một hơi.

Ngôn Hoa đang chú tâm lái xe chỉ đánh mắt sang nhìn An Di rồi nhiu mày hỏi: “Chuyện gì?”

“Tại sao lại là em? Làm lớp trưởng chẳng tốt chút nào, rất phiền ...” – An Di đang nghĩ vơ vơ đột nhiên bị hỏi thì buột miệng đáp bừa một câu, đến khi nhận ra hình như câu trả lời của mình làm cho gương mặt ai đó méo xệch thì rút lại cũng không kịp nữa rồi.

Anh cất giọng nhàn nhạt như có như không: “Em thật sự không biết lí do tại sao lại là em à?”

“Em ... biết chứ” – An Di nhỏ tiếng đáp lại, cô có ngốc mấy cũng biết rõ mà, nhưng cảm giác cứ như hai người không quang minh chính đại, đang lén lút, lợi dụng chức trách không được đường hoàng cho lắm.

Ngôn Hoa không nói gì nữa, bầu không khí giữa hai người lại tiếp tục chìm trong tĩnh lặng.

Xe dừng lại ở cổng Tây trường đại học, An Di vừa mở đai an toàn ra định bước xuống xe thì cánh tay đột nhiên bị Ngôn Hoa giữ lại, anh kéo cô đến gần, hơi thở ấm áp kề sát vành tai cô khẽ thì thầm “Em quên làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” – An Di thắc mắc hỏi.

Ngôn Hoa áp mặt đến bên cạnh, giọng anh êm ái nhưng lại rất ngang ngược, anh chỉ tay vào má mình: “Chỗ này”

An Di lẽ nào không nhận ra ý tứ của anh chứ, cô phì cười đặt lên má anh một nụ hôn nhẹ nhàng rồi nghịch ngợm khẽ cắn lên đó, miệng lại nở một nụ cười đáp trả Ngôn Hoa: “Giáo sư, ngày mới tốt lành”

Đường môi Ngôn Hoa cong lên vẽ nên một nụ cười mê người, anh véo chóp mũi An Di cưng chiều: “Ngoan”

An Di kéo lại áo khoác ngoài, cái lạnh đột ngột ập đến khiến cô khẽ run, chiếc Audi vụt cái đã biến mất sau hàng cây lớn trên con đường nhỏ của trường đại học, bước thêm vài bước, An Di rẽ vào sảnh lớn về phía khoa của mình mà chậm rãi cất bước, từ xa nhìn thấy cô, Willi liền chạy đến sánh bước cùng.

An Di không hề biết Willi có cảm tình với mình cho nên từ lúc gặp mặt lần đầu tiên cậu ấy đã bám riết lấy cô không ngừng, người phương Tây rất quyết đoán trong chuyện tình cảm, một khi đã xác định thì sẽ nhất quyết theo đuổi, đoán chừng là cậu ấy đang tìm thời cơ bày tỏ nỗi lòng nhưng gặp lúc An Di nghỉ phép dài mất cả tuần, vắng bóng của cô nàng lớp trưởng xinh đẹp mấy hôm khiến cậu càng xác định rõ tình cảm của mình hơn, cũng may hôm nay bóng hồng trong lòng rốt cục cũng đã đi học trở lại, điều này khiến cậu phần chần hấn lên, bước chân cũng thêm mấy phần vội vã.

“Hi, lớp trưởng” – Willi rạng rỡ chào hỏi.

“Chào cậu” – An Di niềm nở đáp lại.

“Lâu quá không gặp, cậu lại xinh ra rồi”

“Cậu lại đùa rồi” – An Di xua tay.

“Tớ là nói thật mà, nhớ cậu chết đi được”

“Ừm, tớ cũng nhớ mọi người” – An Di băng quơ đáp lại.

Willi hẳn giọng nghiêm túc nói: “Không phải, ý tớ là tớ nhớ cậu, một chàng trai nhớ đến một cô gái thì chỉ có một nguyên nhân thôi, cậu biết mà?”

An Di khựng lại, cô nhìn Willi bằng ánh mắt không thể tin nổi những gì vừa nghe, không phải là cậu ta có ý gì với cô chứ? An Di cuống quýt nói bừa rằng mình đang vội rồi vụt chạy vào giảng đường. Willi không gấp gáp đuổi theo, cậu chỉ hết vọng theo hướng của cô, giọng cậu không lớn không nhỏ nhưng lại đủ gây sự chú ý cho một số sinh viên chung quanh đó.

“Alice, tớ không vội. Chỉ cần cậu biết tâm ý của tớ, tớ sẽ không ngại đợi đến lúc cậu chấp nhận tình cảm của tớ. Tớ thích cậu.”

An Di nhắm mắt hướng thẳng vào trong mà đi, có trời mới biết cô hiện giờ đang rối trí đến độ nào. Khi không lại xuất hiện một cậu Willi, còn không biết ngượng mà bày tỏ với cô ở nơi đông người như thế này, thật muốn khiến cô sống không yên mà, tên hắc ám nào đó mà biết thì chắc chắn là cô sẽ không được yên thân. Chuyện thường xuyên được tỏ tình như vậy không phải cô chưa từng trải qua, ngược lại thì đã không ít lần trở thành tâm điểm của những màn bày tỏ kiểu này, nhưng mà hiện giờ ... không phải cô đã là hoa có chủ rồi sao? Hẳn còn là một tên ngang ngược và rất hay ghen nữa. Chỉ mong chuyện này không đến tai vị giáo sư cao cao tại thượng nào đấy...

Ngôn Hoa thông dong bước vào giảng đường, tiếng nhón nháo ồn ào mới đó đã lắng xuống, An Di ở phía cuối lớp nhìn trực diện lên mới phát hiện giáo sư Ngôn của cô đẹp trai hết sức. Sơ mi lụa màu trắng ngà ôm sát thân hình cường tráng, quần âu thẳng tắp được cắt may tỉ mỉ vừa vặn tôn lên cơ bắp rắn chắc, hôm nay anh không đeo cà vạt, cổ áo cũng hở hững không cài khuy cuối cùng. Ngôn Hoa vốn dĩ đã anh tuấn đẹp trai như vậy, An Di lại càng không ngừng si mê anh, mỗi lo vừa rồi cũng nhanh chóng vụt tan theo cơn gió lạnh ngoài kia.

Nghĩ đến việc nhanh như vậy lại trở về với vai trò là sinh viên của Ngôn Hoa thì An Di lại cảm thấy không cam lòng, rõ ràng người đang nghiêm nghị làm mặt lạnh trên giảng đường kia mới sáng nay còn mặt dày đòi được cô hôn, bây giờ cô lại có cảm giác ngược đời là người ta ‘gần ngay trước mắt mà như xa tận chân trời’.

Ngôn Hoa đặt tài liệu trên tay xuống bàn rồi không quan tâm bên dưới có bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo từng nhất cử nhất động của mình, một tay đút vào túi quần, tay còn lại cầm danh sách lớp lên nhìn qua một lượt rồi đảo mắt xuống giảng đường, ánh mắt trong veo sâu thẳm lướt đến đâu thì nữ sinh ở đó lại một phen tim đập chân run đến đấy, cuối cùng ánh mắt lạnh đậm xa cách ấy dừng lại ở chỗ An Di khiến cô bỗng giật mình nhưng rồi tựa hồ có thể đoán biết được ngay mình sẽ lại bị anh sai vặt, quả nhiên không sai. Ngôn Hoa hiển nhiên gọi đến cô.

“Tôi không có thói quen mỗi ngày lên giảng đường đều phải điểm danh nhưng nhà trường đạo gần đây lại bắt buộc cho nên, lớp trưởng, em giúp tôi”

An Di cố gắng nặn ra một nụ cười giả tạo đáp lại một tiếng “Vâng” rõ to rồi bước lên chỗ Ngôn Hoa nhận lấy tờ danh sách từ tay anh, trong lòng không ngừng thầm mắng tên hắc ám này dù là trước đây, bây giờ hay sau này đi nữa thì vẫn cứ thích bắt nạt cô như vậy.

Phần lớn thời gian trên giảng đường cô vốn không rảnh mà quá chú tâm đến vị giáo sư mặt lạnh cứ hết lần này đến lần khác gọi đến tên cô, lúc thì trả lời câu hỏi, lúc thì giúp làm mấy công việc vặt vãnh, còn không kể đến những hôm làm bài tập phân nhóm cô không bị anh chỉ định thì cũng bị nhóm bạn đẩy lên thuyết trình, ở trường ngoài một vài lúc vẫn lơ đãng thì cô đều chỉ chú tâm đến việc học tập của mình, thành tích của cô vẫn luôn được duy trì trên bảng

danh dự top đầu của trường, điều này không chỉ khiến gia đình mà ngay cả Ngôn Hoa cũng rất hài lòng.

Sau giờ học cô không bị giáo viên phụ trách khoa gọi lên phòng họp dẫn dò thì cũng bị trường câu lạc bộ ngoài giờ gọi đến, Gia Ân và An Di từ thưở học chung tiểu học, trung học đến giờ đều đã cùng tham gia các hội nhóm văn nghệ của trường, cho nên lần này chọn câu lạc bộ ngoài giờ lúc An Di không có ở trường Gia Ân cũng đã đăng kí hộ cô vào đấy, việc này sẽ không thành vấn đề nếu như An Di không nhớ ra gần đây bị Ngôn Hoa cảnh báo đe dọa đủ kiểu là không cho phép cô hát trước mặt người khác, không những vậy mà cái cậu Willi rắc rối kia cũng bám riết theo cô đăng kí vào câu lạc bộ này với vai trò là tay piano của nhóm. An Di vốn đã xinh đẹp hơn người, lại mang một nét thuần khiết trong sáng của con gái phương Đông nên được rất nhiều nam sinh chú ý đến, cô luôn tinh ý né tránh những phiền toái có thể xảy ra, thế nhưng từ lúc tham gia câu lạc bộ của trường, thông qua một số buổi biểu diễn mặc dù đều chỉ đóng vai trò nhỏ nhỏ nhưng cô đều dễ dàng trở thành tâm điểm bởi vẻ đẹp của mình. An Di cũng ngại tham gia các hoạt động thường xuyên của câu lạc bộ, nếu có cô cũng chỉ tham gia làm guitarist cho một số buổi biểu diễn nhỏ ở trường, còn lại thời gian rảnh cô đều ở nhà chăm chỉ tham khảo kho tài liệu vô hạn của Ngôn Hoa, khi anh bận làm việc thì cô sẽ ở tiệm cà phê phụ giúp cho quán gia Vương, lúc anh không bận thì sẽ giúp cô làm luận văn, thi thoảng anh sẽ đưa cô đến nông trang thăm cô May, hoặc là đi mua sắm gì đó.

Cuộc sống của hai người cũng dần đi vào nề nếp và hình thành nên những thói quen mới, ví dụ như buổi tối Ngôn Hoa ngồi trên giường đọc sách trước khi đi ngủ thì An Di sẽ co người nằm trong lòng anh tiện thể ghé mắt đọc sách cùng anh, sách anh đọc đa số là tài liệu y học, An Di đọc không được mấy dòng thì hai mắt đã díp lại, không bao lâu thì sẽ ngủ luôn lúc nào không hay.

Một thói quen khác là lúc cô làm luận văn thì Ngôn Hoa sẽ không được yên thân, anh nhất định sẽ bị cô ‘bóc lột’ triệt để, trên lớp chỗ nào cô còn khúc mắc hay những tài liệu mà cô không hiểu được anh đều kiên nhẫn truyền đạt lại một cách tận tình, đây là món hời to lớn mà An Di có được, mỗi lần như vậy cô đều tinh nghịch nói đùa với anh một câu: “Đờ được một khoản mồi gia sư”

Ngôn Hoa mỗi ngày hoàn thành xong công việc đều tức tốc trở về nhà nấu ăn cho An Di, còn cô cũng bí mật theo quán gia Vương học làm những món Ngôn Hoa thích, đến khi cô trở tài thì trước hết là bị anh mắng cho một trận vì không cẩn thận tự mình làm đứt tay, sau đó liền bị anh cấm vận không cho động vào nhà bếp, nhưng cô nhiều lần nhất mực muốn làm khiến anh cũng nhẫn nhịn mà đồng ý, mỗi lần như vậy anh đều như giám sát viên mà chăm chú dõi theo. An Di cũng rất an phận làm một cô bạn gái ngoan ngoãn, còn Ngôn Hoa thì không cần phải bàn cãi vì anh chính là mẫu bạn trai chuẩn không cần chỉnh rồi, luôn yêu chiều An Di hết mực.

Thi thoảng Ngôn Hoa ngồi trên sofa xem tin tức thì An Di sẽ nằm ườn ra bên cạnh anh dùng laptop của anh đăng nhập vào blog xem những bình luận buồn cười của đám người hâm mộ bị anh cho là ‘dở hơi’. Ngôn Hoa rất đều đặn mỗi buổi sáng sẽ đăng một dòng trạng thái vắn vơ, thế mà đám người cuồng nhiệt kia cũng có thể bàn tán mãi không ngừng. Trên blog của anh rất ít khi đăng tải ảnh, nếu có cũng chỉ là một vài tấm ảnh nghệ thuật trừu tượng, nhưng ngược lại trên trang mạng trường đại học thì lúc nào cũng ngập tràn hình ảnh của anh, đều là lúc anh đang giảng bài không chú ý bị sinh viên chụp lén, An Di rất thích thú ngồi xem mãi cả buổi tối cũng không chán, đến khi bị Ngôn Hoa quăng thẳng lên giường mới chịu đi ngủ.

Cuối học kì, An Di bận rộn với những đợt kiểm tra gắt gao đúng chuẩn đại học danh tiếng Harvard, Ngôn Hoa cũng bận không ngoi tay khi phải đảm nhận hai khoa cùng một lúc, chưa kể đến còn có một con heo mồm mồm cần được anh chăm sóc mỗi ngày.

Tối hôm trước khi thi bài Chính trị Mác - Lênin thì An Di như mất phải bóng, đứng ngồi không yên với đồng lý luận dài dòng rắc rối, ai đó cũng đang bận chấm bài thi cơ bản là không thèm ngó ngang đến cô, trước khi đi ngủ thì Gia Ân gọi đến mách khéo An Di nên đi tìm đại giáo sư thăm dò một chút, may ra có thể sống sót qua môn, An Di ngàn vạn lần không hề nghĩ đến chuyện này, cô biết Ngôn Hoa sẽ không làm những việc không có nguyên tắc như vậy nên liền bác bỏ đề nghị của Gia Ân. Sau một hồi nói chuyện giải khuây với cô bạn chí cốt của mình thì An Di nãy nê vác bộ mặt ỉu xiu đi tìm Ngôn Hoa, cô chỉ là trong người đang cảm thấy mệt mỏi muốn làm nũng với anh một chút thôi.

Cửa phòng làm việc hé mở, An Di khẽ bước đến bên cạnh Ngôn Hoa, chiếc bút MontBlanc trên tay anh bị cô giật lấy đặt sang một bên, Ngôn Hoa nhú mắt nhìn An Di khó hiểu, cô không nói gì chỉ lẳng lặng nhào vào lòng anh, gương mặt nhỏ dụi dụi trong lồng ngực ấm áp của anh, cảm nhận nhịp đập đều đều từ tim anh truyền đến cùng với mùi hoắc hương mạnh mẽ dễ chịu trên người anh. Ngôn Hoa cũng đang lúc mệt mỏi vì đã ngồi làm việc suốt mấy tiếng đồng hồ, bỗng nhiên An Di lại chạy đến không nói không rằng chỉ nũng nịu như con mèo nhỏ mà quần lấy anh khiến cho tâm tình anh có chút xao động, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì anh mới phát hiện ra cô ngốc của anh đã ngủ say rồi, cứ như vậy mà nằm trong lòng anh, cánh môi đỏ mọng khẽ chu ra, gò má phụng phịu có chút phờ phạc, hốc mắt còn có hai quần thâm thật to, anh nhìn cô trong tim lại dâng lên một hồi xót xa cho bảo bối của mình. Anh thờ dãi bé An Di trở về phòng ngủ rồi cẩn thận đắp chăn cho cô, lúc anh rời đi định trở lại làm việc thì cánh tay đột nhiên bị nắm lại, giọng nói ngái ngủ ngọt ngào của An Di như con nít: “Ôm em đi, một lúc thôi. Không phải anh rất thích ôm em sao?”

Ngôn Hoa khẽ cười nằm xuống bên cạnh kéo An Di vào lòng: “Sao vậy? Có phải rất áp lực không?”

An Di không đáp lại mà vùi sâu vào trong lòng Ngôn Hoa, đầu mũi ngo ngoáy cọ vào lồng ngực rắn rỏi của anh. Ngôn Hoa dịu dàng vuốt ve lưng cô, ân cần nói nhỏ bên tai cô: “Lớp trưởng của anh rất giỏi mà, đừng tự tạo áp lực cho bản thân, được chứ?”

An Di vẫn nằm im thin thít, Ngôn Hoa cười khỏ khỏ xoa đầu cô: “Được rồi, đừng làm nũng nữa, anh chịu thua rồi, em cứ như vậy anh sẽ mềm lòng đấy.”

“An Di”

“Di Di”

“Tiểu Di xinh đẹp của anh”

Ngôn Hoa gọi mãi mà An Di vẫn ương ngạnh không hồi đáp, anh cuối cùng không chịu được nữa đành kéo cô ngồi dậy, cô lại lười biếng vùi mình trong chăn không thèm hợp tác, Ngôn Hoa nhất quyết một phát đè cô xuống dưới thân rồi thô lỗ hôn lấy hôn để khắp mặt cô, mắt, mũi, môi, rồi đến chiếc cổ mịn màng, bờ vai trắng tuyết và xương quai xanh quyến rũ, An Di bị chọc nhột đến nước cười ngặt nghẽo mới mở lời xin tha. Ngôn Hoa đắc ý mỉm cười rồi khỏi người cô nằm sang bên cạnh rồi lại kéo cô vào lòng, bàn tay xoa nắn hai gò má phụng phính của cô anh dịu dàng cất giọng hỏi: “Thế nào, sặc bao nhiêu đấy pin đã đủ chưa? Ngày mai có thể yên tâm làm bài rồi chứ? Có cần thêm một chút nữa không?”

An Di xua tay tới tấp: “Đủ rồi, đủ rồi, chắc chắn sẽ làm bài rất tốt”

Ngôn Hoa rời giường chỉnh lại điều hoà rồi dặn dò: “Mau ngủ đi, sáng ra anh gọi”

“Anh không ngủ sao?” – An Di lười biếng hỏi.

“Còn một chút việc sắp xong rồi. Không phải là vắng anh không thể ngủ chứ?” – Ngôn Hoa nheo mắt.

“Không thèm, bốn tiểu thư ngủ đây” – An Di với tay tắt phụt đèn ngủ. Trong bóng đêm tĩnh lặng cô có thể nghe được tiếng bước chân Ngôn Hoa rời đi, trước khi tiếng bước chân dần xa cô mới hét: “Nhanh lên đây, anh đừng có mà vui mình vào công việc”

Ngôn Hoa nhếch môi cười, trong lòng ngập tràn mật ngọt.

*5600 chữ

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Kí Ức Đàn Dương Cầm

“Hình ảnh chụp nghiêng của một phụ nữ trung niên đang ngồi bên cây đàn dương cầm, có thể nhìn ngắm được nụ cười của người ấy khi bà đánh đàn, ngồi bên cây đàn dương cầm màu trắng, “nhảy múa” những ngón tay trên từng phím đàn và chơi một bản nhạc hay, bà thoải mái thả hồn vào từng giai điệu. Đường như, khoảnh khắc đó chỉ còn lại người phụ nữ ấy, cây đàn và trời đất. Nụ cười rạng rỡ của bà như đoá hoa Iris chớp nở ngày cuối đông, nụ cười ấy sao mà thân thuộc thế ...”

Cuộc chạy đua cùng với những bài thi cuối kì rốt cục cũng qua, An Di nhàn nhã ngồi trên sofa vừa ăn bánh vừa xem phim hoạt hình. Trái ngược với sự thành thoi của cô, người nào đó phải bận tối mũi chấm bài thi, phần lớn thời gian Ngôn Hoa đều ở văn phòng khoa, vui đầu vào những xấp giấy chì chít chữ. Thi thoảng anh lại nghỉ tay một chút, nhìn sang màn hình điện thoại đen ngòm như trông chờ điều gì đấy, để tiết kiệm thời gian, Ngôn Hoa định sẽ dồn hết công việc làm xong trong thời hạn nhanh nhất, vì thế mà mấy hôm nay anh không về ăn bữa trưa cùng An Di mà ở lại trường cùng giáo viên trong khoa chấm bài luôn thể.

Trường đại học cho sinh viên nghỉ hẳn một tuần để giảm căng thẳng sau một kì thi dài, buổi sáng An Di còn đang cuộn mình trong chăn thì Ngôn Hoa đã quần áo tươm tất ra khỏi nhà, buổi tối muộn khi An Di xem phim chán đến ngủ gà ngủ gật trên sofa thì Ngôn Hoa mới tắt bật quay trở về. An Di thức dậy lần nữa lại thấy mình vẫn đang cuộn mình trong chăn trên chiếc giường êm ái ngập tràn mùi hoắc hương thân thuộc của Ngôn Hoa. Cô biết anh rất bận cho nên cũng rất ngoan ngoãn không làm phiền đến anh, chỉ khi đến giờ nghỉ trưa cô mới nhắn tin hay gọi điện nhắc nhở anh nhớ ăn uống cẩn thận không được bỏ bữa.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, điện thoại trên bàn vừa có tín hiệu Ngôn Hoa liền lập tức mở ra xem ngay. Trên màn hình là một tin nhắn đa phương tiện được gửi đến từ cô bạn gái thông minh đáng yêu xinh đẹp ngoan ngoãn nhất hệ mặt trời của anh, mỗi khi nhìn đến cái tên rất là trẻ con đó trong lòng anh lại nhớ đến khuôn mặt nghịch ngợm với hai lúm đồng tiền sâu thẳm đang cười đắc ý của An Di. Cô gửi cho anh hình ảnh một chiếc bánh Pudding Tiramisu cùng dòng chữ “Heaven in your mouth”.

Ngôn Hoa nhovn miệng cười để lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp của mình. Anh nhớ đến hình ảnh một hôm nào đó, An Di lười biếng nằm trong lòng anh, cái miệng chúm chím nhỏ xinh thì đang thưởng thức chiếc Pudding Tiramisu mà anh làm cho cô rồi mỉm cười ngọt ngào, chu môi nói với anh rằng: “Ngọt đến vỡ tim em rồi”

Anh véo mũi cô, nhủ thầm hỏi lại: “Tại sao ngọt mà lại vỡ tim?”

Cô vui vẻ đáp lại, bàn tay trắng muốt của cô cầm lấy bàn tay lạnh giá của anh, đặt lên vị trí trái tim mình: “Bởi vì không chỉ vị ngọt ở trên môi, ở đây cũng thấy ngọt, ngọt đến không chịu nổi nữa rồi”

Anh còn nhớ rõ cảm giác bối rối của mình lúc ấy, An Di cư nhiên không suy nghĩ gì cầm tay anh đặt lên nơi đầy đa mềm mại của mình, khiến cho cả người anh máu nóng cuộn lên liên hồi, anh thật sự muốn nói với cô người thật sự sắp vỡ tim bây giờ anh mới đúng, thế nhưng chỉ cười gượng một cái vội lảng sang chuyện khác, anh rút tay lại hỏi: “Thế em có biết ý nghĩa của bánh Tiramisu không?”

An Di sản một thìa bánh nhỏ đưa tới trước miệng anh, đôi lông mày sâu róm chậm chậm nhũu lại định đáp rằng mình không biết nhưng nghĩ gì đấy, cô hỏi ngược lại anh : “Nước Ý?”

“Ừ. Heaven in your mouth” – Ngón Hoa mỉm cười xoa đầu cô, nhấm nháp miếng bánh nhỏ được cô bón đến tận miệng.

.....

Trước mặt có một bàn tay chia tới, cốc cà phê được đặt xuống trên bàn. Ngón Hoa thu lại ý cười trên môi ngược mặt lên nhìn rồi bỗng chốc mặt mày chuyển sang trạng thái lạnh lùng còn nhanh hơn trời chuyển gió.

Liz chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Anh có cần phải thay đổi thái độ nhanh như vậy khi nhìn thấy em không? Trước đây anh không có thể này”

Ngón Hoa thản nhiên đáp lại một câu cụt lùn: “Cô biết đó là “trước đây” thì bây giờ cũng không nên thấy lạ”

“Anh và em từ khi nào trở nên xa lạ đến thế? Bởi vì cô gái đó, người cùng anh ở sân bay ...” – Liz hỏi bằng giọng ịu xịu.

“Từ khi nào tôi và cô không phải người xa lạ nữa rồi?” – Ngón Hoa đáp lại bằng một câu hỏi ngược với giọng chùng hững.

Liz giận tím mặt, bàn tay cầm ly cà phê của cô bấu chặt đến mức chiếc ly nhựa bị biến dạng đi không ít: “Anh ... anh ... Hai chúng ta đã ...”

Ngón Hoa bất ngờ trừng mắt, rít lên từng chữ: “Tôi và cô, trước đây, bây giờ, sau này, vĩnh viễn không có can hệ gì với nhau. Cô không phiền có thể quay lại vị trí của mình để chăm bài, hoặc là ... biến – khỏi – đây” – Ba từ cuối cùng được anh nhấn mạnh, văng trăn ưu tú cơ hồ nổi cả gân xanh khiến cho người phụ nữ trước mặt vô thức sợ hãi lùi lại rồi quay mặt bỏ đi.

Ngón Hoa chậm rãi đứng dậy, cầm lấy cốc cà phê trên bàn rồi bước thẳng đến thùng rác vứt vào đấy không một chút ngần ngại hay thương tiếc.

Cuộc đời anh có hai thứ không cho phép ai có thể động đến. Một là quá khứ, hai là An Di. Bất cứ ai cũng không được phép ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhìn đến cái tên hiển thị trên màn hình và ảnh đính kèm đã được ai đó nghịch ngợm đổi đi tự lúc nào, gương mặt mỉm mỉm với nụ cười ngọt ngào, Ngón Hoa điều chỉnh lại tâm trạng, nhấn nút nhận cuộc gọi. Giọng nói dịu dàng từ đầu dây bên kia truyền đến xua tan đi áng mây đen ngọt ngào trên đầu anh.

“Anh đã ăn trưa chưa?” – An Di tíu tít hỏi.

“Rồi, còn em?”

“Em không có ăn trưa nhưng mà anh khoan không được mắng em, bởi vì em ăn Pudding đến no căng bụng rồi. Không nói cho anh biết em đã thành công học lõm được từ chú Vương món mà anh thích ăn nhất đâu. Pudding Tiramisu” – An Di cười hì hì.

“Không cho anh biết à? Làm sao đây, anh biết rồi. Anh còn đang thắc mắc xem đồ đồng hồ hậu đậu nào làm ra chiếc Pudding xấu như thế hoá ra lại là đồ đồng nhà anh” – Ngón Hoa cao hứng đùa.

“Aaaa, không biết đâu, người ta mất cả ngày trời ở trong bếp mới hoàn thành được một cái mà lại bị anh chê như thế. Thật quá đáng, anh mới là đồ đồng” – An Di giận dỗi trách móc.

Ngón Hoa bật cười dở dằn: “Thôi được rồi, anh là đồ đồng, vì thế bạn gái của đồ đồng rộng lượng bỏ qua tới nay anh sẽ về sớm thường thức thành phẩm của em được không?”

“Thế thì còn được, đồ đồng, tạm biệt anh” – An Di cười khúc khích đập máy trước. Ngón Hoa day day huyết thái dương, quay lại chỗ ngồi, trước mặt là mấy xấp bài thi dây cộm vẫn chưa chấm xong, chỉ cần vài tiếng đồng hồ nữa thôi, anh nhất định phải về nhà trước khi đồ đồng kia của anh không đợi được mà ngủ thiếp đi như mọi hôm.

.....

An Di chán chường không muốn xem hoạt hình nữa, sáng hôm nay cô cùng Gia Ân và chú Vương đã nghịch cho phòng bếp ở tầng hai của Ngón Hoa tan hoang như vỡ chợ. Gia Ân thì bê chiếc bánh của mình chạy đi tìm Tony, An Di thì bê chiếc bánh của mình đi tác nghiệp ‘nhiếp ảnh’. Chú Vương thì bận bịu trở về tiệm cà phê, chỉ có Hoàng Từ tội nghiệp lúc nào cũng phải thu dọn bãi chiến trường của ba người họ, An Di dạo gần đây lại rất thích học làm bếp, Hoàng Từ cũng vì vậy mà bị An Di tận dụng triệt để.

Bây giờ An Di lại đang ung dung dùng laptop của Ngón Hoa, dùng tài khoản blog của anh tò mò kéo xem lịch sử từ lúc anh bắt đầu sử dụng blog. Điều bất ngờ chính là tiện ích blog này đã ra đời từ rất lâu rồi, lại rất kén người dùng nhưng Ngón Hoa bắt đầu dùng nó chỉ sau khi nó được lên sàn chỉ một tháng, đến nay ... đã ngón ngón mười năm hơn. An Di cũng không ngờ một người như Ngón Hoa lại có thể kiên trì sử dụng thứ lâu như thế.

Lật lại từng trang quá khứ cứ ngỡ như được từng bước lật lại cuộc đời Ngón Hoa, nhưng tuyệt nhiên sự bảo thủ và kín tiếng của anh trước giờ vẫn không đổi. Từng dòng trạng thái ngắn cùn không đầu không cuối của anh chẳng hề tiết lộ cho người ta một chút thông tin gì. Có lẽ những người theo dõi anh nhiều nhất chỉ có thể biết rằng chủ tài khoản này là Ngón Hoa, thiếu gia của tập đoàn Ngón Thị lừng lẫy danh tiếng và ... cùng với sự tài hoa của mình anh là một con người lập dị khó hiểu. An Di thì khác, ngoài những thứ đó cô còn có thể cảm nhận sâu sắc một thứ nữa từ anh. Đó là sự cô độc.

Bức ảnh đầu tiên là bầu trời đêm âm u không có lấy một ánh sao, ánh sáng mờ ảo từ những vệt mây vẫn vện in trên nền trời đen kịt cùng với dòng trạng thái duy nhất một chữ “Mặc”, có lẽ cuộc đời anh từ trước đến nay có thể được tóm gọn trong một con chữ lạnh lùng kia, chính là sự trầm lặng, trầm lặng cô độc một mình, trầm lặng vui, trầm lặng buồn, trầm lặng đau khổ, trầm lặng tuyệt vọng... Hết thấy mọi sự đều diễn ra trong một trạng thái trầm lặng, ngang tàn, lạnh nhạt không hề cho phép một ai bước chân vào.

Có lẽ bước ngoặt cuộc đời anh bắt đầu từ lúc anh phát hiện ra người cha mà mình luôn hằng tôn kính đã phản bội sự tin yêu của anh, hơn ai hết An Di có thể nhận ra một thứ tình cảm sâu nặng mà Ngón Hoa dành cho người đã sinh ra mình, đã từng yêu thương mình, chính cái lúc anh dặt tay cô rời khỏi dinh thự Ngón gia, ánh mắt chứa đựng một nỗi niềm thâm kín nhưng quyết đoán của Ngón Hoa đã cho cô biết điều đó, anh dù không thể hiện ra nhưng từ tận sâu trong thâm tâm mình, anh yêu thương và luôn dành một sự quan tâm thăm lạng dành cho người thân duy nhất còn lại của mình.

Một đoạn thời gian khá lâu sau, lại có một trích dẫn bằng hình ảnh, là hình ảnh chụp nghiêng của một phụ nữ trung niên đang ngồi bên cây đàn dương cầm, có thể nhìn ngắm được nụ cười của người ấy khi bà đánh đàn, ngồi bên cây đàn dương cầm màu trắng, “nhảy múa” những ngón tay trên từng phím đàn và chơi một bản nhạc hay, bà thoải mái thả hồn vào từng giai điệu. Dường như, khoảnh khắc đó chỉ còn lại người phụ nữ ấy, cây đàn và trời đất. Nụ cười rạng rỡ của bà như đoá hoa Iris chớp nở ngày cuối đông, nụ cười ấy sao mà thân thuộc thế, An Di dường như quá đỗi thân quen với nó, đến khi nhận ra cô lại thấy tim mình như lặng đi vì một cảm giác mất mát kì lạ, người ấy là mẹ của anh. Người phụ nữ nắm giữ tuổi xuân, niềm tin, hy vọng và hết thấy tình yêu thương của anh. “Chi va piano va sano e va lontano” – An Di hiểu được ý nghĩa của dòng trích dẫn này, nó mang nghĩa là “Ai đi thong thả thì đi an toàn, ai đi an toàn thì đi được xa” – Đó là một câu tục ngữ bằng tiếng Ý gắn liền với nguồn gốc và xuất xứ tên gọi của đàn dương cầm. Và không ai khác, cô rốt cục cũng biết chủ nhân của cây đàn dương cầm trong phòng thờ là ai ...

Càng lật lại quá khứ của Ngón Hoa, An Di càng rõ mồn một từng góc ngách chưa bao giờ được khơi đến trong trái tim Ngón Hoa, cô sẽ không biết được thì ra anh lại yêu nước Ý đến như vậy, đó là nơi ba mẹ anh gặp nhau, là nơi anh được sinh ra, là nơi cất giữ rất nhiều khoản hồi ức vui vẻ cũng có mà đau buồn cũng có của anh. Đó là lí do trước giờ anh đều luôn thích văn hoá và nền ẩm thực của đất nước này. Cô chưa hề biết tới.

Cảm xúc của An Di trầm đi, cô lặng người ngồi nhìn chiếc máy ảnh vừa nãy mình dùng, đắn đo một lúc, cô dùng tài khoản của anh đăng lên blog bức ảnh chiếc Tiramisu mình làm kèm theo một dòng trạng thái dài ngoằn, xem như giải toả một chút tâm trạng nặng trĩu của mình. Đồ đáng ghét, anh đến cuối cùng vẫn còn bao nhiêu điều chưa nói cho em? Câu hỏi này không ngừng hiện hữu trong tâm trí An Di ...

“Tiramisu (tih-ruh-mee-soo) theo tiếng Ý có nghĩa là “Pick me up”, cái tên được đặt dựa trên mùi vị Espresso đặc trưng của món bánh với ý nghĩa là “Hãy nghĩ đến em”. Không ai biết được chính xác món bánh này xuất xứ chính xác tại đâu và khi nào, nhưng điều mà mọi người chắc chắn biết rằng nó được làm ra ở một thành phố nào đó trên đất nước Ý. Không phải xuất xứ từ những câu chuyện thật cảm động nhưng những con người làm nên loại bánh này lại khiến ta cảm động bởi tình cảm họ gửi gắm qua chiếc bánh mang đến cho những người thân yêu của mình. Chỉ cần ăn một miếng là sẽ cảm nhận được tất cả các hương vị đó hòa quyện cùng một lúc, chính vì thế mà người ta còn gọi nó là “Thiên đường trong miệng của bạn” (Heaven in your mouth).”

.....

Ngón Hoa hoàn thành xong công việc thì vội về nhà ngay, đúng lúc tan tầm, trên con đường ngoại ô đông nghịt, người xe qua lại vùn vụt như mắc cửi. Chiếc Maybach màu xám tro lao vùn vút như xé gió trên đường cao tốc.

Tiểu bang Massachusetts, mùa hè dài đằng đẵng và tương đối nóng nực. An Di nằm trên ghế xếp bằng bông được đặt ngoài ban công đọc sách, Happy nằm dưới chân cô, cái bụng béo núc ỉnh ra lười biếng. Mái tóc dài vừa được gội thơm ngát xoã ra, khẽ khàng bay theo làn gió khô nóng của buổi chiều tà, An Di cơ hồ híp đôi mắt lại, con buồn ngủ bỗng nhiên kéo đến không có cách nào kháng cự lại được, cô thi u thi u chìm vào giấc ngủ.

Chiếc Maybach vụt qua như điện xẹt, chớp mắt một cái Ngón Hoa đã bước từ trong nhà xe trở ra. Anh ghé vào tiệm cà phê một chút dạo dò quán gia Vương chuẩn bị bữa tối. Từ vườn hoa trung tâm nhìn lên ban công tầng ba, Ngón Hoa loáng thoáng nhìn thấy làn tóc đen nhánh bị gió thổi bay dập dờn. Một chút cảm giác yên bình như dòng suối hiền dịu tưới mát trái tim anh.

Ngón Hoa lên nhà, anh nhẹ nhàng bước đến bên An Di, thân hình bé nhỏ trong bộ váy màu hồng nhạt đơn thuần càng tôn lên màu da trắng sữa mịn màng, có lẽ hoặc vì trời nóng hoặc có lẽ do đã quen thuộc với nơi này, An Di thoải mái mặc chiếc váy hai dây mỏng manh, từng đường cong tuyệt mỹ ẩn hiện khiêu khích ánh mắt như bị lửa thiêu đốt của Ngón Hoa.

Cũng bởi vì An Di cư nhiên và không nghĩ nhiều cho nên anh luôn phải tự giã vò bản thân mình như vậy. Mỗi đêm ôm mỹ nhân trong lòng, anh không khỏi tự trấn tĩnh con thú hoang đang được nhốt kín trong anh, mà mỹ nhân của anh lại vô tình không hay không biết hết lần này đến lần khác chiều dục con thú ấy, đó là lí do An Di luôn thắc mắc tại sao đêm thì anh ôm cô đi ngủ, sáng thức dậy lại thấy anh hoặc là từ trong phòng đối diện hoặc từ thư phòng đi ra, trong mắt thỉnh thoảng còn vẩn lên những vệt đỏ vì mất ngủ.

Ngón Hoa khẽ cúi xuống đặt lên trán An Di một nụ hôn. Happy nhìn anh đau đầu như bắt được kẻ trộm, cậu phát ra tiếng rên ư ừ. Ngón Hoa trừng mắt, thế là cậu liền im thin thít, chúi mũi vào chân An Di trốn tránh.

Dưới vườn hoa có tiếng huýt sáo, Ngón Hoa chau mày nhìn xuống liền thấy hai ba cậu nghiên cứu sinh trong đó có Tony, bọn họ trở tay về phía phòng thực nghiệm ý có việc cần tìm anh. Ngón Hoa gật đầu, trong lòng thầm mắng bản thân không biết lúc trước anh có bị ngốc không khi mang khu nhà C chuyển thành phòng thực nghiệm. Bây giờ anh không hẳn là một con người suốt ngày chỉ biết có công việc nữa rồi ...

Ngón Hoa nhẹ nhàng bế An Di trở vào trong phòng, lẩm bẩm than thở vài tiếng rằng nhất định mắng cho cô ngốc này một trận, ngang nhiên dám ăn bận như thế này xuất hiện bên ngoài, nhờ đâu để mấy tên nghiên cứu sinh của anh mà nhìn thấy thì ... anh thật sẽ đâm cho bọn háo sắc ấy vỡ mặt.

.....

An Di ngủ dậy rất vừa vặn đúng lúc bữa tối vừa được chuẩn bị xong, Ngón Hoa cũng hoàn thành tất cả công việc của mình lúc này đang thư thả ngồi nhâm nhi tách hồng trà nhân nhạ đội An Di sang cùng ăn.

quản gia Vương đích thân thức dậy đón Tom vào dinh thự, bảo Hoàng Tử sắp xếp hành lý cho cậu rồi ông bế cậu nhóc đang thiêu thiêu ngủ lên căn phòng ở tầng hai được dành riêng cho cậu, xong xuôi chắc chắn cậu nhóc đã yên giấc ông mới quay trở xuống.

Tờ mờ sáng, mặt trời còn chưa lên khỏi dãy nhà phía Đông thì An Di đã thức giấc rồi, không phải vì ngủ không ngon mà bởi vì mấy ngày nay cô ngủ nhiều quá rồi thành ra đến đêm cũng chẳng ngủ được giấc dài, đêm qua Ngôn Hoa vẫn như thường lệ, anh ôm cô trong lòng, đợi cô ngủ say thì mới sang phòng đối diện ngủ. Sáng hôm nay anh cũng dậy sớm như bình thường, mở hồ nhè nhại từ trong phòng tập thể hình trở ra định tắm xong sẽ đi làm bữa sáng cho An Di thì nghe tiếng cô hét to từ trong phòng mình bật ra. Anh chạy vội vào, An Di lúc này nửa tỉnh nửa mơ ngồi phịch dưới sàn nhà, còn thủ phạm khiến cho cô giật mình chết khiếp thì đang ngồi ì ở trên giường, hai mắt lười biếng díp sát vào nhau chẳng thèm mở ra xem có chuyện gì.

Ngôn Hoa bước đến bế An Di còn đang ngơ ngác đi vào trong phòng tắm rồi xoa xoa mái đầu rối bưng của cô. Thảo nào cô hoảng đến thế, mới sáng ra đã phát hiện dưới chân mình ở đâu xuất hiện một cục thịt béo bở thì ai mà chẳng giật mình. Ngôn Hoa mỉm cười véo cái mũi đỏ hỏn của An Di: “Đọa em rồi, tên nhóc này luôn không biết phép tắc như vậy, chắc là đến đêm qua”

An Di ù ù cạc cạc nhận bàn chải đã được quét sẵn kem đánh răng Ngôn Hoa đưa cho rồi vàng vâng dạ dạ.

Lúc Ngôn Hoa trở ra thì tên nhóc tinh nghịch kia vẫn đang gật gù ngồi trên giường anh, cứ nhìn cái điệu bộ chệnh mảng đó thì anh lại không nhịn được bèn bước tới cù lấy cù để khắp người cậu nhóc cho đến khi cậu meo meo xin tha, Ngôn Hoa bế cậu đến phòng tắm lớn để cậu tự mình làm vệ sinh cá nhân buổi sáng, anh tắm xong trở ra thì lại thấy cậu nhóc ngồi trên chiếc ghế bành trong phòng thay đồ gật gù, trên miệng vẫn còn dính bọt kem đánh răng chưa rửa hết, anh thở với chúa là mình yêu trẻ con nhưng anh rất ghét sự cầu thả và rất hay câu nệ tiểu tiết, anh lại không biết cách chăm sóc trẻ con cho nên nhìn thấy tên nhóc bướng bỉnh này mãi cả buổi sáng rồi mà vẫn còn đang gật gù thì bắt đầu khó chịu.

“Tom, con còn không dậy thì cậu giận thật đấy” – Ngôn Hoa hằn học gọi. Cậu nhóc vẫn kiên trì ôm lấy mép ghế nhắm tịt mắt.

“Tom”

“Tom”

“Cái thằng quý nhỏ này, con không những chiếm tiện nghi giường của cậu mà còn dám chiếm tiện nghi bạn gái của cậu, bây giờ còn dám so gan với cậu sao?”

Ngôn Hoa không còn kiên nhẫn, anh bước đến bế bổng cậu dậy rồi đặt cậu ngồi hằn lên trên bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch buổi sáng lạnh buốt người. Cậu nhóc nhăn nhó mở mắt nhìn anh chăm chăm rồi lại nũng nịu.

“Cậu ... Tom buồn ngủ, Tom vẫn còn bé mà, bây giờ vẫn còn sớm lắm, trẻ con không nên dậy sớm như vậy”

Ngôn Hoa cau mày nhìn Tom trân trân: “Trẻ ranh, con là tiểu quý. Mau mở mắt ra cho cậu”

An Di sửa soạn xong thì sang tìm hai người, nhìn thấy cảnh tượng hai cậu cháu một lớn một bé không ai chịu nhường ai đang ganh nhau trong phòng tắm lớn thì không khỏi bật cười. Nhìn thấy cô bước vào cậu nhóc chìa tay ra như nhìn thấy cứu binh: “Chị ơi cứu, cậu định ăn hiếp em”

Nghe thấy đồng tử lộn xộn, xưng hô chẳng đâu ra đâu của cậu nhóc, mặt mày Ngôn Hoa càng trở nên xám xịt, anh lớn tiếng dọa nạt: “Cậu không cho con ăn sáng”

An Di đến chịu với hai người, cuối cùng cũng lên tiếng: “Để em giúp” – Cô lách qua chỗ Ngôn Hoa, ôm nhẹ cánh vai của anh như cầu hoà giúp Tom rồi đến bên cạnh cậu nhóc.

Ngôn Hoa buông tay, cậu nhóc đắc ý đứng đưa hai cái chân béo múp qua lại chồm về phía Anh Di. Cô cười xoa đầu cậu rồi dịu dàng dùng khăn bông lau đi vết kem đánh răng trên mặt cậu, sau đó rất cẩn thận thay quần áo, đi tất và chải chuốt cho mái tóc xoăn tí đáng yêu của cậu.

Cả quá trình anh đều đứng ngây người ở cửa nhà tắm nhìn An Di thuần thục chế ngự sự ương bướng của Tom, rõ ràng đều là trẻ con nhưng cô bé gốc của anh thì đồm dáng hơn hẳn, ít ra cô chẳng khiến anh nhức đầu như tên tiểu quý đang đắc ý kia.

Cậu nhóc Tom sau khi được An Di sửa soạn giúp xong thì chạy vụt ra ngoài, nhất định là chạy thẳng vào bếp rồi, vì cậu mà kế hoạch bữa sáng ngọt ngào của anh dành cho An Di coi như xong. An Di đang định lách qua người anh đi ra ngoài thì bị anh kéo lại, anh vòng tay ôm cô vào lòng rồi thò thè bên tai cô: “Ở đây còn một người cần giúp này” – Nói đoạn anh kéo tay cô đặt lên chỗ cằm lún phún râu non mới mọc của mình.

An Di vùng ra, nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh: “Anh mà không cạo râu thì không được đến gần em” – rõ ràng là lúc nào cũng làm người ta bị đau.

“Thế nên anh mới bảo em giúp anh” – Ngôn Hoa với tay vào chiếc tủ thủy tinh trên tường lấy ra chiếc máy cạo râu chia đến cho An Di.

Những tưởng cô đã thoả hiệp, Ngôn Hoa hài lòng đưa khom lưng đưa mặt đến gần. An Di khịt mũi cảm lấy tuýt kem cạo râu bôi đầy mặt Ngôn Hoa rồi tinh nghịch vùng ra: “Anh là trẻ con à? Tự mà làm đi chứ”

“Anh không cho em ăn sáng” – Ngôn Hoa giờ giọng dọa An Di như vừa nãy dọa Tom.

An Di cười ngất nghêu: “Xin lỗi anh nhưng em không phải là Tom và em thừa sức tự chuẩn bị bữa sáng cho mình”

Ngôn Hoa giận không thể tự đập một gậy vào đầu mình, nhưng anh cũng không dễ dàng để cho An Di thoát thân như vậy, niu tay cô lại, anh ép cô vào góc

tường, bàn tay to lớn tinh ý đỡ ra sau lưng sợ cô va phải tường đá cẩm thạch sẽ bị đau.

Anh sẵn tới, không bận tâm trên mặt mình toàn là kem cạo râu, cuống đã cắn lấy cánh môi đỏ mọng của cô mà tùy ý trừng phạt. Mùi bạc hà cay cay sống mũi cùng cảm giác nhói nhói ở cằm khi bị mấy sợi râu thô của anh cọ vào khiến cho An Di khẽ cau đôi mày, đôi môi mềm mại cũng bị anh gầy vò một trận đến tận lúc cô hô hấp khó khăn mới chịu buông tha.

Lúc An Di vẫn còn đang nhăn nhó rửa mặt thì Ngôn Hoa đã cạo râu xong, nhìn gương mặt bóng nhẵn khá là điển trai sáng loáng của mình trong gương đối nghịch với gương mặt ửng đỏ của ai đó trông thật là buồn cười. Ngôn Hoa không nhịn được cười khẽ một tiếng. An Di quay sang té nước vào cái mặt vênh vác của anh cho bỏ tức rồi vụt chạy ra ngoài, anh cũng chẳng buồn đuổi theo.

Nhìn thấy An Di đi vào trong phòng ăn, cậu nhóc Tom hí hửng vẫy tay ra hiệu cho cô đến ngồi cạnh mình: “Chị ơi, chỗ này! Em còn tưởng cậu định không cho chị ăn sáng thật”

Ngôn Hoa vừa vào tới nghe thấy liền trừng mắt nhìn Tom, cu cậu lập tức biện bạch: “Con chỉ định vào thay đổi tất khác thôi, ai bảo hai người chẳng thèm đóng cửa, thật ra thì con vô tình nghe thấy cậu dọa chị thôi, sau đó con ra ngoài rồi. Mà hai người làm gì lâu thế ạ?”

An Di đỏ bừng mặt lườm sang Ngôn Hoa cảnh báo anh không được nói bừa, anh nhếch môi, như cười lại như không trả lời cậu nhóc rằng: “Chuyện của đàn ông”

Tom không hiểu bèn hỏi tiếp: “Ồ thế chuyện của đàn ông sao cậu lại cần chị giúp ạ?”

“Nếu con còn xưng hô loạn lên như thế thì cậu lập tức cho con một trận” – Ngôn Hoa dọa dẫm.

“Này, sandwich của anh, Tom vẫn còn bé mà, chuyện xưng hô cứ tự nhiên đã” – An Di đặt miếng bánh sandwich đã được mình phết mứt sang đĩa Ngôn Hoa.

Tom chìa đĩa của mình ra nũng nịu gọi: “Chị ơi, Tom nữa”

Ngôn Hoa tỏ vẻ không hài lòng: “Con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ồ, thế cậu bao nhiêu tuổi rồi?” – Tom dẫu môi kháng nghị.

Ngôn Hoa vẻ mặt xám xịt giận dữ nhưng cứng miệng chẳng thể đáp lại cậu nhóc. Suốt bữa ăn An Di luôn phải đứng ra làm bìa đỡ đạn cho cuộc đấu khẩu của hai cậu cháu, thế mà một khắc sau cùng ngồi trong phòng Ngôn Hoa xem chương trình Mười vạn câu hỏi vì sao, hai người một lớn một bé lại cùng nhau nghiêm túc thảo luận một vấn đề đến quên mất còn một người bên cạnh là cô. Sau cuộc thảo luận không ngời ngút của hai con người yêu khoa học kia thì An Di bị kéo đi một vòng khắp thành phố Boston đến một lễ người.

Ngôn Hoa dùng con xe BMW màu đỏ rực mới cóng của mình đưa An Di và cậu cháu nhỏ đi bảo tàng Viện địa chất, Viện Hải dương học, rồi thì đến nhà kiếng động và thực vật, hồ cá Marineland. Cuối cùng là dừng chân tại công viên Public Garden ngắm hoa và dạo chơi.

Khi màn đêm buông xuống, các ngọn đèn cao áp cực lớn đồng loạt bật sáng. Ánh đèn muôn màu từ nhiều góc độ của thành phố. Chiếc BMW cao ngạo đứng như bản tính của chủ nhân nó, lao vùn vụt vượt qua dòng người tấp nập, ở trung tâm mua sắm đông đúc, hình ảnh ba người một nhà hạnh phúc khiến người ta phát ghen tỵ.

Người đàn ông ưu tú với dáng người cao lớn, quần jeans hàng hiệu cùng áo thun trắng đơn giản nhưng vẫn tôn lên thân hình cơ bắp quyến rũ, gương mặt nam tính lạnh lùng, đôi mắt đen sâu hun hút với hai hàng mi dài rất dài, thái độ của anh đối với mọi thứ xung quanh dường như vô vàng xa cách nhưng lại dành một ánh nhìn tràn ngập yêu thương dành cho hai người bên cạnh mình. Cô gái trẻ trên tay cầm một chú gấu Teddy, tay còn lại đan vào bàn tay người đàn ông đi cùng, trên đôi tay ấy là một đôi vòng hạt tựa như chỉ dành cho mỗi mình bọn họ mà thôi, hoà hợp và gắn kết. Người con gái mảnh khảnh, dáng người khá cao, xấp xỉ đến vai người đàn ông bên cạnh, mái tóc đen dài buông xoã sau vai, trên người cô là một bộ váy dài đơn giản màu trắng tôn lên làn da mịn màng như con nít. Cô có một khuôn mặt thanh tú với nụ cười duyên đầy thu hút, đôi lúm đồng tiền làm cho gương mặt càng nhìn càng thấy đáng yêu. Cậu nhóc trông có vẻ là con lai rất bụi bặm và tinh nghịch được người đàn ông cưng chiều bế một bên tay, đôi gò má phúng phính với cái miệng nhỏ xinh cứ huyền thuyên không ngừng, thi thoảng cậu lại chồm sang nhìn người con gái bên cạnh tươi cười tít mắt.

Cảnh tượng đáng ngưỡng mộ ấy được thu vào hết trong tầm mắt của một người tình cờ lướt qua, người đó đứng chết trân tại một chỗ lặng lẽ ngược nhìn, bàn tay bầu chặt đến mức cơ hồ móng tay khảm sâu vào da thịt ...

An Di thắc mắc tại sao Ngôn Hoa lại dẫn cô và Tom vào trung tâm mua sắm, chưa kể hai con người vừa ‘lắm chuyện’ vừa ‘trẻ con’ ấy suốt từ bãi đỗ xe vào trước cửa trung tâm lại dờ chừng, tranh nhau để nắm tay cô, cuối cùng ... đương nhiên là tên ‘trẻ con lắm tuổi’ giành chiến thắng, vênh mặt nắm chặt tay cô giễu võ giương oai với cậu nhóc mặt nhăn nhó không chịu khuất phục trên tay mình.

Ba người bọn họ dạo quanh khu đồ chơi trẻ con mất cả tiếng đồng hồ, thì ra Ngôn Hoa muốn tặng đồ chơi cho cậu cháu nhỏ, nói đúng hơn là để khuyến khích sở thích tìm hiểu khoa học của Tom nên anh toàn chọn mua những loại đồ chơi kích thích phát triển trí não mà đối với An Di chúng đều là những thứ vô cùng rắc rối.

Khi họ đi ngang qua khu vực bán quần áo, An Di tình ý phát hiện ra một chiếc cà vạt nằm trong bộ sưu tập mới nhất thuộc một thương hiệu của Ý tên là Prada. Mấy hôm trước cô đã chằm được nó trên tạp chí và định bụng sẽ mua tặng Ngôn Hoa vì khi nhìn thấy nó cô đã thấy ngay nó rất hợp với phong thái của anh.

An Di kéo tay Ngôn Hoa đến hiệu quần áo, cô đích thân chọn chiếc cà vạt xanh thẫm, màu sắc trầm và họa tiết hoa văn chìm tôn lên sự lịch lãm và sang

trọng của anh. Ngôn Hoa tất nhiên rất vui, khoe môi khẽ về nên một nụ cười tán dương và hài lòng nhìn người con gái mình yêu thương đích thân nhón chân lên thắt cà vạt cho mình.

Cậu nhóc Tom nheo mắt đánh giá một lượt: “Ai lại mặc áo thun mà đeo cà vạt chứ? Hình như có gì đó không đúng?”

Ngôn Hoa bẹo vào má cậu nhóc chỉnh lời: “Ranh con, con im đi cho cậu”

An Di quay sang cậu nhóc tiếp lời: “Cậu chỉ thử thôi mà, khi cậu đeo cùng với Âu phục thì chắc chắn rất đẹp trai”

Ngôn Hoa đắc ý, thần nhiên mặc nhận câu nói của An Di: “Anh không phải nhận em chọn cà vạt cho anh rất đẹp, nhưng mà việc anh đẹp trai là hiển nhiên rồi còn cần phải nói sao?”

An Di khịt mũi phớt lờ: “Đồ tự mãn”

“An Di, ‘cậu’ là để cho Tom gọi, không phải em, em cứ thử gọi anh một lần như vậy xem anh có trừng phạt em hay không?” – Ngôn Hoa nghiêm mặt nhắc nhở.

“Xi ... cứ thích đùa người”

Đến lượt Ngôn Hoa nghĩ ra gì đó, định bụng rằng cô vừa mua đồ cho anh, thế là anh dắt tay cô đi đến khu thời trang nữ.

Người bán hàng nhìn thấy hai vị khách vừa có phong thái sang trọng, nhan sắc lại vừa nổi bật bước vào liền xúng xính đón tiếp nhiệt tình. An Di trước giờ việc trang phục cũng không quá kén chọn nhưng đi mua đồ cùng với đàn ông thì quả là lần đầu tiên cho nên không khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Ngôn Hoa trông thấy An Di cứ lần lựa mãi hết gian này đến gian khác mà không ưng ý được bộ nào thì bóp trán suy nghĩ một lúc.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm vụt qua một tia sáng nhỏ, cơ hồ đã nghĩ được điều gì, Ngôn Hoa ghé vào tai một người nhân viên đứng bên cạnh gì đó, có thể dễ dàng nhìn thấy sự hồi hộp pha lẫn sung sướng trên gương mặt người nữ nhân viên đó. Khách nam đi cùng đến khu này không nhiều, lần đầu lại có một người đàn ông vừa điển trai phong độ vừa ngời ngời khí chất như thế này đến dạo, lúc ghé lại gần còn vô tình để cho người ta cảm nhận được một thứ hương thơm độc nhất vừa quyến rũ lại vừa xa cách, không khỏi khiến cho người ta tim đập chân run.

Người nhân viên sau khi điều hoà nhịp tim của mình xong thì vội vàng chạy đi chọn trang phục theo yêu cầu của vị khách đó, một thoáng sau cô ta chạy ra, trên tay cầm theo mấy bộ váy đi đến chỗ An Di đưa cho cô và đưa cô đến phòng thay đồ nói lại là do vị tiên sinh đằng kia dạo. An Di nhìn sang chỗ Ngôn Hoa, anh gật đầu với cô một cái rồi bế Tom đến chỗ sofa dành cho khách đợi.

Trong phòng thay đồ, An Di nhìn đồng váy áo trên tay hai gò má bắt đầu ửng đỏ, vừa thẹn vừa giận cô nhìn chằm chằm vào người nhân viên, cô ta hơi hoảng vội thanh minh rằng: “Thưa tiểu thư, vị tiên sinh ngoài kia nhờ chúng tôi chọn giúp cho cô vài bộ theo phong cách ...” – Cô nhân viên cũng thoáng đỏ mặt, ngập ngừng: “Gợi cảm, quyến rũ ... càng bốc lửa càng tốt” – Cô ta thuật lại nguyên văn lời Ngôn Hoa vừa này.

An Di cứng đờ mặt như không còn chút phản ứng, người nhân viên vội vàng đi ra bên ngoài, đến chỗ Ngôn Hoa thì thầm gì đó. Anh bỏ mặc Tom ngồi một mình nghịch đồ chơi mới còn mình thì không câu nệ bước thẳng đến chỗ phòng thay đồ nữ, vài ba nhân viên nhìn thấy anh đến liền biết ý tránh vội ra ngoài.

An Di đang đứng trần trần nhìn đồng váy áo suy nghĩ, bỗng dưng từ phía sau một cánh tay rắn rỏi luồn qua eo cô khẽ siết lại, hơi thờ quen thuộc phả vào sau tai cô thì thầm: “Mau thử đồ đi, bé con”

An Di quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Ngôn Hoa: “Đầu anh bị chấp mạch à? Khi không lại chọn mấy thứ đồ này? Em sẽ không mặc chúng ra ngoài đâu.”

Ngôn Hoa cất giọng trầm trầm, vừa dỗ ngọt vừa dụ hoặc: “Ai cho phép em mặc thứ này ra ngoài? Đem về nhà mặc cho một mình anh xem thôi. Tiểu Di ngoan mau thử đồ đi”

“Biến thái, háo sắc, đại sắc lang ...” – An Di hét ầm lên đẩy Ngôn Hoa ra.

Anh ghì cô lại, không có ý muốn tha cho cô: “Ai bảo em cứ thích quyến rũ anh. Bây giờ có thể quyến rũ một cách hữu hiệu hơn, anh cho phép”

“Em có quyến rũ anh sao? Ngôn Hoa anh là đồ con sói” – An Di không kháng cự nữa, chuyển sang đấu tranh tâm lý.

Ngôn Hoa cũng chẳng vừa, anh đáp lại: “Ừ, con sói này hôm nay muốn ăn thịt cừu nhỏ rồi”

“Anh dám?”

“Đương nhiên dám. Nhưng không phải lúc này, bây giờ thì chưa định ăn một cách triệt để, chỉ nhắm nháp một chút thôi”

“Ông trời ơi ... đồ biến thái”

.....

Mười giờ đêm, sau khi cậu nhóc Tom ngủ gà ngủ gật trên sofa được Ngôn Hoa bế về phòng thì ngủ say đến trời sập chắc cũng không biết. Anh trở lại phòng mình thấy An Di đang lom khom dọn dẹp đồng đồ chơi trí tuệ bị Tom bày đầy ra trên bàn và dưới đất. Anh tiến lại gần, ngồi chễm chệ xuống sofa rồi cất giọng.

“Lớp trưởng, cho em đặc quyền biết điểm thi trước mọi người”

An Di ngừng động tác lại, ngồi xuống bên cạnh Ngôn Hoa hớn hờ: “Thật chứ?”

“Đương nhiên” – Ngôn Hoa nhếch môi.

“Làm bạn gái của đại giáo sư xem ra cũng có nhiều khoản lợi đấy chứ. Anh mau cho em xem đi” – An Di cười tít mắt.

“Nhưng có một điều kiện...” – Ngôn Hoa cười tà mị nhìn An Di.

An Di bắt chợt cảnh giác lờm anh, anh lại nói: “Em chọn một bộ váy mặc cho anh ngắm”

An Di nghiễm nhiên hiểu ý Ngôn Hoa đang nói đến những thứ mang mác 18+ mà anh vừa mua cho cô ban nãy. Cô vờ như không hiểu: “Hôm nào em chẳng mặc váy, anh ngắm không chán sao?”

Ngôn Hoa kẻ sát lại thì thầm: “Em đừng giả vờ, ý anh nói chính là đồ anh mua cho em”

“Anh...”

“Tuỳ em có muốn xem điểm hay không... Điểm bài thi chính trị của ai đó quả thật... Haizzz” – Ngôn Hoa cố ý thờ dài một hơi.

An Di bậm môi nhin tức lằm lũi đi sang phòng thay đồ, Ngôn Hoa quả nhiên nắm được điểm yếu của cô.

Ngôn Hoa nhắm mắt tựa đầu vào sô pha đáng vẻ chờ đợi, một người thô kệch và không có một chút kinh nghiệm yêu đương nào như anh thì làm sao nghĩ ra được mấy trò này chứ? Chỉ là từ chiều hôm qua, lúc anh nhìn thấy An Di trong chiếc váy ngủ quyến rũ kia, cộng thêm mấy lời đề nghị đầy ý vị của ‘quần sư quật mo’ Hoàng Tử trước nay, và chương trình thời trang đêm qua An Di giành TV với anh bằng được để xem – Tuần lễ thời trang Milan...

An Di nhìn ngắm mình trong gương một lượt, khuôn mặt thanh tú đồ lựng vì ngược chần chờ mãi không bước. Trong đầu cứ không ngừng vọng lại câu nói của Ngôn Hoa đêm hôm qua: “Anh thích tất, với điều kiện em là người mẫu”... Đó là câu trả lời cho câu hỏi vớ vẩn của cô rằng: “Anh nghĩ thế nào? Có phải vừa rất gọi cảm, rất quyến rũ lại vô cùng bốc lửa hay không?”

Ồ vâng! Đúng vậy, nhưng mà ý cô muốn hỏi về mấy cô người mẫu kia, muốn thử xem anh có động lòng chút nào hay không nhưng đầu gối tên háo sắc nào đây lại nghĩ là cô đang hỏi về mấy bộ đồ ‘không dành cho trẻ vị thành niên’ kia chứ.

An Di rụt rè trở lại phòng ngủ, bước chân rón rén nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ngôn Hoa, anh đang nhắm nghiền mắt, trên tay từ lúc nào có thêm một ly rượu vang đỏ sáng sắn uống quá nửa.

Nghe thấy động tĩnh, Ngôn Hoa mở mắt nhìn, ánh mắt sâu thẳm tựa đáy hồ bỗng chốc như bị từng con từng con sóng dữ nhấn chìm, An Di đứng trước mặt anh, hai bàn tay nhỏ vùng về khoanh lại trước ngực. Bộ váy xuyên thấu màu đỏ rượu dán sát vào làn da mịn màng trắng nõn nà của cô, chiếc váy là một thiết kế trong bộ sưu tập thời trang của Tuần lễ thời trang diễn ra cách đây không lâu vừa được chiếu lại trên TV hôm qua. Có lẽ vì mang nặng sức sống mãnh liệt và tinh thần phóng khoáng, tự do của người Ý, thế nên các thiết kế cũng thấm đẫm sự gọi cảm và mê hoặc. Bộ váy không chỉ đẹp, gọi cảm mà còn rất mực phù hợp với sự quyến rũ của An Di. Một chiếc váy ren trong suốt không thể gọi cảm hơn của Blumarine. Những lớp ren được đan cài khéo léo, đặt cùng những mảng vải bóng in họa tiết hoa hồng, tạo nên hình ảnh vừa huyền bí, vừa quyến rũ và đầy ma mị. Từng đường cong của An Di được tôn lên, trong lồng ngực Ngôn Hoa dường như đang bị một ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt.

An Di đứng đây, An Di vô thức lùi lại liền bị anh kéo đến, cả người bị anh nhấc bổng ném lên giường. Tay anh đỡ lưng cô, vừa ôm vừa ghì lấy thân hình bé nhỏ của cô. Cả người An Di bỗng chốc cứng đờ, không có ý thức cự quạ chỉ ôn nhu nương theo hơi thở trầm đục nóng bỏng của Ngôn Hoa, cảm nhận rõ ràng bàn tay lạnh băng của anh thường ngày giờ đây toả ra một luồng nhiệt nóng hổi như muốn thiêu đốt da thịt mỏng manh của cô. Giọng nói trầm khàn vì đã nhiễm đục vọng của Ngôn Hoa kích thích sự nhạy cảm của An Di: “Tiểu Di, một chút thôi, anh sẽ không quá trớn...” – Ngôn Hoa nói, tựa như van nài cũng tựa như lời cam đoan.

Ánh mắt An Di đã trở nên mờ mịt, hơi rượu thoang thoảng cùng mùi hoắc hương nồng đượm xâm chiếm lí trí của cô, cô đáp lại anh bằng giọng lí nhí như con mèo nhỏ: “Không được ăn thịt em”

“Sẽ không đâu...” – Ngôn Hoa tiếp lời, sau đó là một trận mưa hôn mãnh liệt, từ vầng trán cao, đôi mắt tròn, cánh mũi thẳng tắp, sau đó là ngậm chặt lấy cánh môi đỏ thắm.

An Di cảm nhận một cách rõ ràng dư vị cay cay ngọt ngọt của rượu vang đỏ, cả người cô sớm đã mềm nhũn, vùng về đáp lại nụ hôn mạnh mẽ của anh, lưỡi anh như con rắn thành thực xâm chiếm sự ngọt ngào thuần khiết nhất của cô. Sau một hồi quán quýt, An Di nặng nề hít thở không khí như người sắp chết đuối vừa được cứu lên bờ, vẫn chưa kịp thích nghi xong, nơi cô đã truyền đến một trận ê ẩm, rồi đến vai, rồi xương quai xanh, tiếp theo sau đó là một tiếng ‘xoạt’ đỉnh tai, chiếc váy trên người An Di bị Ngôn Hoa mạnh bạo xé toang, áo ngực cũng bị anh đẩy cao để lộ ra nơi trắng hồng mềm mại kích thích sự xâm chiếm của anh, Ngôn Hoa cơ hồ không kiểm soát được hành vi của mình mà xoa nắn nơi đầy đặn căng tròn của cô, đôi môi anh hé mở chiếm đoạt hai nụ hoa đang phập phồng theo nhịp thở khó khăn của An Di. Cô vô thức rên khẽ lên, giọng điệu mềm mại càng thách thức con thú hoang trong người anh, rồi lại một tiếng ‘xoạt’ nữa, chiếc áo thun vương vãi trên người Ngôn Hoa cũng bị anh tự mình xé toạt đi. Cơ ngực tinh trắng dán sát vào thân thể mềm mại của An Di, anh điên cuồng hưởng thụ từng tác da thịt ngọt ngào thơm tho của cô. An Di vô thức ưỡn người, tiếp nhận sự xâm chiếm của anh, bàn tay nhỏ luồn qua mái tóc bông bênh của anh, cơ hồ kéo anh tiến gần hơn đến bên mình. An Di mờ mịt gọi tên anh, giọng nói run rẩy quyến rũ của cô đầy dục vọng của Ngôn Hoa đạt đến cao trào. Đèn ngủ đột nhiên bị anh tắt phụt, An Di mơ hồ nghe thấy được tiếng kéo quần áo ‘xột xoạt’, rồi bắt chợt là tiếng rên tí té đầy thỏa mãn của Ngôn Hoa, An Di cảm nhận được một thứ chất lỏng nóng bỏng đáp dính trên đùi mình. Cả người Ngôn Hoa đổ rạp xuống đè lấy cô, hơi thở nặng nề dần dần được anh điều chỉnh lại... An Di một lữ vòng tay ôm lấy tấm lưng trần của Ngôn Hoa, nhẹ nhàng xoa dịu sự thô bạo của anh, hai mí

mất bắt đầu nặng trĩu, hô hấp cũng dần dần đều, dường như hai trái tim cũng hoà chung một nhịp đập. Đầu óc An Di mụ mị đến nỗi sau đó chẳng còn ý thức được gì, hoặc giả là cô đã say rồi ... Nhưng bấy nhiêu đó hơi rượu mà lại có thể khiến cô say được hay sao? Cô không biết, rõ ràng là cô không biết mình chính là đang ... say tình.

Không gian lặng yên không còn một chút động tĩnh, người con gái dưới thân đã mềm oặt ngủ say tự khi nào. Ngón Hoa day day ấn đường ngồi chồm dậy mở đèn ngủ, dùng khăn bông dịu dàng lau đi vết tích dục vọng mãnh liệt của mình vụng về vương trên bắp đùi trắng mịn của An Di, chất lỏng màu trắng đục dấp dính khiến Ngón Hoa đỏ mặt thắm máng chửi mình ... Đêm nay anh đã quá buông thả, cũng may anh vẫn luôn dừng lại kịp thời. Trong lòng dù vẫn cảm thấy một khoảng trống không thể lấp đầy cùng một chút không cam tâm nhưng nó nhanh chóng bị anh kìm hãm lại, anh biết ... cả cô và anh đều chưa sẵn sàng.

Trở lại phòng ngủ sau khi đã tự đi dập lửa bằng nước lạnh, Ngón Hoa cẩn thận để không phải đánh thức An Di, nhẹ nhàng chỉnh lại áo lót của cô, anh mặc cho cô một chiếc váy ngủ khác. Nhìn làn da trắng hồng của An Di trong lòng Ngón Hoa không khỏi trỗi dậy cảm giác đau lòng, mỗi nơi bị đôi môi cuồng dã của anh lướt qua đều lưu lại một vết đỏ hồng tựa như màu của cánh hoa tử đinh hương, loài hoa yếu đuối và mong manh, nhưng một khi nó đã nở hoa, hoa của nó sẽ mãi mãi in sâu trong trái tim của những người nhìn thấy.

“The longer I’m close to you, the more I love you” – Đó là ý nghĩa của loài hoa này ... Đúng như vậy, càng ở gần bên em, anh càng yêu em hơn.

Đêm nay là ngoại lệ, Ngón Hoa ngủ lại phòng mình, ôm chặt tiểu bảo bối trong lòng chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm tinh mơ, chuyến bay đầu tiên từ thành phố D đến Boston vừa đáp xuống. Lái xe của An Thành sắp xếp cho cô con gái tiểu thư của mình đến đón ông cùng vợ từ sân bay quốc tế Logan. Suốt dọc đường đi, An Thành tinh ý phát hiện ra ánh mắt của người tài xế cứ thi thoảng lại liếc nhìn mình qua kính chiếu hậu, cuối cùng không chịu được nữa, ông hần giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Người tài xế trung niên thừa biết ông chủ đang có ý hỏi mình, đắn đo một chút ông đành đánh liều nói thẳng: “Thưa An Tổng ... Tiểu thư đã dọn sang nhà bạn trai được hơn nửa năm rồi ...”

“Ông nói gì?” – An Thành ngạc nhiên tròn tròn mắt, vợ ông ngồi bên cạnh cũng không khỏi giật mình.

“An ... An tổng bớt giận. Lúc tiểu thư dọn đi tôi có gọi điện thoại thông báo cho ông, nhưng mà ông không nghe máy, An lão gia nhận điện thoại hộ rồi âm ừ, tôi nghĩ là lão gia sẽ nói lại với ông, nhưng mà khi ông bảo tôi lái thẳng về đó tôi mới ngơ ra là ông vẫn chưa hay tin”

“Đi đến đó, đến cái chỗ chết tiệt của tên ngạo mạn kia” – An Thành rít lên giận dữ, phu nhân bên cạnh phải xoa lưng vuốt giận thì ông mới hãm lại sự nóng nảy của mình.

Tài xế riêng của An Di thi thoảng cũng có đến đưa cô đi học thay những khi Ngón Hoa có việc bận, và lại ông cũng xem tuổi với quân gia Vương cho nên hai người nhanh chóng kết thân. Lúc này đây, khi ông bạn mặt mày lấm lét đến thông báo là có hai vị khách đến mà hai vị đó không ai khác mà chính là ba mẹ của tiểu thư An Di, còn được nghe nói là thiếu gia nhà mình không được lòng gia đình bên ấy. Quân gia Vương vội vàng vàng trịnh trọng mời hai người vào trong phòng khách lớn đội, trong lòng ông lại thấp thỏm không thôi vì không dám lên tầng đánh thức thiếu gia và tiểu thư.

Nhìn thấy vẻ mặt như đang ngồi trên đồng lửa của người quân gia, An Thành trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi đợi, mọi cố gắng kéo dài thời gian của quân gia Vương dường như vô ích khi thời gian càng lúc càng kéo dài, âm trà Long Tĩnh trên bàn đã nguội mất rồi nhưng hôm nay lạ thật, bình thường tiểu thư An Di có ngủ nướng cũng là chuyện thường nhưng tại sao thiếu gia giờ này vẫn chưa thấy động tĩnh gì thế này? Về mặt hậm hực nhăn nhó khó coi của chồng cuối cùng cũng khiến An phu nhân chịu không nổi, bà hỏi quân gia Vương phòng của con gái mình ở đâu bảo rằng để bà đi gọi cô dậy, con gái sắp hai mươi tuổi đến nơi rồi mà vẫn còn ngủ nướng đến giờ này thật không tốt chút nào. Quân gia Vương ngập ngừng một chút rồi cũng cung kính dẫn bà đi lên tầng ba, ông biết bình thường thiếu gia sẽ ngủ ở phòng thờ đối diện nhưng mà chuyện hai người một đôi, những lúc ân ái ngọt ngào đương nhiên là chuyện bình thường, chưa kể đây là không gian riêng tư của thiếu gia, có vài lần chỉ là vô tình thôi ông cũng phải đỏ mặt tía tai với mấy trò của cậu thiếu gia cao ngạo của mình, chẳng hạn như sáng hôm qua, lúc ông đưa cậu nhóc Tom vào phòng thay đồ thay đổi tất ... Trời ạ chỉ nghĩ thôi cũng nóng cả mặt, chỉ mong cậu chủ của mình đừng có lúc này mà giờ trở !!!

Hai người bước đến trước cửa phòng Ngón Hoa, nhận thấy sự ngập ngừng của quân gia thì An phu nhân cười khẩy bảo ông có thể đi rồi, bà có thể tự vào gọi con gái dậy. Quân gia Vương cũng có nặn ra một nụ cười đáp lễ rồi quay đi, lúc đi ông còn không yên tâm mà quay trở lại ghé mắt vào phòng thờ xác nhận một chút. Nhưng mà thiếu gia tuyệt nhiên không có ở phòng thờ ... Vậy là ... Trời ạ !!!

An phu nhân mở cửa phòng, đầu tiên đập vào mắt bà là váy áo không được đứng đắn cho lắm nằm rơi vãi trên sàn nhà, trên bàn xô pha là ly rượu vang uống dở, trên giường ... An Di lười biếng cuộn tròn nằm trong vòng tay tên đàn ông không biết phép tắc kia, còn ở mép giường lại có một cậu nhóc bụ bẫm nằm ngả nghiêng ngả ngửa nửa người trên giường, nửa người dưới sàn. Có vẻ như cậu nhóc đang nửa tỉnh nửa mơ gất ngủ, nhìn thấy người lạ thì cái giọng trẻ con ngọng nghịu liền hét lên một tiếng chói tai: “Cậu ơi, trộm!”

Ngón Hoa giật mình ngồi bật dậy, mái đầu bông bênh điển trai thường ngày lúc này rối tung rối bù, nhìn thấy người phụ nữ đứng trước cửa phòng thì không khỏi ngạc nhiên lập tức xuống khỏi giường đến trước mặt người đó gật đầu chào.

Biết việc con gái dọn đến sống chung với cậu ta thì chuyện này không sớm thì muộn cũng xảy ra nhưng mà lúc nhìn thấy cục diện lung tung hỗn độn trước mặt, An phu nhân không khỏi cảm thấy váng đầu, cũng may người đàn ông trước mặt vẫn không đến nỗi thô lỗ, quần áo vẫn còn đầy đủ đường hoàng ... Nhưng mà áo váy trên sàn nhà thì phải giải thích như thế nào? Còn cái cậu nhóc con từ trên trời rơi xuống kia nữa là thế nào?

“Mẹ? Là mẹ?” – Giọng gọi hốt hoảng của con gái chột khiến cho An phu nhân bừng tỉnh khỏi đồng suy nghĩ loạn của mình. Nhìn đến cô con gái cung, vẫn mặc váy ngủ. Haizzz ... nhưng mà khắp người vết đỏ đỏ hồng hồng quả nhiên không thể nào giấu nổi con mắt tinh tường của bà.

An phu nhân quay bước rời khỏi, bỏ lại một câu nói nặng trĩu với Ngôn Hoa: “Cậu, tôi muốn nói chuyện với cậu”. Bà bước khỏi phòng, thoáng giật mình khi nhìn thấy chồng mình đứng ngoài cửa, gương mặt cương nghị đỏ bừng bừng, bên cạnh là người quản gia vẻ mặt thấp thòm như gặp phải hung thần.

Ngôn Hoa cười khẩy, An Di cả người trở ra như trời trồng nhìn anh. Anh bước lại gần cô, lấy chân trù lên mặt cục nợ từ khi nào xuất hiện trong phòng của mình. Sau đó dịu dàng vuốt lại mái tóc rối bù của An Di, cung chiều đặt lên trán cô một nụ hôn: “Em như thế này là ý gì hả? Anh đã làm gì đâu mà? Ngoan, đi đánh răng rửa mặt thay đồ rồi anh làm đồ ăn sáng cho, nhanh lên”

An Di lườm Ngôn Hoa: “Còn không làm gì? Đồ lưu manh”

Cậu nhóc Tom ngo ngoáy kéo chăn ra nhìn Ngôn Hoa lú lú: “Cậu, cậu. Cậu hôn Tom đi rồi làm đồ ăn sáng cho Tom nữa. Con cũng đói rồi”

“Ranh con, phạt con nhịn ăn sáng” – Ngôn Hoa nghiêng răng kèn kẹt.

“Thiên vị, cậu thiên vị, con đi mách ... mách ... mách” – Tom meo máo.

“Mách ai?”

“Người kia”

“Người nào?”

“Trộm”

“Con cứ đi thử xem cậu có tét mông con không?” – Ngôn Hoa dí tay vào mông cậu nhóc dọa dẫm.

“Không có nhân quyền, chị xem cậu không xem Tom ra gì?” – Cu cậu kéo tay An Di cầu viện cứu binh.

“Đáng đời em” – An Di vụt dậy đi vào phòng tắm, phớt lờ đi sự cầu cứu của cậu nhóc.

Ngôn Hoa nén cười bẻ thẳng quỳ nhỏ nghịch ngợm sang phòng thay đồ.

.....

“Bác gái ... Bác trai. Không kịp đi đón, hơi thất lễ”

“Không cần vòng vo, tôi chỉ có một câu muốn nói với cậu. Bà xã em đi ra ngoài với con đi!” – An Thành tỏ vẻ không quan tâm đến Ngôn Hoa, liếc mắt đến khung hình con gái mình đang cười rạng rỡ đặt trên bàn rồi đứng quay mặt nhìn ra cửa sổ phòng làm việc của Ngôn Hoa.

“Thông thả nói” – Ngôn Hoa đáp.

“Có vẻ như cậu không để ý đến lời cảnh cáo của tôi?”

“Tôi biết, An Di vẫn chưa tốt nghiệp” – Ngôn Hoa nhếch môi cười.

“Chuyện hôm nay ...” – An Thành hấn giọng.

“Tôi tự thấy bản thân không làm chuyện gì quá đáng, tôi không say, rất tỉnh táo, không phải ham muốn nhất thời cũng không phải tùy tiện làm xằng bậy. Thứ nhất, tôi rất yêu thương cô ấy. Thứ hai tôi chăm sóc cho cô ấy tốt hơn hẳn cô con gái nuôi ham chơi của ông, đầu bếp của ông, vệ sĩ của ông ... Thứ ba, tôi vẫn chưa hề đi quá giới hạn. Chưa từng trái nghịch ba điều kiện của ông, ngược lại tôi tự tin mình làm tốt hơn nhiều những gì ông mong muốn” – Ngôn Hoa không câu nệ, rất thần nhiên cao ngạo mà đáp lại.

“Được lắm. Hay cho sự ngạo mạn của cậu. Vậy được, cậu nghe cho rõ đây. Muốn biết lí do vì sao tôi vẫn chưa thật tâm chấp nhận cậu – một người đàn ông tự cho mình là hoàn hảo? ... Bí mật, cậu có quá nhiều bí mật Ngôn đại thiếu gia à”

.....

“Mẹ ... Đó là sự thật, bọn con không có làm gì cả mà” – An Di nũng nịu dựa vào lòng mẹ giải thích.

“Còn nói không có làm gì cả? Mấy vết này làm sao giải thích đây? Con bị muỗi thành tinh cắn hay sao?” – An phu nhân cau mày nhìn mấy vết đỏ hồng nhói mắt trên cổ con gái.

“Con ... anh ấy chỉ ... hôn thôi” – An Di đỏ mặt ấp úng nói nhỏ vào tai mẹ.

“Mẹ mặc con, ăn sáng đi” – An phu nhân đẩy con gái ra, chính cô ngồi ngay ngắn vào bàn ăn rồi bà cũng ngồi xuống phía đối diện.

“Con chào cô ạ! Cô là mẹ của chị xinh đẹp đúng không? Con là Tom, cháu họ của cậu Sam ạ” – Cậu nhóc bên cạnh hôn hờ chào An phu nhân.

Ngôn Hoa từ ngoài bước vào nhà bếp bị câu chào ‘loạn’ của cậu cháu nhỏ làm cho nhức cả đầu: “Cậu nhắc nhở con bao nhiêu lần rồi? Xưng hô cho hợp lí

một chút”

An phu nhân lườm Ngôn Hoa, xoa đầu cậu nhóc bên cạnh: “Không sao, vẫn còn bé, xưng hô có thể sửa sau. Nhưng mà điều này chứng minh rõ một điều là ta vẫn còn trẻ lắm không phải sao?”

Ngôn Hoa không khỏi tự ngưỡng mộ trong lòng hai người họ đúng là mẹ con, đến việc bao che cho tên oắt con kia cũng y hệt nhau.

An Thành bước vào sau đó, thờ dãi: “Đi thôi, sắp đến giờ anh phải kí hợp đồng rồi”

“Ba mẹ ăn sáng đã” – An Di nói.

“Đôi tác đã hẹn ở nhà hàng rồi, ba chỉ định sang đây kí hợp đồng rồi về ngay nhưng mẹ muốn gặp con, có thời gian thì về thăm ông bà, hai người rất nhớ con” – Nửa câu sau ông quay sang nhìn Ngôn Hoa nói, ý muốn nhắc nhở anh.

“Để tôi lái xe đưa hai bác đi” – Ngôn Hoa đề nghị.

“Không cần, lái xe của chúng tôi đợi dưới kia. An Di con ... hai cô cậu tự mà giữ gìn sức khỏe” – An Thành hần giọng rồi khỏi phòng ăn. An phu nhân nựng má con gái dặn dò một chút rồi cũng ra ngoài theo, lúc bà đi ngang qua Ngôn Hoa còn cố tình vỗ vỗ vai anh, không biết có ý là tán dương hay trách móc. Nhưng dù sao thì anh cũng thành công chế ngự cơn giận của sát thủ mặt lạnh là chồng bà.

.....

Nhìn Ngôn Hoa thành thạo ăn sáng, An Di không khỏi tò mò cứ nhìn anh trân trân, cuối cùng không nhịn được cô cũng lên tiếng hỏi nhỏ: “Anh làm sao mà giải thích với ba em thế?”

“Anh làm gì sai mà phải giải thích?” – Ngôn Hoa nhăn nhó như vừa nghe phải chuyện lạ nhất trên đời.

“Còn không sai?” – An Di trợn mắt nhìn anh.

“Đồ ngốc, ai có thể làm khó được anh chứ, thế còn em, mẹ em đã nói gì?” – Ngôn Hoa lau vụn bánh mì trên mép An Di, hỏi ngược lại cô.

An Di không nhún nhường, cười khinh khỉnh: “Mẹ nói anh là muối thành tinh, cần em thành ra thế này”

Ngôn Hoa nhúm mày, nhớ đến lời nói của Trịnh Phong trước đây ...

Cậu nhóc Tom nghe thấy vậy thì cũng chia tay ra, chỉ vào cái chấm đỏ nhỏ xíu trên bắp tay mình: “Cậu ơi xem này, Tom cũng bị muối cắn nhưng mà con muối này hình như vẫn chưa thành tinh, cắn bé tí teo thế này thôi chả bù với chị”

Ngôn Hoa quảng cho cậu một ánh nhìn hình viên đạn cậu liền lập tức im bật cảm cúi ăn. Còn An Di thì khỏi phải nói, ngượng đến chín mặt quay sang cầu thật mạnh vào hông Ngôn Hoa trút giận.

.....

Ba người ăn xong bữa sáng thì có điện thoại đến thông báo rằng chị May đã mẹ tròn con vuông hạ sinh một cô con gái kháu khỉnh đáng yêu. Ngôn Hoa liền tức tốc lái xe đưa Tom và An Di vào bệnh viện phụ sản thăm May.

Khoảnh khắc An Di thấy Ngôn Hoa đứng ngây ra nhìn đứa bé nhỏ còn đỏ hỏn nằm trong phòng sưởi, trong mắt ánh lên một sự yêu thương dịu dàng, vành môi anh khẽ cong vẽ ra một nụ cười mắt hờn ... Cô thầm tưởng tượng, rồi đến một ngày nào đó, cô cũng sẽ sinh cho anh một đứa con bụ bẫm đáng yêu như vậy, anh chắc chắn sẽ còn hạnh phúc hơn nữa.

Ngôn Hoa véo mũi An Di: “Em cười gì?”

“Nghĩ xem, sau này anh trở thành ông bố bím sữa thì sẽ như thế nào” – An Di tựa đầu vào lồng ngực Ngôn Hoa thì thầm.

“Ừ chắc chắn sẽ rất ngầu” – Ý cười trên môi Ngôn Hoa càng đậm hơn.

“Ngạo mạn” – An Di khẽ đấm anh, trong đầu vẽ ra một tương lai vô vàng hạnh phúc.

“An Di” – Ngôn Hoa gọi.

“Sao thế?” – An Di ngược nhìn anh.

“Học kì tới em hãy thi vượt cấp đi. Với năng lực của em thì sẽ không mấy khó khăn đâu” – Ngôn Hoa xoa xoa gò má đáng yêu của An Di.

“Để em nghĩ đã, dù sao em cũng không gấp mà, có thể từ từ tiếp nhận kiến thức chuyên ngành” – An Di trả lời thật lòng mình.

Ngôn Hoa thờ dãi: “Ừ. Tùy em” – Đồ ngốc này của anh, em tất nhiên không gấp ... Nhưng anh thì không muốn đợi nữa rồi !!!

*Ông bố bím sữa: yêu con và chăm con hết mực.

.....

Nhưng mà chuyện tình yêu mấy khi được trọn vẹn không gặp phải sóng gió. Khi tình yêu đương đầu với sóng gió, người khôn ngoan sẽ biết cách biến sóng gió đó trở thành bước thử thách quan trọng để đưa tình yêu lên một tầm cao mới, mạnh mẽ hơn. Tình yêu muốn bền vững nó phải được thử thách qua những khó khăn, khủng hoảng. Khi ấy, người trong cuộc mới biết tình cảm của hai người có đủ lớn lao, mạnh mẽ để vượt qua sóng gió hay không. Đồng thời, khi cả hai vẫn nắm tay nhau sau khi đã đối mặt thử thách, tình yêu ấy mới thực sự cao cả và mãnh liệt. Hơn bao giờ hết, lúc cả hai đối mặt với sóng gió cũng là lúc thử thách niềm tin mà hai người dành cho nhau. Tình yêu lớn lao đủ để nó chiến thắng mọi đổ kỵ, khả nghi hay thậm chí là sự tấn công từ phía bên ngoài. Niềm tin không chỉ giúp cho các cặp đôi vượt qua mọi trở ngại mà nó còn làm tình yêu họ dành cho nhau ngày càng mạnh mẽ hơn.

*8000 chữ ... Coi như đền bù luôn cho tuần sau nhé, có thể là sau ngày 2/2 mới có chương mới và cũng là chương cuối đấy !!! Thông cảm nha ... hai bài hệ số một, ba bài hệ số hai và còn phải chuẩn bị cho PJ của Trại Xuân ở cái trường biến thái nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Lời Nói Dối Thiện Ý

Bởi vì sợ làm tổn thương người khác cho nên mới có lời nói dối mang thiện ý, chân thành không có nghĩa là không được nói dối, ngay cả khi rất muốn, cũng khó mà nói ra sự thật. Sự thật là một tấm gương nhiều mặt. Đúng vậy, chúng ta luôn khó khăn chấp nhận một sự tổn thương, càng không muốn mang đến tổn thương cho người khác nhất là người mà ta yêu thương.

Kì nghỉ sau thi đã hết, An Di trở lại làm một cô sinh viên ngoan ngoãn chăm chỉ, cả việc học lẫn các hoạt động của trường đại học cô đều có biểu hiện xuất sắc, chỉ sau một học kì mà thành tích và danh tiếng đều đứng ở vị trí cao, không khỏi khiến người ta ngưỡng mộ, chưa kể việc cô thường xuyên nhận được rất nhiều lời tỏ tình công khai, lượng vệ tinh vây xung quanh cô hằng ngày cũng đủ khiến Ngôn Hoa khó chịu ra mặt, nhưng cô rất tinh ý tuyên bố rằng mình đã có đối tượng rồi, mặc dù vậy vẫn không thể tránh khỏi một số thành phần cố chấp không muốn tin điều này, điển hình chính là cậu chàng Willi rắc rối. Nếu Ngôn Hoa không là giảng viên trường cùng trường thì hẳn không phải lo chuyện cô bị người ta phán xét năng lực hay dè bĩu thực lực này nọ mà công khai quan hệ của họ rồi ... nhưng anh lại là phó giáo sư – một vị giáo sư quá nổi bật về cả ngoại hình lẫn tài năng, còn chưa kể đến lượng sinh viên nữ hâm mộ hùng hậu của anh.

Thời gian cứ thế trôi đi, mọi chuyện cứ thế tiếp diễn, khi đến trường, Ngôn Hoa vẫn luôn giữ thái độ xa cách và không có một chút biểu hiện nào giống như mình có thiện cảm với An Di, ngược lại anh còn hay xem cô là chân sai vặt, đối tượng công kích trong giờ thuyết giảng của mình, ngoài Gia Ân ra thì chắc hẳn sẽ không ai nghĩ lớp trưởng vừa tài năng vừa xinh đẹp của khoa Ngôn Ngữ và vị giáo sư cao ngạo lạ đời kia lại là một đôi ... nhưng cũng không tránh khỏi những ngoại lệ.

Đáng khác, An Di càng lúc càng thích nghi hơn với cuộc sống đại học của mình, không những thế cô còn ngày càng chú ý hơn đến việc chăm sóc cho Ngôn Hoa, nhận thấy được sự đam mê công việc của anh, lại càng cảm nhận rõ ràng được sự yêu thương anh dành cho mình cho nên An Di cũng không ngừng tự điều chỉnh bản thân. Một cô tiểu thư được cưng chiều từ bé, ngoài việc học hành và sở thích về tranh thì mọi chuyện khác đều phụ thuộc cả vào sự sắp xếp của ba mình. Bây giờ cô là một người con gái trưởng thành, biết suy nghĩ, biết tự tôn trọng quyền cá nhân của mình và cô cũng biết yêu thương một người hết lòng hết dạ, học cách vì người ấy mà hoàn thiện bản thân mình. Cô học nấu ăn những món anh thích, khi rảnh rỗi lén lảng xăng trong bếp, cô tập dậy sớm, mỗi sáng sẽ lúi rúi theo anh đi chạy bộ, mỗi chiếc áo anh mặc cô đều dành với Hoàng Tử để là cho thoáng mát, cô còn kiêm luôn làm stylist của anh, thường xuyên chuẩn bị thơm mát cho anh khi anh tham dự hội thảo, đi công tác ... Những thay đổi tưởng chừng như nhỏ nhặt ấy lại khiến Ngôn Hoa càng lúc càng yêu cô hơn, cưng chiều cô hết mực.

Năm học đầu tiên của An Di thuận lợi trôi qua như vậy, An tổng nhận được kết quả học tập của cô thì không khỏi cảm thán cho sự giỏi giang của con gái mình, ông không còn chấp nhận sự bướng bỉnh của cô, cũng không còn tỏ thái độ chán ghét ra mặt đối với Ngôn Hoa nữa, có lẽ nhìn thấy sự trưởng thành và tình yêu của An Di dành cho anh thì dù trong lòng vẫn còn chút mâu thuẫn chưa an tâm nhưng ông cũng không màng tới tương lai sau này nữa làm gì, chỉ mong muốn con gái mình được vui vẻ.

Cùng lúc Ngôn Hoa nhận được bổ nhiệm chính thức cho vị trí giáo sư khoa Y thì An Di cũng đưa ra quyết định học kì sau sẽ tham gia thi vượt cấp. Đường như cô cũng muốn chứng tỏ năng lực của bản thân, rút ngắn khoảng cách giữa mình và Ngôn Hoa, nhưng hơn hết là nhờ vào sự bồi dưỡng và kì vọng của anh dành cho cô, cô không biết được rằng hơn ai hết, anh là người muốn cô nhanh chóng tốt nghiệp đại học nhất, không phải vì lời hứa với ba của cô mà bởi vì ... anh đã chán chờ đợi, chán kiềm chế bản thân rồi. Anh muốn cho cả thế giới này biết An Di là người con gái của anh, anh yêu cô, anh muốn có được cô, muốn cùng cô sánh bước đi vào trong lễ đường, và rồi anh sẽ dùng cả đời còn lại yêu thương và che chở cho cô.

Lại nói đến việc từ khi anh nhậm chức giáo sư, dường như tần suất tham gia hội thảo và diễn thuyết của anh ngày càng dày đặc, thời gian cũng vì thế mà dần

bị lấp đầy bởi công việc. Nhưng anh luôn dùng năng suất cao nhất của mình để giải quyết chúng, vẫn luôn dành thời gian ở bên An Di và chăm sóc cho cô ... Chỉ có điều trong vòng một năm trở lại đây, tình trạng sức khoẻ của ba anh không được khả quan, có lẽ là từ khi anh gặp ông lần cuối cùng, cũng chính là lúc người đàn bà kia được trở về. Dù bản thân anh có ngàn lần phủ định thì cũng không thể nào thay đổi được một sự thật ông ta chính là người thân thích duy nhất còn lại của anh. Người khác không biết nhưng anh thì rất rõ một điều, anh vẫn không thể nào lạnh lùng xem như không có chuyện gì, bởi vì từ tận đáy lòng anh đã tha thứ cho mọi lỗi lầm của ông ta từ lâu rồi, có lẽ là do di nguyện của mẹ anh, cũng có lẽ là do ... anh là con trai của ông ta. Ông hết lần này đến lần khác gọi anh về nhà, còn nhờ cả Liz đến gọi anh nhưng anh vẫn tỏ ý tránh né, chỉ sắp xếp người bên cạnh ông thông báo tình hình cho mình.

...

Bởi vì giao tình của hai nhà rất tốt, gia đình Liz lại là đối tác từ khi mới khởi nghiệp cho nên mọi chuyện gia đình của Ngôn Hoa dù truyền thông không biết nhưng cũng không hẳn là mọi người đều không biết, từ lúc Ngôn Hoa từ chối tiếp quản Ngôn Thị thì để duy trì nó ba anh đành bắt lực giao tập đoàn cho người cháu họ đã theo ông nhiều năm, càng không thể không nhờ vào sự tương trợ bền vững của cha Liz, một doanh nhân cũng có máu mặt không kém trong giới kinh doanh. Bởi vì không có con trai cho nên ông ta càng đặt hết niềm hy vọng vào cô con gái chỉ mong cô lấy được người tài giỏi để giúp ông tiếp nối sự nghiệp, mà người duy nhất được ưu ái chính là Ngôn Hoa. Liz và anh quen biết nhau từ nhỏ, hai gia đình không ai kháo ai nhưng cũng mặc nhận hôn sự cho bề dưới mặc dù không nói ra nhưng họ đều ung ý tác thành cho cả hai.

Điều duy nhất làm cho họ đau đầu chính là sự lạnh nhạt của Ngôn Hoa đối với Liz, từ nhỏ anh đã tỏ ra thờ ơ với Liz nhưng do hiểu thuận với ba mẹ cho nên anh luôn âm ỉ xem như không có gì. Mẹ anh lại rất vừa mắt Liz, cô ấy vừa ngoan ngoãn vừa học hành giỏi, hơn hết là bà biết rõ tình cảm của cô ấy dành cho anh, bà lại nghĩ con trai mình từ bé đã không thích tiếp xúc với con gái, sợ con mình ngược nung mãi sẽ không lấy được vợ cho nên bà cũng không ngừng đốc thúc Ngôn Hoa.

Khi Ngôn Hoa còn nhỏ, gia đình hai người thường xuyên có những bữa cơm, những chuyến đi chơi cùng nhau, Liz thì khỏi phải nói, từ khi có nhận thức thì đã say anh như điên, suốt ngày túa tít bám theo anh. Ngoài mặt thì anh không có biểu cảm gì nhiều nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu cùng chán ghét, những lúc không có ba mẹ bên cạnh anh đều dùng ánh mắt lạnh lùng của mình dọa cho Liz tránh xa. Hai người cùng học chung tiểu học, đến trung học thì gia đình anh bắt đầu có những thay đổi lớn, từ việc ba anh ngày càng thờ ơ với mẹ con anh, rồi đến việc anh chơi bời lêu lổng để thu hút sự chú ý của ba mình, đỉnh điểm là việc anh phát hiện sự xuất hiện của một người phụ nữ mang tên Thẩm Kiều, cuối cùng là ngày người phụ nữ đó chính thức bước chân vào nhà anh ...

Mọi chuyện đều thay đổi, duy chỉ có tâm tình của mẹ anh là vẫn luôn hướng về anh, luôn dành cho anh sự yêu thương vô bờ bến. Vì anh, bà nhẫn nhịn một mình ở lại ngôi nhà đó, nhìn người phụ nữ khác mang con trai vào chiếm vị trí của anh. Nhưng hơn ai hết bà luôn rõ một điều dù có chuyện gì đi nữa anh vẫn là đứa con trai đường đường chính chính của nhà họ Ngôn, sẽ không ai khác có thể thay đổi vị thế của con trai bà, dù cho có chuyện gì đi nữa thì bà vẫn luôn hướng về anh, anh không ở cùng với bà nữa nhưng bà vẫn đều đặn đến chăm sóc cho anh, anh không muốn kế thừa sản nghiệp bà sẵn sàng ủng hộ anh theo đuổi đam mê của mình, vì bà luôn nhớ khi bé anh bảo với bà rằng bà ốm yếu thường hay bệnh cho nên nếu có thể tự mình chữa cho bà thì tốt rồi, thế là năm đó bà rí tại anh rằng muốn trông thấy anh bận áo blouse trắng làm bác sĩ sẽ như thế nào. Sau đó anh thật sự học ngành y và còn trở thành một bác sĩ vô cùng xuất sắc, việc này khiến cho bà vui đến mất cả ngủ, nhưng bà không biết được cũng trong thời gian đó anh lại nhận ra việc mình yêu thích và đam mê chính là đem tri thức y học của mình truyền lại cho những thế hệ sau.

Rồi đến chuyện chung thân đại sự của anh, bà luôn tỏ ý muốn anh lấy Liz, mặc dù bản thân không muốn nhưng anh lại vì mẹ mình mà coi chuyện hôn sự như không, mắt nhắm mắt mở gật đầu. Không cần nói cũng biết lúc đó mẹ anh hài lòng đến độ nào, bởi vì đương là nhà trai cho nên bà chủ động ngỏ ý đính hôn trước, đợi anh ổn định sự nghiệp rồi sẽ bàn đến chuyện hôn sự. Ngôn Hoa lúc ấy đã rất đau đầu về việc này, anh còn từng nghĩ nếu có thể anh cũng chỉ muốn cả đời này sống cô độc như vậy ở bên chăm sóc cho mẹ nhưng lại không đành lòng nhìn bà suốt ngày lo nghĩ cho mình nên anh cũng thuận theo ý bà mà đính hôn cùng Liz.

Về phần Liz, sau khi mãn nguyện nhìn Ngôn Hoa đeo nhẫn đính hôn lên tay mình, cô đã mặc định cả đời này cô đã có được người cô hằng yêu thương mà quên mất việc trong lòng anh thật sự có mình không, bao nhiêu năm qua cô vẫn luôn mù quáng theo đuổi thứ tình yêu đơn phương đó cho đến lúc đạt được nó thì người trong mộng đã bật vô âm tín ... Bởi sau lễ đính hôn của hai người thì Ngôn Hoa đến Mỹ tiếp tục sự nghiệp của mình, còn cô vì ngày trước những nghĩ Ngôn Hoa sẽ kế thừa sản nghiệp mà học ngành quản trị kinh doanh nên không ngần ngại thi vào trường đại học Kinh tế và Khoa học Chính trị LSE danh tiếng nhưng rồi Ngôn Hoa rẽ ngang khiến cho cô cũng trở tay không kịp thế là đành phải hoàn thành việc học của mình mà không bám theo anh nữa.

Ngôn Hoa lúc ấy thì lại nghĩ khác, trong mắt anh từ lâu chỉ còn một mình mẹ, cuộc đời anh về sau có ra sao thì cũng không còn quan trọng nữa rồi, lấy người mà mình không yêu thì sao? Không phải chỉ là một cuộc sống tẻ nhạt không hơn không kém lại tiếp diễn đó sao? Chỉ cần mẹ anh vui về sống là được. Sau khi mẹ mất thì hành tung của anh càng trở nên bí mật, câu nói cuối cùng mà anh để lại cho Liz trước khi biến mất như con gió chính là xin cô đem tất cả mọi chuyện quên đi ... Cô không hiểu, cô vẫn luôn tự lừa gạt mình rằng anh chỉ nhất thời đau buồn, vẫn tự huyễn hoặc mình rằng nếu cô vẫn luôn yêu anh và chờ đợi anh thì anh sẽ hiểu được tấm chân tình của mình.

Việc Ngôn Thị có dính dáng đến hắc bang, ngoài người trong cuộc cũng chỉ có mình cha của Liz biết, ông ta cũng biết Ngôn Hoa ngầm thoả thuận với hắc bang để bảo vệ ba mình và Ngôn Thị cho nên càng không thể thúc ép hôn sự của hai nhà. Mãi mãi chờ đến lúc sóng yên biển lặng thì Ngôn Hoa đột nhiên từ chối tiếp quản gia nghiệp mà bỏ đi làm giảng viên càng khiến cho hai người trưởng bối hết mực đau đầu. Và Liz chính là vị cứu tinh duy nhất được họ mang ra nhằm thuyết giải Ngôn Hoa.

Sau từng ấy năm xa cách Liz những nghĩ sẽ được cùng hôn phu của mình tái hợp nhưng khó khăn phần đầu mất bao lâu mới vào làm giảng viên cho đại học Harvard được thì Liz lại nhận ra một điều rằng người mà sáu năm trước từng đeo chiếc nhẫn đính hôn lên tay mình nay đến cả việc nhìn thấy mặt mình cũng không có chút phản ứng gì cả thì trong lòng cô không khỏi nhói đau. Người đàn ông lạnh lùng ấy so với đứa trẻ lạnh lùng cùng lớn lên bên cô không có gì là thay đổi, cô một lòng một dạ yêu hắn thì đã sao, cô và hắn đã đính hôn thì sao, hắn ta có nhớ đến sự tồn tại của cô không, hắn đã bao giờ dành một chút tình cảm nào cho cô chưa? Bây giờ còn ngang nhiên qua lại với một người con gái khác trước mặt báo chí truyền thông công khai nhận người ấy là Ngôn thiếu phu nhân, vậy cô là ai chứ? Nếu ngày trước cô không nghe lời hắn mà giữ kín chuyện đính hôn, cô vẫn theo chân hắn bằng mọi giá thì hôm nay mọi việc có khác đi không? Cô yêu hắn bao nhiêu thì càng đố kỵ người con gái bên cạnh hắn bấy nhiêu, cô muốn biết người con gái như thế nào lại được hắn yêu thương đến như vậy lại còn được hắn thừa nhận trước công chúng. Vì hắn mà cô trái lòng làm bao nhiêu việc, hoài phí tuổi thanh xuân nhưng đổi lại chỉ

có một sự bật bề đẳng chất này sao? Cô không cam tâm!

...

Hết giờ thuyết giảng của mình, Ngôn Hoa phẩy tay một cái ra hiệu cho sinh viên nghỉ. Lại nhìn về phía An Di, hôm nay cô trông có vẻ uể oải. Kể từ học kì này cô phải tăng hiệu suất học tập lên rất nhiều cho nên thời gian đầu có chút không thích ứng kịp là lẽ đương nhiên, Ngôn Hoa cũng đã từng trải qua giai đoạn này nên có thể thấu hiểu cho An Di, nhưng cơ địa và khả năng của mỗi người mỗi khác, cô là con gái, lại giữ vai trò lớp trưởng, còn cả cái câu lạc bộ gì đó nữa, dạo này anh trông cô tiêu tụy đi hẳn thì trong lòng cũng không dễ chịu gì mấy.

Đám sinh viên ra về gần hết, Ngôn Hoa nhỏ giọng gọi An Di lên bục giảng rồi bảo cô đi theo mình lấy tài liệu cho lớp sau đó thư thả bước khỏi giảng đường. Đám con trai nhìn thấy lớp trưởng xinh đẹp lại bị tên thầy giáo cao ngạo kia sai bảo thì không khỏi xót thương an ủi, đám con gái thì khỏi phải nói, muốn được như vậy còn không kịp ấy chứ. Chỉ có Gia Ân là chạy tới quàng cổ bá vai nói nhỏ với An Di là chút nữa sẽ nhờ Tony mang cơm đến phòng nghỉ giáo viên cho cô và đại giáo sư của cô. An Di cười khẩy vác ba lô chậm chạp đi sau Ngôn Hoa một đoạn khá xa. Đến ngã rẽ gặp phải Willi đang đứng chờ mình thì An Di cố nặn ra một nụ cười chào cậu ta.

Ngôn Hoa đến nơi lâu rồi nhưng chờ mãi vẫn chưa thấy mặt mũi của An Di đâu thì có hơi sốt ruột. Từ khung cửa sổ nhìn ra khuôn viên phía Tây, dưới gốc cây cổ thụ già cỗi có hai người ung dung sóng bước, An Di vừa nói vừa cười khác hẳn bộ dạng uể oải lúc ở giảng đường, cậu trai trông quen mặt kia thì tay một tay xách ba lô của cô, tay kia khẽ đưa lên gỡ một chiếc lá từ khi nào bị gió thổi vương trên tóc cô.

Trên bậu cửa sổ, nắng vàng chiếu qua song sắt in những vết đen hờ hững lên gương mặt nghiêm nghị của Ngôn Hoa, trong ánh mắt sâu thẳm không một gợn sóng ấy chợt thoáng qua một tia khó chịu, cả vạt được anh nói lòng, tay áo cũng được xắn cao lên, cánh tay rắn rỏi vươn ra đóng sầm cánh cửa sổ

. Xoay người lại, nhân vật xuất hiện ở mép cửa khiến đầu mày Ngôn Hoa nhíu lại tỏ vẻ khó chịu, hoặc giả là trong lòng anh đang cảm thấy không được thoải mái. Anh hần giọng lạnh nhạt nói: “Tôi nhớ đây không phải là nơi công cộng nên ai muốn vào thì có thể tự tiện vào”

Liz ngập ngừng muốn bước tới lại thôi, vừa nãy nhìn thấy sự suy tư của Ngôn Hoa, trong lòng cô lại trỗi dậy một thứ xúc cảm quen thuộc gì đó, sự cô độc và bất cần với mọi thứ diễn ra xung quanh, thoát cái anh dường như lại trở về là vị hôn phu ngày nào của cô, tuy ngoài mặt luôn tỏ thái độ thờ ơ chán ghét nhưng luôn cư xử đúng mực với cô, không phải là người đàn ông tay trong tay với một cô gái trẻ khác, trên gương mặt an tĩnh là một nét cười tràn đầy hạnh phúc.

“Sam, em đã gõ cửa rất lâu nhưng không nghe thấy anh đáp lại nên mới cố tình mở cửa vào ... chỉ muốn đưa tài liệu cho anh” – Liz nghiêm túc trả lời, vẻ mặt có chút hối lỗi nhìn Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa nhướn mày nhìn xấp tài liệu trên tay cô rồi lại tiếp tục nhướn mày nhìn đi nơi khác: “Đề trên bàn và cô có thể đi rồi” – Ngôn Hoa lướt qua Liz đến cánh cửa gỗ dẫn vào phòng nghỉ của mình bỏ mặc cô ở lại. Lúc anh quay ra đã gỡ bỏ cả vạt, cúc áo cũng chỉ còn hai ba cái, bộ dạng có chút không chỉnh tề. Anh không ngạc nhiên khi Liz vẫn ngồi thừ ra ở bàn trà phòng làm việc nhìn anh. Dường như anh đã quá quen với sự cứng đầu bám theo mình của người phụ nữ này. Anh cười khẩy thân nhiên buông một câu lạnh lẽo: “Cô lại muốn gì? Nhìn đủ chưa hay cần tôi thoát ý luôn để cô dễ dàng chiêm ngưỡng một chút?”

Liz đỏ mặt vội quay đi: “Sam à ...”

“Đừng gọi tôi thân mật như vậy, sồn gai ốc” – Ngôn Hoa ngắt lời Liz, tiện tay rót một cốc nước đặt lên bàn trà chỗ của cô.

“Cảm ơn anh” – Liz nói.

“Thứ nhất, tôi sẽ không về nhà. Thứ hai, nếu cô muốn hẹn hò dùng bữa gì đấy thì tôi không rảnh nên đừng hoài công vô ích. Thứ ba, đừng quên là giữa tôi và cô không có bất cứ mối quan hệ nào. Cho nên đừng đeo cái thứ chói mắt ấy lượn đi lượn lại trước mặt tôi.” – Ngôn Hoa bước ra mở cửa, nói vọng lại: “Giờ thì đi được rồi chứ?”

Liz giận tím mặt hậm hực rồi đi, tiếng gót giày cồng cộc khiến đầu óc Ngôn Hoa khó chịu vô cùng. Đóng sầm cửa lại, anh buông mình xuống sofa nhìn đồng hồ, mười lăm phút, An Di vẫn chưa thấy tăm hơi, đồ ngốc này thật sự mất bao nhiêu thời gian mới đến được đây?

Hai mắt nhắm nghiền, Ngôn Hoa nghe thấy tiếng mở cửa, rồi tiếng chốt cửa, sau đó là tiếng rèm cửa được buông xuống. Mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc từ từ gần sát lại, An Di đặt lên má anh một cái hôn phớt qua, rồi cả người cô thu lại ngồi hẳn lên đùi anh, cô ôm anh, tựa vào vòm ngực vững vàng của anh, tận sức chiếm hữu mùi hoắc hương trên người anh. Hai người cứ im lặng như vậy một hồi lâu, trong không gian yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở đều và nhịp đập của hai trái tim đầy nhung nhớ.

Dự hội thảo một tuần, vừa xuống máy bay đã vội đến thẳng giảng đường, anh thật sự nhớ mùi hương dịu dàng này, nhớ cả dư vị ngọt ngào của làn môi anh đào mà anh yêu thương nữa. Ngôn Hoa nhòm người dậy, bé An Di đi vào trong phòng nghỉ, cô mệt rồi, cứ như thế mà mặc anh ôm đi, anh đặt cô xuống giường rồi nằm xuống bên cạnh kéo cô ôm vào lòng. Anh thò thè bên tai cô những lời yêu thương, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc mềm mượt thơm tho của cô.

An Di mở mắt, cô trở người nằm nghiêng qua nhìn Ngôn Hoa đang lười biếng nhắm mắt. Bàn tay anh đặt trên lưng cô bất chợt kéo cô lại gần hơn. An Di ngược mặt lên đụng phải chiếc cằm lún phún râu của anh thì nhủ mày nhòm dậy. Ngôn Hoa vẫn làm như không có gì mà nhắm mắt như vậy. An Di dẫu môi đưa tay vuốt hàng mi dài của anh, cô nói: “Giáo sư à vừa nãy em nhìn thấy cô Liz đi ra từ phòng anh, vẻ mặt còn rất giận dữ nữa, hai người cãi nhau sao?”

Ngôn Hoa mở mắt, ngửa mặt nhìn An Di: “Một tuần không gặp anh thế mà câu đầu tiên em lại đi hỏi chuyện người phụ nữ khác, em rốt cục có nghĩ đến cảm nhận của anh không?”

An Di chợt dạ, dù sao cô cũng là con gái mà, sẽ không tránh khỏi một chút ghen tuông nhỏ nhen, huống hồ người đó lại có mối quan hệ không tầm thường với anh. Cô cúi mặt không nói gì nữa, biết là mình sai rồi. Ngôn Hoa trở người đề An Di xuống dưới thân, sau một hồi cuồng đã hôn hít thì mới thỏa mãn buông cô ra. An Di ưỡn khuỷu ‘nhận phạt’ xong thì cũng mệt lử lười biếng muốn ngủ luôn ở đây, cả đêm qua cô đã thức làm loạn văn rồi, chiều nay câu lạc bộ còn có hoạt động, vừa rồi Willi tìm cô cũng là vì chuyện này.

Ngôn Hoa đột nhiên cất giọng hỏi cô: “Quản gia Vương nói em một tuần nay hay bỏ bữa, vì sao?”

An Di im lặng, dường như một đến nỗi nói cũng không muốn nói. Ngôn Hoa cau có nhìn An Di nằm bên cạnh, gò má mím mím gây đi trông thấy. Anh đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc loà xoà của cô, đặt môi hôn lên trán cô rồi lại hỏi: “Gần đây cái câu lạc bộ gì đấy của em bận lắm ư? Việc học thôi em chưa đủ bận hay sao mà còn ôm vào người bao nhiêu là việc thế?”

“Hừm? An Di...” – Ngôn Hoa khẽ lay cô nhưng cô lại im lìm một hồi nhắm nghiền mắt anh mới nghĩ cô thật sự ngủ say rồi. Anh cười khổ, chỉnh lại nhiệt độ phòng rồi đi ra ngoài xem tài liệu khi nãy Liz mang đến.

Đội Ngôn Hoa đi ra ngoài rồi An Di mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may là anh không tiếp tục truy hỏi nếu không cô cũng không chắc là mình có đem mọi chuyện nói ra hết cho anh nghe hay không. An Di trở mình vớ lấy chiếc áo vest của anh trên giá treo sau đó ôm lấy nó mà ngủ.

An Di ngủ, Ngôn Hoa cũng không màng đến bữa trưa được Tony mang đến, đầu giờ chiều, nắng đã ngả màu, công việc cũng đã xong, Ngôn Hoa đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn ra bên ngoài, trời hôm nay có vẻ không tệ, có lẽ anh nên đưa An Di đi đâu đó chơi để cô giảm bớt áp lực một chút. Nghĩ xong anh khẽ cười rồi đi vào trong đánh thức An Di.

Nhìn vẻ mặt say ngủ đáng yêu của cô thì anh thất thần mất một lúc mới đi đến gọi, An Di nhăn nhó vặn vẹo một lúc mới mở mắt, Ngôn Hoa vừa định hôn thì cô bỗng bật dậy cuồng cuồng kéo tay anh để nhìn đồng hồ của anh. Ngôn Hoa vừa tức giận vừa buồn cười, cô để mặc người mới vừa bị cô cho hôn không khí ngán người ngồi đó rồi chạy vội vào nhà vệ sinh rửa mặt. Khi cô trở lại Ngôn Hoa vẫn còn ngồi ngán trên giường nhìn cô vội vàng vàng thu xếp ba lô, anh vừa định mở miệng nói gì đó thì đã bị An Di chặn miệng, cô bảo câu lạc bộ có việc rồi còn nói anh không cần phải chờ cô dùng bữa tối và cô sẽ về cùng Gia Ân. Nói xong cô xoay người hôn chụt anh một cái rồi thoát cái đã chạy biến.

Ngôn Hoa giận nổi không thể trối cô lại mang ngay về nhà, anh xoay người nằm xuống giường, trở mình mấy bận vẫn không tài nào ngủ được bèn vớ tay lấy quyển sách trên đầu nằm. Chưa kịp lật ra bên trong đã rơi xuống thứ gì đó, anh nhặt lên nhìn, thì ra là hai chiếc vé máy bay khứ hồi đến Male. Ngôn Hoa xoa xoa ấn đường suy nghĩ, hình như anh không có nghe trợ lý của mình nói trong lịch trình gần đây có việc gì liên quan đến nơi này. Nhưng mà khoan đã ... Male? Không phải là Maldives sao? Lẽ nào là An Di?

Ngôn Hoa ngồi bật dậy tìm điện thoại, nhìn lịch xong anh tự ngẫm rồi mắng mình làm việc đến lú lẫn rồi, sắp đến là sinh nhật của anh và cô, chắc chắn tiêu quỹ này của anh đang âm thầm giấu anh chuẩn bị điều bất ngờ gì đó rồi, nhìn hai chiếc vé máy bay trên tay, trong lòng cũng thấy vui lây. Ngôn Hoa cẩn thận đặt lại chúng vào trong quyển sách giáo khoa An Di để quên lại rồi gọi điện cho trợ lý hủy hết lịch trình một tuần tới. Nhìn danh sách cuộc gọi nhờ đây rầy những dây số lạ, Ngôn Hoa thờ dãi ném điện thoại vào góc giường rồi thả người nằm xuống nghỉ ngơi, anh định bụng dù sao An Di cũng đang ở trường, anh cứ ở đây nghỉ ngơi, chút nữa sẽ vờ như tiện đường rồi ghé văn phòng câu lạc bộ đón cô về luôn vậy.

Trời sẩm tối, Ngôn Hoa đến văn phòng câu lạc bộ thật, ngoài việc nhìn thấy An Di vui vẻ cười cười nói nói với mấy thành viên trong nhóm thì còn nhìn thấy tên nhóc chương trình ban sáng cứ mãi bám theo cô, trong lòng anh lại tiếp tục cảm thấy không vui. Mãi trò chuyện cùng mọi người cho đến khi ra tới bên ngoài An Di mới ngờ ngợ nhìn thấy chiếc Maybach gần đây Ngôn Hoa thường dùng đậu ở sát cửa Tây đối diện với văn phòng câu lạc bộ của mình. Bởi vì kính xe là loại kính một chiều cho nên từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thể thấy được bên trong, Ngôn Hoa lại không sử dụng cố định một chiếc ô tô nào cho nên anh rất thoải mái trong việc đưa đón An Di mà không sợ người khác nhận ra.

Lúc này Gia Ân cũng thoáng nhìn ra được, cô huých vai ra hiệu cho An Di rồi đi về hướng ngược lại tìm Tony. Trong khi Willi thì cứ luôn miệng bên tai An Di nói là muốn đưa cô về nhà, tất cả sự chú ý của cô lại dồn phía ô tô của Ngôn Hoa ngoài kia, bên cạnh có một người phụ nữ trông rất quen mắt đứng quay lưng về phía cô, hình như người đó đang nói chuyện gì đấy với Ngôn Hoa. Willi hươ hươ tay trước mặt An Di thu hút sự chú ý của cô rồi lại khẳng định một lần nữa mình sẽ đưa cô về. Chính lúc đó An Di cũng chợt nhận ra người phụ nữ kia, không phải cô Liz thì còn ai? Nghĩ cũng lạ thật, cô thật sự không muốn so đo suy xét nhưng cứ lẽ thấy cô ấy cứ liên tục dính lấy Ngôn Hoa thì nói không có vấn đề chính là nói dối, nhưng mà Ngôn Hoa đã giải thích rằng giữa họ chẳng có gì cả thì cô cũng không có lý do gì phải nghi ngờ anh, chỉ là cảm thấy ngứa mắt một chút thôi, nhin đi vậy.

Mãi nghĩ đến nỗi không màng nhìn đường đi khiến An Di vấp phải phiến gạch suýt thì ngã, cũng may Willi bên cạnh nhanh tay đỡ lấy cô, lúc cậu ta hốt hãi hỏi han xem cô có làm sao không thì An Di bỗng dưng ngờ ra một điều. Không phải là vì đạo gần đây cô thân thiết quá mức với Willi khiến cho Ngôn Hoa ghen nên anh mới dùng cách đó để trả đũa với cô chứ? Không phải chứ, anh đâu có nhỏ nhen như vậy? Nhưng mà ... cô bắt buộc phải thân thiết với Willi, bởi vì cô đang nhận ân huệ của cậu ta mà, là tự cô nhờ cậu ta giúp mình một việc bí mật, mà suy cho cùng việc này cũng là vì Ngôn Hoa cả cho nên cô càng nhất quyết phải hoàn thành cho bằng được.

Ở đây này, Ngôn Hoa đang đợi An Di đi tới thì nghe thấy bên cạnh có tiếng gõ kính xe, liếc mắt sang lại nhìn thấy Liz lù lù xuất hiện từ khi nào, trên tay còn cầm theo một xấp tài liệu gì đó hình như có ý muốn nói chuyện với anh. Ngôn Hoa nhủ mảy mảy bụng không quan tâm nhưng lại thấy ánh mắt An Di từ xa đã chú ý sang bên này đành hừ lạnh hạ kính xe xuống cất giọng khinh khinh: “Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ rồi mà? Cô ngốc hay là mất khả năng tư duy? Tôi không rành ở đây diễn trò đùa với cô.”

Liz cười nhạt đánh mắt về phía An Di hỏi Ngôn Hoa: “Đón bạn gái à? Hai người mặn nồng nhỉ?”

Ngôn Hoa hơi ngạc nhiên nhưng cũng không đến nỗi thể hiện ra mặt, anh đã cho người phong tỏa mọi hoạt động của cánh phóng viên cho nên ngoài những nghiên cứu sinh thân cận của mình thì khó có người khác ở trường đại học có thể biết về danh tính An Di, xem ra người phụ nữ này thật sự muốn gây chuyện rồi, cô ta theo dõi anh sao? Ngôn Hoa hần giọng lườm Liz, trong đôi mắt tĩnh lặng ánh lên một tia nguy hiểm đáng sợ khiến Liz trông thấy thì vô thức thụt lùi lại. Anh hỏi: “Cô lấy tư cách gì quản chuyện của tôi?”

“Chúng ta đã đính hôn, lễ cưới đã được gia đình anh chuẩn bị từ trước nhưng anh thoát cái biến mất không một chút tin tức, em đợi anh bao lâu lại đợi được ngày anh tay trong tay với con bé đó sao?” – Liz uy khuất lên tiếng.

“Đính hôn? Lễ cưới? Cô muốn đem tất cả sự sắp đặt điên rồ đó đổ lên đầu tôi cũng được nhưng nhớ không lầm là tôi đã rất thành khẩn xin lỗi cô rồi. Năm đó tôi thật sự đã có ý nghĩ sẽ kết hôn với cô, nhưng đó là do mong muốn của mẹ tôi, tôi thương bà tất nhiên tôi sẽ hoàn thành những gì bà muốn nhưng sau khi bà mất tôi mới thật sự hiểu ra bản thân không thể chấp nhận cuộc hôn nhân không có tình yêu này. Tôi nghĩ cô cũng không muốn lấy một người không yêu mình phải không? Vì thế cứ xem như là tôi có lỗi với cô, tôi đã đơn phương hủy hôn hà cớ gì cô cứ bám theo tôi như vậy? Từ bây giờ hãy cảm thù tôi, tốt nhất là tránh xa tôi ra một chút, càng phải tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu”

Ngôn Hoa dứt lời, Liz không còn một chút nhẫn nại ở lại đó nữa, bàn tay cầm tài liệu của cô run lên từng hồi, vì đau, vì ghen. Bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu chờ đợi của mình giờ đây bị những lời nói lạnh lùng của Ngôn Hoa phủ nhận thành con số không, cố gắng nén không để nước mắt rơi, Liz đưa tập tài liệu trong tay về phía Ngôn Hoa, cùng lúc đó An Di cũng thành công từ chối được Willi bước tới gần, bởi vì không biết rằng Liz đã biết chuyện của mình và Ngôn Hoa cho nên cô giả vờ niềm nở chào hỏi hai người.

“Chào cô, chào giáo sư. Trùng hợp quá, hai người cứ thông thả ạ. Em đi trước” – An Di vụt cái đã chạy đi mất. Willi vừa mới tạm biệt cô xong lại nghĩ ra chuyện gì bèn xoay người đuổi theo cô, lúc đi ngang qua chỗ Ngôn Hoa và Liz thì tươi cười gật đầu chào.

Liz cười, một nụ cười đắng chát, cô đã lớn lên bên cạnh Ngôn Hoa, cùng anh trưởng thành nhưng cuối cùng một chút tình cảm anh cũng chẳng dành cho cô, ngược lại cô gái non nớt trẻ trung kia lại được anh yêu chiều hết mực, nực cười, rất nực cười: “Sinh viên của anh đều lễ phép thật ... Đây là bệnh án của bác trai. Di anh nhờ em đưa nó cho anh, tình trạng của bác thật sự không khả quan lắm, mong anh có thể bớt chút thời gian về thăm bác.”

“Khoan đã” – Ngôn Hoa gọi lại: “Cô mang về đi, chuyện của tôi không phiền đến cô”

“Trong đó còn có thứ hửn là anh muốn xem” – Liz bỏ lại một câu rồi quay bước.

Ngôn Hoa ném tập tài liệu vào một góc rồi xuống xe, nhìn về dãy ghế cũ kĩ bên dưới tán cây tùng rộng lớn, An Di ngồi đó cười tí mắt trên tay bẻ một chú mèo tam thể nhỏ, nhìn trông có vẻ là mèo hoang, tên đeo bám kia thì đứng chống nạnh bên cạnh nhìn cô ngây ngất. Ngôn Hoa nhướn mày điều chỉnh lại tâm trạng của mình, anh bước đến gần. An Di đang mãi mê vuốt ve bộ lông mềm mại của chú mèo con thì bất chợt một đôi giày Stefano Berner xuất hiện trong tầm mắt, đôi giày da sáng bóng được đặt làm thủ công, nhìn qua cũng đủ biết chỉ có người thật sự giàu có mới có thể kham nổi một đôi giày xa xỉ thương hiệu này. Khí chất của người mang cũng không kém phần lịch lãm nho nhã. Bất chợt ngẩng người một lúc khi nghe thấy lời chào của Willi thì An Di mới từ từ ngước lên nhìn, ánh mắt sâu thẳm trong veo của ai đó nhìn cô chằm chằm khiến cô phút chốc như bị nhấn chìm trong mặt hồ phẳng lặng ấy.

“Ngôn ... Giáo sư” – An Di ngập ngừng suýt thì gọi cả tên họ anh ra.

“Lốp trưởng? Trùng hợp quá gặp em ở đây, bài luận văn của em hình như có chút không ổn tôi muốn gặp em thảo luận một chút không biết em có tiện không?” – Ngôn Hoa vờ vặt hỏi.

“Em ... em”

“Hay là đến nhà hàng xoay cạnh trường đi. Dù sao tôi cũng đang muốn dùng bữa, coi như em mời tôi, tôi giúp em chỉnh luận văn. Em là một trong những học sinh đặc cách thi vượt cấp, nên chú ý cô gắng một chút” – Ngôn Hoa nghiêm túc nói một tràng xong liền quay người đi luôn không cho An Di có cơ hội nói thêm gì nữa. Cô nhẹ nhàng đặt lại chú mèo con lên băng ghế rồi tạm biệt Willi xong liền nhanh chóng chạy theo Ngôn Hoa.

Một mình Willi đứng lại nhìn theo bóng hai người dần khuất sau cửa xe ô tô rồi bóng ô tô dần khuất sau cánh cổng lớn trường đại học. Trong đầu cậu không khỏi thắc mắc tại sao một sinh viên xuất sắc như An Di mà bài luận văn hết lần này đến lần khác đều có sai sót bị gọi đi chỉnh sửa. Nhìn lại thành tích sản phẩm của mình cậu lại ngẩn ngẩn lắc đầu, thật là khó nghĩ ...

Ở trong xe, An Di im thin thít quan sát biểu hiện của Ngôn Hoa một lúc, sau khi chắc chắn rằng anh không giận cô mới nũng nịu nói chuyện với anh.

“Giáo sư à, thầy biết mà, em không có tiền thì làm sao mời thầy ăn được đây? Ngay cả em còn chưa ăn đây này, em rất đói đó. Thầy có thể thương hoa tiếc ngọc một chút bữa này đãi em ăn hay không?”

Ngôn Hoa không trả lời, An Di lại tiếp tục mè nheo: “Giận em sao? Giận em sao? Giáo sư ... Sammm ... Ngôn Hoa ... Hoa Hoa ... Tiểu Ngôn. Em sai rồi, em làm anh ghen sao? Em nhận lỗi đây, anh đừng làm mặt lạnh nữa mà ... mà ... mà”

Đèn đỏ nên Ngôn Hoa cho xe dừng lại. Anh đánh mắt nhìn An Di đang phồng má làm nũng, đưa tay sang véo mũi cô, anh nói: “Em quên là mình không thể động vào mèo sao? Không sợ tí nữa cần anh phải hô hấp nhân tạo cho à? Sau này còn không biết suy nghĩ như vậy nữa thì đừng trách anh giận em, bao nhiêu tuổi rồi vẫn ngốc như thế chứ?”

An Di gãi mũi trở mặt nhìn Ngôn Hoa về dò xét: “Anh không ghen?”

“Không” – Ngôn Hoa thẳng thừng trả lời.

“Thật sự không?” – An Di hỏi lại lần nữa.

“Thật” – Ngôn Hoa khẳng định.

An Di im lặng xoay người nhìn ra cửa xe, anh không ghen cô nên vui chứ, tại sao lại cảm thấy có chút gì đó hụt hẫng thế này? Ngôn Hoa tất nhiên nhận ra được suy nghĩ của cô, anh cũng lặng thinh không nói, đến khi cô nhận ra hình như anh đi nhầm đường rồi mới ngẩng người hỏi xem anh thật sự muốn đưa cô

đi đâu, rõ ràng là nói đi nhà hàng xoay gần trường mà, không nhắc thì thôi, nhắc tới bụng cô lại sôi lên ục ục rồi ...

“Anh lái xe hướng này định đi đâu?”

“Về nhà, anh nấu cho em”

An Di thần người, lẽ nào anh vẫn chưa về nhà sao, trên người anh vẫn là bộ quần áo ban sáng đây mà ... Anh đợi cô?

“Anh ... vẫn chưa ăn gì sao?” – An Di thấp giọng hỏi.

“Thế em đã ăn rồi?” – Ngôn Hoa quay sang lờm cô.

An Di lấp liếm trả lời qua loa: “Em ấy à? Em không thấy đói nhưng mà anh từ lúc xuống máy bay đến giờ vẫn chưa ăn ...” – An Di còn chưa nói xong trông bụng lại đánh liên hồi khiến Ngôn Hoa đang tập trung lái xe cũng nín cười không được.

Anh gõ đầu cô: “Đói chết đến nơi mà vẫn còn giả biện, ai mới vừa bảo không có tiền lại rất đói muốn anh thương hoa tiếc ngọc đưa đi ăn?”

“Em ...” – Hai chữ ‘đói thật’ bị cô nín lại. Đúng là cô đói sắp chết đến nơi rồi, tốt nhất là tránh để anh tiếp tục bóc mẽ mình thì cô nên im lặng thì hơn

...

Sau bữa tối, Ngôn Hoa ngồi trên sofa xem tin tức, An Di vừa gội đầu xong thì ôm khăn bông chạy lại ngồi bệch trên sàn nhà chỗ sofa Ngôn Hoa đang ngồi. Cô cười hi hi đưa khăn cho anh rồi nũng nịu: “Giúp em”

Ngôn Hoa đang chú ý xem tin tức, anh cầm lấy khăn bông An Di đưa lau tóc cho cô, đoạn cô dúi máy sấy tóc vào tay anh thì anh cũng cầm lấy sấy khô tóc cho cô. Cả quá trình anh chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình TV trước mặt, căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng người dẫn chương trình phóng sự huyền thoại và tiếng máy sấy tóc ừ ừ.

An Di nhìn thấy anh thờ ơ như vậy thì chộp lấy điện thoại của anh để trên bàn giả vờ mở lịch ra xem. Cô nói: “Hôm nay là ngày hai mươi”

“Ừ” – Ngôn Hoa thuận miệng đáp.

“Hai hôm nữa là ngày hai mươi hai” – An Di đưa tay véo một cái lên chiếc cằm nhẵn nhụi vừa được cạo sạch râu của anh.

“Ừ”

“Ngôn Hoaaaaa” – Thấy anh vẫn không mấy chú ý đến lời nói của mình thì An Di bắt đầu dỗi hét lên.

“Hôm nay là hai mươi, hai hôm nữa là hai mươi hai – sinh nhật anh, bốn hôm nữa là hai mươi tư – sinh nhật em” – Ngôn Hoa để máy sấy tóc sang bên, anh nhào người ngồi xuống sàn bên cạnh An Di, bắt đầu nhìn cô chăm chăm.

“Thì ra anh đâu có quên. Cho nên ...” – An Di vừa định nói đã bị Ngôn Hoa cướp lời: “Cho nên anh đã hủy lịch trình cả tuần sau rồi”

An Di trở mặt nhìn Ngôn Hoa: “Không cần phải khoa trương đến vậy đâu, chỉ cần ba ngày thôi. Đi du lịch cùng em nhé?”

“Tại sao lại có nhã hứng đi du lịch thế? Đi đâu” – Ngôn Hoa nhướn mày giả vờ thắc mắc.

“Nơi cách thiên đường một bước chân – Maldives” – An Di cười tít mắt.

Ngôn Hoa nhếch môi cười: “Ai mới là người khoa trương đây?”

“Đi cùng em nhé? Người ta muốn lưu giữ kỉ niệm mà” – An Di khịt mũi tựa vào lòng Ngôn Hoa làm nũng.

Ngôn Hoa cúi đầu nhẹ nhàng thơm lên tóc An Di đầy yêu chiều: “Ừ. Lưu giữ kỉ niệm”

...

Tối đêm trước ngày lên máy bay đi Male, Gia Ân sang tìm cô tặng quà trước tiện thể giúp cô sắp xếp hành lý. Ngôn Hoa bận việc ở trường đại học vẫn chưa về, An Di đang loay hoay một mình thu xếp quần áo của cả cô và anh thì trông thấy Gia Ân lù lù xuất hiện trên tay khệ nệ một hộp quà to.

“Ha ha, đưa nhau đi hưởng thụ không gian thân mật riêng tư” – Gia Ân sán tới trêu chọc An Di.

“Lắm chuyện, hôm nay cậu rảnh rồi thế có phải Tony đang bận ở phòng thực nghiệm không?” – An Di cũng không vừa, lập tức trêu lại.

“Thật ngại quá tớ chỉ thay mặt anh ấy mang quà của chúng tớ đến tặng cho hai người ... tiện thể hóng hót một chút” – Gia Ân nháy mắt.

An Di vào phòng tắm mang máy cạo râu của Ngôn Hoa xếp vào vali, cô ghét nhất là mấy sợi râu khó ưa của anh cho nên thứ này nhất định không được quên mang. Xong rồi cô mới cười nghi hoặc nhìn Gia Ân: “Ồ đây có chuyện cho cậu hóng hót sao?”

“Không phải chứ? Tình địch xuất hiện trong chính địa bàn chiếm hữu của mình cả một buổi chiều rồi mới rời đi mà cậu có thể ung dung nói là không có gì sao? Tên giáo sư trắng hoa của cậu đâu rồi?” – Gia Ân cau có nhìn An Di với vẻ mặt không tin nổi.

“Giáo sư trắng hoa gì chứ? Tình địch nào? Hôm nay sau khi tan học thì mình cùng chị họ của anh ấy đi mua quần áo cho con gái nhỏ của chị, chập tối mới về đến đây, còn anh ấy thì bây giờ vẫn đang bận việc ở trường.” – An Di lắc đầu cười.

Gia Ân phát tay: “Xùy, thảo nào cậu không biết. Đồ ngốc nhà cậu cứ đứng đưng như thế có ngày người ta nằng đại giáo sư của cậu đi mất lúc nào không hay”

“Cậu nói nhăng nói cuội cái gì thế tớ chả hiểu nổi?” – An Di gãi đầu.

“Này này, nói cho mà biết này. Lúc chiều tớ trông thấy chủ nhiệm khoa của chúng ta, người mà cậu nói là thanh mai trúc mã với đại giáo sư nhà cậu đấy, cô ấy ngồi đợi ở tiệm cà phê cả một buổi chiều, trước khi đi còn giao lại thứ gì đó cho lão Vương quản gia rồi mới rời khỏi” – Gia Ân nhìn xuống chân thấy Happy đang kêu ư ừ, tiện tay bế cậu ta lên vuốt ve bộ lông mềm mềm của cậu.

“Thì ra thứ chú Vương bảo tớ mang đưa cho Ngôn Hoa là của cô ấy sao?” – An Di có chút ngỡ ngàng.

“Là thứ gì?” – Gia Ân hiếu kì hỏi.

“Ừm... không có gì cả, chỉ là... là tài liệu công việc thôi” – An Di áp ứng.

“À, nhắc đến tài liệu mới nhớ, hôm nay Tony mượn con Maybach của giáo sư mới phát hiện có một tập tài liệu bị bỏ quên trên xe.” – Nói đoạn Gia Ân trở tay về phía Hoàng Tử đang cặm cặm cũi cũi hút bụi ở góc phòng: “Đưa cho tên đàn ấy rồi”

Trông An Di có vẻ lơ đãng Gia Ân mới huych vai cô một cái rồi thò thế rí vào tai cô: “Quả này đến đêm hãy mở, nhất định sẽ khiến hai người rất hài lòng”

An Di nhủ mảy: “Là thứ gì phải nhất định mở vào buổi đêm?”

Gia Ân thả Happy xuống sàn, cô nhìn An Di nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Là thứ sẽ khiến buổi đêm lãng mạn càng thêm lãng mạn, mặn nồng càng thêm mặn nồng... Còn có thứ bảo vệ an toàn nữa... Trọn bộ”

Đầu mày An Di giật giật liên hồi, hai má sắp đỏ bừng đến nơi: “Cậu... cậu...”

“Tớ làm sao? Trông bộ dạng cậu ngượng đáng ghét chưa kia? Đã sống cùng nhau rồi, lẽ nào nói đến chuyện này còn ngượng sao?”

“Tớ và anh ấy... trong sáng” – An Di bối rối.

Gia Ân bật cười: “Trong sáng á? Lẽ nào hai người vẫn chưa... ấy ấy sao?”

“Ừm... chưa”

Gia Ân chỉ nói đùa nào ngờ cô bạn ngờ nghệch lại trả lời thẳng thừng như thế khiến cô cũng không tin nổi: “Chưa á? Không phải đại giáo sư nhà cậu có vấn đề sinh lí gì chứ? Hằng đêm ngủ bên cạnh một mỹ nhân ngồi ngồi xuân sắc như cậu mà có thể... anh ta là thầy tu sao?”

“Cậu mới có vấn đề” – An Di đánh bộp vào vai Gia Ân.

“Nếu anh ta là ‘đàn ông’ chính hiệu vậy chỉ có một lí do khác thôi” – Gia Ân vuốt cằm ra vẻ trầm ngâm: “Anh ta không muốn chịu trách nhiệm với cậu, là loại đàn ông chỉ muốn thử cảm giác chinh phục chứ không mặn mà trong chuyện tình cảm”

“Vớ vẩn” – An Di xua tay, có cậu mới nghĩ như vậy thôi.

“Cậu làm ơn đi đại tiểu thư à, thời này mà cậu còn nghĩ sẽ có chuyện ‘một tình yêu trong sáng và thánh thiện’ hay sao? Càng yêu mãnh liệt thì ham muốn tình dục càng lớn, đặc biệt trong bối cảnh chỉ có hai người trong không gian riêng tư thì không thể cưỡng lại lòng mình được, đó là quy luật tự nhiên của con người rồi.” – Gia Ân đưa mắt nhìn An Di sắc mặt vô cùng tệ, cô cười khẩy vỗ vai An Di: “Được rồi, được rồi. Đại giáo sư nhà cậu là thánh nhân, vô dục vô cầu, tình yêu của hai người là tình yêu trong sáng và thánh thiện. Không thêm nói với cậu nữa, mau ngủ đi ngày mai đi chơi vui vẻ. Chúc hai người có ngày sinh nhật thật đáng nhớ” – Gia Ân đi được một đoạn ra đến cửa lại ghé đầu nhìn An Di chòng ghẹo: “Sẵn tiện... triển đi. Chủ động một chút không có gì quá đáng đâu”

“Biến thái” – An Di cầm chiếc dép bông đi trong nhà lên ném ra ngoài cửa. Ngôn Hoa vừa về tới đã nhìn thấy Gia Ân từ trong phòng mình vội vàng vàng chạy ra, vừa bước vào thì trông ngay gương mặt xám xịt của An Di đang lăm lăm chiếc dép bông trong tay, vút một cái ném thẳng về phía anh.

Ngôn Hoa nhanh mắt tránh sang bên, anh nhìn An Di với vẻ mặt khó hiểu, cô không nói gì chỉ quay mặt đi tiếp tục xếp quần áo. Anh bước đến phía sau cô, luồn tay ôm lấy bờ eo mảnh dẻ của cô, anh hỏi: “Ai dám chọc giận bạn gái xinh đẹp của anh thế? Có muốn anh lập tức bắt cô ấy thức đêm chinh phục lại bài luận văn đầy những lỗi chuyên ngành không? Thay em trút giận!”

“Giận anh đấy, anh đi mà chinh phục văn” – An Di vớ lấy cái móc quần áo xoay người lại đánh Ngôn Hoa.

“Giận anh? Anh đã làm gì đâu?” – Ngôn Hoa ngấm nghĩ rồi lại nói tiếp: “Anh về trễ để em một mình xếp quần áo nên giận anh à?” – Hỏi xong anh lại sấn tới bên cạnh An Di.

“Anh chưa tắm, đừng đến gần em, ngày mai lên máy bay sớm, em đi ngủ đây” – An Di nói rồi nhảy luôn lên giường kéo chăn trùm kín mít.

Ngôn Hoa cười bất đắc dĩ, lười biếng sang phòng tắm lớn nên anh bèn dùng luôn nhà tắm trong phòng mình. Trước khi đi anh còn cao hứng cởi áo sơ mi trùm lên mặt An Di trên cô, khiến cô nổi đóa vì chiếc sơ mi mới sáng được chính mình là phẳng lì về phía Hoàng Tử đang sắp xếp lại kệ sách.

Ngôn Hoa tắm xong bò lên giường chui vào chăn dỗ dành An Di, cô nhất mực đá anh ra ngoài khiến Ngôn Hoa dờ khóc dờ cười: “Nha đầu ngốc à anh chịu thua rồi đừng bướng nữa, nói xem giận anh chuyện gì?”

“Được vậy anh đoán xem chiều nay ai đến tận đây tìm anh?” – An Di hần học.

“Ai? Làm sao anh biết?” – Ngôn Hoa trả lời vô tội vạ.

“Là cô chủ nhiệm khoa, một người phụ nữ xinh đẹp, ngực to mông nở, quyến rũ yêu kiều. Là người ‘không phải thanh mai trúc mã’ mà anh nói.” – Nghĩ đến thứ mà cô ta nhờ chuyển giúp cho Ngôn Hoa lại khiến cho An Di sôi máu, ban chiều cô còn tưởng đó là quà sinh nhật anh định tặng cô.

Ngôn Hoa thần người, tâm trạng có chút khó tả, hơn cả là giận, còn có một chút lo, anh hỏi: “Cô ta có chân, cô ta đến tìm anh là chuyện của cô ta, anh đâu có quan tâm chứ?”

“Cô ấy nhờ quản gia Vương chuyển cho anh một thứ, anh không quan tâm đó là gì à?” – An Di xoay người nhìn Ngôn Hoa nghiêm túc hỏi.

“Không” – Ngôn Hoa không may suy nghĩ, đáp thẳng tuột.

“Cô ấy ...”

Ngôn Hoa ngắt lời An Di: “Đừng để người khác phá hỏng tâm trạng hưởng thụ ngày sinh nhật vui vẻ của anh và em được không? Anh đã nói rồi, anh không quan tâm, em cũng không được phép quan tâm”

An Di ghen hòng không nói gì thêm, không quan tâm cái khi gió nhà anh, nếu anh biết thứ cô ấy muốn đưa anh là một đôi nhẫn kim cương thì anh có còn không quan tâm nữa hay không? Lẽ nào cô ấy muốn thành toàn cho anh đến nỗi tặng quà sinh nhật là một đôi nhẫn nhìn sơ qua cũng đủ biết là không phải ai cũng kham nổi như thế này. Kẻ ngốc cũng đoán được cô ấy thầm yêu anh từ lâu rồi, chắc chắn là nhân cơ hội này muốn cưa đổ anh đây mà? Tiểu cô nương đây nhất định không tha cho anh nếu anh dám dây dưa với người khác ... Hừ hừ hừ.

An Di tự mình độc thoại nội tâm, tự mình điều chỉnh tâm trạng xong rồi thì quay sang đấm ngực Ngôn Hoa thấp giọng hỏi: “Anh không có chuyện gì giấu em đó chứ?”

Ngôn Hoa có chút chột dạ, anh đưa tay xoa xoa gò má của An Di, thơm lên trán cô, anh đáp: “Không có”

An Di dẫu môi: “Thế thì còn được, bốn tiểu thư ghét nhất là bị người ta lừa dối, nếu để em phát hiện ra anh nói dối sẽ không thèm nhìn mặt anh nữa”

“Thế lời nói dối thiện ý thì sao?” – Ngôn Hoa đang tay ôm An Di.

“Cũng không được” – An Di cọ mặt vào lồng ngực Ngôn Hoa, mùi hoắc hương khiến cô cảm thấy rất dễ chịu, cứ như thế này thì cô sẽ chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Ngôn Hoa thở dài ... Bởi vì sợ làm tổn thương người khác cho nên mới có lời nói dối mang thiện ý, chân thành không có nghĩa là không được nói dối, ngay cả khi rất muốn, cũng khó mà nói ra sự thật. Sự thật là một tấm gương nhiều mặt. Đúng vậy, chúng ta luôn khó khăn chấp nhận một sự tổn thương, càng không muốn mang đến tổn thương cho người khác nhất là người mà ta yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Thân Bất Do Kỳ

Tình yêu là trò chơi quá đổi phức tạp. Một khi chìm đắm vào nó thì sẽ sợ mất đi. Sợ chịu tù thân, sợ quá lo lắng. Vì vậy phải nguy trang thành một con người khác. Khi đã quen với những câu nói ngọt ngào của anh. Nhưng đến cuối cùng đoán đi đoán lại. Không dám tin tưởng, không thể tiếp tục. Chỉ đành để những gì đã qua chôn vùi trong hồi ức. Nếu như bắt đầu là để biệt li. Đã định rằng sẽ không có một kết thúc hoàn hảo. Biết rõ với anh đã không còn thắng thua. Nhưng vẫn không kìm được nỗi nhớ. Đau xót tự dặn với lòng mình phải quên đi mối quan hệ này. Nhưng nỗi nhớ anh vẫn luôn không thể tự chủ. Biết là tự lừa dối bản thân cũng không cách nào đủ dũng khí nói yêu anh. Yêu anh, em yêu anh.

[Trích bài hát Thân bất do kỳ – Hà Khuyết]

Bốn giờ sáng, An Di trở mình vài cái quay sang tắt báo thức từ điện thoại, ngồi trên giường vò đầu rút tóc mắt một lúc cô mới mò mẫm vào nhà tắm, vì không muốn đánh thức người siêu nhạy cảm như Ngôn Hoa cho nên An Di vừa không mở đèn vừa hành động hết sức nhỏ nhẹ, kết quả là sau khi ra khỏi phòng ngủ trên trán liền mọc thêm một cục u to tướng không biết sợ ý và vào đâu mà ra.

Lí do tại sao một người xem trọng giấc ngủ như An Di lại dậy thật sớm như vậy đương nhiên bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng rồi. Khẽ khàng đi vào nhà bếp, An Di bắt đầu chuẩn bị bát ngỗng lớn cho người nào đó vẫn đang say ngủ. Cô làm bánh kem, còn làm cả một bữa ăn sáng đầy dinh dưỡng cho anh, khởi đầu của chuyến du lịch ngày hôm nay nhất định phải khiến anh thật cảm động.

Chiếc bánh đang được nướng trong lò, An Di ngồi chồm hổm trong góc bếp gập gù buồn ngủ, hai mắt cứ thi nhau díp lại. “Ting” một tiếng, thông báo của lò nướng vang lên, An Di bắt giác ngồi bật dậy theo quán tính, thế là ầm một cái đầu liền va vào cạnh bếp suýt nữa thì là ầm lên. An Di nén đau nhăn nhó, cuối cùng cũng biết hậu quả khi làm việc trong trạng thái buồn ngủ là thương tích đầy mình như vậy. Để xem chút nữa Ngôn Hoa mà dám không cảm động cô sẽ thật sự khóc cho xem, ôi lại thêm một cục u nữa rồi sao?

Tỉ mỉ trang trí chiếc bánh hình trái tim bằng chocolate và dâu tây, An Di cười tí mắt nhắm nhìn thành quả của mình. Đặt chiếc bánh lên bàn, tiếp theo là bữa sáng tình yêu dành cho Ngôn Hoa. Thực đơn cô đã lên sẵn ban tối. Hai lát bánh mỳ trắng ôm trọn những miếng thịt lợn chiên kèm với rau bấp cải thái nhỏ, nước sốt và trứng ót – đó là bánh sandwich Katsu mà Ngôn Hoa thích ăn trong bữa sáng, tiếp theo là một cốc espresso ngọt nhẹ. Tất cả đã tươm tất vừa đúng lúc chủ nhân của ngày sinh nhật hôm nay nên thức dậy. An Di tắt đèn phòng bếp rồi đóng chặt cửa đi ra ngoài tản bộ đợi ai đó gọi mình chạy buổi sáng cùng.

Ngôn Hoa có thói quen ngủ rất tốt, không cần đồng hồ báo thức mà anh vẫn luôn dậy đúng giờ, thay đồ xong lại nghe Hoàng Tử nói An Di đã dậy từ sớm và đang đợi anh dưới nhà, anh bật cười nghĩ rằng cô nôn nóng đi chơi nên ngủ không được liền xuống tìm cô. Hai người cùng nhau chạy trên con đường đá của dinh thự, dưới hai hàng cây dương đều ro trắng tấp. Ngôn Hoa chạy phía trước An Di ra sức đuổi theo, còn nhớ ngày trước chỉ đi bộ từ ngoài vào thôi mà cô đã bệnh vật ra đây, bây giờ hằng ngày cùng Ngôn Hoa rèn luyện cho nên chuyện cô chạy hai vòng ra vào cũng chẳng thành vấn đề, thế mới biết cô đâu có yếu ớt như cô vẫn nghĩ.

Mùa đông đến rồi, những cơn gió thoảng qua cũng mang một chút rét buốt lạnh lẽo, Ngôn Hoa dần dần giảm tốc độ lại đợi An Di chạy lên song song với mình, cô mỉm cười lấy khăn lau mồ hôi cho anh, bất chợt anh kéo cô dừng lại, thoát cái đã bế hồng cô lên. Nhìn ngắm gương mặt mồm mỉm đáng yêu, nhũn mày khi chợt nhìn thấy một cục u to tướng trên trán cô.

“An Di, ôm anh” – Ngôn Hoa dịu giọng bảo. Quảng đường còn lại cứ thế mà bé cô chạy, cô cũng rất ngoan ngoãn, vòng tay qua cổ anh để mặc anh bế mình chạy.

Từ phía phòng thực nghiệm, có vài nghiên cứu sinh đêm qua phải theo dõi bài thực hành cả đêm, sáng sớm vừa xong định sang tiệm cà phê chén bữa sáng. Nhìn thấy vị giáo sư mặt lạnh cùng cô bạn gái xinh như hoa diễn một màn lãng mạn thì ghen tỵ ra mặt thầm hỏi nhau xem đây liệu có phải là người hôm qua nghiêm khắc phê bình nghiên cứu của họ rồi bắt họ thức cả đêm cũng phải làm lại cho bằng xong hay không? Nếu giáo sư có thể dùng một phần nghìn sự dịu dàng ân cần đó với nghiên cứu sinh của mình thì họ đã không phải khổ sở như vậy rồi. Thật là kiếp sau nếu có thể thì nên sinh ra làm con gái, càng xinh đẹp càng tốt, và hơn cả là phải tìm được một người như giáo sư làm bạn trai, quãng đời còn lại chỉ cần hưởng thụ thôi không cần phải lo nghĩ gì cả. Đám nghiên cứu sinh vừa đi vừa tám chuyện, bá vai nhau cười khanh khách.

Lại nói đến An Di và Ngôn Hoa, hai người thay đồ chuẩn bị cho chuyến đi du lịch xong thì An Di đột nhiên ra vẻ thần bí bí bí bắt Ngôn Hoa phải nhắm mắt đi vào trong phòng ăn, anh nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của An Di nên vô cùng phối hợp với cô, thảo nào sáng nay lại tự mình dậy sớm như vậy, trên đầu còn mọc thêm cái sừng rõ mồn một, thì ra không phải nôn nóng đến ngủ không được mà là vì anh nên mới đích thân vàng ngọc xuống bếp. Đại tiểu thư của anh đã lớn thật rồi.

“Được rồi, anh mau mở mắt ra đi” – An Di nhỏ giọng.

Ngôn Hoa hé mắt, trước mặt là một chiếc bánh kem nền chocolate được chăm chút đáng yêu được bàn tay bé nhỏ chìa đến trước mặt mình.

“Ngôn Hoa, sinh nhật vui vẻ. Em yêu anh”

Ngôn Hoa đột nhiên cảm thấy trong người dần len lỏi một dòng mật ngọt ấm áp, đón lấy chiếc bánh sinh nhật trên tay cô, dịu dàng đặt môi hôn lên làn tóc mềm mại thơm tho của An Di, anh đáp lại: “Bảo bối, cảm ơn em”

An Di tránh sang bên, trước mặt lại là một bàn thức ăn sáng tươm tất, cốc cà phê mới được chăm vồn vơ một lần khói trắng mỏng, hương thịt tonkatsu của bánh Katsu thơm lừng đánh thức khứu giác của Ngôn Hoa. Nhìn ánh mắt mong đợi tràn đầy niềm vui của An Di anh không kiềm được cất lời tán thưởng đầy yêu chiều: “Có thể làm vợ được rồi”

“Còn phải xem làm vợ của ai cơ?” – An Di tinh nghịch trả lời.

“Không xong rồi, anh không đợi được nữa thì phải làm sao đây?” – Ngôn Hoa bật cười.

“Đợi gì?” – An Di nhìn anh vẻ khó hiểu.

“Em sẽ nhanh được biết thôi. Không muốn trễ chuyến bay thì ăn sáng đi.” – Đến lượt Ngôn Hoa tỏ vẻ thần bí khiến An Di vô cùng tò mò.

...

Đúng như những gì người ta nói, ngay khi máy bay chuẩn bị hạ cánh đã được chào đón bởi biển xanh và cát trắng. Sức quyến rũ đặc biệt của Maldives nằm ở chính những hòn đảo thơ mộng giữa đại dương bao la, nơi có một thế giới dưới nước kỳ diệu. Maldives là một quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương. Thật không sai khi nói rằng Maldives như một thiên đường có thật với vẻ đẹp nhiệt đới hoang sơ, làn nước xanh một màu ngọc quyến rũ trong vắt nổi dài, ẩn mình bên dưới là các vùng san hô cùng những bãi cát trắng mịn, những căn chòi san sát nhau trên mặt nước ... Sân bay quốc tế ở Maldives nằm trên đảo Hulhumale, một hòn đảo nằm riêng biệt, đường băng của sân bay quốc tế Hulhuthu có tới ba mặt giáp biển. Thời điểm này Maldives đang là mùa khô với sự ngư trị của lớp khí hậu mát mẻ, khô ráo.

An Di mỉm cười vươn tay đón một tia nắng phản chiếu từ tấm kính của chiếc thủy phi cơ đã đợi sẵn để đưa cô và Ngón Hoa đến khu resort nằm trên một hòn đảo hoang sơ ở trung tâm của Baat Atoll – trung tâm dự trữ sinh quyển thế giới của UNESCO. Lúc chọn resort này An Di đã vô cùng tình ý biết rằng Ngón Hoa rất thích khám phá thiên nhiên cho nên đây hẳn là một lựa chọn tuyệt vời. Các khu nhà nghỉ được liên kết bởi những lối đi bằng gỗ đơn giản được xây dựng trên eo biển nước nông. Vừa đến nơi An Di liền nhắm về phía chân trời không thấy điểm kết thúc mà hét to lên: “Ngón Hoa, chúc mừng sinh nhật anh. Em yêu anh, rất rất yêu anh”

Ngón Hoa dấn dò gì đó với nhân viên resort rồi chạy theo cô nàng chân dài của mình đang mãi mê đuổi theo con sóng ngoài xa. Một ngày đông đầy nắng, bầu trời cao vút và trong vắt với những áng mây trắng lững lờ trôi. Khu resort như một ốc đảo xinh tươi với những biệt thự ẩn hiện trong vườn cây xanh mát. Ngón Hoa đuổi kịp, anh véo mũi cô nàng bướng bỉnh của mình rồi kéo cô chạy theo lối đi bằng gỗ về phía khu villa trên mặt nước của hai người. An Di còn đang rất hích dấm mình trong ánh nắng dịu dàng của miền biển cả, bị Ngón Hoa kéo vào trong thì ngồi bệt trên sàn gỗ nhìn anh chăm chăm.

“Cứ như thế này mà ra ngoài à? Không sợ sau khi về biến thành ‘công chúa bánh mật’ hay sao?” – Ngón Hoa nhướn mày hỏi. An Di chợt hiểu ý anh, cô mím môi ngồi bật dậy chạy vào trong tìm hành lý của mình, Ngón Hoa nhếch môi cười ngồi xuống chiếc võng to mắc chễm chệ trên mặt nước dưới một tán dù rộng, điện thoại có cuộc gọi đến, anh rất vui vẻ nhận, có vẻ như tâm tình của anh đang rất tốt.

“Thưa cậu chủ mọi thứ đã chuẩn bị xong theo ý cậu rồi, phi cơ vào tám giờ sáng hôm đó sẽ đến đón hai người đến thẳng đây.” – Một giọng nam kính cẩn từ trong điện thoại truyền đến.

Ngón Hoa thư thả nheo mắt nhìn về phía biển xanh ngoài kia: “Chuyện tốt của Ngón Hoa này phải nhờ cả vào các cậu rồi, nhất định sẽ thưởng hậu cho mọi người”

“Thưởng hậu à? thưởng cho ai thế?” – Giọng nói trong veo của An Di từ phía sau truyền đến, Ngón Hoa quay lại nhìn liền thần người như trời trồng. Một bộ bikini in hoa phô trọn làn da mịn màng trắng như tuyết cùng những đường cong đót đỏ. Gương mặt xinh đẹp cùng hai má lúm đồng tiền duyên, An Di như một thiên thần vừa ngọt ngào vừa quyến rũ, Ngón Hoa bất chợt cảm thấy có chút ngạt thở, An Di vừa định nhào đến chiếc võng chỗ anh liền bị anh ngồi dậy bẻ bông đi trở lại vào bên trong.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã nghe giọng Ngón Hoa trầm trầm bên tai: “Em dám mặc như thế này ra khỏi đây anh lập tức mang em nhốt lại, cho em một phút lập tức mặc thêm vào cho anh. Bảo em đi thoa kem chống nắng em lại đi thay thứ này vào à?” – Đặt An Di xuống chiếc giường mềm Ngón Hoa bước đến ban công cẩn thận kéo chiếc rèm nhưng lại.

“Ai bảo anh rằng em mặc như thế này ra ngoài thế? Em đâu có ngốc, chỉ là vẫn chưa thoa kem chống nắng thì mặc thêm vào làm sao, người ta định đi nhờ anh giúp, nhìn anh đỏ mặt rồi kìa. Hihi, Tiểu Ngón Ngón thật là đáng yêu” – An Di cười ngặt nghẽo nhìn về mặt giận dữ của Ngón Hoa liền bị anh ném cho một ánh nhìn sắc lẹm, cô xoay người lấy trong va li hành lý của Ngón Hoa một chiếc quần hoa ném về phía anh: “Anh cũng mau đi thay đồ”

Ngón Hoa nhìn chiếc quần hoa hoè chóai mắt vừa định hỏi xem cái thứ ông ẹo này mà cô bắt anh phải mặc hay sao thì An Di liền ườn ngực về phía anh: “Một đôi đấy, anh thử không mặc xem”

Ngón Hoa chỉ biết câm lặng đi vào nhà tắm thay đồ. Nhóc con này được lắm, bây giờ còn dám trêu anh như thế...

An Di vén rèm nhào người ra ban công ngắm biển, con gió nhẹ nhàng mang hương thơm biển cả dịu dàng xoa dịu những tháng ngày mệt mỏi, trong lòng cô bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyến đi chơi vui vẻ của hai người thì sẽ vui mãi không thôi. Trên lưng chợt có cảm giác lạnh lạnh, Ngón Hoa đã thay đồ xong từ khi nào, anh đang đứng phía sau cô, trên tay cầm tuýp kem chống nắng. Thì ra anh thật sự giúp cô thoa kem này, nhìn bộ dạng vừa xoa vừa nhăn nhó mặt mày của anh thì An Di liền nén cười xoay người lại giành tuýp kem trong tay anh.

Ngón Hoa còn đang thắc mắc xem An Di lại đang định làm gì thì đã bị cô đẩy đến bên giường, bàn tay nhỏ thoát một cái đem áo thun của anh cởi ra. Ngón Hoa thật sự bất ngờ, anh ngẩn ra nhìn An Di từ từ nặn kem rồi thoa đầy lên người anh, bấy giờ anh mới hoàn hồn đẩy tay cô ra, nhử mày hỏi: “Đàn ông thì thoa thứ này vào làm gì?”

“Làm sao đây, để em giúp anh, thật không ngờ để ánh nắng gay gắt của miền biển làm hồng làn da trắng hồng của đại mỹ nam. Phải thoa như thế này này, ai lại làm như anh thế kia?” – An Di tình nghịch nháy mắt một cái.

“Chẳng phải râm nắng một chút sẽ trông nam tính hơn sao?” – Ngón Hoa cười khò nhìn bàn tay của An Di không ngừng xoa xoa cơ bụng của mình, trông thật giống như ai đó thật sự muốn trêu anh một vỏ đây mà?

An Di chu môi: “Bỏ tiểu thư lại thích làn da trắng này của anh, Tiểu Ngón Ngón đáng yêu của em”

“Nhất định muốn trêu anh? Vậy để anh cũng giúp em thoa một chút đi, xem ra anh đã biết nên làm thế nào rồi” – Ngón Hoa trầm giọng, ánh mắt thoáng qua một tia đen tối chớp lấy bàn tay không an phận của An Di. Cô bị anh lật người đè xuống, tuýp kem trên tay cũng bị anh giật lấy, sau đó là bị tên mặt dày hắc ám lợi dụng chiếm tiện nghi khắp cả người. An Di muốn hỏi cũng không kịp, đáng ra cô không nên cả gan trêu chọc anh, đúng là gian manh mà. Cô bị anh cù nhột đến cười ra nước mắt, khỏi phải nói cũng biết công đoạn thoa kem chống nắng của cặp đôi trẻ con này kéo dài mất tận hai mươi phút.

Khi ra khỏi villa bắt đầu buổi đi chơi của mình thì An Di bên ngoài đã mặc thêm một bộ váy tanktop màu trắng dài đến đầu gối trông rất đáng yêu, cô đội

một chiếc mũ rộng vành, tay còn cầm theo một chiếc máy quay phim chuyên dụng. Ngôn Hoa đi bên cạnh, chiếc quần hoa của anh thoát trông thì rất buồn cười nhưng được mặc lên người anh thì lại mang một phong thái khác, có một chút gì đó cao ngạo lại rất ngang ngược. Nhất là cùng với phong thái của anh, mái tóc nam tính bồng bềnh, gương mặt anh tuấn, được cộng thêm mấy phần sắc lạnh bởi chiếc kính râm Bentley đắt đỏ, chiếc áo thun trắng rộng ôm lấy thân hình cơ bắp cường tráng. Trông tương tợ như thế nhưng đã mất hết hai mươi phút vờn nhau của hai người rồi đây, còn chuyện trên vai Ngôn Hoa bây giờ toàn là vết răng của An Di và trên người An Di đầy vết hôn của Ngôn Hoa thì chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi. Nhìn hai người đi cùng với nhau, cánh tay Ngôn Hoa choàng qua vai An Di vừa hết sức thân mật lại bá đạo thể hiện chủ quyền triệt để rằng cô ấy là của tôi, các người cứ thử dòm ngó xem đại gia có đánh gãy chân các người không?

Thời tiết Maldives rất dễ chịu, hai người đi dạo dọc bãi cát đến nơi lặn ngắm sinh vật biển và san hô, sỏi bước trên bờ cát trắng mịn được bồi đắp bởi hàng trăm ngàn vụn san hô. Một cô bé người bản xứ dễ thương với làn da nâu và nụ cười thân thiện dùng tiếng Anh ngọt ngào của mình giới thiệu và dẫn hai người đến bãi lặn, An Di vui vẻ trò chuyện tíu tít với cô bé suốt cả quãng đường, đến chỗ đã hẹn trước với một tốp thợ lặn, cô bé chạy đến sà vào lòng một người đàn ông cao to với làn da nâu giống hệt mình gọi ‘Daddy’, người đàn ông cười hiền hậu bế cô bé lên thuyền, Ngôn Hoa búng vào tai An Di bảo cô đứng cẩn thận rồi anh nghiêng người bế cô lên cùng. Chiếc thuyền cao tốc màu trắng đỏm dáng và sạch sẽ lướt bồng bềnh trên mặt biển tung bọt trắng xóa, từng cơn gió biển thổi lồng lộng đưa mọi người đi thẳng ra bãi lặn.

Khi đến khu vực lặn, cô bé lúc nãy lại tận tình mang dụng cụ lặn ra chỉ dẫn cho An Di sử dụng, bởi vì đã từng cùng Du Thăng đi lặn rồi cho nên An Di cũng không cảm thấy sợ mà ngược lại rất phần khích nữa là đáng khác, Ngôn Hoa nhìn An Di chuẩn bị chưa đâu ra đâu mà cứ chăm chăm chỉnh chiếc máy quay phim trong tay thì anh lờ cô lại gần ngồi trên đùi mình, anh nhòe cô bé kia mang đến cho mình mượn dây chun rồi trong khi An Di còn đang bận chỉnh máy thì anh vừa nghĩ vừa xoay đi xoay lại nhìn xem làm cách nào vấn tóc của An Di lên để tránh vướng víu cho cô. Cảnh tượng ấy lọt vào mắt của mấy người thợ lặn đi cùng liền trở thành một bức tranh lãng mạn, có một người trong nhóm là nhiếp ảnh gia đi chụp hình san hô nhìn thấy khoảnh khắc động lòng người này liền lập tức nắm bắt thời điểm chụp ngay một tấm ảnh cực đẹp.

Maldives nổi tiếng bởi vẻ đẹp nhiệt đới và còn vì nơi đây có vài địa điểm bơi lặn đẹp nhất thế giới. Điều thú vị và hấp dẫn trong các chuyến tham quan lòng đại dương ở Maldives không chỉ là các mạch đá ngầm độc đáo mà còn nhiều sinh vật biển sống động. Các mạch đá ngầm xung quanh Maldives là nơi trú ẩn của các loài cá đầy đủ hình thù và màu sắc sống động, ngoài ra tảo biển, san hô và nhiều loài động vật không xương sống khác cũng đa dạng và thu hút không kém gì.

An Di mãi mê đuổi theo ghi hình một đàn cá vẹt, Ngôn Hoa chậm chậm lặn theo phía sau cô, bỗng nhiên cô quay lại giục anh chỉ tay về phía trước, thì ra trên một mỏm đá ngầm là rạn san hô màu đỏ rực có hình dạng giống như một trái tim, cô mang chiếc máy quay phim trong tay chìa đến cho anh chàng nhiếp ảnh gia lúc nãy vừa làm quen rồi dùng tay ra hiệu gì đó, kéo anh đến chỗ rạn san hô đó, bất chợt cô vòng tay ôm lấy cổ anh, chiếc máy ghi hình lia đến chỗ hai người cô liền làm động tác hôn rồi sà vào vòng tay anh. Ngôn Hoa vừa cảm động vừa buồn cười, anh ôm cô lặn thêm một quãng nữa, anh thợ nhiếp ảnh kia từ lúc nào trở thành chân sai vặt của hai người cũng không biết nhưng rất vui vẻ lặn phía sau ghi lại hết khoảnh khắc ngọt ngào của cặp đôi trẻ con này. Ngôn Hoa bất giác cảm thán, từ lúc ở bên cạnh An Di anh dường như càng ngày càng trẻ ra thì phải, đôi lúc còn hành động như tên cóc vậy, nhưng mà ngược lại anh chẳng những không khó chịu mà còn cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc. Nếu là lúc trước, một mình anh nhìn thấy người khác một đôi anh em em em trước mắt sẽ khinh bỉ cười khẩy một tiếng rồi. Thì ra khi người ta chìm đắm trong tình yêu đều sẽ trở nên ngây ngô như vậy cả.

Sau một buổi lặn lãng mạn, An Di tạm biệt cô bé đáng yêu người bản xứ, nhận lại chiếc máy quay phim từ anh chàng nhiếp ảnh gia rồi theo chân Ngôn Hoa trở về khu Water Villa của hai người, trời đã ngã màu và tiết mục tiếp theo của hai người chính là thứ mà An Di đã khổ công chuẩn bị mất nửa năm trời, chắc chắn Ngôn Hoa không biết, cô sẽ khiến anh ngạc nhiên đến cảm động lần nữa cho xem.

Hai người choàng vai nhau đi trên bãi cát dài, hai chiếc bóng trải dài trên cát, sau những giờ phút ngắm nhìn Maldives trong ánh mặt trời chói lọi, đến lúc bóng hoàng hôn dần buông xuống lại cảm nhận được một vẻ đẹp rất khác của Maldives, dịu dàng, ngọt ngào và êm đềm.

Từ lối đi bằng gỗ vào đến villa, An Di không ngừng thích thú khi có những chú cá bé nhỏ đang bơi sát bờ, len lỏi giữa những chú cá ấy là những rạn san hô xinh đẹp trong bóng hoàng hôn, từ hiên phòng của hai người, chỉ cần vài bước chân đi xuống chiếc cầu thang gỗ là có thể ngập lặn dưới làn nước biển xanh thẳm. Hai người trở về phòng, ngâm mình trong làn nước nóng của bể tắm jacuzzi lộ thiên, thư thái ngắm nhìn bầu trời dần chìm vào bóng tối với những vì sao đầu tiên dần lộ dạng trên nền trời đen.

Để chuẩn bị cho tiết mục buổi đêm của mình, trong lúc Ngôn Hoa còn đang nhắm nghiền mắt hưởng thụ dòng nước ấm thì An Di đã chạy biến đi đâu mất. Chuông điện thoại từ trong phòng ngủ cứ không ngừng vang lên, rồi tiếng An Di vọng ra bảo anh vào nghe điện thoại. Ngôn Hoa có chút khó chịu quần chiếc khăn tắm ngang hông trở lại phòng. An Di đứng ở cửa nói chuyện với nhân viên của khu resort về bữa tối, Ngôn Hoa liếc nhìn dây số hiển thị trên màn hình đang nhấp nháy, anh nhúu mày mang điện thoại ra bàn công nhận cuộc gọi một cách khiên cưỡng.

Mười phút sau An Di quay lại đã không thấy Ngôn Hoa đâu, trong phòng tắm có tiếng động, anh bước ra, trên người là một bộ Âu phục chỉnh tề, gương mặt có chút khác thường nhìn về phía An Di đang thẩn người ở cửa.

“An Di ... ba anh ông ấy ... không được rồi. Anh phải về Anh một chuyến.” – Ngôn Hoa cất giọng, nhất thời trở tay không kịp cho nên tâm trạng đang rối rắm phức tạp.

“Em đi ...”

“Em không cần đi cùng anh, em ở đây đợi anh, nhanh thôi, xong việc anh quay lại ngay. Không được đi lung tung. Nhớ là đợi anh, không được nghịch ngợm khiến anh lo lắng. Được chứ?” – Ngôn Hoa cúi đầu hôn lên trán trấn an cô.

“Anh cẩn thận đấy” ... Nhưng mà nhưng mà bác trai làm sao? Anh khi nào thì quay lại? Ngôn Hoa ... một mình em làm sao đây? – Về câu sau An Di nuốt lại vào bụng, kế hoạch sinh nhật lãng mạn của hai người thoát cái đã không còn gì nữa.

An Di ỉu xiu ngã mình xuống giường nhìn ra bầu trời đầy sao bên ngoài, khung cảnh đẹp thì ích gì, bây giờ anh không ở đây, một mình cô cũng không còn hứng thú nữa, biết là anh lo lắng cho ba mình nhưng trong lòng cô cũng không khỏi cảm thấy tủi thân, chắc chắn nếu không phải là chuyện hệ trọng thì anh

cũng sẽ không cuốn lên như vậy, dùng một cái bỏ cô một mình lại đây. Nhưng không sao, hôm nay như vậy cũng đã coi như rất tuyệt rồi, cứ ở lại đợi anh vậy, hai hôm nữa mới đến sinh nhật cô, vẫn còn rất nhiều thời gian mà.

Lùi thui một mình đến nhà hàng dưới lòng biển mà cô đã đặt biệt chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho Ngôn Hoa, vốn định đến đó để huỷ đặt nhưng trên đường lại gặp anh chàng nhiếp ảnh gia ban chiều. Thế là An Di lại nảy ra một ý tưởng khác thay vào đó. Không sao, nếu Ngôn Hoa không có ở đây cô sẽ quay lại điều bất ngờ ấy cho anh, dù sao vẫn nên là vào đúng hôm nay vì nó là món quà sinh nhật cô khổ công chuẩn bị cho anh từ lâu mà.

“Anh trai, có thể rủ lòng thương xót cho em gái đây giúp em một việc được không?” – An Di chạy đến trước mặt người kia.

“Là em? Anh rất sẵn lòng giúp đỡ, ừ mà anh chàng đẹp trai đi cùng đâu rồi nhỉ?” – Người đó hỏi, cố tình ngó nghiêng tìm kiếm.

“Anh chàng đẹp trai ấy ư? Haizzz ... tóm lại là anh cứ giúp em đi đã. Được chứ?” – An Di cầu khẩn.

“Được rồi, tất nhiên” – Anh chàng nhiếp ảnh gia giờ ngón tay cái tán đồng.

Nhà hàng đêm được lấp kính toàn bộ và nằm sâu dưới lòng biển Ấn Độ Dương. Gian phòng được An Di đặt trước và bao trọn, trong không gian bằng thủy tinh sang trọng và ánh nền lãng mạn, xung quanh từng đàn từng đàn cá nhỏ lượn vòng quanh. Giữa gian phòng là một chiếc dương cầm màu trắng, An Di mặc một chiếc váy hồ lung màu hồng phấn, dung mạo xinh đẹp tinh tế và thuần khiết, làn môi phiếm hồng căng mọng quyến rũ, lúm đồng tiền đáng yêu cùng đôi mắt trong veo như mặt hồ mùa thu. Bàn tay nhỏ mịn màng thành thạo lướt trên phím đàn, giọng hát trong veo như dòng suối nhỏ vuốt ve trái tim người nghe.

Anh chàng nhiếp ảnh gia ghi lại cảnh tượng ấy còn ngỡ ngàng không biết liệu có phải mình vừa chìm vào thiên đường nhân gian hay không, người con gái ấy, sự xinh đẹp tinh khiết ấy ... nào có khác gì thiên thần?

...

Ngôn Hoa ngồi trên chuyến bay trở về trong lòng không khỏi thấp thỏm lo lắng, cú điện thoại cách đây không lâu là của người y tá được anh sắp xếp ở bên cạnh chăm sóc cho ba mình. Được báo lại rằng bệnh tim của ông gần đây tái phát, đến hôm nay thì đột nhiên trở nặng đã được đưa vào bệnh viện, thêm vào đó trưởng khoa tim của bệnh viện này từng là cộng tác viên trong một cuộc hội thảo của Ngôn Hoa, hai người cũng xem như có chút giao tình, về thân thể của anh người này cũng không lạ gì cho nên khi biết ba anh nhập viện thì đã gọi đến cho anh ngay sau đó. Lúc chờ nhân viên hoàn thành thủ tục chuyển bay Ngôn Hoa cũng kịp nghe rõ hiện trạng của ông lúc này.

Suốt cả chuyến bay, Ngôn Hoa không khỏi thắc mắc một điều rằng trước nay anh luôn theo dõi tình trạng của ba mình rất sát, nói là trở bệnh nhưng tình hình của ông nhất định không thể trong một khắc đã trở nên nghiêm trọng như thế này, chắc chắn còn có nguyên do khác gây kích động. Đã trải qua bao nhiêu biến cố rồi, liệu còn có chuyện gì có thể khiến ông không thể chịu được để thành ra thế này chứ?

Chuyến bay vừa hạ cánh đã có xe của Ngôn gia đợi sẵn ở sân bay, tình hình của ba anh càng lúc càng không được khả quan, lúc anh đến nơi thì ông đã được đưa vào phòng chuẩn bị phẫu thuật, người trưởng khoa tức tốc giao lại vị trí phẫu thuật chính cho anh. Ngôn Hoa chần chừ mãi cuối cùng cũng ra quyết định tiến hành cuộc phẫu thuật bởi nếu chậm trễ thêm chút nữa e là sẽ không kịp. Có lẽ ai làm bác sĩ cũng sẽ biết được áp lực nặng nề này, bóng ma trong lòng họ chính là việc phải tận tay phẫu thuật cho người thân, dù là người lòng dạ sắt đá như Ngôn Hoa cũng sẽ không tránh được việc này, nhưng đó chỉ là một hạt cát nhỏ so với sự kiên định và chuyên nghiệp như một sa mạc to lớn vững chãi của anh. Sau khi do dự, không gọi mà gửi một tin nhắn cho An Di thì ca phẫu thuật tim do Ngôn Hoa chủ trì kéo dài mấy tiếng đồng hồ dài đằng đẳng được diễn ra theo dự định.

An Di ở đây, một mình trải qua ‘bữa tối lãng mạn’ xong rồi liền về phòng gọi điện cho Gia Ân tán gẫu, cô nàng vừa nghe điện thoại đã mắng cho An Di một trận rằng không biết trân trọng không gian thân mật riêng tư đêm khuya vẫn còn gọi điện tán gẫu. Sau khi dặn cô bây giờ có thể mở quà được rồi thì lập tức cúp máy. An Di còn chưa kịp kể khổ bên kia đã vọng lại tiếng tút kéo dài. Sau đó là Vinh Hy gọi đến hỏi xem sinh nhật này cô có định về nhà hay không, cuối cùng là tin nhắn chúc ngủ ngon của Ngôn Hoa. An Di nhìn đồng hồ, sắp qua mười hai giờ đêm rồi, sinh nhật anh cũng sắp qua rồi. An Di thở dài lục tìm món quà của Gia Ân từ trong hành lí mở ra xem, không ngờ đêm qua lúc nói chuyện cô từ lúc nào mà thuận tay đã bỏ luôn tập hồ sơ Gia Ân mang từ trong xe của Ngôn Hoa trả cho anh vào luôn trong hành lí của mình, lúc này nhìn lại trên đó có đề là bệnh án của bác trai An Di mới tò mò chực mở ra xem.

Nhìn tập tài liệu dày cộm An Di đọc một lúc, có chỗ hiểu chỗ không, mãi đến khi hai mắt từ từ díp lại vì buồn ngủ đến nơi cô mới thu dọn xếp lại như cũ cất vào vỏ tài liệu. Lúc này mới phát hiện trong đó còn có một tập ảnh gì đó, nghĩ là hình ảnh liên quan đến bệnh án nên An Di tò mò tay vào trong lấy ra xem thử.

...

Đập vào mắt cô là hình ảnh lễ đường nhà thờ xa hoa được trang hoàng lộng lẫy, trong ảnh là khung cảnh của một buổi lễ đính hôn, người không nhiều, chỉ có vài người trông quen mặt còn lại cô đều không biết, mẹ của Ngôn Hoa, người đàn ông mà cô đã gặp ở nhà của anh – ba anh, và nhân vật chính của buổi lễ đính hôn chính là ... Ngôn Hoa và cô Liz.

An Di cảm thấy dường như giây phút đó mình như đã chết lặng, tim không đập, thở cũng chẳng nổi. Cô không tin, cô không dám tin vào mắt mình, chuyện gì đã xảy ra? Buổi lễ đính hôn này là từ khi nào? Trông Ngôn Hoa vẫn chưa chừng chặc như bây giờ, dù thân ảnh chẳng có chút khác biệt so với hiện nay nhưng có thể dễ dàng nhận ra bức ảnh này được chụp cách đây khá lâu rồi, bởi lẽ người khó khăn lắm cô mới nhận ra được chính là Liz – cô chủ nhiệm khoa. Người con gái trong ảnh vẫn còn nét ngây ngô của phụ nữ mới trưởng thành, trong ánh mắt lấp lánh một niềm hạnh phúc lớn lao. An Di thần người, những bức ảnh tiếp theo đều là hình ảnh của cùng một buổi lễ đính hôn ấy, Sam và Liz. Một người cùng cô chung sống dưới một mái nhà, người mà luôn yêu thương che chở cho cô hết mực, cô những nghĩ người đàn ông này mãi mãi là của riêng mình như vậy, chỉ yêu cô, chỉ có cô mà thôi. Một người là người phụ nữ từ ngày đầu gặp mặt đã tự mình đánh dấu chủ quyền rằng anh ấy là thanh mai trúc mã của mình, người mà bất cứ lúc nào cũng có thể lặng lẽ xuất hiện rồi biến mất bên cạnh anh ấy, người luôn đối đãi tận tình với cô – chủ nhiệm khoa.

Nếu không có tấm ảnh sau cùng có lẽ An Di cũng không đến nỗi suy sụp như vậy, tấm ảnh chụp hai bàn tay đan vào nhau, trên ngón áp út của họ là một

đôi nhẫn kim cương tinh xảo mà An Di không hề lạ lẫm gì, đó chính là đôi nhẫn được cô Liz gửi đến hôm trước ... Nhìn bàn tay của người đàn ông ấy, bàn tay mà mấy tiếng trước đây nó cũng như vậy đan vào bàn tay cô, bàn tay hăng ngày nung má cô, bàn tay mỗi sáng đều chuẩn bị bữa cho cô, bàn tay gỗ đầu cô mỗi khi cô ngốc nghếch làm sai điều gì ...

An Di bắt đầu sợ, thay vì suy nghĩ lung tung thì cô bắt đầu run rẩy, lẽ nào tất cả những gì mình nhìn thấy trước giờ chỉ là mặt trái của sự thật? Người đàn ông vì mình mà không ngại tiếc tính mạng của bản thân kia thực chất trước giờ chưa từng thuộc về cô? Anh là vị hôn phu của người phụ nữ còn quen thuộc và gần gũi anh hơn cô gấp trăm lần. Vì sao lại là cô ta, tại sao trước đây anh ra sức phủ nhận mối quan hệ của hai người nhưng bây giờ lại để cô phát hiện hai người thực chất là cùng một giuộc lừa dối cô. Vì sao?

An Di không tin vào những thứ trước mắt, đến bây giờ cô vẫn lựa chọn tin Ngôn Hoa, chỉ cần anh nói không có, chỉ cần anh nói đây không phải sự thật cô nhất định tin anh ... Không nghĩ gì thêm An Di lập tức đi tìm điện thoại gọi cho Ngôn Hoa. Suốt cả quá trình cô đều không rơi một giọt nước mắt, tự trấn an mình đây không phải sự thật, chắc chắn Ngôn Hoa không bao giờ lừa dối cô, anh yêu cô và anh sẽ chỉ có một mình cô thôi ...

Điện thoại không kết nối được khiến An Di bắt đầu hoảng, cô cứ ngồi như vậy gọi hết cuộc gọi này đến cuộc gọi khác, gió đêm từ biển thổi vào lạnh thấu xương tủy, bóng dáng cô gái nhỏ một mình ngồi trước hiên nhà bên ánh sáng leo lét từ điện thoại hắt ra, nước mắt bây giờ đã bắt đầu rơi lã chã rồi lại được gió biển thổi khô, rồi nước mắt lại rơi, rồi gió biển lạnh buốt lại lần nữa hong khô hai hàng nước mắt nóng hổi.

...

Ngôn Hoa hoàn thành xong ca phẫu thuật một cách trót lọt và hoàn hảo, tuy nhiên tình hình vẫn không có gì là chắc chắn cho nên anh vẫn phải thức thâu đêm theo dõi trong phòng hồi sức cấp cứu. Từ trong phòng theo dõi bước ra, nhìn thấy gương mặt mệt mỏi vì thức đêm của người phụ nữ mà anh hằng chán ghét thì Ngôn Hoa chỉ cười lạnh một tiếng, cất giọng mỉa mai: “Vẫn chưa chết được, cô về thì hơn. Tôi đã nói rồi, cái gia sản chết tiệt của các người tôi không có nhà hứng tranh giành.”

Người phụ nữ còn chưa kịp đáp thì từ phía sau một giọng nói quen thuộc vọng lại: “Sam, cà phê cho anh. Anh đi nghỉ trước đi cứ để em chăm sóc cho đi.”

Ngôn Hoa nheo mắt mệt mỏi, anh từ chối nhận ly cà phê rồi hỏi: “Cô làm gì ở đây?” – Người phụ nữ này thật có tố chất làm kẻ đeo bám, vì sao anh đi đâu cũng đều gặp phải cô ta thế này?

“Sam, anh quên đây là bệnh viện dưới quyền đầu tư của ba em sao? Lúc bác trai phát bệnh ba và em đang dùng bữa ở nhà anh. Cho nên ...”

“Được rồi, phòng nghỉ ở đâu?” – Ngôn Hoa chẳng thiết nghe thêm nữa liền ngắt lời Liz.

“Ồ cuối hành lang” – Liz trở tay đi.

Ngôn Hoa lạnh nhạt quay đi không chút để tâm.

“Nó vẫn cứng đầu như vậy, con đừng để tâm, lần này ông nhà gặp chuyện mới lời được nó về, coi như gặp họa mà được phúc. Đến lúc chuyện đang dở của hai đứa nên được hàn gắn rồi” – Thẩm Kiều đặt tay an ủi Liz.

“Dì Thẩm à, hôm qua con đã thưa rồi, chuyện của con và anh ấy không thể nào hàn gắn được nữa. Anh ấy đã có đối tượng khác rồi. Họ rất hạnh phúc” – Liz cụp mắt.

“Con bé ngốc này, nha đầu mà con nói đó tất nhiên là không được rồi. Một đứa sinh viên mặt còn búng ra sữa, gia thế cũng chẳng có gì môn đăng hộ đối, lại còn là sinh viên của nó. Không ra thể thống gì cả. Chuyện ba con và NYP đầu tư vào Ngôn Thị cũng đâu phải ngày một ngày hai, giao tình của hai nhà ta không thể vì thứ con gái ấy mà bị chia rẽ được. Dì bảo này, tại sao đi cho người điều tra con bé ấy lại không tìm được thông tin gì thế?”

“Dì đừng hoài công vô ích. Ngoài việc cô bé ấy là du học sinh được bảo lãnh thì mọi thông tin còn lại đều nằm trong phạm vi bảo mật của nhà trường, rất khó điều tra đi ạ” – Liz nhỏ giọng giải thích, trước đây cô cũng đã từng thử đi điều tra nhưng hoàn toàn không thu được thông tin gì.

“Thế còn số điện thoại, con chắc hẳn phải có cách liên lạc với con nhỏ đó chứ? Nó cũng là sinh viên của con mà, mau cho đi đi, đi nhất định bệnh vực con đến cùng” – Thẩm Kiều cay cú, trong lòng bà ta chỉ canh cánh lo sợ ba của Liz sẽ rút đầu tư khỏi Ngôn Thị, suy cho cùng dù không tổn thất nhiều nhưng cũng sẽ mất đi lợi ích lâu dài, tên bất tài đó đã không tranh gia sản bà càng phải vì con trai mình mà tận lực tác thành cho hắn và cô con gái vàng ngọc của tập đoàn NYP.

Liz thật thà trả lời rằng mình không có, từ trước đến nay cô đều trực tiếp gặp An Di ở trường ...

“Đi đi, con mang cà phê và đồ ăn đêm vào cho nó. Dì tự lo cho mình được” – Thẩm Kiều dặn dò: “Cứ từ từ, mưa dầm thấm lâu con à”

Liz gật đầu vâng dạ nhưng quay mặt đi cô lại thở dài thườn thượt, nếu mưa dầm thấm lâu mà có tác dụng với con người này thì heo cũng biết leo cây rồi. Hai mươi mấy năm thanh xuân của cô đều hướng về hắn liệu có làm tan chảy được một mảnh băng tuyết bé nhỏ nào trong trái tim hắn không?

Liz hé cửa phòng nghỉ, thấy Ngôn Hoa vẫn còn ngồi bên bàn làm việc xem biểu đồ theo dõi thì gõ cửa mang thức ăn khuya vào. Chưa được mấy bước thì đã nghe giọng nói trầm trầm của Ngôn Hoa vang lên: “Ra ngoài, mang luôn mấy thứ đó ra ngoài. Đừng làm phiền tôi”

“Anh ăn chút gì đi đã”

Ngôn Hoa gằn giọng: “Ra ngoài”

“Em sẽ đi ... anh cần gì cứ gọi, em ở phòng bên cạnh” – Liz ỉu ỉu quay đi.

Ra đến cửa lại bất chợt nghe tiếng Ngôn Hoa gọi: “Giúp? Khoan đã, cô có sạc điện thoại không?” – Nói rồi anh giờ chiếc điện thoại đã tắt ngấm trong tay lên.

“Có, để em mang đi sạc giúp anh” – Liz niềm nở quay trở lại.

Ngôn Hoa gãi cằm, cố nghĩ ra một câu ngắn gọn nhất thông báo cho Liz một chuyện, mong là từ giờ về sau sẽ không bị cô ta quấy rầy nữa, cũng muốn cô ta đừng tiếp tục bám theo anh: “Này, đừng phí sức bay đi bay lại làm gì, người có quyền quyết định là tôi chứ không phải ông ấy. Cũng nói cho cô biết, tôi sẽ kết hôn, mà là kết hôn với An Di. Ngày mai tôi sẽ cầu hôn, lễ cưới sẽ diễn ra nhanh thôi, bây giờ hết việc của cô rồi. Cảm ơn”

Bàn tay nhận điện thoại của Liz bắt đầu run rẩy, cô quay bước rất nhanh ngăn mình lại không thể kiềm chế được bản thân. Sẽ kết hôn, cầu hôn, lễ cưới? Mấy từ này từng nhất, từng nhất như mũi dao nhọn xé nát lồng ngực cô. Không thể, cô sẽ không để hạnh phúc của mình bị đánh cướp trong tay một con nhóc không ra gì ấy ...

Trời hừng sáng, An Di hững hờ nhìn hình ảnh nhếch nhác của mình phản chiếu dưới mặt nước trong veo, hai mắt sưng mọng, gò má hóp đi không còn chút sức sống, bờ vai mảnh khảnh co lại vì lạnh, bàn tay vẫn quyết không buông điện thoại hết lần này đến lần khác gọi cho một số máy quen thuộc. Cuối cùng thì bên kia cũng đổ chuông. An Di dường như không thể chờ đợi nổi từng phút từng giây đếm ngược để được nghe thấy giọng nói ấy sau một hồi chuông dài.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Liz, cô giật mình nhìn sang chiếc điện thoại trên bàn, cái tên dài ngoằn mà cô không thể đọc hiểu được nhưng mà hình ảnh nhấp nháy hiển thị kia thì chẳng thể nào không nhận ra được đây chính là cuộc gọi đến của con bé ấy. Chần chừ một lúc cô đành mang điện thoại đến cho Ngôn Hoa lại nhìn thấy anh đã ngủ gật trên bàn làm việc. Một sự đổ kị nhen nhóm trong lòng đã từ lâu, đêm qua lại bị anh tạt cho một gáo nước lạnh, cái gì mà cầu hôn, kết hôn. Tôi nhất quyết không để cho hai người được toại nguyện. Liz thẳng thừng nhắc máy.

“Ngôn Hoa, anh ... em, Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ...” – An Di vốn định nói rất nhiều nhưng tất cả bây giờ trong đầu cô rồi như một đồng tờ vò, cuối cùng chỉ có thể nắc nhen mà gọi tên anh.

“Xin lỗi cô là ai, tên cô tôi đọc không được, Sam hiện đang ngủ, nếu cô có việc gì có thể nhắn lại với tôi” – Liz không ngần ngại trả lời, cô ta dùng giọng Anh bần xứ chuẩn nói với An Di.

Giọng nói của phụ nữ truyền đến khiến thần trí An Di lập tức căng như dây đàn, giọng nói này cô không hề xa lạ gì ... là cô Liz “Cô ... cô là ai?”

“Tôi là ai? Là ai mà đêm hôm có thể giữ điện thoại của anh ấy được. Tất nhiên là hôn thê của anh ấy rồi” – Liz cá gan trả lời.

An Di cảm thấy đầu óc mờ mịt, một giây trước cô còn nghĩ rằng mình điên rồi, có thể quá đến mức nghe nhầm ra giọng của người ta nhưng cô thật sự đã không nhầm, người đó chính là cô Liz: “Vây ... Ngôn Hoa đang ...”

“Anh ấy vừa mới ngủ, đêm qua anh ấy đã lao lực rồi” – Liz cười khẩy: “Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, không lại phiền anh ấy”

An Di nhắm nghiền mắt, từng dòng lệ thi nhau rơi xuống bông rất hai gò má lạnh lẽo: “Xin lỗi đã làm phiền giấc ngủ của hai người”

Anh đã lao lực rồi, bác trai thì sao? Không phải ông ấy trở bệnh hay sao? Vì sao anh lại ở cạnh cô Liz?

Kết thúc rồi, chiếc điện thoại vô lực rơi ụp xuống nước rồi dần chìm xuống đáy, mấy chú cá nhỏ hiếu kì vây lấy ánh sáng yếu ớt cuối cùng đó rồi dần biến mất sau dãy san hô. An Di như một phiến giấy mỏng không một chút sức sống bị cơn gió mạnh bạo xô ngã nhào ra lối đi bằng gỗ.

Cô bé người bần xứ cùng mẹ đi giao đồ buổi sớm nhìn thấy chị gái xinh đẹp thân thiện hôm qua thì định chạy lại chào, nhưng đến gần một lúc mãi vẫn không dám gọi An Di, nhìn thấy chị ngồi khóc một mình, rồi gọi điện thoại, rồi lại khóc, rồi cuối cùng là không còn một chút sức mà ngã xuống sàn. Cô bé rất hoảng, vội vàng chạy đến bên cạnh mới nhìn thấy thì ra chị gái không ngất.

An Di nhìn thấy cái đầu be bé với bím tóc xinh xắn phóng to trong tầm mắt rồi bị nhoè đi vì nước mắt của cô. Cô bé gọi An Di, cô cười gắng sức ngồi dậy sợ bộ dạng nhếch nhác của mình dọa cho cô bé sợ.

“Chị ơi, chị ơi. Anh đẹp trai đâu ạ? Em giúp chị đi gọi anh đẹp trai” – Cô bé ngong ngạo nín chân An Di.

An Di khó khăn lắm mới đứng lên nổi lại vì cô bé nín chân mà suýt ngã nghiêng. An Di lau nước mắt, cố gắng nặn ra một nụ cười đáp lại: “Anh đẹp trai đi rồi, chị không cần anh đẹp trai nữa. Chị không sao, em mau về đi, chị phải đi rồi”

“Ơ đi rồi ă?” – Cô bé ngạc nhiên hỏi.

“Ừ ... đi rồi.” – An Di bỏ lại một câu rồi bước đi siêu siêu vẹo vẹo trở về phòng.

Đối mặt với bốn bức tường trống vắng lạnh lẽo, cô phát hiện ra rằng từ khi nào trái tim đã không còn thấy đau nữa, hoặc là trận gió đêm qua đã mang theo tất cả nước mắt của cô đi, hoặc là lời khẳng định chắc nịch của người phụ nữ kia. Là cô luôn sống trong vọng tưởng hay sao? Tình cảm đó, tất cả sự chân thành đó lẽ nào lại là giả dối? Lời của Gia Ân như một chiếc loa đã mặc định sẵn cứ tua đi tua lại hết lần này đến lần khác bên tai cô: Anh ta không muốn chịu trách nhiệm với cậu, là loại đàn ông chỉ muốn thử cảm giác chinh phục chứ không nặn mà trong chuyện tình cảm ... Anh ta không muốn chịu trách nhiệm với cậu ... Anh ta không muốn chịu trách nhiệm với cậu ...

Vì anh đã ước định sẵn không thuộc về cô. Là cô ngốc, biết người đàn ông bên cạnh mình luôn che giấu bao nhiêu bí mật vẫn cứ mù quáng tin tưởng anh, tin rằng mình là người duy nhất, đúng vậy cô thật là ngốc. Đáng lẽ từ lúc có sự xuất hiện của người phụ nữ kia cô đã nên đoán ra mọi chuyện rồi, nhưng vì sao cô vẫn cứ ngốc như vậy? Đúng vậy, đó là lí do anh luôn bảo rằng cô rất ngốc.

Tình cảm của họ sẽ mãi mãi được chôn vùi từ đây sao? Không phải! Bởi lẽ không có khởi đầu thì làm sao có kết thúc, từ đầu chí cuối cô mãi mãi chỉ là một người mang danh nghĩa bạn gái, còn việc cô là người thứ ba, cô chỉ là một trạm dừng trong cuộc vui của ai kia thì mãi mãi chỉ có mỗi cô mới rõ mà thôi. Chẳng tha anh đừng nói còn hơn là nói dối, để khi sự thật được phơi bày cô không đủ dũng khí để đối mặt với nó. Anh thắng rồi, hai người đã thắng rồi, đem trái tim cô, đem tình yêu đầu đời mà cô dành hết tất cả trân quý ra trêu đùa. Vậy thì người thua như cô sẽ làm gì? Trốn chạy ư ... có lẽ đây là cách tốt nhất để cô tự mình vượt qua nỗi đau này, được, cô đi.

Chiếc nhẫn thạch anh và cả chiếc vòng tay đá, tình cảm của cô dành cho anh cuối cùng chỉ còn gói gọn trong hai vật định tình này sao? Tha thứ cho cô đã không còn cách nào cứu vãn được con tim mình, cô muốn tìm một lí do nào đó để che đậy sự ngốc nghếch này nhưng không thể, liệu cô còn chút dũng khí nào tin anh nữa hay không? Đến khóc cô cũng chẳng còn một chút sức lực để khóc thì làm sao cô có thể suy nghĩ thêm gì nữa, từng lời từng lời của người phụ nữ kia không ngừng giày xéo tâm trí cô, nhưng cô không còn là cô bé An Di ngây ngô của năm mười bảy tuổi yêu say đắm anh chàng giáo viên của mình để rồi tự ôm lấy túi thân, cô không còn thấy đau, cũng không thấy túi khi tình yêu đơn phương của mình không được hồi đáp. Cô là An Di của năm hai mươi tuổi, một An Di đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm trong tình cảm, cuối cùng cũng đến ngày cô học được cách phải đứng dậy buông tay, cô mãi mãi không tha thứ cho người thứ ba xen vào giữa hạnh phúc của người khác, cô càng không thể tha thứ cho mình. Cuối cùng An Di vẫn là An Di, khi gặp treo ngheo trắc trở chỉ biết một mình cam chịu, trốn chạy là cách duy nhất khiến cô rời xa thực tại, cô thấy mình ngốc lắm, cô rất ngốc !

“Xin lỗi ai đấy?”

“Anh Vinh Hy là em. Anh có đang bận gì không?”

“An Di? Tại sao giọng em lạ vậy? Không khoẻ à?”

“Anh đến Male đón em đi, em muốn về nhà”

“Em ở Maldives? Đi cùng với ai mà bảo anh đến đón?”

“Hy ... em muốn về”

“Được rồi được rồi, anh lập tức đến đón. Em đừng đi đâu, đợi anh”

Đợi anh, cuối cùng người em đợi được lại không phải là anh ...

Ánh nắng ban mai đầu tiên dịu dàng chạy qua bờ vai mảnh mai, gương mặt hốc hác chẳng còn một chút sức sống, mái tóc rối bời tung bay theo làn gió nhẹ, bước chân trần trên cát dọc theo bờ biển dịu êm. Ngoài trời bình yên, trong lòng sóng dữ ... Tạm biệt anh! Em thua rồi, em thua vì em yêu anh.

....

Ngon Hoa uể oải vươn mình, người cũng đã được chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt rồi, tình hình cũng đã dần ổn định như dự tính, ở đây không còn chuyện của anh rồi. Điện thoại trên bàn đã được sạc đầy pin, nhưng mà tuyệt nhiên báo bối của anh không hề liên lạc, tin nhắn tới qua cũng không buồn trả lời sao? Nghĩ cũng lạ thật trước giờ đều không có ngoan như vậy mà, hôm qua anh lại đi vội như vậy, không thắc mắc thì chắc chắn đang trốn một góc đối anh đây mà. Không lo, anh lập tức thu xếp trở về bên em đây ...

Chuyến bay đầu tiên đến Male vừa đáp, thủy phi cơ lập tức đến bãi đón Ngon Hoa, trên lối đi bằng gỗ, cô bé người bản xứ với làn da rám nắng đang ngồi nghịch nước ở gần căn villa của anh, thấy anh bước đến, cô bé vội vàng chạy lại.

“Anh ơi, anh ơi, chị xinh đẹp đi rồi. Điện thoại này của chị làm rơi ...” – Cô bé ngọng nghịu nhón chân đưa chiếc điện thoại màu trắng với móc khoá gấu panda trông không thể quen hơn, nó chính xác là của An Di.

Ngon Hoa không hiểu lắm, nhận lấy chiếc điện thoại đã tắt ngấm từ trong tay cô bé: “Tại sao em lại có nó?”

“Ban sáng chị ngồi đây nghe điện thoại xong đánh rơi ạ” – Cô bé lễ phép đáp.

“Nghe điện thoại xong đánh rơi?” – Ngốc thế sao?

“Anh ơi, chị bảo anh đi rồi, lúc sau chị cũng đi, em tưởng hai người sẽ không trở lại ạ, chị đâu rồi anh?” – Cô bé gãi đầu thắc mắc.

“Đi rồi? Đi đâu?” – Ngon Hoa bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, anh vội chạy nhanh về phía villa của mình, cô bé hiếu kì nhìn thấy anh lo lắng cũng chạy theo sau chân anh.

Lớn tiếng gọi An Di nhưng kết quả chẳng có lấy một lời hồi âm, lục tung cả căn villa cũng chỉ có mỗi mình anh và cô bé nhỏ đôi mắt rung rung như sắp khóc, cô bé bị sự dữ tợn trong ánh mắt của Ngon Hoa dọa sợ rồi.

“Chị đã đi lâu rồi ... chị khóc rất nhiều, rất nhiều” – Cô bé meo meo nói xong liền sợ sệt chạy mất.

Ngon Hoa phát điên rồi, tại sao khóc, tại sao bỏ đi một lời cũng không nói với anh ...? Ngon Hoa gọi điện cho quản lí resort, chẳng ai biết cô đã đi đâu, không có cách nào liên lạc với cô được, một chút tin tức cũng không có, ngoài đồ của anh ra thì chẳng còn lại thứ gì cả, anh sắp bốc hỏa đến nơi, chuyện

quái quỷ gì đang diễn ra vậy? Đồ đạc trong phòng bị anh phát tiết đập cho vỡ vụn, Ngôn Hoa bắt lực ngồi sụp xuống sàn nhà phóng tầm mắt ra phía chân trời hư ảo tự hỏi mình rằng chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại khóc, vì sao một mình bỏ đi, vì sao? Một mình như tên điên chạy khắp đảo tìm An Di, mò hôi ướt đầm chiếc áo sơ mi, người xung quanh nhìn thấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ đoán già đoán non. Đến giữa trưa cuối cùng cũng có tin tức của cô ...

“Alô, thiếu gia ... tiểu thư về đây cùng một người đàn ông ... bây giờ đang thu dọn đồ đạc”

“Đàn ông? Thu dọn đồ?” – Ngôn Hoa điên tiết hét lên.

“Tôi đã ra sức hỏi nhưng cô ấy không trả lời, bây giờ sắp đi rồi, tôi giữ chân không được, có chuyện gì vậy cậu?” – Quân gia Vương như đang ngồi trên đồng lửa, vừa nói vừa ngóng về phía phòng Ngôn Hoa, An Di đang thu xếp đồ đạc.

“Đưa điện thoại cho cô ấy, nhanh lên đưa điện thoại cho An Di” – Ngôn Hoa lần nữa hét lên đầy giận dữ.

“Tên đồn mạt, lần này thì cả cái mạng này tao cũng không cần, mày cứ thử xuất hiện trước mặt An Di lần nữa xem tao có đánh chết mày không?” – Vinh Hy giận dữ giật lấy điện thoại quân gia chìa đến cho An Di.

“Shit! Thằng điên, tao muốn nói chuyện với An Di” – Ngôn Hoa cũng không câu nệ mà văng tục.

“Đi mà tìm vị hôn phu yêu quý của mày nói chuyện” – Vinh Hy mắng xong thì ngắt máy.

An Di như con rối vô hồn, đứng đờ đẫn với cuộc đối thoại ồn ào bên ngoài, đặt tập tài liệu trên bàn, chiếc nhẫn thạch anh, chiếc vòng tay đá may mắn, cả sợi dây chuyền ngọc ... tất cả tình yêu, trả lại cho anh.

“Chú Vương cảm ơn chú thời gian qua đã chăm sóc cho cháu. Cảm ơn cậu Hoàng Tử, tạm biệt mọi người. Happy tạm biệt cậu. Hy ... chúng ta về, về nhà” – An Di đi rồi, Vinh Hy ném cho quân gia Vương một cái nhìn sắc lạnh rồi mang hành lý của cô ra ngoài.

“Lão Vương, chuyện gì đang diễn ra vậy?” – Hoàng Tử tò mò hỏi, tình huống vừa rồi, trạng thái cảm xúc vừa rồi đều vượt quá giới hạn hiểu biết của một người máy như cậu, Happy dường như cũng cảm nhận được không khí khác thường, nó kêu ư ử chạy theo chân An Di rồi khỏi nhà rồi mới lui thui chạy vào.

“Giấy không gói được lửa, sự thật rồi cũng được phơi bày. Tình yêu chân thành sẽ vượt qua tất cả” – Quân gia Vương ngửa đầu nhìn trần nhà, thầm hỏi mọi sự vì sao lại ra đến nước này?

Ngôn Hoa điên cuồng lao như tên bắn ra sân bay vội trở về, đêm đông ấy tuyết rơi, trận tuyết nặng trĩu như trút bỏ bao nhiêu muộn phiền cùng những đê nén nơi sâu thẳm con tim, mây bay cắt cánh rồi hạ cánh, khoảng cách giữa người với người mỗi lúc một gần nhưng khoảng cách giữa hai trái tim cứ thể dần xa, dần xa ...

An Di cuối cùng cũng không có đủ dũng khí quay trở về nhà, sợ mình không khống chế tốt cảm xúc, càng sợ hơn nữa khi ai đó vô tình hỏi đến cái tên quen thuộc ấy. Cô trở về căn biệt thự Penthouse trước đây của mình, lảng lảng vẽ tranh, lảng lảng bắt mình phải tự điều chỉnh suy nghĩ, cô không nói gì cũng chẳng ăn gì, đêm đến lại bỏ gối ngồi trên sân thượng một mình ngắm nhìn bầu trời ngoài kia đang bị một màu trắng xóa của tuyết bủa vây, tiếng chuông giáo đường, tiếng nhạc Giáng sinh bắt đầu reo vang khắp mọi nẻo đường, từ tầng cao nhất của khu biệt thự nhìn xuống thành phố rực rỡ sắc màu, trái tim bỗng chốc cảm thấy hụt hẫng và trống vắng vô cùng. Cô không biết thì ra cảm giác mất đi một người đã từng là tất cả lại đau đến như vậy. Ngày cô quay lưng từ bỏ thế giới có anh cô cũng đã từ bỏ cả trái tim mình ...

Ngôn Hoa từ lúc trở về và biết chuyện đã phát điên đập phá đồ đạc trong nhà, anh rất cực cũng biết nguyên do vì sao An Di lại trở nên như vậy rồi, là vì anh, vì anh quá ỷ lại vào bản thân, anh tự nghĩ rằng sẽ có thể bảo vệ cô khỏi tất cả tổn thương nhưng rồi lại chính anh gây ra thương tổn cho cô. Anh những nghĩ tất cả chỉ còn là một ký ức nhạt nhòa, anh mặc định tất cả chỉ là một sự sắp đặt vô nghĩa, cho nên anh cũng nghĩ nó sẽ không thành vấn đề nếu anh dùng một tương lai tươi sáng vững chắc để xóa bỏ mọi vết nhơ của cuộc đời mình khỏi An Di. Anh biết cảm giác đứng ngoài hạnh phúc của người mình yêu thương sẽ đau khổ như thế nào mà bây giờ chính anh là người khiến cho cô phải trải qua cảm giác đó, anh đã từng như vậy, lúc anh nhìn thấy cô vui vẻ khi ở bên cạnh Du Thăng, lúc anh biết cô đã có hôn ước, chính bởi vì thấu hiểu cho nên anh càng sợ, nếu cô biết được trong quá khứ anh đã từng bước vào lễ đường nhà thờ cùng một người con gái khác liệu cô có tha thứ cho anh không? Anh thật sự không lừa dối cô, An Di là người con gái đầu tiên bước vào cuộc đời anh, người con gái đầu tiên khiến anh dùng cả trái tim mình, sinh mệnh của mình để yêu thương. Chỉ là anh không biết rằng, nếu cô biết được sự thật này thì liệu cô có còn tin tưởng lời anh không, cô có nghi ngờ sự chân thành của anh không? Vì anh sợ, cho nên anh phải che giấu đi một phần sự thật ... Nhưng anh cũng không biết, không ngờ rằng chính phần sự thật bị che giấu ấy ngày hôm nay lại là mũi dao nhọn khiến người con gái anh yêu tổn thương sâu sắc. Từng câu từng chữ trong bức thư cô để lại từng giây từng phút giày xé tâm can của anh ...

“Ngôn Hoa, em xin lỗi. Em đã đọc tài liệu, cũng đã nói chuyện với cô Liz. Em biết mình chẳng thể kiên trì thêm được nữa. Em vô cùng quý trọng khoảng thời gian được ở bên cạnh anh, được anh yêu thương. Em biết tình cảm anh dành cho em là thật, em cũng đã thật lòng yêu anh. Nhưng anh có biết không, trách nhiệm của một người đàn ông đối với người phụ nữ của mình là thứ không thể đánh đổi hay thay thế, vì vậy đừng vì chút tình mọn dành cho em mà phá vỡ hạnh phúc của chính mình. Em không hối hận vì đã yêu anh, em chỉ không thể tha thứ cho bản thân đã không hay không biết trở thành người thứ ba chen vào hạnh phúc của người khác, điều em sợ nhất chính là anh vì em mà tổn thương người ấy, em sợ anh sẽ vì em mà đánh tâm xóa bỏ quá khứ của mình. Lúc đó em sẽ không thể tha thứ cho anh càng không thể tha thứ cho chính mình. Em chấp nhận kết thúc, chấp nhận từ bỏ. Anh không cần lo cho cảm nhận của em. Em lớn rồi, em có thể tự chịu trách nhiệm cho sự sai lầm của bản thân. Sai chính là sai, không thể chối bỏ, không thể phủ nhận, chúng ta đã sai rồi. Thế nên ... hãy dừng lại. Cảm ơn và xin lỗi.”

...

“Bằng mọi cách moi cho bằng được tin tức của cô ta, tìm không được người thì anh cũng đừng quay về gặp tôi nữa” – Ngôn Hoa gằn giọng ra lệnh, trong đôi mắt vẫn lóe lên những tia máu dữ tợn hung hãn.

“Vâng, cậu chứ”

Liz – người phụ nữ đó Ngôn Hoa anh thề là sẽ khiến cô ta phải trả giá, người rắp tâm phá vỡ hạnh phúc của anh, làm tổn thương sâu sắc người con gái anh yêu.

...

Vinh Hy tức tưng bên cạnh, không một giây một phút nào rời mắt khỏi An Di, mọi công việc của An Tổng giao đều bị anh gạt sang một bên. Thời khắc đón cô về từ Maldives anh đã sớm biết mọi chuyện rồi, lúc cô mệt mỏi ngã đi trong sân bay, trên tay vẫn còn nắm chặt tập tài liệu kia, trong đó chứa đựng thứ mà An Tổng luôn muốn biết và đã gắng sức điều tra bấy lâu nay – người phụ nữ trong quá khứ của Ngôn Hoa, thông tin bị xoá sạch thì đã sao? Chỉ cần người trong cuộc còn tồn tại thì mọi sự cũng sẽ có ngày bị phơi bày ra ánh sáng. Và sự thật này chính là đòn chí mạng đối với An Di.

Ngày trước, anh nhìn cô chìm đắm trong tình yêu, trong đôi mắt long lanh luôn ẩn chứa một niềm hạnh phúc vô hạn, anh chấp nhận từ bỏ mọi nghi vấn trước đó, cũng không cố chấp chối bỏ tình yêu của cô em gái nhỏ, vì An Di mà thử một lần đặt niềm tin vào tên đàn ông đã không ngại xả thân bảo vệ cho cô, kết quả là một lần nữa đẩy người con gái yếu đuối mỏng manh ấy vào trong vực thẳm đầy những tổn thương.

“Sinh nhật rất vui ạ, ở đây tuyệt vời rồi, rất đẹp, nếu bà nhìn thấy sẽ rất thích. Việc học rất ổn, con cũng quen rồi, năm nay thi vượt cấp nhất định không có vấn đề gì ... Ngôn ... Ngôn Hoa ạ? Anh ấy đang chuẩn bị bữa tối cho con, vậy đi nhé. Tạm biệt cả nhà!”

Nhìn An Di gượng cười trả lời điện thoại mừng sinh nhật của mọi người, vài câu nói giả dối để xoa dịu sự quan tâm của họ, để che giấu sự cô đơn của chính bản thân, cuối cùng vẫn là để bảo vệ chu toàn cho tên khốn ấy. Vinh Hy xót xa chính bản thân mình không thể cũng không có cách nào bước đến bên cạnh ôm lấy sự yếu ớt, run rẩy của An Di, anh mãi mãi không làm được vì anh không có tư cách, không có khả năng, cũng không đủ dũng khí.

Hai ngày hai đêm Ngôn Hoa đợi tuyệt đứng dưới nhà An Di, đêm nay là sinh nhật cô ... Cửa biệt thự chưa hề hé mở, mặt khẩu đã bị đổi đi rồi, không có cách nào liên lạc, không có cách nào giải thích, không có cách nào nhìn thấy nụ cười quen thuộc, hơi ấm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, dư vị ngọt ngào quen thuộc ... Tất cả bây giờ đối với anh đều quá xa xỉ.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng Ngôn Hoa cũng đợi được, cánh cổng lớn màu đồng được mở ra, chiếc xe BMW lạ lẫm ấy anh chưa từng thấy, nó từ trong biệt thự lướt vọt qua anh, anh điên cuồng bám theo nó đến tận trường đại học. An Di bước xuống xe, cả người co lại trong chiếc áo măng tô to thùng thình, chưa kịp đuổi theo cô thì phía trước đã giáng đến cho anh một cú đấm cay nghiệt.

“Chết tiệt, thằng điên tránh ra” – Ngôn Hoa hét lên. Cũng may hôm nay An Di đến trường từ rất sớm, trong sân chỉ mới lác đác vài sinh viên cho nên tiếng hét của Ngôn Hoa không quá gây sự chú ý ... Nhưng An Di có thể nghe thấy, cô bắt chột khựng lại.

“Thằng khốn, mày mới điên, mày có tin tao đánh chết mày không?” – Vinh Hy nhăm về phía Ngôn Hoa ra sức giáng đòn. Ngôn Hoa lại chăm chăm nhìn theo bóng An Di, không màng tránh né cũng chẳng buồn chống trả. Trên gương mặt nhếch nhác thoát cái đã có thêm mấy vết bầm.

“Hy ... đừng đánh” – An Di thấp giọng gọi. Vinh Hy vừa mới mất tập trung một khắc đã bị Ngôn Hoa quật ngã rồi nhào chạy về phía An Di.

“An Di, An Di, nghe anh giải thích, chỉ một phút thôi, hãy cho anh một phút thôi” – Ngôn Hoa níu lấy bàn tay lạnh ngắt của An Di van nài, cái lạnh khiến trái tim anh bỗng chốc cũng thất lại, từ khi nào lòng bàn tay ấm áp của An Di trở nên lạnh lẽo như vậy? Ngay cả anh cũng cảm nhận được rõ ràng sự băng lãnh đó.

“Giáo sư, xin anh hãy để ý thái độ của mình, tôi không có thời gian, có thể nhường đường không?” – An Di tỏ rõ thái độ lạnh nhạt hất tay Ngôn Hoa ra rồi cất bước.

“Tiểu Di, anh xin em, hãy để anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ đâu” – Ngôn Hoa ra sức giải bày, hình tượng gì anh cũng mặc, bây giờ quan trọng nhất chỉ có An Di mà thôi.

Nhìn người đàn ông trước mặt đã gầy đi thấy rõ, gương mặt hốc hác đầy râu, quần áo lại xốc xếch không nghiêm túc. An Di nhíu mày: “Dừng lại đi, tắt cả! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi cũng xin anh đấy”

Ngôn Hoa chết lặng trong phút chốc, anh chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày An Di dùng những lời lẽ gai góc như vậy với mình, đây là An Di của anh sao? Anh không tin, cũng chẳng dám nhìn vào đôi mắt sắc lạnh ấy nữa. Bàn tay bất giác buông thõng không còn chút sức lực níu kéo nữa. Nếu cô đã kiên quyết như vậy thì anh phải làm gì tiếp đây? Sự cố chấp của anh có thể nào sẽ gây thêm thương tổn cho cô không, anh phải làm gì đây? Không được, dù có bất chấp tất cả anh cũng phải giải thích cho cô, anh không thể mất An Di, anh không muốn cô đau buồn, cuộc đời anh chỉ còn mỗi mình An Di, cô là điểm tựa duy nhất cho anh ...

Ngôn Hoa thất thểu cất tiếng gọi: “Một lần thôi, hãy cho anh cơ hội để giải thích ...”

An Di đã dùng hết sự mạnh mẽ trong suốt hai mươi năm cuộc đời mình trong hôm nay, chỉ có Vinh Hy biết được cô đã phải gồng mình như thế nào trước mặt Ngôn Hoa để nước mắt không rơi, để trái tim không mềm yếu. Thế nhưng sự tiêu tụy của anh, sự nhếch nhác của anh, và cả sự thất vọng nào nê trong mắt anh, tất cả đều như ngàn vạn mũi tên sắc nhọn hướng vào trái tim cô.

“Chúng ta không thể tiếp tục nữa rồi, đừng tìm em cũng đừng giải thích. Hãy sống tốt với hạnh phúc thực sự của mình. Em đã rõ, không cần che giấu nữa. Tạm biệt ... Ngôn Hoa” – Tạm biệt anh, tình yêu của em, thanh xuân tươi đẹp của anh, hơi ấm ngọt ngào của em. Chúc anh cùng cô ấy hạnh phúc.

Bàn chân cô đuổi theo nhưng cô đã đi rất xa, khuất sau giảng đường lớn, bàn tay muốn níu giữ nhưng lại vô lực không với tới. Cả người bị nhấc lên kéo đi

xòe xóc, một trận đòn thẳng tay không chút nhân nhượng, được, cứ đánh đi, vì An Di hãy cứ tiếp tục đánh đi, đánh cũng sẽ không ngăn được anh, anh nhất định phải gặp An Di. Dù cô có chối bỏ anh, ghen ghét anh, dù cô có đối xử lạnh nhạt thậm chí khinh thường anh, anh vẫn chỉ muốn cho cô một lời giải thích.

‘An Di, anh yêu em, duy nhất chỉ có em, em không phải là người thứ ba, ngoài em ra không ai có tư cách cũng không ai có khả năng bước vào trái tim anh. Chỉ có em, An Di.’

An Di đi rồi, một khoảng trời trong anh cũng chìm vào bóng tối, cái giá mà anh phải trả cho lời nói dối của mình chính là hạnh phúc của anh, chính là người anh yêu thương nhất. Con đường cao tốc trở về nhà bỗng nhiên quá dài, tất cả trước mắt chỉ còn một màu trắng hiu quạnh mờ nhạt.

...

Kể từ buổi sáng hôm ấy, Vinh Hy dùng mọi cách có thể ngăn cản Ngôn Hoa khiến anh không thể gặp được cô dù chỉ một khắc.

Đêm ấy trở về sau mấy tiếng đồng hồ đội tuyết đứng dưới biệt thự nhà cô đội, Ngôn Hoa như một người mất hồn, trên con đường đầy tuyết trơn trượt anh suýt nữa đã gây tai nạn, cũng may là không làm hại đến người khác, anh tự mình đâm vào gốc cây bên đường, lúc trở về nhà thì đầu xe Lincoln đã bẹp dí, trên người anh cũng toàn là máu những máu. Nhưng không sao, anh vẫn còn tỉnh táo lắm, tinh thần vẫn còn minh mẫn, vẫn nhớ đến An Di, nhớ đến mình làm sao tổn thương cô, khiến cô quay lưng rời đi. Tim vẫn còn đập, vẫn còn cảm giác, vẫn thấy đau, thấy uất nghẹn từng cơn.

‘Vì sao không cho anh một cơ hội để giải thích? Vì sao?’

Ba ngày, năm ngày, rồi một tuần. Ngôn Hoa không đến trường đại học, cô May sau khi nghỉ hậu sản đã trở về vị trí giảng viên bộ môn thay cho Ngôn Hoa, và vị trí chủ nhiệm khoa của Liz cũng được giao trả lại cho cô. Hai người cùng lúc biến mất, cả trường đại học đã rộ lên tin đồn rằng đôi thanh mai trúc mã – chàng là đại giáo sư, nàng là chủ nhiệm khoa, hai người quen nhau từ tấm bé, lớn lên thì đính hôn, cùng làm việc chung trong một trường đại học, sắp tới vì chuẩn bị cho hôn sự nên đã nghỉ phép dài hạn ... Tin đồn nhanh chóng được lan đi, đám sinh viên hâm mộ nhanh chóng truy lùng ra tung tích đã được người ta cố ý bày ra trước mắt, chàng và nàng trong tin đồn cũng được dễ dàng xác định ra chính là Ngôn Hoa và Liz, có người chúc phúc, có người buồn bã ra mặt phản đối, suy cho cùng cũng chỉ là một đám người ăn no rừng mỡ thích đi bàn tán chuyện người khác, người này lại quá xuất sắc ưu tú, có tiếng, có thực lực, có tài lại có dung mạo xuất chúng vì thế họ lại càng thích thú quan tâm đến những lời đồn đại, những sự riêng tư bí mật bị phơi bày của anh, đám người báo chí truyền thông càng lợi dụng chớp thời cơ đưa tin rầm rộ lên mặt báo ...

Ngày nào cũng vậy hết giờ học An Di liền ra xe trở về thẳng nhà, cô tuyệt giao với tất cả mọi người, cũng chẳng rời khỏi nhà nửa bước, không đi học thì chỉ ngồi lì trong phòng đọc sách, vẽ tranh ... Vinh Hy đã chuyển hẳn công tác sang Mỹ để tiện bề chăm sóc và đưa đón An Di, anh càng siết chặt tai mắt xung quanh ngăn Ngôn Hoa nửa bước cũng không thể đến gần An Di. Cô làm lười như một người vô hồn, không liên lạc cũng chẳng thiết giao du với ai, đến cả Gia Ân cô cũng chẳng hề gặp mặt một lần dù cô bạn đã hết lần này đến lần khác tìm mình.

Cuối cùng ngày hôm ấy tuyết cũng ngừng rơi, tiết trời dù vậy vẫn cứ rét thấu xương, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể rước bệnh vào người. An Di co ro trong chiếc áo len dày bước lên xe hơi đợi Vinh Hy, hôm nay lạ thật, vì sao chỉ mỗi việc mở cửa thôi mà anh cũng đi lâu như vậy chứ? An Di nóng lòng lo cho bài kiểm tra định kì chút nữa của mình, cô xuống xe đi ra cổng định xem có chuyện gì ...

Vinh Hy đang đôi co với một người đàn ông trung niên, giọng ông đã nhạt đi nhiều có lẽ bởi đứng ngoài trời lạnh đã lâu: ‘Cậu cho tôi gặp tiểu thư, chuyện rất quan trọng, làm ơn, xin cậu đấy’

‘Chú Vương?’ – An Di nhòai người ra ngoài liền nhìn thấy bóng dáng gầy gò khúm núm trong chiếc áo gió mỏng manh đang nhón chân nhìn vào bên trong.

‘Anh Hy, để bác ấy vào đi.’ – An Di nói vọng ra.

Vinh Hy nhân nhượng đưa người đàn ông vào trong, An Di chạy đến không ngăn ngại tháo khăn choàng cổ của mình quàng vào cho ông: ‘Chú Vương có việc gì sao chứ?’

‘Tiểu thư ... cậu Ngôn ... thiếu gia đã một tuần không ăn gì mà chỉ uống rượu, khuyên thế nào cũng không chịu nghe, cơm cũng không màng ăn ... Và lại ...’ – Quân gia Vương mặt mày lấm lét nhìn An Di.

Cô sốt ruột giục: ‘Và lại làm sao?’

Quân gia Vương nghẹn lời: ‘Cậu ấy bị thương, hôm từ trường đại học trở về cậu ấy gặp tai nạn xe, mỗi ngày đều ra ngoài đến tận khuya mới về nhưng đều không đến bệnh viện kiểm tra, về đến nhà thì nát rượu bết nhè. Cả ngày hôm nay cậu ấy không ra khỏi phòng, gọi thế nào cũng không được ...’

‘Tai nạn xe?’ – An Di trở mắt nhìn về mặt khổ sở của chú Vương.

‘Tiểu thư, xem như tôi xin cô. Bây giờ người duy nhất có thể khuyên nhủ cậu ấy là cô. Đã một tuần rồi nếu cậu vẫn còn như vậy e là ...’

‘Hy ...’ – An Di quay sang nhìn Vinh Hy, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước.

‘Sh ... Lên xe’ – Vinh Hy giục ... tên ấy điên rồi, hôm ấy anh lẽ ra nên đánh chết hần ta đi cho rồi.

Chiếc BMW vội vã lao đi trên đường cao tốc, quân gia Vương vẫn chưa thôi lạnh, cả người run bần bật, vừa lo vừa bất an. Xe vừa đến nơi, An Di không kịp nghĩ gì đã chạy vội lên tầng, trong đầu cô không có bất cứ suy nghĩ nào khác ngoài việc lo lắng cho Ngôn Hoa, cô cũng quên mất sự kiên định của mình, quên mất sự tồn tại của một người mang danh nghĩa vị hôn thê của anh, cô quên tất cả, trong thâm tâm chỉ còn lại ánh mắt bi thương chưa xót anh nhìn cô vào buổi sáng hôm ấy ... Vì sao anh lại tự hành hạ bản thân mình, nếu là vì cô thì liệu có đáng hay không?

An Di lao như bay đến trước cửa phòng Ngõn Hoa, ra sức đập cửa, ra sức gọi anh, nước mắt xối xa lẫn lo lắng không ngừng tuôn xuống, trời đất xung quanh phút chốc quay cuồng bất định, anh đâu rồi, mau đáp lại đi ... Ngõn Hoa.

Bên trong không một tiếng trả lời, có cố gắng thế nào cũng chỉ là vô ích bởi vì một bức tường cách âm mà mọi động thái bên trong lẫn bên ngoài đều không thể tác động đến phía còn lại, Vinh Hy không nhìn được nữa bèn kéo An Di đang vừa khóc vừa gào lên như con ngốc sang một bên, lấy đà rồi anh đập tung cánh cửa phòng, An Di vụt chạy vào bên trong, một mùi rượu cay nồng xộc lên đến tận não khiến cô chóng mặt nôn khan.

Căn phòng tối om chỉ có ánh sáng nhấp nháy từ màn hình LCD đang phát nhạc, khi ánh điện được bật lên thì đập vào mắt mọi người là một sự hỗn độn đến kinh hoàng, Vinh Hy tức tốc lao đến ngăn An Di không cho cô bước tiếp bởi dưới sàn nhà vun vãi toàn là vụn thủy tinh, trên mặt đất đầy những chai rượu nằm lẫn lộn. Ngõn Hoa mà cô biết là người mắc bệnh sạch sẽ, chỉ cần một chút không vừa ý là anh liền khó chịu ra mặt khó lòng chấp nhận, thế mà giờ đây khắp cả phòng anh đồ đạc bị lật tung lên rồi như tờ vò, đây là minh chứng cho một con thịnh nộ dữ tợn bởi đồ thủy tinh trong phòng không còn một thứ nào được nguyên vẹn.

Còn anh ... người đàn ông cao ngạo không bao giờ cho phép mình nhếch nhác trước mặt người khác, một người anh tuấn khôi ngô luôn xuất hiện với sự cao quý chỉnh tề tươm tất. Người đàn ông ấy giờ đây nằm bất động trên sofa, chiếc sơ mi trắng xộc xệch không cài nút để lộ những vết thương cả lớn cả nhỏ, trên gương mặt gầy gò là đầy rẫy những vết bầm tím, cánh tay phải vô lực buông thõng xuống sàn nhà. Anh bị Vinh Hy đánh, anh gặp tai nạn xe, anh đập phá đồ đạc, anh nát rượu bết nhè ... người ngòm không ra gì, đây có còn là người đàn ông mà cô từng biết hay không?

Màn hình TV đang phát đi phát lại một đoạn video được quay cách đây chẳng bao lâu, chính là cái đêm sinh nhật của Ngõn Hoa, An Di một mình ngồi bên chiếc đàn dương cầm trong không gian lung linh mờ ảo của nhà hàng thủy sinh, cô hát bài hát mà anh vẫn luôn yêu thích, giọng hát trong veo ngọt ngào lành lớt như rót mật vào tai ...

“... Châm ngòi bút vẽ một vòng tròn bất tận. Sâu thẳm trong trái tim không thể nào lấp đầy một mối duyên. Chính là em ...” – “Tiểu Ngõn Ngõn của em, đây là quà sinh nhật cho anh. Yêu anh”

An Di không kìm được nước mắt cùng đau đớn trong lòng, phải yêu cô đến mức nào thì một người đàn ông cao ngạo như anh mới tự giằng vò hủy hoại bản thân mình ra thành thế này? Bây giờ đối với cô chẳng còn điều gì quan trọng hơn người đàn ông trước mặt nữa, cô mặc kệ anh đã có hôn thê hay chưa, cũng mặc kệ mình có là người thứ ba hay không, không cần giải thích cũng chẳng cầu ai cho phép hay thứ tha. Giờ khắc này cô chỉ biết một điều rằng, cô yêu người đàn ông này bằng tất cả sự chân thành. Cô yêu anh.

Gạt phăng cánh tay của Vinh Hy, An Di lao đến ôm lấy thân hình bất động của Ngõn Hoa ra sức lay gọi anh, anh không đáp lại, cũng chẳng có động tĩnh gì ngoài chút hơi thở đứt quãng khó nhọc, đôi hàng mi dài ấy chẳng hề động đậy khiến An Di hoảng loạn vô cùng, cô chẳng biết làm gì khác ngoài gục xuống oà khóc trên ngực anh, chỉ khóc, cô chỉ có thể khóc mà thôi, lúc anh cần cô nhất thì cô đang ở đâu? Cô thật là vô dụng. An Di mảy thật là vô dụng!

Vinh Hy vội bước đến lôi An Di ra, anh không nói gì chỉ trừng mắt lệnh cho cô không được làm gì rồi cúi xuống xốc Ngõn Hoa dậy, cõng anh xuống dưới tầng đưa anh lên xe và chạy thẳng đến bệnh viện. Suốt cả đường đi An Di không có giây phút nào là rời mắt khỏi Ngõn Hoa, bàn tay cô nắm chặt tay anh, dùng chút hơi ấm của mình xoa dịu sự lạnh giá nơi bàn tay anh.

Ngõn Hoa được đưa vào phòng cấp cứu, An Di ngồi trước dãy hành lang như một người vô hồn, đôi mắt đã sưng to vì khóc nhiều, cánh môi cũng khô khốc mím chặt. Cô hoang mang, cô lo lắng, tất cả cảm giác run sợ một lần nữa vây lấy tâm trí cô.

Một giờ sau, Ngõn Hoa được đưa trở lại phòng bệnh thường, bác sĩ nói cơ thể anh bị suy nhược trầm trọng, ngoài cánh tay phải bị gãy xương thì không có vết thương nào quá lớn, chỉ là một số tổn thương phần mềm. An Di ngồi bên cạnh chăm chú nhìn Ngõn Hoa, gương mặt anh đầy những vết bầm tím, cánh tay phải bị bó bột bất động, cánh tay trái xanh xao lại đang phải cầm truyền dịch.

Đã sang buổi trưa, cuối cùng thì cũng đợi được anh tỉnh dậy, Ngõn Hoa vừa mở mắt liền thấy An Di ngồi bên cạnh lo lắng nhìn mình, trong lòng anh dâng trào một sự hạnh phúc khó mà nói thành lời, rốt cục thì anh cũng đã được gặp cô rồi.

Vươn cánh tay đang cầm ống truyền dịch của mình ra định nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, An Di liền rút lại rồi hiệu cho anh không được cử động.

“Đừng động, tay anh đang truyền dịch, ngủ thêm chút nữa đi” – An Di nhào người dếm lại góc chăn bị anh xốc ra.

“Được, vậy em đừng đi đâu” – Vừa tỉnh dậy vẫn chưa kịp nghĩ chu toàn đã vội vàng muốn giải thích cho An Di nhưng cô nhất mực từ chối khiến Ngõn Hoa khó chịu vô cùng, nhưng anh không nói nữa, chỉ cần cô có thể ở lại bên cạnh anh mà thôi.

“Không đi” – An Di nhắc ghế ngồi gần anh thêm một chút, bàn tay gầy ra cài lại cúc áo gần cổ cho Ngõn Hoa rồi lặng im không nói thêm gì.

Giấc ngủ của Ngõn Hoa chập chờn không sâu vì trong lòng luôn canh cánh sợ rằng đây chỉ là viễn cảnh trong giấc mơ, anh sợ rằng chỉ cần anh nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa cô sẽ lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của anh, sẽ như bông tuyết lạnh giá bay ngang qua đời anh rồi tan biến mất.

“An Di ...” – Ngõn Hoa quyết định không ngủ nữa, anh chồm dậy muốn nói chuyện với An Di.

“Đừng giải thích, em không muốn nghe” – An Di cất giọng nhàn nhạt, có lẽ là do khóc nhiều cho nên bây giờ cô đã bị lạc giọng rồi.

“Có thể cho anh mượn điện thoại được không?” – Ngõn Hoa thều thào hỏi.

“Đã không dùng điện thoại nữa rồi ...” – An Di đáp, cô nói tiếp: “Đợi một chút em ra ngoài mượn anh Vinh ...”

“Thôi không cần nữa, người nhất định sẽ đến ... Không gấp” – Ngôn Hoa ngăn An Di lại.

Từ trong ánh mắt của Ngôn Hoa, An Di dễ dàng biết được ‘người sẽ đến’ mà anh nói không ai khác chính là cô Liz. An Di cụp mắt: “Cô ấy đến em sẽ đi. Yên tâm, em không làm phiền hai người”

Ngôn Hoa bắt lặc thờ dài: “An Di ... em đã hiểu sai mọi chuyện rồi. Anh ...”

“Đừng giải thích. Bây giờ em đi ngay đây” – An Di đứng dậy chực đi.

Ngôn Hoa nhào người đưa tay níu lấy bàn tay An Di, chiếc vòng tay đá mắt mèo lạnh lẽo của anh chạm vào da tay cô làm cho An Di bất giác khựng lại, tiếng Ngôn Hoa suýt xoa vì đau khiến cô không tài nào bước tiếp được, cô quay người lại nhẹ nhàng đỡ tay anh về vị trí cũ rồi ngồi tránh sang một bên, cuối cùng cô cũng không đành lòng rời đi ...

Mùi thuốc khử trùng nhạt nhòa trong không khí, không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng thờ nặng nề của Ngôn Hoa và tiếng gió rít qua khe cửa. An Di đứng dậy đóng cửa sổ tránh gió lạnh lại thổi vào, Ngôn Hoa nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh thân thuộc trong lòng nhói nhói đau xót. Người con gái mềm yếu ấy đã làm sao gồng mình vượt qua sự tổn thương bởi những lời nói cay nghiệt của Liz, anh không biết, cũng không dám nghĩ tới, bởi lẽ nếu là anh thì anh cũng không dám chắc mình có thể chấp nhận được sự đối trả cùng độc đoán của người phụ nữ kia, thế mà một người con gái đơn thuần như An Di lại một mình nhận lấy chúng ...

Trước lúc bị tai nạn xe, anh cuối cùng đã tìm được Liz, bị anh mắng chửi dọa nạt cô ta chỉ biết khóc tức tưởi kể nhận sai, nhìn thấy sự hung hãn của Ngôn Hoa thì đến một chút dấu điểm cô ta cũng không dám, chỉ có thể đem tất cả sự việc nói lại với anh, thoát đầu anh chỉ nghĩ rằng cô ta tìm An Di gây chuyện nhưng không ngờ rằng cô ta lại còn dám cả gan xúc phạm đến An Di, mặt dày vô sỉ nói ra những câu đê tiện như vậy, trong lúc giận dữ anh chẳng thể kìm chế được nữa mà giáng cho cô ta một bạt tay. Đó là lần thứ hai trong đời anh đánh phụ nữ, điểm giống nhau của những người phụ nữ ấy chính là dám cả gan tổn thương người mà anh yêu thương. Trước là Thẩm Kiều đối với mẹ anh, sau là Liz đối với An Di. Họ đều phải trả giá cho việc mình gây ra. Ngày hôm nay anh nhất định bắt Liz đến nhận lỗi trước mặt An Di, anh cũng nhất định đem sự thật dù đúng dù sai giải thích tất cả cho An Di. Thà đau ngắn còn hơn đau dài, nếu dù cuối cùng kết quả vẫn là khiến cho An Di hận anh, ghét anh thì anh vẫn phải nói ra tất cả, An Di có quyền được biết sự thật, bởi vì hơn ai hết cô là người duy nhất có tư cách đó. Cô là người anh yêu.

“Anh đừng có nhìn em như vậy” – An Di né tránh ánh mắt Ngôn Hoa đang nhìn mình chằm chằm.

“Hôm nay em có bài kiểm tra định kì ...” – Ngôn Hoa không thể nói thẳng tuột vào vấn đề nên lảng đi chuyện khác trước.

“Ừm” – An Di khẽ đáp, lịch kiểm tra của cô thì anh luôn là người nắm rõ nhất, trước giờ đều là anh nhắc nhở cô.

‘Ngày mai em có bài kiểm mau đi ngủ sớm’, ‘Bảo bối chúc may mắn’, ‘Làm bài không tốt anh phạt em không được ăn cơm’, ‘Lại đây anh ôm lấy hên cái nào’ ... Từng lời nhắc nhở động viên của Ngôn Hoa cứ văng vẳng trong đầu An Di, không có cách nào gạt đi được, cũng không thể nào chối bỏ được rằng anh luôn là người đứng sau ủng hộ cho cô, đốc thúc cô, giúp đỡ cô ...

Giọng nói khàn khàn của Ngôn Hoa chợt kéo An Di trở về thực tại: “Tại sao lại bỏ thi?”

Tại sao á? Chẳng phải đều vì anh cả sau, hù dọa người ta mất vía ... An Di trầm ngâm không trả lời.

Cô không đáp nhưng Ngôn Hoa thì rất rõ, trong lòng anh không có gì hạnh phúc hơn lúc này đây, anh biết trái tim cô đối với anh vẫn luôn chân thật hơn bất cứ điều gì, cô chưa bao giờ chối bỏ anh, cô yêu anh, cô quan tâm anh. Cô chính là An Di ngốc nghếch của anh, quan tâm đến người khác hơn cả bản thân mình, cô yêu anh bằng tất cả sự chân thành và trân trọng.

“Đừng lo lắng cho anh, chỉ là muốn buông thả một lần thôi” – Ngôn Hoa nhếch môi cười.

“Ai lo cho anh chứ?” – An Di dẩu môi.

“Còn nói là không? Anh nghe được em khóc rất dữ ...” – Ngôn Hoa cố nhào người lấy nước uống.

“Đừng. Để em” – An Di ngăn Ngôn Hoa lại, cô bước sang bên rót cho anh một ly nước ấm.

Ngôn Hoa định đưa tay nhận thì An Di không trao nó cho anh, cô giúp anh cầm ly nước rồi đưa nó đến miệng anh. Ngôn Hoa rất nghe lời hưởng thụ đặc ân này, nhấp môi xong anh lại nhìn An Di cười rất mãn nguyện.

“Đừng có nhìn em mà cười như vậy nữa. Anh có đói không?” – An Di hươ hươ tay trước mặt Ngôn Hoa ngăn không cho anh nhìn mình chằm chằm rồi cười như tên ngốc nữa.

Đột nhiên Ngôn Hoa giờ tay nắm tay cô lại, anh trầm giọng: “An Di anh ...” – Ngôn Hoa rất muốn nói chuyện nghiêm túc với cô nhưng mỗi khi như vậy, chưa kịp bắt đầu thì ánh mắt chối bỏ hời hợt của An Di lại khiến anh không tài nào mở lời tiếp được, anh lại lảng đi: “Anh ... muốn ăn ... ăn trái cây”

“Vậy anh nghỉ ngơi đi, em ra ngoài mua” – An Di nói.

“Không được. Em đừng đi” – Ngôn Hoa vội vã ngăn lại.

“Không đi thì mua bằng cách nào?” – An Di nhiu mày.

“Tên kia vẫn ở ngoài đó chứ? Em nhờ anh ta đi đi...” – Ngôn Hoa lẩm bẩm không ra hơi.

“Anh ấy là người giúp việc của anh chắc?” – An Di lườm Ngôn Hoa khó chịu, đã thành ra thế này mà vẫn cứ hách dịch ngang ngược bằng được.

“Em cũng đâu phải người giúp việc của anh. Bỏ đi, anh không ăn nữa. Em ngồi xuống đó đi, đừng đi đâu.” – giọng nói của Ngôn Hoa nhỏ dần bên tai An Di.

Cô không hiểu nổi anh đang muốn gì trò gì nhưng nhìn bộ dạng bất lực của anh lúc này cô thật không nỡ lòng phản bác lời của anh, cứ mặc kệ cho anh ngang ngược đi vậy ... An Di thờ dãi ngồi xuống ghế nhìn ra bên ngoài. Đã trưa rồi và trời cũng trong hơn về âm u của ban sáng, cây táo lớn trong khuôn viên của bệnh viện vươn cành lá của nó che đi mấy tia nắng yếu ớt chiếu xuyên qua khung cửa kính. Phòng VVIP của bệnh viện này mà Ngôn Hoa dùng có cửa sổ nhìn ra vườn hoa, mấy khóm hoa tràn đầy sức sống mặc dù ngoài kia gió đông đang lạnh rét từng cơn. An Di cảm thấy hơi buồn ngủ, đêm qua cô thức hơi khuya để ôn lại bài, kết quả là hôm nay xoi hỏng bống không.

Ngôn Hoa không biết nên nói gì chỉ có thể lặng lẽ nằm nhìn An Di như vậy, cô không thèm đếm xỉa đến anh chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như tâm trạng của cô không tốt, trên mắt xuất hiện hai quầng thâm nhàn nhạt, chắc là đêm qua lại thức khuya, không có anh bên cạnh cô có sống tốt hay không? Một tuần nay ngày nào anh cũng ngồi trong xe đợi cô dưới nhà nhưng chẳng có cách nào đến gần được cô, dù anh có gắng sức phản kháng đám vệ sĩ thì có ích gì, tự cô không muốn gặp anh thì dù anh có đứng ngay trước mặt thì cô vẫn sẽ lờ anh đi mà thôi.

Hai mắt An Di dần dần díp sát lại, cô gật gù một lúc thì gục luôn xuống cạnh giường, cũng may là cô ngồi không quá xa nếu không thì đã đập mặt xuống chần song bằng inox rồi. Ngôn Hoa chưa bao giờ thấy mình vô dụng đến như vậy, người thương đang ở gần ngay bên cạnh nhưng anh lại không có cách nào với tay chạm vào cô, cánh tay chết tiệt này tại sao lại bị gãy chứ, thật nực cười cho một người làm bác sĩ như anh, từ hôm bị tai nạn đến nay không hề hay biết việc này, có lẽ cảm giác đau đó không là gì so với cảm giác đau của vết thương lòng ... Cũng còn may là hôm nay phát hiện ra, nếu không có An Di đến thì cả cái mạng này anh cũng không buồn giữ nữa.

Cánh cửa phòng bệnh bị mở ra, Vinh Hy mặt hầm hầm bước vào, ánh mắt toát lên sự chán ghét cùng giận dữ. Ngôn Hoa nhìn anh ta dễ dàng nhắc bóng An Di bẽ cô đến chiếc sofa dài chỗ bàn ăn đặt cô xuống, cả quá trình không tốn một chút sức nào. Anh ta bước lại gần không nói không rằng chỉ trừng mắt nhìn Ngôn Hoa rồi giơ tay rút phất tẩm chăn Ngôn Hoa đang đắp rồi thân nhiên mang đến đắp cho An Di.

Ngôn Hoa cười khẩy lên tiếng: “Nói chuyện một chút đi”

“Có chuyện để nói sao?”- Vinh Hy thờ ơ hỏi.

Ngôn Hoa cố ngồi dậy đáp lại: “Anh không có nhưng chắc chắn còn một vài người khác có, hình như đã để An tổng phải nhọc công ngăn chặn truyền thông rồi. Tôi biết họ không hỏi đến tức là đang đợi động tĩnh từ tôi. Anh yên tâm, tôi sẽ cho họ một lời giải thích thỏa đáng. Chỉ là mấy ngày qua phiền anh chăm sóc cho An Di rồi. Có lẽ đã đến lúc tôi nên chịu trách nhiệm. Bây giờ có thể giúp tôi liên lạc không?”

Vinh Hy hừ lạnh hững hờ rời khỏi, lúc quay lại anh mang điện thoại ném đến trước mặt Ngôn Hoa rồi nhanh chóng ra ngoài. Ngôn Hoa nhào người cầm lấy điện thoại ấn số gọi đi, ánh mắt vẫn luôn hướng về An Di đang nằm ngủ trên sofa ... An Di khẽ xoay người, lúc này cô ngủ chưa say, được Vinh Hy bế đến sofa thì tư thế có chút khó chịu cho nên cũng khó mà ngủ tiếp được, lại vì cuộc đối thoại của anh và Ngôn Hoa mà càng trở nên tỉnh táo.

“Bác An ... là tôi, hôm nay có thể nghe tôi giải thích rồi chứ? Cảm ơn bác mấy ngày qua đã lựa chọn tin tưởng tôi”

“Là tôi tin tưởng trái tim của con gái mình. Đợi tôi một chút, cuộc họp sắp kết thúc rồi...”

“Được”

...

Ngôn Hoa cẩn thận rút ống truyền dịch ra khỏi tay mình, anh nén đau bước lại chỗ cửa sổ nhìn ra khuôn viên. Hé một chút cửa để cảm nhận cái lạnh nhàn nhàn của không gian bên ngoài. Hoạn nạn thấu chân tình, câu nói này quả thật không có sai. Người luôn một mực coi khinh anh, tỏ vẻ chán ghét và không tin tưởng anh thật ra lại là một người vô cùng tinh cảm và thấu hiểu anh. Từ một mực phản đối ông ấy đã trải qua một thời gian dài tự điều chỉnh suy nghĩ của bản thân, mở rộng lòng ra để chấp nhận anh, bao dung anh. Kể từ lúc quyết định tin tưởng anh ông ấy đã không hề hối hận với lựa chọn của mình, anh cũng sẽ không khiến ông ấy thấy lòng tin của mình bị đặt sai chỗ ... Điện thoại vừa đổ chuông Ngôn Hoa đã lập tức nghe máy.

“An Di đang ở đây, cô ấy cuối cùng cũng chịu gặp tôi rồi. Có điều...” – Ngôn Hoa ngập ngừng: “Có điều cô ấy vẫn cố chấp không muốn nghe tôi giải thích. Tôi biết cô ấy đã chịu tổn thương nhiều rồi, bác có thể trách tôi nhưng tôi thật sự đã hết cách, tôi sợ mình lại khiến cô ấy đau lòng thêm. Cho nên lần này là tôi xin bác, nhờ bác khuyên nhủ cô ấy. Chuyện ngày hôm ấy có lẽ bác đã biết rồi, tài liệu về lễ đính hôn ấy đích thị là thật, tôi trước đây đã từng đính hôn nhưng mà hôn sự sau đó đã bị hủy lâu rồi, tôi cũng đã đích thân nói rõ mọi chuyện nhưng không ngờ sau từng ấy năm gia đình cô ta vẫn không chấp nhận sự thật này, bác có thể không tin nhưng mọi chuyện trước sau đều do một tay cô gái kia sắp đặt. Lẽ ra tôi nên nói cho An Di biết tất cả từ sớm nhưng hãy tha thứ cho lòng tự tôn và sự ích kỷ của tôi. Tôi muốn dùng chính mình hoàn hảo nhất mang đến một hạnh phúc vẹn toàn cho An Di, tôi chỉ không ngờ đến việc cô gái kia lại dám giả thủ đoạn tổn thương An Di, do tôi đã quá khinh suất. Tôi không trách An Di không tin tưởng mình, tôi chỉ hận mình không thể khiến cho An Di toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi ... Bởi ông nói rất đúng, tôi có quá nhiều bí mật, điều đó trở thành gót chân Asin của tôi, tôi những nghĩ chỉ cần một mình bản thân tôi hiểu rõ, một mình tôi tổn thương, một mình tôi chôn vùi dĩ vãng.”

“Trong tình yêu không nên tồn tại bí mật, yêu nhau thì phải tin tưởng nhau, phải biết san sẻ cho nhau cả những khía cạnh tích cực lẫn tiêu cực. Dù tốt dù xấu gì cũng phải cùng nhau đương đầu, nếu chỉ một người ôm lấy khổ đau trong khi người kia không hề hay biết thì liệu một ngày nào đó người kia lúc đã biết được người này vì mình phải chịu những gì thì có thể điềm nhiên mà chấp nhận được hay không? Trong chuyện này người có lỗi trước tiên là cậu vì đã dùng lời nói dối, đã cố ý che giấu sự thật ... Nhưng An Di, con bé cũng vì không tin tưởng cậu cho nên mới dễ dàng bị một người khác tác động. Suy cho cùng, nó vẫn là con gái tôi, tôi tất nhiên sẽ thiên vị nó, tôi không giúp cậu, cần giải thích thì cậu tự đi mà giải thích với nó. Đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng tôi

cho phép cậu phạm lỗi. Nếu còn một lần nữa khiến con gái bảo bối của tôi chịu uất ức thì đừng trách tôi liều cái mạng già này với cậu. Cứ như vậy đi, tôi có việc rồi”

“Nhưng mà tôi ...” – Một tiếng tút dài kéo tâm trạng của Ngôn Hoa chùn xuống. Anh vẫn chưa giải bày xong mà?

Ngôn Hoa xoay người định trở lại giường liền nhìn thấy An Di ngồi ngẩn ra trên sofa nhìn mình không chớp mắt, cặp mắt panda được che đi bởi một tầng nước mỏng dường như sắp khóc đến nơi. Anh bất giác không biết tiếp theo nên làm gì bởi hai bàn chân như mọc rễ xuống sàn nhà, không bước đến gần được cũng chẳng lùi về sau được.

“An ... An ...”

“Xin lỗi. Xin lỗi vì đã không tin anh, xin lỗi đã khờ dại vì lời nói đơn phương của người khác mà nghi ngờ tình cảm của anh.” – An Di nói xong liền bật chạy vào nhà vệ sinh đóng ầm cửa lại. Cô nghe rõ rồi, từng câu từng chữ đều rõ mồn một bên tai của cô. Mọi chuyện cuối cùng vì cô mà trở nên như vậy sao? Cô đánh tâm không tin vào tấm chân tình của Ngôn Hoa, là cô hại anh ra nông nỗi này sao? Mọi người đều biết đều hiểu duy chỉ có cô không hay biết gì sao? Lại một lần nữa cô không dám đối mặt với thực tại này, thà rằng cô đừng biết nếu không cô đã không cảm thấy ân hận như thế này. Cô tự nghĩ rằng mình đã trưởng thành nhưng thực chất cô cũng chỉ là một cô gái không biết nghĩ cũng không nghĩ được chu toàn. Ngôn Hoa vì cô đã làm bao nhiêu chuyện, cả tình yêu vô hạn mà anh dành cho cô nữa ... Vậy mà cô lại đánh tâm không tin anh, sự thật này đối với cô còn khó chấp nhận hơn gấp trăm nghìn lần.

“An Di em đừng như vậy có được không? Ra đây đi đừng làm anh lo” – Tiếng Ngôn Hoa đập cửa vọng vào. Giọng anh nhỏ dần rồi im bặt đi không nghe thấy nữa. Anh vô đầu rứt tóc ngồi trước cửa nhà vệ sinh đợi, mười phút rồi hai mươi phút, An Di vẫn không có động tĩnh gì, ngay cả tiếng khóc anh cũng không nghe thấy được.

An Di nhìn mình trong gương, nước mắt ngenh lại trên khoé mi muốn rơi lại không thể rơi, cô làm sao đối mặt với anh đây, người đàn ông không tiếc bản thân mình nhất mực yêu cô, rốt cục trong chuyện này là ai đã làm tổn thương ai? Là anh tổn thương cô hay chính cô mới là người nhẫn tâm tổn thương anh?

Ngôn Hoa sốt ruột gọi: “An Di ... em ổn chứ?”

An Di định thần lại sau tiếng gọi của Ngôn Hoa, cô đáp: “Ồn. Em không sao.”

“Vậy có thể ra ngoài được rồi chứ? Muốn yên tĩnh suy nghĩ cũng không nên tìm một nơi như nhà vệ sinh chứ?”

“Anh ... còn đùa được sao?” – An Di uất nghẹn mở cửa trừng mắt với người đang ngồi chồm hổm trước nhà vệ sinh.

Ngôn Hoa cố vận sức nhưng cơ thể đuối rã rồi của anh không có một chút lực nào, đành cau mày vươn cánh tay lằng lằng ra nắm lấy bàn tay An Di, anh nói: “Em đã nghe lời anh giải thích rồi đúng không? Anh biết em đã nghe mà, em không có lỗi, người nên xin lỗi là anh, cho nên có thể rủ lòng mà tha thứ cho anh được không? Hửm?”

“Anh ... anh có ý? Anh biết em không có ngủ?” – An Di mím môi, vừa thẹn lại vừa giận, thẹn vì việc mình lên nghe anh nói chuyện còn giận là vì anh biết rõ cô sẽ như vậy nên mới nắm thóp của cô.

“Anh xin lỗi, bởi vì em không chịu cho anh cơ hội để giải bày cho nên anh bắt quá phải dùng cách này ... Một công đôi chuyện, em thấy đó, ba em chịu tin tưởng anh chứng tỏ ông đã chấp nhận anh rồi thế em còn nhỏ mọn tiếp tục giận anh sao?” – Ngôn Hoa thành thật đáp.

“Anh không để tâm việc em đã không tin tưởng anh hay sao?” – An Di thẳng thắn nói ra bản khoăn trong lòng mình.

“Anh hỏi còn không kịp sao lại có thể để tâm chứ? Vốn là anh sai trước mà.”

An Di cúi đầu nhìn Ngôn Hoa khờ sở níu tay mình: “Anh đứng dậy được chứ? Em dìu anh”

Ngôn Hoa gật đầu, đợi An Di dùng sức kéo anh đứng dậy anh liền theo đà nhào tới ôm lấy cô, dùng chút sức lực còn lại giữ cô trong vòng tay mình.

“Đừng động dậy, cho anh ôm một lúc thôi, anh thật sự nhớ em sắp phát điên rồi”

An Di không động dậy được cũng chẳng dám cử động sợ đụng trúng chỗ đau của anh. Cô buông thõng tay để mặc cho anh ôm mình. Cô muốn nói rằng cô cũng nhớ anh, nhớ hơi ấm từ vòng tay này của anh.

“An Di. Anh xin l ...”

Ngôn Hoa chưa kịp nói xong chữ cuối cùng thì môi anh đã được An Di dùng cánh môi mềm mại của mình chặn lại. Cô chủ động nhón chân đặt lên môi anh một cái hôn vội rồi vòng tay siết lấy cổ anh, tựa đầu vào bờ vai của anh mà cô nhung nhớ. Mùi hoắc hương này ... thật là dễ chịu!

Qua đi mất bao lâu, ngoài trời đã bắt đầu ngả sang bóng chiều tà, trên chiếc giường bệnh rộng lớn của phòng VVIP, An Di gối đầu trên vai trái của Ngôn Hoa, anh ôm cô trong lòng tựa cằm mình trên đỉnh đầu cô. Hai người đều chìm vào giấc ngủ rất sâu, rất say. Bao nhiêu khúc mắc đã được gỡ bỏ, giờ đây chỉ còn nhớ nhung da diết kéo hai người sát lại gần nhau thêm.

...

Chuyện tình yêu mấy khi được trọn vẹn không gặp phải sóng gió. Khi tình yêu đương đầu với sóng gió, người khôn ngoan sẽ biết cách biến sóng gió đó trở thành bước thử thách quan trọng để đưa tình yêu lên một tầm cao mới, mạnh mẽ hơn. Tình yêu muốn bền vững nó phải được thử thách qua những khó

khăn, khủng hoảng. Khi ấy, người trong cuộc mới biết tình cảm của hai người có đủ lớn lao, mạnh mẽ để vượt qua sóng gió hay không. Đồng thời, khi cả hai vẫn nắm tay nhau sau khi đã đối mặt thử thách, tình yêu ấy mới thực sự cao cả và mãnh liệt. Hơn bao giờ hết, lúc cả hai đối mặt với sóng gió cũng là lúc thử thách niềm tin mà hai người dành cho nhau. Tình yêu lớn lao đủ để nó chiến thắng mọi đổ ury, khả nghi hay thậm chí là sự tấn công từ phía bên ngoài. Niềm tin không chỉ giúp cho họ đôi vượt qua mọi trở ngại mà nó còn làm tình yêu họ dành cho nhau ngày càng mạnh mẽ hơn.

*18000 chữ, định post dần mỗi ngày nhưng lỡ rãnh ở nhà rồi nên làm một lèo hai ba ngày luôn rồi mới post, hai ngày tới đi chơi nên tới đây ngừng lại để đó về viết chương tiếp, chữ sợ kéo thêm bà con ăn Tết ở không không có truyện đọc thì buồn tui nữa. Năm mới an lành hạnh phúc thành công nha mọi người, cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình bấy lâu. Đừng hối nhé, trước khi hết Tết sẽ cố gắng hoàn thành !!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ngọt Ngào

Đột nhiên em nói em rất yêu anh

Em muốn mang đến cho anh một cuộc sống đầy hương vị ngọt ngào

Thêm vào một viên sữa anh khuấy đều sự nhút nhát ngượng ngùng

Mùi vị hòa quyện càng thêm ngọt ngào, nắm chặt lấy tay nhau

Tình yêu của em luôn đông đầy, anh luôn muốn mang theo bên mình mọi lúc

Để khi nhớ em anh có thể mang ra mà cảm nhận

Cảm giác được em quan tâm thật ấm áp dịu dàng

Nhưng anh lại lo lắng phải giảm nhiệt yêu thương

Anh đang cảm nhận từng lớp kem đậm đà trong từng lời em nói

Từng câu từng chữ anh nghe thấy đều đầy hương vị

Cảnh đẹp vu vơ trước mắt cũng trở nên vô hình

Trong mắt em bây giờ cũng chỉ có anh thôi

Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng lời em nói yêu anh

Vẫn còn đó dư vị dịu dàng em trao

Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng phút giây quyến rũ nồng nàn

Mẫu người con gái anh mong ước em đều có đủ

Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng lời em nói yêu anh

Thật không ngờ lãng phí nụ cười ngọt ngào của em

Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng phút giây quyến rũ nồng nàn

Để tất cả tình yêu của em anh sẽ từ từ cảm nhận

Anh mỉm cười khiến tất cả hương thơm đều ngưng đọng

Duyên phận đến đây hoà quyện lại

Giống như nhân bánh bên trong đầy sự ngọt ngào

Vẫn giữ được hương vị mà không cần phải có lý do

[Trích bài hát Ngọt ngào – Châu Kiệt Luân]

Trời cũng đã chuyển dần sang tối hẳn, trên chiếc giường bệnh của một phòng VVIP nào đó ... An Di vì quá mệt mỏi nên vẫn đang ngủ say sưa, người bên cạnh cũng ngủ nhưng mà đã thức dậy từ rất lâu và vẫn đang trầm mặc ngắm nhìn cô cho đến bây giờ, chỉ mới một tuần không gặp mà cô đã gầy đi trông thấy, thể mới biết được khoảng thời gian đó cô trải qua cũng không dễ dàng gì, Ngôn Hoa cơ hồ nhìn thấy được ánh mắt buồn của cô, ánh mắt ấy như một ngọn lửa vẫn đang cháy âm ỉ, từng bước từng bước thiêu đốt tâm trí anh. Bây giờ cô đang nằm đây, bên cạnh anh, trong vòng tay anh, nhưng những tổn thương đó vẫn không thể mất đi, từ nay về sau nó sẽ là khoảng lặng đau buồn trong hồi ức của cả hai người. Anh không có vạn năng có thể làm tan biến nó nhưng anh nguyện dùng tất cả tháng ngày còn lại bù đắp cho những đau buồn mình đã mang đến cho cuộc đời cô ...

Ngôn Hoa đang suy nghĩ miên man thì bị ánh mắt nhìn chòng chọc của An Di làm cho bừng tỉnh. Cô cự người nhấc đầu khỏi bờ vai của anh rồi vừa xoa vừa hỏi: “Em làm anh đau hả?”

“Không có” – Ngôn Hoa đáp.

“Nhìn gương mặt nhăn nhó của anh đi xem bây giờ còn muốn nói dối à?” – An Di đang định ngồi dậy liền bị Ngôn Hoa kéo lại, có thể thấy rằng anh đã có hết sức rồi bởi vì mặt anh càng lúc càng nhăn nhó khó coi.

“Anh đâu có nhăn nhó chứ?” – Ngôn Hoa phản bác.

“Thế đó là gì? Nếp nhăn à?” – An Di ngược đầu hỏi.

“Đúng rồi, nếp nhăn đấy, anh đây già rồi. Trong một tuần mà anh tự biến bản thân già đi không ít. Thử hỏi đại tiểu thư có cần ông chú này nữa không?” – Ngôn Hoa cười khẩy.

“Xem ra anh thật sự không chỉ có vấn đề về tay chân mà ngay cả não cũng có vấn đề rồi. Là anh tự mình nói mình già đấy nhé, đừng có mà giận lấy sang em” – An Di bĩu môi.

Ngôn Hoa bị An Di nói đến không có đường trả lời bèn im bật nhìn cô, đúng lúc đó thì có người gõ cửa. Là quản gia Vương, An Di nhìn thấy ông bèn vội ngồi dậy, Ngôn Hoa thì vẫn cứ khẳng khái ôm lấy cô khiến cho An Di dở khóc dở cười không dám động dậy sợ làm anh đau nên đành vui mặt trong lòng anh vờ như còn ngủ.

“Cậu chủ viện phí đã được thanh toán, xe cũng đã chuẩn bị, có thể về được rồi. Còn nữa ...” – bỗng ông ngừng lại tiến đến gần cúi vào tay Ngôn Hoa thứ gì đấy rồi nói tiếp: “Đồ của cậu, giữ cẩn thận, mất rồi sẽ chẳng thể tìm lại đâu.”

Nói xong quản gia Vương toan đi ra bên ngoài thì nghe Ngôn Hoa gọi lại: “Bảo người sang đó mang đồ về giúp tôi. Cảm ơn chú” – Ngôn Hoa chỉ tay vào mảnh giấy có ghi một dãy số trên bàn nước. Quản gia Vương hiểu ý liền đến lấy tờ giấy rồi quay đi. Đó là mảnh giấy ghi mật khẩu mới của căn hộ mà An Di ở, khi này trước lúc rời khỏi Vinh Hy để lại cho anh.

Rất nhanh sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, An Di ngẩng đầu nhìn Ngôn Hoa vẻ khó hiểu: “Nhanh như vậy đã muốn về nhà sao? Anh nên ở lại để bác sĩ tiện bề theo dõi chứ?”

“Em quên bạn trai em là một bác sĩ à? Còn cần bác sĩ khác theo dõi bệnh tình sao?” – Ngôn Hoa nhú mày hỏi.

“Ai là bạn trai ai chứ?” – An Di làm mặt lạnh quay đi rồi bật người ngồi dậy xuống khỏi giường, lần này cô tranh thủ thời cơ Ngôn Hoa đang lơ đãng không cho anh cơ hội lại kéo cô xuống.

“Mang tín vật của anh thì không phải là người của anh rồi sao?” – Ngôn Hoa đắc ý chỉ vào chiếc vòng đá lấp lánh trên tay An Di mà vừa rồi lúc quản gia Vương mang tới anh đã lên đeo lại vào tay cô.

An Di nhìn chiếc vòng trên tay mình, nhìn đến gần người, bất giác hiểu ra những lời mà quản gia Vương nói khi này trong lòng cảm động vô cùng. Cô dịu giọng: “Còn lâu mới là người của anh ... Nếu anh đã muốn về như vậy em cũng không cản nổi. Anh chăm sóc bản thân tốt một chút, em cũng về đây”

“Về đâu?” – Ngôn Hoa cau có.

“Nhà của em” – An Di thản nhiên đáp.

“Anh có nói là cho em về hay không? Anh như thế này mọi sinh hoạt bình thường đều bị ảnh hưởng, cho nên em phải về nhà nhưng mà là nhà anh. Thay vì bảo anh chăm sóc bản thân tốt một chút thì em chăm sóc cho anh có phải hơn hay không? Và lại bệnh của anh bây giờ là tâm bệnh đó, nếu không nhìn thấy em, không có em cạnh bên thì anh chỉ có thể chết dần chết mòn trong cô độc mà thôi. Anh đã đáng thương đến như vậy mà em còn không rủ lòng thì em đúng là không có trái tim rồi. An Di em không thấy là anh ...”

“Dừng.” – An Di ngắt lời Ngôn Hoa: “Anh có phải đã bị đụng đến não thật rồi không? Từ khi nào đã trở thành bà tám luôn vậy? Thật là lảm nhảm, về cùng thì về cùng nhưng mà em phải nói với Vinh Hy một tiếng đã, không thì anh ấy lại lo lắng”

Ngôn Hoa xi mặt ỉu xiu: “Em lo gì mà lo, cậu ta bây giờ chắc đang ngồi trên máy bay rồi. Thay vì nghĩ cho cảm nhận của cậu ta thì bây giờ em nên nghĩ xem anh đã đói hay chưa này, đã mấy ngày rồi anh không có một hạt cơm nào vào bụng đấy, mau mau về nấu cho anh một bữa hoành tráng đi, anh nhớ tay nghề của bạn gái anh sắp chết đến nơi rồi này”

An Di tỏ vẻ không quan tâm: “Đáng đời anh. Mau thay đồ đi, em ra ngoài chờ”

“Khoan đi đã. Em nói xem anh thế này thì thay đồ bằng cách nào?” – Ngôn Hoa cười khở.

An Di nhìn cánh tay quần băng của anh rồi lại nhìn sang gương mặt với nụ cười khắc khổ của anh thì không nỡ quay đi, cô hỏi: “Thế đồ ở đâu, em giúp anh”

Ngôn Hoa mở cờ trong bụng vui vẻ để cô đi thay đồ, thật ra thì anh cũng không đến nỗi là không tự mình làm được, chỉ là nhân cơ hội này phải tranh thủ lấy lòng An Di một chút.

Trong phòng thay đồ, An Di không khỏi hối hận khi bảo rằng sẽ giúp anh, sự thật thì bản tính lưu manh của một số người sinh ra đã định là không thể thay đổi mà, chẳng hạn như tên hắc ám trước mặt cô lúc này đây ...

“Em không dùng lực thì coi làm sao được ... Động tác chậm như vậy là muốn nhân cơ hội này nhìn trộm cơ bắp của anh đúng không? Không sao, nếu em không ngại mấy vết bầm chét tiết này thì cứ thoải mái ... Ấy ă nhẹ tay một chút chứ, anh đau đấy ...”

“Còn lăm lăm nữa thì anh tự mà thay đi. Nhẹ tay thì anh bảo không coi được, chậm thì bảo em nhìn trộm anh, mạnh tay thì anh bảo đau. Là thế nào?” – An Di dậm chân giậm dừ.

“Thôi dừng, anh sai rồi. Này này này em đi đâu thế? Còn quần thì sao? Em không định để anh mặc thế này đi ra ngoài đó chứ? Mau lại giúp anh cởi ra đi ...” – Ngôn Hoa gọi với theo An Di đang bỏ ra ngoài.

“Anh tự mà cởi ...” – An Di xoa xoa hai má bắt đầu nóng ran, vừa hay nhớ đến buổi đêm nào đấy ở thung lũng Glen Coe cô vô tình xông vào lúc anh đang định tắm. Trời ă, ngược chét mất!

Quản gia Vương đích thân lái xe đưa Ngôn Hoa và An Di về dinh thự. Dọc đường đi An Di bận suy nghĩ xem lát nữa sẽ nấu món gì để bồi bổ cho Ngôn Hoa trong khi anh thì rất hưởng thụ đang tay ôm cô trong lòng.

Ngôn Hoa về nhà liền lười biếng nằm vật ra sofa xem TV, dù gì bây giờ anh cũng chẳng có hơi sức đâu mà lo nghĩ việc khác. An Di vẫn đang mày mò trong bếp, cô hầm chân giò và nấu cháo, sau đó xào một chút rau măn, món ăn quá phức tạp thì cô không thể làm nhưng mấy món đơn giản quá thì lại không có nhiều dinh dưỡng, hơn nữa cả người Ngôn Hoa bây giờ chỗ nào cũng toàn là vết thương, lại thêm tay phải bị gãy xương cho nên cần bồi bổ xương cốt cho anh một chút, để xương nhanh liền trở lại ngoài việc điều trị bằng thuốc thì chế độ ăn uống hợp lý có vai trò vô cùng quan trọng. Cho nên trong lúc chờ chân giò được hầm xong cô tranh thủ lướt web tìm thông tin một chút, định là cuối tuần sẽ học nấu thêm vài món.

Ngôn Hoa ngồi trước bàn ăn hai mắt sáng ngời, mặc dù bản thân có yêu cầu rất cao về bữa ăn nhưng mà hết thấy các món do An Di tự tay làm dù có thế nào đi nữa thì anh cũng rất nể nguyện thưởng thức. Trong bữa ăn nhìn anh có vẻ vất vả vật lộn với đôi đũa bằng cánh tay trái thì An Di dứt khoát dúi thìa vào tay anh bảo anh chỉ cần ăn cháo thôi, còn cô thì rất tận tình bón thức ăn cho anh.

Ngôn Hoa mỉm cười nhìn bát cháo lại nhớ về cái lần ở thành phố D mà An Di vụng về nấu cháo cho anh lúc anh bệnh: “Vất vả cho em rồi bảo bồi. Tay nghề càng lúc càng tiến bộ, khác hẳn lần đầu tiên em nấu cháo cho anh”

“Thì ra lần đó anh thật sự đã ăn sao? Chắc hẳn rất là tệ rồi ...” – Nghe anh gọi yêu và tán thưởng như vậy An Di trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào nhưng ngoài mặt thì vẫn làm như thờ ơ: “Không vất vả mấy, em cứ xem anh là Tom rồi bón cho anh thôi”

Ngôn Hoa suy nghĩ gì đấy rồi lại cười đầy ă ỷ: “Thì cứ xem anh như thằng nhóc ăy cũng được, lát nữa ăn xong còn phải giúp anh tắm rửa thay đồ. Tận tình như lúc em chăm nó ăy thì càng tốt.”

An Di vẫn chưa nhận ra ý tứ của anh, cô nghiêm túc trả lời: “Không được, thói quen tắm nhiều của anh trong thời gian này phải tiết chế đi. Cả người anh chỗ nào cũng là vết thương, tay lại đang bó bột thế kia thật không tiện đựng phải nước nhiều”

“Có em giúp anh mà lo gì chứ?” – Ngôn Hoa đá lông nheo cười cười.

“Gọi Hoàng Tử giúp anh, ăn xong em phải về nhà. Ngày mai có giờ ở trường, nếu em không đi trình diện thì bài thi vắng ban sáng coi như xong” – An Di năn nỉ đáp.

“Về nhà, về nhà ... nhà của em ở đây này. Ngày mai tự khắc có người mang đồ của em về đây. Từ bây giờ đừng có về đó nữa” – Ngôn Hoa bắt măn ra mặt.

An Di hết nói nổi cũng đành im lặng cúi gằm mặt mà ăn không nói thêm gì nữa. Ngôn Hoa nhận thấy vừa rồi mình hơi quá đáng nên cũng im lặng tự kiểm điểm.

Ăn tối xong quay đi một cái liền không thấy An Di đâu, Ngôn Hoa sốt ruột đi lòng vòng trong nhà tìm thì không thấy, lúc sau mới phát hiện cô đang đứng ngoài ban công. Gió đông vừa khô vừa lạnh mà An Di thì chỉ mặc mỗi một chiếc áo thun đứng ngoài đó, hôm nay cô buộc tóc cao, ánh đèn từ trong phòng hắt ra, gió thổi làm đuôi tóc dài để lộ cằm cổ trắng ngần của cô. Ngôn Hoa tiến đến gần, từ phía sau vòng tay ra ôm lấy vòng eo thon thả của cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô.

“Anh xin lỗi, vừa rồi là anh không đúng. Anh không nên lại dối với em” – Ngôn Hoa dịu dàng nói.

An Di không đáp, Ngôn Hoa cũng chẳng thiết nói thêm gì nữa, hai người cứ như vậy mà đứng đó. Bất chợt An Di xoay người lại đứng đối diện với Ngôn Hoa, cô nhìn anh, hai cặp mắt sâu thẳm từ từ hoà quyện vào nhau. An Di nhón chân đặt lên môi Ngôn Hoa một cái hôn rất nhẹ, đây là lần thứ hai trong ngày cô chủ động hôn anh, Ngôn Hoa rất không đành lòng rời ra nhưng lại rất tôn trọng cảm xúc của An Di lúc này, cô cũng vòng tay ôm anh, giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc.

“Hôm đó sinh nhật em, một mình em đứng trên sân thượng nhìn xuống thành phố rực rỡ đêm giáng sinh, trong lòng đều chỉ nhớ đến anh. Mấy hôm sau đó, đêm nào em cũng đứng trên sân thượng nhìn tuyết rơi, trong lòng vẫn nhớ đến anh. Hai đêm trước, là đêm giao thừa em cũng một mình đứng trên sân thượng ngắm pháo hoa ... trong lòng cũng chỉ có mỗi anh hiện diện, chỉ mong khoảnh khắc đó được anh ôm trong vòng tay, được cùng anh trải qua một năm lại một năm nữa, thêm một năm của yêu thương gắn bó. Dẫu qua bao lâu vẫn không thể chấp nhận thực tại rằng đã không còn anh bên cạnh ...”

Ngôn Hoa đưa tay vén mấy sợi tóc trên trán An Di, anh có thể cảm nhận rõ ràng sự cô đơn cùng nỗi giày vò mà cô đã trải qua: “Hôm đó sinh nhật em, một mình anh đứng dưới hiên nhà em cả đêm, trong lòng chỉ mong có thể gặp em, có thể giải thích cho em, sau đó thì lái xe về rồi tự mình đắm đầu vào góc cây bên đường. Mấy hôm sau đó, đêm nào anh cũng đứng đợi dưới hiên nhà em, trong lòng cũng chỉ mong được nhìn thấy em. Hai đêm trước, là đêm giao thừa, một mình anh ở trong phòng ...” – Ngôn Hoa đột nhiên dừng lại, An Di lấy làm lạ bèn ngược mặt nhìn anh liền thấy anh đang trộm cười, anh nói: “Một mình anh ở trong phòng nát rượu ... chỉ mong chết quách đi cho rồi”

An Di bị anh chọc cho buồn cười, cô khẽ đắm vào ngực anh kêu ca: “Chỉ tổ tự hại mình, bây giờ còn phiền luôn cả em”

Ngôn Hoa nói lòng tay rồi thì thâm vào tai An Di: “Thế bây giờ phiền em một chút có thể giúp anh đi tắm không?”

“Tự anh đi mà tắm” – An Di tránh khỏi người Ngôn Hoa rồi lúi thủi đi vào phòng, thực ra là cô đi mở nước cho anh.

Ngôn Hoa ung dung bước theo sau, biết rõ là An Di sẽ không bỏ mặc mình, anh tự đắc: “Cũng là em nói mà, vết thương không thể đựng nước được. Chỉ có một tay thôi, lại là tay trái thì biết làm sao được.”

“Anh thật là ... càng ngày càng lẩm lờ” – An Di cảm râm. Mở nước xong rồi nhìn thấy Ngôn Hoa đứng chặn ở cửa cô chỉ biết lắc đầu khổ sở: “Anh định tắm xong thì khoả thân à? Em đi lấy quần áo, mau tránh ra”

Ngôn Hoa cười cười tránh sang một bên để An Di ra ngoài, còn không quên trêu cô một câu: “Ý hay đấy, dù sao anh cũng chưa từng thử ngu khoả thân”

“Biến thái” – An Di ném lại cho anh một cái lườm.

Lúc An Di mang quần áo quay lại thì Ngôn Hoa đã thành công tự mình ‘thoát y’ rồi, trên người anh chỉ còn lại độc mỗi chiếc quần lót boxer màu đen, cái chỗ không nên nhìn nhất cứ chòng chọc đập vào mắt An Di khiến cho cô giận nổi không thể tìm một cái lỗ trốn đi cho rồi. Đành nén ngượng nhận lấy vôi sen từ tay anh, cố gắng không để ánh mắt hướng về cái nơi to lớn bất thường nào đó, bởi cô đã lớn ngần này rồi nếu mà nói cô không tò mò thật ra là nói dối, đây còn là cơ thể của người đàn ông mà cô yêu, người có quan hệ thân mật nhất với cô ... chỉ là hai người vẫn chưa đi đến ‘cảnh giới cuối cùng’ mà thôi.

“Này, nghĩ đi đâu thế? Nãy giờ cơ bụng của anh cũng sắp bị em lược chính luôn rồi. Chỗ đó sạch lắm rồi em không cần cứ dí nước vào mãi như vậy.” – Ngôn Hoa véo mũi An Di trêu cô.

An Di đúng là có tật nên mới gãi mình, nhìn chỗ bụng anh thì đúng là đã đỏ lên thấy rõ. Lại vô ý vô tứ nhìn đến cái chỗ không nên nhìn kia, vừa rồi đâu có bất thường đến như vậy? Lẽ nào ... lẽ nào ... An Di chợt hiểu ra, hai má đỏ bừng gục Ngôn Hoa: “Xoay người lại, nhanh xoay người lại đi”

Ngôn Hoa nhìn thấy biểu cảm vừa hoảng vừa ngượng của An Di thì nghĩ ngợi sâu xa, suốt hơn hai mươi tám năm làm đàn ông của mình thì ngoài việc tìm được một người bạn gái như An Di thì đây là việc khiến anh cảm thấy vô cùng cảm thán, bởi lẽ lòng tự tôn của đàn ông của đàn ông ngoài cảm giác thành tựu trong sự nghiệp và tình cảm ra còn bao hàm cả phương diện này ...

Ngôn Hoa đùa dai, lại lên tiếng trêu chọc An Di: “Em ngượng cái gì chứ? Đã lớn ngần ấy rồi chứ có phải con nít nữa đâu nào? Anh như vậy chính là phản ứng hiển nhiên”

An Di nhịn không được liền đắm túi bụi vào lưng Ngôn Hoa: “Anh còn không im miệng thì tự mình tắm đi”

“Được được. Đừng đánh nữa, anh còn chưa đủ đáng thương hay sao mà em còn đánh anh nữa?”

“Anh ...”

“Thôi thôi, anh im miệng rồi đây” – Ngôn Hoa cười bắt đắc dĩ.

“Anh nhìn xem ... làm bắn nước lên quần áo em cả rồi này.” – Ngôn Hoa quay lại nhìn thấy An Di đang lườm mình.

Anh nghiêm túc suy nghĩ rồi lại nói: “Ai bảo em tuyệt tình như thế, dọn cả đi chẳng để lại thứ gì, cũng không phải em chưa mặc qua quần áo của anh, thì cứ tìm mặc tạm đi vậy. Nhưng mà đừng có mặc độc mỗi áo sơ mi đấy ...” – Anh như vậy nếu mà bị em quyến rũ thì thật là không tiện động tay động chân. Ngôn Hoa cười thầm tự nói với bản thân.

“Anh suy nghĩ đứng đắn một chút không được à?” – An Di ném lại một câu rồi quay lưng bỏ đi luôn.

Ngôn Hoa tắm xong thì An Di cũng đã thay đồ xong, cô mặc một bộ đồ thể thao màu đen của anh trông rộng thùng thình, ngồi duỗi chân yên vị trên sofa và đang dùng laptop của anh lên mạng. Bởi vì cảm thấy lâu rồi không có dùng đến mạng xã hội cho nên cô muốn xem nó đã ‘mắc meo’ đến độ nào rồi. Sau khi vào blog của mình thì An Di liền nhìn thấy một loạt comment khen ngợi về buổi biểu diễn từ thiện cách đây không quá một tháng của cô cùng câu lạc bộ của trường. Hôm đó cô không chơi guitar mà đảm nhận vị trí dương cầm của nhóm, cũng là lần đầu tiên cô công khai chơi đàn dương cầm sau khi đã giẫy cồng theo học từ Willi mất cả năm trời. Lại chợt nhớ đến món quà sinh nhật hụt cho Ngôn Hoa lần trước trong lòng gợn lên chút hối tiếc và buồn bã... Còn Ngôn Hoa đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào không biết, mái tóc rũ nước của anh vẫn rối như cái ổ quạ thế mà anh vẫn đứng đưng ngồi xem trộm cô. An Di bèn gấp bộp laptop lại rồi đi lấy một chiếc khăn bông đến lau khô tóc cho anh. Ngôn Hoa thuận thế nằm lên đùi An Di nhìn cô.

“Anh cạo râu rồi, bây giờ có thể hôn không?” – Mãi nhìn làn môi đỏ mọng của An Di, Ngôn Hoa không tự chủ mà thốt lên một câu xong rồi anh tự thấy mình thật là ngốc. Rõ ràng là trước đó anh cũng trong bộ dạng ‘râu ria xồm xoàng’ nhưng An Di cũng chủ động hôn anh đấy thôi. Bây giờ chính anh lại đang tự đào hố chôn mình.

An Di buồn cười cúi nhìn Ngôn Hoa, nhấn giọng rất rõ ràng: “Không”

Ngôn Hoa mặt dày hỏi tiếp: “Vậy ôm nhé? Ôm một chút thôi”

“Không” – An Di đáp thẳng tuột.

“Buồn ngủ quá. Đi ngủ đây” – Ngôn Hoa xỉ mặt ngồi dậy leo lên giường nằm. Chờ được một lúc vẫn không thấy An Di có chút dấu hiệu nào là muốn đi ngủ. Ngôn Hoa bật dậy nhìn quanh nhìn quất thì cô lại đi đâu mất rồi.

Ngôn Hoa xuống giường lười biếng xỏ chân vào dép rồi ra khỏi phòng. Đi đến cửa thì chợt nghe từ trong phòng thờ đối diện có tiếng đàn vọng ra. Ngôn Hoa trực tiếp đẩy cửa bước vào, An Di đang ngồi trước dương cầm, hai bàn tay xinh xắn lướt đi thoăn thoắt trên phím đàn. Happy nằm ườn ra trên chân cô, vể mặt vô cùng hưởng thụ. Từng nốt nhạc của bài hát quen thuộc ấy nhẹ nhàng khắc sâu vào tâm khảm của anh. Cùng một âm điệu, cùng một chiếc dương cầm, hai người khác biệt nhưng lại cùng là những người mà anh yêu thương nhất. Cảnh tượng trước mắt vừa quen thuộc vừa thân thương, trái tim của anh lại lần nữa vì cô mà tan chảy mất rồi.

Bản nhạc kết thúc, An Di đứng dậy thả Happy xuống đất rồi đi đến bên cạnh Ngôn Hoa, cô nói: “Quà sinh nhật bù cho anh đấy, tuy là không đủ thành ý như lần ấy nhưng mà đây là tất cả mà em có thể rồi”

Ngôn Hoa rất không cam lòng nhìn thấy ánh mắt buồn của An Di, anh dịu dàng vuốt má của cô: “Là do anh không tốt cả”

“Được rồi, không phải anh nói buồn ngủ sao? Em cũng buồn ngủ rồi. Đi ngủ” – An Di kéo tay anh trở về phòng, rồi giống như cái đêm đầu tiên mà cô dọn về đây mà dùng chăn gối chia giường của anh ra làm hai. Chỉ là cô không muốn nửa đêm lại đụng phải chỗ đau của anh thôi.

Ngôn Hoa rất thân thiện mặc cô muốn làm gì thì làm. Tắt đèn được một lúc thì An Di chợt cảm thấy bên cạnh động đậy, một cánh tay ngang nhiên mò sang đặt lên eo cô. An Di rất bất mãn nhưng lại không tiện vùng ra, dù sao cũng không thể động đến chỗ đau của anh, nhịn đi vậy.

Thêm một lúc nữa thì bên hông cảm thấy lạnh lạnh. Ngôn Hoa luồn tay vào trong áo cô xoa xoa bụng cô. An Di giữ tay anh lại rồi tức tối lên tiếng: “Anh muốn làm gì đây?”

Ngôn Hoa không thể thẳng thắn trả lời thật lòng chỉ có thể lấp liếm: “Chỉ cảm nhận một chút thôi ... Em ôm đi nhiều rồi”

“Có kiểu cảm nhận này nữa sao? Đồ biến thái nhà anh thật ra đang muốn giở trò đúng không?” – An Di nghiêng răng kèn kẹt.

Ngôn Hoa ngẹn lời tỏ vẻ đáng thương: “Anh ... ừ thì thật ra muốn sờ em một chút đấy. Ai bảo em xa lánh anh làm gì, ôm cũng không cho, hôn cũng không cho, ngủ cùng một giường lại ngăn anh không được lại gần. Anh sắp bị em làm cho đau lòng đến chết rồi”

“Thật hết chịu nổi anh” – An Di không thèm chấp nhất, kéo tay anh ra rồi nhắm mắt cố mà ngủ.

Ngôn Hoa không đạt được mục đích thì khó chịu vô cùng, anh quyết định phản công, không cho An Di kịp trở tay. Đạp đồng chăn gối xuống dưới chân rồi nhích lại sát bên cạnh An Di, bàn tay không An phận bắt đầu lần mò trong áo của cô nghịch ngợm, hai chân cũng thuận thế khoả chặt người cô lại.

“Anh có dừng lại đi không?” – An Di hét lên.

“Không. Một là em cứ mặc anh bị đau mà vùng ra, hai là ngoan ngoãn quay sang đây ôm anh ngủ đi.” – Ngôn Hoa mặt dày ra điều kiện.

An Di khóc dở mếu dở đành trở người vươn tay ra ôm Ngôn Hoa cho thoả lòng anh. Đưa một lúc rồi Ngôn Hoa cũng thành công đạt được mục đích. Anh biết là cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, nhưng nếu cô thật sự không nghe thì anh cũng sẽ cưỡng chế cho bằng được.

“An Di, em ngủ chưa?” – Được một lúc Ngôn Hoa lại đột nhiên hỏi.

“Vẫn chưa. Anh khó ngủ à?” – An Di ngẩng đầu lên, trong bóng đêm chỉ cơ hồ cảm thấy anh vẫn đang nhìn mình.

“Anh biết là không thể xem như mọi chuyện chưa hề xảy ra. Nhưng ít nhất em có thể vì anh mà quên nó đi không? Anh không muốn em giữ thái độ xa lánh đối với anh, anh đau lòng thật đấy”

“Cho em chút thời gian đã, em nhất thời khó mà chấp nhận được ... Nhìn thấy anh là mấy lời cô Liz nói liền văng vẳng bên tai, không muốn nghĩ đến cũng

không được. Em cũng rất khó chịu. Thật thô bỉ đến không chịu được” – An Di nhắc lại mà trong lòng cũng không dễ chịu gì mấy.

Ngôn Hoa vuốt tóc An Di cười khê: “Giờ đã biết mấy lời thô bỉ ấy đều là bịa ra nói dối mà vẫn thấy khó chịu sao?”

An Di càng nói càng không nén giận được: “Nếu anh thức trắng đêm gọi cho anh đến khi kết nối được rồi lại nghe giọng ồm ồm của người đàn ông khác qua điện thoại của em, hẳn ta nói em đang ngủ và đêm qua em đã lao lực rồi ... Thì anh sẽ dễ chịu chứ?”

“Đầu tiên anh sẽ không tin những gì hần nói và sau đó anh sẽ lập tức đi tìm giết hần ta” – Ngôn Hoa khẳng định chắc nịch.

“Anh ... Anh ... Tóm lại cũng là muốn nói em không tin anh chứ gì?” – An Di ảm ức.

Thấy cô kích động sắp khóc đến nơi Ngôn Hoa liền dỗ dành: “Anh không có ý đó, là do anh nói dối em trước, em không tin anh là hiển nhiên. Ngoan đừng có nghĩ đến chuyện đó nữa.”

An Di được dỗ càng thêm uất nghẹn, càng nghĩ càng thấy hụt hẫng: “Dù sao anh cũng ... hức ... đã đính hôn với cô ta rồi ... hức ... hức” – An Di vui mặt trong ngực Ngôn Hoa mà khóc nức lên như con mèo nhỏ đang làm nũng.

Ngôn Hoa cảm thấy tự mình đã chuốc họa vào thân rồi, cuối cùng thì núl lửa cũng chịu bùng nổ nhưng mà thà cô cứ trút cả vào anh thế này còn hơn là cô tự mình buồn bã: “Lúc đó anh điên rồi nên mới đồng ý lấy cô ta, cũng may là anh vẫn rất lí trí mà ‘thù thân như ngọc’ cho đến bây giờ. Yên tâm đi ngoài em ra anh sẽ không lấy ai khác đâu, ngay cả lần đầu tiên cũng sẽ chỉ dành cho em thôi”

An Di kéo áo của Ngôn Hoa lau nước mắt: “Anh còn đùa nữa? Hức ... hức ... Ai tin được chứ, đàn ông mà cũng có lần đầu tiên sao?”

“Anh đâu có đùa, nói thật đấy. Không tin thì em tự mình kiểm tra đi” – Ngôn Hoa đáp thản nhiên.

“Anh đi mà kiểm tra. Hức ...”

Ngôn Hoa chợt cười tà mị: “Anh kiểm tra rồi, hàng rất tốt, chỉ chờ em dùng thôi”

An Di đánh bốp vào ngực Ngôn Hoa cho bõ tức: “Dùng cái khi nhà anh. Anh giữ mà dùng cho mình đi”

“Không được, thứ này tự mình dùng thật là không ổn lắm” – Ngôn Hoa vẫn chưa chịu thôi đùa.

“Biến thái, tránh xa em ra” – An Di bị anh trêu đến quên cả sự bức bối khó chịu ban nãy, bây giờ trong đầu toàn là hình ảnh ‘đồi trụy’ bị anh khơi ra.

“Thôi không nói nữa ngủ đi khuya rồi” – Ngôn Hoa nhắm mắt tựa cằm lên đỉnh đầu An Di.

An Di đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng: “Ngôn Hoa, cả tuần nay em cũng không gặp cô Liz” – Thoạt đầu cô còn nghĩ hai người đã sánh vai bên nhau vút áo cùng ra đi rồi chứ, trước giờ cô ngoài việc Liz cứ bám riết lấy Ngôn Hoa thì cũng không đến nỗi mất thiện cảm với cái cô Liz ấy, cho đến khi cô nghe được sự thật từ chính miệng Ngôn Hoa, An Di nghĩ ngợi rồi bất chợt giật mình: “Đừng nói với em là anh ...”

“Giết người diệt khẩu rồi” – Ngôn Hoa nhanh miệng đáp.

An Di tròn xoe mắt: “Anh ... anh ...”

“Đừng nói là em tin thật đấy? Chuyện cô ta đi đâu thì anh làm sao quản được. Đồ ngốc mau ngủ đi nếu không đừng trách anh lại giờ trò”

“Xuýt” – An Di bĩu môi.

Ngôn Hoa thấy cô coi khinh có vẻ không tin lời mình liền thò tay vào trong áo cô. An Di cả kinh: “Tên biến thái nhà anh ... em ngủ rồi, ngủ rồi, mau lấy tay ra.”

“Thế mới ngoan. Chúc ngủ ngon bảo bối.” – Ngôn Hoa hài lòng rút tay lại.

*5200 chữ. Xong !!! Giải toả mọi hiểu lầm. Ngóng chờ cái đám cưới viên mãn và cảnh H đồ này nọ. Tui cũng ngóng coi mình viết ra được cái gì ... Ngủ ngon, mai là ngày nghỉ Tết cuối cùng rồi đấy, ráng trả nợ cho bà con xa gần !!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Em Chỉ Quan Tâm Anh

Nếu như em không gặp anh, vậy bây giờ em sẽ ở đâu?

Ngày tháng trôi qua như thế nào? Cuộc đời này liệu có còn đáng giá?

Có lẽ em sẽ gặp được một ai đó, trôi qua những chuỗi ngày bình yên

Không biết rằng liệu em còn có thể có được thứ tình yêu ngọt ngào ấy không?

Mặc cho thời gian vùn vụt trôi đi, em chỉ quan tâm anh thôi

Cam tâm tình nguyện hoà quyện từng hơi thở của anh

Đời người bao nhiêu đủ mới có thể gặp được một tri kỷ

Dù cho mất đi sinh mệnh này em cũng không hối tiếc

Vì thế em cầu xin anh, xin đừng bắt em rời xa anh

Ngoài anh ra, em không thể cảm nhận được chút tình yêu nào nơi ai khác

Nếu như có một ngày nào đó, anh nói sắp phải ra đi

Em sẽ đánh mất phương hướng của bản thân, đi vào biển người mê mông

Không cần lời hứa nào cả, chỉ cần mỗi ngày được ở bên nhau

Em không thể chỉ nhờ vào mảnh ký ức vụn vặt mà sống tiếp.

[Trích bài hát Em chỉ quan tâm đến anh – Đặng Lê Quân]

Suy đi nghĩ lại thì lần hiểu lầm này cũng coi như là một bước tiến triển trong con đường tình cảm của hai người họ. Nếu không có nó họ cũng sẽ chẳng nhận ra giá trị của lòng tin mà mình đặt vào đối phương, nó cũng coi như một sự củng cố cho tình yêu ngày thêm bền vững. Vì thế không cần tiếp tục đau buồn cũng không cần tiếc nuối, cứ nhìn về phía trước, phía tương lai sẽ có muôn vàn biến chuyển khác. Rồi cũng sẽ có buồn bã, có hiểu lầm, có vui vẻ, có hạnh phúc ... chỉ cần họ yêu nhau và tin tưởng nhau, ngoài việc sinh lý từ biệt ra thì tất cả chuyện khác chỉ là chuyện con con mà thôi.

Sáng sớm hôm sau quần áo và đồ đạc của An Di đã được chuyển về và sắp xếp đầu vào đầy. Ngõn Hoa hôm nay được ‘đặc ân’ ngủ dậy muộn, mặc dù anh chẳng tha thiết muốn nằm thêm trên giường nhưng An Di lại một mực bắt anh phải ngủ nên anh cũng chiều lòng cô mà chợp mắt thêm một chút. Sau khi chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng và đốc cho Ngõn Hoa uống thuốc xong rồi thì An Di cũng tắt bật đèn trường. Ngõn Hoa thì mặc dù thần trí vô cùng tỉnh táo nhưng mà việc hoạt động vẫn còn một số hạn chế cho nên anh chỉ ở nhà giải quyết công việc.

Mấy hôm trước gặp cô May thì An Di còn thấy khó xử và không biết phải tránh mặt như thế nào khi cô nhiệt tình mời mình đi ăn rồi đi mua sắm nhưng giờ thì An Di cảm thấy mình còn rất may mắn nữa khi mà ở trường ngoài Ngõn Hoa ra còn có hậu thuẫn là cô May. Mặc dù cô ấy không thể hiện ra nhưng An Di biết vì mình và Ngõn Hoa có mối quan hệ đặc biệt cho nên thái độ của cô ấy đối với mình cũng hiển nhiên có khác biệt. Bởi vậy cho nên lần bỏ thi này cô rất dễ dàng có thể nhận được khoan hồng, mặc dù có gặp chút rắc rối nhưng An Di rất dễ dàng giải quyết ổn thoả.

Trước đây Ngõn Hoa còn là giáo sư phụ trách khoa của An Di thì hai người hiển nhiên không thể quá thân mật hay thể hiện điều gì, nhưng đối với cô May thì khác. Nếu không có mối quan hệ với Ngõn Hoa thì An Di và May vốn cũng đã rất có thiện ý với nhau, đằng này tình cảm ấy bây giờ còn nhiệt tình hơn bởi May đã sớm xem An Di là ‘em dâu’ họ của mình rồi. Từ lúc May đi làm lại, lúc ở trường thì hai người rất vui vẻ cô cô trò trò, còn hay mời nhau ăn cơm ở căn tin trường. Cuối tuần thì hai người lại thân mật chị em em đi dạo phố và mua sắm. Con gái nhỏ của May, cô bé tên là Zoey và đã được gần một tuổi, mái tóc màu hạt dẻ di truyền từ bố và cặp mắt tròn xinh rất đáng yêu chắc chắn là di truyền từ mẹ rồi, An Di thì thoảng lại giục Ngõn Hoa đưa mình sang nông trang chơi cùng Tom và Zoey.

Ngõn Hoa ở nhà mãi rất chán nên một tuần sau đó anh cũng khệ nệ vác cánh tay bó bột đến trường trở lại. An Di tắt nhiên không để anh lái xe rồi, cho nên sáng nào tài xế cũng lái xe đưa hai người đến trường, An Di vẫn giữ thái độ kiên định của mình rằng không muốn để quá nhiều người biết đến mối quan hệ của cô và anh. Mặc dù Ngõn Hoa có phần không hài lòng nhưng bởi vì anh hiểu An Di, cô đã cố gắng rất nhiều để chứng tỏ thực lực của bản thân, sự ương bướng này ngay cả ba cô cũng không thể ngăn nổi cô mà, cô không muốn mọi sự cố gắng của mình bị người khác phủ nhận và dèm pha bởi vì cô có mối quan hệ đặc biệt với một người quá đối xuất sắc như Ngõn Hoa, càng không muốn họ vì vậy mà cất nhắc cô hay nâng đỡ cô, cô chỉ muốn tự xem mình là một sinh viên bình thường mà thôi.

Việc Ngõn Hoa trở lại trường một mình phần nào đã khơi lên sự hiếu kì của phần lớn những người mà anh cho là ‘ăn no rừng mỡ’ thích đi lo chuyện bao đồng. Ngoài lần duy nhất thừa nhận cô gái bí ẩn nào đó sẽ là Ngõn thiếu phu nhân thì hầu như anh chẳng hề có bất cứ giải thích hay phát ngôn nào khác cả. Tin đồn sắp kết hôn với Liz cũng dần lắng xuống. Thi thoảng thì cư dân mạng lại dậy sóng khi trên blog của anh xuất hiện hình ảnh mập mờ về người bên cạnh mình, khi thì bóng lưng của một người con gái với dòng trạng thái rất ư là dửng dưng: ‘Cô ấy’. Một lần khác là hình ảnh của một bàn đầy ắp thức ăn trông vô cùng hoành tráng với dòng trạng thái tỏ vẻ rất hưởng thụ: ‘Thành tựu của cuộc đời này chính là tìm được một người con gái vì bạn mà chấp nhận

thay đổi để hoàn thiện bản thân. Không cần hỏi tôi ngon hay không vì thật là thừa thãi, điều quan trọng chính là tấm lòng.’ ... Rồi sau đó đám sinh viên nữ hâm mộ lại bị anh giầy vò tâm tư đến nỗi loạn cả lên vô số lần, khi thì đôi bàn tay xinh đẹp, khi thì lúm đồng tiền duyên ... An Di ngồi trên sofa đọc bình luận mà ù tai chóng mặt. Đúng là thế giới này muôn hình vạn trạng, lời lẽ nói ra rồi thì cũng như nước chảy, qua rồi thì thôi, chẳng ai chịu trách nhiệm cho lời buồn chuyện của mình cả cũng chẳng ai để tâm xem lời lẽ đó có làm tổn thương, tổn hại đến người khác hay không, họ chỉ đang tự thỏa mãn sự hiếu kì của bản thân mà thôi.

“Sao thế? Bị ai chọc tức rồi à?” – Ngón Hoa vừa đi dự diễn thuyết về thấy An Di chăm chú ôm laptop thì biết ngay cô đang làm gì.

“Từ khi nào mà anh thích lên lúc chụp ảnh em thế? Nhớ có người nhận ra em thì sao?” – An Di chủ động gấp laptop đứng dậy tí mĩ thảo cả vạt và cời áo vest của Ngón Hoa mang đi cho Hoàng Từ giặt.

Ngón Hoa ngồi xuống sofa day trán, định trả lời thì An Di bê ly nước tới đưa cho anh. Anh rất hưởng thụ được cô quan tâm và chăm sóc như vậy. Người con gái này nếu anh mà không lấy làm vợ thì chính là thất bại cả đời của anh.

Ngón Hoa vuốt má An Di cười nói: “Đại tiểu thư của An gia, hai mươi tuổi. Chính thức xuất hiện trước công chúng duy nhất vào sinh nhật mười tám tuổi. Gia thế hiển hách, chính trực, có địa vị, có quyền lực. Em bước chân ra đường thì dù muốn dù không cũng có một đám vệ sĩ đi ngăn phóng viên tác nghiệp, cánh báo chí thì bị ba em thao túng. Em ở đây bây giờ chỉ là một sinh viên bình thường, nhưng bản thân em không hề bình thường như vậy em biết không? Nghĩ thử xem có mấy người có thể biết được em đây? Đại tiểu thư ới?”

“Không phải anh trước đây cũng như vậy sao?” – An Di hỏi.

“Nhưng bây giờ ai cũng đều biết anh là ai rồi, Ngón Hoa, hai mươi tám tuổi, đã chính thức từ bỏ sân nghiệp để theo đuổi đam mê của mình, là một giáo sư vô cùng xuất sắc. Và họ còn biết rằng Ngón thiếu phu nhân của anh không phải người phụ nữ độc đoán kia mà là một cô gái bí ẩn vô cùng xinh đẹp. Không biết là cô gái ấy đến khi nào mới chịu cho anh một danh phận đường hoàng đây? Anh thật là đáng thương!” – Ngón Hoa làm bộ ủ rũ.

“Có ai đáng thương kiểu như anh không? Đồ tự mãn.” – An Di không thèm đếm xỉa mà bỏ mặc anh ngồi đó rồi đi mở nước sẵn giúp anh, sau đó cô gọi với ra: “Xong rồi đấy, anh mau đi tắm đi, nhớ cạo râu nữa không thì tối nay đừng có mà sán lại gần em”

“Em đi đâu vậy không giúp anh à?” – Ngón Hoa tròn mắt nhìn An Di.

“Anh tự mình tắm đi, cũng đã tháo băng rồi mà” – An Di trừng mắt lườm Ngón Hoa: “Buổi diễn thuyết của anh có phát trực tiếp trên TV đấy đại giáo sư”

Ngón Hoa cười khỏ nhìn An Di quay lưng bỏ đi, đúng là anh đã quên mất điều này nhỉ. Ban chiều còn rất thản nhiên dùng tay phải mà điều chỉnh tiêu bản trước mặt bàn dân thiên hạ trong buổi diễn thuyết, chắc chắn bị An Di xem qua rồi, bây giờ thì anh sắp hết thời sao? Đến lúc anh nên phản công rồi chứ?

Sáng hôm sau, Ngón Hoa lái xe đưa An Di đến trường, anh thật sự chịu hết nổi tốc độ lái xe như rùa bò của tài xế mình, hôm nay lại được tung hoành rồi cho nên anh rất vui. Sống cùng anh bấy lâu đã khiến An Di phát hiện ra bản thân còn có nhiều khía cạnh và khả năng mà trước đây cô chưa từng nghĩ là mình có thể. Cô chẳng buồn sợ tốc độ nữa mà ngược lại còn rất thích, cô nấu ăn được và tay nghề còn ngày càng tiến bộ, cô không thích dương cầm nhưng vì anh cô có thể kiên nhẫn một năm trời luyện tập, cô quyết định thi vượt cấp để hoàn thành chương trình đại học bốn năm trong vòng ba năm ... tương lai sau này còn rất nhiều điều mới lạ nữa mà cô nguyện sẽ cùng anh khám phá, chỉ có ở bên anh cô mới là cô của bây giờ. An Di không dám chắc nếu cuộc đời cô không có sự hiện diện của anh thì sẽ đi về đâu, có lẽ là sẽ tiếp tục nghe theo sự sắp đặt của ba, sẽ ngoan ngoãn chấp nhận hôn sự đã được định sẵn ... Không có thăm ngưỡng mộ một người, không có dân yêu một người cũng chẳng vì bị người đó cự tuyệt mà quyết định trốn chạy, quyết định thay đổi bản thân theo cách của riêng mình. Rồi cũng chẳng có ngày tái ngộ ấy, ngày nghe được tâm chân tình của anh, rồi cũng không có khoảng thời gian cùng người anh trải qua biết bao thăng trầm để đến được hôm nay. Đúng vậy! Cuộc đời An Di vì có Ngón Hoa nên mới có ý nghĩa.

“Đạo này cứ như người mất hồn ấy.” – Ngón Hoa nhìn vào gương chiếu hậu thấy An Di cứ ngẩn ra đấy mặc dù anh đã dừng xe được một lúc rồi.

“Ồ ... hả?” – An Di ngơ ngác ngắc ngắc hỏi lại.

“Anh hỏi xem em có muốn anh bế vào tận giảng đường giúp không?” – Ngón Hoa cười trêu An Di.

“Không thèm đùa với anh, em đi đây” – An Di toan mở cửa xe đi xuống.

“Khoan đã, trưa nay em muốn đi đâu ăn?” – Ngón Hoa hạ kính xe gọi An Di.

Biểu hiện của An Di khiến cho anh có chút phiền lòng, cô cẩn thận nhìn quanh nhìn quát một lượt xem có người không rồi mới tiến lại gần đáp: “Không ra ngoài ăn đâu, anh nhờ Tony mua giúp bữa trưa mang đến đi, em còn phải làm luận văn nữa”

Ngón Hoa thờ dài thườn thượt không biết quyết định đôn thúc cô thi vượt cấp là đúng hay sai nữa, bây giờ thì An Di chẳng có thời gian mà nghĩ đến anh nữa là, suốt ngày chỉ vui đầu vào nghiên cứu sách vở. Đây là hình ảnh của anh trước đây sao? Hình như đúng là vậy rồi.

Ăn trưa xong, lúc An Di hoàn thành bài luận văn thì Ngón Hoa cũng bỏ dở việc đang làm, bởi cô muốn đi mua quần áo cho cháu gái Zoey của anh cho nên anh nói sẽ đưa cô đi. An Di vội mang luận văn đem nộp còn Ngón Hoa thì tay dứt túi quần thông thả bước đi phía sau cô, sinh viên đi ngang qua nhìn thấy anh thì gật gù chào hỏi nhưng mà anh thì vẫn cứ giữ thái độ cao ngạo của mình mà ngang nhiên không thèm để tâm đến họ. Ánh mắt của anh luôn chỉ hướng về hình dáng mảnh khảnh đơn đả phía trước mà thôi. Cô biết anh đi phía sau mình cho nên rất để ý giữ khoảng cách với anh. Nộp bài xong đi ra thì lại không thấy anh đâu, An Di nghĩ rằng anh đi lấy xe rồi cho nên cô không ngó nghiêng nữa mà đi thẳng đến cổng lớn. Lúc đi ngang qua một góc quanh thì bị ai đó kéo ngược trở lại vào trong góc khuất khiến An Di sợ hết hồn hết toáng cả lên. Nhưng lập tức sau đó mùi hoắc hương quen thuộc đã nói cho cô biết người đó là ai rồi. An Di xoay người lại tức tối đá vào chân Ngón Hoa khiến anh đau đến nhăn nhó mặt mày.

“Đạo này thể lực không tồi nhỉ? Đá anh đau muốn chết” – Ngôn Hoa vừa xoa chân vừa nói.

An Di phụng phịu: “Anh đột nhiên kéo em vào đây làm gì, còn tưởng gặp phải lưu manh”

“Anh không kéo em vào thì em mới gặp phải lưu manh đấy” – Ngôn Hoa nhủ mảy may chỉ tay về phía Willi đang tiến lại gần: “Vừa rồi đáng nhẽ không ai thấy nhưng ai bảo em hét lên làm gì, bây giờ cậu ta mò đến tận đây rồi”

An Di nhìn theo hướng chỉ tay của Ngôn Hoa thấy Willi đi tới: “Cậu ta có làm gì đâu mà anh lại gọi là lưu manh chứ?” – An Di có hơi bất mãn với thành kiến của Ngôn Hoa đối với Willi.

“Ai bảo suốt ngày cứ bám lấy em”

“Anh không nhìn lại mình xem, cô Liz ấy đạo trước chẳng phải cũng bám riết lấy anh đó thôi”

“Nhưng anh luôn tỏ rõ thái độ với cô ta, đâu có như em ... lúc nào cũng niềm nở với thằng nhóc đó” – Ngôn Hoa xì mặt bỏ đi trước. Lúc đầu là vì muốn ngăn cô gặp tên kia nhưng giờ thì hay rồi. Người cần rời đi bây giờ là anh đây.

Ngôn Hoa đi rồi, An Di chào hỏi Willi xong cũng đi. Anh đánh xe đậu ở cổng lớn, An Di đến ngồi vào ghế lái phụ, nhận thấy anh đã đổi rồi nên cô cũng không vội giải thích. Tính khí hai người giống hệt nhau về điểm này, khi làm đôi phương tiện đổi sẽ để cho người kia có chút thời gian để ổn định tâm trạng ... sau đó mới tặng cho một viên kẹo đường ngọt ngào. Ngôn Hoa nhận thấy việc hôn đổi này thật là trẻ con cho nên nhanh chóng đã ngoai, chỉ có điều là vẫn cứ thấy gai mắt một chút. Hai người đi vào trong sảnh lớn trung tâm thương mại, bởi vì đúng lúc đông khách cho nên anh đi trước mở đường cho cô, sợ cô bị người ta đụng trúng. An Di rất nhanh nắm bắt cơ hội đan tay mình vào trong bàn tay anh. Ngôn Hoa cười thầm trong bụng, kéo cô lên trước đi song song với mình rồi hôn chụt lên má cô một cái xem như giảng hoà.

An Di vừa đi vừa giải thích: “Em nói này, cái người mà anh gọi là tên lưu manh ấy, cậu ta đã bỏ ra một năm trời dạy em chơi dương cầm. Quà sinh nhật của anh cũng có không ít công lao của cậu ấy. Cho nên đừng có nhỏ nhen như vậy khi em niềm nở với người có ơn của mình chứ.”

“Dương cầm cũng là em học, quà sinh nhật cũng là em tặng. Nhờ em có tố chất tốt thôi công lao gì của cậu ta chứ.” – Ngôn Hoa bình thản đáp lại.

“Em không nói lại anh nên thôi vậy” – An Di bĩu môi.

Ngôn Hoa tiếp lời, anh vòng tay ôm eo của cô: “Anh nói đâu có sai gì? Bạn gái của anh đương nhiên là giỏi rồi”

Hai người tình tứ đi thêm được một đoạn thì lại gặp phải ‘oan gia’. Tony dẫn Gia Ân đi mua sắm ... nhưng mà còn có một cái đuôi theo sau chính là Willi. Nhìn thấy họ thì An Di có hơi giọng gào cười nhưng rất nhanh đã thích ứng được với cái nhìn đầy nghi hoặc và ngạc nhiên của Willi. Ngôn Hoa rất không hài lòng vì sao cậu nghiên cứu sinh quý hoá của mình đi hẹn hò còn dẫn theo cậu em làm bóng đèn. Ngoài Willi ra thì bọn họ đều đã quá quen thuộc rồi. Ngôn Hoa tôn trọng An Di nên sau khi chào hỏi cũng không nói thêm gì, chỉ là lúc anh định rút tay lại thì cô vẫn khẳng khái giữ lấy tay anh.

“Lại gặp nhau rồi, nhân tiện chúng ta cùng dùng bữa nhé, coi như là tỏ cảm ơn cậu thời gian qua đã giúp đỡ tớ.” – An Di thân thiện đưa bàn tay đang nắm lấy tay cô của anh lên rồi nói tiếp: “Bạn trai tớ mời”

An Di vừa dứt lời thì mọi người liền nhìn cô chăm chăm thể như nghe thấy chuyện động trời vậy, nhất là Willi cậu ta thậm chí còn ngoác miệng đến tận mang tai tỏ vẻ không tin vào mắt mình. Duy chỉ có Ngôn Hoa là đặc ý ra mặt.

“Đi. Ăn gì tôi mời không cần phải khách khí, bạn của An Di đều là bạn của tôi cả” – Ngôn Hoa vui vẻ cắt lời.

Cả buổi tối hôm đó tâm trạng của Ngôn Hoa tốt lên hẳn, dọc đường về anh cứ cười mãi không thôi khiến An Di cũng lấy làm lạ, về đến nhà thì cứ lăm bầm nhịp theo bài hát nào đó trông vẻ mặt của anh vô cùng hứng khởi. Lúc An Di đọc sách anh tự dưng nhào đến bên cạnh đòi xoa bóp cho cô rồi còn đi làm đồ ăn khuya cho cô nữa. Tối đến thì cứ thì thầm thì thầm bên tai cô một lúc lâu mới chịu thôi. An Di cứ thắc mắc không biết bữa ăn ban chiều anh có ăn nhầm phải thứ gì không mà đột nhiên thành ra như thế. Mãi đến khi An Di sắp sửa ngủ rồi lại chợt nghe Ngôn Hoa hỏi nhỏ một câu rằng cuối tuần này cô có rảnh không anh muốn đưa cô đến một nơi, cô thì chỉ mong bây giờ có thể chợp mắt mà thôi nên ậm ừ cho qua. Ngôn Hoa lại vì vậy mà vui đến mất ngủ, anh biết đã đến lúc rồi, thời khắc anh mong chờ cũng đã đến. Bỏ ngoài tai tất cả, chỉ còn lại giây phút cô giới thiệu anh chính là bạn trai mình, tựa như lúc hai người quý trước bậc cấp nhà cô, cô cũng dùng ánh mắt kiên định ấy mà chứng tỏ tình yêu với anh trước sự phản đối của ba mình. Anh đã định làm việc này vào đêm sinh nhật cô rồi nhưng lại không thể, lần này anh nhất định không để cơ hội vụt mất.

An Di ngủ rồi Ngôn Hoa mới lẳng lặng đi ra ngoài gọi điện thoại. Là một cuộc điện thoại đường dài, đối phương nhanh chóng đã nhấc máy, Ngôn Hoa không nén được tâm trạng phấn khích của mình, giọng nói trầm ấm mang một sự vui vẻ bất tận. Gió đêm khẽ lay mấy sợi tóc loà xoà trên trán của anh. Dưới vườn hoa tĩnh mịch, ánh đèn từ phòng thực nghiệm hắt ra một tầng ánh sáng mờ phủ lên những nụ hoa e ấp sắp nở. Ngôn Hoa nhếch môi cười, đêm nay dường vạn vật đều vì anh mà vui mừng. Bởi vì anh cuối cùng đã có thể vì An Di mà làm một việc sáng suốt nhất cuộc đời mình. Đó chính là ... lấy cô làm vợ.

“Tiểu Ngôn à có chuyện gì thế, chẳng phải ở đó đang là nửa đêm sao?” – Giọng An lão gia hơi khan vì đạo này trời trở lạnh.

Ngôn Hoa ngẫm nghĩ một lúc đành nói thẳng tuột vào vấn đề chính, anh cũng chẳng thiết vòng vo làm gì nữa: “Giáo sư ... một trong ba điều kiện của bác trai và ông thật là làm khó cho tôi quá. Tôi nghĩ là nên báo trước cho ông biết vẫn hơn. Tôi đợi không được nữa rồi”

“Ý cậu là, cậu đã ...” – An lão gia có phần hơi sững sờ.

“Chuyện mà giáo sư nghĩ thì vẫn chưa. Nhưng mà việc này thì sắp rồi. Tôi sẽ cầu hôn An Di, chuyện này tôi đã định trước từ lâu, chỉ là bây giờ thì đến lúc

rồi, nên nói với ông một tiếng, phiền ông chuyển lời với bác trai giúp” – Ngôn Hoa kính cẩn thưa chuyện, trông bộ dạng hồi hộp lúc này của anh chẳng khác nào trẻ đi thi cả. Anh thưa chuyện với An lão gia cũng chính là vì trước khi chinh chiến cần tìm cứu binh tương trợ. Anh không nghi ngờ năng lực của bản thân nhưng ít nhiều cũng lo cho cảm nhận của An Di. Cô nghe lời như vậy nếu cô mà biết trước đây trưởng bối nhà cô đã đưa ra điều kiện gì thì hẳn là sẽ rất khó xử.

An lão gia bắt giác mỉm cười: “Trên phương diện một người bằng hữu thì ta ủng hộ cậu, nhưng trên phương diện là một người ông thì ... ta vẫn ủng hộ cậu, chỉ là ai đó quá hà khắc thôi, ta cũng hết cách. Cậu tự lo liệu đi ... Chúc ngủ ngon”

Tút – tut – tut

Đúng như anh dự đoán, giáo sư sẽ không phản đối nhưng sẽ chỉ đứng ở vị trí trung gian. Tất cả đều phải nhờ vào thành ý của anh cả thôi.

Ngôn Hoa trở lại phòng ngủ, An Di đang ngủ ngon lành, ẩn hiện sau làn tóc dài mềm mại là làn da trắng ngần mịn màng, chiếc váy ngủ màu đen ôm lấy thân hình gợi cảm thiêu đốt ánh mắt anh. Đôi lúc anh thấy mình giống như thằng ngốc vậy, nếu anh muốn thì anh có thể dễ dàng ‘gao nấu thành cơm’ rồi lúc đó mọi chuyện cũng sẽ đâu vào đấy nhưng mà anh lại không làm như vậy, vì anh tôn trọng cảm nhận và quyết định của An Di.

Cẩn thận đêm chán cho An Di xong anh lại trở về phòng làm việc giải quyết đống tài liệu của cả tuần tới.

Hai hôm sau, vào sáng thứ bảy. Ngôn Hoa dậy từ rất sớm và còn kéo luôn cả An Di đang say giấc thức dậy.

“Ra nước ngoài làm gì? Đầu tuần em còn có bài thuyết trình đấy” – An Di rất không cam lòng chuẩn bị hành lí. Bởi vì đã nhớ hứa với anh rồi ... nhưng mà thật ra cô cũng không nhớ nổi là mình đã hứa khi nào nữa.

“Không mất nhiều thời gian của em đâu. Về rồi anh giúp em” – Ngôn Hoa tươi cười xoa má An Di.

...

Máy bay cất cánh rồi hạ cánh, khoảng không gian bao la rộng lớn nhưng lại quá đỗi quen thuộc khiến dòng kí ức như cuốn phim chạy ngược dần hiện lên trong tâm trí An Di, cô đứng chết trân tại khu check-in, mãi cũng chẳng cất bước nổi, đúng hơn là cô không muốn bước ...

Những bãi cát trắng mịn nối tiếp nhau, bầu trời xanh biếc và nước biển thì trong thấy tận đáy. Maldives – nơi gắn liền với niềm vui ngắn ngủi của cô và anh ... An Di rất nhanh lấy lại cảm xúc của mình. Cô không muốn làm mất hứng của anh, nhìn anh vui vẻ như vậy, ắt hẳn rất trông đợi vào ngày hôm nay. Nhưng cô không hỏi vì sao anh đưa mình trở lại đây, cô cũng chẳng thiết hỏi nữa, nhìn anh từ lúc lên máy bay đã cười tươi như vậy cho đến tận bây giờ thì làm sao cô nỡ đánh mất nụ cười ấy chứ. Có lẽ là anh muốn bù đắp cho cô về việc lần trước, cô nghĩ như vậy nhưng lại chẳng thể nói ra với anh rằng cô không hề muốn quay lại đây. Cô đã cố quên đi mọi chuyện rồi, nhưng cứ hễ nhìn thấy thứ gì có thể khơi lại là trong lòng liền không thấy dễ chịu chút nào, cô cũng có sự mềm yếu và ích kỉ của bản thân và cô rõ điều đó hơn ai hết.

Thủy phi cơ đưa hai người đến một hòn đảo lạ, đây không phải là nơi trước đó hai người đã đến. Đón chào hai người chính là những hàng dừa xanh mượt trĩu quả, gió ở đây không khô nóng cũng không lạnh lẽo mà nó mang trong mình sự mát lạnh của biển xanh và sự dịu dàng của ánh mặt trời, thêm vào đó là hơi ẩm của đại dương cùng mùi hương thiên nhiên tươi mát như muốn xoa dịu tâm sự của con người ta.

An Di sai bước dài trên cát, Ngôn Hoa ở đằng sau mang chiếc nón mây đội lên cho cô, đan tay mình vào trong tay cô, cùng cô bước chân trần trên nền cát mịn, anh biết rõ trong lòng cô nghĩ gì bởi từ lúc đặt chân xuống máy bay tâm trạng cô đã lung lừng như vậy đến giờ. An Di không hỏi gì nhưng anh lại rất muốn nói ra, muốn nói cho cô biết anh nóng đến mức chẳng thể nào chờ đến buổi tối.

Hai người đi dạo thêm một chút thì Ngôn Hoa dẫn An Di đến một khu nhà hàng trông cực kì xa hoa giáp mặt với biển. An Di có chút ngạc nhiên lẫn ngỡ ngàng khi biển bên bằng đèn neon của nhà hàng kia cứ chòch chọc trước mắt cô. Quay sang nhìn Ngôn Hoa thì anh không nói gì chỉ nháy mắt kéo cô đi vào bên trong. Mọi thứ của nhà hàng này trông đều quen mắt vô cùng, từ cách bày trí đến nội thất đều mang đậm chất quý tộc Châu Âu. Nơi đây chẳng khác gì là mấy so với khu dinh thự của anh. Tính chiếm hữu cao như vậy thì chỉ có mỗi mình anh mà thôi, cô chắc chắn điều này, chỉ cần là của anh thì sẽ toát lên phong thái của anh, cao ngạo, bất cần, quý tộc và một chút nổi loạn. Nhà hàng Sam’s.

“Thảo nào từ lúc đặt chân xuống đây đến giờ em đã thấy có gì đó không đúng. Người ở đây nhìn thấy anh ai nấy cũng đều kính cẩn cúi chào” – An Di mỉm cười dò xét.

Ngôn Hoa thân mật vòng tay ôm lấy eo cô dẫn đến một phòng VIP hướng nhìn ra biển, gọi vài món hải sản đơn giản rồi ngồi xuống bên cạnh An Di. Ngôn Hoa tháo bỏ chiếc kính râm đang đeo, quan sát thái độ của cô một lượt rồi mới cất lời: “Không cần suy đoán, đích thực chỗ này là của anh”

An Di hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn. Ngôn Hoa vội tiếp lời: “Được rồi được rồi, thật ra hòn đảo này cũng là của anh. Lúc vừa mới tiếp quản Ngôn Thị anh dự định sẽ quy hoạch nơi này thành một khu nghỉ dưỡng hoành tráng nhưng nơi này yên bình như vậy anh lại không muốn thay nó bằng sự nhộn nhịp ồn ào. Thế nên vẫn giữ nguyên quan cảnh tự nhiên vốn có của nó, xây thêm mấy căn villa giáp biển và nhà hàng này cùng với một viện hải dương nuôi dưỡng thủy sinh mà thôi. Ở đây ngoài mấy nhà môi trường học và một số người có liên quan thì chẳng có mống khách du lịch nào được cấp phép tới đâu. Bây giờ em rõ rồi chứ, anh trước đây có đến cũng chỉ là đến đây thôi, đi chơi với em ở đảo khác là lần đầu tiên.”

Thì ra là vậy, từ ban nãy cô đã thấy lạ rồi, nơi đây đẹp như vậy lại chỉ thấy có mỗi người dân bản địa, thật tình thì đúng là ngoài hai người họ ra chẳng ai trông giống như khách du lịch cả. Nhưng mà An Di còn có một khúc mắc nữa, cô hỏi: “Nếu đã không cho khách du lịch đến tham quan thì sao lại xây nhà hàng này chứ? Lễ nào là phục vụ người dân ở đây? Họ không đến nổi xa xỉ cho bữa ăn đến thế chứ?”

Ngôn Hoa nhíu mày cốc vào trán An Di: “Em nghĩ anh ngốc chắc? Nếu như vậy thì anh cũng chẳng cần xây viện hải dương học kia rồi. Bên trong nhà hàng này có một phòng hội nghị sức chứa mấy nghìn người đấy, hằng tháng đều có những cuộc hội nghị quan trọng thuộc mọi lĩnh vực diễn ra ở đây. Anh chỉ là

muốn đem một phần tâm huyết của mình chia sẻ với người khác mà thôi. Sau khi họ dự hội thảo xong có thể dùng bữa ở đây, đa số người có học thức đều sẽ giữ thái độ chuẩn mực. Vì thế cuộc sống và mọi thứ ở đây đều giữ được về nguyên bản của nó, cũng chẳng ai có thể phá vỡ sự bình yên và tĩnh lặng nơi đây.”

“Đúng là có thành ý. Ngưỡng mộ anh rồi đại giáo sư ạ” – An Di làm mặt mè trên Ngôn Hoa.

“Thành ý của anh vẫn chưa thể hiện ra hết, em cứ từ từ cảm thụ” – Nhìn thấy An Di dần tươi tắn trở lại Ngôn Hoa cũng thấy nhẹ nhõm đi phần nào, anh không muốn vì bất cứ lí do không đáng nào mà kế hoạch câu hôn của mình gặp trở ngại.

“Ăn xong thì làm gì nữa?” – An Di hỏi, về mặt có chút thắc mắc.

“Có muốn đi thuyền ra biển ngắm cá heo không? Hay là đi sang viện hải dương của anh” – Ngôn Hoa hỏi giọng cung chiêu.

“Thật ra giờ em chỉ muốn ngủ thôi. Em còn định dùng hai ngày cuối tuần này để ngủ bù đây, không biết là anh đã lên sẵn kế hoạch đi chơi rồi” – An Di thật thà nói, bây giờ cô thật sự mệt đến rã rời, chỉ cần nghĩ đến bài thuyết trình đầu tuần tới là cô liền thấy đầu ong ong cả lên.

Trái với suy nghĩ của An Di rằng Ngôn Hoa sẽ hụt hẫng nhưng anh lại rất vui vẻ gật đầu, anh nói: “Vậy thì cứ nghỉ trưa đi đã, tiết mục tối nay mới đáng trông đợi”

“Kì kì quái quái gì thế, về mặt của anh bây giờ nói cho em biết là anh đang bày mưu tính kế gian xảo gì đó đúng không? Bỏ tiểu thư không có nhà hứng bị anh đưa vào trông đầu nhế, mau mau khai ra đó là tiết mục gì?” – An Di đưa tay véo hông Ngôn Hoa thị uy.

“Để đại tiểu thư thất vọng rồi, bốn thiếu gia đây cũng không có ý muốn cho em biết” – Ngôn Hoa mỉm cười lợi dụng cô đang mặt nặng mặt nhẹ đoán già đoán non liền kéo cô lại gần rồi trực tiếp đặt môi hôn cô, động tác thuần thục như thể cô luôn chỉ là con cừu trắng nhỏ nằm trong tay con sói tinh ranh là anh, dễ dàng bị anh nuốt gọn vào bụng.

...

Mặt trời khuất dần sau những tầng lá dừa đan xen vào nhau, rất nhanh sau đó mặt trăng nhạt màu đã lên cao thay thế. Tuân theo quy luật tự nhiên tất yếu, mặt biển lặng tờ lấp lánh phản chiếu những dãy đèn điện sáng choang, trên bãi cát có một ánh lửa nhỏ bên cạnh có một đốm nâu lù xù nhìn không rõ là gì. Ngôn Hoa hải lòng nhìn mọi sự đã đầu vào đây, một cái búng tay của anh, tất cả liền chìm vào trong một màn đen tĩnh mịch.

An Di uể oải thức dậy, phía giường còn lại trống rỗng lạnh toát, một nỗi sợ hãi bao trùm lấy căn phòng, nó khiến tâm trạng của An Di như quả bóng căng phồng vừa bị nổ đoàng một phát, tất cả chỉ tựa như một giấc mơ còn đây mới là hiện thực, cuộc điện thoại với Liz dường như chỉ vừa mới diễn ra, cô vừa bị đánh thức bởi sự thật tàn khốc rằng cô đã bị lừa dối, bị phản bội ... Không khoác thêm áo, không xỏ dép vào, trên gương mặt phiếm hồng là hai hàng nước mắt nóng hổi. An Di lao ra khỏi phòng, tâm trạng vô cùng hoảng loạn, chạy về hướng ánh sáng duy nhất phát ra từ đám lửa leo loét trên bãi cát, miệng không ngừng mấp máy gọi tên Ngôn Hoa. Đột nhiên có tiếng anh vọng đến, An Di như bừng tỉnh chợt khựng lại, rồi một bóng đen tiến đến gần, giọng nói trầm ấm quen thuộc, mùi hoắc hương mạnh mẽ quen thuộc. Là anh! An Di không ngần ngại nhào tới vùi mặt trong lòng anh mà nức nghẹn.

Ở nơi chuẩn bị chờ đợi, nhìn thấy An Di lao ra từ trong căn villa, lúc đầu Ngôn Hoa còn cảm thấy hồi hộp trông đợi nhưng khi cô càng đến gần anh càng có một dự cảm không tốt, anh rõ ràng nghe trong tiếng gọi của cô là sự sợ hãi và run rẩy, anh biết cô đang khóc, không đợi được nữa anh bèn chạy tới chỗ của cô.

“Là anh đây, ngoan, anh ở đây, không được khóc” – Ngôn Hoa vừa dỗ dành vừa xoa lưng an ủi An Di.

“Em còn tưởng vừa rồi em đã nằm mơ, sự thật anh đã bỏ rơi em rồi và chỉ có một mình em cô đơn ở lại nơi này ... Em đã rất sợ” – An Di tủi thân khóc oà lên, cô thật sự đã rất sợ, sợ điều mình nghĩ là sự thật.

“Ngốc quá anh làm sao bỏ rơi em được, An Di của anh tốt như vậy làm sao anh có thể bỏ rơi em” – Ngôn Hoa nhìn An Di phong phanh như vậy thì lo lắng vô cùng, đã sợ đến mức nào mà vừa thức giấc đã chạy luôn ra ngoài đây rồi. Đúng là anh đã nghĩ không chu toàn, anh không nên để cô một mình như vậy sẽ khiến cô có cảm giác không an toàn. Không nghĩ thêm nữa, Ngôn Hoa liền cởi phăng chiếc áo thun trên người trông vào cho cô.

An Di lúc này đã choáng tỉnh, cô dụi mắt nhìn Ngôn Hoa đang dờ khóc dờ cười tay chân cũng vụng về lụng khụng không biết phải làm thế nào. Đáng đời ai bảo anh bỏ cô một mình làm gì, chắc là vừa rồi anh cũng bị cô dọa cho một trận rồi. Bây giờ nghĩ lại hai người thật đúng là nòi nào úp vung nấy, nhiều lúc trông anh cũng ngông ngốc không khác gì cô là mấy. Kết quả của việc ăn mặc phong phanh chạy ra đây chính là bị anh trông vào người chiếc áo thun rộng thùng thình trông thật ngớ ngẩn, còn anh thì thân nhiên mặc mỗi chiếc quần thể thao, nửa người trên thì để trần, cứ như vậy anh đứng đó ôm cô dỗ dành mãi cho đến khi cô hết nấc mới thôi.

“Ngôn Hoa” – An Di nhỏ giọng gọi.

“Hừm”

“Sao để em lại một mình rồi ra đây làm gì?” – An Di thắc mắc.

“Tặng quà sinh nhật” – Anh đáp.

Ngôn Hoa giờ mới sức nhớ ra mục đích chính của việc này, suýt nữa cũng bị cô dọa cho quên luôn, không hiểu sao cứ nhìn thấy nước mắt của An Di là đầu óc anh liền dần đi như vậy. Ngôn Hoa xoay người cô lại đứng đối diện với mặt biển tối đen không một giọt sóng. An Di có chút khó hiểu không biết là anh đang định làm gì, chỉ nghe anh búng tay một cái, trên nền tối trước mặt hiện lên một vệt sáng nhỏ màu dạ quang, cô nhìn rõ một chút thì đó chính là một

chiếc lọ thủy tinh đang trôi dạt vào bờ, bên trong nó là một bóng đèn dạ quang đang phát ra ánh xanh. An Di cố nhướn mắt nhìn theo, chợt nghe tiếng ư ừ ở dưới chân, cục bóng mềm mại với cái mặt lúc nào cũng rầu rĩ quen đến không thể quen hơn, đó chính là Happy. Vì sao nó lại có mặt ở đây ... ?

Nương theo ánh sáng từ ngọn lửa nhỏ, An Di nhìn thấy Happy tiến đến sát mép biển đợi chiếc lọ thủy tinh dạt vào gần rồi thuận thực ngoạm nó đem trở lại chỗ cô và Ngón Hoa đang đứng. Vẫn chưa hết ngỡ ngàng, sau một tiếng búng tay nữa thì xung quanh đột nhiên sáng loé lên, ánh sáng từ những chiếc đèn neon tròn trên mặt biển đồng loạt được bật lên sắp thành hàng chữ khiến An Di vô cùng cảm động – Sam love Alice.

An Di cảm thấy như mình lại sắp khóc đến nơi, vẫn còn đang nén lại cảm giác hạnh phúc ngập tràn thì Ngón Hoa đã quỳ một chân xuống trước mặt cô, anh cúi xuống lấy ra từ trong chiếc lọ thủy tinh một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, kiểu dáng vintage đơn giản với một viên kim cương ở giữa và những viên kim cương nhỏ bao quanh, được thiết kế đỉnh theo hình dạng một ánh mặt trời, nó đặc biệt tượng trưng cho An Di – mặt trời nhỏ của anh. Nó được anh tự tay thiết kế và đặt làm duy nhất bởi thương hiệu Cartier trứ danh. Mặt trong chiếc nhẫn còn tinh tế khắc tên của cô và anh lồng vào nhau. An Di biết việc này mang ý nghĩa gì, cũng hiểu được hết tâm ý mà anh đã dành trọn cho thời khắc này.

Ngón Hoa ngẩng đầu nhìn An Di đôi mắt sâu thẳm ấy của cô đã long lanh một tầng nước mỏng, anh tha thiết cất giọng, chất giọng trầm ấm dịu dàng chứa đựng vô vàn sự yêu thương: “An Di, anh không phải là một người đàn ông hoàn hảo, anh cũng có những khuyết điểm của bản thân, cũng có những lỗi lầm trong quá khứ. Anh biết mình không thể buộc em quên đi hết, càng không muốn ích kỉ che giấu em, thử anh muốn chính là em hãy chấp nhận chúng, chấp nhận anh, chấp nhận quá khứ của anh, tha thứ cho những sai lầm cùng thương tổn mà anh đã mang đến cho em. Nhưng hơn hết cả anh muốn dùng tương lai cùng quãng đời còn lại cùng em san sẻ mọi khó khăn cũng như niềm hạnh phúc, muốn cùng em trải qua mọi biến cố cũng như thăng trầm của cuộc đời, cùng em trưởng thành, cùng em già đi, cùng em xây dựng một gia đình hạnh phúc. Vậy thì em có chấp nhận không, làm vợ của anh, mẹ của các con anh, là Ngón thiếu phu nhân duy nhất và mãi mãi của anh ... Anh yêu em, rất rất yêu em. Đồng ý lấy anh nhé?”

An Di đứng ngây ra mặc cho cơn gió biển thổi vào làm tung bay mái tóc của cô. Hai hàng nước mắt không thể tự chủ mà bắt đầu rơi lã chã, cô cảm động thật rồi, bị anh làm cho thần trí cũng loạn rồi, anh vừa cầu hôn cô ư? Đây không phải là mơ đó chứ, đây không phải chính là kết thúc viên mãn cho câu chuyện tình yêu mà cô vẫn luôn tự mình vẽ ra hay sao? Ngón Hoa của cô muốn lấy cô làm vợ, anh nói muốn cùng cô đi hết quãng đời còn lại ... cô cũng muốn cùng anh làm việc đó. Bởi vì cô cũng yêu anh. Yêu rất rất nhiều.

“Em đồng ý”

An Di vừa dứt lời Ngón Hoa đã vui mừng như ngựa mất cương, đeo chiếc nhẫn cầu hôn vào ngón áp út bàn tay trái của cô, đặt lên đó một cái hôn đầy yêu thương và trân quý, anh không tiết chế được cảm giác vui sướng tột cùng của mình bây giờ mà bế bổng An Di trên tay. Anh quá hạnh phúc, anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này.

“An Di. Anh yêu emmmmmmmmmmm” – Ngón Hoa hét lên bằng tất cả niềm vui không thể diễn đạt bằng lời của mình, tất cả được gói gọn trong ba từ ý nghĩa ấy. Anh yêu An Di.

Ngón Hoa bế An Di đi dọc theo bờ biển đến nhà hàng, bữa tối dưới ánh nến lãng mạn được anh chuẩn bị rất tinh tế và tỉ mỉ. Trong căn phòng bày trí xa hoa, một ánh nến nhỏ bên cạnh lọ hoa hồng toả hương thơm ngát. Thay quần áo xong hai người cùng dùng bữa tối trong tâm trạng lâng lâng như đang ở giữa tầng mây. Ăn tối xong hai người lại cùng nhau ngồi dưới hiên nhà ngắm biển đêm và bầu trời mênh mông chứa đựng vô vàn những vì tinh tú. Trăng đêm nay rất tròn, rất đẹp, đẹp như tình cảm của hai người vậy.

“Lại sắp đến tết âm lịch nữa rồi” – An Di tựa đầu vào vai Ngón Hoa nói băng quơ.

“Anh lại đưa em về nhà đón tết nhé, lần này anh sẽ không trốn tránh đâu, dùng danh phận con rể nhà họ An bước vào nhà em” – Ngón Hoa cười cười tự nghĩ thầm ... Anh sẽ đặc ý nói với ba em rằng anh đã thành công thu phục tiểu bảo bối của ông ấy rồi.

“Anh không sợ ba em sẽ phản đối hả?” – An Di hỏi.

“Nếu phản đối thì ông ấy đã không giao em cho anh rồi. Anh biết ông ấy chính là điển hình của miệng cứng lòng mềm, từ lâu ông đã chấp nhận anh rồi.” – Ngón Hoa xoa đầu An Di cười.

“Ba em có lí lẽ riêng của ông, nhưng mà em càng rõ hơn bản thân mình muốn gì, em yêu anh và muốn lấy anh. Ba sẽ không phản đối em đâu” – An Di khẳng định chắc nịch.

“Cảm ơn em” – Ngón Hoa vòng tay ôm An Di vào lòng: “Chúng ta kết hôn đi”

“Đợi em tốt nghiệp đã. Em sẽ đem chính mình làm một người vợ hoàn mỹ nhất cho anh. Được không anh?” – An Di nhắm mắt cảm thụ mùi hoắc hương từ vòm ngực vững chãi của Ngón Hoa.

“Được. Anh đợi em” – Ngón Hoa miết chặt cánh tay, đem An Di ôm thật chặt hơn nữa trong lòng.

Những làn gió biển từ hướng Đông thổi lên đem đến sự mát mẻ vào ban đêm. Bầu trời đầy sao phản chiếu trên mặt biển gợn sóng. Cảm nhận được cái run rất khẽ của An Di, Ngón Hoa không hỏi cô phải cô lạnh không mà trực tiếp bế thẳng cô trở về phòng.

Chênh lệch nhiệt độ giữa bên ngoài và bên trong rất lớn, trong căn phòng gỗ ấm áp sạch bong là những bức tranh sơn dầu trừu tượng được trang trí quanh tường, ở chỗ ban công nhìn ra biển có một tấm rèm nhung màu trắng được buông xoã, từng đợt gió nhẹ thoảng qua khẽ lay động tấm rèm ấy làm ẩn hiện khung cảnh mờ ảo của biển đêm ngoài kia.

Ngón Hoa đặt An Di xuống chiếc giường kingsize rộng lớn nằm ở giữa phòng, An Di vẫn ôm khư khư lấy cổ Ngón Hoa không buông, anh nhìn cô, làn môi đỏ mọng ấy khẽ nhấp máy, chiếc váy trễ vai màu tím nhẹ ôm lấy bờ vai trắng tuyết, xương quai xanh quyến rũ như thiếu như đốt cổ họng khô khốc của anh,

nhệt độ trong phòng như bị chính sự nóng bỏng ấy khơi lên một ngọn lửa mãnh liệt.

Yết hầu của Ngón Hoa khẽ động dẩy không kìm chế được mà trượt lên trượt xuống liên hồi, trong đầu anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là chiếm hữu lấy thân thể khiêu gợi này của An Di nhưng dường như vẫn còn một rào cản tâm lý nào đó ngăn anh không được tiến thêm bước nữa, anh không muốn sự vồn vã và hấp tấp của mình sẽ dọa cho cô sợ, càng không muốn cô có thái độ tránh né mình. Đang định vùng dẩy thì An Di đột nhiên nhào người lên hôn môi anh. Hai gò má phồng hồng mịn màng kề sát đến, đôi hàng mi cong dài của cô chạm khẽ vào da mặt anh. Dường như tia lí trí cuối cùng của anh cũng đã bị sự ngọt ngào ấy vùi sâu vào trong guồng xoay của dục vọng.

Ngón Hoa đáp lại nụ hôn dịu dàng của An Di bằng tất cả sự cuồng nhiệt và bá đạo của mình, một nụ hôn say đắm như thế giới này chỉ còn lại hai người, không có rào cản cũng chẳng một chút gượng ép hay trốn tránh nào cả, cánh môi anh đào ngọt lịm của An Di cùng bờ môi lạnh lạnh ướt át của Ngón Hoa như quện vào nhau, lưỡi anh thuần thục tách môi cô ra, cùng với lưỡi cô triển miên không dứt, tình yêu sâu đậm lan toả vào tận trong tim.

Qua đi không biết bao lâu, Ngón Hoa thỏa mãn rời môi An Di, cô gấp gấp hít thở, bầu ngực quẫy rữ nương theo nhịp thở phập phồng. Ngón Hoa nhìn cô, ánh mắt thâm tình sâu thẳm chứa đựng một sự chờ mong đầy ẩn ý. Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, bờ môi mỏng dịu dàng lướt qua, trong hơi thở của anh còn vương lại dư vị ngọt ngào của chính cô, anh thì thầm bên tai cô, làn hơi nóng bỏng khiến An Di bất giác rung mình.

“An Di ... Anh muốn em”

Trong không gian tĩnh lặng của căn phòng, An Di như chìm đắm trong mùi hoặc hương quẫy rữ nồng đượm vẩn về nơi đầu mũi, mùi hương ấy từ bao giờ đã khắc sâu vào trong tiềm thức của cô, là thứ mê dược mà cô không tài nào có thể giải được. Trong giờ phút này, tâm trí của An Di cơ hồ chỉ còn là một con thuyền chênh vênh giữa đại dương dấy sóng, mịt mờ như trước mặt bị một màn sương trắng bao phủ. Ý thức chỉ còn sót lại một suy nghĩ cuối cùng ... cô yêu anh. Như một tín hiệu của sự thừa nhận, An Di ngược lên nhìn Ngón Hoa, đầy âu yếm đặt một nụ hôn lên yết hầu của anh, chính là một sự khiêu khích ý nhị cũng là sự chấp thuận vô điều kiện.

Ngón Hoa mỉm cười, hàng mi dài tuấn lãng khẽ run. Bờ môi anh trượt xuống theo cần cổ trắng ngần của cô, lần đến xương quai xanh quẫy rữ mà gầy vò, những dấu hôn đỏ ửng dần xuất hiện trên bờ vai mịn màng của An Di. Ngón Hoa đưa tay kéo phăng đai váy, thân thể nõn nà không một chút tí vết của An Di hiện ra trước mắt anh. Hơi thở của anh càng lúc càng nóng bỏng, càng gấp gấp mang theo dục vọng mãnh liệt tựa hồ như muốn thiêu đốt từng tấc da thịt của cô. Mùi hương thiếu nữ thuần khiết mà quẫy rữ lấp đầy tâm trí anh. Chậm rãi hưởng thụ sự mịn màng và những đường cong mê người, lưỡi anh chu du khắp cơ thể cô, dần dần chiếm hữu sự trong trắng của cô. An Di càng lúc càng đắm mình trong sự dịu dàng chết người ấy, lí trí theo từng nụ hôn bỏng rát kia mà ngày càng trở nên mơ hồ không tự chủ.

Áo lót ren mỏng bị Ngón Hoa hung hăng cời phăng ra, đôi môi tà mị của lại cố ý trêu chọc hai núm hồng đầy đặn trước ngực, đột nhiên bị anh nhây cắn, An Di không nhịn được rên khẽ rên lên một tiếng, bàn tay đặt trên lưng anh vô thức cấu mạnh làm cho móng tay cô như khảm vào da thịt rắn rỏi của anh. Ngón Hoa chợt dừng động tác, anh nhìn An Di bằng ánh mắt chất chứa ý cười.

“Em biết không ... Tiếng rên của em thật sự là một kích tình khó cưỡng”

Dứt lời, Ngón Hoa lại vùi mình vào bầu ngực sữa căng tròn của An Di, còn cô thì e thẹn vùi mặt trong làn tóc mềm của anh, hai cánh tay cô vô thức luồn vào trong áo thun ôm lấy tấm lưng rộng của anh. Tay anh nương theo làn da mịn màng từ từ trượt xuống vòng eo thon thả của cô, ngón tay anh cố tình xoa quanh chỗ rốn An Di rồi đột nhiên tiến xuống luồn vào bên trong chiếc quần lót ren. Bàn tay to lớn củ anh bao trọn lấy một bên mông cô, ác ý xoa nắn. Bàn tay còn lại di chuyển khắp thân thể của cô, thăm dò từng đường cong tuyệt mỹ cùng từng kích điểm mẫn cảm.

Mảnh vải cuối cùng che chắn bị Ngón Hoa cời xuống, thân thể trần trụi không một chút che dầy của An Di thành công nhen nhóm lên dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông trước mặt, ánh mắt rực lửa của anh hết như một con sói hoang đã sẵn sàng chén sạch chủ cừu non mơn mơn dưới thân mình.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể không một mảnh vải của An Di nhưng đây là lần đầu tiên anh được chiêm ngưỡng một cách tuyệt đối, không kìm được Ngón Hoa liền tâm tặc một câu: “Em thật đẹp, cơ thể của em thật đẹp” – Ngón Hoa cất giọng khàn đặc, giọng nói bị nhuộm một tầng dục vọng.

“Anh ... đừng dùng ánh mắt đó nhìn em nữa” – An Di phụng phịu lấy tay che đi điểm nhạy cảm của mình, gương mặt đỏ ửng chỉ biết giấu vào trong chăn cho đỡ ngượng.

Rất nhanh sau đó không cảm nhận được tiếng động gì, An Di lén lút mở chăn ra nhìn thử lập tức bị hoảng hồn. Đập vào mắt cô là cơ thể cường tráng với cơ bắp cuộn cuộn của Ngón Hoa, bờ vai rộng với xương đòn nhỏ cao quẫy rữ, hai hạt đậu căng cứng đo đo, cơ ngực và cơ bụng đốt mắt lại còn thêm đường nhân ngư hằn rõ đầy mê hoặc, bắp đùi rắn rỏi, đôi chân dài kiêu ngạo. Trên người anh chỉ còn độc mỗi một chiếc quần lót boxer, chỗ nhạy cảm đã ‘vương sủng ra trận’ cộm lên to lớn rõ mồn một. An Di vội vàng kéo chăn che mặt lại thở dốc, lại nghe tiếng Ngón Hoa cười mỉ hoặc kéo lấy tay cô đặt lên hông của anh.

“Tự mình làm quen với nó đi, nhất định sẽ khiến em thỏa mãn” – Ngón Hoa đắc ý.

“Anh đừng có nói nữa”

An Di ngượng đến sắp bốc hỏa đến nơi rồi mà Ngón Hoa vẫn ác ý trêu đùa: “Em trốn tránh làm gì, mở chăn ra đi, em nhanh sẽ thích nó” – Không đợi An Di phản kháng, Ngón Hoa đem quần lót của mình từ cời xuống, bàn tay của cô đặt trên hông anh theo đà trượt xuống chạm vào dục vọng không lồ của anh. An Di hoảng hồn rút tay lại liền bị anh kéo tay đặt lên chỗ đó một lần nữa. Một cô nhiệt nóng bỏng truyền đến tay cô. An Di bối rối siết chặt tay khiến Ngón Hoa lập tức đành mặt. Nghe thấy tiếng thở dài đứt quãng của anh khiến cô có chút lo lắng sợ mình làm anh bị đau liền kéo chăn ra nhìn.

Một lần nữa đối mặt với cực đại nóng bỏng của anh, An Di không có cách nào trốn tránh, lại bị ánh mắt nhu tình vạn chủng của anh mê hoặc, bàn tay cô theo sự dẫn dắt của anh chu du khắp cơ thể anh, từng khối cơ bắp chắc nịch, thân hình anh cân đối và hoàn mỹ chẳng khác nào tượng tạc ra, làn da của

anh cũng trắng hồng và mịn màng chẳng thua kém gì cô nhưng lại toát lên một sự nam tính mạnh mẽ riêng biệt. Chỗ nhạy cảm đã vươn lên đầy kiêu ngạo, những đường gân nhạy cảm nổi cộm lên mồn mốt, sự to lớn và hung hăng ấy khiến An Di có chút e sợ.

“Không cần gián tiếp ám chỉ cho anh biết em đang ngưỡng mộ ‘người anh em’ của anh đâu bảo bối à” – Ngón Hoa cười tà mị, anh rất mực đắc ý khi nhìn thấy biểu cảm của An Di.

“Anh mau im miệng cho em” – Anh là tên siêu cấp biến thái, mặt dày không biết ngượng. An Di hận nỗi muốn chặn cái miệng anh lại để anh đừng tiếp tục nói thêm.

Không đợi gì nữa, Ngón Hoa trực tiếp kéo tấm chăn trên người An Di quăng xuống đất. Cả người anh toàn thân cao lớn phủ xuống, đem cô đè dưới thân mình. Hai thân thể trần trụi nóng bỏng áp sát vào nhau, anh như con thú hoang từng bước, từng bước chiếm hữu cơ thể cô, lưu lại trên đó vô số những vết hôn đỏ ửng, hai đỉnh hồng trước ngực cũng liên tục bị anh giày vò đến căng tức khó chịu.

Giữa đùi có cảm giác lạnh lạnh, bàn tay anh đã bắt đầu cuộc hành trình mới, đầy cảm dỗ và hoan lạc. Cô như con thuyền nhỏ vô lực bám víu lấy thân thể anh, còn bàn tay không an phận của anh bắt đầu di chuyển đến vùng đất tư mật của cô, ra sức thăm dò. Cả gan tách hai bắp đùi của cô ra, đem toàn bộ hạ thân của cô mở rộng, trước mắt anh là một tuyệt tác của nghệ thuật, cảnh đẹp trước mắt khiến hô hấp của anh bắt đầu nặng nề bất thường, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Một ngón tay của anh ác ý tiến vào bên trong nơi đỏ hồng cơ mật ấy, đầu ngón tay vô thức chạm vào thành vách mềm mại đầy mẫn cảm. Sự thâm nhập bất ngờ khiến cho An Di giật mình kháng cự, cảm giác nhói nhói cùng kích thích xa lạ khiến cho cô không kiềm được cất tiếng ngăm nga khe khẽ. Ngón Hoa không thể không chế bản thân, yết hầu khó khăn trượt liên hồi. Cảm giác duy nhất của anh là cô quá nhỏ, quá chặt khiến cho anh khó khăn cử động, đó là lần đầu tiên của cô, trong lòng anh dâng trào một sự yêu thương cùng dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

“Ngoan ngoãn thả lỏng một chút, anh sẽ không làm em đau đâu. Nghe lời, ngoan, từ từ hít thở, thả lỏng ra.” – Ngón Hoa vừa nói vừa nhẹ nhàng cử động ngón tay, môi anh ngậm lấy môi cô, từ từ xoa dịu an ủi. Giọng nói thô cát của anh vừa trầm đục vừa khiêu gợi, khơi lên dục vọng thiêu đốt thân thể cô từng hồi.

Ánh đèn trong phòng dịu dịu tôn lên da dẻ hồng hào như một đoá hoa tinh khiết không chút tí vết của An Di, Ngón Hoa bất thành lỉnh rút tay ra, một chút chất lỏng dính dính trên ngón tay khiến cho cổ họng anh càng thêm khô khốc. An Di thờ dãi, cảm giác trống rỗng lập tức giày vò tâm trí cô, bàn tay nhỏ vô thức lần tìm trên cơ thể rắn rỏi của anh, sờ soạng vuốt ve từng khối cơ bắp cường tráng, giờ phút này cô cũng đã bị dục vọng chi phối, cô biết mình cũng khao khát anh, muốn anh chiếm hữu bản thân mình.

Ngón Hoa không nhịn thêm được nữa, anh biết rằng thời khắc này cuối cùng đã đến, anh hiểu rõ cả anh lẫn An Di đều đã sẵn sàng ... cùng nhau trầm luân, cùng nhau hoà hợp. Ánh mắt Ngón Hoa chứa đựng ngọn lửa ham muốn, còn đôi mắt An Di tựa hồ chìm trong một màn sương mờ mịt.

“Hãy cho anh ...” – Trao cho anh thân thể của em, để anh trở thành người đàn ông duy nhất của cuộc đời em, để anh yêu thương em, bảo bọc cho em suốt quãng đời còn lại của mình.

Vừa dứt lời, Ngón Hoa thu tay lại, hai bàn tay to lớn giữ chặt thắt lưng của An Di, động thân một cái thật mạnh đưa thắt lưng tới, cực đại nóng bỏng hung hăng tiến vào, tạt trong sâu thẳm của cô, vượt qua rào cản duy nhất và cuối cùng. Sự thắt chặt gắt gao của An Di khiến Ngón Hoa khó lòng trụ nổi, sự to lớn của anh hiển nhiên cô cũng sẽ không thể dễ dàng tiếp nhận, mà anh cũng bị chính sự chặt chẽ của cô giày vò đến cực hạn. An Di mím chặt môi, mồ hôi trên trán lấm tấm rịn ra, hai đầu mày nhíu chặt, thân thể đau đớn như bị xé làm đôi, mà cứng đờ bất động, mười đầu móng tay khảm sâu vào tấm lưng trần của anh, nước mắt đau đớn thì nhau rơi xuống thấm ướt một khoảng ga giường. Giây phút đó anh cũng như chết lặng nhìn người con gái dưới thân mình đang chịu đựng sự đau đớn cùng cực. Ánh mắt nhu tình cảm kích cùng sự yêu thương vô bờ bến anh dành cho cô vào giờ phút này không có thứ tình cảm nào có thể sánh được.

“Bảo bối ngoan ngoãn chịu đau một chút, nhanh thôi sẽ cảm thấy rất tuyệt vời.” – Ngón Hoa dịu dàng hôn lên khoé mắt ướt ướt của cô, hôn lên những giọt nước mắt minh chứng cho sự trưởng thành của cô.

An Di uỷ khuất cắn vào bả vai của anh lưu lại trên đó một dấu răng thật đậm: “Tuyệt vời cái khi nhà anh, tại sao đều là lần đầu tiên nhưng chỉ có em là đau đến chết như vậy”

Ngón Hoa dờ khóc dờ cười vuốt ve gò má mẫm mĩm của An Di: “Anh cũng rất đau, đau ở đây này” – Anh kéo tay An Di đặt lên chỗ ngực trái để cô cảm nhận rõ được nhịp tim đang rất hỗn loạn của mình, đúng vậy, anh rất đau lòng. Nhưng mà có trời mới biết được anh còn một chỗ rất đau nữa, chính là chỗ bị sự chặt chẽ của cô thắt lại mà đau, nhưng cũng không hẳn là đau, có lẽ đó là một loại cảm giác thành tựu chinh đoạt.

An Di dần dần điều chỉnh lại nhịp thở, Ngón Hoa cũng dần lấy được cảm xúc ... Chính là lúc này. Ngón Hoa động thân rút lấy cực đại nóng bỏng của mình trở ra, một dòng máu đỏ chảy xuống tạo ra những vết đỏ thẫm loang lổ trên ga giường, hệt như màu đỏ của những đoá hồng nhung, biểu tượng của sự thuần khiết cũng là tình yêu sâu đậm của cả hai người, sự trân quý mà anh dành cho An Di.

Một lần nữa tiến vào, cùng với sự xoa dịu của Ngón Hoa, thân thể của An Di dần dần thả lỏng, cảm giác đau đớn qua đi, một hồi tê dại cuồng nhiệt liền ập đến, nhận ra được sự biến chuyển trên gương mặt sớm đã bị tình dục nhuộm đỏ của cô, anh bắt đầu một đợt tấn công mới, tăng tốc vận động thắt lưng. An Di vô lực ôm lấy vai Ngón Hoa thật chặt, cảm giác anh ở bên trong cô càng lúc càng to lớn và vững mạnh, hai chân vô thức bấu víu vào hông anh khiến cho sự tiếp xúc giữa hai người càng thêm chặt chẽ.

Bộ ngực căng tròn đầy đặn của An Di nương theo động tác của Ngón Hoa mà phập phồng co thắt, môi anh lại không nhân nhượng lưu lại vết hôn khắp người cô, hai bàn tay phủ lấy hai cánh mỏng của cô mạnh bạo xoa nắn, đem cơ thể cô dán chặt vào cơ thể mình, từng đợt vận động của anh đều dẫn cô đến tận cùng khoái lạc, anh quá hung dữ, quá mạnh mẽ, được thỏa mãn dục vọng khiến anh càng điên cuồng chiếm hữu cơ thể cô.

Ngón Hoa chậm rãi cúi xuống, đặt lên vành tai nắn cảm của An Di một cái hôn nhẹ nhàng, hơi thở trầm đục phả vào tai cô: “Anh yêu em, bảo bối anh yêu em”

An Di lúc này như đang lưu lạc giữa đại dương mênh mông, từng đợt tiến công cuồng dã của Ngôn Hoa khiến cho thân thể cô rã rời vô lực chỉ biết bám vào anh mà buông thả bản thân. An Di trầm giọng đáp lại nhỏ xú: “Ngôn Hoa, Ngôn Hoa ... em yêu anh” – Giọng nói dịu nhẹ như tiếng suối chảy bên tai, cô ngọt ngào gọi tên anh khiến cho từng tế bào trong cơ thể anh căng cứng điên cuồng, cơ hồ muốn đem bản thân cùng cô hoà làm một.

An Di những tưởng anh sắp dừng lại nhưng Ngôn Hoa lại vồn vã bắt đầu trận đánh mới, từng đợt sóng mạnh mẽ tiến vào, An Di mệt mỏi sắp ngất đến nơi. Ngoài kia biển đêm dạt dào xô vào bờ cát, trong phòng nồng đượm sắc xuân, tiếng thở trầm đục mang dư vị tình dục, tiếng thân thể va chạm vào nhau, tiếng ngâm nga khe khẽ đầy thoải mái. Lần thứ ba anh tham lam vận động kịch liệt, đến cuối cùng, Ngôn Hoa dừng lại, về mặt căng thẳng cực độ, An Di cũng cứng đờ cả người, bàn tay dùng hết sức lực còn lại bầu chặt lấy vai anh. Ngôn Hoa gồng người ấn mạnh hông lần cuối, tiếng rên đầy thoải mái kéo theo là tiếng thở dài của cả hai người. Một dòng nhiệt nóng hổi bắn vào nơi sâu thẳm trong cơ thể An Di, Ngôn Hoa cuối cùng cũng chịu dừng lại, thân hình to lớn nằm đè trên người An Di cùng cô thở dốc.

Cao trào qua đi, An Di mệt mỏi chỉ muốn ngủ ngay lập tức, Ngôn Hoa thì khác, dường như dục vọng mãnh liệt vẫn chưa được phóng thích hết, anh khẽ động người, vật to lớn bất thường vẫn còn ở trong người An Di vừa mới ỉu xìu giờ đã nhanh chóng căng cứng trở lại.

“Sao anh còn chưa đi ra” – An Di cả kinh lờm ngáy Ngôn Hoa.

“Gửi tạm một chút” – Ngôn Hoa cười tà mị nhìn An Di không chớp mắt, dục vọng dần dần lại được khơi lên.

“Em sắp không chịu được rồi. Nhanh lên, đi ra ngoài cho em” – An Di không còn một chút lực vận vẹo thân mình.

Ngôn Hoa cảm thấy mình không được rồi, sự kháng cự hời hợt của cô càng làm cho ngọn lửa trong anh dần nhen nhóm trở lại: “Anh chỉ để đó thôi, không động nữa, em mệt thì ngủ đi.” – Ngôn Hoa dịu dàng trấn an.

“Hứa đấy. Em mệt như chết đi sống lại vậy” – An Di mơ màng thiếp đi, thế nhưng chưa kịp chìm vào giấc ngủ thì vật không an phận dưới hạ thân lại bắt đầu ngo ngoáy chuyển động.

Ngôn Hoa vận sức ra vào, An Di nhũn chặt mầy kháng cự nhưng vô ích chỉ còn biết bám vào anh mà mặc cho anh tiếp tục giày vò, cánh môi đỏ lí nhí mấp máy: “Đồ lưu manh, hứa không giữ lời”

Ngôn Hoa đáp lại, giọng nói khàn đi vì dục vọng: “Ồ trên giường thì quân tử cũng trở thành lưu manh cả thôi, lúc này mà còn giữ lời hứa thì anh thật có lỗi với bản thân mình, à quên nhắc với em một điều, đừng nên tin tưởng đàn ông, nhất là lúc ở trên giường”

Vừa dứt lời Ngôn Hoa liền điên cuồng lướt động, An Di sau đó vô cùng mệt mỏi mang thân thể đau nhức chìm vào giấc ngủ ... Còn Ngôn Hoa, có trời mới biết, cảm giác hoan lạc này tuyệt diệu biết nhường nào, anh thăm mắng chửi bản thân sao lại bỏ lỡ khoảnh khắc này quá lâu. Nếu từ đầu anh biết cơ thể cô lại mê người như thế, dư vị tình dục lại thoải mái đến thế thì liệu anh có thể nào đợi được đến ngày hôm nay không ... chính anh cũng không thể trả lời câu hỏi của chính mình.

Buổi sáng khi An Di thức dậy, sau lưng cô là một vòm ngực ấm áp vững vàng, Ngôn Hoa vòng tay ôm lấy eo cô ngủ rất say, cô khó khăn xoay người lại đối mặt với anh, An Di dễ dàng cảm nhận được cơ thể mình rụng rời như mọi bộ phận đều muốn tự rã nhau ra vậy.

Đưa bàn tay nhỏ lên vuốt ve hàng mi dài của anh, đây là điều cô vẫn hay làm mỗi sáng thức giấc, nhìn gương mặt tuấn lãng đối diện, cô nhớ rõ từng chi tiết của cuộc hoan ái đêm qua, nhớ rõ anh từng bước từng bước chiếm hữu cô, càng nhớ rõ sự mạnh mẽ và cuồng nhiệt của anh. Trong tim có một dòng mật ngọt dần tan chảy. Cô biết mình yêu người đàn ông này, cả cuộc đời còn lại cũng chỉ yêu anh mà thôi.

“Nhìn nữa thì phải trả phí đấy” – Ngôn Hoa cất giọng nhàn nhạt mang rõ ý cười.

“Xất, không có tiền, miễn trả” – An Di hất cằm vênh mặt.

“Không có tiền cũng không sao, lấy thân báo đáp càng tốt” – Nói rồi Ngôn Hoa nhấc tay đặt lên một bên đùi đàn của An Di, có ý xoa nắn. Hạ thân áp sát lại, vừa cọ xát vừa giễu võ giương oai cho ‘người anh em’ của mình.

An Di liền bị anh dọa cho tỉnh cả ngủ, muốn nhắc người trốn tránh lại bị anh càng kéo lại gần hơn. Cô đứng là bị dục vọng không giới hạn của anh làm cho sợ run người rồi: “Tha mạng, mau tha mạng, anh làm sao lại có sức dai như vậy chứ? Mới sáng sớm ...”

Ngôn Hoa đắc ý cười vang: “Thường xuyên vận động, thân thủ bất phạm, sức lực dẻo dai. Em cũng phải chăm vận động vào để luyện sức bền, vậy nên bây giờ chúng ta hãy ‘vận động’ một chút đi”

An Di càng tránh càng chạy không thoát, cả người bị anh lật nhào đè xuống, thêm một trận hoan ái buổi sáng qua đi. Cả người An Di như sợi bún nhào nhoecht chỉ biết nương theo từng động tác như vũ bão của Ngôn Hoa.

Đến tận giữa trưa mặt trời đã lên cao vút, kích thích qua đi, Ngôn Hoa thoải mái bế cục thịt nhỏ mềm mại là An Di sớm đã bị anh giày vò không còn chút sức nào đi vào nhà tắm. An Di trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh bị Ngôn Hoa đặt nằm trong bồn tắm đôi rồi bản thân anh cũng bước vào trong, đây là lần đầu tiên anh cùng cô ... tắm. Ngôn Hoa có chút ngăn người nhìn cơ thể trắng nõn khắp nơi đều là dấu hôn chi chít của anh. An Di như vậy khiến trong lòng anh vừa cảm động lại vừa xót xa. Dịu dàng mở nước ấm vào bồn, mang sữa tắm pha đều rồi bàn tay anh bắt đầu xoa loạn khắp người cô, vẫn là khó lòng kiềm được bản thân, Ngôn Hoa cố gắng khắc chế bản thân, sau khi tắm rửa sạch sẽ anh lại cẩn thận quấn cô trong khăn đem trở lại giường.

An Di từ đầu đến cuối ngủ say như thể nếu đất trời sụp xuống cô cũng không màng tới vậy, chắc chắn là vì cô biết bên cạnh cô có Ngôn Hoa, anh sẽ vì cô mà chống đỡ cả thế giới này. Mà Ngôn Hoa cũng chẳng buồn muốn dậy, thay đồ xong anh cũng thuận thể nằm bên cạnh ôm An Di vào lòng rồi ngủ luôn

đến tận đêm tối.

Ngôn Hoa ngược nhìn đồng hồ thấy đã tối bằng, ngày chủ nhật của anh và cô chính là ôm nhau ngủ cho hết trọn một ngày. Lúc này đây anh phải thức dậy chính là để giữ đúng lời hứa với An Di, đối với anh, việc học hành của cô cũng quan trọng như của anh vậy.

Thận trọng chuẩn bị bài thuyết trình chuyên ngành của ngày mai cho cô, lạch cạch đánh máy suốt hơn hai tiếng liền, sau đó đặt vé máy bay vào sáng sớm rồi đi chuẩn bị một vài nguyên liệu cho buổi sáng. Cuối cùng là trở lại giường ôm bảo bối của mình đi ngủ.

Tiếng chuông báo thức inh ỏi kéo An Di từ trong cơn say ngủ trở lại, ngăn người nhìn con số hiển thị trên màn hình điện thoại, chợt nhận ra mình đã ngủ đến trời xoay đất chuyển cũng không hay biết gì, An Di hôn chụt lên môi Ngôn Hoa rồi cầu vào vai anh đánh thức anh dậy, sau đó vội vội vàng vàng nhắc cơ thể vẫn còn mệt rã rời của mình chạy vào nhà tắm. Ngôn Hoa trở người vài bận rồi cũng thức dậy mò vào bếp chuẩn bị bữa sáng đơn giản cho cả hai người.

Lúc An Di quần khăn trở ra thì Ngôn Hoa vẫn điềm nhiên ngồi trên giường xem tạp chí, anh còn thờ dãi nghiền ngẫm đúng là con gái thật đúng là chúa lè mề, bản thân thì rất vội nhưng mỗi chuyện đi tắm thôi đã ngốn lấy không ít thời gian, anh chuẩn bị xong bữa sáng mà An Di thì vẫn lục đục trong nhà tắm mãi chưa ra. Lúc trở ra thì bộ dạng hốt hải như vớ phải bóng, An Di không thèm đếm xỉa đến anh trong đầu chỉ lo nghĩ đến bài thuyết trình của mình mà thôi.

“Tại anh, tại anh hết cả, hại em quên mất mình còn phải làm bài nữa. Xong đời em rồi” – An Di mếu máo chùng sắp khóc đến nơi. Anh không đáp gì chỉ nhếch môi cười đặt lên trán cô một cái hôn rồi bỏ đi vào phòng tắm. Nhưng cuối cùng An Di cũng biết vì sao Ngôn Hoa lại bình thản đến như vậy, mặc dù không chấp thuận việc này cho lắm nhưng cô cũng cảm thấy rất biết ơn anh đã không quên mà giúp cô làm sẵn bài thuyết trình này, còn đặt biệt dùng giọng văn của cô cùng tư duy và lí luận của chính cô chứ không cứng nhắc áp dụng nguyên tắc cá nhân của mình vào trong đó.

Có tiếng mở cửa phòng tắm, An Di quay sang định nói gì đó thì sượng mặt, hai gò má đỏ ửng lên.

“Em cảm ơn anh. Nhưng mà sau này đừng ... đừng ... Áááááá ... Sao anh không mặc đồ vào?”

Ngôn Hoa từ trong nhà tắm bước ra, cả người ướt rượt, nước từ trên vai nương theo từng đường nét rắn rỏi chảy dọc xuống ... chỗ nhạy cảm buông thõng không hề che đậy dung đưa qua lại đập ngay vào mắt An Di, cô liền im bật ngượng ngịu xoay mặt lại.

Ngôn Hoa buồn cười tiến lại gần, vò đầu mấy cái anh làm nước bắn đầy lên người An Di khiến cô bức dọc quay lại lườm mình: “Sao rồi, đã ‘dùng’ thuần thực rồi vẫn còn thấy ngượng sao? Em nên tập quen dần đi là vừa, vì anh không có ý định giữ thân trước mặt bà xã của mình đâu”

“Đồ mặt dày không biết ngượng nhà anh, mau đi mặc quần áo vào cho em” – An Di mím môi hét lên và quay đi.

“Tuân lệnh bà xã” – Ngôn Hoa đến va li hành lí lấy quần áo. An Di vẫn chưa kịp thích ứng với sự thân mật quá mức này, vừa ngượng lại vừa thẹn mãi không dám quay lại nhìn lần nữa. Thế nhưng khăn bông quấn quanh người cô bị anh từ phía sau giật lấy, An Di không kịp ngăn thế là hai cơ thể trần trụi đứng nhìn nhau như trời trồng.

An Di thẹn chín mặt lại hét to: “Anh đang làm gì vậy?”

“Mặc quần áo cho em” – Ngôn Hoa mặc nhiên mỉm cười đưa đồ lót cho An Di.

“Ý em là anh đi mặc đồ của anh cơ” – An Di hét lời đành ngượng ngùng đem quần áo ôm vào trong nhà tắm mặc vào.

“À ... ra thế” – Ngôn Hoa ậm ừ cười nhạt.

An Di thay đồ xong thì Ngôn Hoa đã áo sơ mi trắng, quần Âu thẳng thớm, tóc chải tươm tăt, giày da bóng loáng ngồi sẵn trong phòng ăn. Cô bắt mắt cắt giọng: “Anh mặc quần áo cũng nhanh thật đấy”

“Không chỉ mặc mà anh cởi quần áo cũng rất nhanh nữa” – Ngôn Hoa mỉm cười đầy ẩn ý.

“Đồ lưu manh háo sắc” – An Di ném cho anh một cái nhìn sắc lạnh rồi ngồi xuống bên cạnh thưởng thức bữa sáng. Cả người vẫn đau nhức ê ẩm chưa thôi.

Ngôn Hoa nhìn thấy vừa xót An Di vừa giận bản thân mình không biết tiết chế, nựng hai gò má của cô, anh dịu dàng an ủi: “Lần sau anh sẽ không háu ăn như vậy nữa. Xin lỗi em!”

“Anh đừng nói nữa” – An Di thẹn thùng cúi mặt tiếp tục ăn. Ngôn Hoa thì vô cùng vui vẻ nhìn An Di đến quên cả trời đất.

Tạm biệt cát trắng, biển xanh và nắng vàng cùng những kỉ niệm ngọt ngào say đắm. Ngôn Hoa giao Happy lại cho nhân viên đưa về còn mình thì ôm eo An Di nhàn nhả leo lên thủy phi cơ trở lại Male để lên máy bay cùng cô về Mỹ.

Chuyến du lịch cầu hôn cùng đêm hoan lạc đầu tiên. Maldives – Một bước đến thiên đường.

*13000 chữ. Vẫn phải tiếp tục nợ lại hôn lễ cùng thành viên nhỏ trong gia đình đến chương sau. Cảnh H thoả lòng các bác nhưng em thì phải thức trắng mấy đêm cơ. Không phải là mất mấy đêm để viết mà là viết được một lúc lại bị bản loạn chẳng biết viết tiếp cái gì. Sau này chắc phải treo biển đề “Đang viết H, miễn làm phiền” thì họa may không bị gián đoạn. Mà thôi đi học bài, mai là em cũng lên thốt với bài kiểm tra Hoá đây, nói cho ba hoa một tí là em cũng

dở Hoá y chang bạn An Di cơ mà bạn í còn có anh giáo Ngôn hắc ám kèm cặp còn giáo viên Hoá của em là một người phụ nữ dịu dàng như nước, cô chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở rồi thì cô ra sao cũng chẳng sao cho nên em thực thấy tiếc nuối cho bản thân. À quên đừng ném đá em đăng bài ba bốn giờ sáng. Em thức đêm đấy ạ chứ không phải ém hàng đâu. Bye bye ạ !!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tình Nhân Cuối Cùng

... Em có thể để anh bước vào cuộc đời mình. Nhưng xin anh giữ đúng lời hẹn ước. Em chẳng cần là người anh yêu nhất, chỉ cần là người cuối cùng bên anh, là tình nhân cuối cùng của đời anh. Về sau sẽ không còn ai khác. Cho dù anh từng yêu bao người, nhưng nhớ bao người, mọi chuyện đều đã là quá khứ. Cảm ơn bọn họ đã làm phong phú thêm cuộc đời anh. Quá thật không dễ dàng, cho nên em trân trọng khi gặp được anh ...

[Trích bài hát Tình nhân cuối cùng – Dung Tổ Nhi]

Máy bay vừa đáp xuống sân bay quốc tế Logan vừa kịp lúc sắp vào tiết học đầu tiên, lái xe của Ngôn Hoa đã đợi sẵn đón anh và An Di đến trường đại học. Ngôn Hoa rất nhàn nhã đọc tin tức buổi sáng, ngón tay thon dài của anh khẽ lướt trên màn hình Ipad, thi thoảng anh dừng lại liếc mắt sang An Di đang mãi chú tâm vào bài thuyết trình của mình trên laptop của anh.

Xe vừa đến cổng trường An Di đã vội vội vàng vàng mở cửa chạy thẳng vào giảng đường mà không thèm chào Ngôn Hoa lấy một tiếng, anh hạ kính xe xuống nhìn theo bóng cô dần khuất sau dãy hành lang đông đúc rồi mới ra hiệu bảo tài xế lái xe đến văn phòng làm việc của mình.

Sáng nay Ngôn Hoa không có giờ giảng nhưng anh phải giải quyết đống tài liệu chất cao như núi của mình, lẽ ra nơi anh nên đến là phòng làm việc nằm ở khu Học thuật và Y khoa phía Nam đại học nhưng kể từ lúc thay May tiếp quản thêm khoa Ngôn Ngữ thì anh đã chuyển hẳn sang làm việc tại khu văn phòng Wadsworth House, đây là tòa nhà lâu đời thứ hai trong khuôn viên trường, từng được dùng như trụ sở chính của Tổng tư lệnh Mỹ George Washington. Nơi này gần hơn với khoa Ngôn ngữ của An Di và cũng thường xuyên được cô ‘ghé thăm’ trên danh nghĩa là sinh viên của Ngôn Hoa, điều đó cũng chẳng có gì là lạ bởi hằng ngày đều có nghiên cứu sinh và sinh viên học cao học đến tìm Ngôn Hoa, tuy là bây giờ cùng với danh tiếng và uy tín của mình, quỹ thời gian hạn hẹp của đại giáo sư Ngôn nhà ta đa phần đều dùng nó cho việc hội thảo, diễn thuyết Y học mang tầm cỡ quốc tế, thế nhưng anh vẫn rất nhiệt tình giúp đỡ giải quyết những khúc mắc khó khăn trong học tập và nghiên cứu cho sinh viên của mình, mặc dù thái độ của anh có phần gọi là lạnh lùng và nghiêm khắc nhưng sự tận tâm và chuyên nghiệp của anh thì ai cũng khâm phục và ngưỡng mộ, bởi thế mới nói được làm trò cưng của anh thì cũng thơm lây đôi phần, điển hình chính là Tony, anh ta là người đàn ông được đám sinh viên nữ trong trường rất để tâm, dạo trước đây còn một lần sóng gập đôi anh ta với đại giáo sư mỹ nam Ngôn Hoa, bởi lẽ chỉ có anh là được ưu tiên ‘gần gũi’ và nhận sự quan tâm đặc biệt từ giáo sư và hơn hết là chưa từng thấy giáo sư có quan hệ gần gũi với bất cứ người phụ nữ nào khác.

Mọi khi An Di đến phòng làm việc của Ngôn Hoa hoặc là giúp anh pha trà rót nước hoặc là dùng phần còn lại của căn phòng để giải quyết luận văn của mình còn không thì chính là chiếm dụng phòng nghỉ của anh. Bây giờ anh không đảm nhận khoa Ngôn ngữ nữa mà đã giao lại cho May, sự xuất hiện thường xuyên của An Di ở đây bắt đầu tạo nên những lời đồn thổi, tất nhiên đều là do đám sinh viên hâm mộ của Ngôn Hoa thêu dệt nên hết chuyện này đến chuyện khác, từ sự biến mất của cô giáo trẻ Liz rồi đến chuyện hôn ước và hôn nhân của anh và cô ta, động trời hơn chính là tin đồn An Di quyến rũ anh và anh phản bội Liz, ... muôn vàn kiểu dựng chuyện và buôn chuyện diễn ra như vờ chợ trên diễn đàn trường trong thời gian gần đây. Tuy nhiên người trong cuộc là Ngôn Hoa và An Di lại rất tự nhiên không để buồn đến dư luận bởi lẽ dù có cả gan đến mấy thì đám người rảnh rỗi ấy cũng không dám động đến vị giáo sư mặt lạnh đáng sợ, còn cả cô sinh viên nổi trội ấy nữa, lúc họ còn đang kháo nhau rằng cô dùng nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của mình quyến rũ giáo sư để trục lợi thì cô đã dùng chính sự nỗ lực của bản thân để khẳng định cho họ thấy việc cô có thể đứng trong top đầu của khoa Ngôn ngữ học là hoàn toàn xứng đáng.

Trên bàn làm việc, người trợ giảng kiêm thư kí và trợ lí của Ngôn Hoa đang đầu đầu sắp xếp đống giấy tờ, thấy Ngôn Hoa bước vào thì anh ta kính cẩn cúi chào. Khác với mọi ngày, dù tâm trạng có tốt hay xấu thì Ngôn Hoa chỉ gạt đầu lấy lệ thế nhưng hôm nay từ lúc bước vào đến khi đã ngồi yên vị trên chiếc ghế da lật xem tài liệu, trợ lí đã mấy lần ngắc nhiên khi mà người hiếm khi mở miệng khen ngợi ai đó như vị giáo sư cao ngạo đây lại luôn miệng khen anh làm việc có hiệu suất cao đã giúp đỡ nhiều, trong tiếng lật giấy tờ soạn soạn còn nghe khe khẽ có tiếng huýt sáo đầy vui vẻ và tiếng ngâm nga một giai điệu lạ lẫm nào đó mà anh ta nghe không biết, dễ dàng nhận thấy giáo sư có một sự thay đổi đến chóng mặt, gương mặt nghiêm nghị hiếm khi thấy được một cái nhếch môi thế mà hôm nay lại tươi cười không dứt, còn rất hào phóng cho anh hôm nay được nghỉ sớm, trời ơi quái nhân cuồng làm việc hôm nay có phải đã uống nhầm thuốc không vậy, hoàn toàn trở thành một con người khác.

“Chú Vương phiền chú bảo tài xế chút nữa mang đồ quan trọng đó đến cho tôi” – Ngôn Hoa nói qua điện thoại, tâm trạng phấn khởi biểu lộ rõ qua giọng nói đầy vui vẻ.

“Ý cậu là kế hoạch của chúng ta thành công rồi?” – Quân gia Vương cũng không giấu được vui mừng.

“Đúng vậy, thành công mỹ mãn, đều nhờ công lao của ông, của tên ngọc Hoàng tử và của cả Happy nữa, tôi sẽ ghi nhớ.” – Ngôn Hoa cảm thán.

“Là việc nên làm mà, tôi mừng thay cậu còn không kịp cậu đừng khách khí, tôi sẽ dọn tài xế mang ngay qua cho cậu” – Quân gia Vương nói.

“Cảm ơn chứ” – Ngôn Hoa hài lòng cúp máy.

Cửa phòng làm việc mở ra, An Di ôm laptop và chồng tài liệu dày cộm lúi thúi đi vào, trông cô có phần mệt mỏi và ừ ừ không biết vì sao. Ngôn Hoa rời mắt khỏi giấy tờ nhúu mày nhìn An Di lảng lảng đi rót nước rồi sau đó dốc ngược ba lô tìm thứ gì đó, hai viên thuốc màu trắng đục rơi ra trên mặt bàn thủy tinh, Ngôn Hoa chưa kịp nhìn rõ nhưng đại loại anh cũng đoán ra được đó là thuốc gì, anh nhanh chân rồi ghé đi đến trên bàn tiếp khách giật phăng viên thuốc trên tay An Di và gom luôn một viên còn lại trên bàn vứt ngay vào thùng rác. An Di ngược mặt lên nhìn anh với ánh mắt đầy ngạc nhiên và khó hiểu, cô còn chưa kịp hỏi anh định làm gì thì Ngôn Hoa đã gằn giọng lên tiếng trước.

“Em không biết uống thuốc tránh thai rất có hại cho sức khỏe sao?”

An Di lắp bắp: “Em ... Gia Ân cậu ấy bảo ...”

Ngôn Hoa tiếp lời: “Hai hôm rồi là kì an toàn của em, về sau anh sẽ dùng biện pháp, cấm em không được uống thuốc.”

“Anh ... ngay cả chu kì của em anh cũng nắm rõ?” – An Di tròn mắt nhìn Ngôn Hoa.

Anh bị vẻ mặt ngạc nhiên của cô chọc cười, ngồi xuống bên cạnh cô anh dịu dàng kéo cô ngã vào lòng mình: “Khi nào em mới thôi ngốc đây cô gái nhỏ của anh?”

An Di tựa đầu bên vai Ngôn Hoa, cô đưa tay vuốt ngay hàng lông mày đang nhúu chặt lại của anh rồi mỉm cười: “Em thật sự ngốc vậy sao? Ban sáng còn làm trò cười cho mọi người” – An Di nhớ lại buổi thuyết trình của mình trong lòng lập tức cảm thấy tủi thân cùng bất mãn, lời bàn tán rì rầm cùng những ánh nhìn kì lạ đổ dồn về phía cô, cô đã không thể hiểu nổi thái độ của mọi người cho đến khi bài thuyết trình của mình kết thúc và trở lại chỗ ngồi, Gia Ân đánh bộp vào vai cô và trở tay vào cổ cô mà cười đầy ẩn ý. Sau khi nhìn mình trong gương, chiếc cổ trắng ngần lưu lại mấy vết hôn nhàn nhạt đỏ đỏ nổi bật, cô hận mình không thể đào một cái lỗ để chui xuống ngay lập tức bởi cảm giác vừa thẹn vừa khó xử. Thế là cô bị Gia Ân lôi đi tra rõ ngọn ngành, vừa biết được mọi chuyện cô nàng đã không nhân nhượng mắng cô một tràng rồi còn lôi cả Ngôn Hoa vào mắng, nào là không biết sử dụng biện pháp an toàn, không có ý thức bảo vệ, trước khi cùng Tony đi dùng bữa cô ấy còn dúi vào tay An Di hai viên thuốc rồi bảo cô nhân lúc chưa đến quá 72 giờ phải nhanh chóng uống, An Di ù ừ cạc cạc cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề và một mình lê bước ảo não trở về phòng làm việc của Ngôn Hoa.

Nhìn thấy An Di xoa xoa ở cổ, mấy vết hồng hồng đỏ đỏ chói mắt khiến Ngôn Hoa có chút chột dạ, anh biết ban sáng xảy ra chuyện gì rồi, thảo nào tỉnh thần lúc đi và lúc về lại trái ngược nhau như vậy, anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, cúi đầu khẽ hôn lên chiếc cổ trắng mịn: “Anh biết rồi, mọi việc em làm đều rất hoàn hảo, bài thuyết trình chắc chắn rất tốt mà, em chỉ là cô ngốc của riêng mình anh thôi, còn lại đều ngốc hơn em cả, chỉ tại anh, anh xin lỗi. Bảo bối của anh đừng làm mặt buồn nữa, có thể cười lên cho anh xem không?”

An Di bị Ngôn Hoa hôn đến nhột, bao nhiêu buồn tủi đều bị sự dịu dàng của anh làm cho tan biến cả, cô vòng tay qua cổ anh, chủ động tìm đến làn môi lạnh lạnh của anh đặt lên đó một cái hôn nhẹ. Ngôn Hoa hai mắt sáng ngời, trán anh áp vào trán cô, hơi thở hai người đan cài vào nhau, đôi đồng tử long lanh như ngọc của An Di như có thể thấu được tâm can của Ngôn Hoa, cô thấy được sự chân thành và tình yêu thương anh dành cho mình, biết anh luôn ủng hộ và nhân nhượng nhường chiều mình rất nhiều.

“Tại sao anh chỉ cần một chiếc sơ mi thôi là đã che giấu được toàn bộ dấu vết rồi chứ, thật không công bằng mà” – An Di phụng phịu, cô dám chắc là anh cũng không thua gì mình, hôm qua cô nhớ rõ là trên vai, trên cổ anh đều bị cô giầy vò để lại không ít dấu móng tay lẫn dấu răng, thế mà chỉ cần mặc sơ mi vào, một chút dấu vết cũng không thấy nữa.

Ngôn Hoa cốc nhẹ vào trán An Di, anh nói: “Em còn nhớ là tốt rồi, nhìn đi” – Ngôn Hoa đưa tay mở mấy cúc áo đầu, kéo lệch sang bên phải, một khoảng da thịt rần rỏ lộ ra trước mắt An Di, trên cổ anh, cả bả vai anh còn cả cơ ngực của anh nữa, dấu răng của cô vẫn nhàn nhạt lưu lại đó, anh nói tiếp: “Cún con, mèo con hay là sư tử con, sau này anh nên gọi em là gì đây, vì sao lại cắn anh thành ra như vậy?”

An Di tùm tùm cười, cô lấy tay xoa xoa mấy vết răng trên cơ ngực của anh: “Đáng đời anh, làm em đau”

Ngôn Hoa bắt lấy bàn tay đang ngọc ngậy trên ngực mình của An Di, anh hắng giọng: “Không phải sau đó em rất thoải mái sao? Còn rất hưởng thụ nữa”

An Di bị mấy lời của anh làm cho đỏ mặt tía tai, cô dùng dằng đăm anh: “Đáng ghét, anh mới rất thoải mái rất hưởng thụ đấy, em còn lâu mới thèm”

“Không phải chứ, sao lại như vậy? Lẽ nào anh còn chưa đủ thoải mái em à, không được, nhân tiện anh phải khảo nghiệm lại đã” – Lòng tự tôn của đàn ông bỗng bừng trỗi dậy sau khi bị An Di phủ định, Ngôn Hoa ghi lấy tay cô đè ngược xuống sofa chực hôn.

An Di giật mình tránh né lại bị anh ghi chặt hơn, lần này không để cô thoát, anh hôn cô rất lâu, dây dưa giằng vò cánh môi non mềm mãi đến khi từ ngoài cửa có tiếng gõ vọng lại mới thôi. An Di trừng mắt chạy ủa vào trong phòng nghỉ, Ngôn Hoa như cười như không chỉnh lại quần áo rồi cất giọng mời người bên ngoài vào.

Người trợ lý nhận ra sự ngạc nhiên trong ánh mắt Ngôn Hoa, gương mặt cương nghị của anh thấp thoáng ửng đỏ, anh trợ lý tất nhiên không biết đó là biểu hiện của nụ hôn nhiệt tình vừa nãy của Ngôn Hoa, lại vô tình nhìn thấy thấp thoáng sau cổ áo chưa cài nút của anh một vết răng nhàn nhạt, anh trợ lý vội vàng đánh mắt đi nơi khác, lập tức nhìn thấy trên sofa có một chiếc áo len nữ, mới lò mò đoán ra một chút gì đó, giọng nam trầm trầm của Ngôn Hoa đã vang lên cất ngang dòng suy nghĩ ấy.

“Nói” – Một chữ ngắn gọn đanh thép.

“Giáo sư, ngày mai anh có một cuộc họp khẩn với đại diện viện nghiên cứu T ở San Diego, hình như là chuẩn bị cho tuần hội nghị y học thế giới, phía hiệu trưởng vừa mới thông báo cho tôi. Tám giờ sáng mai.” – Người trợ lý nhanh nhẩu đáp.

“Tài liệu gửi sang mail được rồi, không còn việc gì thì về đi, sau này có thay đổi lịch trình cứ trực tiếp liên lạc qua điện thoại, cho cậu nghỉ sớm rồi thì đừng hoài phí”

Ngôn Hoa vừa dứt lời thì người trợ lý cũng biết ý lập tức rời khỏi, trong lòng anh ta còn cười thầm vì sớm đã hiểu ra nguyên nhân khiến giáo sư hôm nay đột nhiên trở nên vui vẻ lạ thường, thì ra người ta đã đến vận đào hoa rồi, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy dấu tích của phụ nữ trên người vị giáo sư mặt lạnh luôn nhất mực cự tuyệt phụ nữ kia.

Người trợ lý đi rồi, An Di thấp thò đứng nép trong phòng nhìn ra, gương mặt ứng hồng thẹn thùng vì cứ có cảm giác như mình vừa bị bắt gian tại trận vậy.

“Đứng đó làm gì, em tưởng cậu ta thật sự sẽ không biết sao?” – Ngôn Hoa cười mỉm, vẻ mặt của An Di lúc này trông vô cùng đáng yêu. Thấy cô ngập ngừng không muốn ra anh hiểu ngay lý do vì sao đành hạ giọng hoà giải: “Được rồi em đừng có xem anh là kiểu đàn ông lý trí bị dục vọng chi phối có được không? Vừa rồi thật tình chỉ muốn hôn em mà thôi, còn nữa ... đây là văn phòng, không tiện cho lắm. Vậy nên ra đây đi, anh đưa em đi ăn trưa”

“Từ trong suy nghĩ đã không đứng đắn, không trong sáng còn bảo mình không phải” – An Di làm mặt quỷ trên Ngôn Hoa, cô quay lại sắp xếp đồ đạc vào ba lô rồi theo sau anh đi ra ngoài.

Ngôn Hoa có chút ngạc nhiên, đây có thể được coi là lần đầu tiên cô sánh bước cùng anh trong khuôn viên trường với một thân phận khác, trước giờ những người lớn tuổi hơn hoặc ngang bằng vai vế anh mới cùng đi sóng đôi thể nhưng gần đây cô gái nhỏ của anh không biết lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, không sợ những lời bàn ra tán vào mà trực tiếp thừa nhận với cậu thanh niên kia anh là người yêu của cô, bình chân như vại đối với những đồn thổi tiêu cực về mình, hôm nay còn hiền nhiên sánh bước cùng anh. Xem ra điều anh mong mỏi cũng đã đến rồi, giờ thì cô chẳng ngần ngại thì anh cũng không thiết phải gò bó bản thân nữa, nếu cô sớm lấy được dũng khí như thế này thì tốt rồi, hai người cũng chẳng cần phải che giấu chuyện gì, càng không thể xảy ra những hiểu lầm không đáng có kia nữa. Cuối cùng cô cũng đã ngộ ra chân lý rằng những lời nói vô căn cứ của thiên hạ bản thân ai cũng chẳng thể nào tránh khỏi dù muốn dù không, điều nên làm chính là thẳng thắn đối mặt với nó, tự tin lấy bản thân ra chứng minh giá trị tồn tại thực sự của mình. Anh đã đợi lâu lắm rồi ngày công bố cho cả thế giới này biết cô là của anh, là người con gái anh yêu thương nhất, dù cô có là ai, là người con gái yếu ớt hoảng sợ mũi lòng giúp đỡ anh khỏi tai nạn xe, là người học trò nhỏ vừa bướng bỉnh nghịch ngợm vừa xinh xắn đáng yêu, là nàng thiếu nữ u buồn của tiết trời Luân Đôn lạnh giá hay bất luận là cô sinh viên chưa hẳn trưởng thành nhưng lại rất hiểu chuyện và chính chắn của hôm nay thì đều chứng minh được một điều là anh yêu cô, yêu con người nhân hậu và tình cảm thuần khiết của cô, dù cô có là ai đi chăng nữa thì trong lòng anh cô vẫn luôn là một bảo vật bé nhỏ quý báu để anh dùng cả tấm chân tình để bảo vệ và thương yêu, thật may là sau bao nhiêu chuyện xảy ra cuối cùng ngày này cũng đến.

Ngôn Hoa đắc ý mỉm cười với suy nghĩ của mình, xắn lại tay áo lên để lộ ra bắp tay rắn chắc, anh nhích người lại gần An Di, cánh tay luồn qua hông choàng lấy eo cô rồi thân nhiên bước tiếp. Cô ngạc nhiên khựng lại nhưng liền bị nhịp bước nhanh của anh kéo đi tiếp, hiểu ra ngụ ý của anh nhưng tất nhiên sẽ không tránh khỏi ngượng ngập, nhất thời cô cũng không biết nên làm sao cho phải chỉ biết lặng lẽ bám theo anh đi đến tận cổng lớn, chiếc BMW quen thuộc nhìn thấy hai người thì từ trong ngõ rẽ được tài xế đánh tay lái chạy thẳng ra đón.

Cửa xe đóng âm lại kéo An Di ra khỏi những suy nghĩ ngổn ngang, cô còn chưa kịp thích nghi với cái nhìn chăm chú và những lời xì xào to nhỏ suốt quãng đường từ phòng làm việc của Ngôn Hoa ra đến tận cổng, cô biết lần này cả cô và anh đều đã hạ quyết tâm rồi, dù gì thì đây cũng không phải là một đất nước bảo thủ cho nên tình cảm thầy trò cũng chẳng lấy gì làm lạ đối với họ, có chăng chính bởi sự ưu tú của Ngôn Hoa, nhưng cô tin là mình đủ tư cách, cô đã cố gắng rất nhiều để chứng minh bản thân, cô sẽ không để họ vì bất cứ điều gì lại nghi ngờ nhân phẩm và năng lực của cả cô và anh, hai người xứng đáng với tình yêu này.

“Sao rồi, công tác tư tưởng đã xong chưa đại tiểu thư, giờ thì nói xem em muốn ăn gì?” – Ngôn Hoa chưa hề rời mắt khỏi An Di, bộ dạng suy nghĩ tập trung nhăn mặt nhủ mảy của cô khiến anh cảm thấy rất trẻ con và buồn cười.

“Ăn thịt anh đấy, thật là muốn đem anh nuốt luôn vào trong bụng” – An Di lườm ngược.

Ngôn Hoa bật cười thành tiếng: “À ra là thế, vậy anh có nên bảo tài xế bây giờ về thẳng nhà luôn không? Để em có thể triệt để thịt anh, muốn ăn bao nhiêu cũng được, anh sẽ phục vụ tận tình”

An Di cuộn tay thành nắm đấm dí trước mặt Ngôn Hoa: “Anh là tên mặt dày”

Xe dừng lại trước một nhà hàng Pháp nằm trên đường Walden, Ngôn Hoa và An Di dùng bữa xong thì anh nhận được điện thoại của Trịnh Phong thông báo rằng lễ cưới của anh ta đã định xong ngày và mời hai người hôm đó đến dự, vừa hay trước dịp Tết âm lịch vài ngày nên anh và cô cũng tiện sắp xếp hơn. Nghe việc An Di trông có vẻ rất háo hức, cũng chẳng còn bao lâu là đến ngay thôi, lại có thể về nhà thăm mọi người rồi, còn nữa việc nhận lời cầu hôn của Ngôn Hoa vẫn còn chưa dám nói cho ai biết, cô định bụng đến lúc đó sẽ thừa chuyện với cả nhà luôn.

Ngôn Hoa gọi điện bảo trợ lý sắp xếp thời gian biểu và xin nghỉ phép với phía nhà trường, con người cuồng công việc như anh trước nay chưa hề hoài phí bất cứ ngày phép nào thế mà từ lúc ở bên An Di anh lại cảm thấy thối mác vì sao trước kia anh có thể sống nhạt nhẽo như vậy chứ, bây giờ anh đều tận dụng trọn vẹn ngày nghỉ và ngày phép ở bên cạnh cô.

Dùng bữa xong trở lại trong xe, An Di cứ nghĩ tiếp theo là về nhà nhưng hình như hướng xe chạy là ngược lại với đường về nhà, nhận ra sự ngạc nhiên của cô, ánh mắt Ngôn Hoa lướt qua gò má phụng phịu của cô, xoay mặt cô lại đối diện với mình.

Ánh mắt anh nhìn cô trông đợi, giọng anh trầm trầm êm ái vang lên: “An tiểu thư, em phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình đi chứ”

An Di vẫn chưa tiêu hoá nổi câu nói khó hiểu của Ngôn Hoa thì anh đã lôi ra từ trong túi áo một chiếc hộp nhưng màu xanh có đính một chiếc khoá nhỏ bằng bạc sáng bóng. Anh bật chiếc khoá ra, vật ẩn trong đó xuất hiện lấp lánh và bắt mắt. An Di chợt thấy cay cay sống mũi, bên trong đó là một đôi nhẫn

bạch kim không quá cầu kì phức tạp với những đường cắt xoắn được nhấn bằng viên đá quý màu lam nhạt trông rất tinh tế và trang trọng, bên trong thân nhẫn được khắc tên của cô và anh.

Ngôn Hoa nói: “Đây là nhẫn cưới, anh không nghĩ là sẽ dùng nó sớm như vậy nhưng mà biểu hiện của em cho anh biết là đến lúc rồi. Đừng cứ mãi nghĩ cho người khác, em xem đi lúc em nghe tin lễ cưới của Trịnh Phong thì cười tươi thế nào? Có nghĩ cho cảm nhận của anh hay không đây? Anh đồng ý đợi em tốt nghiệp xong mới kết hôn nhưng mà sáng nay anh chợt đổi ý rồi, sợ em chạy mất cho nên bây giờ chúng ta đi đăng kí kết hôn đi!” – Ngôn Hoa bất chợt cười gian xảo: “Sau khi cướp mất sự trong trắng của anh thì thiết nghĩ em nên cho anh một danh phận đi chứ?”

An Di nghe anh nói xong thì vừa cảm động vừa buồn cười, viên mắt đã đỏ hoe thế mà khoẻ môi vẫn cong lên cười rõ tươi, lúm đồng tiền sâu hoắm trông đáng yêu không tả nổi. Ngôn Hoa đóng hộp nhẫn cho lại vào túi rồi vuốt má An Di cưng chiều.

“Sao rồi, chấp nhận bồi thường thiệt hại cho anh rồi chứ, phải cho anh một danh phận đường hoàng đấy, sau này đừng hòng trốn đấy nhé, có đến chân trời góc biển anh cũng tìm em đòi nợ”

An Di bĩu môi tựa đầu vào vai anh: “Em chưa từng gặp người đàn ông nào nói điều đến vậy mà không biết ngượng như anh, cứ như em thật sự cướp mất sự trong trắng của anh vậy, đồ lưu manh, em chưa nói là đồng ý đâu đấy”

“Còn không phải thế thì là gì, không phải em cướp thì ai vào đây? Hai mươi tám năm gìn giữ chi đợi em đến rồi cướp đi thôi, bây giờ cướp được rồi thì đừng mong phải bỏ trách nhiệm, em không đồng ý thì cũng không còn cách nào khác” – Ngôn Hoa điềm nhiên đáp, người tài xế từ nãy giờ bất đắc dĩ phải chứng kiến một màn đấu khẩu vừa trẻ con vừa ấu trĩ của hai người trưởng thành phía sau khi nghe được câu nói này cũng không nhịn được mà phì cười, lại nghe được tiếng Ngôn Hoa hần giọng thị uy liền vờ như không biết gì mà tập trung lái xe.

An Di thờ dãi: “Rốt cục thì mặt anh dày cỡ nào?”

“Muốn biết thì tự em kiểm tra đi, hôn anh một cái thì biết ngay mặt anh dày cỡ nào thôi” – Ngôn Hoa áp má lại gần An Di liền bị cô lê lưỡi đẩy ra.

“Thật không biết nếu đám người hâm mộ anh mà biết đại giáo sư nhà ta thực ra là một tên vô lại thì sẽ ra sao đây?” – An Di kêu ca.

“Không sao, vì bây giờ họ còn có việc thú vị hơn so với việc này để buồn chuyện rồi. Hơn nữa anh cũng chỉ vô lại với mỗi mình em thôi” – Ngôn Hoa điềm nhiên đáp.

An Di thắc mắc: “Chuyện gì còn thú vị hơn cả việc này nữa?”

Ngôn Hoa lấy điện thoại trong túi ra đăng nhập vào blog của mình, dòng trạng thái mới nhất vừa được anh đăng tải sáng nay chính là ảnh chụp lại đôi nhẫn cưới của họ cùng với chú dẫn “Mr & Mrs. Ng”. An Di xem rồi ngồi đàn ra đây, lúc rồi khỏi trường còn dắt díu nhau trước sự ngạc nhiên của dân tình hoá ra anh đã sớm công cáo thiên hạ rồi, thật không thể coi thường tốc độ làm việc của anh. Cầu hôn, đêm đầu tiên rồi cả đăng kí kết hôn nữa, chỉ còn thiếu mỗi hôn lễ nữa thôi, người đàn ông này thật sự sợ cô chạy mất đến vậy sao? Nhưng mà xem ra cô không có cơ hội đó rồi, điều quan trọng bây giờ là cô không biết ngày mai làm sao vác mặt đến trường đây ...

“Xong rồi anh nhìn xem đồng bình luận đang tăng lên theo giây của mình đi” – An Di vờ mở hời nhìn màn hình đang tự động cuộn lên sau mỗi bình luận trên điện thoại của Ngôn Hoa.

Ngôn Hoa cúi đầu nhìn An Di: “Bọn họ thích tám chuyện của người khác thì cứ để mặc họ, điều em nên làm bây giờ là giữ trạng thái thật tốt đợi chút nữa làm Ngôn thiếu phu nhân của anh đi.”

An Di hiểu kì hời: “Mà anh này, anh đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy cả rồi à? Tự dung dùng một cái em còn chưa kịp nghĩ xong nữa mà anh đã dùng tốc độ phản lực lo xong tất cả rồi?”

“Tất nhiên, anh đã mất cả buổi ngồi trong văn phòng lãnh sự quán làm đủ mọi chứng thực giấy tờ từ rất lâu rồi, chỉ cần đợi đến lúc là bắt cóc em mang đi đăng kí kết hôn thôi, bây giờ đến rồi” – Ngôn Hoa thật muốn nói cho An Di biết mọi thủ tục đã được anh lo xong đâu vào đấy kể từ lúc cô mới sang đây rồi cơ.

Cục Dân chính Mỹ buổi chiều hứng nắng, Ngôn Hoa và An Di đan tay nhau đi vào bên trong, một đôi nổi bật thu hút không ít ánh nhìn của những người xung quanh, anh cao ráo, tuấn tú với mái tóc rẽ ngôi và sơ mi trắng với quần Âu lịch lãm và giày tây sáng bóng, cô dịu dàng đáng yêu trong chiếc áo len màu hồng phấn cùng với chân váy màu kem ngọt ngào và giày bệt đơn giản, cả hai đều toát lên một nét đẹp của người phương Đông thuần túy nhưng không kém phần sang trọng. Nhan sắc nổi bật đồng nhất của cả hai càng khiến người khác ngưỡng mộ hơn, nếu không nói ra chắc chắn cũng không ai biết được họ cách nhau tận tám tuổi và cô chỉ mới vừa tròn hai mươi thôi, một giáo sư tiếng tâm của đại học Harvard cùng một cô sinh viên chuẩn bị bước vào năm ba. Có người nhận ra anh nhưng lại không biết cô gái xinh đẹp trẻ trung đi cùng là ai, họ nhỏ tiếng kháo nhau, anh không để tâm mà dắt tay An Di đi đến khu ghế ngồi đợi đến lượt mình.

Từ lúc đợi cho đến khi làm xong hết tất cả mọi thủ tục An Di đều cứ ngỡ như mình đang nằm mơ vậy, một giấc mơ rất đổi chân thực và bình dị, quãng đường cùng anh trải qua những thăng trầm của tình cảm giờ đây được gói gọn trong giấy chứng nhận kết hôn với hai con dấu đỏ vừa được ấn định, cô mới bản anh một bản vậy là hai người chính thức trở thành vợ chồng rồi sao, đây chính là cái kết viên mãn trong câu chuyện cổ tích của hai người phải không, An Di thật sự cảm động, ngồi trong xe trở về tay cô vẫn không hề buông tay Ngôn Hoa kể từ lúc hai người trao nhẫn cho nhau và đọc tuyên thệ. Ngồi nép vào lòng anh cô không cảm được xúc động mà rơi nước mắt, hơi nóng trên ngực truyền đến cho anh biết là cô đang khóc. Ngôn Hoa đưa tay vén tóc cô lên rồi lau nước mắt cho cô, xong còn nhân tiện vuốt ve cái gò má tinh nghịch của cô mà cười rằng: “Sao rồi, đã làm vợ người ta rồi mà vẫn trẻ con như vậy sao? Giờ nghĩ lại mới thấy hình như áo của anh đều dùng để lau nước mắt cho em thì phải?”

An Di mỉm môi thụy vào hông anh hờn dỗi, anh mỉm cười véo mũi cô rồi ôm cô lại, kể từ bây giờ anh cũng là chồng của người ta rồi ...

Thế nhưng đôi vợ người ta – chồng người ta này vừa mới đăng kí kết hôn xong thì đã anh một nơi em một nơi mất cả tuần không gặp nhau bởi sau khi dự hội thảo chuyên ngành xong thì Ngón Hoa phải sang Pháp tham gia tuần lễ hội nghị y khoa thế giới, An Di thì một mình vừa phải đứng trong tâm bão dư luận vừa phải gấp rút hoàn thành bài luận văn tiếp theo của mình, rất may là bởi nhờ có cái mặt lạnh đáng sợ của ai đó làm ‘thương hiệu’ bảo đảm cho nên dù có thể nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám động đến An Di, còn chưa kể đến dàn hậu thuẫn mạnh mẽ chính là những thành viên trong câu lạc bộ cùng đám người Gia Ân và Willi, họ đều ủng hộ và đứng về phía cô dù cho chuyện gì đi nữa. An Di trong lúc cần thiết thì cũng không hề yếu đuối, bởi cô vốn là cô gái nhỏ mạnh mẽ kiên cường cơ mà, chỉ cần dùng điểm số và những nhận xét tích cực từ phía giảng viên và giáo sư thì cô đều dễ dàng dẹp bỏ mọi lời bàn ra tán vào. Lúc Ngón Hoa trở về thì cô đã hất mặt đắc ý đưa ra thành tích lọt vào top đầu của khoá này cho anh xem, để anh có thể biết được cô vợ nhỏ của mình trong lúc không có anh bên cạnh vẫn có thể nâng cao đầu không thẹn với lòng.

Kì nghỉ Tết âm lịch đến sớm hơn so với dự định bởi công việc của Ngón Hoa và chương trình học khoá này của An Di cùng lúc được hoàn thành. Lần này Ngón Hoa không đưa An Di về Anh nữa mà chỉ gửi bản sao giấy đăng kí kết hôn cùng cam kết không tranh gia sản về đó rồi anh đưa An Di về luôn thành phố D. Hai người về luôn mà không hề thông báo cho gia đình cô biết, An Di vẫn còn đang nghĩ xem thưa chuyện với gia đình thế nào, cô thấy mình ăn gan trời rồi mới dám tự quyết định đăng kí kết hôn luôn, chắc chắn là lúc đó cô bị anh dụ hoặc rồi, sao lại có thể dễ dàng gạt đầu đồng ý cơ chứ, giờ thì hay rồi, ba cô không biết sẽ giận đến cỡ nào đâu.

Thành phố D sở hữu những khu phố cổ, bao quanh nó là những khu dân cư hiện đại với vẻ yên bình đan xen cổ kính cùng những hàng quán nhỏ xinh bên đường, cứ đến dịp lễ Tết là thành phố D lại đắm mình trong khung cảnh nhộn nhịp đầy sắc màu như vậy. Taxi dừng lại trước cổng dinh thự rộng lớn của An gia, hai cây hoè già trước cổng đang trở một đợt lá mới chuẩn bị đón chào mùa xuân, Ngón Hoa bước xuống trước cửa thận mở cốp xe lấy hành lý, khác với dáng vẻ nghiêm chỉnh trong những bộ Âu phục hay comple thường ngày, hôm nay anh có thay đổi phong cách một chút, nói trắng ra là anh không muốn trông mình có phần già dặn khi đóng khung trong một kiểu trang phục cứng nhắc, hơn nữa trước khi đi anh và An Di đã mất không ít thời gian để phối đồ, cô vợ nhỏ của anh rất quan tâm đến ngày ra mắt hôm nay, điều đó khiến cho người chẳng sợ trời chẳng sợ đất như anh lúc này cũng phải thêm mấy phần căng thẳng.

Áo polo hoa tiết với quần jeans đơn giản, Ngón Hoa chẳng khác gì là mảy so với những thanh niên cá tính trẻ trung, còn An Di thì khỏi phải nói, chỉ một chiếc yếm bò cùng áo phông thì cũng vô cùng nữ tính và đáng yêu rồi, trông đôi vợ chồng trẻ chẳng ai biết được họ đã có hơn ba năm yêu nhau và đã kết hôn rồi, cùng lắm thì trông giống một đôi thanh niên mới yêu mà thôi bởi nét phong trần của Ngón Hoa từ lúc ở bên An Di thì dường như chuyển hết sang thành sự ấu trĩ và trẻ con.

Lên tinh thần rất nhiều thế nhưng vào đến bên trong thì hai người họ mới biết được thì ra ba mẹ và em trai cô vừa mới đi du lịch nghỉ dưỡng ở Vancouver vào hai hôm trước và đến tận trước đêm giao thừa mới về, thế là trong nhà chỉ còn lại hai vợ chồng ông bà nội, Ngón Hoa thì thờ phào nhẹ nhõm bởi bây giờ tạm thời chưa phải chiến đấu và trước mặt sẽ còn có hai vị đồng minh, An Di thì có chút hụt hẫng nhưng rất nhanh đã lấy lại sự vui vẻ, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thì dù có muộn thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Hai vợ chồng già An lão gia đi uống trà chiều về thì nghe tin cháu gái cưng đã về liền vui vẻ ra mặt, vội vào trong nhà thì ngay từ phòng khách đã nghe tiếng hai người trẻ tuổi đang tranh luận với nhau.

“Tại sao anh lại phải ở phòng cho khách?” – Ngón Hoa kì kèo.

An Di khó xử đáp: “Chẳng lẽ anh muốn ở cùng em? Anh tự muốn ở lại đây cho nên bây giờ mới rồi như thế này đây.”

“Tất nhiên phải cùng em rồi, em là vợ anh mà, hơn một tuần rồi anh đi dự hội thảo đã không được ngủ bên cạnh vợ mình thế mà giờ em còn muốn đá anh sang một bên sao?” – Ngón Hoa thần nhiên nói.

An Di tròn mắt: “Anh nhỏ tiếng một chút đi, để người làm nghe được thì ngại lắm.”

“Ngại gì nữa chứ bây giờ còn ai không biết em là vợ anh đâu, thế còn phải chia phòng làm gì, anh cũng chẳng thiết về nhà làm gì cứ mặt dày sang đây ở rề cho hết Tết này đây, ít ra cũng có giáo sư đứng ra bảo hộ cho anh, ba em ít nhiều cũng sẽ nể mặt, một là anh ở phòng em, hai là em sang phòng khách cùng anh”

“Được rồi, anh đừng ra điều kiện nữa, xem bộ dạng coi trời bằng vung của anh đi, để xem khi ba em về anh có còn hống hếch được không, anh sang phòng khách trước đi, Tiểu Hoa em giúp anh ấy mang hành lý đi sắp xếp đi, của chị để chị tự làm” – An Di dặn dò người làm.

Nghe hết cuộc hội thoại của hai người, vợ chồng An lão gia từ ngoài bước vào trong phòng khách, tiếng người làm chào hỏi khiến An Di và Ngón Hoa giật mình quay sang nhìn, để chữa ngượng An Di liền niềm nở chạy lại ôm bà nội, đợi hai bà cháu tay bắt mặt mừng xong rồi An lão gia mới gắng giọng lên tiếng.

“Lớn cả rồi, giờ đã làm vợ làm chồng người ta rồi, cũng may là vẫn còn nhớ đến hai người già này”

An Di nũng nịu: “Ông nội ...”

Ngón Hoa gạt đầu: “Giáo sư nói quá rồi, An Di rất nhớ hai người”

An lão phu nhân nhướn mày sửa lưng Ngón Hoa: “Tiểu Ngón à, cái thằng nhóc này, bây giờ còn gọi là giáo sư sao?”

An Di phụt cười khi nghe bà nội gọi Ngón Hoa là thằng nhóc Tiểu Ngón, cô nháy mắt với ông nội làm ra vẻ đắc ý: “Anh Tiểu Ngón của con hình như có chút vấn đề giao tiếp ông nhì?”

Ngón Hoa bị cả nhà ba người cùng nhau trêu thì sượng mặt không biết họ là đồng minh với anh hay đang hợp sức chống lại anh đây, đã vậy thì anh cũng không vừa, anh cười xoa: “Không có đâu, đây là thiếu sót của con, phải gọi ông nội, là ông nội và bà nội, con và vợ con rất nhớ hai người”

An Di bị mấy lời của Ngôn Hoa làm cho dựng tóc gáy, đúng là mấy lời sến rện như vậy mà phát ra từ miệng của tên hắc ám nhà anh thì thật là có sức sát thương rất cao.

Bữa tối hôm đó Ngôn Hoa tự tay vào bếp An gia chuẩn bị coi như tích cực lấy điểm trong mắt hai vị trưởng bối. Không khí bữa cơm giáp Tết bên gia đình vô cùng vui vẻ và ấm áp, Ngôn Hoa thiết tha với thứ hạnh phúc xa hoa mà anh đã lâu rồi không được cảm nhận, chính An Di và gia đình cô đã lần nữa cho anh được quay về với niềm hạnh phúc ấy, bây giờ anh có một gia đình đầm ấm để quay về, nơi đó có cô, có người vợ mà anh rất mực thương yêu cùng các thành viên khác nữa.

Sau bữa tối vợ chồng An lão gia có khách đến thăm hỏi, thế là An Di và Ngôn Hoa không tiện ở nhà nên tránh mặt, không biết từ đâu mà anh lại có suy nghĩ muốn đi xem phim cùng cô, chắc bởi lẽ giáo sư cuồng việc đã bắt đầu thấy mình già rồi và muốn nhân lúc rảnh rỗi này đưa cô đi trải nghiệm niềm vui của tuổi trẻ đây mà. Tuy nhiên sau khi vào rạp rồi thì cô mới thấy hình như nhận định vừa rồi của mình đã sai bét nhè rồi, bộ phim mà Ngôn Hoa chọn xem thoát đầu còn tưởng là phim tâm lý tình cảm nhưng nói đúng hơn nó là phim tâm lý học thiên về đề tài y khoa, chắc chắn người nào đó muốn một công đôi chuyện nên mới kéo cô đi xem phim. Bởi vì thể loại phim kén người xem lại còn là suất cuối cùng cho nên trong rạp chỉ lác đác có vài người, trong khi Ngôn Hoa chăm chú theo dõi từng chi tiết nhỏ thì An Di gục lên gục xuống bên vai anh bởi chỉ nghe đến mấy khái niệm chuyên ngành cùng kiến thức hoá sinh gì gì đó thì mắt cô đã dip lại rồi. Kết quả là đêm hôm đó anh phải công cô đã ngủ say trên lưng từ trong rạp ra xe rồi về nhà.

Hôm sau nữa thì Ngôn Hoa và An Di cùng nhau đi chọn lễ phục, hôm sau nữa thì đến dự hôn lễ chính thức của Trịnh Phong, đa số khách khứa của lễ cưới đều là đồng nghiệp của Trịnh Phong ở trường D, tất nhiên là vợ chồng An lão gia cũng được mời tới, và việc gây ngạc nhiên hơn chính là ngày hôm ấy thật không ngoa khi nói rằng An Di còn đẹp và hút mắt hơn cả nữ chính của bữa tiệc là cô dâu. Cô mặc váy dạ hội trắng sánh bước bên Ngôn Hoa, hai người vừa bước vào sảnh tiệc đã thu hút hết cả ánh mắt đổ dồn về phía mình khiến cho cô dâu chú rể của bữa tiệc phải dờ khóc dờ cười. Ngôn Hoa thì không phải bàn tới, danh tiếng của anh thôi đã khiến người ta phải ngưỡng mộ rồi, họ đâu ngờ được người mấy năm trước đường đường là đồng nghiệp của họ có thân thủ đáng gờm như vậy, hiện giờ còn là một giáo sư lớn của trường đại học Harvard nữa, chưa kể đến người con gái được anh tháp tùng đến dự lễ cưới, vừa xinh đẹp lại vừa đóm dáng, có người ngờ ngợ rồi cuối cùng cả đám đông mới vỡ lẽ nhớ ra đây là cô cháu gái độc nhất của giáo sư An – người sáng lập trường trung học thành phố D, ngày trước cũng từng học ở đây một năm thế nào mà giờ lại sóng đôi với thầy giáo trước đây của mình rồi ??? Mọi người trong bữa tiệc bị dẫn đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cứ bị xoáy vào vòng lẩn quẩn không thể hiểu nổi của cặp đôi Ngôn Hoa và An Di, mãi đến khi lễ cưới chính thức bắt đầu mới chịu yên vị trở lại đúng đề tài.

Đêm ấy An Di tự dưng bị mất ngủ, có lẽ là do bị đám cưới của Trịnh Phong làm cho cảm động rồi, khoảnh khắc Trịnh Phong đứng trước mọi người nói lên tình yêu và lời hứa trọn kiếp của mình dành cho vợ đã lấy đi của An Di không ít nước mắt, đêm nay cô cứ trần trọc xoay đi xoay lại mãi mà chẳng ngủ được. Nhìn đồng hồ đã gần hai giờ sáng rồi, An Di nghĩ bụng Ngôn Hoa chắc cũng đã ngủ say cho nên cô lúi thủi xô dép đi sang phòng nghỉ của khách mà Ngôn Hoa dùng. Những tưởng sang đây sẽ lên chui vào chăn mượn anh ôm một chút cho dễ ngủ thế mà vừa rúc đầu vào chăn đã bị anh phát hiện ngay rồi, thì ra anh cũng chưa ngủ.

“Sao thế? Hai hôm trước còn đuổi anh không cho vào phòng thế mà hôm nay lại mò sang à? Em cũng biết nhớ chồng rồi à?” – Ngôn Hoa kéo chăn sang đắp cho An Di, kể từ cái đêm đầu tiên của hai người ở Maldives thì đến tận hôm nay anh mới được nằm chung giường với cô vợ nhỏ của mình, có thể nói là hai tuần vừa rồi đúng là thử thách tinh thần của anh khi mà vừa mới được hưởng lạc đã phải ăn chay trường, chẳng có đêm nào là anh ngủ ngon được cả khi mà hình ảnh kiều mị của An Di cứ hễ anh chớp mắt là lại nghĩ đến, đêm nay là cô tự mình nạp mạng, anh là tên ngọc mới không trực lợi ...

“Em ngủ không được” – An Di lí nhí nói.

“Nhìn thấy đám cưới người ta hạnh phúc như vậy tự nhiên muốn gả rồi phải không?” – Ngôn Hoa xoa xoa gò má An Di.

“Đã gả cho anh rồi còn gì ...” – An Di kéo dài âm cuối.

Ngôn Hoa hiểu được tâm tình của cô, anh cúi đầu hôn lên tóc cô khẽ gọi: “Bà xã”

“Hả, gọi em làm gì?”

“Cuối năm nay em có thể tốt nghiệp rồi”

“Đúng vậy”

“Thế cuối năm chúng ta tổ chức lễ cưới được không?”

An Di im lặng không đáp.

“Hãy giữ đúng lời hứa của em đấy, đợi em tốt nghiệp xong sẽ đem chính mình làm một người vợ hoàn mỹ nhất gả cho anh. Được không?” – Ngôn Hoa nhấn mạnh lần nữa.

“Được, em nhất định sẽ tốt nghiệp, nhất định sẽ làm cô dâu của anh” – An Di cười híp mắt.

Ngôn Hoa thấy cô có vẻ vui, kế hoạch của anh đang định tiến hành, tay anh mò sang đặt trên eo cô bắt đầu không an phận. An Di dường như chưa phát hiện ra nguy hiểm, cô nép mình lại gần anh hơn rồi cất giọng hỏi vu vơ.

“Ngôn Hoa... anh bắt đầu yêu em từ khi nào thế?”

“Tự dưng lại hỏi ngược thế?”

“Nói đi mà, em muốn biết ... nói đi mà. Ông xã ...” – An Di phụng phịu.

Ngôn Hoa thờ dài, xong rồi, lại bắt đầu làm nũng anh rồi, cái giọng nói nhõng nhẽo này của cô chính là yếu điểm của anh: “Bà xã của anh rất biết cách cạy miệng anh đấy, thế còn em nói cho anh biết xem em bắt đầu yêu anh từ khi nào hửm?”

“Người ta đang hỏi anh mà”

“Trao đổi đi, em nói đi anh sẽ nói, không thì thôi”

“Anh đúng là tên gian manh”

“Thế có nói không, không thì thôi vậy” – Tên gian manh lập tức trở mặt giờ trò gian manh.

“Anh ... em muốn biết mà, hức” – An Di chu mỏ giận dỗi.

“Vậy mau nói trước đi, em biết anh không giỏi diễn đạt mà, xem như làm mẫu cho anh” – Ngôn Hoa cúi hôn vào cái mỏ chu đang dỗi của An Di cầu hoà.

“Em ... thật ra lần đầu tiên gặp anh em đã bị anh làm cho mất hồn rồi” – Nghe tiếng Ngôn Hoa phụng cười An Di liền thẳng tay thụi vào hông anh: “Không được cười em ... Sau đó em biết anh sẽ là giáo viên của em thì đã rất ngưỡng rồi, anh còn hết lần này đến lần khác vô tình hữu ý nhìn thấy hết mọi tật xấu của em, chưa kể em còn bị ông nội kể xấu trước mặt anh nữa, ở trường thì anh luôn rõ ràng là chèn ép em, bao nhiêu ngưỡng mộ và rung động trước đó cũng đều bị cái mặt lạnh của anh làm cho ghét đến mức chỉ muốn xông đến đánh chết anh thì thôi. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào càng ghét anh lại càng phải dính lấy anh, ai bảo anh cứ một mực muốn dạy kèm cho em làm gì, còn tận tình giúp đỡ em nữa, cứ như đánh em một cái rồi lại cho em một viên kẹo ngọt vậy, thế nào mà em lại có sở thích tự ngược cho nên mới thích anh từ khi nào không biết, cái lần em bị ngã xe trước nhà anh, thấy được sự lo lắng của anh khiến tim em cứ đập như sắp chết đến nơi rồi, lúc đó thì em đã chắc chắn mình bị anh cướp mất hồn rồi, còn nhớ lần anh bị bệnh không? Khi đó em bị anh ôm trong lòng mà cứ thấp thỏm không yên, cứ như ngồi trên đống lửa vậy. Rồi sau khi bị anh thẳng thừng cự tuyệt không chút thương tiếc thì đã tổn thương biết nhường nào, cứ nghĩ trốn đến một nơi không có anh thì sẽ tốt hơn nào ngờ càng xa lại càng nhớ, càng muốn quên anh bao nhiêu thì hình ảnh của anh lại càng hiện diện sâu đậm bấy nhiêu. Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!”

“Ghét thế nào mà giờ lại làm vợ anh rồi đấy thôi” – Ngôn Hoa mỉm cười đắc ý.

“Đến lượt anh rồi, mau khai ra cho em anh có phải cũng giống như em không, bị tiếng sét ái tình ấy, vừa gặp đã thích em luôn rồi?” – An Di nóng lòng muốn biết.

“Lần đầu tiên anh gặp em thì em chỉ mới là một cô bé má phúng phính mặc váy hồng đi đón ông thôi, khi đó mà bị trúng tiếng sét ái tình thì anh đúng là một tên tâm lý biến thái rồi. Cùng lắm là khi ấy anh trông em đáng yêu liền muốn cắn cho một phát vào má mà thôi”

“Ra là từ đầu đã bạo lực như vậy rồi ... thảo nào”

“Thế giờ muốn cắn liền có thể cắn rồi” – Dứt lời Ngôn Hoa liền vờ cắn vào má An Di.

“Đừng lảng đi chuyện khác, anh mau đáp đúng câu hỏi đi” – An Di tinh ranh nắm thóp của Ngôn Hoa.

“Được thôi, bà xã đã muốn biết như vậy thì ông xã cũng không giấu nữa, thật ra thì trước khi gặp được em thì anh đã bị sự quan tâm của em làm cho động lòng rồi, anh nghĩ từ lúc còn nằm viện ở Anh thì anh đã có tình cảm với em rồi, đó là lần đầu tiên anh không thấy sự quan tâm của một cô gái là phiền phức mà còn trông ngóng nữa, sau đó thì em không nhắn tin hay gọi điện cho anh nữa, anh cũng chẳng biết làm gì hơn bởi tình cảnh của anh lúc đó ngay cả bản thân mình còn không tự bảo toàn được thì làm sao dám đềo bông nghĩ đến chuyện tình cảm, hơn nữa anh còn chưa từng biết mặt em mà, chỉ biết mỗi tên em thế là từ khi anh trở về quê hương của mẹ chính là thành phố D này anh cứ khư khư giữ lại số điện thoại cũ đó chỉ sợ một ngày nào đó em liên lạc anh lại bỏ lỡ. Nhưng mà ông trời cũng rất biết chiều chúng ta, để cho anh gặp lại em, thế là không cự tuyệt được, cũng giống như em vậy, em càng bướng bỉnh chống đối thì anh lại càng muốn chế ngự em, thế rồi yêu luôn cô lớp trưởng ngây ngốc năm nào luôn rồi. Chuyện sau đó thì em biết rồi đấy ...”

“Vậy là không phải một mình em lúc đơn phương rồi, lúc đó anh cũng đã có tình cảm với em rồi” – An Di cười híp mắt vui vẻ.

“Bà xã” – Ngôn Hoa bắt đầu hành động, giờ thì không có chuyện gì ngăn anh được nữa đâu.

“Vâng”

“Đã hai tuần rồi kể từ hôm đó” – Bàn tay anh đặt trên hông cô đã lần vào trong váy ngủ cô.

“Hôm nào cơ?” – An Di bắt đầu cảm nhận được sự bất thường ở đâu đó.

“Thì cái đêm ở Maldives ... thiết nghĩ chúng ta nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng chứ hả?” – Ngôn Hoa dứt lời thì váy ngủ của An Di cũng đồng thời bị anh vứt khỏi giường, đến lúc cô ý thức được chuyện gì sắp diễn ra thì dục vọng của anh đã bị đẩy lên cao trào rồi. Tiếp theo sau đó là từng mảnh vải cuối cùng ngăn cách hai cơ thể cũng dần bị anh trút bỏ.

Trong không gian tĩnh lặng chỉ còn tiếng thở trầm đục của Ngôn Hoa, làn môi lạnh lạnh của anh bắt đầu cuộc hành trình nhắm nháp hương vị ngọt ngào của An Di, bàn tay anh dịu dàng mon man khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chậm rãi trượt xuống khuôn ngực mềm mại ác ý xoa nắn nụ hoa nhạy cảm, An Di không có cách nào kháng cự từng đợt kích thích, ngọn lửa nóng bỏng bị Ngôn Hoa nhen nhóm lên đang dần lan ra khắp cơ thể cô, xuyên thấu vào trái tim cô.

“Bà xã à, em thật mê người” – Ngôn Hoa nở một nụ cười đầy sáng khoái thì thầm với An Di sau đó áp môi khẽ cắn vào vành tai cô khiến cô khẽ run lên.

Ánh mắt mờ mịt của cô đã thể hiện rõ sự khuất phục của mình, cổ họng Ngôn Hoa bắt đầu nóng rất khó chịu, trong bóng tối dày đặc anh vẫn có thể cảm nhận rõ từng đường nét quyến rũ hút hồn của An Di, hơi thở đứt quãng cùng hương thơm nồng nàn phảng phất trở thành cám dỗ trí mạng. Ngôn Hoa thấy mình dần mất kiểm soát, khát vọng chiếm hữu vọng nguyên thủy của đàn ông bắt đầu trỗi dậy khuấy phá tâm trí anh, gương mặt nhỏ nhắn của An Di vì ngượng mà đỏ bừng càng khiến cho tâm tình Ngôn Hoa càng lúc càng hưng phấn hơn.

“Bà xã, anh yêu em đến điên rồi, đêm nay nhất định sẽ khiến em vui vẻ” – Dứt lời ánh mắt si mê cùng môi hôn nóng rực của anh liền đáp xuống ngậm lấy cánh môi anh đào ướt át của cô, nụ hôn của anh mỗi lúc một sâu hơn, nhiệt độ cơ thể của hai người cũng không ngừng tăng lên, cơ thể An Di vì không chịu được kích thích mà vô thức cong lên càng áp sát vào cơ thể của Ngôn Hoa hơn.

“Bà xã, gọi anh đi, nói là em yêu anh đi” – Ngôn Hoa bá đạo ra lệnh, bàn tay đặt trên hông cô ác ý xoa nắn mạnh bạo khiến An Di không chịu nổi sự trêu chọc của anh mà yếu ớt lên tiếng: “Ông xã, em yêu anh” – Bàn tay nhỏ của cô vòng qua cổ anh ôm lấy tấm lưng cường tráng vững chãi ấy.

“Ngaoan, anh thương cho em”

An Di mơ hồ cảm thấy chân mình bị kéo ra, thân thể vạm vỡ của Ngôn Hoa áp xuống khiến cho nơi tư mật khẽ chạm phải dục vọng nóng bỏng to lớn của anh sớm đã trỗi dậy từ lâu, anh vận sức ấn mạnh hông, sự xâm nhập mãnh liệt khiến toàn thân cô co rút lại, cảm nhận rõ ràng sự bành trướng của anh trong cơ thể mình, đôi môi mím chặt không kìm được cất lên một tiếng rên mê người.

“Thà lỏng một chút nếu không em sẽ kẹp chết anh đấy” – Ngôn Hoa nặng nề lên tiếng, giọng nói trầm thấp của anh đã sớm bị dục vọng làm cho trở nên thô cát.

An Di vận người chống cự một cách yếu ớt, mười ngón tay đặt trên lưng anh khảm vào da thịt anh giầy vò: “Anh có thể đừng nói nữa được không?” – Nếu anh còn tiếp tục mặt dày nói những lời đó thì cô sẽ chết vì ngượng cho xem.

“Nha đầu đáng ghét, em xem mình giày vò chồng đến độ nào mà lại còn không cho anh quyền phản pháo. Đã vậy anh sẽ không nhân nhượng nữa, trực tiếp hành động luôn” – Ngôn Hoa không cách nào kìm hãm khát vọng nữa mà trực tiếp vận động thất lưng, anh đưa tay nâng mặt An Di lên nhìn thẳng vào đôi mắt mơ hồ như giếng phủ mộ mẩn sương: “Thích không? Có thoải mái không hả?”

“Đồ lưu manh”

Cảm xúc trôi dạt mất phương hướng của cô bị câu chất vấn ác ý của anh làm cho xấu hổ không biết dấu mặt đi đâu liền bực bội cắn mạnh vào hạt đậu nhỏ trước ngực của anh khiến cho anh đau đớn mà rên lên, hậu quả sau khi nghe thấy âm thanh mỉa mai hoặc ấy chính là thẹn càng thêm thẹn, An Di ngượng ngùng vùi mặt trong lồng ngực của anh mặc cho anh ra sức vận động, mồ hôi trên cơ thể anh rơi xuống thấm ướt mái tóc loà xoà của cô, thân thể cô đã sớm tan chảy theo từng cơn sóng mãnh liệt của anh, từng đợt hoan ái qua đi, cả người cô vô lực nằm gọn trong vòng tay vững chắc, bấy giờ thì cô đã rõ ý anh nói ‘không nhân nhượng’ là như thế nào. Đúng là đã thú sẵn rồi, bấy giờ cô đến thờ cũng thấy mệt nữa là, còn anh sau khi ăn no thỏa mãn đã đánh giấc say nồng rồi, An Di nép mình tựa đầu vào lồng ngực của anh, mùi hoặc hương mạnh mẽ cứ thế như một thứ mê dược thôi miên cô chìm vào giấc ngủ.

Mười giờ sáng hôm sau, một nhà ba người An tổng vừa đáp chuyến bay về đến thành phố D thì biết tin An Di đã về rồi liền vội lên xe về dinh thự. Không phải gấp gáp gì chỉ là An tổng vẫn còn thấy tức tối vì mình bị nặng mặt cô con gái cưng mà không thấy được một chút thành ý nào, đã vậy ở bên ngoài còn khiến cho con gái ông chịu uất ức bị người ta dèm pha đủ điều, rõ ràng lại đại tiểu thư danh môn quyền quý của An gia lại bị người ta cho là hồ ly tinh rêu rúng đi quyến rũ chồng sắp cưới của người khác, con giận này ông thật tình không thể nuốt trôi mà, còn dám cả gan đi đăng kí kết hôn luôn rồi, đúng là không xem ông ra gì nữa, cái tên vô phép vô tắc Ngôn Hoa đó, tức chết ông già này rồi mà !!!

Dinh thự An gia đã đến giữa trưa nhưng lại yên ắng lạ thường, một chút động tĩnh cũng không có, lão phu nhân đang ở trong vườn chăm hoa còn lão gia thì đang trong thư phòng luyện thư pháp, An Hạo lâu ngày không gặp chị thì thật tình cũng thấy nhớ nhớ nhưng nam tử hán như cậu làm sao có thể dễ dàng thể hiện ra chứ, vậy là vừa về đến nhà cậu đã vội chạy lên tầng tìm An Di định kiểm chuyện gì đó trêu ghẹo cho vui, thế nhưng lên đến thì thấy cửa phòng chị mình mở toan, người cũng chẳng thấy đâu, lòng vòng trên lầu cũng chẳng thấy người nào cả, rõ ràng là vừa nãy bà nội nói hai người kia vẫn ở trong nhà cơ mà?

An Hạo gãi đầu khó hiểu, trở lại phòng khách thấy mẹ đang dặn dò người giúp việc cất hành lý còn ba thì nhủ mày nhìn lên tầng trên chỗ phòng nghỉ của khách, An Hạo đánh mắt nhìn theo hướng đó thấy Ngôn Hoa bước từ trong đó ra, anh ăn vận rất thoải mái với quần lửng ngang gối và áo thun trơn cổ tròn, trông anh chẳng khác nào là đang ở nhà mình mà cư nhiên như vậy, nhìn thấy ba mẹ cậu chỉ gật đầu chào “Bác trai – bác gái” như thể họ mới là khách đến nhà này vậy. Lén quay sang nhìn ba mình, cậu nén cười đứng sang một góc như chuẩn bị xem kịch hay, trên mặt ba cậu đang đờ đờ sát khí viết rõ ba chữ ‘sắp giết người’.

Ông nội từ trong thư phòng bước ra, vừa lúc nghe thấy tiếng chào của Ngôn Hoa thì nhủ mày hẳn giọng nhắc nhở: “Gọi sai rồi”

Ngôn Hoa có chút ngượng ngáp, anh bước xuống phòng khách cố nặn ra hai chữ nhất định phải gọi: “Ba mẹ, thất lễ quá nhà của con lâu rồi không dọn dẹp cho nên mới mạo muội xin ở nhờ vài hôm”

“An Thành, em từ khi nào có thêm một thằng con trai to xác thế kia vậy?” – An Hạo bật cười biết rằng mẹ cậu lại giương đao chặt chém người ta đây mà.

“Cậu ... giỏi lắm, tôi muốn nói chuyện với cậu” – Dứt lời liền bước nhanh về phía phòng sách, Ngôn Hoa liền cất bước theo sau ba vợ đi vào trong đó. Cửa phòng đóng lại, ba người còn lại trong phòng khách nhìn nhau không ai nói câu gì chỉ thấy ánh mắt ai nấy đều dâng lên một tia xót thương cho tên tử tội sắp bị hành quyết kia.

An Di trở mình mệt mỏi, chỗ bên kia giường đã trống hoắm từ khi nào không biết, nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ trưa, An Di ngáp dài uể oải ngồi dậy, cả người cô nhức mỏi tựa như vừa bị xe cán qua vậy, mệt đến không còn chút sức, đêm qua bị con sói đói Ngôn Hoa ăn không chút thương tiếc bấy giờ

trên người cô toàn là dấu vết của anh để lại, vậy ngủ mộng manh chẳng thể nào giấu nổi.

Lén lút mở cửa phòng nhìn ngang ngó dọc, sau khi chắc chắn không có ai nhìn thấy thì An Di mới nhón chân chạy băng xuống lầu trở về phòng mình, mở cửa ra chưa kịp thở lấy hơi thì cô đã tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy mẹ đang ngồi trên giường nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Xong rồi, cô chạy trời cũng không khỏi nắng, bây giờ có có một trăm cái miệng cũng không thể nào thanh minh cho được.

“Mẹ về rồi” – An Di bậm môi liếng thoảng

“Về rồi, không thì con gái bị người ta nâng đi luôn cũng không chừng. Xem ra đêm qua lại bị con muỗi thành tinh kia cắn hửm? Con xem bộ dạng của mình đi xem thế thảm đến nhường nào” – An phu nhân thở dài ngán ngẩm rồi cất bước ra ngoài.

An Di chạy vù vào trong nhà tắm soi gương, không cần phải nói nữa mẹ cô chắc chắn đã biết đêm qua có người không chịu an phận rồi ...

Bữa trưa đã được chuẩn bị xong, cả nhà chỉ còn thiếu mỗi Ngôn Hoa và ba cô, An Di có chút căng thẳng chờ đợi, từ trong phòng sách trở ra hai người chẳng ai nói ai câu gì chỉ ngồi xuống vị trí của mình. An Di nhỏ giọng hỏi Ngôn Hoa xem anh và ba cô đã nói gì mà lâu như vậy, anh có bị ba làm khó dễ hay không ...

Ngôn Hoa nhếch môi cười rạn rờ: “Ba và con đã định ngày tổ chức hôn lễ rồi cả nhà, có thể là vào cuối tháng chín, khi đó An Di cũng vừa tốt nghiệp còn con cũng có thể sắp xếp công việc”

Ngoài ba cô là vẫn điềm nhiên như không thì các thành viên còn lại trên bàn ăn đều bị câu nói mạnh mẽ của Ngôn Hoa làm cho trở mắt ngạc nhiên, An Di thẹn chín mặt không dám ngược lên nhìn ai chỉ có thể âm thầm véo mạnh vào hông anh, thật chẳng có một chút ngượng nào, có cần lớn tiếng như vậy không chứ, đồ mặt dày, dày hơn cả mặt đường ...

Thế rồi chàng giáo sư mặt dày hơn cả mặt đường ấy cuối cùng cũng đợi được đến ngày chính thức rước cô dâu nhỏ của mình về dinh với đám cưới thể kỷ đã được anh và ba chồng kì công đầu tư chuẩn bị suốt mấy tháng trời. Đó là món quà vô giá mà An tông dành cho con gái độc nhất vô nhị của mình và là biểu trưng tình yêu mà Ngôn Hoa dành cho An Di.

Ngày 20/09 – Cung điện Hoàng gia Caserta, nước Ý. Mùa thu ở Ý rất lãng mạn và trầm lắng, thỉnh thoảng có những cơn mưa bất chợt đổ xuống. Mùa thu năm nay chính là thời khắc mà cả đời này An Di hay chính Ngôn Hoa cũng sẽ đều không thể nào quên, vì trong vẻ đẹp mơ màng và lãng mạn phủ xuống cung điện hoàng gia lộng lẫy trong chiều vàng nhạt nắng, sự sáng tạo tuyệt vời của kiến trúc Baroque nước Ý, đó là hôn lễ của cô và anh.

[Cung điện Caserta được xây dựng vào năm 1752 dưới thời vua Charles VII. Đức vua đã giao trọng trách này cho kiến trúc sư tài hoa Luigi Vanvitelli. Sau hơn hai mươi năm khởi công cung điện đã hoàn thành và trở thành cung điện lớn nhất nước Ý. Được thiết kế theo phong cách Baroque, là một công trình kiến trúc với quy mô đồ sộ, rộng lớn cùng nội thất sang trọng và xa hoa, được thiết kế theo hình dạng chữ nhật có 5 tầng với tổng số phòng lên đến 1200 và bao gồm 34 cầu thang. Mặt tiền chính của cung điện có 143 cửa sổ và phần lớn cung điện được xây từ gạch ngoại trừ hai tầng dưới được xây bằng đá vôi. Ngoài ra bên trong cung điện còn có một nhà hát lớn được thiết kế giống với nhà hát San Carlo của Naples và ngày nay nó được xem là một trong những nhà hát Opera nổi tiếng nhất trên thế giới. Kết hợp với vẻ ngoài đồ sộ là một khoảng sân và lối vào rộng thênh thang khiến ai đến đây cũng phải choáng ngợp về quy mô của cung điện này. Bên trong cung điện được xem là nơi hội tụ những tinh hoa nghệ thuật đồng thời là nơi thể hiện rõ nhất sự phô trương, phù phiếm mang nét đặc trưng của phong cách Baroque. Không gian nơi đây mang một vẻ huy hoàng, lộng lẫy và sáng chói bởi đồ nội thất mạ vàng. Trên trần nhà và tường là những bức bích họa sinh động, nhiều màu sắc trong khi đó sàn nhà nổi bật với nhiều họa tiết trang trí được làm từ đá cẩm thạch. Bên cạnh đó, những chiếc cột khổng lồ hay những bức tượng điêu khắc được bố trí khắp nơi càng tăng thêm vẻ nguy nga, hoành tráng cho cung điện này. Ngoài sự xa hoa lộng lẫy của đồ nội thất, khu vườn rộng 120 hecta phía sau cung điện là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, đây mê hoặc không thể bỏ qua. Có thể nói đây là một sự kết hợp tuyệt vời giữa dòng thác nước trắng xóa chảy từ trên núi cùng khung cảnh xanh tươi của cây cỏ hai bên. Không những thế dưới chân thác nước là những đàn cá đầy màu sắc tung tăng bơi lội và đặc biệt những nhóm tượng điêu khắc về các chủ đề khác nhau được đặt ở mồm đá trong bể nước càng tăng thêm sự sinh động và lôi cuốn cho khu vườn.]

[Tham khảo]

Hôn lễ của Ngôn Hoa và An Di được cử hành tại phòng thiết triều mạ vàng lộng lẫy sáng choang, nhạc thánh ca vang lên, theo lối đi trải thảm nhưng đồ thảm được rải hoa hồng lãng mạn, hai bên quan khách đều là những người có tiếng trong giới học thuật và thương trường, còn có cả bạn bè thân thiết của An Di trong trường đại học. Trước bục tuyên thệ, vị mục sư già với gương mặt phúc hậu trong trang phục trắng tay cầm thánh giá trông đợi. Ngôn Hoa bước đến trước bục thu hút tất cả ánh nhìn về phía mình, trông anh chẳng khác nào một minh tinh màn ảnh, tuấn tú hoàn mỹ. Áo sơ mi gấp nếp bên trong một bộ veston điển trai và giày Tây đồng bộ màu trắng vô cùng lịch lãm, mái tóc lẳng từ bóng bệ cộng thêm gương mặt tuấn lãng với ngũ quan tinh tế chẳng khác nào tượng tạc. Trên cổ thắt cravat màu đen tuyền nổi bật, tay cầm bó hoa cưới màu trắng dịu dàng, hoa cát tường mang ý nghĩa của tình yêu vĩnh cửu và một hạnh phúc viên mãn. Phía sau chính là cậu nghiên cứu sinh tâm đắc nhất của anh – Tony, cậu ta cũng đom đóm trong bộ Âu phục trắng mặt mày tươi rói, tay cầm chiếc hộp nhung chứa nhẫn cưới của anh.

Cánh cửa lớn của phòng thiết triều được mở ra, tất cả ánh mắt đổ dồn nhìn theo hướng An Di được ba mình dắt tay đi vào lễ đường, thấp tùng phía sau chính là cô nàng phù dâu Gia Ân. An Di xuất hiện như một nữ thần giáng thế với vẻ đẹp thuần khiết và long lanh của mình. Chiếc váy cưới độc nhất vô nhị được thiết kế duy nhất cho ngày trọng đại của cô bởi nhà thiết kế lừng lẫy người Ý Amelia Sposa. Chiếc váy công chúa trắng tinh khôi như hiện thân của một câu chuyện cổ tích, đường cut-out bằng ren ti mi tôn lên tấm lưng trần nuột nà gợi cảm một cách tế nhị, đuôi váy dài dính vô số những bông hoa bằng ren đính kim cương li ti vừa cô điển lại vừa hiện đại vô cùng. Chiếc váy vốn dĩ đã lộng lẫy càng trở nên long lanh thêm bội phần nhờ chiếc khăn voan trùm đầu đơn giản nhưng vô cùng thanh lịch, thuần khiết ẩn sau đó là chiếc vương miện theo mô típ nữ thần mặt trời mà Ngôn Hoa đã kì công thiết kế đặc làm bởi thương hiệu Chaumet xa xỉ bậc nhất chỉ để cho cô dâu nhỏ của mình đội nó trong ngày trọng đại hôm nay.

Khoảnh khắc bàn tay mảnh mai An Di được ba cô trao lại đặt lên bàn tay vững chắc của Ngôn Hoa, anh nhìn người con gái trước mặt mà không kim được xúc cảm mãnh liệt dâng lên trong lòng. Vẻ đẹp của An Di không ngôn từ nào có thể miêu tả hết được chỉ có trái tim cháy bỏng của anh có thể cảm nhận được trọn vẹn mà thôi. An Di cũng không giấu được xúc động, sau khi hai người đọc tuyên thệ và cùng trao nhau nhẫn cưới, nước mắt hạnh phúc từng giọt

nóng hổi lẫn dài trên má chính là biểu trưng cho tình yêu to lớn cô dành cho Ngón Hoa. Trước mặt mục sư, trước mặt chúa trời, trước mặt cả thế giới anh dùng đôi tay mình lau đi nước mắt cho cô, đặt lên môi cô một nụ hôn đầy cảm kích cùng yêu thương vô bờ.

“An Di, cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời anh, cảm ơn mặt trời nhỏ đã mang đến ánh dương cho màn đêm trong anh, cảm ơn em đã yêu anh.”

...

Một tháng sau hôn lễ An Di bắt đầu có những biểu hiện lạ, cô bắt đầu ăn ngủ không ngon thậm chí còn kén ăn vô cùng. Trong khi An Di vẫn còn ngỡ ngàng chưa biết vì sao thì Ngón Hoa đã vui mừng ra mặt. Anh rất đặc ý vì khả năng ‘một lần trúng đích’ của mình. Đại loại là người nào đẩy sau đêm tân hôn đã mặt dày đưa ra đề nghị đẹp luôn mấy biện pháp an toàn trước đây và ‘tận tình phục vụ’ bà xã đại nhân, còn mặt dày tính toán thời gian chắc nịch cho đến khi chu kì của cô thực sự đến muộn đúng như dự tính của anh.

Ba ngày, năm ngày rồi một tuần qua đi, sau khi chắc chắn trăm phần trăm là mình không nhầm thì cuối tuần hôm đó Ngón Hoa đã dẫn dò trợ lí huy luôn đa số những hội họp, thuyết giảng không quan trọng trong một năm tới. Buổi chiều sau khi tan làm anh vui vẻ lái xe đưa bà xã đang nhàn rồi đợi kết quả thực tập ở nhà đi đến bệnh viện phụ sản.

An Di lúc đầu còn mừng thầm vì đợt thực tập vừa rồi của mình tại đại sứ quán vô cùng thành công, chỉ đợi nhận thông báo được tuyển vào làm nhân viên sơ cấp, để có được công việc này cô đã phải nỗ lực biết nhường nào. Chiều hôm nay đột nhiên trong người khó chịu và mệt mỏi vô cùng. Ngón Hoa tan làm về thì trái ngược hẳn với cô, anh vui vẻ ngồi bên cạnh ôm cô trong lòng nói đủ mọi chuyện trên trời dưới đất mà cô càng nghe càng không hiểu, chỉ ừ ừ cạc cạc dạ vâng vâng, mãi đến khi anh chốt lại bằng một câu chắc chắn vững như bàn thạch thì An Di mới vỡ lẽ ngẩn ra ngây ngốc.

“Sau hôn lễ một tuần em bắt đầu cảm thấy dịch nhòn trở nên kì lạ đúng không?”

“Đúng”

“Hai ba tuần sau trở đi em bắt đầu thấy lưng và ngực hay đau nhức còn thường xuyên buồn ngủ đúng không?”

“Đúng”

“Dạo này lại rất kén ăn, và bắt đầu thấy buồn nôn, nhạy cảm với hương liệu nữa”

“Đúng”

“Quan trọng nhất là em chậm hơn một tuần rồi”

“Ồ, cái này mà anh cũng để ý sao?” – An Di tròn xoe mắt.

“Bà xã, ông xã của em trình trọng thông báo với em rằng trong người em đã có một bảo bảo rồi đấy. Em mang thai rồi” – Ngón Hoa không giấu được thích thú mà hét to lên.

An Di ngẩn ra mất mấy giây: “Anh vừa nói ... nói em ... em mang thai?”

“Với cương vị là một bác sĩ thì anh tin chắc là như vậy nhưng với cương vị là một người chồng anh đề nghị em lập tức theo anh vào bệnh viện làm kiểm tra” – Ngón Hoa vui vẻ nựng má An Di biểu lộ sự cưng chiều.

“Em có thai rồi?” – An Di hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy” – Ngón Hoa khẳng định.

“Em ... là em sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ là anh?”

Khu hành lang vắng vẻ chỉ lác đác vài người, tiếng Ngón Hoa hét to tưởng chừng như có thể vang vọng khắp tứ phía, anh cười ngô nghê như tên ngốc nhận kết quả xét nghiệm được in mộc đồ trên tay. An Di vẫn còn chưa tin vào mắt mình thì đã bị Ngón Hoa bế bổng lên xoay một vòng rồi đặt xuống, anh ôm cô trong lòng không giấu được niềm hạnh phúc, từ trong đôi mắt đen sâu hút hút của anh cô có thể cảm nhận được sự trông đợi vô cùng, đúng vậy cô có thai rồi.

“Anh thật sự hạnh phúc, bà xã ơi anh sắp được làm ba rồi này. Chúng ta đã có bảo bảo rồi, em là người phụ nữ tuyệt vời nhất. Cảm ơn em, rất cảm ơn em”

An Di vẫn còn chưa kịp thích ứng thì đã bị Ngón Hoa cấm cửa đủ điều rồi, cô không nhận công việc tại đại sứ quán nữa mà chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà làm Ngón thiếu phu nhân của anh, an thân dưỡng thai. Việc cô làm nhiều nhất trong mấy tháng sau đó chính là nằm ườn trên sofa xem hoạt hình, thi thoảng thì giúp anh làm phiên dịch cho mấy bản diễn thuyết rồi thì cứ như bà hoàng ở nhà mà được anh cầu cận từng li từng tí. Công việc của anh đã được cắt giảm hẳn cho nên thời gian anh ở bên cô tương đối nhiều, cũng bởi vì tâm lí khi mang thai có chút biến đổi cho nên An Di rất hay cáu bẳn, những lúc như vậy thì Ngón Hoa luôn hạ mình vỗ về cưng chiều cô hết mực. Có hôm hai ba giờ sáng cô nói muốn ăn thứ gì thì anh liền phải tức tốc dậy xuống bếp làm thứ ấy, cũng nhờ vậy mà tay nghề nấu nướng vốn không tồi của anh ngày càng nâng cao, có khi đi thi Vua đầu bếp cũng đậu luôn không chừng. Rồi có những đêm An Di khó ngủ anh phải làm đủ trò, lúc thì kể chuyện khi thì hát ru, hậu quả chính là có hôm anh lên giường đường mà hai mắt lộ rõ hai quầng thâm đen xỉ khiến cho đám sinh viên không nhìn được cười. Mấy tháng cuối cùng của thai kì thì mẹ và ông bà của An Di cũng cất công bay sang ở cùng để tiện chăm sóc cho cô, ngày dự sinh cận kề Ngón Hoa thì cũng xin nghỉ phép dài luôn, túc trực 24/24 bên cạnh vợ bởi vì đợt kiểm tra cuối cùng đã cho biết được An

Đi đang mang thai song sinh, niềm vui nhân đôi nhưng nỗi lo cũng vì thế mà nhân lên bội phần.

27/6 – Một ngày mùa hè tương đối nóng và ẩm với nhiệt độ khá nóng vì độ ẩm không khí rất cao. Sau một cơn mưa dài tưới mát thành phố Boston lâu đời. Người ta thường nói, nếu bạn đến Boston, một lần ngắm nhìn, chắc chắn bạn sẽ yêu ngay thành phố này, nếu bạn ở lâu hơn một ngày, hẳn nhiên tình yêu của bạn dành cho Boston sẽ trở thành say đắm. Đúng như vậy, tình yêu của họ cũng được mảnh đất này vun đắp trong những năm tháng hạnh phúc bên nhau, ngày hôm nay chính là thời khắc tình yêu ấy đơm hoa kết trái. Anh ba mươi tuổi còn cô đã hai mươi hai, kết tinh tình yêu bền bỉ của họ sẽ chào đời vào ngày hôm nay, một đôi song sinh mang dòng máu của cả anh và cô, mang tình yêu và tất cả hạnh phúc đến cho cuộc đời họ. Trong giây phút nhìn An Di gắng sức vượt cạn, Ngôn Hoa không hề rời cô nửa bước, bấp tay anh là nơi để cô trút bỏ cơn đau của mình. Bắp thịt của anh bị cắn đến rỉ máu thể nhưng vẫn chưa thể bằng cái đau mà cô phải chịu đựng để đưa hai thiên thần nhỏ của họ đến với thế giới này. Anh chính là chỗ dựa vững vàng cho ba mẹ con cô, cùng cô vượt qua khoảnh khắc thiêng liêng ấy. Tiếng khóc đầu tiên cất lên đã rút đi toàn bộ sức lực của An Di, là một bé trai bụ bẫm, Ngôn Hoa thấy khoẻ mắt cay cay, sinh linh thứ hai chào đời thì An Di đã mệt đến ngất đi, là thai long phụng, con gái nhỏ đáng yêu đã dừng cảm bước vào thế giới này cùng với ba và mẹ. Một mình Ngôn Hoa bế trên tay hai đứa nhỏ còn đỏ hỏn bắt đầu những tiếng khóc non nớt đầu đời, nước mắt đàn ông không thể nào diễn đạt nổi niềm hạnh phúc này của anh. Đặt môi lên hôn vầng trán rịn mồ hôi của vợ, Ngôn Hoa thầm cảm ơn cuộc đời này đã mang đến cho anh những điều tốt đẹp nhất, một người vợ hiền cùng hai tiểu bảo bối đáng yêu.

“Làm tốt lắm, bà xã, anh yêu em. Một lần nữa ... cảm ơn em. Cảm ơn em đã sinh cho anh hai thiên thần nhỏ bụ bẫm khoẻ mạnh này”

Bảo bối của ba mẹ ơi! Các con chẳng thể biết ba vui đến thế nào đâu, các con chính là tình yêu, là món quà lớn nhất mẹ mang đến cho cuộc đời ba. Ba mẹ đã chờ giây phút này và mong ngóng đến ngày được bế trên tay thiên thần nhỏ của mình. Cảm ơn các con đã đến thế giới này, và các con hãy hạnh diện rằng mình được sinh ra từ sự hòa quyện của một tình yêu nồng đậm, chân thành nhất. Ba rất hạnh phúc !!!!

*14000 chữ và vẫn chưa edit nhưng vẫn đăng luôn, biết mọi người đợi lâu rồi, có chỗ nào sai sót vui lòng comment cho tui sửa luôn nha, cảm ơn rất nhiều, hai tuần kiểm tra liên miên hai hôm nay ráng hoàn thành nốt chương cuối để yên tâm lâm trận thi thố đồ. Bật mí còn hai chương thú vị nữa ... sắp xong rồi, xong post luôn ngay !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Thành Viên Nhỏ Trong Gia Đình

Dinh thự của Ngôn Hoa trong thời gian này bỗng dưng trở nên nhộn nhịp và rộn rã hẳn bởi cả nhà An Di nay đều đã dọn sang Mỹ ở cùng với vợ chồng cô. Anh Vinh Hy thì trực tiếp sang anh giúp ba cô quản lý chi nhánh An Thị nên không đi cùng được. An Hạo trở thành tân sinh viên trẻ tuổi của Đại học Yale trú danh nước Mỹ, cậu đã không phụ lòng ba mẹ khi xuất sắc dành được học bổng của Yale khi mới mười sáu tuổi. Thế là một công đôi chuyện, ba mẹ cậu cũng vì hai đứa cháu cưng mà nổi gót ông bà sang đây luôn. Thời gian này chị cậu đang ở cử sau sinh nên ông anh rể yên tâm giao chị cậu cho cả nhà rồi tất bật vào đồng công việc của mình. Mỗi hôm An Hạo đi học về đều phải chứng kiến cảnh mọi người trong nhà tranh nhau xem ai được bế cháu, cậu là cậu của chúng mà từ lúc chúng sinh ra chỉ mới được bế có hai ba lần, thế nhưng vẫn chưa thăm bằng ba mẹ chúng khi mà ông bà và ba mẹ cậu suốt ngày dính lấy hai đứa cháu quý như vàng như ngọc này.

Ngay cả việc đặt tên cho con cũng bị bố mẹ vợ tranh mất, thế nhưng trông Ngôn Hoa chẳng có vẻ gì là bận tâm so với An Di suốt ngày than thở, anh thấy như vậy có khi càng tốt hơn bởi anh có thể quán quít bên vợ mỗi khi tan làm mà không sợ bị con nhỏ quấy rầy, thế nhưng từ lúc có con thì anh cũng bị ‘thất sủng’ hẳn bởi bao nhiêu tâm trí An Di đều đặt vào bọn nhóc, đêm nào cô mà cáu bẳn là anh phải rón rén lên sang phòng ông bà tìm lại bảo bối cho cô, cũng may mà An Di mạnh mẽ kiên cường của anh sinh được hai đứa, nếu không thì với tần suất cạnh tranh và so về ‘địa vị’ trong nhà thì có khi con anh không được bế mà còn bị vợ mình hất hủi đạp ra ngoài ấy chứ.

Được làm ba mẹ đã là điều hạnh phúc to lớn đối với bất kỳ người đàn ông hay phụ nữ nào, nhưng sẽ càng hạnh phúc hơn khi một lúc đón chào cả hai thiên thần nhỏ. Năm tuổi, dường như được thừa hưởng gen tốt của cả bố lẫn mẹ cho nên hai đứa trẻ từ bé đã ưu tú hơn người, cậu anh trai tên Ngôn Bảo Di có đôi mái tóc bồng bênh giống ba cùng gương mặt chẳng khác nào bản sao của mẹ, cô em gái tên Ngôn Khả Di lại có mái tóc dài mềm mại di truyền từ mẹ và gương mặt mang nét của ba nhiều hơn. Điểm giống nhau của hai đứa nhỏ chính là nước da trắng hồng cùng đôi lúm đồng tiền, còn có cả lông mi rất dài như nhau nữa. An Di thì hết mực cưng chiều chúng nhưng Ngôn Hoa thì lại rất nghiêm khắc trong vấn đề giáo dục bọn trẻ, tuy là có phần thiên vị cô em gái hơn nhưng cũng không vì vậy mà khiến hai con mình ganh nhau bởi chúng rất vâng lời và hiểu chuyện, ngoài ra thì cậu con trai chính là niềm tự hào của họ bởi sự thông minh và có phần hiểu chuyện của mình, nói trắng ra là do nhiễm cái tính nghiêm nghị và ngạo mạn của Ngôn Hoa cho nên lúc nào cậu nhóc cũng đồm dáng như một ông cụ non vậy.

[Câu chuyện đọc sách]

“Bảo Di, con làm xong bài tập chưa mà vào đây?” – Ngôn Hoa đang làm việc thì trông thấy cậu nhóc nhà mình đang nhón chân bên kệ sách tìm thứ gì đó.

“Xong rồi ạ, ba giúp con lấy quyển sách kia đi, quyển Bảy mươi tuần trên vũ trụ ấy, con với không tới” – Cậu nhóc cao giọng nhờ giúp đỡ.

Ngôn Hoa dừng việc quay sang nhìn cậu con trai mới hơn năm tuổi của mình với vẻ mặt trông đợi để được tìm hiểu cái quyển sách mà người lớn còn phải

vừa đọc vừa vận óc mới có thể hiểu nổi, trong lòng có chút hân diện nhưng không vì vậy mà anh đến giúp, thế là lạnh lùng ném cho cậu nhóc một cái lườm và một câu hỏi hột: “Tự nghĩ cách lấy xuống, ba đang bận làm việc”

Bảo Di sợ mặt chạy đi bắt ghế leo lên lấy rồi ngồi luôn trong phòng làm việc của anh đọc, Ngôn Hoa thì thoảng đưa mắt sang nhìn thì thấy đôi lông mày sâu róm của cậu lúc thì giãn ra đầy thích thú khi thì lại nhúu chặt đăm chiêu suy nghĩ, mấy tiếng đồng hồ trôi qua, đợi đến lúc Ngôn Hoa xong việc gấp bộ laptop lại, vận vẹo người đứng lên, cu cậu mới hí hửng chạy sang nhờ anh giải thích những chỗ chưa hiểu, Ngôn Hoa mỉm cười nhận lấy quyển sách trên tay cậu trêu một câu: “Lúc bằng tuổi con ba chẳng có ai để mà hỏi những thứ mình không biết đâu”

Cậu nhóc có chút không phục, bĩu môi: “Vậy không cần nữa, con cũng sẽ tự mình nghiên cứu chúng, ba đi nghỉ đi” – Bảo Di ôm sách lùi thui định đi về phòng mình.

Ngôn Hoa nghe mấy lời tủi thân của con trai thì bật cười thành tiếng: “Đúng là có chí tiến thủ, nhưng mà may mắn cho con là con có một người ba thiên tài, quay lại đây ba giúp con”

Rồi lâu dần hình thành thói quen, những khi học bài của mình xong Bảo Di đều dành thời gian sang phòng làm việc của ba tìm sách đọc, một hôm nọ cô em gái Khả Di mè nheo đi theo, Ngôn Hoa nhìn thấy cậu con trai vừa đọc sách vừa phải giảng giải tí mĩ những câu hỏi ngớ ngẩn không đầu không cuối của cô em gái đến phát mệt, anh bỏ dở công việc lại bế con gái ra ngoài, trước khi đi còn không quên ném lại một câu: “Con đừng nhồi nhét mấy thứ khái niệm chán ngắt ấy vào đầu con gái bé nhỏ của ba nữa, đem sang thảo luận với ông ngoại hay ông cố ấy, họ chắc chắn sẽ khen con”. Bảo Di ngáy ra nhìn ba bế em gái ra ngoài, thắc mắc không biết mình đã làm sai chuyện gì rồi nữa.

[Câu chuyện ăn trái cây]

Sau bữa tối Ngôn Hoa và An Di cùng hai con ngồi xem chương trình Khoa học cho trẻ trong phòng của họ, cậu nhóc Bảo Di nhìn thấy ba đút táo cho mẹ và em thì nghĩ tiếp theo sẽ đến lượt mình nhưng há miệng chờ mãi cũng chẳng thấy ba đem xia đến mình thì bĩu môi lên tiếng: “Đúng là thiên vị”

“Con là con gái thì ba sẽ thiên vị con. Muốn thì tự mình lấy đi ở đó há miệng chờ ai nữa?” – Ngôn Hoa lườm nguyệt con trai, anh lại bón thêm một miếng táo khác cho An Di.

“Địa vị của đàn ông con trai trong nhà thật là rẻ rúng mà” – Ông cụ non Bảo Di thở dài nhୋai người tự mình lấy táo ngồi ăn. Câu nói của cậu làm cho An Di ôm bụng cười ngặt nghẽo.

[Câu chuyện nhõng nhẽo]

Một hôm nọ trong giờ cơm trưa cô nhóc Khả Di cao hứng kể chuyện hôm nay ở lớp học tranh chấp với một bạn gái khác rồi bị cô giáo mắng nên khóc nhè, cô bé còn mách với mọi người rằng anh trai biết mình không sai nhưng vẫn không thêm giúp giải thích với cô giáo.

“Em phải tự mình giải quyết rắc rối của bản thân, ba nói như thế thì mới trưởng thành được” – Cậu nhóc vừa dứt lời cả nhà liền cười như nắc nẻ.

“Nhưng con phải giúp em gái mình” – Ngôn Hoa nhắc nhở.

“Máu thuẫn của con gái thật rất phiền, Khả Di lại nhõng nhẽo, con chẳng có cách nào khác đành để cô giáo giải quyết” – Bảo Di thanh minh.

“Cũng phải, bảo bồi à sau này con cứ trực tiếp thị uy đi đừng ngốc như mẹ con chỉ biết nhõng nhẽo như thế” – Ngôn Hoa xoa đầu con gái.

An Di nhăn nhó lườm sang Ngôn Hoa: “Phải rồi, em rất nhõng nhẽo, người nhõng nhẽo như em mà lại một lúc cần răng chịu đau sinh cho anh cả hai nhóc con này, còn anh thì rất kiên cường, ôm con trong tay mà rom róm nước mắt” – An Di lém lỉnh trêu anh.

Ngôn Hoa bí lời đành đánh trống lảng: “Ai bảo em cần răng chịu đau? Em cần anh còn anh mới là người chịu đau thì có”

“Ồ vậy Khả Di là giống bố nên mới nhõng nhẽo!” – Cậu nhóc Bảo Di cứ như vừa nảy ra một cao kiến vậy, kết quả là cả nhà lại được một trận cười hả hê còn Ngôn Hoa thì chỉ hận không thể tét mõng thẳng con bất hiếu dám cách mặt mình.

[Câu chuyện giành mẹ]

Đêm hôm nọ hai đứa con nhỏ theo thường lệ sẽ ở trong phòng An Di xem chương trình buổi tối xong mới về phòng mình ngủ, nhưng mà dạo gần đây Khả Di thường hay mơ phải ác mộng cho nên tối đến cứ nằng nặc đòi ngủ chung với ba mẹ cho bằng được, bởi vì sợ con trai một mình không có em gái trò chuyện trước khi ngủ thì không quen cho nên An Di bảo con trai ở lại cùng ngủ. Ngôn Hoa từ phòng làm việc uể oải trở lại thì phát hiện trên giường có thêm hai cục thịt dư béo ụ đang chiếm tiện nghi của mình, còn dính lấy An Di như hai con gấu koala thì lập tức lôi ngay cậu anh trai về phòng trước tiên.

“Con bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn đeo theo giành mẹ với con gái cưng của ba thế?” – Ngôn Hoa cau mày khiển trách. Cậu nhóc mới vừa thiếp đi bị ba lôi dậy thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra càng không biết mình đã chọc gì đến ba nữa chỉ biết dụi mắt tự trấn tĩnh.

An Di xót con nên quay sang mắng anh: “Con gái là con gái anh còn con trai không phải chắt”

Cô bé Khả Di nghe mẹ mắng ba thì đang say giấc bỗng oà dậy không biết gì cũng khóc nắc lên, Ngôn Hoa phải khó khăn lắm mới dỗ cả mẹ lẫn con hết dỗi được, đêm hôm khuya khoắt sau khi lên bế con gái đã ngủ say về phòng. Lúc anh trở lại thì An Di mới hậm hức đá anh xuống giường không cho động vào mình.

“Anh mắng con thế nào giờ còn mặt dày đi giành mẹ nó làm gì?” – An Di thẳng chân đạp một phát, sau đó còn ném luôn cả chăn lẫn gối của anh ra ngoài,

thế là Ngôn Hoa đành tiu nghỉu ôm chầm ôm gối sang phòng hai con ngủ nhờ.

Sáng ra Khả Di thấy ba ngủ trên thảm đồ chơi trong phòng mình thì vô cùng thắc mắc, cô bé leo lên giường trên của anh trai vò anh thức dậy hỏi cho rõ: “Anh hai, sao ba lại ngủ ở phòng mình vậy?”

Bảo Di liếc mắt nhìn ba ngủ say như chết trên sàn thì thờ dãi xoa đầu em gái: “Đây gọi là xôi hồng bông không đấy?”

Cô bé chưa hiểu lại hỏi tiếp: “Là thế nào?”

“Chính là đêm qua ba đuổi anh em mình về phòng không cho giành mẹ, nhưng mà ba cũng đâu có giành được mẹ, còn bị mẹ đuổi sang đây ngủ nhờ đấy thôi” – Cu cậu lầy lăm đắc ý giải thích cho em gái.

[Câu chuyện bằng xếp hạng trong gia đình]

Cậu nhóc Bảo Di và cô em gái Khả Di vừa vào lớp một, hôm đó cô giáo cho một đề bài làm văn “Gia đình em” với cả lớp. Bài tập làm văn của Khả Di được điểm cao nhất trong khi cậu anh trai không những điểm thấp mà còn bị cô giáo khiển trách sau đó còn mách cả với mẹ cậu.

Ngôn Hoa hôm nay có buổi diễn thuyết dài cả ngày cho nên vừa đi làm về liền nhào lên phòng ngủ say như chết. An Di đành thay mặt cả nhà giữ chân anh lại trong phòng, mọi người còn lại liền ‘hợp hội đồng’ tìm cách giải quyết chuyện này trước khi vị giáo sư mặt lạnh biết chuyện con trai mình bị điểm kém mà nổi trận lôi đình. Bữa tối cả nhà ngồi trong phòng khách lớn sau bữa ăn ...

Ông cố (An lão gia): “Ranh con à sao con lại để bài làm văn bị thấp điểm như vậy, ra nông nổi nào mà còn bị cô giáo máng vốn cho mẹ thế?”

Bà cố (An lão phu nhân): “Ông khoan hỏi đã để tôi đọc bài của hai đứa nhỏ xem nào”

Bà ngoại (An phu nhân): “Để con đọc giúp mẹ”

Ông ngoại (An tổng) nghiêm mặt lắng nghe.

Cậu trẻ (An Hạo) ngồi giữa hai đứa cháu ăn bánh xem kịch hay.

Bài văn của Khả Di: Em tên là Ngôn Khả Di, gia đình em có tổng cộng chín thành viên, gồm có em, ông cố bà cố đã già nhưng vẫn còn rất minh mẫn, thường xuyên giấu ba mẹ cho em ăn chocolate, ông bà ngoại còn rất trẻ và hay đưa em đi công viên chơi, cậu trẻ rất vui tính, cậu thường mua váy công chúa tặng em, anh trai Bảo Di học vô cùng giỏi, anh chính là người em thương nhất nhà. Mẹ em rất đẹp, đẹp hơn tất cả công chúa của Disney, mẹ nấu ăn còn rất ngon nữa. Người cuối cùng trong nhà cũng là người tài giỏi nhất chính là ba của em, ba vừa đẹp trai lại còn là giáo viên cũng giống như cô vậy, ba rất cưng chiều em, ba chính là thần tượng của em. Em rất yêu gia đình của mình ạ”

“Tiểu bảo bối Khả Di sang ông hôn cái nào, bài văn của con rất hay” – Vừa nghe ông ngoại khen cô bé liền vui vẻ xà vào lòng ông nũng nịu.

Bài văn của Bảo Di:

Gia đình em:

1. Bà ngoại – 51 tuổi – Thư ký hành chính về hưu hơn hai mươi năm
2. Ông ngoại – 56 tuổi – Thương gia
3. Bà cố – 80 tuổi – Nội trợ
4. Ông cố – 83 tuổi – Giáo sư Ngôn ngữ học về hưu hơn ba mươi năm
5. Mẹ – 27 tuổi – Nội trợ, cử nhân ngành Ngôn ngữ học đại học Harvard
6. Em gái – 6 tuổi – Học sinh cấp một
7. Cậu trẻ – 21 tuổi – Vừa tốt nghiệp thạc sĩ khoa quản trị kinh doanh đại học Yale
8. Tiểu Bối và Happy – Cả nhà chẳng ai nhớ rõ chúng bao nhiêu tuổi – Là chó cưng của mẹ
9. Ba – 35 tuổi – Giáo sư khoa Y trường đại học Harvard, uỷ viên hiệp hội Y học thế giới
10. Em – 6 tuổi – Học sinh cấp một

Nghe xong bài văn ‘lạ đời’ cả nhà ai nấy đều trở mặt ngạc nhiên duy chỉ có An Hạo là ôm bụng cười đến gập người.

Ông cố: “Đại gia à, ai dạy anh làm văn như thế này hả anh?”

Bà cố: “Bảo Di tại sao bài văn của con lại vồn vện mấy con số thứ tự và tên thành viên thôi vậy?”

Bà ngoại và ông ngoại ... cảm nín.

Bảo Di thanh minh: “Ông ngoại dạy con rằng làm việc gì cũng phải đạt được hiệu quả cao, cứ xem mọi chuyện như những hình thức cơ bản nhất mà sắp xếp chúng theo yêu cầu đã đặt ra, tự khắc ta sẽ thấy việc gì cũng trở nên đơn giản và dễ dàng. Thế nên với đề bài của cô giáo là ‘Gia đình em’, nếu nhìn theo góc độ cơ bản nhất của yêu cầu đề bài chỉ cần sắp xếp cả nhà chúng ta theo thứ tự này thì sẽ thể hiện rõ được mọi thứ từ nhân khẩu, quyền hành thực tế và còn nhiều khía cạnh hơn nữa, tóm lại là lượng thông tin nhiều hơn hẳn bài của em gái nhưng lại ngắn gọn xúc tích”

An Hạo cười ngặt nghẽo: “Và đây được gọi nôm na là bảng xếp hạng gia đình họ Ngôn. Đợi anh rảnh nhìn thấy thân phận bị rề rúng của mình trong mắt con trai thì không biết có sôi máu lên hay không nữa, Bảo Di con đúng là truyền nhân của ông nội, còn bé mà đã thạo như vậy rồi, sau này chắc chắn có máu mặt trên thương trường, cậu cho con một like. Thì ra đàn ông con trai trong nhà này đều chung số phận bị thất sủng như nhau, tội nghiệp hai cha con còn bị xếp sau cả thú cưng của chị hai”

[Câu chuyện blog cá nhân và kiếp thê nô của đại giáo sư]

Từ sau đám cưới của Ngôn Hoa và An Di, thân phận của cô vợ trẻ bên cạnh đại giáo sư được hé lộ thì ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ vô cùng, bấy giờ không còn ai có suy nghĩ rằng hai người không hợp nhau mà ngược lại còn nhiệt tình thể hiện sự chúc phúc, blog cá nhân của Ngôn Hoa càng vì vậy mà ngày một có nhiều người quan tâm theo dõi hơn, đàn ông thì ngưỡng mộ sự uyên bác và danh tiếng cùng cô vợ vừa xinh vừa giỏi của anh, phụ nữ thì ngưỡng mộ chàng giáo sư đẹp trai lãng tử cùng mối tình như truyện cổ tích của anh, sinh viên của anh thì lại càng không phải nói, họ là những fan hâm mộ cuồng nhiệt, bất cứ nhất cử nhất động và cả từng khía cạnh nhỏ nhất của anh nữa kia. Lướt theo dõi trang cá nhân của Ngôn Hoa cứ tăng vùn vụt từng ngày thế mà anh ngày càng bận việc cho nên rất ít khi đăng tải trạng thái, đám fan hâm mộ cứ rần rạt gào thét mong anh mau xuất hiện chia sẻ gì đó, đến nỗi Ngôn Hoa đành phải chặn luôn chức năng thông báo bình luận của phần mềm blog ấy để tránh phiền phức.

Một hôm nọ Ngôn Hoa vui vẻ đăng tải hình ảnh An Di đang chăm nom khóm hoa lan trước hiên nhà, ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua kẽ lá in lên nền gạch thân ảnh mảnh mai yêu kiều của cô, dòng trạng thái kèm theo đó chỉ có vồn vẹn ba chữ “Tiểu thái dương” *(Mặt trời nhỏ – tên blog của An Di)

Ngay sau đó đám người theo dõi liền nhảy vào bình luận rôm rã, nhiều nhất vẫn là mong anh tiếp tục chia sẻ tiếp thêm nữa. Sau đó anh có điện thoại, đúng lúc Bảo Di cần lên mạng tra cứu một lý thuyết nhỏ mà cậu không hiểu, cậu đến hỏi xin mượn laptop của ba, Ngôn Hoa không mấy để ý nên phất tay ra hiệu con trai có thể dùng. Vô tình nhìn thấy cư dân mạng khản thiết mà bình luận không ngớt trên màn hình, cậu nhóc Bảo Di rất lấy làm không hiểu vì sao họ lại rất mong muốn ba mình chia sẻ hình ảnh như thế nên liền vô tư đăng lên một câu hỏi: “Giáo sư hiện không rảnh, con trai của giáo sư có thể giúp mọi người được không?”

Dòng trạng thái vừa được đăng tải đã vấy lên một cơn sóng bình luận, ai đấy cũng đều bán tín bán nghi hỏi xem liệu có phải là con trai Ngôn Hoa vừa dùng blog của anh đăng tải trạng thái đó hay không, số đông khác thì nhiệt liệt hưởng ứng và còn thích thú muốn cậu nhóc đăng tải thêm càng nhiều càng tốt.

Năm phút sau: “Nhiều quá đọc không kịp nhưng em thực sự là con trai giáo sư nếu mọi người thật sự cần hình ảnh thì em sẽ chia sẻ cho mọi người”

Mười phút sau: “Em vừa tìm được chiếc máy ảnh Instax của mình được giáo sư tặng vào sinh nhật vừa rồi, trong đây chứa đựng rất nhiều hình ảnh được em tự tay tác nghiệp, bây giờ em sẽ bắt đầu chia sẻ”

Tấm ảnh thứ nhất, Ngôn Hoa đang tỉ mỉ giúp An Di cắt móng chân còn cô thì rất thành thạo nằm xem phim hoạt hình cùng con gái: “Buổi tối của gia đình giáo sư”

Tấm ảnh thứ hai, Ngôn Hoa đang mang tạp dề hoạt hình, tay cầm lược giúp buộc tóc cho con gái: “Giáo sư vừa nấu ăn vừa giúp buộc tóc cho con gái cưng”

Tấm ảnh thứ ba, Ngôn Hoa cuộn người nằm trên thảm đồ chơi trong phòng hai con ngủ say như chết: “Giáo sư bị vợ đuổi khỏi phòng vì dám giành mẹ của hai con”

Tấm ảnh thứ tư, Ngôn Hoa một tay cầm tài liệu, một tay cầm máy sấy tóc cho An Di đang nằm trên đùi mình: “Giáo sư vừa xem tài liệu vừa sấy tóc cho vợ”

Tài liệu ... ơ quên mất, mình mượn laptop của ba để tra tài liệu cơ mà, thôi thôi nhanh chóng hoàn thành việc công trước đã.

Trạng thái mới cập nhật: “Hẹn mọi người dịp khác, bây giờ con trai giáo sư cũng bận nốt luôn rồi”

Ngày hôm sau vừa bước chân lên giảng đường Ngôn Hoa liền cảm thấy không khí rõ ràng có gì đó không ổn, đám sinh viên cứ nhìn anh như gặp phải chuyện lạ lùng gì vậy, trên mặt ai nấy cũng đều viết rõ mồn một mấy chữ ‘chắc chắn có nội tình’. Kết quả là sau cuộc họp chuyên ngành hôm đó thì có một vị đồng nghiệp đi ngang qua anh rất vui vẻ huých vai rồi còn đá mắt này nọ với anh nói rằng: “Đại giáo sư Ngôn, xem ra cậu cũng đáng yêu phéch nhỉ? Bây giờ cả trường đồn ầm lên đặt cho cậu cái biệt hiệu ‘Thê nô cấp cao’ rồi đấy, tôi thật ngưỡng mộ con trai cậu”

Ngôn Hoa mất hết mấy giây hoang phí của cuộc đời mới nỡ ra được việc quái quỷ gì đang diễn ra. Thằng ranh con, Ngôn Bảo Di con chết chắc rồi.

*3700 chữ, một số câu chuyện nhỏ vụn vặt.

Chương 95: Chương Cuối : 50 Câu Hỏi Vợ Chồng

[Phòng vấn vợ chồng đại giáo sư trứ danh của khoa Y trường đại học Harvard]

*(Trích trong những câu hỏi phỏng vấn xin visa định cư theo diện vợ chồng và 100 câu hỏi cuối chương HOT nhất truyện ngôn tình, tác giả xin lượt bớt những câu hỏi thiên về [H])

Phóng viên kiêm tác giả: Dương Dương (DD).

Giáo sư Ngôn Hoa (NH).

Vợ của giáo sư – An Di (AD).

1. Tên của hai người?

(DD: Biết rõ nhưng vẫn phải làm theo trình tự)

NH: Ngôn Hoa. Ngôn trong ngôn từ, Hoa trong tinh hoa.

AD: An Di. An trong an tĩnh. Di trong niềm vui.

2. Tên của con hai người?

(DD: Nhân tiện hỏi luôn)

NH: Con trai Ngôn Bảo Di, Bảo trong bảo vật quý báu. Con gái Ngôn Khả Di, Khả trong khả ái đáng yêu.

AD: Là tên của ông bà ngoại cát công suy nghĩ.

3. Tuổi của hai người?

NH: 35, vợ tôi 27, con trai và con gái 6, muốn biết thêm thì phiên đọc kĩ phần những câu chuyện nhỏ trong truyện Thầy giáo hắc ám. Làm ơn tập trung vào câu hỏi chính đi.

AD: ...

(DD: *thờ dài* Người ta cũng phải kiểm com mà đại giáo sư, phải làm theo trình tự.)

4. Nghề nghiệp của hai người?

NH: Giảng viên đại học, cảm phiền trực tiếp vào câu hỏi chính.

AD: Ông xã đừng gấp. Tôi hiện tại làm nội trợ.

5. Ngày sinh của hai người?

(DD: *lau mồ hôi nhìn giáo sư mặt lạnh sợ hãi*)

NH: *lờm nguýt phóng viên* Tôi 22/12, vợ tôi 24/12, hai con tôi 27/6.

AD: ...

6. Hai người gặp nhau lần đầu tiên ở đâu?

NH: *lờm thêm lần nữa* Chẳng phải phóng viên kiêm tác giả các người biết rõ nhất sao?

(DD: Đại gia à, tôi biết nhưng mà độc giả vẫn muốn biết. Xin anh trả lời đi.)

AD: Được rồi để tôi trả lời trước. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy ở mái hiên một cửa hàng tiện lợi gần trường trung học thành phố D.

NH: Ở một tiệm cà phê nước Anh.

7. Ấn tượng đầu tiên của hai người về đối phương là gì?

NH: Đáng yêu, muốn cắn.

AD: *đỏ mặt* Đẹp trai đến ngất trời.

(DD: Cô thật là háo sắc)

8. Lần đầu tiên gặp là dịp gì, đã làm gì?

NH: Chẳng có dịp gì cũng chẳng làm gì, chỉ vô tình nhìn thấy thôi, hình như lúc đó vừa phát hiện trong nhà có thêm một đứa em và một mụ hồ ly tinh từ trên trời rơi xuống.

AD: *đỏ mặt lần thứ hai* Một hôm trời mưa to, chạy đi trú thì suýt bị ngã được anh ấy đỡ.

9. Tính cách của đối phương trong mắt bạn?

NH: Ngốc, hiền lành, dễ ăn dễ ngủ, đôi lúc rất buồn bực, khó chiều, nhưng tóm lại với tôi là tuyệt vời.

(DD: Dễ ăn cái gì chứ, dễ bị ‘ăn’ thì có)

AD: Lạnh lùng, cao ngạo, tài giỏi, đôi lúc rất gian xảo, thậm chí mặt rất dày, tóm lại cũng là hoàn hảo.

(DD: Đúng là người theo chủ nghĩa cuồng chồng)

10. Thích điều gì ở đối phương?

NH: Ngoan ngoãn, rất nghe lời và hiểu chuyện.

(DD: Ngoan ngoãn để cho anh ‘ăn’ cả thịt lẫn xương một cách triệt để chứ gì)

AD: Rất cưng chiều tôi, ở bên cạnh tôi lập tức trở nên dịu dàng.

(DD: Cô à dịu dàng không phải dùng để miêu tả đàn ông đâu)

11. Không thích điểm nào ở đối phương?

NH: Không có.

(DD: Đúng là lừa người)

AD: Có chút không thích việc gì anh ấy cũng giữ khư khư trong lòng, khó khăn cũng tự mình chống chịu, cái tính trầm lặng của anh ấy.

(DD: Đây mới là trả lời chứ, ông chú à chú mau học hỏi vợ mình đi)

12. Biệt danh của đối phương là gì?

NH: Heo ngốc.

(DD: Anh chỉ nhớ mỗi một cái biệt danh trên con người ta hay sao? Tiểu bảo bối, Tiểu Di Di, Tiểu Yêu Tinh, bla bla bla ... toàn là biệt danh đáng yêu anh lại không nhớ)

AD: Giáo sư mặt lạnh, thầy giáo hắc ám, Tiểu Ngôn Ngôn, Tiểu Ngôn ...

(DD: Tặng cô một like vì đã nhiệt tình khai báo)

13. Thích được đối phương gọi là gì?

NH: Ông xã.

AD: Bà xã, bảo bối.

14. Cảm thấy bản thân giống con vật gì?

NH: Sói.

AD: Cừ non.

(DD: Xin hãy tha thứ cho tâm niệm đen tối của tôi)

15. Đối phương đã từng tặng quà gì cho bạn, có thích không? Thích thứ gì nhất?

NH: Cravat, quần áo ... Thích nhất vòng tay định tình tự tay làm

AD: Trang sức, quần áo, đồng hồ ... Thích nhất giống anh ấy, chính là vòng tay định tình.

(DD: Bật chế độ GATO – ghen ăn tức ở)

16. Bản thân bạn thích được đối phương tặng quà gì?

NH: *ánh mắt gian xảo nhìn vợ* Thân thể cô ấy.

(DD: Lại bắt đầu rồi. Amen!!!)

AD: Thứ gì cũng thích.

(DD: Cô quá đơn thuần rồi, nếu là tôi thì sẽ trả lời ngay là tiền, chồng cô có nhiều nhất chính là tiền đó)

17. Đối phương có hỗ trợ tài chính cho bạn không?

NH: Không, thế đáng mặt đàn ông à?

(DD: Cool ~ Tặng anh một like)

AD: Thứ gì của tôi cũng đều từ tiền của anh ấy, phụ thuộc 100%.

(DD: Ai đó đến bao nuôi tôi đi, nhìn người ta mà phát ghen)

18. Bạn có sở thích gì?

NH: Đọc sách, xe hơi, dạy học, ... vợ.

(DD: Biết anh cũng thuộc trường phái cuồng vợ mà, đừng khoe khoan nữa)

AD: Vẽ tranh, đàn, xem hoạt hình và phim thần tượng.

(DD: Thì ra vẫn còn cuồng anh Lee Jong Suk đây mà ... giống tôi. Like.)

19. Đối phương có sở thích gì?

NH: Vẽ tranh, đàn, xem phim hoạt hình, dạy học cho con.

AD: *nghe ngờ* Hình như anh ấy thích tắm thì phải, một ngày tắm trên năm lần.

(DD: Ấc ặc, tên này bị bệnh ưa sạch sẽ rất nặng)

20. Tật xấu của bạn là gì?

NH: Không có.

(DD: Xạo góm)

AD: Rất dễ bị dụ hoặc.

(DD: Cô biết là tốt rồi)

21. Tật xấu của đối phương là gì?

NH: Rẻ rúng chồng, thường xuyên cự tuyệt chồng.

(DD: Tội nghiệp anh *chấm nước mắt*)

AD: Thiên vị con gái, rẻ rúng con trai.

(DD: Chị gái à, người ta đang nghiêm túc dạy dỗ ra một tiểu thiên tài đấy)

22. Quan hệ hiện giờ của hai người đến giai đoạn nào rồi?

NH: Vợ chồng. Hỏi thừa.

AD: Vợ chồng. Đã có hai con.

23. Lần đầu hẹn hò ở đâu?

NH: Hình như là công viên, đưa cô ấy đi vẽ tranh, ăn kem.

(DD: Nhớ rõ nhỉ, cho anh thêm một Like)

AD: Như trên.

24. Bầu không khí lúc đó ra sao?

NH: Kì quặc, không quen.

(DD: Tội nghiệp cho anh trai tân)

AD: Ngược, hơi buồn vì anh ấy không có chút biểu hiện gì.

25. Lúc đó tiến triển tới giai đoạn nào?

NH: Hôn.

AD: Như trên.

(DD: Hai người làm phí mất câu hỏi của tôi quá. Làm ơn cung cấp thêm thông tin đi)

26. Bình thường hay hẹn hò ở chỗ nào?

NH: Nhà.

(DD: *suy nghĩ đen tối*)

AD: Như trên.

(DD: *lật bàn* làm ơn trả lời chi tiết)

27. Ai là người tỏ tình trước?

NH: Tôi.

AD: Như trên.

(DD: *sôi máu* Tôi nhin)

28. Thích đối phương tới mức nào?

NH: Nhiều hơn tất cả những gì được diễn đạt trong truyện.

(DD: Cảm động rớt nước mắt)

AD: Yêu anh ấy bằng tất cả sự chân thành nhất.

29. Nếu nghi ngờ đối phương ngoại tình thì phải làm thế nào?

NH: Áp chế cô ấy trước, giết người kia diệt khẩu sau.

(DD: Manly quá. Like)

AD: Rối bời, khóc, hụt hẫng, không tin vào mắt mình. Nhất định là không có.

(DD: Sao nghe quen quen vậy, hình như xảy ra rồi thì phải)

30. Thích nhất điểm nào trên người đối phương?

NH: Thích tất *liếc mắt nhìn vợ một lượt từ trên xuống dưới*

AD: Cơ bắp.

(DD: Ô ghê thế)

31. Điều gì của đối phương mà bạn không thể cự tuyệt nhất?

NH: Mè nheo nũng nịu, mỗi lần như vậy liền rụng rời tay chân, mềm lòng ngay lập tức.

AD: Hôn. Vừa bá đạo vừa ngông cuồng, muốn cự tuyệt cũng không được.

(DD: *trào máu mũi*)

32. Đã từng nói dối đối phương chưa? Việc gì? Nếu có thì có bị phát hiện không? Tự thú hay bị phát hiện?

NH: *lườm phóng viên* Rồi, đã từng đánh hôn, gia thế ... Bị phát hiện sau đó tự thú.

AD: Hình như không.

(DD: Tác giả cũng không nhớ mà hình như không có thật. Cho qua)

33. Cảm thấy hạnh phúc nhất khi làm gì?

NH: Làm tình.

(DD: *Trào máu họng*)

AD: Hôn buổi sáng, hôn tạm biệt.

(DD: Giáo sư à anh nhìn xem vợ mình trong sáng biết nhường nào)

34. Có cãi nhau không?

NH: Thi thoảng.

AD: Như trên

35. Lí do cãi nhau thường là gì?

NH: Bị cự tuyệt, bị thất sủng.

AD: Chuyện giáo dục con cái.

36. Thể hiện tình yêu ra sao?

NH: Làm tình.

(DD: *Ôm tim* thuốc trợ tim đâu rồi?)

AD: Ôm, hôn.

37. Có nghĩ tình yêu của hai người sẽ bền lâu không?

NH: Tất nhiên.

AD: Như trên.

(DD: Lại định nhây nữa à?)

38. Bạn thích loại nhạc gì?

NH: Giao hưởng, pop ballad, country.

AD: Thứ gì cũng thích, của thần tượng hát liền thích.

39. Theo bạn thấy thì đối phương thích loại nhạc gì?

NH: Loại rất trẻ con.

(DD: Có thể loại này nữa hả trời)

AD: Anh ấy thích nhạc của Châu Kiệt Luân.

40. Bạn thích thể loại phim nào?

NH: Chuyên ngành.

AD: Phim hoạt hình, phim thần tượng, phim tình cảm.

(DD: Cô đã là mẹ của hai đứa nhóc rồi đấy cô ạ)

41. Theo bạn thấy thì đối phương thích thể loại phim nào?

NH: Loại rất trẻ con, có mấy tên nhãi ranh.

(DD: Người ta là thần tượng Kbiz có ông anh à, chỉ là không 'già' bằng anh thôi *trộm cười*)

AD: Anh ấy thích xem phim chuyên ngành, chán muốn chết.

42. Bạn thích đọc loại sách nào?

NH: Tất cả, sách chuyên ngành càng tốt.

AD: Hình như không thích đọc sách cho lắm, dạo gần đây có nghiền một thể loại gọi là 'Ngôn Tình'.

43. Trong nhà ai có uy nhất?

NH: Tôi.

(DD: Nói dối không biết ngược)

AD: Hình như là ba tôi.

44. Việc cầu hôn được diễn ra khi nào?

NH: Lúc cô ấy là sinh viên năm ba, vừa tròn hai mươi tuổi, vốn định đứng vào đêm sinh nhật cầu hôn nhưng lại xảy ra chuyện, chuyện gì thì biết rồi đấy.

AD: Như trên.

45. Việc cầu hôn được diễn ra ở đâu? Không khí cảnh vật lúc đó thế nào? Đối phương có đồng ý không?

NH: Maldives, tất cả hoàn hảo. Không đồng ý thì giờ ai ngồi cạnh tôi đây?

AD: Ở Maldives, lúc đầu hơi hoảng sau đó nhìn thấy thành ý được anh ấy kì công chuẩn bị thì rất cảm động. Đồng ý ngay.

46. Bạn có tổ chức lễ đính hôn không? Lễ đính hôn của bạn được tổ chức ở đâu?

NH: Trong cục dân chính có được tính là lễ đính hôn không?

AD: Hình như chúng tôi trao nhẫn ở đó.

47. Cha mẹ của bạn có tham dự lễ cưới của bạn không? Nếu không thì giải thích rõ tại sao?

NH: Không. Không mời.

AD: Có.

48. Cha mẹ của đối phương có tham dự lễ cưới của không? Nếu không thì giải thích rõ tại sao?

NH: Có.

AD: Không. Không có mời.

(DD: Lại nhón nữa sao trời, phóng viên kiêm tác giả bó tay)

49. Bạn có đi hưởng tuần trăng mật không? Ở đâu và trong thời gian bao lâu?

NH: Ngay tại Ý. Một tuần.

AD: Như trên.

50. Câu hỏi cuối cùng: Hai bạn một chưa?

NH: Hồi thừa.

AD: Hình như xong rồi hả? Kết thúc chưa?

DD: Vâng thừa đã kết thúc rồi ạ. Cảm ơn chân thành !!! Chúc gia đình hạnh phúc!

_____HẾT_____

Lời kết: Cảm ơn sự ủng hộ và theo dõi bấy lâu của tất cả các bạn, hẹn gặp lại vào một ngày không xa. Mong là các bạn hài lòng với tác phẩm đầu tay của mình, mọi sai sót cũng như chậm trễ trong suốt quá trình mong các bạn bỏ qua. Câu chuyện kết thúc nhưng mình tin là trong lòng mỗi độc giả đều sẽ giữ lại một góc cho thầy Ngôn, cho An Di, và cho tất cả những sóng gió và tình yêu của họ nữa. Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.